peter f. hamilton

disfuncţia realităţii

PRIMA PARTE DIN TRILOGIA ZORII NOPŢII

Peter F. Hamilton

Disfuncţia realităţii

Primul volum din trilogia *Zorii nopţii*

Traducere din limba engleză:
Mihai-Dan Pavelescu

PETER F. HAMILTON s-a născut în Anglia, în 1960. La vârsta de douăzeci şi opt de ani a debutat cu o povestire în revista Fear. Au urmat alte texte publicate în revista Interzone şi în antologiile In Dreams şi New Worlds. În 1993, a publicat primul roman, *Mindstar Rising,* iar până în 2004, când i-a apărut al zecelea roman, *Steaua Pandorei;* cărţile lui se vânduseră în două milioane de exemplare în toată lumea. În anul 2001, a câştigat premiul British SF pentru nuvela „The Suspect Genome”. Între 1996 şi 1999 a publicat trilogia *Zorii nopţii* considerată renaşterea genului space-opera. Din 2008, Peter F. Hamilton locuieşte în Rutland cu soţia şi cei doi copii ai săi.

1

Spaţiul cosmic din jurul crucişătorului *Beezling* se zdrenţui în cinci locuri. Pentru o clipă oricine ar fi privit în deschiderile ce se lărgeau ar fi întrezărit cu adevărat infinitatea pustie. Structura pseudomaterială a găurilor-de-vierme era o zonă moartă fotonic, un întuneric atât de profund, încât părea să se reverse în exterior pentru a contamina universul real. După aceea navele ţâşniră brusc din graniţele căscate, accelerând la şase *g* şi răsucindu-se pe traiectorii de interceptare. Difereau de sferele garissane pe care le urmăriseră printre stele, fiind forme elegante, ca nişte picături aerodinamice. Mai mari şi periculos de puternice. Vii.

Cuibărit confortabil în capsula de comandă blindată şi etanşată din centrul lui *Beezling,* căpitanul Kyle Prager fu smuls dintr-o astrogaţie de o alertă de proximitate datavizată de calculatorul de zbor. Nanonicele neurale îi direcţionară direct în creier informaţia primită de la grupurile de senzori externi ai navei. Aici, în gigantica pustietate a spaţiului cosmic interstelar, lumina stelelor nu era îndeajuns de puternică pentru a asigura o revenire pe bandă optică. Prager se bizuia exclusiv pe amprenta infraroşie, curbe mânjite de nuanţe roz pe care programele de discriminare se străduiau să le definească. Pulsaţiile radar erau înceţoşate şi parazitate de modulele de armament electronic ale navelor.

Programele de luptă stocate în unităţile de memorie ale nanonicelor sale neurale comutară pe modul primar. Disperat pentru mai multe informaţii, căpitanul dataviză rapid o suită de instrucţiuni în calculatorul de zbor. Traiectoriile celor cinci nou-sosiţi fură calculate şi apărură ca vectori stacojii ce se curbau prin spaţiu pentru a se alinia ameninţător spre *Beezling* şi cele două fregate ce o escortau. Continuau să accelereze, totuşi nu se zăreau jeturile de evacuare specifice propulsiilor reactive. Prager simţi un fior prin tot corpul.

– Şoimi-de-vid, rosti el.

De pe cuşeta de alături, Tane Ogilie, ofiţerul nodurilor configuratoare, icni îngrozit:

– Cum au ştiut?

– Contrainformaţiile Marinei Confederaţiei sunt bune, replică Prager. Ştiau că vom încerca o replică directă. Probabil că ne-au

monitorizat traficul naval şi ne-au urmărit.

Mintea îi era apăsată de o presiune întunecată. Aproape că simţea incintele delimitatoare de antimaterie din *Beezling* pâlpâind împrejurul său ca nişte steluţe roşii, drăceşti.

Antimateria era unica anatemă universală în Confederaţie. Indiferent de pe ce planetă sau aşezare asteroidală proveneai, toate o condamnau.

Dacă ar fi fost prinşi de o navă a Marinei Confederaţiei, pedeapsa era sentinţa imediată la moarte pentru căpitan şi un bilet numai dus într-o capsulă asolizatoare către o planetă colonie-penitenciar pentru toţi cei de la bord.

Nu exista alternativă, desigur, deoarece *Beezling* avea nevoie de fantastica rezervă de delta-*v* pe care doar antimateria o putea furniza, cu mult superioară obişnuitelor propulsii de fuziune ale navelor stelare adamiste. Navele Forţelor Defensive Omutane ar fi fost echipate cu propulsii antimaterie. *Ei le au, fiindcă noi le avem; noi le avem, fiindcă ei le au.* Una dintre cele mai vechi şi mai debile argumentaţii produse de istorie.

Muşchii cefei lui Prager se relaxară într-o predare involuntară. Cunoscuse riscul şi-l acceptase sau cel puţin îşi spusese sieşi şi amiralilor asta.

Avea să fie iute şi nedureros, iar în circumstanţe obişnuite echipajul ar fi supravieţuit. El însă primise ordine de la Amiralitatea Garissană. Nimănui nu trebuia să i se permită acces la Alchimistul pe care-l transporta *Beezling* şi în niciun caz edeniştilor care formau echipajele şoimilor-de-vid; ştiinţa lor bitek era deja suficient de puternică.

– Ne-a blocat cu un câmp de distorsiune, anunţă Ogilie cu glas ascuţit şi tensionat. Nu mai putem efectua niciun salt.

Pentru o clipită, Prager se întrebă cum ar fi fost să comande un şoim-de-vid, să simtă puterea lipsită de efort şi superioritatea totală. Era aproape un sentiment de invidie.

Trei nave de interceptare îşi curbaseră traiectoriile pentru a o urmări pe *Beezling,* în timp ce pentru fregate, *Chengho* şi *Gombari,* se considerase că meritau numai câte un singur urmăritor.

„Maică Maria, formaţia aceea înseamnă că ei ştiu ce purtăm.”

Formă mental codul de distrugere, revăzând procedura înainte s-o datavizeze în calculatorul de zbor. Era suficient de simplă: deconecta dispozitivele de protecţie din incintele

delimitatoare de antimaterie ale propulsiei principale, cuprinzând spaţiul din imediata vecinătate într-o explozie de lumină şi radiaţii dure similare cu ale unei nova.

„Aş putea aştepta până ce şoimii-de-vid fac joncţiunea, ca să-i distrug odată cu noi. Dar echipajele lor îşi fac doar meseria."

Imaginea infraroşu de calitate inferioară a celor trei nave urmăritoare spori brusc şi spectaculos, iluminându-se şi extinzându-se. Opt petale tremurătoare de energie se deschiseră din fiecare, cu vârfurile precis distincte şi strălucitoare avansând rapid din centru. Programele de analiză interveniră; proiecţii de vectori de fugă se materializară, conectând de *Beezling* toate cele douăzeci şi patru de proiectile prin fire buclate de lumină aidoma unor lasere. Jeturile de evacuare erau imens de radioactive. Acceleraţia se apropia de patruzeci *g.* Propulsie antimaterie.

– Lansare viespi de luptă, strigă răguşit Ogilie.

– Nu-s şoimi-de-vid, replică Prager încruntat şi furios. Sunt nişte căcaţi de şoimi-negri. Şoimi-negri angajaţi de Omuta!

Datavіză un ordin de manevră de evitare în calculatorul de zbor şi activă grăbit procedurile defensive ale lui *Beezling.* Fusese aproape criminal de neglijent pentru că nu identificase inamicii imediat cum apăruseră. Îşi controlă nanonicele neurale; trecuseră şapte secunde de la ieşirea lor în spaţiu. Oare numai atât? Şi aşa însă răspunsul său fusese jalnic de leneş într-o arenă în care milisecundele reprezentau valuta cea mai preţioasă. Aveau să plătească pentru asta, poate chiar cu viaţa.

Un avertisment de acceleraţie mugi prin *Beezling* – audio, optic şi datavizare. Echipajul avea să fie fixat în centuri, dar singură Maica Maria ştia ce făceau civilii pe care-i transportau.

Acceleraţia navei spori lin, şi căpitanul simţi cum suplimentele membranelor nanonice din corp i se rigidizară, susţinându-i organele interne împotriva forţei *g* împiedicându-le să-i fie împinse prin şira spinării şi asigurând alimentarea nediminuată cu sânge a creierului, prevenind pierderea cunoştinţei. *Beezling* se cutremură violent când îşi lansă propria salvă de viespi de luptă. Acceleraţia ajunse la opt *g* şi creştea în continuare.

În modulul frontal al echipajului din *Beezling,* doctorul Alkad Mzu examinase statutul navei pe când se deplasa cu 1,5 *g* către coordonatele următorului punct de salt. Nanonicele neurale

procesau datele brute şi furnizau un compozit format din imaginile senzorilor externi ai navei, alături de proiecţiile vectorilor de zbor. Tabloul se deplie îndărătul retinelor ei, umbre spectrale ce licăreau până ce închidea pleoapele. *Chengho* şi *Gombari* apăreau ca dâre intense de lumină alb-albăstruie, cu strălucirea jeturilor lor de evacuare copleşind câmpul stelar de pe fundal.

Era o formaţie compactă. *Chengho* se găsea la două mii de kilometri depărtare, *Gombari* – la ceva mai mult de trei mii. Alkad ştia că era necesară o astronavigaţie superbă pentru ca navele să iasă la mai puţin de cinci mii de kilometri una de cealaltă după un salt de zece ani-lumină. Garissa cheltuise sume importante pentru a-şi echipa flota cu cel mai bun hardware disponibil.

Bani care puteau să fi fost folosiţi în moduri mai bune la Universitate sau pentru serviciile medicale naţionale. Garissa nu era o planetă foarte bogată. Cât despre sursa de la care Departamentul Apărării îşi procurase asemenea cantităţi de antimaterie, Alkad evitase cu bună ştiinţă să pună orice fel de întrebări.

– Cam treizeci de minute până la următorul salt, anunţă Peter Adul.

Alkad anulă datavizarea. Vizualizarea senzorială a navelor se destrămă din percepţia ei, înlocuită de compozitul spartan verde-cenuşiu al pereţilor cabinei. Peter stătea în trapa ovală deschisă, îmbrăcat în combinezon turcoaz-închis, capitonat la toate articulaţiile pentru a-l proteja împotriva şocurilor cauzatoare de vânătăi în imponderabilitate. Îi surâse. Femeia putea zări grija dindărătul ochilor luminoşi, vii.

Peter avea treizeci şi cinci de ani, era înalt de un metru şi optzeci şi avea pielea mai întunecată chiar decât propriul ei abanos profund. Lucra în Departamentul de Matematică al Universităţii, şi ei doi erau împreună de optsprezece luni. Nu fusese niciodată un tip extravertit şi gălăgios, ci tăcut şi protector. O persoană căreia realmente nu părea să-i pese faptul că Alkad era mai inteligentă – iar aşa ceva era în sine o raritate. Îl lăsa imperturbabil până şi posibilitatea ca ea să fie de-a pururi damnată, în calitate de creatoare a Alchimistului. Ba o însoţise până la baza asteroidală ultrasecretă a Marinei pentru a ajuta la calculele matematice ale dispozitivului.

– Crezusem că le-am putea petrece împreună, rosti el.

Femeia îi surâse şi se strecură afară din plasa de siguranţă, când Peter se aşeză alături, pe marginea cuşetei amortizoare de acceleraţie.

– Mulţumesc. Pe cei din Marină nu-i deranjează faptul că trebuie să fie singuri în spaţii strâmte în timpul realinierii, dar pe mine mă afectează cu siguranţă.

O sumedenie de bâzâituri şi zumzete provenite de la sistemele ambientale ale navei invadau cabina, membrii echipajului vorbeau încetişor la consolele lor, şi cuvintele răsunau vag în lungul pasajelor de legătură strâmte dintre punţi. *Beezling* fusese asamblată în mod explicit pentru utilizarea Alchimistului, cu designul concentrat în direcţia durabilităţii şi performanţelor; confortul echipajului se afla foarte jos pe lista de priorităţi a Marinei.

Alkad îşi trecu picioarele peste marginea cuşetei amortizoare, şi gravitaţia puternică i le trase *în jos,* spre podea, apoi se rezemă de bărbat, recunoscătoare pentru căldura contactului, pentru simpla lui prezenţă acolo.

El îi cuprinse umerii cu braţul.

– Cum sună chestia aia cu apropierea morţii care determină creşterea fluxului de hormoni?

Femeia zâmbi şi se strânse mai mult lângă el.

– Cum sunt alcătuiţi bărbaţii, astfel încât simpla stare de trezie vă pune hormonii în mişcare?

– Asta înseamnă „nu”?

– Exact, încuviinţă ea apăsat. Aici nu există uşi, iar în gravitaţia asta ne vom accidenta. În plus, vor fi destule ocazii după ce ne întoarcem.

– Da.

„Dacă ne întoarcem.” Dar nu spuse asta cu glas tare.

Atunci răsună avertismentul de accelerare. Cei doi avură nevoie de o secundă pentru a reacţiona, depăşind momentul iniţial de şoc.

– Înapoi în cuşetă! răcni Peter când forţa *g* ţâşni în sus.

Alkad încercă să-şi treacă picioarele peste marginea cuşetei. Parcă erau făcute din uraniu, imposibil de grele. Muşchii şi tendoanele pârâiră oribil, când ea se luptă cu gravitaţia.

„Haide. E uşor. Nu-s decât picioarele tale. Dragă Mamă, de câte ori ţi-ai ridicat picioarele? Haide!”

Comenzile prioritare ale nanonicelor neurale transmise prin

impulsuri nervoase acţionară în forţă asupra muşchilor coapselor. Femeia ridică un picior pe cuşetă. Acceleraţia ajunsese deja la şapte *g.* Alkad rămase cu piciorul stâng pe podea, cu talpa lunecând pe punte, în vreme ce enorma greutate a coapsei apăsa în jos, ameninţând să rupă articulaţia genunchiului.

Cele două roiuri inamice de viespi de luptă intrară în contact; dronele atacatoare şi apărătoare se deschiseră şi fiecare eliberă un baraj de submuniţii. Spaţiul clocoti de fascicule energetice direcţionate. Impulsuri de bruiaj electronic se declanşară şi baleiară spectrul electromagnetic, străduindu-se să devieze, impulsioneze, inducă în eroare, hărţuiască. După o secundă fu rândul proiectilelor. Gloanţe cinetice solide înfloriră ca nişte rafale de alice antice. Era îndeajuns cea mai uşoară atingere – la vitezele acelea atât proiectilul, cât şi ţinta detonau în nori de plasmă care se dilatau. Urmară explozii de fuziune, flame intense de foc stelar alb-albastru ce despuiau corone violete. Antimateria îşi adăugă violenţa la încleştare, producând explozii chiar mai largi în maelstromul ionic.

Nebuloasa care se învăpăie între *Beezling* şi atacatori era aproximativ lenticulară şi largă de peste trei sute de kilometri, ticsită de concentraţii ciclonice dense ce scuipau cataracte teribile de foc din marginile lor. Niciun senzor existent nu putea penetra haosul acela.

Beezling viră brutal, cu solenoizii deflectori ai propulsiei funcţionând la putere maximă şi profitând de pata oarbă temporară pentru a schimba cursul. Al doilea val de viespi de luptă ţâşni din compartimentele dispuse în jurul carcasei inferioare a crucişătorului, la timp pentru a întâlni o nouă salvă lansată de şoimii-negri.

Peter abia reuşise să se rostogolească de pe cuşeta de acceleraţie pe care stătea, aterizând dur pe podeaua cabinei lui Alkad, când începu acceleraţia teribilă. Privi neajutorat cum piciorul stâng al femeii cedă lent sub forţa *g* strivitoare; scâncetele ei îl copleşeau de vinovăţie zadarnică. Puntea din materiale compozite încerca să-i pătrundă prin spinare. Ceafa îi era în agonie. Jumătate din stelele pe care le putea vedea erau pete cauzate de durere, restul fiind nonsensuri datavizate. Calculatorul de zbor redusese arena exterioară de luptă la elemente grafice perfect ordonate, care se ciocneau de avertismente metabolice prioritare. Bărbatul nici măcar nu-şi

putea concentra gândurile asupra lor. Existau lucruri mult mai importante despre care să-şi facă griji, de pildă cum dracu’ să-şi silească pieptul să se ridice, pentru a putea respira din nou?

Pe neaşteptate câmpul gravitaţional se schimbă. Peter lăsă în urmă podeaua cabinei şi se izbi de peretele ei. Toţi dinţii îi străpunseră buza şi auzi cum nasul i se rupse cu un trosnet hidos. Sânge fierbinte îi ţâşni în gură, îngrozindu-l. Nicio rană nu se putea vindeca în ambientul acesta. Dacă situaţia se prelungea, probabil că avea să sângereze până la moarte.

După aceea gravitaţia se schimbă iarăşi cu nouăzeci de grade şi-l strivi din nou de punte. Bărbatul urlă de şoc şi durere. Vizualizarea datavizată de la calculatorul de zbor colapsase într-un şablon moarat din linii roşii, verzi şi albastre, straniu de calm. Întunericul se strângea de jur împrejur.

A doua ciocnire dintre viespile de luptă se derulă pe un front mai larg. Senzorii şi procesoarele ambelor tabere erau supraîncărcate şi derutate de nebuloasa intensă şi de sălbaticul ei eflux energetic. Explozii noi se lăţiră pe fundalul de distrugere. Câteva viespi de luptă atacatoare străpunseră cordonul defensiv. Al treilea val de apărători părăsi *Beezling*-ul.

La şase mii de kilometri depărtare, altă nebuloasă alimentată nuclear se ivi în spaţiu, acolo unde *Chengho* respinsese roiul de viespi de luptă al vânătorului ei solitar. *Gombari* nu fu la fel de norocoasă. Incintele ei delimitatoare de antimaterie fură dezintegrate de armele atacatoare. Filtrele senzoriale ale lui *Beezling* se activară instantaneu, când o stea efemeră se aprinse. Prager îşi pierdu vizualizarea datavizată a jumătate din univers. Nu văzu cum şoimul-negru care ataca fregata deschise un interstiţiu de gaură-de-vierme şi dispăru înăuntru, fugind din calea grindinii letale de radiaţii eliberată de propriul său atac.

Viespea de luptă care gonea spre *Beezling* cu patruzeci şi şase *g* analiză formaţia de apărători roboţi de care se apropia. Proiectile şi module ECM se desprinseră din ea, ducând o bătălie fluidă de eschive şi amăgiri puţin mai lungă de o zecime de secundă. După aceea atacatoarea depăşi defensivele, iar între ea şi nava stelară rămase doar un singur apărător, care încerca s-o intercepteze, dar lent, fiindcă abia părăsise suportul de lansare şi accelera cu numai douăzeci *g.*

Displayuri de situaţie se afişară în mintea lui Prager. Poziţiile

şoimilor-negri, traiectoriile lor. Performanţele viespii de luptă. Rezervele probabile. Le examină pe toate, cu mintea amplificată de programul tactic şi luă decizia, dedicându-şi jumătate din viespile de luptă rămase unor misiuni ofensive.

Beezling răsună aidoma unui clopot, când fură lansate.

La o sută cincizeci de kilometri de pradă, procesoarele de ghidare ale viespii de luptă calculară că nu va ajunge la nava stelară înainte de a fi interceptată. Rulă opţiunile disponibile şi alese una dintre ele.

La o sută douăzeci de kilometri depărtare, încărcă o secvenţă de dezactivare în hardware-ul celor şapte incinte delimitatoare de antimaterie pe care le purta.

La nouăzeci şi cinci de kilometri depărtare, câmpul magnetic al primei incinte delimitatoare dispăru. Patruzeci şi şase *g* intrară în acţiune. Granula îngheţată de antimaterie se izbi de peretele din spate. Cu mult înaintea contactului real, câmpul magnetic al celei de-a doua incinte delimitatoare fu dezactivat. Toate şapte câmpurile se închiseră într-un interval de o sută de picosecunde, producând o undă de explozie cu formă specifică.

La optzeci şi şase de kilometri depărtare, granulele de antimaterie anihilaseră o masă egală de materie, ceea ce dusese la eliberarea unei energii titanice. Suliţa de plasmă care se formă era de o mie de ori mai fierbinte decât nucleul unei stele şi gonea către *Beezling* cu viteză relativistă.

Grupurile de senzori şi panourile de termopurjare se vaporizară imediat ce fluxul de ioni disociaţi izbi *Beezling*-ul. Generatoarele de forţă pentru legături moleculare se străduiră să menţină integritatea carcasei din siliciu, o tentativă care nu putea să aibă succes împotriva ferocităţii dezlănţuite. Perforările se petrecură simultan într-o duzină de locuri diferite. Plasma năvăli la interior, având asupra sistemelor delicate şi complexe acelaşi efect pe care o lampă de sudură l-ar fi avut asupra unor cristale de zăpadă.

Nefericita *Beezling* suferi şi altă lovitură din partea destinului. Un jet de plasmă nimeri peste un rezervor cu deuteriu şi-i sfredeli izolaţia din spumă de plastic şi cochilia de titan. Sub presiunea imensă, lichidul criogenic reveni la starea gazoasă naturală, sfârtecând rezervorul şi detonând fragmente în toate direcţiile. O porţiune de opt metri din carcasă se deformă în sus, şi un gheizer vulcanic de deuteriu izbucni ca o hemoragie spre

stele, pe lângă degete zdrenţuite de siliciu.

Exploziile viespilor de luptă continuau să inunde spaţiul cu torente de lumină şi particule elementare. Însă *Beezling* era o masă inertă în centrul unui halou ce se disipa, cu carcasa fisurată, cu propulsia reactivă scoasă din uz, rostogolindu-se aleatoriu ca o pasăre lovită.

Căpitanii celor trei şoimi-negri atacatori văzură cum ultima salvă de viespi de luptă a lui *Beezling* se fixă asupra navelor lor şi goni răzbunător peste hăul ce-i despărţea. La mii de kilometri depărtare, colegii lor trimiseră o lovitură debilitantă asupra lui *Chengho.* Iar viespile de luptă ale lui *Beezling* înjumătăţiseră distanţa de separare.

Celulele configuratoare energetic aplicară un stres imens asupra ţesăturii spaţiului, şi şoimii-negri lunecară în găurile-de-vierme ce se căscară, contractând interstiţiile în urma lor. Viespile de luptă ale lui *Beezling* pierdură urma ţintelor lor; procesoarele de la bord începură să scaneze de jur împrejur într-o încercare tot mai inutilă de a regăsi amprentele dispărute, pe măsură ce dronele se îndepărtau de nava de război scoasă din funcţiune.

* * *

Revenirea cunoştinţei nu fu chiar atât de salutară pe cât ar fi trebuit, deşi asta însemna că doctorul Alkad Mzu era încă în viaţă. Piciorul ei stâng era o sursă de durere care o făcea să vomite. Îşi amintea că-şi auzise oasele trosnind, când genunchiul i se căscase complet. Urmaseră după aceea contorsionările unui câmp gravitaţional mişcător, mult mai eficiente decât orice călău torţionar. Nanonicele ei neurale amortizaseră durerile cele mai teribile, dar convulsia finală a lui *Beezling* adusese o binecuvântată uitare.

„Pentru Maica Maria, cum am reuşit să supravieţuim la aşa ceva?”

Crezuse că era pregătită pentru riscul inerent al eşuării misiunii, pentru revendicarea ei de către moarte. Munca desfăşurată în Universitatea de pe Garissa o făcea extrem de conştientă de nivelurile energetice necesare propulsării unei nave printr-un salt TTZ şi de ceea ce s-ar fi întâmplat dacă în nodurile configuratoare ar fi apărut o instabilitate. Problema nu părea să fi alarmat niciodată echipajul navei sau poate că se pricepeau mai bine să-şi ascundă temerile. Femeia ştia de

asemenea că exista o probabilitate redusă ca ei să fie interceptaţi de navele omutane odată ce *Beezling* apărea deasupra stelei lor ţintă. Totuşi nici chiar situaţia aceea n-ar fi fost foarte rea, sfârşitul ar fi fost probabil instantaneu dacă o viespe de luptă pătrundea prin scutul defensiv al lui *Beezling.* Ea admitea până şi faptul că Alchimistul ar fi putut da greş. Însă aşa ceva… Să fie vânaţi aici, nepregătiţi fizic sau mental, şi apoi să supravieţuiască, oricât de fragil. Cum se putea ca buna Maica Maria să fie atât de crudă? Decât dacă, nu cumva, Ea însăşi se temea de Alchimist?

Elemente grafice reziduale păreau să se învolbureze încăpăţânat printre gândurile suferinde ale conştiinţei ei. Vectori intersectau coordonatele iniţiale ale saltului lor, la treizeci şi şapte de mii de kilometri. Omuta era o stea mică, deloc remarcabilă, exact în faţa coordonatelor. Alte două salturi, şi ei ar fi fost în norul Oort al sistemului, haloul rarefiat de nori din praf de gheaţă şi comete adormite care marca hotarul spaţiului interstelar. Ei se apropiau din nordul galactic, cu mult în exteriorul planului eclipticii, încercând să evite detectarea.

Alkad ajutase la planificarea profilului misiunii, oferindu-şi comentariile într-o încăpere plină de ofiţeri superiori din Marină, oameni vizibil agitaţi în prezenţa ei. Era un sindrom care afectase tot mai multe persoane din staţia militară secretă pe măsură ce munca ei avansase.

Femeia creasе o nouă sperietoare pentru Confederaţie, care depăşea până şi puterea distrugătoare a antimateriei. Un ucigaş de stele. Iar posibilitatea aceea inspira simultan veneraţie şi teroare. Ea se resemnase cu ideea că, după război, miliarde de locuitori ai planetelor vor privi în sus, spre stele, aşteptând ca luminiţa pâlpâitoare care fusese Omuta să dispară de pe cerul nopţii. Iar după aceea aveau să-şi reamintească numele ei şi s-o blesteme până-n iad.

„Totul pentru că am fost prea proastă ca să-nvăţ din greşelile trecutului.” La fel ca toţi ceilalţi proşti visători din istorie, care se înconjuraseră cu ecuaţii clare şi seducătoare, cu eleganţă simplistă şi izolatoare, fără să se gândească defel la aplicaţia *materială* oribilă şi sângeroasă care constituia realitatea lor finală. „De parcă n-am fi avut deja suficiente arme. Dar asta-i natura umană, dintotdeauna am dorit ceva încă şi mai bun, să creştem teroarea cu încă un nivel. Şi pentru ce?”

Trei sute optzeci şi şapte de Dorados: asteroizi mari cu conţinut metalic aproape pur. Orbitau o pitică roşie aflată la douăzeci de ani-lumină de Garissa, la douăzeci şi nouă de ani-lumină de Omuta. Nave de recunoaştere din ambele sisteme locuite îi descoperiseră practic simultan. N-avea să se mai ştie niciodată cine fusese de fapt primul. Ambele guverne îi revendicaseră; bogăţia din bulgării de metal ar fi însemnat un impuls ameţitor pentru planeta ale cărei companii puteau exploata şi rafina abundenţa de minereuri.

La început fuseseră doar un diferend, o suită de *incidente.* Navele de prospectare şi cartografiere trimise la Dorados fuseseră atacate de „piraţi”. Şi, ca întotdeauna, conflictul escaladase. În locul navelor, începuseră să fie atacaţi asteroizii-porturi de plecare ai lor. Apoi staţiile industriale din apropiere se dovediseră ţinte ispititoare. Încercarea de mediere a Adunării Confederaţiei nu dusese la niciun rezultat.

Ambele tabere îşi rechemaseră rezervele navale declarate şi începuseră să-i angajeze pe traderii independenţi, cu nave rapide şi bine echipate, capabile să lanseze viespi de luptă. În cele din urmă, luna trecută, Omuta utilizase o bombă cu antimaterie împotriva unei aşezări industriale asteroidale din sistemul Garissa. Cincizeci şi şase de mii de oameni fuseseră ucişi când incinta biosferică cedase, scuipându-i în spaţiul cosmic. Supravieţuitorii, alţi optsprezece mii cu plămâni terciuiţi şi obturaţi de fluid, capilare decomprimate şi epiderme rupte, aduseseră aproape de punctul de cedare facilităţile medicale ale planetei. Peste şapte sute fuseseră trimişi la Facultatea de Medicină a Universităţii, care avea paturi pentru trei sute de pacienţi. Alkad fusese martoră în mod direct la haos şi suferinţă, auzise ţipetele gâlgâitoare care nu încetau niciodată.

Aşa că acum sosise momentul represaliilor. Fiindcă, aşa cum ştiau toţi, etapa următoare ar fi fost bombardamentul planetar. Iar Alkad Mzu constatase cu surprindere că şovinismul naţionalist îi înlocuise detaşarea academică ce-i condusese viaţa de până atunci. Planeta *ei* era ameninţată.

Unica defensivă credibilă era să lovească ei primii Omuta, şi s-o lovească dur. Valoroasele ecuaţii ipotetice ale femeii fuseseră înhăţate de Marină, care se grăbise să le transforme în hardware funcţional.

– Îmi pare rău că nu te pot opri să mai simţi atâta vinovăţie,

spusese Peter.

Fusese în ziua când ei părăsiseră planeta şi aşteptaseră în popota ofiţerilor dintr-un astroport al Marinei, în vreme ce le era pregătită o navetă.

– Tu nu te-ai simţi vinovat? întrebase ea iritată.

Nu dorea să vorbească, dar nici să stea în muţenie.

– Ba da, totuşi nu în măsura în care te simţi tu. Tu-ţi asumi vinovăţia pentru întregul conflict. N-ar trebui să faci asta. Noi amândoi, noi toţi, toţi cei de pe planetă suntem mânaţi de soartă.

– Mă-ntreb câţi despoţi şi dictatori au spus asta de-a lungul secolelor? replicase femeia.

Chipul lui izbutise să fie trist şi înţelegător. Alkad cedase şi-l prinsese de mână.

– Oricum, îţi mulţumesc fiindcă vii cu mine. Nu cred că de una singură aş fi putut rezista cu cei din Marină.

– Să ştii că totul va fi bine, rostise el încet. Guvernul nu va face public niciun detaliu, cu atât mai puţin numele inventatorului.

– Vrei să spui că-mi voi putea relua slujba? întrebase ea, şi în glas i se auzise prea multă amărăciune. Ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic?

Ştia că nu se va întâmpla aşa. Agenţiile de contrainformaţii a jumătate dintre guvernele Confederaţiei aveau să afle cine era ea, dacă n-o şi făcuseră deja. Soarta ei n-avea să fie decisă de un cabinet ministerial de pe Garissa cea insignifiantă din punct de vedere politic.

– Poate nu chiar nimic, zisese el. Însă Universitatea va rămâne tot acolo. Studenţii… Pentru asta trăim tu şi eu, nu? Acesta este motivul real pentru care ne aflăm aici, de a proteja toate lucrurile acelea.

– Da, aprobase ea de parcă simpla rostire a cuvântului l-ar fi transformat în realitate.

Privise pe fereastră, afară. Se aflau în apropierea ecuatorului, şi soarele Garissei decolora cerul într-o strălucire albă aproape lipsită de trăsături.

– Acolo este octombrie acum. Campusul va fi acoperit cu o pătură de fulgi groasă până la genunchi. Întotdeauna mă gândeam că problema aia este îngrozitor de enervantă. Cine naiba a avut ideea să întemeieze o colonie cu etnie africană pe o

planetă care în proporţie de şaptezeci şi cinci la sută are zone temperate?

– Haide, haide, ăsta-i un mit vechi şi perimat – că noi ar trebui să ne limităm la iadurile tropicale. Ceea ce contează este societatea noastră. Oricum mie-mi plac iernile. Iar tu ai sări-n sus, dacă pe tot parcursul anului ar fi la fel de arşiţă ca aici.

– Ai dreptate, râsese ea spart.

El suspinase şi o privise cu atenţie.

– Alkad, noi ţintim spre steaua lor, nu spre Omuta în sine. Ei vor avea o şansă. O şansă destul de bună.

– Pe planeta aia trăiesc şaptezeci şi cinci de milioane de oameni. Nu va mai exista nici lumină, nici căldură.

– Confederaţia îi va ajuta. Ce dracu', la apogeul Marii Dispersări, Pământul deporta săptămânal peste zece milioane de oameni.

– Vechile nave de transport pentru colonii nu mai există în acest moment.

– Chiar şi acum, Guvcentralul Pământului continuă să evacueze un milion pe săptămână şi există mii de transporturi militare. Se poate face.

Femeia încuviinţase în tăcere, ştiind că totul era în zadar. Confederaţia nu putea determina două guverne minore să accepte o formulă de pace, nici măcar când ambele o doreau. Ce şanse avea Adunarea în tentativa de a coordona resursele donate fără chef de opt sute şaizeci de sisteme stelare locuite şi disparate?

Lumina soarelui care pătrundea prin fereastra popotei sporise la un roşu bolnav, apoi începuse să pălească. Alkad se întrebă ameţită dacă Alchimistul îşi începuse deja acţiunea asupra stelei. După aceea însă programele stimulatoare îi calmară gândurile şi-şi dădu seama că se afla în imponderabilitate, cu cabina scăldată într-o lumină de avarie slabă, cu aură trandafirie. În jurul ei pluteau diverşi oameni. Membri ai echipajului lui *Beezling,* care murmurau pe tonuri scăzute, îngrijorate. Ceva cald şi umed îi atinse obrazul, lipicios. Ea ridică mâna, reflex. Un roi de punctuleţe întunecate îi traversă câmpul vizual, sclipind în lumină. Sânge!

– Peter? (Crezuse că-i răcnise numele, totuşi vocea ei păruse foarte stinsă.) Peter?

– Uşurel, uşurel...

Îi vorbise un membru al echipajului. Menzul? O ţinea de braţe, împiedicând-o să ricoşeze prin spaţiul strâmt.

Alkad îl văzu atunci pe Peter. Alţi doi membri de echipaj pluteau deasupra lui. Întregul chip îi era învelit de un pachet nanonic medical, care semăna cu o folie groasă de polietilenă verde.

– Oh, miloasă Maria!

– E-n regulă, zise repede Menzul. N-o să păţească nimic. Pachetul nanonic poate face faţă.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ne-a prins o escadrilă de şoimi-negri. O salvă de antimaterie a perforat fuzelajul. Ne-a belit destul de rău.

– Ce-i cu Alchimistul?

Menzul ridică nepăsător din umeri.

– E-ntreg. Asta însă nu prea mai contează acum.

– De ce?

Chiar în clipa când pusese întrebarea, nu dori să afle răspunsul.

– Perforarea fuzelajului ne-a distrus treizeci la sută din nodurile de salt. Suntem o navă a Marinei şi putem face salturi fără zece la sută din noduri. Dar treizeci la sută... Se pare că am rămas naufragiaţi aici, la şapte ani-lumină de cel mai apropiat sistem stelar locuit.

* * *

În clipa aceea se găseau la exact treizeci şi şase de ani-lumină şi jumătate de steaua lor natală G3, Garissa. Dacă ar fi orientat senzorii optici rămaşi ai lui *Beezling* asupra rombului vag de lumină aflat mult în urmă, şi dacă senzorii aceia ar fi avut rezoluţie suficientă, atunci după treizeci şi şase de ani, şase luni şi două zile ar fi zărit o creştere fulgerătoare a magnitudinii aparente, când navele mercenare ale Omutei lansară cincisprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra lumii lor de baştină. Fiecare dintre bombele acelea avea un megatonaj de detonare echivalent cu impactul asteroidului care ucisese dinozaurii de pe Pământ. Atmosfera Garissei fu distrusă dincolo de orice posibilitate de refacere. Se declanşară superfurtuni care aveau să bântuie milenii. În sine, ele nu erau fatale. De cinci secole şi jumătate, arcologiile protejate de pe Pământ îi fereau pe oameni de climatul lor distrus de căldură.

Însă, spre deosebire de impactul unui asteroid, la care degajarea de energie era pur termică, fiecare bombă distrugătoare de planete emitea aceeaşi cantitate de radiaţii ca o miniflamă solară.

În opt ore, furtunile violente împrăştiaseră precipitaţiile nucleare peste toată planeta, făcând-o complet nelocuibilă. Sterilizarea totală se desăvârşi peste alte două luni.

2

Planeta natală a ly-cilfilor se afla într-o galaxie foarte îndepărtată de cea care avea să găzduiască finalmente Confederaţia oamenilor. Practic vorbind, nu era o planetă, ci un satelit natural, unul dintre cei douăzeci şi nouă ce orbitau o supergigantă gazoasă, o sferă formidabilă cu diametrul de două sute de mii de kilometri, ea însăşi o stea pitică maro eşuată. După ce acreţia i se încheiase, nu avusese suficientă masă pentru aprinderea prin fuziune, totuşi inexorabila contracţie gravitaţională generase un output termic masiv. Faţa întunecată avea o fluorescenţă apropiată de capătul inferior al spectrului vizibil, producând o strălucire chihlimbarie, obosită, care fluctua în configuraţii de dimensiuni continentale, când norii turbulenţi şi deşi se dezlănţuiau în cicloni interminabili. Pe faţa luminată, acolo unde cădeau razele în tonuri de lămâie ale stelei primare K4, benzile de furtună licăreau roz-somon.

Existau cinci sateliţi principali, iar lumea ly-cilfilor era al patrulea numărând de la vârfurile norilor, şi singurul cu atmosferă. Ceilalţi douăzeci şi patru de sateliţi erau roci sterpe: asteroizi capturaţi, deşeuri rămase de la formarea sistemului solar, niciunul nedepăşind şapte sute de kilometri în diametru. Erau de toate tipurile, de la un glob de piatră arsă de soare ce gonea la o mie de kilometri deasupra norilor, de pe care minereurile metalice se evaporaseră ca elementele volatile ale unei comete, până la un planetoid de gheaţă aflat pe o orbită retrogradă, la cinci milioane şi jumătate de kilometri depărtare.

Spaţiul local era periculos la modul extrem al termenului. Magnetosfera vastă limita şi canaliza revărsarea prodigioasă de particule încărcate a supergigantei, producând o centură de radiaţii letale. Emisia radio era un neîncetat urlet de zgomot alb. Cei trei sateliţi mari ce orbitau sub lumea natală a ly-cilfilor se găseau în interiorul centurii de radiaţii şi erau complet sterili. Cel mai dinspre interior era legat de ionosferă printr-un tub de flux colosal, în lungul căruia sfârâiau energii titanice. Purta de asemenea în urma sa, pe orbită, un tor de plasmă, inelul cel mai dens de particule din îmbrăţişarea comprehensivă a magnetosferei. Moarte instantanee pentru ţesuturile vii.

Planetoidul ly-cilfilor, cu o faţă permanent întoarsă către

steaua sa, se deplasa la şaptezeci de mii de kilometri deasupra fragilelor fuioare ale magnetosferei, dincolo de raza de acţiune a radiaţiilor celor mai periculoase. Fluctuaţiile ocazionale din interiorul liniilor de flux bombardau atmosfera superioară cu protoni şi electroni, expediind rafale de aurore boreale de luminozitatea soarelui, care se răsuceau şi lunecau silenţios peste cerul ruginiu.

Compoziţia atmosferică era un amestec de oxigen şi azot, cu diverşi compuşi de sulf şi un nivel excesiv de vapori de apă. Ceţurile, pâclele şi stivele de straturi de nori constituiau etalonul. Apropierea de strălucirea infraroşie a supergigantei îi asigura un climat tropical perpetuu; aerul cald şi umed al feţei apropiate era în mişcare permanentă, gonind spre faţa îndepărtată unde se răcea, îşi radia încărcătura termică în spaţiul cosmic şi apoi revenea prin intermediul furtunilor ce traversau polii. Vremea era o constantă monotonă, mereu vânt, mereu ploi, cu forţa rafalelor şi averselor dictată de poziţia pe orbită. Noaptea cobora într-un loc, la un moment dat. Pe faţa îndepărtată, când supergiganta şi planetoidul se aflau în conjuncţie inferioară, iar plafonul de nori care sclipea roşu-drăcesc eclipsa scurtele întrezăriri ale soarelui de pe faţa apropiată.

Ciclul acela era întrerupt doar o dată la fiecare nouă ani, când o forţă nouă se aplica ecuaţiei atemporale. O conjuncţie între patru sateliţi, care cauza haos şi devastare pe suprafaţă, prin furtuni de ferocitate biblică.

Căldura şi lumina incubaseră viaţă pe lumea aceasta, aşa cum făcuseră pe atâtea miliarde de corpuri din univers. Nici mări, nici oceane nu existaseră când primul germen migrator interstelar căzuse pe planeta virgină, afundându-se în petele murdare de substanţe chimice care-i infestau apele noroioase şi bolborositoare. Forţele mareice lăsaseră o suprafaţă netedă, distrugând munţii şi erodând stepele rămase din epoca formării. Lacuri, râuri şi lunci inundate acopereau terenul, supuse unui ciclu permanent de evaporări şi ploi. Pe atunci nu exista oxigen în stare liberă, deoarece era combinat în totalitate cu carbonul. Un strat compact de nori albi împiedica evadarea radiaţiilor dure, chiar şi în centrul feţei îndepărtate. Temperaturile erau intolerabil de ridicate.

Primele forme de viaţă fuseseră, ca întotdeauna, algele, o vâscozitate rezistentă care se răspândise prin apă, coborând

odată cu râurile şi pâraiele pentru a contamina lacurile şi fiind propulsată prin aer de neobosiţii curenţi de convecţie. De-a lungul erelor geologice, se modificase şi se adaptase, învăţând încet să utilizeze cele două surse diferite de lumină ca resursă suplimentară de energie. Succesul, atunci când sosit, a fost rapid – numai câteva milenii. Oxigenul s-a revărsat. Carbonul a fost digerat. Temperatura s-a redus. Ploile s-au iuţit, rarefiind norii, limpezind cerul. Evoluţia a reînceput.

Vreme de milioane de ani, ciclul de nouă ani ce guverna planetoidul fusese lipsit de importanţă. Furtunile şi uraganele erau irelevante pentru amibele monocelulare ce pluteau leneş prin lacuri şi râuri, la fel cum nu contau pentru lichenii primitivi care se târau lent peste pietre. Dar celulele flotante în apă au început treptat să formeze colonii care cooperau şi a apărut specializarea. În lacuri s-au ivit viermi gelatinoşi, lipsiţi de creier, acţionaţi de instincte şi ineficienţi metabolic, cu doar niţel mai mult decât lichenii mobili. Era însă un început. Naşterea şi moartea au început să înlocuiască fisiunea ca principală metodă de reproducere. Au intervenit mutaţiile, uneori producând îmbunătăţiri, dar de cele mai multe ori ducând la incapacitatea de a supravieţui. Tulpinile eşuate au fost extirpate rapid de natura nemiloasă. S-au ivit divergenţe, zorile unui milion de specii; panglicile de ADN s-au lungit, o arhivă chimică de progres şi fundături. Creaturi târâtoare au ieşit pe malurile lacurilor, numai pentru a fi sterilizate de substanţele chimice sălbatice care formau atmosfera. Totuşi ele au persistat.

Viaţa era o înaintare continuă, urmând un şablon care era pe cât de standard o permiteau circumstanţele. Nu existau ere glaciare care să modifice direcţia în care porniseră creaturile acestei lumi, nici instabilităţi care să determine modificări profunde ale climei. Doar furtunile din nouă în nouă ani, care au devenit influenţa dominantă. Ciclurile de înmulţire ale noilor animale s-au structurat în jurul lor, creşterea plantelor a fost restricţionată de ele.

Planetoidul s-a maturizat într-o lume a junglelor, un peisaj de mlaştini şi vegetaţie luxuriantă, în care ferigi gigantice acopereau suprafaţa de la un pol la celălalt şi erau ele însele acoperite şi sufocate de liane agăţătoare tenace care se întindeau către cerul senin. Buruieni plutitoare au transformat lăcuşoarele în vaste ţinuturi mocirloase. Complicate flori încreţite

se luptau pentru atenţia insectelor şi păsărilor, capsule de seminţe cu paraşute din petale întărite zburau aidoma unor zmeie prin văzduh. Lemnul nu exista, bineînţeles; formarea lemnului necesita decenii de creştere neîntreruptă.

S-au dezvoltat doi arbori genealogici de floră cu totul diferiţi, cu terminatorul în rolul unei linii despărţitoare de nepătruns şi în acelaşi timp câmp de luptă. Plantele de pe faţa îndepărtată s-au adaptat la lumina galbenă a soarelui: erau capabile să tolereze nopţile lungi ce însoţeau conjuncţia şi temperaturile mai reduse. Faţa apropiată era domeniul luminii roşii, care se revărsa neîntrerupt: plantele ei cu frunze negre erau mai înalte, mai puternice, mai viguroase, totuşi nu puteau cuceri faţa îndepărtată. Noaptea le ucidea, lumina galbenă în sine era insuficientă pentru a le declanşa fotosinteza pretenţioasă, iar refracţia împrăştiată a luminii roşii prin atmosfera densă nu ajungea niciodată suficient de departe, bântuind terenul până la două sute de kilometri dincolo de terminator.

Animalele erau mai adaptabile, trecând fără probleme de pe faţa apropiată pe cea îndepărtată. N-au apărut niciodată analogi ai dinozaurilor – erau prea mari, şi creşterea lor necesita prea mult timp. Cu excepţia creaturilor-şopârle cu aripi membranoase, analoge păsărilor, majoritatea animalelor erau micuţe şi-şi dovedeau moştenirea acvatică. Toate aveau sânge rece şi se simţeau în mediul lor în pâraiele noroioase şi iazurile ticsite de buruieni. Păstrau din pură necesitate trăsătura aceea ancestrală, pentru că acolo îşi depuneau icrele, îngropate adânc şi în siguranţă în mâlul de pe fundul lacurilor, ascunse de vijelii. Aşa supravieţuiau toate formele de viaţă, în timp ce vânturile erodau planetoidul, sub formă de seminţe, icre şi spori, gata să ţâşnească atunci când stabilitatea revenea în câteva săptămâni.

Pe o asemenea lume vrăjmaşă, viaţa poate evolua în una dintre două direcţii posibile. Pe de o parte, înfrânţii, creaturile anemice, slabe, răspândite pe nenumărate planete din cosmos, ghemuite în fundături sanctuare, mici nişe protectoare în ecologia locală, care nu se ridică niciodată deasupra unui nivel rudimentar, a căror lipsă de sofisticare este tocmai cea care le asigură modalităţile de continuare. Pe de altă parte, triumfătorii, creaturile care refuză să fie învinse, care se luptă cu ghearele, cu dinţii şi cu tentaculele împotriva adversităţilor ce le confruntă; cele pentru care circumstanţele acţionează ca nişte pinteni ai

evoluţiei. Linia care le desparte este subţire; este posibil ca o furtună devastatoare care revine la fiecare opt ani să cauzeze ruină genetică. Însă nouă ani s-au dovedit timp destul pentru asigurarea supravieţuirii, îngăduindu-le aclimatizaţilor să se ridice înaintea provocării, în loc să se afunde în smârcurile lor ubicui.

Ly-cilfii au obţinut o asemenea victorie. La numai opt sute de milioane de ani după ce viaţa începuse pe planetoidul lor, ei au ajuns la apogeul evoluţiei. Au devenit entităţi transcendente.

Ciclul lor de nouă ani începe sub formă de peşti, care ies din norii de icre negre ascunse sub mâl. Apar miliarde de mormoloci ce plutesc liber, lungi de doi centimetri, şi care sunt mâncaţi de prădători mai rapizi şi mai brutali, în timp ce se hrănesc cu sedimentele abundente de vegetaţie descompusă ce putrezeşte în apă. Ei cresc şi se modifică în următorii trei ani, pierzându-şi cozile şi dezvoltând un picior-manta ca de melc. Se fixează de fundurile lacurilor – un corp ovoid înalt de nouăzeci de centimetri cu zece tentacule care se înalţă din creştet. Tentaculele sunt netede, lungi de şaizeci de centimetri, lipsite de ventuze, dar au în vârf un corn curb şi ascuţit; sunt foarte rapide şi explodează ca un cuib de pitoni înfuriaţi, pentru a înhăţa prada ignorantă care înoată deasupra lor.

Când ajung la dimensiunile maxime, ies din apă pentru a umbla prin jungla ce acoperă planeta. Branhiile se adaptează la respirarea aerului cu izuri intense, muşchii tentaculelor se întăresc pentru a susţine membrele ce atârnă în jos în absenţa flotabilităţii confortabile din apă. Şi ei mănâncă, scormonind cu coarne insistente prin tufişurile şi lăstărişul încâlcit, pentru a găsi nodulii negri şi zbârciţi, asemănători unor nuci, care au zăcut acolo, nebăgaţi în seamă, de la furtună. Nodulii sunt alcătuiţi din celule saturate cu trasori chimici de memorie, memorii ce conţin informaţii, cunoştinţele acumulate de rasa ly-cilf de-a lungul timpului. Ei aduc înţelegere, un salt brusc la conştientizare, şi declanşează centrul telepatic al creierelor lor. După ce se ridică deasupra simplului nivel animalic de existenţă, ei au multe despre care să converseze.

Cunoştinţele sunt în principal de natură filosofică, deşi matematica este foarte dezvoltată; lucrurile pe care le cunosc sunt cele pe care le-au observat, asupra cărora au speculat şi la care au contribuit cu adăugări de-a lungul generaţiilor. Noaptea

de pe faţa îndepărtată acţionează ca un magnet, când ly-cilfii se strâng să observe stelele. Ochii şi minţile unite prin telepatie acţionează aidoma unui gigantic telescop format din mai multe segmente. Nu există nici tehnologie, nici economie. Cultura nu le este orientată spre mecanicism sau materialism; bogăţia lor o reprezintă cunoaşterea. Capacitatea de procesare a datelor oferită de minţile lor conectate o depăşeşte cu mult pe cea a oricărui sistem de calculatoare electronice, iar perceperea nu le este limitată la insuficientele lungimi de undă electromagnetice ale benzilor optice.

Odată ce se trezesc, ei învaţă. Este scopul lor. Dispun de foarte puţin timp în forma lor corporală, iar universul în care se trezesc, splendoarea gigantei gazoase şi a diverşilor săi sateliţi, este imens. Natura i-a predestinat să fie colectori de informaţii. Dacă viaţa are un scop, speculează ei, atunci acesta trebuie să fie călătoria spre înţelegerea completă. În privinţa aceasta, intelectul şi natura au ajuns la o concordanţă fără conflicte.

În al nouălea an după ce ly-cilfii s-au ivit pe planetă, cei patru sateliţi mari interiori se aliniază din nou. Distorsiunea pe care o provoacă în magnetosfera supergigantei acţionează ca o extensie a tubului de flux. Particulele agitate ale ionosferei care îl utilizează ca pe un canal până la torul de plasmă al primului satelit urcă mai sus, până la al doilea satelit, apoi la al treilea, tot mai sus, revărsându-se cu totul din magnetosferă. Lumea ly-cilfilor apare în calea lor.

Nu este un fascicul strâns direcţionat; sus, în vârful aidoma unei ciuperci, protonii, electronii şi neutronii nu mai au defel energia pe care o deţinuseră când liniile de flux clocotitoare îi proiectaseră dincolo de primul satelit. Dar, ca întotdeauna, copleşitoare se dovedeşte scara de mărime a evenimentelor din domeniul supergigantei gazoase.

Lumea ly-cilfilor are nevoie de zece ore pentru a traversa norul invizibil de ioni ce hoinăresc în exteriorul liniilor de flux. În acel timp, energia care se revarsă în atmosferă este mai mult decât suficientă pentru a distruge echilibrul curenţilor de convecţie care circulă lent.

Potopul soseşte la sfârşitul unicului sezon de împerechere de pe planetoid. Ly-cilfii şi rudele lor neînzestrate cu raţiune şi-au produs icrele şi le-au secretat pe fundurile lacurilor. Plantele au înflorit şi şi-au risipit seminţele peste tot. Acum există numai

perspectiva morţii.

Când primele rafale titanice de fulgere azurii strălucesc deasupra, ly-cilfii îşi încetează analizele şi deliberările şi încep să transmită tot ceea ce ştiu în celulele goale ale nodulilor ce au crescut din pielea lor precum nişte negi în jurul bazei tentaculelor.

Vânturile urlă, anunţând chinurile planetoidului. Rafalele sunt îndeajuns de puternice pentru a rupe tulpinile groase de un metru ale arborilor-ferigi. Odată ce unul se prăbuşeşte, cauzează prin junglă un efect de piese de domino. Distrugerile se răspândesc în talazuri vaste, care seamănă, privite din înălţimi, cu undele de şoc ale detonărilor unor bombe. Norii sunt zdrenţuiţi de violenţe, reduşi la nivelul unor fuioare de bumbac ce se rotesc frenetic în strânsoarea unor vârtejuri mici şi feroce. Microtaifunuri se năpustesc înainte şi înapoi, accelerând nimicirea junglei.

În tot acest timp ly-cilfii rămân nemişcaţi, cu mantalele adezive ancorându-i de sol, în vreme ce aerul din jur se umple cu ferigi rupte şi frunze sfârtecate. Nodulii, saturaţi acum cu preţioasa lor moştenire, cad ca fructele coapte. Vor rămâne ascunşi prin iarbă şi printre rădăcini vreme de alţi trei ani.

Faţa apropiată a planetoidului străluceşte de fulgerele puternice ale furtunilor. Hăt deasupra norilor ferfeniţiţi, aurora boreală formează un văl peste cer, o pâclă perlată, presărată de mii de scânteieri prelungi şi lugubre, precum gigantice stele căzătoare. Dincolo de ele se derulează conjuncţia, trei sateliţi ce lunecă în aliniere, scăldaţi într-o nepământeană fosforescenţă de trilioane de amperi. Un epicentru al unuia dintre ciclonii înghiţitori de planete ai supergigantei gazoase.

Jetul de particule şi-a atins zenitul. Ploaia de energie a tubului de flux penetrează prin chinuita atmosferă inferioară. Este îmbrăţişată de ly-cilfi. Minţile lor consumă energia, utilizând-o pentru a se metamorfoza din nou. Nodulii le-au adus raţiunea, iar surplusul energetic al supergigantei le aduce transcendenţa. Ei abandonează crisalida cărnii şi se înalţă cu viteza luminii prin şuvoiul de particule, eliberaţi de restricţiile spaţiului şi eterni.

Minţile libere roiesc câteva zile deasupra fostei lor lumi, privind cum furtunile se potolesc, cum norii se reformează pe cer, cum vechii curenţi de convecţie revin la parcursurile lor familiare. Ly-cilfii au dobândit imaterialitatea, dar perspectiva lor,

modelată de existenţa materială formatoare, se păstrează neschimbată. Ca şi înainte, ei apreciază că scopul vieţii lor este experienţa, urmată, poate, de înţelegere. Diferenţa este că nu mai sunt limitaţi la un singur corp ceresc şi la scurte întrezăriri ale stelelor; acum, când întregul univers li se întinde înainte, ei doresc să-l cunoască pe tot.

Încep să se îndepărteze de planetoidul straniu care le-a dat naştere, mai întâi cu titlu de încercare, apoi cu mai multă îndrăzneală, dispersându-se ca un val de spectre entuziaste care se dilată. Într-o bună zi vor reveni în punctul acesta, toate generaţiile de ly-cilfi care au trăit vreodată. Asta nu se va întâmpla atâta timp cât steaua primară continuă să ardă; ei vor călători până vor ajunge la limitele universului când acesta reîncepe să se contracte, urmând superroiurile galactice care cad în renăscuta masă întunecată din centru, oul cosmic care reculege tot ce a pierdut. Atunci se vor întoarce, coagulându-se în jurul învelişului stelei negre, împărtăşind cunoaşterea pe care au adus-o, căutând prin ea evaziva înţelegere finală. Iar după ce vor înţelege, ei vor şti ce se găseşte în lumea de dincolo şi atunci vor căpăta speranţa altei comutări la alt nivel de existenţă. Este posibil ca ly-cilfii să fie unicele entităţi care să supravieţuiască actualei reconfigurări finale a universului.

Însă până atunci se mulţumesc să observe şi să înveţe. Însăşi natura lor este cea care-i împiedică să participe la nenumăratele drame ale vieţii şi materiei care se depliază înaintea simţurilor lor eterice.

Sau cel puţin aşa cred ei.

3

Iasius se întorsese la Saturn ca să moară.

Ieşirea găurii-de-vierme se dilată la trei sute cincizeci de mii de kilometri deasupra plafonului de nori bej-pal al gigantei gazoase, şi şoimul-de-vid ieşi în spaţiul real. Senzorii de pe sateliţii de apărare strategică ce patrulau zona de ieşire destinată navelor stelare de lângă giganta gazoasă detectară imediat strălucirea în infraroşu, când undele radar atinseră fuzelajul. *Iasius* salută cel mai apropiat habitat cu afinitatea sa şi se identifică. Senzorii sateliţilor îşi îndepărtară focalizarea şi-şi reluară veghea.

Căpitanul şi echipajul împrumutară simţurile extreme ale navei stelare bitek pentru a privi din exterior glorioasa planetă cu inele, în timp ce minţile lor plângeau ştiind ce se va întâmpla. Zburau peste emisfera luminată de soare a gigantei gazoase şi zăreau o semilună aproape plină. Inelele se întindeau în faţa lor la două grade dedesubt, aparent compacte, totuşi mişcându-se, ca şi cum un gaz impur cu granule ar fi fost ţinut captiv între două foi de sticlă. Prin ele pâlpâia lumina stelelor. O asemenea frumuseţe maiestuoasă părea să nege teribilul motiv al revenirii lor.

Afinitatea lui *Iasius* le atinse minţile.

Nu fiţi trişti, vorbi silenţios nava stelată bitek. **Eu nu sunt. Ceea ce este este. M-aţi ajutat să-mi umplu viaţa. Pentru asta vă mulţumesc.**

Singură în cabina ei, căpitanul Athene simţi cum lacrimile mentale îi devin reale. Era la fel de înaltă ca oricare altă femeie din suta de familii ai căror geneticieni se concentraseră asupra sporirii robusteţii, astfel încât descendenţii lor să-şi poată petrece în mod confortabil viaţa făcând faţă la condiţiile anevoioase ale zborului spaţial. Evoluţia ei modelată cu grijă îi conferise un chip frumos şi prelung, presărat actualmente de o mulţime de cute, şi păr castaniu-auriu bogat, care-şi pierduse strălucirea tinereţii în favoarea argintului mat. În tunica ei impecabilă, albastră ca oceanul, femeia proiecta o siguranţă de sine regală, care determina întotdeauna încredere totală din partea echipajului. Acum însă sângele rece îi dispăruse, şi ochii violeţi şi expresivi reflectau suferinţa reală care sporea înlăuntrul

ei.

Nu, Athene, te rog, nu!

Îmi este imposibil! replică strigând mintea ei. **Este atât de nedrept! Ar trebui să plecăm împreună, ar trebui să ni se îngăduie.**

O mângâiere spectrală îi atinse uşor spinarea, mai tandru decât ar fi făcut-o vreodată orice amant. Ea simţise atingerea aceea în fiecare zi din cei o sută opt de viaţă. Unica ei iubire adevărată. Niciunul dintre cei trei soţi nu căpătase atâta devotament emoţional ca *Iasius* şi nici, o recunoştea deschis, cei opt copii ai ei, dintre care pe trei îi purtase în propriul pântece. Totuşi alţi edenişti o înţelegeau şi erau de acord; în afinitatea lor comună nu existau emoţii sau adevăruri tăinuite. Legătura de naştere dintre şoimii-de-vid şi căpitanii lor era îndeajuns de puternică pentru a supravieţui la orice le-ar fi opus universul. „Cu excepţia morţii", şopti partea cea mai intimă a minţii ei.

Mi-a sosit timpul, rosti simplu *Iasius.*

Glasul silenţios purta un subton de mulţumire. Athene se gândi că, dacă şoimul-de-vid ar fi avut plămâni, ar fi oftat în clipa aceea.

Ştiu, spuse ea nostalgic.

În ultimele săptămâni, devenise tot mai evident. Celulele configuratoare energetic, cândva omnipotente, se străduiau acum pentru a deschide o gaură-de-vierme. Pe când cu o jumătate de secol în urmă existase senzaţia că o singură manevră de înghiţire ar fi putut traversa galaxia, în prezent perechea lor simţea o uşurare mută dacă o înghiţire planificată de cincisprezece ani-lumină era izbutită la numai o lună-lumină depărtare de coordonatele cerute.

Să-i ia naiba pe geneticieni! Este chiar atât de mult să ceri paritate? întrebă ea.

Poate că într-o bună zi vor face ca nava şi căpitanul să trăiască la fel de mult. Dar mie mi se pare corect ce avem acum. Cineva trebuie să ne crească fiii. Vei fi la fel de bună ca mamă, pe cât ai fost în calitate de căpitan. O ştiu.

Explozia bruscă de convingere mulţumită de sine din glasul mental o făcu să zâmbească. Genele umede clipiră iute, alungând lacrimile.

Să cresc zece copii la vârsta mea? Doamne!

Te vei descurca bine. Ei vor prospera. Sunt fericit.

Te iubesc, *Iasius.* Dacă mi s-ar permite să-mi retrăiesc viaţa, n-aş schimba nicio secundă din ea.

Eu aş schimba.

Serios? întrebă ea surprinsă.

Da. Aş petrece o zi ca om. Să văd cum este.

Crede-mă, atât plăcerile, cât şi durerile sunt mult exagerate.

Iasius chicoti. Celule senzitive optice ce ieşeau aidoma unor blistere din carcasa lui localizară habitatul Romulus, şi nava stelară îi simţi masa sub forma unei unde minuscule în câmpul de distorsionare spaţială pe care-l generau celulele configuratoare energetic. Materialitatea habitatului se înregistră în conştiinţa sa, un grăunte substanţial care orbita în jurul marginii exterioare a inelului F. Substanţial, însă cav, un cilindru din polip bitek, lung de patruzeci şi cinci de kilometri şi lat de zece, era una dintre cele două baze originale de şoimi-de-vid germinate de suta de familii în anul 2225. În jurul lui Saturn orbitau acum două sute şaizeci şi opt de habitate similare împreună cu staţiile lor industriale subsidiare; simplul lor număr era dovada tangibilă a importanţei pe care navele stelare bitek o căpătaseră pentru întreaga economie edenistă.

Nava trimise flash-uri de energie prin celulele configuratoare, focalizând la infinit, distorsionând spaţiul de lângă fuzelajul său, dar fără să ajungă vreodată să deschidă o gaură-de-vierme. Călăriră unda de distorsiune către habitat, ca un surfer care goneşte spre plajă, accelerând rapid la trei *g.* O manipulare secundară a câmpului de distorsiune generă pentru binele echipajului o forţă contraacceleraţie, asigurându-i o acceleraţie aparentă de un *g.* O călătorie lină şi confortabilă, neegalată de navele adamiste cu propulsii de fuziune.

Athene ştia că n-avea să se mai simtă niciodată chiar la fel de confortabil, dacă avea să mai călătorească vreodată într-un şoim-de-vid. Cu *Iasius* putea întotdeauna să perceapă neantul vidului ce trecea pe lângă ei; o senzaţie pe care o echivala cu a fi într-o barcă cu vâsle, pe un râu, şi a-ţi lăsa degetele să atârne în apa calmă. Pasagerii nu simţeau niciodată aşa ceva. Ei erau doar trupuri.

Haide, îi spuse navei. **Cheamă-i.**

Bine.

Athene zâmbi pentru amândoi, auzindu-i nerăbdarea din ton.

Iasius chemă. Deschizându-şi complet afinitatea, proiectă un strigăt de fericire şi tristeţe fără cuvinte pe o zonă sferică având raza de treizeci de unităţi astronomice. Îşi chemă perechi.

Ca toţi şoimii-de-vid, *Iasius* era o creatură a spaţiului cosmic, incapabilă să opereze în preajma limitărilor impuse de un câmp gravitaţional puternic. Avea formă lenticulară, cu diametrul de o sută zece metri şi înaltă de treizeci de metri în centru. Carcasa era polip dur, albastru-închis ca miezul de noapte, al cărui strat exterior se evapora gradat în vid şi era înlocuit de celule noi ce creşteau din stratul de mitoză. La interior, douăzeci la sută din masă era destinată organelor specializate – vezicile cu substanţe nutritive de rezervă, pompele cardiace care alimentau vasta reţea capilară şi celulele neuronilor, toate compactate într-o incintă cilindrică din centrul corpului. Restul de optzeci la sută era format dintr-un fagure solid de celule configuratoare energetic ce generau câmpul de distorsiune spaţială pe care-l utiliza pentru ambele moduri de propulsie. Celulele respective erau cele care se degradau în număr tot mai mare. La fel ca neuronii oamenilor, nu se puteau regenera eficient, ceea ce dicta durata de viaţă a navei stelare. Şoimii-de-vid trăiau rareori peste o sută zece ani.

Atât suprafaţa superioară, cât şi cea inferioară a carcasei aveau o canelură circulară mare, la jumătatea distanţei între margine şi centru, în care erau introduse sistemele mecanice. Canelura inferioară era dotată în principal cu suporturi pentru modulele de marfă; cercul de traverse din titan pliate era întrerupt doar de câteva module auxiliare de sistem, sigilate. Echipajul locuia în canelura de pe suprafaţa superioară, un tor argintiu-cromat echipat cu saloane, cabine, un hangar mic pentru avioneta atmosferică, generatoare de fuziune, combustibil, unităţi de susţinere biotică. Lucruri esenţiale pentru oameni.

Athene merse pentru ultima oară pe coridorul central al torului. Actualul ei soţ, Sinon, o însoţi când efectuă ultima datorie sacrosanctă: iniţierea copiilor care aveau să crească şi să fie căpitanii următoarei generaţii. Erau zece, sub formă de zigoţi, ovulele Athenei fertilizate cu spermă de la cei trei soţi şi doi amanţi ai ei. Aşteptaseră în tau-zero din momentul concepţiei, protejaţi împotriva entropiei, pregătiţi pentru ziua aceasta.

Sinon oferise spermă pentru un singur copil. Dar, mergând alături de ea, bărbatul descoperi că nu avea resentimente. El provenea din suta de familii originale; câţiva dintre strămoşii lui fuseseră căpitani, ca şi doi dintre fraţii vitregi; era o onoare suficientă ca numai unuia dintre propriii săi copii să-i fie acordat privilegiul.

Coridorul avea secţiune hexagonală, cu suprafaţa alcătuită din compozit neted, verde-pal care strălucea la interior. Athene şi Sinon merseră în fruntea procesiunii tăcute formate din cei şapte membri de echipaj; se auzea doar aerul care susura lin din grilele de deasupra. Ajunseră la o porţiune a coridorului unde banda compozită a laturii inferioare înclinate a peretelui se contopea perfect cu carcasa, dezvăluind o pată ovală de polip albastru-închis. Athene se opri în faţa ei.

Numesc ovulul acesta *Oenone,* spuse *Iasius.*

Polipul se bombă în centru, cu apexul subţiindu-se pe măsură ce se ridica şi devenea translucid. Dedesubt se vedea roşu crud, vârful unei tulpini de grosimea unui picior omenesc, care cobora până în miezul corpului navei stelare. Apexul convex se fisură, şi pe podeaua coridorului picură un fluid vâscos gelatinos. Muşchiul sfincter interior din vârful tulpinii roşii se dilată, semănând remarcabil de mult cu o gură ştirbă, căscată. Tubul întunecat din interior palpita lent.

Athene ridică sustentatorul bitek, o sferă cu diametrul de cinci centimetri, de culoarea cărnii, menţinută la temperatura corpului. Potrivit miezului de date de pe cuva tau-zero în care fusese ţinut, zigotul de la interior era femelă; tatăl său era Sinon. Ea se aplecă şi împinse uşor sfera în orificiul care aştepta.

Numesc copilul acesta Syrinx.

Micul glob sustentator fu ingerat cu un leorpăit slab. Buzele sfincterului se închiseră, şi tulpina coborî, dispărând din vedere. Sinon o bătu uşor pe umăr, şi cei doi îşi zâmbiră mândri.

Vor prospera împreună, spuse fericit *Iasius.*

Da.

Athene porni mai departe. Mai trebuiau iniţiaţi alţi patru zigoţi, iar Romulus creştea întruna în exterior.

Habitatele de la Saturn îşi anunţau regretul faţă de chemarea lui *Iasius.* Şoimi-de-vid din tot sistemul solar răspunseră cu mândrie şi camaraderie; cei care nu porniseră spre exterior cu mărfuri îşi abandonară zborurile pentru a se strânge în jurul lui

Romulus, aşteptând.

Iasius se curbă lin în jurul punţii non-rotative de la domul terminal nordic. Ţinând ochii închişi, Athene îngădui ca imaginile legate prin afinitate provenite de la blisterele de senzori ale şoimului-de-vid să i se extindă în minte cu o claritate supraumană. Referinţa vizuală a habitatului i se modifică pe măsură ce domul terminal crescu uriaş, dincolo de marginea carcasei navei stelare. Văzu întinderea vastă de polip roşu-maroniu fin texturat ca pe faţa unei stânci care se apropia; cu patru terase concentrice, de parcă nişte valuri s-ar fi revărsat dinspre axă într-un trecut îndepărtat, doar pentru a încremeni când ajunseseră la apogeu.

Şoimul-de-vid coborî după a două terasă, la doi kilometri de axă, şi descrise un cerc lent pentru a egala rotaţia habitatului. Navele spaţiale adamiste cu propulsie reactivă nu aveau nici pe departe manevrabilitatea necesară pentru a coborî pe terase, care erau rezervate exclusiv pentru şoimii-de-vid.

Iasius ţâşni peste marginea terasei, părând să planeze staţionar deasupra şirului lung de piedestale de andocare similare cu nişte ciuperci, ce se ridicau din terasă, înainte de a alege unul vacant. În ciuda masivităţii sale, se alinie cu graţia delicată a unei păsări colibri.

Athene şi Sinon simţiră cum gravitaţia se reduce la o jumătate de *g* când câmpul de distorsiune se disipă. Femeia privi autobuzul cu pneuri mari care rula lent către nava bitek, cu tubul-ecluză aidoma unei trompe de elefant ţinut drept în sus.

Haide, o îmboldi Sinon cu mintea întunecată de emoţii.

Îi atinse cotul, văzând perfect dorinţa de a rămâne în timpul ultimului zbor. Ea încuviinţă din cap, fără chef.

– Ai dreptate, rosti cu glas tare.

Îmi pare rău că asta nu uşurează lucrurile.

Athene îi surâse obosit şi-i îngădui s-o conducă afară din salon. Autobuzul ajunsese la marginea şoimului-de-vid. Tubul-ecluză se lungi şi lunecă peste suprafaţa carcasei superioare, pentru a ajunge la toroidul echipajului.

Sinon îşi abătu atenţia de la soţia sa la stolul de şoimi-de-vid care menţinea aceeaşi viteză cu terasa. Erau mai mult de şaptezeci, cu ultimii sosiţi ridicându-se şi devenind vizibili după ce-şi lăsaseră echipajele pe celelalte terase. Fluxul emoţional dinspre navele stelare bitek ce aşteptau era imposibil de filtrat,

şi bărbatul îşi simţea propriul sânge vibrând ca răspuns.

Abia când el şi Athene ajunseră la pasajul spre ecluză, observă o neregularitate în stol. Binevoitor, *Iasius* focaliză asupra navei stelare respective.

Un şoim-negru! exclamă Sinon.

Printre formele lenticulare clasice, părea straniu asimetric şi sărea în ochi. O picătură turtită, uşor asimetrică şi cu proeminenţa dorsală de pe carcasa superioară mai bombată decât cea de pe carcasa inferioară; de la probabila provă şi până la pupa măsura cel puţin o sută treizeci de metri; carcasa din polip albastru era împestriţată cu o configuraţie de reţea purpurie zdrenţuită.

Dimensiunile mai mari şi diversele configuraţii neortodoxe care-i diferenţiau pe şoimii-negri, abaterile lor de la norma şoimilor-de-vid (unii le numeau evoluţie) erau cauzate de cerinţele căpitanilor lor pentru o putere superioară. De fapt, gândi caustic Sinon, ei doreau îmbunătăţirea performanţelor de luptă. Preţul pentru agilitatea aceea era de obicei o durată mai scurtă de viaţă.

Acela este *Udat,* rosti calm *Iasius.* **Este rapid şi puternic. Un aspirant meritoriu.**

Atunci acesta este răspunsul tău, spuse Athene utilizând modul de angajare-singular al afinităţii, astfel ca restul echipajului să fie exclus de la dialogul acela. Ochii îi străluceau când se opriră lângă trapa interioară a ecluzei.

Sinon făcu o grimasă, apoi strânse din umeri şi coborî prin tub către autobuz, lăsându-i femeii ultimul moment de singurătate cu nava ei.

În coridor exista un zumzet pe care ea nu-l mai auzise până atunci, o rezonanţă provenită de la surescitarea lui *Iasius.* Când puse degetele pe peretele neted din compozit, Athene nu simţi nimic, nici tremur, nici vibraţie. Poate că totul era doar în mintea ei. Se răsuci şi privi înapoi în tor, la coridoarele şi saloanele familiare. Întreaga lor lume.

– La revedere! şopti ea.

Te voi iubi mereu.

* * *

Autobuzul cu echipajul se întoarse încet peste terasă, către stânca polipului, apropiindu-se de o ecluză metalică încastrată în bază. *Iasius* hohoti gălăgios pe banda de afinitate comună;

simţea cum cele zece ovule din corpul său străluceau de vitalitate, le percepea dorinţa de a fi născute. Fără niciun avertisment, ţâşni de pe piedestal, îndreptându-se direct spre stolul verilor săi ce aşteptau. Aceştia se risipiră, speriaţi şi încântaţi.

De data aceasta nu mai exista nicio forţă contraacceleraţie necesară pentru torul echipajului, nicio protecţie pentru oamenii fragili. Niciun fel de limite de siguranţă artificiale. *Iasius* viră brusc, atingând cu uşurinţă nouă *g,* apoi îşi îndreptă traiectoria pentru a zbura printre domul terminal şi giganticul braţ metalic al punţii contrarotative. Raze solare slabe, alb-perlat, căzură pe carcasă, când ieşi din umbra terasei. Saturn se afla drept în faţă, bisecţionată clar de linia distinctă ca un tăiş a inelelor. Nava stelară bitek porni cu doisprezece *g* către serpentinele de cristale din gheaţă şi molecule primitive ce înconjurau planeta, împingând lin în lături grăunţele de praf şi particulele rătăcite de unda prova a câmpului de distorsiune. Şoimii-de-vid entuziaşti goniră după el, semănând tot mai mult cu coada întinsă a unei comete, când ieşiră în lumină.

În cabinele echipajului, metalul se curba sub apăsarea nouă şi enormă. Saloanele şi coridoarele pustii trosneau, mobilele din materiale compozite se transformau în aşchii şi colapsau pe podele şi fiecare fragment nou izbea cu forţa unei lovituri de ciocan, lăsând o indentaţie adâncă. Cabinele şi bucătăria erau inundate de apă care ţâşnea din conducte rupte, iar pe suprafaţa ei tremurau unde stranii, când *Iasius* îşi ajusta infim cursul.

Iasius pătrunse în inele, şi percepţia pe bandă optică se degradă rapid, odată cu îndesirea vijeliei ce urla în exteriorul carcasei. Viră din nou, îndreptându-şi traiectoria în direcţia în care orbitau particulele inelului, dar rămase mereu sub un unghi, înaintând întruna către interior, spre prezenţa masivă a gigantei gazoase. Era un joc minunat, eschivarea blocurilor mari, a fragmentelor de gheaţă aidoma unor pumnale ce scânteiau reci, a bolovanilor acoperiţi de chiciură, a bucăţilor de carbon aproape pur, negre ca noaptea. Nava stelară bitek le evita pe toate, spiralând, picând, executând lupinguri gigantice, indiferentă la tensiunile interne, la preţul pe care frenezia ei îl extrăgea din preţioasele celule configuratoare. Energia era gratuită prin inel. Radiaţiile cosmice, fluxul magnetic unduitor al planetei, rafalele vijelioase de vânt solar; *Iasius* le mătura pe toate cu câmpul de

distorsiune, concentrându-l într-un flux coerent abundent pe care celulele configuratoare îl absorbeau şi-l redirecţionau.

Până ajunse la diviziunea Encke, surplusul de energie era suficient pentru a amorsa primul ovul. *Iasius* emise un strigăt ascuţit de triumf. Ceilalţi şoimi-de-vid îi răspunseră. Îl urmaseră cu tenacitate, străduindu-se să menţină aceeaşi rută ameţitoare şi dezordonată pe care zburase *Iasius,* pătrunzând prin pasajul sfredelit de acesta prin masa inelului, deviind cu disperare particulele învolburate risipite de siajul său. Conducătorul stolului era mereu altul întruna, nimeni nu putea egala viteza sau îndrăzneala nepăsătoare a lui *Iasius;* adesea erau luaţi prin surprindere de viraje violente, demaraje, pătrunderi neaşteptate într-o vijelie de particule neperturbate. Era un test de măiestrie şi în acelaşi timp de forţă. Până şi norocul juca un rol. Norocul era o trăsătură ce merita să fie moştenită.

Când *Iasius* strigă prima dată, *Hyale* era cel mai apropiat, la numai două sute de kilometri în urmă. Se năpusti înainte, şi *Iasius* încetini o fracţiune, menţinând un curs rectiliniu. Se întâlniră, cu *Hyale* rămânând la zece metri, dar carcasele lor se suprapuseră perfect. Particulele din inel zburau în jurul lor ca zăpada de sub tălpicile schiurilor.

Hyale începu să-şi transmită şablonul compoziţional prin legătura lor de afinitate, un ADN software care curse în *Iasius* cu o senzaţie apropiată de minunea orgasmului. *Iasius* încorporă formatul structural al lui *Hyale* în vastul jet energetic pe care-l descărcă în primul ovul.

Ovulul, *Acetes,* se deşteptă într-o explozie de miracol şi euforie. Viu, străbătut de curenţi de energie, cu toate celulele încărcate de extaz şi decizie şi dorinţa de a începe creşterea imediată.

Iasius umplu spaţiul cu mulţumirea sa.

Acetes se pomeni propulsat în vidul spaţial. Fragmente rupte din carcasa lui *Iasius* se roteau îndepărtându-se, o gaură roşu-întunecat sfredelită în albastrul miezului de noapte, care se îndepărta cu o viteză incredibilă.

Liber! cântă ovulul. **Sunt liber!**

O formă gigantică şi neagră atârna deasupra lui. Forţe pe care le putea percepe, însă nu le putea înţelege îi încetineau rostogolirile sălbatice. Universul părea să fie compus exclusiv din aşchii minuscule de materie, saturate de benzi strălucitoare de

energie. Şoimi-de-vid străfulgerau pe lângă el cu viteze înspăimântătoare.

Da, eşti liber. Îţi urez bun venit în viaţă!

Ce este locul acesta? Ce sunt eu? De ce nu mă pot mişca la fel ca tine? *Acetes* se străduia să priceapă frânturile de cunoaştere ce fluturau în jurul minţii sale care gonea, ultimul dar al lui *Iasius.*

Răbdare, îl sfătui *Hyale.* **Vei creşte, vei învăţa. În timp, datele pe care le deţii vor fi integrate.**

Acetes îşi deschise cu precauţie sensibilitatea afinităţii pentru a cuprinde întregul ambient al lui Saturn şi primi un cor de saluturi dinspre habitate, un val încă şi mai mare de recunoaşteri de la edeniştii individuali adulţi, triluri surescitate de la copii; apoi cei asemenea lui îi oferiră încurajări, şoimi-de-vid prunci, cuibăriţi în interiorul inelelor.

Rostogolirile îi încetară şi se opri sub carcasa inferioară a lui *Hyale,* privind în jur cu simţuri primare. *Hyale* începu să altereze traiectoria lor comună, deplasând ovulul pe o orbită circulară stabilă în jurul gigantei gazoase, unde avea să-şi petreacă următorii optsprezece ani, până când avea să crească la mărimea completă.

Iasius continuă spre peisajul norilor, brăzdând o urmă întunecată prin inele, vizibilă pentru orice entitate care privea cu simţurile cuvenite. Zborul său produse suficientă energie ca să amorseze alte două ovule, *Briseis* şi *Epopeus,* pe când se găsea încă în inelul A. *Hesperus* ieşi la trecerea prin diviziunea Cassini. *Graeae, Ixion, Laocoon* şi *Merope* se treziră în inelul B şi fură purtaţi de şoimii-de-vid ale căror şabloane compoziţionale le primiseră.

Udat îl ajunse pe *Iasius* lângă muchia interioară a inelului B. Fusese un zbor lung şi dificil, care pusese la încercare până şi rezervele energetice ale şoimului-negru, testându-i manevrabilitatea aşa cum o făcuse rareori până atunci. Acum *Iasius* strigă din nou după o pereche, şi *Udat* parcurse distanţa dintre ei până ce câmpurile de distorsiune li se contopiră, şi carcasele fură cât pe aici să se atingă. Prin intermediul legăturii afinităţii îi trimise lui *Iasius* propriul său şablon compoziţional şi primi înapoi o gratificaţie fierbinte.

Îţi mulţumesc, spuse *Iasius* în cele din urmă. **Simt că acesta va fi special. În el există măreţie.**

Ovulul fu proiectat din ovarul său, expediind în exterior o cascadă de coji de polip, şi *Udat* fu lăsat să-şi aplice câmpul de distorsiune pentru a-l frâna pe pruncul curios şi năvalnic, în timp ce *Iasius* se îndepărta. Derutat, şoimul-negru nu avu posibilitatea să-l întrebe ce dorise să spună prin ultima afirmaţie enigmatică.

Îţi urez bun venit în viaţă! rosti *Udat* oficial după ce opri finalmente rotaţiile globului de şapte metri.

Mulţumesc, replică *Oenone.* **Unde mergem?**

Pe o orbită mai înaltă. Aceasta este prea aproape de planetă.

Aha! O pauză, timp în care probă în jur cu simţuri imature, iar gândurile ameţitoare i se liniştiră. **Ce este o planetă?**

Ultimul ovul fu *Priam,* ejectat cu mult dincolo de marginea subţire a inelului B. Şoimii-de-vid care rămăseseră în zbor, acum doar treizeci dintre cei mai puternici, se îndepărtară de *Iasius.* Se aflau deja periculos de aproape de norii ce dominau o treime din cer; gravitaţia îşi exercita influenţa malignă asupra spaţiului local, mestecându-le franjurii câmpurilor de distorsiune şi afectând eficienţa propulsivă.

Iasius continuă să coboare, iar orbita sa mai joasă şi mai rapidă îl purtă mult înaintea celorlalţi. La cinci sute de kilometri deasupra gigantei gazoase, câmpul de distorsiune începu să-i cedeze, copleşit finalmente de intensitatea efectului gravitaţional.

Terminatorul se ridică în faţă, o ocluzie neagră care devora norii ce rătăceau silenţios. Pete vagi aidoma unor fosfene plutiră prin vârtejuri şi culmi, intrând şi ieşind din panglicile mai groase încărcate cu amoniac, iar luminile lor creşteau şi se diminuau în configuraţii ezitante. *Iasius* pătrunse în penumbre, şi întunericul se extinse în jurul său ca o forţă elementară. Saturn încetase să mai fie o planetă, un obiect astronomic, şi devenea incredibil de solidă. Nava stelară bitek îşi curbă traiectoria în jos sub un unghi tot mai mare. În faţa ei era o singură dâră înfocată, a cărei strălucire îi sporea în senzorii optici. Ecuatorul părţii întunecate, pustiul acela îndepărtat şi îngheţat, degaja parfumul grandorii sublime.

Particulele inelului cădeau pe lângă *Iasius,* o ploaie deasă şi întunecată, capturată de degetele ca de funigei ale ionosferei, o mângâiere insistentă şi trădătoare ce le răpea viteza şi altitudinea. Şi, finalmente, existenţa.

După ce fuseseră ademenite până la marginile ionosferei, rafale îngheţate de molecule de hidrogen arseră în jurul lor, emiţând stindarde de flăcări spectrale. Acestea se consumară rapid odată cu creşterea rezistenţei atmosferice, mai întâi mocnind aidoma unor tăciuni, apoi încununaţi de lumină incandescentă; scântei de soare ce lăsau în urma lor siaje de o sută de kilometri. Zborul lor de un miliard de ani se sfârşea rapid printr-un spectacol violent: un şoc orbitor, care elibera un jet de sfărâmături scânteietoare ce se stingeau iute. Rămânea doar o dâră insistentă de funingine neagră, care era destrămată de cicloanele urlătoare.

Iasius ajunse la extremitatea ionosferei. Lumina particulelor muribunde din inel ardea pe carcasa lui inferioară. O strălucire tremurătoare apăru în jurul marginii sale. Polipul începu să se carbonizeze şi să se jupoaie, cu solzi oranj ţâşnind în depărtare. Odată cu încălzirea celulelor receptoare specializate, nava stelară bitek îşi pierdu simţurile periferice. Straturile mai dense de hidrogen izbiră cu furie în carcasă. Curba traiectoriei începu să devină neregulată sub muşcăturile vânturilor supersonice vexate. *Iasius* făcu o tumbă. Întoarcerea abruptă avu consecinţe dezastruoase asupra planării sale aviare; când partea ventrală a carcasei lovi în plin hidrogenul, nava stelară fu supusă brusc unei uriaşe forţe de decelerare. Mase periculoase de flăcări înfloriră peste întreaga carcasă şi fâşii late de polip fură îndepărtate. *Iasius* porni să se rostogolească neajutorat în jos, către fluviul pârjolitor de lumină.

Cortegiul de şoimi-de-vid privi solemn de pe orbita sigură aflată la o mie de kilometri mai sus, cântând imnul tăcut de jelire. După ce cinstiră dispariţia lui *Iasius* prin descrierea unei orbite, îşi extinseră câmpurile de distorsiune şi se lansară înapoi spre Romulus.

* * *

Căpitanii şoimilor-de-vid implicaţi în zborul de împerechere şi echipajul lui *Iasius* îşi petrecură timpul cât durǎ zborul într-o sală rotundă rezervată pentru acel unic scop. Îi reamintea Athenei de unele biserici medievale pe care le vizitase în decursul rarelor ei excursii pe Pământ; avea acelaşi plafon boltit şi coloane elaborate, aerul intimidant de cucernicie, deşi pereţii din polip erau aici curaţi şi albi ca zăpada, iar în loc de altar o fântână clipocea dintr-o statuie de marmură a lui Venus.

Femeia rămase în fruntea echipajului ei, cu imaginea ecuatorului arzător al lui Saturn dăinuindu-i încă în minte. O ultimă emanaţie blândă de pace, când teaca de plasmă îl învălui pe *Iasius* în îmbrăţişarea ei letală.

Se terminase.

Căpitanii trecură pe rând pe la ea pentru a-şi trimite felicitările, şi minţile lor îi atinseră mintea, acordându-i compasiune şi înţelegere. Niciodată compătimire; reuniunile acestea trebuiau să fie o reafirmare a vieţii, o celebrare a naşterii ovulelor. Iar *Iasius* le amorsase pe toate zece; unii şoimi-de-vid coborau spre întâlnirea cu ecuatorul fără să le fi amorsat pe toate.

Da, aveau dreptate să toasteze în cinstea lui *Iasius.*

Fii atentă, vine, spuse Sinon. Gândul său purta un ton uşor de resentiment.

Athene ridică ochii de la căpitanul lui *Pelion* şi-l văzu pe Meyer croindu-şi drum către ea prin mulţime. Căpitanul lui *Udat* era un bărbat cu umeri laţi, care se apropia de patruzeci de ani, cu păr negru tuns scurt. În locul tunicilor ceremoniale din mătase albastră ale căpitanilor de şoimi-de-vid, el purta un combinezon funcţional gri-verzui şi cizme asortate. Încuviinţa scurt ca răspuns la saluturile oficiale pe care le primea.

Mai bine să taci, dacă nu poţi spune nimic amabil, i se adresă Athene lui Sinon folosind modul de angajare-singular. Voia ca nimic să nu strice priveghiul; în plus, simţea aproape simpatie pentru cineva atât de evident nelalocul său, cum era Meyer aici. Cele o sută de familii n-ar fi avut nimic de pierdut dacă ar fi introdus diversitate în stocul genetic. Păstră gândul acela strict încuiat în miezul minţii, ştiind prea bine cum ar fi reacţionat acest grup de tradiţionalişti faţă de o asemenea erezie.

Meyer se opri în faţa ei şi înclină capul într-o plecăciune scurtă. Era cu cinci centimetri mai scund decât ea, iar Athene se număra printre edeniştii cei mai mărunţi din sală.

Căpitane... începu ea.

Îşi drese glasul. Nu există proşti mai mari decât bătrânii; legătura lui de afinitate era doar cu *Udat.* Un singur simbiont neuronal angrenat în măduva spinării sale, care-i asigura o legătură protejată cu analogul-clonă din *Udat,* nimic similar cu afinitatea comunală ereditară a edeniştilor.

– Căpitane Meyer, felicitări pentru nava ta! A fost un zbor excelent.

– Mulţumesc, căpitane! A fost o onoare să particip. Trebuie să fii mândră că toate ovulele au fost amorsate.

– Da. Athene îşi ridică paharul de vin în semn de salut: Ce te aduce la Saturn?

– Comerţul. (Bărbatul privi încordat spre edeniştii din jur.) Livrez un transport de electronice de la Kulu.

Athene simţi imboldul de a izbucni într-un râs sonor; prospeţimea lui era exact tonicul de care avea nevoie. Îşi trecu braţul prin al lui, ignorând privirile surprinse pe care şi le atrase, şi-l îndepărtă imediat de restul echipajului.

– Haide, nu te simţi confortabil cu ei. Iar eu sunt prea bătrână ca să mă mai sinchisesc de numărul avertismentelor de violare a codului de zbor al Marinei ce-ţi atârnă deasupra capului. *Iasius* şi cu mine am lăsat de multă vreme toate astea-n urma noastră.

– Ai făcut parte din Marina Confederaţiei?

– Da. În majoritate am servit acolo o vreme. Nouă, edeniştilor, ne-a fost secvenţializat un simţ puternic al datoriei.

Meyer surâse către paharul său.

– Trebuie să fi fost o echipă formidabilă. Acela a fost un zbor de împerechere cu totul extraordinar.

– De acum aparţine istoriei. Dar tu? Vreau să aud toate detaliile despre viaţa trăită pe muchie de cuţit. Aventurile pline de entuziasm ale unui trader independent, afacerile dubioase, zborurile nebune… Eşti fabulos de bogat? Am câteva nepoate de care nu m-ar deranja să scap.

Bărbatul izbucni în râs.

– N-ai niciun nepot. Eşti prea tânără.

– Prostii! Încetează cu galanteriile. Câteva dintre fete sunt mai vârstnice ca tine.

Îi făcea plăcere să-l tragă de limbă, să-i asculte poveştile, dificultăţile de a achita băncii împrumutul pe care-l făcuse pentru a-l cumpăra pe *Udat,* furia lui faţă de cartelurile de transport. Oferea un analgezic salutar pentru fisura neagră de pustietate care i se deschisese în inimă, cea care n-avea să se mai închidă niciodată.

Iar când Meyer plecă, atunci când priveghiul luă sfârşit, după ce fură schimbate toate mulţumirile, Athene se întinse pe noul ei pat din noua ei locuinţă şi găsi în fundul minţii zece stele tinere

care ardeau strălucitor. La urma urmelor, *Iasius* avusese dreptate, speranţa era eternă.

* * *

În următorii optsprezece ani, *Oenone* pluti pasiv în interiorul inelului B unde îl lăsase *Udat.* Particulele care zburau în jurul său erau ocazional potopite de rafale de electricitate statică interacţionând cu magnetosfera gigantei gazoase şi învolburând grăunţele de praf în configuraţii aberante, aidoma spiţelor unei roţi masive. Însă în majoritatea timpului ascultau legile mai simple ale mecanicii orbitale şi se roteau cuminţi în jurul stăpânului lor gravitaţional, fără nicio abatere. Lui *Oenone* nu-i păsa; ambele stări erau la fel de nutritive.

De îndată ce şoimul-negru plecase, ovulul începuse să ingereze fluxurile de masă şi energie care i se revărsau peste înveliş. La început se alungi, apoi se dilată lent în doi bulbi în decursul primelor cinci luni. Un bulb se aplatiză în familiara formă lenticulară a şoimului-de-vid, iar celălalt rămase globular, stabilindu-se în centrul a ceea ce, finalmente, urma să evolueze în carcasa inferioară a navei stelare bitek. Extrudă conductori organici fini, care acţionau ca mecanism de inducţie, colectând din magnetosferă un curent electric puternic cu care să alimenteze organele digestive interne. Grăunţe de gheaţă şi pulbere de carbon, alături de multe alte minerale, fură absorbite prin porii ce presărau învelişul şi convertite în fluide dense, bogate în proteine, pentru celulele care se multiplicau înlăuntrul carcasei principale.

În centrul globului producător de substanţe nutritive, zigotul Syrinx începu gestaţia în interiorul unui organ analog unui uter, susţinut de un grup de organe hematopoietice.

Omul şi şoimul-de-vid crescură laolaltă timp de un an, dezvoltându-şi legătura care era unică până şi printre edenişti. Fragmentele de memorie provenite de la *Iasius,* instinctele de navigaţie şi zbor pe care le împărtăşise la naştere deveniră o moştenire comună. De-a lungul vieţilor lor, ei aveau să ştie întotdeauna cu precizie unde se afla celălalt; traiectoriile zborurilor şi manevrele de înghiţire erau opţiuni intuitive conjugate.

Volscen sosi exact după un an de la ziua ultimului zbor al lui *Iasius* şi făcu joncţiune cu ovulul şoimului-de-vid care orbita mulţumit prin inel. Globul producător de substanţe nutritive al lui

Oenone regurgită analogul de uter, şi organele asociate lui într-un pachet compact care fu recuperat de echipajul lui *Volscen.*

Athene aştepta imediat în interiorul ecluzei, când aduseră pachetul la bord. Era aproximativ de dimensiunea unui trunchi uman, un înveliş întunecat şi cutat împroşcat cu raze de chiciură în locurile în care fluide îngheţaseră în decursul scurtei sale expuneri la spaţiul cosmic. Începură să se topească imediat ce intrară în contact cu atmosfera din *Volscen,* lăsând mici băltoace vâscoase pe puntea din compozit verde.

Athene putea simţi mintea pruncului din interior, destul de fericită, cu o undă de anticipare. Căută prin murmurele de fundal ale benzii de afinitate, scotocind după conştiinţa de insectă a procesorului bitek care controla pachetul, şi-i comandă să-l deschidă.

Se despică în cinci fragmente aidoma unui fruct; fluide şi mucus se revărsară afară. În centru se găsea un sac lăptos conectat la organe prin corzi groase, asemănătoare unor funii, ce pulsau ritmic. Pruncul era o umbră întunecată care se foi agitată, când lumina neobişnuită străluci peste ea. Se auzi un gâlgâit, şi pachetul îşi deşertă fluidul amniotic pe podea, iar sacul începu să se dezumfle. Membrana se decortică.

Este sănătoasă? întrebă *Oenone* neliniştit.

Tonul mental îi reaminti Athenei de un puşti de zece ani, cu ochi larg deschişi, întrebători.

Este perfectă, răspunse blând Sinon.

Syrinx surâse în sus către adulţii ce o priveau cu atenţie şi agită din picioruşe prin aer.

Athene nu putu să nu răspundă la zâmbetul pruncului liniştit. „Este mult mai uşor aşa”, gândi ea, „la vârsta de un an sunt mult mai capabili să accepte tranziţia; şi nu există nici sânge, nici durere, aproape ca şi cum noi n-am fi fost meniţi să-i avem noi înşine.”

Respiră, îi spuse Athene fetiţei.

Syrinx se înecă însă cu masa vâscoasă din gura ei şi o scuipă. Cu afinitatea senzorială deschisă la maximum, Athene putea simţi trecerea aerului mai rece în jos, în plămânii pruncului. Era ciudat şi inconfortabil, iar luminile şi culorile erau înfricoşătoare după imaginile pastelate de vis ale inelelor cu care fusese obişnuită. Syrinx începu să plângă.

Murmurând înţelegător, mental şi verbal, Athene decuplă

ombilicalul bitek din buricul ei şi-l ridică pe prunc dintre cutele lunecoase ale sacului. Sinon se învârtea în jurul ei cu un prosop pentru a o şterge pe fetiţă, radiind mândrie şi îngrijorare. Echipajul lui *Volscen* începu să cureţe resturile cărnoase ale pachetului, pregătindu-se să le evacueze prin ecluză. Legănând-o pe Syrinx pe braţ, Athene porni pe coridor spre salonul care servea drept creşă temporară.

Este flămândă, spuse *Oenone.*

Un gând care fu reluat cu vigoare de Syrinx.

Termină cu exagerările, zise Athene. **Va fi hrănită după ce o îmbrăcăm. Şi mai avem încă şase de ridicat. Va trebui să-nveţe să-şi aştepte rândul.**

Syrinx emise un disperat plânset mental de protest.

– Oho, o să fii plină de vigoare, aşa-i?

* * *

Aşa era, însă acelaşi lucru se putea spune şi despre toţi cei nouă fraţi ai ei. Locuinţa ocupată de Athene era rotundă şi consta dintr-un parter cu un inel de camere ce înconjurau o curte centrală. Pereţii erau din polip, iar acoperişul curb era o singură placă de compozit transparent, care putea fi opacizat după dorinţă. Fusese crescută potrivit comenzii unui căpitan în retragere, cu două sute de ani în urmă, când arcadele şi curbele erau la modă şi nicăieri nu exista vreo suprafaţă plană.

Valea în care fusese construită era tipică pentru interiorul lui Romulus, cu versanţi scunzi şi rotunjiţi, vegetaţie tropicală luxuriantă şi un pârâu care alimenta un şirag de iazuri. Păsări mici şi colorate lunecau printre ramurile arborilor bătrâni acoperiţi cu reţele de liane, iar aerul era înmiresmat de parfumul cascadelor de flori. Semăna cu un paradis sălbatic, evocând imagini ale pădurilor amazoniene preindustriale, dar, ca în toate habitatele edeniste, fiecare centimetru pătrat era meticulos plănuit şi întreţinut.

Syrinx, fraţii şi surorile ei avuseseră acces la ea de îndată ce învăţaseră să meargă de-a buşilea. Nimic rău nu li se putea întâmpla copiilor (de fapt, nimănui), întrucât personalitatea habitatului monitoriza permanent întregul interior. Athene şi Sinon beneficiau de ajutoare, bineînţeles, atât doici umane, cât şi cimpi-casnici, servitori bitek derivaţi din maimuţe. Munca era totuşi istovitoare.

Pe măsură ce Syrinx crescu, fu evident că moştenise părul

roşcat şi ochii de jad, uşor orientali, ai mamei; de la tatăl ei avea înălţimea şi alonja. Niciunul dintre părinţi nu revendica responsabilitatea pentru impetuozitatea ei. Sinon era teribil de atent să nu trădeze în public vreun favoritism, deşi progeniturile învăţară rapid, şi în avantajul lor creativ, că nu-şi putea refuza niciodată fiica şi nici nu putea rămâne multă vreme supărat pe ea.

Când Syrinx împlini cinci ani, începură şoaptele din timpul somnului. Era Romulus, care răspundea de educaţia ei, nu *Oenone.* Personalitatea habitatului acţiona ca învăţător, direcţionând un flux continuu de informaţii în creierul ei adormit; procesul era interactiv, îngăduind habitatului s-o întrebe silenţios şi să repete orice nu fusese asimilat complet de prima dată. Fetiţa învăţă despre diferenţa dintre edenişti şi adamişti, oamenii care aveau gena afinităţii şi cei care n-o aveau, „originalele”, al căror ADN era modificat genetic, dar nu extins. Fluxul de cunoştinţe declanşă o curiozitate la fel de impresionantă. Pe Romulus nu-l deranja; avea răbdare infinită cu întreaga sa populaţie ce număra o jumătate de milion de locuitori.

Deosebirile mi se par prosteşti, îi mărturisi fetiţa lui *Oenone* într-o noapte pe când stătea întinsă în pat. **Dacă ar dori, toţi adamiştii ar putea să aibă afinitatea. Trebuie să fie oribil să fii atât de singur în minte. Eu n-aş putea trăi fără tine.**

Dacă oamenii nu doresc ceva, nu trebuie să-i sileşti, replică *Oenone.*

Pentru un moment, împărtăşiră panorama inelelor. În noaptea aceea *Oenone* se afla pe o orbită înaltă deasupra feţei luminoase a giganticei planete gazoase de culoarea şofranului; se întrezărea uriaşă prin ceţurile de particule ce pluteau, două treimi de semilună care o fascinau întotdeauna pe Syrinx. Uneori ea părea să-şi petreacă noaptea întreagă privind colosalele armate de nori ce se războiau.

Tot este o prostie din partea lor, insistă ea.

Într-o bună zi, vom vizita lumile adamiste, şi atunci vom înţelege.

Mi-aş dori să mergem acum. Mi-aş dori ca tu să fii destul de mare.

În curând, Syrinx.

O veşnicie.

Am lăţimea de treizeci şi cinci de metri. Particulele au fost dense luna asta. Au mai rămas doar treisprezece ani.

Două veşnicii, răspunse dezamăgită fetiţa de şase ani.

Edenismul ar fi trebuit să fie o societate complet egalitaristă. Toţi beneficiau de o parte dintre resursele ei financiare, tehnice şi industriale, toţi (graţie afinităţii) aveau un cuvânt de spus în Consensul care constituia forma lor de guvernare. Dar în toate habitatele de la Saturn, căpitanii de şoimi-de-vid formau o pătură distinctă, favoriţii destinului. Nu exista nici urmă de animozitate din partea celorlalţi copii – nici personalitatea habitatului, nici adulţii n-ar fi tolerat aşa ceva –, iar animozitatea nu putea fi ascunsă de afinitatea comună. Existau totuşi unele manevre; la urma urmelor, într-o bună zi căpitanii aveau să-şi aleagă echipajele dintre oamenii cu care se puteau înţelege. Inevitabilele grupuri ce se formau în copilărie se coagulau în jurul viitorilor căpitani.

La vârsta de opt ani, Syrinx era înotătoarea cea mai bună dintre fraţi; membrele ei lungi şi subţiri îi confereau un avantaj imbatabil asupra tuturor în apă. Grupul de copii pe care-l conducea ea îşi petrecea majoritatea timpului în jurul pâraielor şi lacurilor din vale, fie înotând, fie construind plute şi canoe. Cam tot pe atunci descoperiră cum să păcălească supravegherea constantă a lui Romulus, utilizând afinitatea pentru a genera fantasme hoinare în celulele senzoriale ce acopereau toate suprafeţele expuse ale polipului.

Când aveau nouă ani, ea îşi provocă fratele Thetis la o cursă de obstacole, ca mod de a-şi testa puterile nou-descoperite. Ambele echipe de copii porniră pe plutele lor fragile, lunecând pe râu prin vale. Syrinx şi complicii ei juvenili ajunseră până jos de tot, la rezervorul cel mare cu apă sărată care înconjura ca un inel baza calotei sudice. Acolo ambarcaţiunile lor cu fund plat deveniră inutile în apele adânci de o sută de metri; şi plutiră ca nişte conspiratori fericiţi, până ce tubul de lumină axial păli înainte de a răspunde la apelurile prin afinitate tot mai agitate ale părinţilor.

N-ar fi trebuit s-o faci, o mustră *Oenone* solemn în seara aceea. **Nu aveaţi veste de salvare.**

Dar a fost distractiv. Iar la-ntoarcere a fost o călătorie chiar a-ntâia în şalupa ofiţerului de la Departamentul Hidro. Gonea aşa rapid, că peste tot erau numai stropi de

apă şi vânt, şi de toate.

O să stau de vorbă cu Romulus despre trăsăturile tale de responsabilitate morală. Nu cred că sunt integrate corespunzător. Să ştii că Athene şi Sinon au fost foarte îngrijoraţi.

Tu ştiai că n-aveam nimic, aşa că şi mama trebuie s-o fi ştiut.

Există totuşi bune maniere.

Ştiu. Îmi pare rău, zău. Îţi promit că mâine o să fiu drăguţă cu mama şi cu tata. Se întoarse pe spate şi-şi trase pătura mai strâns în jurul corpului. Plafonul era transparent, şi prin nori se putea distinge slaba strălucire argintie a tubului de lumină al habitatului. **Mi-am imaginat că mergeam cu tine, nu cu o plută idioată.**

Serios?

Da. Era fulgerul acela unic de unitate când gândurile lor se sărutau la toate nivelurile de conştiinţă.

Încerci pur şi simplu să mă înduioşezi, o acuză *Oenone.*

Bineînţeles. Ăsta-i felul meu de a fi. Ce crezi, sunt cu-adevărat oribilă?

Cred că voi fi fericit când vei fi mai vârstnică şi mai responsabilă.

Îmi pare rău. N-o să mai merg cu pluta. Îmi dau cuvântul. Chicoti. **Da' să ştii c-a fost foarte distractiv.**

Sinon muri când copiii aveau unsprezece ani; el avea o sută şaizeci şi opt. Syrinx plânse zile la rând, deşi bărbatul se străduise din răsputeri să-i pregătească.

– Voi rămâne mereu alături de voi, spuse el grupului deprimat când se adunase în jurul patului său.

Syrinx şi Pomona culeseseră din grădină trompetele îngerilor proaspete şi le puseseră în vazele de lângă pat.

– Noi edeniştii avem continuitate. Eu voi fi o parte din personalitatea habitatului, voi vedea ce face fiecare dintre voi şi vom putea vorbi oricând doriţi. De aceea nu fiţi trişti şi nu fiţi speriaţi. Moartea nu este ceva de care să ne temem – nu noi.

Şi vreau să te văd cum creşti şi devii căpitan, îi spuse lui Syrinx în privat. **Vei fi cel mai bun căpitan din toate timpurile, Spirt-linx, o să vezi.**

Fata îi surâse nesigur şi apoi îi îmbrăţişă trupul fragil, simţindu-i pielea fierbinte şi transpirată şi auzind în minte

grimasa lui când îşi schimbase poziţia.

În noaptea aceea ea şi *Oenone* îi ascultară amintirile pe măsură ce zburau din creierul lui care se degrada, o descărcare uluitoare de imagini, mirosuri şi declanşatori emoţionali. Atunci află pentru prima oară teama lui sâcâitoare despre *Oenone,* fărâma lui minusculă de îndoială care dăinuia în privinţa neobişnuitului copărinte al şoimului-de-vid. Îngrijorarea lui atârnă în dormitorul întunecat aidoma uneia dintre fantasmele cu care fata păcălea celulele receptoare ale habitatului.

Vezi, Spirt-linx, ţi-am spus că n-o să te abandonez niciodată. Nu pe tine.

Ea zâmbi spre camera goală, când tonul lui mental distinctiv îi răsună în minte. Nimeni nu-i mai spunea aşa, doar tata. În acelaşi timp exista un curios murmur de fundal, ca şi cum o mie de oameni ar fi purtat conversaţii şoptite undeva departe în spatele lui.

Însă a doua zi dimineaţă, vederea corpului înfăşurat în linţoliu alb şi scos din casă pentru a fi îngropat în umbrarul habitatului fu prea mult pentru ea, şi lacrimile începură.

– Cât timp va trăi în multiplicitatea habitatului? o întrebă pe Athene după scurta ceremonie funerară.

– Atât cât doreşte, spuse încet Athene; ea nu minţise niciodată pe niciunul dintre copii, totuşi existau momente când îşi dorea să nu fie atât de al naibii de principială. Majoritatea oamenilor îşi păstrează integritatea cam două secole în interiorul multiplicităţii, după care, treptat, se contopesc pur şi simplu în personalitatea generală a habitatului. Aşa încât ei nu dispar complet nici atunci. Dar chiar şi aşa este mult mai bine decât orice mântuire cerească pe care religiile adamiste o oferă adepţilor lor.

Spune-mi despre religie, îi ceru Syrinx personalităţii habitatului mai târziu în aceeaşi zi.

Stătea în partea cea mai de jos a grădinii şi se uita la peştii iuţi de culoarea aramei care lunecau prin iazul mare podidit cu pietre şi acoperit de nuferi.

Este o formă organizată de venerare a divinităţii, care îşi are originea de obicei în culturile primitive. Majoritatea religiilor îl percep pe Dumnezeu ca fiind masculin, deoarece toate îşi au rădăcinile într-o perioadă anterioară emancipării feminine – ceea ce serveşte la a

ilustra cât de false erau.

Dar oamenii le mai urmează şi în prezent?

Da, majoritatea adamiştilor îşi păstrează credinţa. În cultura lor există câteva religii curente, dintre care notabile sunt sectele creştină şi musulmană. Ambele exprimă credinţa că în trecut pe Pământ au trăit profeţi sacri şi ambele promit o formă de mântuire eternă pentru cei care aderă la învăţăturile respectivilor profeţi.

Aha… Şi edeniştii de ce nu cred?

Cultura noastră nu interzice absolut nimic, cu condiţia să nu facă rău majorităţii. Dacă doreşti, poţi să practici adorarea oricărei divinităţi. Motivul principal pentru care niciun edenist nu alege s-o facă este faptul că avem personalităţi foarte stabile. Noi putem privi conceptul de Dumnezeu şi spiritualitate dintr-un punct de vedere întemeiat pe logică şi fizică. Supusă unei examinări ştiinţifice atât de intense, religia eşuează întotdeauna. Cunoştinţele noastre de cosmologie cuantică sunt actualmente suficient de avansate pentru a elimina complet noţiunea de Dumnezeu. Universul este un fenomen complet natural, chiar dacă extraordinar de complex. Nu a fost creat în urma unui act exterior de voinţă.

Prin urmare, nu avem suflete?

Conceptul de suflet este la fel de imperfect ca şi cel de religie. Preoţii păgâni exploatau teama de moarte a oamenilor, promiţându-le că dincolo de mormânt exista o viaţă în care vor fi răsplătiţi, dacă vor duce o existenţă morală. De aceea credinţa în suflet este de asemenea o opţiune individuală. Totuşi, deoarece edeniştii au continuitate prin faptul că devin parte a unei personalităţi-habitat, niciun edenist n-a solicitat acest aspect particular al credinţei. Edeniştii ştiu că existenţa lor nu se sfârşeşte prin moarte fizică. Mulţumită mecanicii culturii noastre, noi am înlocuit religia într-o oarecare măsură.

Dar tu? Tu ai un suflet?

Nu. La urma urmelor, mentalitatea mea este o însumare de edenişti individuali. De asemenea, eu n-am fost niciodată una dintre creaturile lui Dumnezeu. Sunt

complet artificial.

Totuşi, eşti viu.

Da.

Aşadar, dacă ar exista suflete, şi tu ai avea unul.

Îţi admit argumentul. Tu crezi că există suflete?

Nu tocmai. Mi se pare o prostie. Înţeleg însă cum pot adamiştii să creadă cu atâta uşurinţă în conceptul de suflet. Dacă n-aş fi beneficiat de opţiunea de a-mi transfera memoriile într-un habitat, aş fi dorit şi eu să cred că am suflet.

O observaţie excelentă. Abilitatea transferului de memorie a dus la excomunicarea în masă a edeniştilor creştini de către papa Eleanor în anul 2090. Când fondatorul nostru Wing-Tsit Chong a devenit primul om care şi-a transferat memoria în stratul neural al unui habitat, papa i-a denunţat acţiunea ca fiind un sacrilegiu, o tentativă de evitare a judecăţii divine. Drept urmare gena afinităţii a fost declarată o violare a moştenirii divine; Vaticanul s-a temut că reprezenta o ispită prea mare pentru dreptcredincioşi. După un an, o proclamaţie islamică similară le interzicea credincioşilor ca gena respectivă să fie secvenţializată în copiii lor. A fost începutul divergenţei dintre culturile edenistă şi adamistă şi în acelaşi timp a pus practic capăt folosirii bitekului de adamişti. Fără controlul afinităţii, organismele bitek aveau puţine utilizări practice.

Ai spus totuşi că există multe religii diferite; cum pot exista mai multe divinităţi? Nu poate să existe mai mult de un singur Creator, nu? Asta-i o contradicţie.

Observaţia este corectă. Unele dintre cele mai mari războaie purtate vreodată pe Pământ au fost declanşate de acest subiect. Toate religiile afirmă că indiscutabil credinţa lor este unica adevărată. De fapt toate religiile depind exclusiv de tăria convingerii adepţilor lor.

Syrinx cedă şi-şi sprijini capul în palme, privind la peştii care se fugăreau pe sub uriaşii nuferi roz. Totul îi suna extrem de improbabil.

Dar tu? îl întrebă pe *Oenone.* **Tu eşti religios?**

Nu văd nevoia de a mă ruga pentru ceva unei divinităţi nevăzute. Eu ştiu cine sunt. Eu ştiu de ce sunt. Voi

oamenii păreţi să fiţi încântaţi în a vă construi propriile complicaţii.

Syrinx se ridică în capul oaselor şi-şi netezi rochia neagră de doliu. Peştii plonjară în adâncuri, speriaţi de mişcarea bruscă.

Mulţumesc mult.

Te iubesc, rosti *Oenone.* **Îmi pare rău că eşti necăjită din cauza lui Sinon. El te-a făcut fericită. Asta-i bine.**

„N-o să mai plâng”, îşi spuse ea. „Tata este acolo ori de câte ori voi dori să vorbesc cu el. Asta trebuie să-nsemne că am o personalitate corect integrată. Deci asta-i perfect.”

Atât doar că o durea teribil de tare în adâncul pieptului, cam în zona inimii.

* * *

Până ce Syrinx ajunse la cincisprezece ani, educaţia începuse să i se concentreze asupra subiectelor necesare unui căpitan de navă. Inginerie şi sisteme energetice, legislaţia spaţiului Confederaţiei, astronavigaţie, organe bitek de susţinere biotică, mecanică, comportamentele fluidelor, superconductivitate, termodinamică, fizica fuziunii. Ea şi *Oenone* ascultau prelegeri lungi despre abilităţile şi limitele şoimilor-de-vid. Existau, de asemenea, lecţii practice despre utilizarea costumelor spaţiale, exersări de reparaţii delicate în condiţii de gravitaţie redusă şi călătorii de aclimatizare pe terasele şoimilor-de-vid de afară. Executarea rutinelor de la bordul navelor.

Syrinx se simţea în largul ei în imponderabilitate. Echilibrul plutirii era introdus genetic în toţi edeniştii, iar cele o sută de familii continuaseră cu manipulările, consolidând şi îngroşând membranele interne pentru a rezista la acceleraţii mari. Edeniştii detestau să folosească amplificările prin suplimente nanonice, decât dacă nu exista realmente alternativă.

La mijlocul adolescenţei, fata îşi pierduse rotunjimile din copilărie (de fapt, nu fusese niciodată dolofană) şi începuse să capete trăsăturile adulte finale. Genele atent modificate ale strămoşilor ei îi conferiseră un chip prelung cu obraji uşor adânciţi, care accentua osatura puternică, şi o gură mare, care putea oferi un surâs orbitor atunci când o dorea. Era la fel de înaltă ca aproape toţi fraţii ei, şi trupul i se împlinea spre completa ei satisfacţie. Îşi lăsase părul să-i crească până la jumătatea spatelui, ştiind că nu va mai avea niciodată ocazia aceea: trebuia să se tundă scurt după ce începea zborurile

operaţionale. Într-o navă stelară, părul lung era în cazul cel mai fericit un aspect iritant, iar în cazul cel mai neplăcut un risc.

La şaptesprezece ani avu o relaţie de o lună cu Aulie, care avea patruzeci şi patru de ani, ceea ce condamna relaţia din capul locului la despărţire, ceea ce era *foarte* romantic. Syrinx se bucură fără urmă de stânjeneală de timpul pe care-l petrecu împreună cu Aulie, atât din cauza uşoarelor strâmbături din nas şi a bârfelor pe care le generase în rândul prietenilor şi familiei, cât şi pentru noile stiluri de euforie pe care le experimentă sub îndrumarea lui cunoscătoare. Era un bărbat care ştia *realmente* cum să exploateze imponderabilitatea.

Sexualitatea adolescenţilor edenişti era una dintre legendele cele mai discutate şi mai invidiate de omologii lor adamişti. Graţie sistemelor lor imunologice, edeniştii nu trebuiau să-şi facă griji despre boli, iar afinitatea asigura inexistenţa problemelor de gelozie, ba chiar şi de dominare posesivă. Pasiunea carnală sinceră nu era ceva de care să te ruşinezi, ci un aspect natural al hormonilor adolescentini ce clocoteau, şi în plus existau suficiente atracţii autentice între indivizi. De aceea, ţinând seama de faptul că până şi cei care se antrenau pentru a deveni căpitani aveau zilnic doar cinci ore de inginerie practică şi lecţii de tehnologie şi că adolescenţii edenişti necesitau maximum şase ore de somn pe noapte, restul timpului era petrecut în urmărirea de eliberări prin orgasm într-o manieră care i-ar fi impresionat şi pe romani.

* * *

Apoi sosi a optsprezecea ei aniversare. În dimineaţa respectivă, Syrinx aproape că nu se putuse convinge să plece de acasă. Athene îşi afişase obişnuitul chip voios, cu emoţiile ascunse şi faţă de cele mai sensibile iscodiri. Syrinx ştia însă cu exactitate cât de mult o durea să-şi vadă toţi cei zece copii pregătindu-se de plecare. Ea zăbovise după micul dejun oficial, dar Athene o alungase din bucătărie cu o sărutare scurtă.

– Este preţul pe care-l plătim toţi, îi spusese. Şi, crede-mă, merită.

Syrinx şi fraţii ei îmbrăcaseră costumele şi ieşiseră pe terasa interioară a domului nordic, avansând cu salturi prelungi în gravitaţia de 0,25 *g.* Mulţi oameni se adunaseră în exteriorul ecluzelor, personal de serviciu şi echipajele şoimilor-de-vid aflaţi curent pe piedestale. Toţi aşteptau cu nerăbdare sosirea celor

mai noi şoimi-de-vid. Vârtejul de anticipaţie care radia dinspre ei şi alţi edenişti din habitat o surprinse pe fată, totuşi o ajută în domolirea propriilor ei emoţii.

Eu sunt cel care ar trebui să fiu neliniştit, protestă *Oenone.*

De ce? Pentru tine, toate astea sunt ceva natural, desigur.

Ha!

Eşti gata?

Am mai putea aştepta niţel, să vedem dacă nu mai cresc.

N-ai mai crescut de două luni. Şi eşti deja destul de mare.

Da, Syrinx, răspunse nava stelară atât de docil, încât Syrinx nu putu să nu surâdă.

Haide, aminteşte-ţi că şi eu am fost neliniştită cu Hazat. Şi s-a dovedit a fi ceva fantastic.

Nu prea cred că poţi compara sexul cu zborul spaţial. Iar eu n-aş numi sentimentul acela „nelinişte”, ci mai degrabă „nerăbdare”. În glasul mental se simţea o înţepătură de ironie.

Syrinx îşi puse mâinile în şolduri. **Haide, termină odată!**

În ultima lună, *Oenone* absorbise constant electricitate din globul producător de substanţe nutritive; după încheierea fazei de creştere, cererea pe cablurile selectoare de inducţie conectate la organele globului se diminuase considerabil, îngăduind navei stelare să înceapă lungul proces de activare a celulelor configuratoare. Acum nivelurile energetice erau destul de ridicate pentru a iniţializa câmpul de distorsiune care avea să-i permită să aspire energia direct din spaţiu. Dacă nu configura corect câmpul de distorsiune, celulele aveau să se descarce şi trebuia să aştepte o misiune de salvare. În trecut misiunile respective nu fuseseră sută la sută încununate de succes.

Îmboldit de mândria şi încurajările lui Syrinx, *Oenone* începu să se separe de globul producător de substanţe nutritive. Tuburi fibroase se rupseră în lungul liniilor de stres. Fluide calde ţâşniră în spaţiu, acţionând precum motoare-rachetă rudimentare, şi sporiră presiunea asupra tuburilor rămase. Conductori organici pocniră şi se autosigilară, cu extremităţile şfichiuind în toate direcţiile prin norul de fluid vaporizat care se dilata. Ultimul tub

cedă, şi globul se îndepărtă aidoma unui balon perforat.

Vezi? Simplu, rosti Syrinx.

Ei doi îşi reaminteau împreună, trecând în revistă amintirile ca nişte miraje ale şoimului-de-vid *Iasius.* Pentru a genera un câmp de distorsiune, trebuia doar să declanşezi fulgerul energetic iniţial prin celulele configuratoare, uite *aşa.* Energia începu să se reverse în fagurele labirintic al celulelor configuratoare, comprimând, cu densitatea crescând spre infinit în numai câteva nanosecunde.

Câmpul de distorsiune înflori către exterior, umflându-se sălbatic.

Uşurel, îl instrui Syrinx cu blândeţe. Fluctuaţiile câmpului începură să se amortizeze. Îşi schimbă forma, devenind mai stabil, modificând radiaţiile spaţiului local într-un flux viabil. Celulele configuratoare începură să-l absoarbă. O senzaţie de satisfacţie cerească răbufni spre stele.

Da! Noi doi am reuşit.

Se îmbrăţişară mental. Felicitări fură proiectate către ei de la edenişti şi şoimi-de-vid deopotrivă. Syrinx cercetă de jur împrejur şi văzu că toţi fraţii ei şi navele lor generaseră câmpuri stabile de distorsiune. Ca şi cum copiii Athenei ar fi putut da greş?!

Împreună, *Oenone* şi Syrinx porniră să experimenteze, modificând forma câmpului, schimbându-i puterea. Şoimul-de-vid începu să se mişte, ridicându-se din inele în vidul pustiu, văzând pentru prima dată nestânjenit stelele. Syrinx avu senzaţia că putea simţi vântul suflându-i în faţă, zbârlindu-i părul. Era un matroz din vechime şi stătea pe puntea din lemn a velierului ei, gonind peste un ocean nesfârşit.

După trei ore, *Oenone* lunecă în interstiţiul dintre calota nordică a lui Romulus şi docul care se rotea în sens invers. Începu să descrie o traiectorie curbă, urmând terasa.

Syrinx îl zări crescând parcă pe neaşteptate din câmpul stelar rotitor.

Te-am văzut!

Trecuse *atât* de mult.

Şi eu pe tine, răspunse *Oenone* cu drag.

Syrinx sări în sus de fericire şi se înălţă la trei metri deasupra terasei.

Ai grijă, spuse *Oenone.*

Fata se mulţumi să râdă.

Nava trecu peste terasă şi se opri în plutire deasupra piedestalului cel mai apropiat de ea. Când se aşeză, Syrinx începu să lunece-alerge într-acolo, ţipând exuberant şi fluturând din braţe pentru a-şi menţine echilibrul. Învelişul neted şi albastru ca miezul nopţii al lui *Oenone* era acum marmorat de o reţea purpurie fină.

4

Inelul Ruinelor forma un halou subţire şi dens, cu grosimea de trei kilometri şi lăţimea de şaptezeci de kilometri, aflat pe orbită la cinci sute optzeci de mii de kilometri deasupra gigantei gazoase Mirchusko. Albedoul său era surprinzător de redus; majoritatea particulelor constituente erau cenuşiu-murdar. O pâclă de particule mici putea fi găsită până la o sută de kilometri în exteriorul benzii principale în planul eclipticii; în principal, praf, expulzat în urma coliziunilor dintre particulele mai mari. Dimensiunile acelea modeste făceau ca Inelul Ruinelor să fie complet nesemnificativ pe o scară pur astronomică. Însă efectul pe care-l avea asupra cursului evenimentelor umane era profund. Simpla lui existenţă izbutise să aducă în pragul haosului politic regatul cel mai bogat din istorie şi în acelaşi timp să pună în faţa comunităţii ştiinţifice din Confederaţie cel mai mare mister pe care-l cunoscuse aceasta, unul care rămăsese nesoluţionat la o sută nouăzeci de ani după descoperirea sa.

Ar fi putut foarte uşor să fi trecut neobservat de nava-cercetaş *Ethlyn* din Marina Regală Kulu, care investigase sistemul în anul 2420. Misiunile de recunoaştere ale sistemelor sunt totuşi prea costisitoare de echipat şi lansat pentru ca echipajele lor să lucreze de mântuială, deşi este evident că pe orbita stelei nu există nicio planetă terracompatibilă, iar căpitanii navelor sunt aleşi pentru natura lor meticuloasă.

Sonda-robot pe care *Ethlyn* o lansase pe orbita lui Mirchusko efectuase survolări de recunoaştere standard ale celor şapte sateliţi cu diametrul de peste o sută cincizeci de kilometri (orice corpuri cereşti mai mici erau clasificate ca asteroizi), apoi trecuse la analiza celor două inele care se roteau în jurul gigantei gazoase. Cel mai interior dintre ele nu prezenta nimic extraordinar sau măcar interesant: era lat de douăzeci de mii de kilometri, pe o orbită de trei sute şaptezeci de mii de kilometri, format din obişnuitele conglomerate de gheaţă şi carbon, la care se adăuga praful de piatră. Pe de altă parte, inelul exterior prezenta nişte linii spectrografice ciudate şi ocupa o orbită neobişnuit de înaltă. Ofiţerul de ştiinţe planetare din *Ethlyn* ridicase orbita sondei, pentru a privi mai îndeaproape.

Când fotografiile acromate expediate de senzorii optici ai

sondei începuseră să capete rezoluţie, toată activitatea de la bordul lui *Ethlyn* încetase brusc, deoarece echipajul îşi abandonase rutinele ca să evalueze scena. Inelul, care avea masa unui satelit de mărime modestă, era compus exclusiv din habitate xenoce distruse. *Ethlyn* trimisese imediat toate sondele-robot din inventarul său pentru a cerceta restul sistemului, cu rezultate deprimant de negative. Nu existau alte habitate şi niciun fel de supravieţuitori. Cercetările ulterioare desfăşurate de mica flotilă de nave de recunoaştere a lui Kulu nu produseseră nici ele nimic nou. De asemenea nu se descoperise nicio urmă a planetei natale a rasei xenoce. Aceasta nu îşi avusese originea pe niciuna dintre planetele din sistemul Inelului Ruinelor şi nu sosise nici de la vreo stea din jur. Originea şi moartea sa erau o enigmă totală.

Constructorii habitatelor distruse se numeau laymili, deşi numele acela în sine fusese descoperit abia după şaizeci şi şapte de ani. S-ar fi putut părea că simpla cantitate imensă de resturi ar fi oferit arheologilor şi investigatorilor xenoci o supraabundenţă de materiale de cercetare. Dar distrugerea celor probabil peste şaptezeci de mii de habitate fusese feroce şi avusese loc cu două mii patru sute de ani în urmă. După detonarea iniţială aproape simultană începuse o cascadă de coliziuni secundare, o reacţie în lanţ care durase decenii, cu bolovanii şi pietrele pulverizând porţiuni mari din carcase şi declanşând altă etapă de coliziuni. Decomprimarea explozivă dezintegrase celulele vii ale plantelor şi animalelor, lăsând cadavrele deja serios eviscerate să fie sfârtecate în continuare de măzărichea nemiloasă a fragmentelor ascuţite. Şi chiar după ce un calm relativ se instaurase după un secol, exista nemiloasa uzură a vidului, care fierbea moleculele de la suprafaţă, îndepărtându-le una câte una, până mai rămăseseră doar contururi spectral de subţiri ale formelor originale.

Peste încă o mie de ani, dezintegrarea ar fi făcut imposibilă orice investigaţie asupra laymililor. Acum însă recuperarea de artefacte utile era o sarcină periculoasă, frustrantă şi în general necorespunzător recompensată. Proiectul de cercetare Laymil, cu baza în Seninătate, un habitat bitek crescut personalizat, aflat pe o orbită la şapte mii de kilometri deasupra Inelului Ruinelor, se baza pe scotocitori să facă treaba murdară.

Scotocitorii care se hazardau în Inelul Ruinelor erau mânaţi de

diverse motive; unii (în principal, cei mai tineri) considerau căutarea o aventură, alţii o făceau pentru că nu aveau de ales, pentru alţii era o ultimă carte pe care o jucau. Toţi reveneau însă întruna acolo cu speranţa acelei singure şi evazive Mari Descoperiri. Artefactele laymili intacte se cumpărau cu sume uriaşe pe piaţa colecţionarilor: sursa de obiecte extraterestre unice era limitată şi în scădere, iar muzeele şi colecţionarii particulari erau disperaţi să le obţină.

Nu exista nicio tehnologie de prospectare care să poată filtra particulele din Inelul Ruinelor şi să identifice diamantele din pleavă; scotocitorii trebuiau să-şi îmbrace costumele spaţiale, să iasă printre fragmentele de carcasă ce goneau şi să le analizeze unul câte unul, folosindu-se de mâini şi de ochi. Cei mai mulţi câştigau din ceea ce găseau suficient cât să continue s-o facă. Unii se descurcau mai bine. Noroc, îl numeau ei. Erau aceia care găseau anual vreo două piese mai interesante, obiecte care le permiteau să trăiască pe picior mare luni de zile la rând. Unii erau excepţional de norocoşi, revenind iarăşi şi iarăşi cu piese pe care colecţionarii şi proiectul de cercetare trebuiau pur şi simplu să le aibă. Iar unii erau suspicios de norocoşi.

* * *

Dacă era constrâns, Joshua Calvert ar fi trebuit să admită că făcea parte din a doua categorie, deşi ar fi fost o recunoaştere autodepreciativă. În ultimele opt luni, el recuperase din Inel şase piese decente: o pereche de plante rezonabil de intacte, două plăci de circuite (fragile, dar neatinse), o jumătate dintr-un animal similar unui rozător şi – lovitura cea mare – un ou întreg, înalt de şapte centimetri. Laolaltă, ele îi aduseseră trei sferturi de milion de fuzidolari (valuta edenistă folosită ca etalon monetar de bază în Confederaţie). Pentru majoritatea scotocitorilor, suma ar fi fost suficientă ca să se retragă. În Seninătate, oamenii clătinau din capete şi se întrebau de ce mai revenea Joshua în Inel. Tânărul avea douăzeci şi unu de ani, iar banii aceia l-ar fi putut menţine toată viaţa într-un lux satisfăcător.

Oamenii se întrebau, deoarece nu puteau simţi nevoia intensă care ardea în el, care-i pulsa prin vene aidoma unui curent viu, animându-i toate celulele. Dacă ar fi ştiut despre forţa aceea mareică, poate că ar fi căpătat vreun indiciu despre natura zbuciumată de prădător care pândea în umbre îndărătul surâsului său atrăgător şi aspectului adolescentin. Joshua voia cu

mult mai mult decât trei sferturi de milion. Ar fi fost nevoie de fapt de aproape cinci milioane înainte ca el să fie măcar pe departe satisfăcut.

Traiul în lux nu reprezenta nici măcar o opţiune pentru el. O viaţă petrecută fără a face nimic, decât a examina cu atenţie bugetul lunar, şi tot ceea ce faci să fie limitat de dividendele investiţiilor prudente? Aşa ceva i se părea mai degrabă moarte vie, natură moartă în suspensie, teritoriul strict al rataţilor.

Joshua ştia că viaţa putea însemna mai mult decât atât. Corpul îi era perfect adaptat la imponderabilitate, o combinaţie de trăsături fiziologice utile introduse genetic în familia sa de nişte foarte îndepărtaţi strămoşi iubitori de călătorii. Era însă o simplă însoţitoare a minţii sale, care era hardcablată în cea mai necumpătată trăsătură omenească: lăcomia după noi frontiere. Joshua îşi petrecuse începutul copilăriei ascultându-şi tatăl care povestea şi repovestea istorii de pe timpul când fusese căpitan: zborurile de contrabandă, păcălirea escadrilelor Marinei Confederaţiei, luptele, angajarea ca mercenar pentru guverne şi corporaţii care aveau duşmani, călătoriile după voie prin univers, planetele stranii, xenocii bizari, femeile doritoare din porturi risipite prin galaxia colonizată. În Confederaţie nu exista planetă, satelit sau asteroid colonizat pe care să n-o fi explorat şi populat cu societăţi neobişnuite, înainte ca bătrânul să fi găsit până la urmă combinaţia de droguri şi alcooluri ce putea pătrunde prin apărările asediate ale organelor sale amplificate. De când împlinise patru ani, Joshua visase în fiecare noapte să ducă şi el viaţa aceea. Viaţa pe care Marcus Calvert o distrusese, condamnându-şi fiul să-şi ducă propria existenţă într-un habitat de la marginea unei fundături. Decât dacă…

Cinci milioane de fuziodolari edenişti, preţul reparării navei stelare a tatălui său – deşi, recunoştea, s-ar fi putut să coste chiar mai mult, după starea în care se găsea bătrâna *Lady Mac* după atâţia ani de neglijare. Preţul părăsirii blestematului, plictisitorului şi provincialului habitat Seninătate. Preţul unei vieţi reale, libere şi independente.

Activitatea de scotocitor îi oferea lui Joshua o cale realistă, o alternativă la a-şi vinde sufletul băncilor. Banii aceia existau aici, în Inelul Ruinelor, şi-l aşteptau să-i culeagă. Putea simţi artefactele laymil chemându-l, o furnicătură blândă şi insistentă în adâncul minţii sale conştiente.

Unii îi spuneau noroc.

Joshua nu-i spunea în niciun fel. Însă ştia în nouă cazuri din zece când avea să dea lovitura. Iar acum era momentul cel mare. Trecuseră deja nouă zile de când intrase în Inel, înaintând cu precauţie prin nesfârşitul viscol cenuşiu care bătea în rafale dincolo de parbrizul avionului spaţial, privind fragmentele de carcasă şi abandonându-le. Trecând mai departe. Habitatele laymili erau remarcabil de similare cu Seninătatea şi habitatele edeniste, cilindri din polip bioconstruiţi, deşi la lungimea de cincizeci de kilometri şi diametrul de douăzeci de kilometri erau mai mari decât designurile oamenilor. Dovadă că soluţiile tehnologice erau aceleaşi prin tot universul. Dovadă că laymilii erau, cel puţin la acest nivel, o rasă de călători spaţiali perfect obişnuită. Şi care nu oferea absolut niciun indiciu cu privire la motivul sfârşitului său brusc. Toate habitatele lor minunate fuseseră distruse în doar câteva ore. Pentru aceasta existau numai două explicaţii posibile: sinucidere în masă sau o armă. Niciuna dintre opţiuni nu era liniştitoare; deschideau prea multe speculaţii sumbre, mai ales printre scotocitorii care se afundau în Inelul Ruinelor, înconjurându-se constant de realitatea fizică a acelei zile teribil de necunoscute din urmă cu peste două mii cinci sute de ani. O a treia opţiune era speculaţia favorită a scotocitorilor. Joshua nu se gândise niciodată la vreuna.

La optzeci de metri înaintea lui se afla o porţiune din carcasa habitatului, una dintre cele mai mari; aproximativ ovală şi ajungând la două sute cincizeci de metri pe axa mare. Se rotea lent în jurul ei, efectuând o revoluţie la fiecare şaptesprezece ore. Pe o parte era crusta exterioară de culoare maro-deschis, un înveliş dur din siliciu similar cu carcasele navelor stelare adamiste. Cercetătorii xenoci din Seninătate nu-şi putuseră da seama dacă era sau nu secretat de straturile interioare de polip ale habitatului; dacă da, atunci bioingineria laymililor era chiar mai avansată decât bitekul edenist. Peste siliciu se ridicau diverse straturi de polip, groase de patruzeci şi cinci de metri, mate şi înnegrite de expunerea la vid. Peste polip exista o pătură de sol groasă de şase metri, îngheţată şi topită în lut dur ca betonul. Vegetaţia necunoscută care crescuse acolo fusese smulsă când habitatul se despicase, iarba şi arborii fuseseră traşi din rădăcini, când taifunurile se rotiseră şi mugiseră pentru câteva secunde scurte în drumul lor spre distrugere. Fiecare

centimetru pătrat al suprafeţei era ciuruit de cratere de impact minuscule cauzate de bombardamentul de milenii al pietricelelor şi firelor de nisip din Inel.

Joshua o studie gânditor prin pâcla grăunţoasă de particule ce-i înceţoşa contururile. În cei trei ani de când era scotocitor, văzuse sute de fragmente de carcasă absolut la fel, sterpe şi inerte. Totuşi acesta avea ceva în plus, o ştia.

Îşi comută implanturile retinale la rezoluţie maximă, îngustă focalizarea şi scană înainte şi înapoi suprafaţa solului. Nanonicele neurale îi construiră o imagine cartografică, pixel cu pixel.

Din sol se ridicau fundaţii. Laymilii utilizau pentru clădirile lor o arhitectură rigid geometrică, fiind compusă exclusiv din planuri netede şi unghiuri drepte. Nimeni nu găsise niciodată vreun perete curbat. Cadrul general de aici nu se deosebea cu nimic, dar dacă planul parterului putea oferi vreun indiciu, era mai mare decât oricare dintre locuinţele private pe care le explorase anterior.

Joshua anulă imaginea cartografică şi dataviză o instrucţiune în calculatorul de zbor al avionului spaţial. Grupurile de duze de propulsie din coadă emiseră jeturi fierbinţi de ioni şi aparatul cu profil aerodinamic porni către fundaţii. Bărbatul ieşi din scaunul de pilotaj în care stătuse prins cu chingile în ultimele cinci ore şi-şi dezmorţi pe îndelete toate membrele înainte de a trece din cockpit în cabina principală.

Când avionul spaţial era utilizat în rolul pentru care fusese conceput, de navetă sol-orbită a unei nave stelare, în cabină existau cincisprezece scaune. Joshua îl folosea exclusiv pentru deplasarea între Seninătate şi Inelul Ruinelor şi demontase scaunele, folosind spaţiul câştigat pentru un duş improvizat în condiţii de imponderabilitate, o chicinetă şi o unitate de gimnastică antiatrofiere. În ciuda fizicului modificat genetic, tânărul tot mai avea nevoie de o formă de exerciţii; muşchii nu aveau să i se atrofieze în imponderabilitate, însă urmau să slăbească.

Joshua începu să-şi dezbrace combinezonul pe care-l purta în navă. Avea corp zvelt şi musculos, cu pieptul ceva mai lat decât media, semnalând membranele interne îngroşate, şi un metabolism care refuza să-i îngăduie să se baloneze, indiferent cât de mult ar fi mâncat sau băut. Modificările genetice ale familiei sale se concentraseră exclusiv asupra aspectelor

practice ale adaptării la imponderabilitate, aşa încât rămăsese cu un chip mai degrabă ascuţit, cu maxilarul inferior prea proeminent pentru a fi o frumuseţe clasică, şi un păr maroniu-şoarece pe care-l purta mai lung decât ar fi trebuit s-o facă în timpul zborului. Implanturile retinale aveau aceeaşi culoare cu irisurile originale: cenuşiu-albăstrui.

După ce rămase în pielea goală, folosi tubul pentru a urina înainte să îmbrace costumul spaţial, izbutind să evite orice izbituri dureroase în timp ce extrăgea componentele costumului din diverse dulăpioare. Cabina era lungă de numai şase metri şi existau prea multe colţuri stingheritoare într-un spaţiu prea mic. Fiecare gest părea să pună ceva în mişcare, ambalaje alimentare pe care le aşezase greşit fâlfâiau în jur aidoma unor fluturi argintii gigantici, iar firimiturile imitau roiurile de albine. La întoarcerea în port, trebuia să întreprindă o curăţenie serioasă, deoarece filtrele sistemului de susţinere biotică din avionul spaţial nu fuseseră proiectate pentru a face faţă la atâta mizerie.

În stare inactivă, costumul spaţial din siliciu amorf programabil realizat de Institutul Industrial de Stat Lunar (IIS) consta dintr-un colan gros, înalt de şapte centimetri, cu tub respirator integrat, şi un glob negru de mărimea unei mingi de fotbal ataşat în partea inferioară. Joshua îşi trecu colanul în jurul gâtului şi muşcă extremitatea tubului, mişcându-şi buzele până îl simţi confortabil. Când fu gata, lăsă mânerul de care se ţinea, se asigură că nu atingea nimic şi datavizăa un cod de activare în procesorul de comandă al costumului.

Costumul IIS fusese standardul din industria astronautică încă dinainte ca Joshua să se fi născut. Conceput de unica naţiune pur comunistă din Confederaţie, era produs în fabricile lunare şi, sub licenţă, de aproape toate sistemele stelare industrializate. Izola perfect epiderma umană de vidul ostil, permitea evaporarea transpiraţiei şi-l proteja pe purtător de niveluri de radiaţie rezonabil de ridicate. În plus, îngăduia libertate completă de mişcare.

Globul începu să-şi schimbe forma, transformându-se într-o peliculă uleioasă, care curse peste el, fixându-se de piele ca o mănuşă fixă din cauciuc. Joshua închise ochii, când îi lunecă peste cap. Senzorii optici care presărau gulerul datavizară o imagine direct în nanonicele sale neurale.

Armura care venea peste noua lui piele neagră şi strălucitoare

era un exoschelet din carbon monolegat mat, cu unitate de direcţionare cu gaz rece încorporată, capabil să reziste practic oricărui impact cinetic din partea Inelului Ruinelor. Costumul IIS nu ar fi fost străpuns, indiferent ce l-ar fi lovit, însă ar fi transmis şocurile fizice. În timp ce-şi prindea uneltele la centură, Joshua rulă listele de control pentru costum şi armură. Ambele erau perfect funcţionale.

Primul lucru pe care-l făcu după ce ieşi în Inelul Ruinelor fu să datavizeze o comandă codificată de închidere a ecluzei către trapa exterioară. Incinta ecluzei nu era protejată împotriva bombardamentului de particule şi la interior existau sisteme relativ delicate. Probabilitatea era de unu la mie, totuşi cinci-şase scotocitori dispăreau anual în Inel. Joshua cunoştea câţiva scotocitori şi chiar echipaje de nave stelare care se plictisiseră de proceduri şi se plângeau întruna Consiliului Astronautic al Confederaţiei despre cerinţele de securitate operaţională. Alţi rataţi, mânaţi probabil de dorinţa morţii.

Tânărul nu trebuia să-şi facă griji despre restul avionului spaţial. Cu aripile retrase, acesta era un ac aerodinamic lung de cincisprezece metri, conceput să ocupe cât mai puţin loc în hangarul unei nave stelare. Fuzelajul din carbotan era dur, însă, pentru a-l utiliza în Inelul Ruinelor, Joshua îl acoperise cu un strat gros de spumă de culoare crem. Acesta era deja brăzdat de zeci de scrijelituri prelungi, la care se adăugau câteva cratere mici, înnegrite.

Joshua se orientă cu faţa spre porţiunea de carcasă şi declanşă jeturile de gaz ale unităţii de direcţionare. Avionul spaţial începu să se micşoreze în urma lui. Aici, în adâncul spaţiului, forma subţiratică părea distonantă, dar fusese singurul aparat de zbor pe care-l putea folosi. Câteva rezervoare suplimentare cu masă reactivă şi cinci celule cu matrice electronică de mare capacitate îi fuseseră fixate în jurul cozii şi acoperite de asemenea cu spumă, astfel că semănau cu un gen de excrescenţe canceroase bizare.

Sfărâmăturile din Inelul Ruinelor pluteau fără grabă în jurul său, un viscol în ralanti, având în medie două-trei particule pe metru cub. În majoritate erau fragmente pietrificate, casante, de sol şi polip. Se atingeau de armura lui, unele ricoşau, unele se spărgeau.

Existau însă şi alte obiecte, bucăţi de metal contorsionat,

cristale de gheaţă, pietricele rotunjite şi şlefuite, bucăţi de cablu ce se flexionau treptat. Niciunul nu era colorat; steaua F3 se afla la 1,7 miliarde de kilometri depărtare, prea îndepărtată pentru a produce altceva decât o monocromie palidă, cu toată amplificarea senzorilor. Mirchusko era abia vizibilă, o formă decolorată, vag verzuie, înceţoşată, ca soarele la revărsatul zorilor întrevăzut printre nori.

De câte ori ieşea în activitate extravehiculară, Joshua se simţea apăsat de tăcerea absolută. În avionul spaţial nu era niciodată linişte: bâzâiturile şi ţiuiturile sistemului de susţinere biotică, pocniturile bruşte ale placărilor duzelor de propulsie, care se dilatau şi contractau, bolboroselile conductelor improvizate pentru apă. Toate erau camarazi permanenţi şi liniştitori. Cu toate acestea aici, în spaţiu, nu exista nimic. Învelişul costumului îi astupa urechile, înăbuşind până şi sunetul propriei sale respiraţii. Dacă se concentra, îşi putea auzi bătăile inimii ca nişte valuri ce se spărgeau pe un ţărm foarte îndepărtat. Trebuia să se lupte împotriva senzaţiei de sufocare, de contractare a universului.

Printre particule plutea ceva, o formă prelungă, penată. Joshua comută focalizarea senzorilor costumului, fericit de distragerea de moment. Era un ram complet de copac, cam la cinci metri în stânga lui. Crengile ramificate erau gri-pal şi se subţiau, devenind rămurele pline de frunze lungi triunghiulare; capătul care se rupsese din tulpină era neregulat, format parcă din pumnale înguste din lemn.

Joshua dataviză o comandă în unitatea de direcţionare şi coti, pentru a prinde ramul. Când ajunse lângă el, îl prinse de mijloc cu mâna înmănuşată. Era ca şi cum ar fi încercat să apuce o statuetă făcută din nisip ars de soare. Lemnul se fărâmă sub degetele sale, disociindu-se în fulgi minusculi. În lungul crengilor se transmiseră vibraţii ce scuturară frunzuliţele origami ca şi când ar fi fost bătute de vânt. Bărbatul se pomeni ciulind urechea ca să audă foşnetul uscat, după care se pomeni în centrul unui nor de scrum care se dilata. Joshua îl privi cu regret, apoi desfăcu de la centură cu un gest automat caseta plată de eşantioane şi culese câţiva fulgi.

Jeturile de gaze declanşară, agitând norul, şi Joshua ieşi într-o porţiune de spaţiu mai rarefiat. Porţiunea de carcasă se găsea la douăzeci de metri. Pentru o clipă deconcertantă, i se păru

pământ solid spre care cădea. Închise pentru o jumătate de secundă inputul senzorilor din colan şi-şi redefini mental orientarea vizuală. Când imaginea reveni, carcasa era faţa verticală a unei stânci, iar el zbura într-acolo pe orizontală. Mult mai bine!

Solul era în umbră, deşi nicio parte din porţiunea de carcasă nu era realmente neagră, fiindcă Mirchusko difuza prea multă lumină ca să permită aşa ceva. Joshua putea distinge acum clar fundaţiile, pereţi din sticlă neagră, rupţi la un metru deasupra solului mat al mlaştinii îngheţate. Încăperea cea mai mare avea podeaua dintr-un fel de mozaic, iar un sfert dintre plăcuţele mici îşi păstraseră locurile. El se opri la şapte metri de suprafaţa întunecată a carcasei şi lunecă în lateral. Când activă proiectoarele armurii, razele albe desluşiră un model complicat de plăci verzi, stacojii şi mov. Din locul unde era tânărul, aducea foarte mult cu opt gheare care se răşchirau gigantice. Peste mozaic se solidificaseră firişoare de apă. Scânteiau sub razele duble.

Joshua alocă imaginii un cod de fişier şi o stocă într-o celulă de memorie nanonică neurală goală. Evalua că mozaicul i-ar fi putut aduce treizeci de mii de fuzidolari, dacă ar fi reuşit să scoată sutele de plăcuţe fără să le spargă. Improbabil… Şi mai întâi ar fi trebuit răzuită sau evaporată apa sau orice alt fluid era acela. Riscant… Chiar dacă ar fi găsit o metodă adecvată, probabil că ar fi durat minimum o săptămână. Nu acesta putea fi cântecul de sirenă pe care-l auzise în minte.

Jeturile de gaze declanşară din nou.

Pe când luneca peste cioturile pereţilor, începu să-şi clădească o imagine a edificiului: în mod clar fusese o clădire publică. Încăperea cu podea de mozaic era probabil o sală de recepţii; într-un perete existau cinci goluri egal distanţate ce sugerau uşi. De la ceilalţi trei pereţi porneau coridoare, fiecare cu câte zece odăiţe de o parte şi de cealaltă. La capătul fiecăruia exista o ramificaţie în T, alte coridoare, alte odăiţe laterale. Birouri? Era imposibil de precizat, întrucât nimic nu mai rămăsese la interior după ce clădirea pornise să se rotească prin spaţiu. Dacă ar fi fost însă o clădire a oamenilor, Joshua ar fi spus că aici fuseseră birouri.

Ca majoritatea scotocitorilor, Joshua considera că-i cunoştea pe laymili îndeajuns de bine pentru a-şi forma o imagine de

lucru. În mintea sa, ei nu difereau foarte mult de oameni. Formă stranie, trisimetrică: trei braţe, trei picioare, trei capete senzoriale cioturoase şi serpentine, ceva mai scunzi decât oamenii. Biochimie stranie: existau trei sexe, o femelă purtătoare de ovule şi doi masculi purtători de spermă. Dar ca motivaţii de bază fuseseră umani; mâncaseră şi defecaseră, avuseseră copii, construiseră maşini şi formaseră o civilizaţie tehnologică, probabil că-şi înjuraseră chiar şefii şi merseseră să bea ceva după serviciu. Totul perfect normal până în ziua în care întâlniseră ceva căruia nu-i putuseră face faţă. Ceva care fie că avusese puterea de a-i distruge în două ore, fie că-i determinase să se autodistrugă.

Joshua se înfioră în interiorul costumului IIS cu ambient perfect reglat. Prea mult timp petrecut în Inelul Ruinelor putea să facă asta, să te împingă către gânduri sumbre. Să numeşti „birouri” odăiţele strâmte şi să te gândeşti la cele ce se întâmplă în birourile oamenilor. Birocraţi intransigenţi şi excesiv plătiţi, care freacă date la nesfârşit.

Sistem central de stocare a datelor!

Joshua îşi opri hoinăreala lipsită de ţintă în jurul fundaţiilor zimţate şi coborî spre biroul cel mai apropiat. Pereţi negri, scunzi şi neregulaţi marcau un pătrat cu latura de cinci metri. Ajunse până la doi metri de podea şi se opri paralel cu ea. Gazele din jeturile de manevrare ridicară vârtejuri mici de praf din reţeaua de fisuri fine ce acoperea ca o plasă de păianjen suprafaţa boţită a polipului.

Începu dintr-un colţ, comutând senzorii pentru a acoperi o suprafaţă de jumătate de metru pătrat, apoi declanşă jeturile să-l poarte în lateral. Nanonicele neurale îi monitorizau modul de ghidare inerţială în mod periferic, îngăduindu-i să-şi concentreze toată atenţia către polipul străvechi, în timp ce programul de navigare-căutare îl deplasa înainte şi înapoi peste podea, fiecare baleiere suprapunându-se cu cinci centimetri peste cea anterioară.

Trebuia să-şi reamintească permanent scara dimensională, altfel ar fi putut crede că pilota un vehicul atmosferic peste un deşert de nisip plumburiu. Văile adânci şi secate erau de fapt zgârieturi de impact, iar oazele mlăştinoase marcau locurile unde loviseră particule de noroi, a căror energie cinetică le topise, doar pentru a le reîngheţa imediat.

O gaură rotundă cu diametrul de un centimetru. Extinsă până îi acoperi jumătate din câmpul vizual. Înăuntru sclipi metal, o rampă spirală ce cobora.

O gaură filetată. Găsi alta; de data aceasta, şurubul era încă înăuntru, forfecat. Alte două, ambele cu şuruburi rupte. Iar după aceea o descoperi. O gaură de patru centimetri. Capetele zdrenţuite de cablu dinăuntru unduiră spre el aidoma algelor de pe fundul mării. Fibrele optice erau inconfundabile, cu alte toleranţe faţă de standardul Corporaţiei Kulu cu care era el obişnuit, însă altfel puteai jura că fuseseră fabricate de oameni. O reţea de comunicaţii îngropată, care, în mod logic, trebuia să fie legată la sistemul central de stocare a datelor. Dar unde?

Joshua surâse în jurul tubului respirator. Holul de intrare asigura acces spre toate celelalte părţi ale clădirii, atunci de ce nu şi spre pasajele pentru întreţinere? Ideea sosi fără măcar să fi fost nevoie să gândească. Era evident. Destinul sau ceva pe-aproape. Râsul şi incitarea îi vibrau nervii. Asta era Marea Lovitură! Biletul lui de acces la universul adevărat. În Seninătate, în cluburile şi puburile scotocitorilor, avea să se vorbească zeci de ani cu tonuri de respect şi invidie despre Joshua şi lovitura lui.

O făcuse!

Comanda datavizată pe care o expedie în unitatea de direcţionare îl îndepărtă de podeaua biroului. Senzorii costumului micşorară scara de amplificare, readucându-i câmpul vizual la normal într-o succesiune sacadată de instantanee. Unitatea îl roti cu nouăzeci de grade, orientându-l către mozaic, şi el goni într-acolo, cu panglicile alburii de gaze ţâşnind din duze.

Atunci o zări. O pată infraroşie crescând în Inelul Ruinelor. Imposibil, dar acolo era. Alt scotocitor. Şi era imposibil să fie o coincidenţă.

Surprinderea iniţială fu înlocuită de un val de furie. Probabil că-l urmăriseră. N-ar fi fost foarte greu, acum când se gândea mai bine. Nu-ţi trebuia decât o orbită la douăzeci de kilometri deasupra planului Inelului, de unde puteai căuta amprenta infraroşie a propulsiilor reactive când vehiculul scotocitor îşi sincroniza orbita cu porţiunile de carcasă alese. Aveai totuşi nevoie de senzori de nivel militar pentru a vedea prin toate mizeriile din Inel. Iar asta implica premeditare cu mult sânge rece. Un individ decis într-un fel în care Joshua nu fusese niciodată. Cineva care n-ar fi clipit să-l elimine pe scotocitorul al

cărui vehicul îl interceptase.

Furia începea să lase loc gândirii raţionale.

Câţi scotocitori nu mai reveniseră în ultimii ani?

Joshua îşi focaliză senzorii gulerului asupra vehiculului care continua să crească şi amplifică grosismentul. O pată roz învăluită de ceaţa roz mai strălucitoare a evacuării propulsiei reactive. Se distingea însă şi un contur aproximativ. Grila hexagonală standard lungă de douăzeci de metri a unui remorcher interorbital, cu un modul sferic de susţinere biotică la un capăt şi rezervoarele şi celulele energetice acoperind suporturile de marfă posterioare, în jurul propulsiei reactive.

Nu existau două vehicule scotocitor care să fi fost identice. Ele erau construite din orice exista disponibil la momentul respectiv, din componentele cele mai ieftine, iar asta ajuta în identificare. Toţi cunoşteau navele prietenilor lor, şi Joshua o recunoscu pe aceasta. *Madeeir,* proprietatea lui Sam Neeves şi Octal Sipika. Ambii erau mult mai vârstnici ca el şi scotocitori de câteva decenii; una dintre puţinele echipe de doi oameni care lucra în Inelul Ruinelor.

Sam Neeves: un bărbat de şaizeci şi cinci de ani jovial, roşcovan, cu retenţia fluidelor adăugând o masă considerabilă trunchiului său din cauza timpului pe care-l petrecuse în imponderabilitate. Corpul nu-i era modificat genetic pentru expunerea de durată la zero *g,* ca al lui Joshua, şi trebuia să recurgă la numeroase suplimentări nanonice interne pentru a compensa atrofia care înainta tiptil. Joshua îşi putea aminti seri plăcute petrecute alături de Sam, pe vremea când el abia începuse ca scotocitor şi-i asculta cu urechile ciulite sfaturile şi poveştile vânătoreşti. Iar mai recent, admiraţia lui, fiindcă era tratat aproape ca un protejat care prospera. Întrebările nu tocmai politicoase despre felul în care găsea atât de des obiecte. Atât de multe descoperiri într-un timp atât de scurt. Ce valoare totală aveau ele? Dacă oricare altul ar fi insistat în felul acela, i-ar fi dat papucii. Dar nu şi lui Sam. Nu-l puteai trata aşa pe bunul şi bătrânul Sam.

Bunul, bătrânul şi nemernicul Sam.

Madeeir îşi sincronizase viteza cu porţiunea de carcasă. Principala ei propulsie reactivă se opri, şi vălul de vapori tremurători se disipă. Imaginea începu să se limpezească, şi detaliile apărură pe rând. Din grupurile ei de duze se vedeau

jeturi mici de flăcări topaz, care o apropiau încetişor. Se afla deja la trei sute de metri înapoia avionului spaţial.

Unitatea de direcţionare a lui Joshua declanşă şi-l opri pe tânăr deasupra mozaicului, păstrându-l în umbra carcasei.

Nanonicele neurale îi raportară activarea unei unde purtătoare localizate pe frecvenţă de comunicaţii şi abia avu timp să datavizeze o comandă de interzicere a răspunsului în baliza transponder a costumului său când fu emis codul de interogare. În mod evident, ei încă nu-l puteau zări, totuşi nu avea să mai dureze mult până ce senzorii lor aveau să-i detecteze amprenta infraroşie a costumului, mai ales că-şi dezactivaseră propulsia reactivă. Se roti, astfel ca aripioarele de răcire ale unităţii de direcţionare să fie orientate spre carcasă, în partea opusă lui *Madeeir,* apoi îşi examină opţiunile. Să ţâşnească spre avionul spaţial? Ar fi însemnat să meargă către ei, uşurând şi mai mult rolul senzorilor. Să se ascundă înapoia carcasei? Ar fi amânat inevitabilul, întrucât branhiile regeneratoare ale costumului puteau elimina bioxidul de carbon din respiraţia sa pentru alte zece zile înainte de reîncărcarea celulelor energetice, însă Sam şi Octal aveau să-l descopere în cele din urmă, ei ştiau că nu-şi putea îngădui să se îndepărteze foarte mult de avionul spaţial. Slavă lui Hristos că ecluza era închisă şi încuiată prin cod; indiferent cât de puternice le-ar fi fost echipamentele de tăiere, ar fi avut nevoie de mult timp să intre.

– Joshua, fiule, tu eşti ăla?

Datavizarea lui Sam era neclară din cauza interferenţelor, ţiuituri şi pârâituri spectrale cauzate de electricitatea statică ce se târa printre particule.

– Transponderul nu-ţi răspunde. Ai probleme? Joshua? Sunt Sam? Ai păţit ceva?

Voiau o localizare; încă nu-l zăriseră, totuşi situaţia aceea n-avea să mai dureze mult. Joshua trebuia să se ascundă, să iasă din raza senzorilor lor, după care să decidă ce să facă. Reactivă senzorii costumului către podeaua de mozaic dinapoia sa. Tentaculele dendritice de gheaţă scânteiau ocazional, reflectând flăcările propulsoarelor lui *Madeeir.* O emisie de microunde coerente se revărsă peste el; radarul nu era de mare folos în Inelul Ruinelor, deoarece particulele acţionau ca străvechile panglici metalice de bruiere. Utilizarea unui scaner care avea

doar şanse foarte reduse de a-l detecta dovedea cât de decişi erau cei doi. Şi pentru prima dată în viaţa lui, Joshua simţi teamă reală. Aceasta îi focaliza mintea într-un grad fantastic.

– Joshua? Răspunde, Joshua, sunt eu, Sam. Unde eşti?

Panglicile de apă îngheţată răsfirate peste mozaic semănau cu reţeaua de afluenţi a unui fluviu. Joshua accesă în grabă fişierul vizual al apropierii sale din nanonicele neurale, studiind configuraţia exactă. Gheaţa murdară era mai groasă într-un colţ, o zonă de piscuri şi crevase, separate prin văi de umbre impenetrabile. Cu precauţie, comandă unităţii de direcţionare să-l împingă spre colţul acela, utilizând cel mai mic volum de gaz posibil şi păstrându-se mereu cu aripioarele de răcire îndreptate în direcţia opusă lui *Madeeir.*

– Joshua, ne sperii. Ai păţit ceva? Te putem ajuta?

Madeeir se afla acum la numai o sută de metri de avionul spaţial. Flăcări se răsfirau din grupurile ei de duze, stabilizându-i poziţia. Joshua ajunse la stalagmitele cristaline şi neregulate ce se înălţau doi metri de pe podea. Era convins că avea dreptate; apa răbufnise aici, scăpând din conducte sau ţevi, sau din ceea ce o purtase prin adâncurile subterane. Prinse cu mâna o stalagmită, şi mănuşa armurii lunecă alarmant în jurul ei pe gheaţa dură ca fierul, până îşi anulă momentul de inerţie.

Târâtul în jurul conurilor subţiri în căutarea unei deschideri în carcasă era dificil şi lent. Trebuia să se proptească ferm de fiecare dată când mişca o mână sau un picior. În ciuda faptului că recepţia fotonică a senzorilor fusese dusă la sensibilitate maximă, podeaua refuza cu încăpăţânare să-şi definească detaliile. Joshua trebuia să înainteze prin pipăit, metru cu metru, utilizând displayul de ghidare inerţială pentru a naviga spre centru, locul logic unde ar fi trebuit să fie spărtura. Dacă exista într-adevăr o spărtură. Dacă ea ducea undeva. Dacă, dacă, dacă…

Avu nevoie de trei minute de agonie, aşteptând dintr-o clipă în alta râsul exuberant şi batjocoritor al lui Sam şi pârjolul insuportabil al unui laser, înainte să găsească o crevasă mai adâncă decât lungimea braţului său. Îi exploră marginile cu ambele mâini, lăsând nanonicele neurale să asambleze o imagine comprehensibilă pe baza impresiilor tactile. Vizualizarea care i se materializă în minte îi arătă o spărtură lungă de nici trei metri, lată de patruzeci de centimetri, dar care cobora în mod

clar sub nivelul podelei. Era o cale de intrare, însă prea mică pentru a o putea folosi.

Imaginaţia lui abunda în scene ale urmăririi pe care Sam şi Octal i-o pregăteau în spate. Iar din sâmburele acela straniu de convingere se ridica bolborosind ştiinţa că nu avea timp să mai caute o spărtură mai mare. Asta era unica lui şansă.

Se lăsă în jos până la partea cea mai lată a deschiderii şi se fixă ferm între brazde de gheaţă, după care scoase inductorul termic de la centură. Era un cilindru portocaliu-închis, lung de douăzeci de centimetri, astfel modelat încât să se potrivească în mănuşă. Toţi scotocitorii îl foloseau; câmpul lui de inducţie reglabil era un instrument perfect pentru extragerea obiectelor prinse în gheaţă sau sudate în vid de porţiuni de carcasă.

Joshua îşi simţea inima bubuind în timp ce datavisă în procesorul inductorului profilul de câmp pe care-l dorea şi comandă nanonicelor neurale să aibă prioritate asupra regulatorului său cardiac, anulând efectul adrenalinei. Îndreptă inductorul termic spre centrul fisurii, inspiră profund, îşi încordă muşchii şi iniţie programul pe care-l încărcase în nanonicele neurale.

Proiectoarele armurii inundară cu o strălucire albă şi intensă micuţa vale glaciară. În interiorul gheţii murdare păreau că pândesc fantome întunecate şi amorfe. Cutele de presiune ce formau plane de forfecare refractau evantaie de curcubeie luminoase către senzorii gulerului. Spărtura se afunda mult în interiorul porţiunii carcasei, un adânc ascuns dincolo de capacitatea de expunere a luminii iscoditoare.

Inductorul termic se activă simultan cu luminile, inundând cu fluorescenţă un puţ larg de un metru din gheaţă şi transformându-l într-un tub roşu, pâclos. La nivelul de putere pe care-l utiliza, acesta trecu din solid în lichid şi apoi în gaz în mai puţin de două secunde. O coloană groasă de abur răbufni pe lângă el, scuipând bucăţi de materie solidă în Inelul Ruinelor. Joshua se luptă să-şi menţină priza pe gheaţă, când aburii îi atinseră armura costumului.

– Te văd, Joshua, îi răsună în creier datavizarea lui Sam însoţită de un râset ironic.

Inductorul termic se opri. Peste o secundă, vălătucul de aburi se risipise îndeajuns pentru ca tânărul să vadă tunelul pe care-l tăiase, cu pereţi netezi ce reflectau proiectoarele costumului ca

nişte unde de crom lichid. Se sfârşea la zece metri mai jos într-o grotă în polip. Joshua îşi roti centrul de greutate şi lovi cu pumnii în gheaţa care încă bolborosea, agăţându-se cu disperare şi căutând tracţiune pe suprafaţa alunecoasă, când plonjă cu capul înainte în tunel.

Laserul lui *Madeeir* lovi gheaţa în clipa în care cizmele lui dispăruseră sub podea. Stalagmitele detonară instantaneu sub inputul violent de energie, şi gheaţa se vaporiză pe o suprafaţă de trei metri. Un nor de aburi lăptoşi în formă de ciupercă clocoti în spaţiu, purtând cu el un front de undă din sfărâmături semisolide. În centrul său laserul străluci ca o rază solară roşie.

– L-am prins pe căcăţel! răsună exclamaţia triumfătoare a lui Sam Neeves.

Laserul clipi. Zăpadă fleşcăită răpăi pe fuzelajul încastrat în spumă al avionului spaţial. După încă o secundă, ajunse la *Madeeir* şi lovi fără putere traversele din alitiu. Duzele reactive de poziţionare declanşară pentru un moment, menţinându-l pe loc.

După ce furtuna de vapori se îndepărtă, *Madeeir* îşi refocaliză setul de senzori asupra porţiunii de carcasă care vibra. Printre fundaţiile clădirii nu mai rămăsese gheaţă, laserul desprinsese şi plăcuţele de mozaic; până şi unii dintre pereţii scunzi fuseseră raşi de unda violentă de aburi. Un petic aproximativ circular din polipul podelei strălucea vermillon-mat.

Puterea laserului în sine îl salvă pe Joshua. Tălpile armurii costumului său fuseseră prinse în răbufnirea iniţială de fotoni care topi cizmele din carbon monolegat şi sfredeli membrana neagră şi dură a costumului IIS de dedesubt. Nici chiar miraculoasa tehnologie lunară nu putea rezista asaltului. Pielea îi fusese carbonizată, carnea arsă, osul pârlit.

Însă aburii care erupseseră atât de violent absorbiseră mare parte din energia laserului. Gazele clocotitoare distorsionaseră de asemenea fasciculul şi nu se revărsaseră doar spre exterior, ci răbufniseră în jos prin tunel, înlăturând toate blocajele.

Joshua trecu prin deschiderea din plafonul peşterii din polip şi se izbi violent de podeaua ei, de unde ricoşă, agitând disperat din braţe. Era aproape inconştient din cauza durerii din picioare; blocajul analgezic pe care nanonicele neurale i-l ridicaseră în cortex ceda sub supraîncărcarea impulsurilor nervoase. Sângele îi ţâşni din tălpi, din arterele ce nu fuseseră cauterizate de

căldură. Costumul IIS îşi redistribui moleculele, curgând în jurul labelor arse, şi sutură vasele de sânge sparte. Din ricoşeu, tânărul lovi tavanul grotei. Circuitele nanonicelor neurale vizualizară o schemă fiziologică a corpului său, o siluetă *ecorche* cu picioarele pâlpâind roşu-viu. Informaţii perfect tabulate, nici sunete, nici imagini, îi pulsau în conştiinţă, anunţându-l asupra dimensiunilor rănilor. De fapt nu dorea să ştie asta, detaliile oribile acţionau ca un vomitiv.

Aburii continuau să pătrundă în peşteră, sporind presiunea. Sonde caustice de lumină roşie pătrundeau prin spărtura din plafon, fluctuând aleatoriu. Joshua se izbi din nou de polip, şi braţul îi vibră înspăimântător. Şocurile, rotirile şi durerile erau prea mult; vomită. Costumul IIS evacuă imediat fluidul acid, când stomacul îi icni. Tânărul răcni de suferinţă, cu sucurile gastrice acre înecându-i gura, şi raţionalitatea i se destrămă treptat. Nanonicele neurale recunoscură ce se întâmpla şi amortizară toate inputurile nervoase externe, comandară procesorului costumului să-l alimenteze cu o rafală de oxigen rece şi curat, apoi declanşară la putere maximă jeturile unităţii de direcţionare, pentru a-i opri oscilaţiile nebuneşti.

Pierderea cunoştinţei nu dură mai mult de trei secunde. Când conştientiză iarăşi vizualizarea senzorială, lumina roşie care scăldase peştera dispăruse, iar aburii răbufneau acum spre afară, curenţii îmboldindu-l încetişor în sus, către spărtura din tavan. Joshua întinse un braţ şi se propti de plafon. Degetele i se închiseră în mod reflex în jurul unei ţevi metalice fixate de polip.

Îşi reveni iute din ameţeală şi scană grota cu senzorii gulerului costumului. Nu-i vedea marginile. De fapt nu era o peşteră, ci un pasaj uşor curbat. Tubul era unul din alte douăzeci ce urmau plafonul. Toate fuseseră rupte sub deschiderea din tavan, şi din ele ieşea un evantai penat familiar de cabluri fotonice zdrenţuite.

Nanonicele neurale îi solicitau atenţia, cu datele medicale asaltându-i insistent sinapsele. Le examină rapid, stăvilind întoarcerea greţei. Tălpile îi fuseseră arse până la os. Programul medical al nanonicelor neurale oferea câteva opţiuni. O alese pe cea mai simplă: deconectarea nervilor mai jos de genunchi, infuzia unei doze de antibiotice din trusa de urgenţă a armurii şi trecerea pe mod primar a unui program tranchilizant uşor pentru a-i calma gândurile agitate.

În timp ce aştepta efectul medicamentelor, evaluă mai atent pasajul. Polipul se rupsese în mai multe locuri, apă şi un fluid vâscos ţâşniseră înăuntru şi îngheţaseră pe pereţi în dâre prelungi, preschimbând coridorul într-o grotă hibernală. Acum fierbeau, şi crusta de la suprafaţă fusese readusă temporar la stadiul de lichid de către aburii ce se retrăgeau, înspumat ca o bere proastă. Când Joshua îşi îndreptă proiectoarele costumului spre crăpături, zări tuburi paralele cu pasajul; conducte de apă, artere nutritive, canalizări – toate, utilităţi ale habitatului. Habitatele edeniste erau străbătute de canale similare.

Apelă displayul de ghidare inerţială şi integră coridorul în modelul realizat pe baza datelor porţiunii carcasei. În cazul în care curba era rezonabil de constantă, un capăt ar fi trebuit să iasă după treizeci de metri la marginea secţiunii. Porni în direcţia opusă, privind tuburile. Nu avea alt loc mai bun către care să meargă.

Pasajul se ramifică, apoi se ramifică din nou. O răspântie avea cinci coridoare. Gheaţa acoperea majoritatea pereţilor, curbată spre exterior în proeminenţe netede. În câteva locuri nu putu să înainteze. O dată fu silit să utilizeze iarăşi inductorul termic. Frecvent, tuburile erau îngropate sub valuri îngheţate. Aici, în subteran, distrugerea fusese la fel de mare ca peste tot în habitat. Asta ar fi trebuit să-l prevină.

Incinta emisferică putea să fi adăpostit sistemul central de stocare pentru birourile de deasupra; acum era imposibil de precizat. Tuburile care-l duseseră cu loialitate până aici şerpuiau înăuntru printr-o arcadă deschisă, după care se despărţeau în apex, la trei metri deasupra capului său, coborând pe pereţi aidoma unor coaste argintii. Cândva aici fuseseră o sumedenie de echipamente electronice: coloane gri-ardezie înalte de un metru, cu aripioare de răcire pe exterior, echivalentul pachetelor de module procesoare ale oamenilor. Unele erau vizibile, serios erodate de vid, cu măruntaiele complexe şi fragile terciuite şi imposibil de recuperat, cu capete strivite ieşind dintre sfărâmături. Jumătate din plafon colapsase şi mormanul de aşchii de polip rezultat aglutinase într-un perete alarmant de concav, de parcă avalanşa se oprise la jumătatea drumului. Dacă gravitaţia ar fi fost reaplicată aici, totul s-ar fi prăbuşit. Forţa necunoscută care afectase incinta când se dezintegrase habitatul devastase totul în urmă.

„Poate c-a fost deliberat”, gândi el, „fiindcă în tot cazul este foarte amănunţit. Poate că ei n-au dorit să mai rămână înregistrări?”

Unitatea de direcţionare îl roti, îngăduindu-i să efectueze o baleiere completă. Deasupra arcadei se strecurase o limbă din fluidul vâscos maroniu, furişându-se în lungul zidului până ce reducerea temperaturii o congelase într-un solid translucid. Sub suprafaţa granulată se întrezărea un contur regulat.

Joshua pluti peste el, străduindu-se să ignore efectul extenuant pe care picioarele schilodite îl aveau asupra restului corpului său. În ciuda programului tranchilizant, avea o migrenă teribilă şi, când plutise prin pasaj, îşi văzuse de câteva ori membrele tremurând. Nanonicele neurale îl anunţaseră că temperatura internă îi coborâse cu un grad. Bănuia că o formă de şoc slab îşi strângea ghearele răutăcioase. Când avea să revină la avionul spaţial, trebuia să utilizeze imediat pachetele nanonice medicale pentru a se stabiliza. Gândul acela îi aduse un rictus pe buze. Când… Aproape că uitase de Sam şi Octal.

Avusese însă dreptate în privinţa lichidului îngheţat. Din apropiere, cu proiectoarele costumului la intensitate maximă, putea vedea clar forma unei coloane cenuşii de echipamente electronice. Îl aştepta acolo; aştepta cu răbdare de peste două mii cinci sute de ani, de pe vremea când Iisus era răstignit pe cruce pe un Pământ primitiv şi ignorant, păstrat imaculat în gheaţă murdară împotriva dezintegrării insidioase, prevalentă în Inelul Ruinelor. Toate cipurile de circuite, toate cristalele de memorie aşteptau un prim curent de electroni care să le retrezească. Lovitura lui Cea Mare!

Mai trebuia doar s-o aducă în Seninătate.

* * *

Banda de comunicaţii era lipsită de trafic de date umane când Joshua se opri pe buza pasajului şi blocul comunicator al costumului său nu putea recepta decât obişnuitele pârâituri şi bâzâituri de fundal ale emisiilor lui Mirchusko. Tânărul simţise un soi straniu de bucurie la simpla revedere a Inelului Ruinelor după ce revenise pe propriile sale urme prin pasaj. Speranţa i se diminuase în mare măsură. Totuşi acum o determinare încăpăţânată se ridica împotriva programului tranchilizant care-i înăbuşea mintea.

Din locul în care se afla era imposibil să-şi vadă avionul

spaţial sau pe *Madeeir;* buza pasajului se găsea la paisprezece metri sub pătura de sol, o gaură de vierme într-o faleză de stâncă. Coborând ochii, putea zări la treizeci şi cinci de metri mai jos învelişul ocru de siliciu. Nici acum nu-i plăcea să se gândească la forţa care ar fi fost necesară să rupă ceva atât de gros, aşa cum el ar fi rupt un biscuit.

Partea aceasta din învelişul carcasei era expusă razelor soarelui, o strălucire galben-lămâie slabă, înviată de pâlpâielile umbrelor mereu schimbătoare proiectate de neîncetata roire a particulelor din Inel. Unitatea lui de ghidare inerţială îi proiecta în minte un vector de curs, un tub oranj-cald care se întindea până dispărea undeva în Inel, în faţă. Dataviză traiectoria în unitatea de direcţionare, şi jeturile acesteia pulsară, îndepărtându-l lin de pasaj, lunecându-l silenţios prin tubul imaginar.

Aşteptă până ajunse la un kilometru şi jumătate de adăpostul oferit de porţiunea de carcasă înainte de a schimba direcţia, apoi porni sub unghi ascuţit faţă de cursul anterior, cu faţa spre soare, cu duzele declanşând întruna, sporindu-i viteza. Practic, îşi ridica altitudinea orbitală relativ la Mirchusko. O altitudine mai înaltă oferea o perioadă orbitală mai lungă. Când se opri, continua să aibă aceeaşi declivitate ca *Madeeir* şi porţiunea de carcasă, dar era cu cinci kilometri mai sus. În orbita lor joasă, mai rapidă, nava şi carcasa începură să-l ajungă din urmă.

De acum nici măcar nu mai putea să le distingă. Cinci kilometri de particule formau un ecran la fel de eficient ca şi outputul unui modul militar de bruiaj electronic. Nanonicele neurale continuau să-i afişeze o suprapunere grafică, un cerculeţ roşu în jurul porţiunii de carcasă, singura lui legătură fragilă cu salvarea. Niciodată până atunci nu mai fusese atât de departe de avionul spaţial, niciodată nu mai fusese atât de dureros de singur.

Blocul comunicator al costumului începu să recepteze primele frânturi de schimburi datavizate între Sam şi Octal, rafale neinteligibile de cod digital cu un efect curios de ecou. Fu încântat de diversiune şi-şi utiliză nanonicele neurale pentru a încerca să decripteze semnalele. Universul păru să i se umple cu numere, constelaţii galactice de cifre acromatice, care se învolburau evaziv în vreme ce el încărca succesiv programe de urmărire, căutând un şablon.

– ... nicio şansă. E construit pentru securitatea asolizării şi nu

poţi şti ce-o să… pe o planetă. Un inductor termic ar durifica…

Fusese datavizarea lui Octal, emisă de un bloc al costumului. Era logic, la cincizeci şi doi de ani, el era mai tânăr; Sam stătea confortabil în *Madeeir,* direcţionându-l pentru a recupera ce puteau din avionul spaţial.

Joshua simţi un fior străbătându-i cutia toracică. Gerul din mediul gigantei gazoase pătrundea prin costumul IIS şi se strângea în jurul lui.

Datavizarea lui Sam:

– … coada, unde rezervoarele… orice este mare ar trebui să…

Datavizarea lui Octal:

– … acolo acum. Văd un fel de suport pe care l-a… nu poate fi pentru…

Intensitatea datavizărilor sporea şi se diminua; vorbeau, se răsteau unul la celălalt. Sam părea sigur că Joshua găsise ceva. Tânărul ascultă ca în pâcla dinaintea trezirii complete, în timp ce *Madeeir* trecu pe sub el. Lent, totul se întâmpla în timp diluat.

Un bulgăre de gheaţă transparentă pluti pe lângă el, mare cât mâna lui. La interior era un peşte turcoaz şi portocaliu, trei ochi în jurul unei guri triunghiulare ca un plisc, care priveau drept înainte, de parcă, cumva, ar fi fost conştient de ceea ce-l înconjura, înotând mai departe pe poteca eternei sale migraţii. Joshua îl privi cum se micşorează în depărtare, prea amorţit pentru a încerca să-l colecteze – pierdut acum pentru totdeauna.

Practic, adormise, când programul de ghidare inerţială îl avertiză că rămânea în urma lui *Madeeir.* Jeturile unităţii de direcţionare începură să se declanşeze după un şablon lung şi complex, reducându-i din nou viteza şi altitudinea, coborându-l după o curbă în spatele lui *Madeeir.*

Datavizarea lui Sam:

– … răspuns de la calculatorul de zbor… punctul de interfaţă fotonic…

Datavizarea lui Octal:

– … lama de fisiune nu merge, căcatu' de trapă e carbon monolegat, îţi zic… De ce n-asculţi, găozarule…

Datavizarea lui Sam:

– … căcat cu ochi… găseşti corpul… mesteca-i-ai oasele…

Unitatea de direcţionare îl aduse pe Joshua în spatele lui *Madeeir,* nava era un contur roz înceţoşat la un kilometru în faţă. O întrezărea intermitent prin vârtejurile de particule. După aceea

îşi coborî iarăşi orbita, cu câteva sute de metri de data aceasta, iar legile mecanicii orbitale îl purtară spre *Madeeir* cu o lentoare chinuitoare.

Apropierea lui se desfăşura exclusiv în pata oarbă a navei, un con care se extindea în urma propulsiei reactive. Tot ce trebuia să facă era să menţină masa compartimentului motorului între el şi senzorii ce ieşeau din modulul de susţinere biotică, şi ar fi rămas nedetectat, mai ales în haosul din Inelul Ruinelor. Avea, de asemenea, avantajul că ceilalţi îl credeau mort. În niciun caz ei n-ar fi căutat ceva cu dimensiuni atât de mici pe cât era costumul.

Ultima sută de metri fu cea mai periculoasă. O rafală scurtă de viteză îl repezi cu capul înainte către găurile gemene ale duzelor propulsiei reactive. Dacă ei le-ar fi activat acum…

Joshua lunecă între cele două forme evazate şi largi şi se ancoră pe labirintul de traverse de distribuire a propulsiei. În principiu rachetele erau similare cu motoarele din avionul lui spaţial, deşi nu le cunoştea marca. Un fluid de lucru (de obicei, o hidrocarbură) era pompat într-o incintă de creştere a energiei, unde era încălzit la şaptezeci şi cinci de mii de grade Kelvin printr-o descărcare colosală a celulelor energetice. Sistemul era simplu, cu puţine părţi în mişcare, puţine posibilităţi de defectare şi ieftin de întreţinut. Scotocitorii nu aveau nevoie de nimic mai mult, deoarece delta ve-ul necesar deplasării între Seninătate şi Inelul Ruinelor era mic. Joshua nu cunoştea pe nimeni care să fi folosit o propulsie de fuziune.

Începu să ocolească suspensiile giroscopice, trăgându-se mână după mână, atent să nu-şi agaţe picioarele în ceva. Legăturile energetice erau uşor de găsit: cabluri supraconductoare groase cât braţul lui. Bâjbâi în jurul centurii, căutând cuţitul de fisiune. Lama de zece centimetri străluci galben spectral, neobişnuit de intens în zona cufundată în umbre a motoarelor. Rezolvă rapid cablurile.

Altă ascensiune scurtă îl aduse lângă rezervoarele mătăhăloase. Erau acoperite cu capitonaje din pături de izolare nultermică. Joshua se instală la baza unui rezervor şi tăie o parte din izolaţie. Rezervorul în sine era argintiu-mat, contopindu-se fără urme de demarcaţie cu carcasa turbopompei de la bază. Tânărul apăsă inductorul termic pe articulaţia unei traverse a suportului, împroşcă epoxi pe el, ca să fie sigur că nu va luneca,

şi-i dataviză în procesor un set de comenzi.

* * *

După zece minute, procesorul activă câmpul inductorului termic. Joshua îl programase să producă un fascicul îngust, lat de zece centimetri şi lung de trei metri. Trei sferturi din el era proiectat în rezervor, unde începu să vaporizeze hidrocarbura lichidă. Curenţi agitaţi se agitară, aducând şi mai mult fluid în câmp. Presiunea crescu rapid, ajungând la niveluri periculoase.

Învelişul metalic al rezervorului nu era la fel de sensibil faţă de câmp. Structura sa moleculară îşi menţinu coeziunea aproape douăzeci de secunde înainte ca simpla cantitate de căldură concentrată într-o zonă atât de mică să dezintegreze legăturile valenţelor. Metalul deveni maleabil şi începu să se dilate către exterior, împins de presiunea irezistibilă care sporea în interiorul rezervorului.

În cabina strâmtă din *Madeeir,* Sam Neeves holbă ochii oripilat când alarmele datavizate îi sfredeliră creierul. Scheme complexe ale navei se depliară în conştiinţa lui, cu sectoarele pentru combustibil colorate în roşu disperat. Programele de siguranţă pentru cazuri de urgenţă expediară un torent de impulsuri binare în zona motoarelor. Niciunul nu afectă în vreun fel creşterea presiunii.

Ele erau măsuri pentru defecţiuni, înţelese bărbatul. Aici era altceva, rezervorul era supus unui input teribil de energie. Problema provenea din exterior. Deliberată.

– Joshua! mugi el cu furie zadarnică.

După ce operase douăzeci şi cinci de secunde la intensitate maximă, matricea electronică a inductorului termic se epuiză. Câmpul se dezactivă, însă răul fusese făcut.

Protuberanţa care se dilata dinspre rezervor strălucea roz-coral intens. Apexul ei se sparse. O fântână de gaz clocotitor răbufni dinăuntru şi se revărsă peste motoare. Păturile termice se desprinseră şi zburară, rotindu-se; structurile din compozit şi modulele de componente electronice delicate se topiră, scuipând spume de picături incendiare. *Madeeir* se zgudui spre înainte şi se răsuci lent în jurul axei longitudinale, sub impulsul ca de rachetă al rezervorului care erupea.

– Băga-mi-aş… bolborosi Sam Neeves. Octal! Octal, pentru Hristos, întoarce-te!

– Ce se-ntâmplă?

– E Joshua, ne-a belit. Întoarce-te! Controlul reactiv n-o poate menţine stabilă.

Chiar pe când rostea cuvintele acelea, datele de ghidare care-i pătrundeau în minte îi arătară că grupurile propulsoare pierdeau lupta menţinerii navei pe poziţie. Încercă să activeze propulsia principală, singurele motoare care aveau forţa de a compensa impulsul violent al rezervorului de combustibil perforat. Era moartă.

Un program medical nanonic neural interveni prioritar asupra regulatorului său cardiac, calmându-i inima îngrozită. Adrenalina îi vuia în cap.

Senzorii şi legăturile de comandă ale motoarelor încetau să mai funcţioneze cu o viteză incredibilă. Zone mari din schema afişată în mintea lui se înnegriseră ameninţător. Porţiunea carcasei creştea uriaşă în senzorii frontali.

Joshua privea din spate, dinapoia protecţiei relative a unui bolovan aflat la trei sute de metri depărtare. *Madeeir* începuse să se rotească aidoma unui gigantic pui la rotisor. Gaze presărate cu scântei ţâşneau printr-un capăt, descriind prin spaţiu un arc tremurător.

– Ne lovim! dataviză Sam Neeves.

Madeeir depăşise deja avionul spaţial, înspăimântându-l pentru o clipă pe Joshua. Acum gonea către porţiunea carcasei. Tânărul îşi ţinu răsuflarea.

„Ar fi trebuit să impacteze”, gândi el, „aşa ar fi trebuit să se-ntâmple.” Însă rotaţia pe care o căpătase nava salvă carcasa. *Madeeir* se rostogoli peste marginea stâncii de polip ca şi cum ar fi fost pe pivoţi, cu modulul de susţinere biotică la doar cinci metri de suprafaţă. La viteza aceea ar fi spart-o, ca şi când ar fi fost din sticlă.

Joshua suspină când tensiunea persistentă care-i contractase toate tendoanele se destrămă. Cei doi ar fi meritat moartea, dar acum nu mai avea timp pentru ei. Avea alte priorităţi. De pildă, să se asigure că va supravieţui. În fundul minţii sale, un spectru îi pulsa dinspre picioare. Nanonicele neurale anunţau că sângele îi era plin de toxine, probabil o contaminare de la carnea carbonizată.

Madeeir goni mai departe, afundându-se în Inelul Ruinelor. Depăşise deja cu două sute de metri porţiunea carcasei. Penajul de gaze se diminuase vizibil.

Un punctuleţ alb-perlat se curbă peste porţiunea carcasei, în urmărirea navei. Era Octal, disperat să nu rămână singur şi abandonat cu un avion spaţial pe care nu-l putea deschide. Dacă s-ar fi oprit să gândească, ar fi putut sabota aparatul lui Joshua.

„Să ne bucurăm cu adevărat pentru micile miracole”, îşi spuse tânărul.

Unitatea de direcţionare îl ridică din ascunzătoarea dinapoia bolovanului. Rezerva de gaze arăta numai cinci la sută. Abia îndeajuns să ajungă la avionul spaţial. Deşi ar fi găsit el o cale să ajungă, chiar dacă rezerva ar fi fost epuizată. Cumva… Astăzi era atins de mâna norocului.

5

Ca un idiot, Quinn Dexter aşteptase şocul, o clipită de pustiu îngheţat care să-l anunţe că voiajul se petrecuse cu adevărat. Bineînţeles, aşa ceva nu se întâmplase. Membrul echipajului îl îndesase într-o cuvă tau-zero de mărimea unui sicriu, una dintre miile dispuse într-o reţea tridimensională în uriaşa capsulă de susţinere biotică din nava stelară transportoare de colonişti. Nefamiliarizat cu imponderabilitatea şi detestând ameţeala dezorientatoare pe care o determina orice mişcare, Quinn acceptase supus să fie manipulat ca o marfă obişnuită. Colanul supresor-cortical care-i strângea gâtul făcea ca orice gând de evadare să fie doar un vis jalnic.

Până în momentul în care capacul cuvei se balansase lin peste el, bărbatul refuzase să creadă că se întâmpla realmente, şi se agăţase de speranţa că Banneth va trage nişte sfori şi-l va salva. Banneth era băgată în administraţia Statului Canada al Guvcentralului la fel de adânc ca un mare mag într-o virgină. Un cuvânt, o aprobare din cap, şi el ar fi fost din nou liber. Dar, nu. Nu se întâmplase aşa. Se părea că Quinn nu era suficient de important. În arcologia Edmonton existau sute de rebutaţi doritori, băieţi şi fete, care chiar acum se întreceau să-l înlocuiască pe el, flămânzi după orice semn de atenţie din partea lui Banneth, după patul şi zâmbetul ei, după un loc în ierarhia sectei Aducătorului Luminii. Tineri cu vervă, mai stilaţi decât Quinn. Tineri care ar fi păşit ţanţoşi, nu asudaţi, când aduceau în Edmonton transportul de bizare nanonice sechestratoare de personalitate al lui Banneth. Care n-ar fi fost atât de cretini, încât să încerce să fugă când poliţia îi oprea în staţia vidtrenului.

Până şi poliţiştii îl consideraseră pe Quinn nebun că procedase aşa şi râseseră când îi târâseră corpul paralizat, care zvâcnea aleatoriu, spre Tribunalul Edmonton. Cutia se autodistrusese, bineînţeles, o flamă de energie distructivă redusese nanonicele la ghemuri indescifrabile de molecule dezintegrate. Poliţia nu putuse dovedi că ar fi purtat ceva ilegal, totuşi acuzaţia de împotrivire la arestare fusese suficientă pentru magistrat ca să-l potcovească imediat cu un ordin de Transport Involuntar.

Quinn încercase să transmită semnul sectei către membrul echipajului, crucea inversată, strângând atât de tare degetele,

încât încheieturile i se albiseră. *Ajutor!* Însă bărbatul nu observase ori nu înţelesese. Oare printre stele aveau măcar secte Fratele Luminii?

Capacul cuvei se închise.

Lui Banneth nu-i păsa de el, înţelesese Quinn cu amărăciune. Pe Fratele Domnului, după loialitatea pe care i-o dovedise! Sexul atroce pe care i-l ceruse…

– Micuţul meu Copil-al-Soarelui, murmurase ea când el penetrase şi fusese penetrat.

Durerea pe care o îndurase cu mândrie la iniţiere pentru a deveni acolit sergent… Orele plictisitoare petrecute cu cele mai banale corvezi ale sectei… Ajutarea la recrutarea propriilor săi prieteni, pe care-i trădase lui Banneth… Până şi tăcerea pe care o păstrase după arestare; bătăile încasate de la poliţie… Nimic din toate acelea nu-nsemnase nici cât un rahat pentru Banneth. *El* însuşi nu-nsemnase nici cât un rahat pentru Banneth. Asta nu era bine.

După ani în care o frecase fără ţintă ca un banal puşti rebutat, secta îi arătase ce era în realitate: un animal, şi nimic mai mult. Ceea ce-i făcuse lui, ceea ce-l determinase pe el să le facă altora fusese izbăvire, eliberarea fiarei şerpeşti care pândea în sufletele tuturor oamenilor. Ce minunăţie să-ţi cunoşti adevăratul sine! Să ştii că ai puterea de a face altora ceea ce doreşti, pur şi simplu pentru că ai ales asta. Era un mod magnific de a trăi.

Silea rangurile inferioare să se supună, din teamă, din respect, din adoraţie. El era mai mult decât conducătorul metocului lor, era mântuitorul lor. După cum Banneth era mântuitorul lui.

Însă acum Banneth îl abandonase, fiindcă îl considera slab sau poate că ea îi cunoştea adevărata putere, convingerea pe care o avea în sine. Puţini din sectă erau la fel de dedicaţi precum Quinn în adorarea Nopţii. Oare ea ajunsese să-l vadă ca pe o ameninţare?

Da. Asta era cel mai probabil. Adevăratul motiv. Toţi se temeau de el, de puritatea lui. Şi, pe Fratele Domnului, aveau dreptate!

Capacul cuvei se deschise.

– Te-aranjez eu, murmură Quinn Dexter printre dinţii încleştaţi. Indiferent ce m-ar costa, o să mă-ntorc după tine.

Vedea totul: Banneth violată cu propriile ei nanonice

sechestratoare de personalitate, filamentele negru-strălucitoare strecurându-i-se în cortex, infiltrându-se în sinapsele dezgolite cu o înflăcărare obscenă. Iar Quinn ar fi deţinut codurile de comandă, reducând-o pe puternica Banneth la o marionetă din carne şi oase. Dar conştientă. Mereu conştientă de ceea ce era silită să facă. Da!

– Serios? pufni un glas răguşit. Păi atunci, ia-o şi p-asta, amice!

Quinn simţi un ac de foc arzător care-i sui prin şira spinării şi o străbătu sfredelitor. Urlă mai mult de şoc decât de durere, iar spinarea i se convulsionă spasmodic, împingându-l din cuvă.

Hohotind, membrul de echipaj îl înhăţă înainte să fi lovit batardoul acoperit cu plasă aflat la trei metri în faţa cuvei. Nu era acelaşi care-l închisese pe Quinn cu câteva secunde în urmă. Cu câteva zile în urmă. Săptămâni…

„Pe Fratele Domnului”, gândi Quinn, „cât a trecut?” Prinse plasa cu degete asudate şi-şi lipi fruntea de metalul rece. Erau tot în imponderabilitate. Stomacul i se legăna ca o bucată de gelatină.

– Ai chef de caftealǎ, trivule? întrebă bărbatul.

Quinn clătină fără putere din cap.

– Nu.

Braţele îi tremurau la amintirea durerii. Pe Fratele Domnului, ce mai duruse! Se temea ca nu cumva bliţul neural să-i fi afectat implanturile. Aceea ar fi fost ironia finală a sorţii, să ajungă atât de departe doar ca să constate că se defectaseră. Cele două seturi de nanonice pe care i le dăduse secta erau cele mai bune, de înaltă calitate şi foarte scumpe. Ambele trecuseră nedetectate în scanarea corporală standard la care-l supusese poliţia pe Pământ. Aşa şi trebuia să fie, întrucât deţinerea setului de imitare a şablonului bioelectric l-ar fi condamnat instantaneu la deportarea pe o planetă-penitenciar.

Căpătarea setului fusese altă dovadă a încrederii sectei în el, în abilităţile lui. Copierea şablonului bioelectric al altei persoane pentru a-i putea utiliza discul de credit însemna inevitabil lichidarea ei ulterioară. Poate că membrii mai slabi ar fi bătut în retragere înaintea sarcinii. Nu şi Quinn. În ultimele cinci luni, el îl folosise asupra a şaptesprezece victime.

O trecere în revistă rapidă a statutului îi arătă că ambele seturi nanonice erau funcţionale. Fratele Domnului nu-l părăsise,

nu complet.

– Deştept băiat. Haide-atunci.

Membrul de echipaj îl prinse de umăr şi începu să înoate în lungul plasei prin lovituri nonşalante ale braţului liber.

Cele mai multe cuve pe lângă care treceau erau goale. De cealaltă parte a plasei, Quinn văzu contururile a şi mai multe cuve. Iluminatul era slab, proiectând umbre lungi şi sure. Privind în jur, ştiu ce simţea o insectă care se târăşte printr-o conductă de ventilaţie.

După porţiunea de susţinere biotică, urmau două coridoare lungi, tubulare. Pe lângă ei pluteau membri de echipaj şi colonişti. O familie era strânsă în jurul unei fetiţe de patru ani, care urla disperată, strângând din răsputeri un inel de prindere. Nimic din ce spuneau părinţii ei n-o putea determina să-i dea drumul.

Trecură printr-o ecluză pneumatică şi ieşiră într-un compartiment cilindric lung cu câteva sute de locuri, aproape toate ocupate. Un avion spaţial, înţelese Quinn. El părăsise Pământul pe turnul orbital brazilian, o călătorie de zece ore înghesuit într-o capsulă ascensională alături de alţi douăzeci şi cinci de Transportaţi Involuntar. Brusc îşi dădu seama că nici măcar nu ştia unde se afla acum; în decursul audierii sale de cincizeci de secunde din faţa magistratului nu i se spusese nimic despre destinaţie.

– Unde suntem? îl întrebă pe membrul de echipaj. Pe ce planetă?

Bărbatul îi azvârli o căutătură curioasă.

– Lalonde. Nu ţi-au spus?

– Nu.

– Aha... Ei bine, crede-mă că te-ai fi putut alege cu una mult mai nasoală. Lalonde este de etnie eurocreştină şi-a fost deschisă cu treizeci de ani în urmă. Mi se pare că există o colonie tyrathca, dar în principal sunt oameni. N-o să ai probleme. Ascultă-mi însă sfatul şi nu-l şucări pe supervizorul triv.

– Da.

Se temea să întrebe ce era un tyrathca. Probabil un soi de xenoc. Se înfioră la gândul acela, el care pe Pământ nu se aventurase niciodată în afara arcologiilor sau a staţiilor vidtrenurilor. Acum se aşteptau din partea lui să trăiască sub cerul liber, alături de animale vorbitoare. Pe Fratele Domnului!

Membrul de echipaj îl remorcă pe Quinn în partea din spate a avionului spaţial, apoi îi scoase colanul şi-i spuse să-şi găsească un loc liber. În ultima porţiune se găsea un grup de vreo douăzeci de persoane, majoritatea puşti abia ieşiţi din adolescenţă, toţi purtând acelaşi combinezon gri pe care-l primise şi el. Pe mânecile lor scria TRTV, cu litere stacojiu-aprins. Puşti rebutaţi. Quinn îi putea recunoaşte, era ca şi cum ar fi privit într-o oglindă care reflecta trecutul. El însuşi cu un an în urmă, înainte să se fi alăturat Fraţilor Luminii, înainte ca viaţa lui să însemne ceva.

Quinn se apropie de ei, cu degetele dispuse nepăsător în semnul crucii inversate. Nu-i răspunse nimeni. Asta era… Se fixă cu centura lângă un tânăr cu chip palid şi păr roşcat, tuns scurt.

– Jackson Gael, spuse vecinul lui.

Quinn încuviinţă inert şi-şi mormăi propriul nume. Jackson Gael părea să aibă nouăsprezece sau douăzeci de ani, cu genul de corp zvelt şi aer dispreţuitor care-l însemna ca mercenar de stradă, dur şi lipsit de complicaţii. Quinn se întrebă într-o doară ce făcuse pentru a fi transportat.

Difuzoarele înviară, şi pilotul anunţă că peste trei minute aveau să iasă din andocare. Dinspre coloniştii aflaţi pe locurile din faţă se auzi un cor de ovaţii. Cineva începu să cânte la minisint, şi melodia veselă îl călcă pe Quinn pe nervi.

– Căcat, rosti Jackson. Uită-te la ei, abia aşteaptă să coboare. Ei chiar cred în căcaturile cu Noua Frontieră cu care i-a aburit compania dezvoltatoare. Iar noi trebuie să ne petrecem restul vieţii cu beliţii ăştia.

– Eu nu, răspunse Quinn reflex.

– Da? rânji Jackson. Dacă eşti bogat, cum se face că nu l-ai mituit pe căpitan să te lase la Kulu sau la Noua Californie?

– Nu-s bogat. Dar nu rămân.

– Da, aşa-i. După ce-o să-ţi termini timpu’ de muncă, o să dai lovitura-n comerţ. Te cred. Eu unu’ o să stau în banca mea. Să văd dacă nu reuşesc să fiu alocat la o fermă pentru timpu’ de muncă. Îi făcu cu ochiul: În lotu’ ăsta sunt câteva fiice bunuţe. O să se simtă singure acolo-n sălbăticie. Numai băieţi ca tine şi ca mine, aşa că dup-o vreme o să-nceapă să ne privească-ntr-o lumină mai bună. Şi, dacă n-ai observat pân-acum, nu-s multe ferme triv.

Quinn îl privi neînţelegător.

– Timpu’ de muncă?

– Da, timpu’ de muncă. Pedeapsa ta, frate. Ce credeai, c-o să ne lase de capu’ nostru după ce-ajungem pe planetă?

– Nu mi-au zis nimic, rosti Quinn.

Simţea disperarea deschizându-se în el, un hău negru. Abia acum începea să priceapă cât de ignorant fusese faţă de universul din exteriorul arcologiei.

– Frate, da’ trebuie să fi şucărit rău de tot pe cineva, spuse Jackson. Ţi-a tras-o un politic?

– Nu.

Nu fusese un politician, ci cineva mult mai rău şi infinit mai subtil. Privi cum ultima familie de colonişti ieşi din ecluza pneumatică – erau cei cu puştoaica de patru ani îngrozită. Continua să plângă, cu braţele în jurul gâtului tatălui ei.

– Şi care-i treaba cu timpu’ de muncă?

– Păi, după ce-ajungem jos, tu, eu şi ceilalţi trivi avem de executat zece ani de muncă grea. Înţelegi tu, Compania de Dezvoltare Lalonde ne-a plătit călătoria de pe Pământ şi-acum vrea dobândă pe investiţia aia. Aşa că ne petrecem cei mai frumoşi ani ai vieţii rânind bălegar pentru colonişti. Întreţinerea comunităţii, aşa i-au zis. Practic, suntem batalionul disciplinar, aia-i; construim drumuri, defrişăm păduri, săpăm latrine. Şi-altele, şi-altele, orice muncă de căcat au nevoie coloniştii, noi le-o facem. Muncim unde ni se spune, halim ce ni se dă, purtăm ce ni se dă şi totul pentru cincisprezece franci Lalonde pe lună, care-nseamnă vreo cinci fuzidolari. Bun sosit în paradisul pionierilor, Quinn!

* * *

Avionul spaţial McBoeing BDA-9008 era un aparat fără zorzoane, conceput pentru operaţiuni pe planete agricole de etapa I; colonii bazice îndepărtate pe care piesele de schimb erau puţine, iar echipajele de întreţinere erau alcătuite din rataţi şi puşti fără experienţă aflaţi la primul contract. Era o aripă delta robustă, fabricată într-o colonie asteroidală a Noii Californii, lungă de şaptezeci şi cinci metri şi cu anvergura aripilor de şaizeci de metri; nu existau hublouri pentru pasageri, ci doar o singură bandă, transparentă, pentru pilot. Fuzelajul din aliaj bor-beriliu rezistent termic strălucea perlat-mat în lumina puternică a stelei de clasa F aflată la o sută treizeci şi două de milioane de kilometri depărtare.

Jeturi slabe de gaz prăfos ţâşniră din incinta ecluzei pneumatice, când etanşarea se decuplă. Zăvoarele de andocare se retraseră în corpul navei, lăsând avionul spaţial să plutească liber.

Pilotul declanşă jeturile reactive de control şi se îndepărtă de curba lipsită de trăsături distinctive a giganticei nave stelare. Din depărtare McBoeingul semăna cu un ţânţar care se retrăgea de lângă un stadion de fotbal. Când ajunseră la cinci sute de metri depărtare, un al doilea jet, mai lung, dinspre duze, trimise avionul spaţial pe o traiectorie curbă către planeta care-l aştepta.

Lalonde era o planetă care abia se califica drept terracompatibilă. Cu o înclinare axială minusculă şi o proximitate inconfortabilă de steaua ei primară strălucitoare, avea climatul predominant umed, o eternă vară tropicală. Dintre cele şase continente, numai Amarisk din emisfera sudică fusese deschis pentru colonizare de compania dezvoltatoare. Oamenii nu se puteau aventura în zona ecuatorială fără să poarte costume cu regulatoare termice. Unicul continent polar, nordicul Wyman, era supus unor furtuni aspre, întrucât pe toată durata anului fronturile de aer fierbinte şi îngheţat se ciocneau în jurul marginilor sale. Calote polare mici acopereau mai puţin de o cincime din zona normală pentru planetele terracompatibile.

Avionul spaţial spintecă fără probleme atmosfera, cu bordurile de atac strălucind vişiniu-închis. Oceanul se rostogolea dedesubt, o întindere azurie placidă, presărată cu lanţuri de insule vulcanice şi atoli de coral minusculi. Nori imaculaţi clocoteau peste aproape jumătate din suprafaţa vizibilă, generaţi de căldura neîncetată. Nu trecea o zi fără ca, undeva pe Lalonde, să nu cadă o formă de ploaie. Era unul dintre motivele pentru care compania dezvoltatoare izbutise să atragă finanţare; căldura şi umezeala regulate constituiau un climat ideal pentru unele soiuri de plante, răsplătindu-i pe coloniştii fermieri cu creştere viguroasă şi recolte bogate.

Până ce reduse viteza la nivel subsonic, McBoeingul coborâse mult sub banda vastă de nori şi se îndrepta spre coasta vestică a Amariskului. Continentul din faţă acoperea peste opt milioane de kilometri pătraţi şi se întindea de la luncile inundabile ale coastei vestice până la lanţul lung de munţi cutaţi din est. Strălucea smarald-viu sub soarele amiezii, un tărâm al junglei întrerupt de

stepe uriaşe în Sud, acolo unde temperaturile coborau către cele subtropicale.

Sub avionul spaţial, oceanul era pătat de noroi, un stigmat maroniu soios care se întindea pe şaptezeci-optzeci de kilometri de la ţărmul mlăştinos. Marca vărsarea lui Juliffe, un fluviu al cărui curs principal străbătea peste două mii de kilometri spre interiorul continentului, până la poalele dealurilor ce străjuiau coasta estică. Reţeaua sa de afluenţi era îndeajuns de întinsă pentru a rivaliza cu Amazonul terestru. Acela fusese şi motivul pentru care compania de dezvoltare alesese malul lui sudic pentru capitala planetei, Durringham, de altfel singurul său oraş.

McBoeingul survolă la mică înălţime mlaştinile coastei şi-şi deplie trenul de aterizare, aliniindu-şi botul în formă de glonţ către pista aflată la treizeci de kilometri în faţă. Unicul spaţioport de pe Lalonde se găsea la cinci kilometri în afara lui Durringham, un spaţiu defrişat în junglă care conţinea o singură pistă, din grilă metalică prefabricată, un centru de control al zborurilor şi zece hangare din panouri decolorate de soare.

Avionul spaţial asoliză cu roţile scrâşnind, şi calculatorul de zbor acţionă frânele, ridicând un fum unsuros. Botul coborî, şi aparatul rulă până la oprire, după care se întoarse spre hangare.

* * *

O planetă străină. Un nou început. Gerald Skibbow ieşi din atmosfera înăbuşitoare a cabinei avionului spaţial şi privi în jur cu respect. Simpla vedere a zidului compact de junglă sălbatică ce fierbea pe perimetrul spaţioportului îl convinse că făcuse bine când venise aici. Îşi îmbrăţişă soţia, Loren, când porniră să coboare scara.

– Să dea dracii, ia uită-te! Copaci, copaci adevăraţi! Milioane! Trilioane! O planetă-ntreagă de copaci!

Inspiră adânc. Nu era tocmai ce aşteptase. Aerul de aici era atât de solid, încât îl puteai tăia cu cuţitul, iar transpiraţia îi erupea practic peste tot combinezonul verde-măsliniu. Se simţea un iz, vag sulfuros, de putrefacţie. Dar, ce dracu’, era aer natural; aer neîmbâcsit de şapte secole de poluanţi industriali. Şi asta era ceea ce conta cu adevărat. Lalonde era un tărâm de vis transpus în realitate, nealterat, o planetă pe care copiii puteau înfăptui practic orice, doar prin munca braţelor lor.

Marie îl urmă pe scară, cu chipul frumos uşor bosumflat şi nasul încreţit înaintea aromelor junglei. Nici măcar asta nu-l

deranjă pe bărbat; ea avea şaptesprezece ani şi nimic nu-i bun în viaţă când ai şaptesprezece ani. Peste alţi doi ani, avea să fi depăşit etapa respectivă.

Fiica lui cea mai mare, Paula, în vârstă de nouăsprezece ani, privea în jur apreciativ. Noul ei soţ, Frank Kava, stătea alături, ţinând-o protector cu braţul după umeri, şi zâmbea spre peisaj. Cei doi împărtăşeau momentul ajungerii şi-l transformau într-o clipă specială pentru ei. Frank avea tot ce era necesar: era ginerele perfect. Nu se temea de munca fizică grea. Orice gospodărie cu Frank ca partener era sortită prosperităţii.

Zona din faţa hangarului fusese acoperită cu fragmente de rocă compactate şi peste tot se zăreau bălţi. La piciorul scării, şase funcţionari stresaţi ai Companiei de Dezvoltare Lalonde colectau cardurile de înregistrare ale pasagerilor şi le treceau prin blocuri procesoare. După verificarea datelor, fiecare imigrant primea un card de cetăţenie Lalonde şi un disc de credit CDL cu fondurile sale guvcentrale convertite în franci Lalonde, o valută cu circuit închis, care nu avea nicio valoare oriunde altundeva în Confederaţie. Gerald ştiuse că se va întâmpla aşa; într-un buzunar interior, avea pitit un disc de credit jovian cu trei mii cinci sute de fuzidolari. Încuviinţă din cap când primi noul card şi discul, iar funcţionarul îl îndrumă către hangarul cavernos.

– Ai fi crezut că sunt mai bine organizaţi, murmură Loren pufăind greu de căldură.

Stătuseră cincisprezece minute la coadă, până să-şi primească noile carduri.

– Vrei deja să te-ntorci? o tachină Gerald.

Îşi înălţă cardul de cetăţean, surâzând larg.

– Nu, fiindcă tu n-ai mai veni.

Ochii femeii zâmbeau, totuşi tonul îi era lipsit de convingere.

Gerald nu observă.

În hangar se alăturară pasagerilor unei curse anterioare a avionului spaţial, împreună cu care fuseseră etichetaţi colectiv ca Grupul de Tranzit 7 de către funcţionarul CDL. O manageră de la Oficiul de Alocare a Terenurilor îi anunţă că un vapor îi va duce peste două zile în amonte, la zona de colonizare ce le fusese alocată. Până atunci urmau să se cazeze într-un dormitor de tranzit din Durringham. Iar până în oraş trebuiau să meargă pe jos, deşi le promise un autobuz pentru copiii mai mici.

– Tată? şuieră Marie printre dinţi în acelaşi timp cu oftaturile ce se ridicară din mulţime.

– Ce-i? N-ai picioare? Îţi petreceai jumătate din zi la clubul de fitness.

– Aia era tonifiere musculară, răspunse fata. Nu muncă silită într-o saună.

– Obişnuieşte-te.

Marie fu cât pe-aici să-i replice usturător, dar îi observă expresia feţei. Schimbă o privire uşor îngrijorată cu mama ei, apoi ridică din umeri cu resemnare.

– Bine.

– Ce se-ntâmplă cu bagajele noastre? o întrebă cineva pe manageră.

– Trivii le vor descărca din avionul spaţial, răspunse ea. Am pregătit un camion care să le ducă în oraş şi vor fi îmbarcate pe vapor cu voi.

După ce coloniştii îşi începură marşul spre oraş, doi membri ai personalului de sol din spaţioport îi organizară pe Quinn şi pe ceilalţi Transportaţi Involuntar în grupe de lucru. Primele sale impresii de pe Lalonde constară astfel din două ore de târât containere din compozite sigilate afară din cala avionului spaţial, urmate de stivuire în camion. Era o muncă grea, şi trivii se dezbrăcară în şorturi; lui Quinn nu i se părea că ar fi fost mare diferenţă, deoarece sudoarea i se consolidase deja într-un strat permanent pe piele. Un membru al echipajului de sol le spuse că gravitaţia pe Lalonde era cu puţin mai mare decât cea terestră standard; nu putea să simtă nici asta.

După un sfert de oră de muncă, observă că echipajul de sol se întinsese la umbra hangarului. Nimeni nu se sinchisea de trivi.

Alte două McBoeinguri BDA-9008 asolizară, aducând alt lot de colonişti de la nava stelară de pe orbită. Un avion spaţial decolă, transportând personal CDL, care revenea acasă după expirarea contractelor. Quinn încetă să mai privească forma delta mare şi întunecată, care se înălţă în cer şi se micşoră treptat către est. Imaginea aceea îi umplea gândurile de invidie rea. Absolut nimeni nu-l băga în seamă. Ar fi putut să fugă, aici şi acum, departe în întinderea aceea colosală de teren neîmblânzit de dincolo de perimetru, însă spaţioportul era locul *spre* care ar fi dorit el să alerge şi-şi putea imagina perfect cum l-ar fi primit

fermierii pe un triv fugar. Poate că fusese într-atât de stupid pentru a fi Transportat, dar nu era şi naiv. Înjurând încetişor în barbă, târî altă ladă de compozit plină cu scule de tâmplărie din cala McBoeingului şi o duse la camion.

Până ce trivii terminară să descarce bagajele şi-şi începură drumul lung către Durringham, sosiră norii din vest, aducând o ploaie caldă şi persistentă. Quinn nu fu surprins să vadă că salopeta lui gri nu era deloc impermeabilă.

* * *

Biroul managerului Departamentului de Înregistrare a Imigranţilor pe Lalonde se afla într-un bloc administrativ grefat pe centrul de control al zborurilor din spaţioport. O structură lungă, paralelipipedică, având acoperiş plat, din panouri stivuşoare fixate pe un cadru metalic. Fusese asamblată cu douăzeci şi cinci de ani în urmă – când sosiseră primii colonişti –, şi armăturile sale austere îşi arătau vechimea.

Lalonde nu avea nici măcar clădiri din siliciu programabil pentru administraţia sa, gândi Darcy deprimat; cel puţin structurile construite pe Lună făceau unele concesii confortului. Dacă existase vreodată o colonie întemeiată pe ideea ieftinătăţii, atunci aceea nu putea fi decât Lalonde. Totuşi, biroul avea aer condiţionat, alimentat de celule solare. Temperatura era apreciabil mai scăzută decât cea din exterior, deşi umiditatea rămânea constantă.

Bărbatul se aşeză pe banchetă şi parcurse cardurile de înregistrare pe care cel mai recent lot de nou-sosiţi le predase în schimbul cetăţeniei şi discurilor de credit CDL. Nava stelară adusese cinci mii cinci sute de oameni de pe Pământ; cinci mii cinci sute de rataţi, visători şi delincvenţi lăsaţi liberi să distrugă altă planetă în numele destinului nobil. După şaizeci de ani petrecuţi în agenţia de Contrainformaţii edenistă, Darcy nu se putea gândi la adamişti în alţi termeni. „Şi mai susţin că ei sunt cei normali”, se strâmbă el, „şi m-omoară de fiecare dată cu tembelisme blasfematorii.”

Introduse memoria altui card în blocul său procesor şi privi scurt holograma. Un tânăr de vreo douăzeci de ani, destul de arătos, cu chip senin, ochi bântuiţi de frică şi ură. Quinn Dexter, un Transportat Involuntar. Blocul procesor pe care-l echilibra în poală nu răspunse la nume. Darcy azvârli cardul pe mormanul tot mai mare şi luă altul.

– Nu mi-ai zis niciodată pe cine căutaţi voi de fapt, rosti Nico Frihagen de la biroul său.

Darcy ridică ochii. Nico Frihagen era Arhivarul Imigraţiei Lalonde, o titulatură impresionantă pentru un funcţionar care lucra în Divizia de Administraţie Civilă a guvernatorului. Se apropia de şaizeci de ani şi avea aspect dur, slavic, cu guşi legănătoare şi păr moale care se rărea accentuat. Darcy bănuia că strămoşii lui nu avuseseră prea mult de-a face cu modificările genetice. Bălosul funcţionar civil bea bere dintr-un tub, o marcă extraplanetară, ciordită fără îndoială din bagajele vreunui nebănuitor fermier nou-sosit. Personalul din spaţioport pusese la punct un sistem perfect pentru jefuirea discretă a noilor colonişti. Nico Frihagen era un segment esenţial în operaţiunile respective; în cardurile de înregistrare ale coloniştilor erau incluse listele bunurilor cu care sosiseră.

Disponibilitatea de a-şi strecura degetele în bunurile altora făcuseră din arhivar un contact ideal pentru agenţii edenişti. Pentru cinci sute fuzidolari pe lună, Darcy şi partenera sa, Lori, examinau identificările noilor imigranţi fără să mai fie nevoiţi să acceseze stocările civile de date ale coloniei.

Detaliile despre imigranţi erau puţine, deoarece Companiei de Dezvoltare Lalonde nu-i păsa de fapt cine coloniza planeta, atâta timp cât îşi plătea călătoria şi taxa de înregistrare pentru teren. Compania nu avea să declare dividende pentru încă un secol, după ce populaţia avea să ajungă la aproximativ o sută de milioane de oameni şi avea să apară o economie industrială care să înlocuiască începuturile agricole. Planetele erau întotdeauna investiţii pe termen foarte lung, însă Darcy şi Lori continuau să scotocească datele. O procedură de rutină. În plus, cineva putea fi neatent.

– Ce vrei să ştii? A manifestat cineva vreun interes? întrebă Lori din celălalt capăt al banchetei pe care stătea Darcy.

Era o femeie de şaptezeci şi trei de ani, cu păr roşcat simplu şi chip rotund, care părea să aibă jumătate din vârsta lui Frihagen. Ca şi Darcy, nu avea înălţimea distinctivă a majorităţii ediniştilor, ceea ce-i făcea pe amândoi ideali pentru activităţile sub acoperire.

– Nu, gesticulă Frihagen cu tubul de bere, dar faceţi chestia asta de trei ani – ce dracu’, din câte ştiu poate chiar şi de alţi trei ani înainte. Nu-i vorba doar despre bani, asta nu-nseamnă mult

pentru voi. Nu, e timpul pe care-l cheltuiţi. Asta-nseamnă că voi căutaţi pe cineva important.

– Nu tocmai, spuse Lori. Noi căutăm un tip anume de persoană, nu un individ specific.

Destul de bine, îi spuse Darcy în tăcere.

Să sperăm că asta-l va satisface, replică ea.

Frihagen mai trase o duşcă de bere.

– Ce tip?

Darcy îşi ridică blocul procesor.

– Profilul e-ncărcat aici şi accesibil în funcţie de necesităţi. Crezi că trebuie să ştii, Nico?

– Nu. Mă-ntrebam pur şi simplu. Au existat zvonuri, asta-i tot.

– Ce fel de zvonuri?

Frihagen privi pe fereastra biroului către o echipă de trivi care descărca un McBoeing BDA-9008.

– În sus pe râu. Au dispărut nişte colonişti – doi fermieri din comitatul Schuster. Şerifii n-au găsit nicio urmă a lor, nicio urmă de violenţă, niciun corp; doar case goale.

Unde dracu-i comitatul Schuster? întrebă Lori.

Darcy interogă procesorul bitek din blocul său, şi o hartă a bazinului de afluenţi Juliffe îi înflori în minte. Comitatul Schuster strălucea în chihlimbariu discret, o zonă întinsă, aproximativ dreptunghiulară, adiacentă râului Quallheim, unul dintre sutele de afluenţi. **Cum a zis şi Nico, mult în amonte. La peste o mie de kilometri; este o regiune pe care tocmai o deschid pentru colonizare.**

Ar putea fi vreun animal mare. Un crocoleu sau chiar ceva ce echipa de analiză ecologică n-a găsit.

Poate.

Lui Darcy îi venea greu să creadă asta.

– Şi care era zvonul, Nico? Ce zice lumea?

– Nu mare lucru, fiindcă nu ştiu prea mulţi. Guvernatorul a vrut să ţină totul sub tăcere, era îngrijorat de posibilitatea iscării de conflicte cu fermierii tyrathca – există un grup de cealaltă parte a savanei care mărgineşte comitatul Schuster. Aprecia că ei vor fi învinuiţi şi de-aia şeriful comitatului n-a întocmit un raport oficial. Fermierii au fost trecuţi ca abandonuri.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Lori.

– Acum două săptămâni.

Prea puţine informaţii, zise Lori.

Este destul de îndepărtat. Genul de zonă în care s-ar fi dus el.

Cu asta sunt de-acord. Dar ce-ar fi dorit de la nişte ţărănoi?

Date insuficiente.

Mergem să verificăm?

Ce să verificăm? Că fermele sunt goale? Nu putem pleca la plimbare prin junglă din cauza a două familii care şi-au încălcat contractul de colonizare. Ce naiba, dacă m-ai lăsa acolo, în mijlocul pustiului, şi eu aş vrea s-o şterg!

Mie tot mi se pare bizar. Dacă ar fi fost nişte nemulţumiri banale, şeriful local ar fi ştiut despre ele.

De acord. Chiar însă dacă am merge, am avea nevoie de două-trei săptămâni să ajungem în comitatul Schuster. Asta înseamnă că pista ar fi rece de peste o lună. Cât de pricepută eşti la depistarea urmelor prin junglă?

I-am putea scoate pe Abraham şi Catlin din tau-zero şi să-i folosim pentru investigarea zonei.

Darcy examină opţiunile. Abraham şi Catlin, vulturii lor, aveau simţuri amplificate, totuşi era lipsit de sens să-i trimită fără să fi avut măcar o idee rezonabilă despre ţintă. Ar fi putut petrece o jumătate de an doar pentru a acoperi Comitatul Schuster. Poate că ar fi fost de acord, dacă ar fi dispus de mai mulţi agenţi de teren, dar ei erau numai doi. Examinarea imigranţilor sosiţi pe Lalonde era o acţiune cu bătaie lungă care se baza pe o informaţie dubioasă, veche de aproape patruzeci de ani: că Laton cumpărase o copie a raportului original de evaluare a echipei ecologice. Nici nu se punea problema unei urmăriri prin ţara nimănui.

Nu, răspunse el şovăitor. **Îi vom păstra pentru momentul când avem o pistă clară. Peste o lună însă trebuie să sosească un şoim-de-vid de la Jospool; o să-i cer căpitanului o examinare completă a comitatului Schuster.**

Bine, tu eşti şeful.

El îi expedie imaginea mentală a unui zâmbet larg. Lucrau împreună de prea multă vreme pentru ca rangul să mai însemne altceva între ei.

– Mulţumim că ne-ai pomenit de zvon, îi spuse Darcy lui Frihagen.

– A fost util?

– S-ar putea. În mod sigur îţi vom dovedi recunoştinţa noastră.

– Mulţumesc.

Frihagen rânji în colţul gurii şi mai trase o duşcă de bere.

Un bădăran dezgustător, spuse Lori.

– Vom fi şi mai recunoscători, dacă ne vei anunţa şi despre alte dispariţii, zise Darcy.

Frihagen înclină tubul de bere în direcţia lui.

– O să fac tot ce pot.

Darcy ridică alt card de înregistrare. În partea de sus era scris numele Marie Skibbow; din hologramă îi zâmbi rebel o adolescentă atrăgătoare. Decise că pe părinţii ei îi aşteptau câţiva ani de iad. Dincolo de fereastra murdară, nori suri şi groşi se îngrămădeau pe orizontul vestic.

* * *

Drumul care lega Durringhamul de spaţioport era o bandă lată de prundiş din rocă trandafirie care traversa rectiliniu jungla deasă. Cu picioarele umflate şi probabil cu băşici pe ambele călcâie, părintele Horst Elwes mergea cât putea de bine spre capitală. Privea mereu cu suspiciune norii care se acumulau deasupra vârfurilor copacilor ce se legănau încetişor, sperând că ploaia nu va începe până va ajunge în dormitorul tranzitoriu.

Fuioare subţiri de aburi se înălţau din pietricele de pe jos. Defileul îngust dintre arbori părea să acţioneze ca o lentilă pentru razele soarelui, şi căldura era teribilă. Un covor de iarbă stufoasă asedia marginile drumului. În mod clar vegetaţia era viguroasă pe Lalonde. Cântecele păsărilor umpleau văzduhul cu ciripeli răsunătoare. Probabil cioropui, gândi el trecând în revistă memoria didactică despre condiţiile native pe care Biserica i-o dăduse înainte de a părăsi Pământul. Aveau mărimea unui fazan terestru, cu penaj stacojiu strălucitor. Carnea era comestibilă, dar nerecomandabilă, îl informă memoria artificială.

Traficul de pe drum nu era foarte susţinut. Camioane ponosite uruiau spre şi dinspre spaţioport, transportând lăzi din lemn şi containere de marfă din materiale compozite ce păreau foarte vechi, unele încărcate cu echipamente agricole. Membrii personalului de la spaţioport mergeau pe biciclete cu motor, cu roţi late şi profiluri puternic reliefate; claxonau când goneau, iar bărbaţii strigau către fete. Câteva căruţe trase de cai. Horst privi creaturile mari cu încântare nedisimulată. Pe Pământ nu vizitase niciodată grădina zoologică a arcologiei sale. Ce ciudat să-i

întâlnească pentru prima dată pe o planetă aflată la mai bine de trei sute de ani-lumină de lumea lor natală. Şi cum puteau rezista căldurii cu părul acela lăţos?

Din Grupul 7 în care fusese inclus făceau parte cinci sute de oameni. Toţi porniseră la drum în pâlc compact, urmându-l pe funcţionarul CDL şi flecărind animat. Acum, după doi kilometri, pâlcul se lăbărţase mult şi era tăcut. Horst era aproape printre ultimii. Articulaţiile îi trosneau deja, protestând, iar setea creştea vertiginos. Totuşi, aerul era foarte umed. Majoritatea bărbaţilor îşi dezbrăcaseră partea superioară a combinezoanelor şi tricourile, legându-le mânecile în jurul mijlocului. La fel procedaseră şi câteva femei. Horst observă că toţi localnicii de pe bicicletele cu motor purtau şorturi şi cămăşi subţiri; la fel era îmbrăcat şi funcţionarul CDL care-i conducea.

Se opri, surprins de volumul de sânge care-i bubuia în obraji, şi-şi răsuci cu nouăzeci de grade banda de etanşare de la gât. Partea frontală a combinezonului i se deschise, dezvăluindu-i tricoul bleu subţire, întunecat de petele de transpiraţie. Poate că veşmântul foarte uşor şi mătăsos era ideal pentru a fi purtat la bordul unei nave, ba chiar şi într-o arcologie, dar era ridicol în mijlocul naturii sălbatice. Cineva zăpăcise rău canalele de comunicaţii. Era imposibil ca de douăzeci şi cinci de ani coloniştii să sosească îmbrăcaţi aşa!

O fetiţă de zece-unsprezece ani ridică ochii spre el. Avea chipul de înger miniatural al tuturor copiilor preadolescenţi, cu păr blond foarte deschis, drept, până la umeri, strâns cu şnuruleţe roşii în două codiţe. Horst fu surprins să vadă că fetiţa purta bocanci solizi de drumeţie, înalţi până peste gleznă, şort larg galben şi o bustieră albă din bumbac. O pălărie din fetru verde cu boruri mari era lăsată mult pe spate. Bărbatul se pomeni zâmbindu-i în mod reflex.

– Salut! N-ar fi trebuit să te-mbarci în autobuzul de la spaţioport? o întrebă el.

Chipul fetiţei se boţi într-o expresie de indignare.

– Nu sunt copil!

– Nici n-am zis că ai fi. Dar ai fi putut să-l păcăleşti pe funcţionarul companiei de dezvoltare ca să te accepte. Eu aşa aş fi făcut, dacă aş fi avut posibilitatea.

Ochii ei poposiră pe crucifixul alb de pe mâneca tricoului lui Horst.

– Însă tu eşti preot.

– Părintele Horst Elwes, preotul *tău,* dacă faci parte din Grupul 7.

– Da, fac parte. Totuşi, ar fi fost o minciună să fi solicitat un loc în autobuz, insistă ea.

– Ar fi fost un act practic. Şi sunt sigur că Iisus ar fi înţeles.

Ea surâse larg la cuvintele acelea, făcând ca ziua să-i pară şi mai luminoasă lui Horst.

– Nu semeni cu părintele Varhoos de-acasă.

– Ăsta-i un lucru bun?

– Oh, da, încuviinţă ea cu convingere.

– Unde-i familia ta?

– Sunt numai eu şi mama.

Fetiţa arătă o femeie care se apropia de ei. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, chip puternic şi acelaşi păr deschis ca al fiicei. Silueta ei robustă îl făcu pe Horst să ofteze pentru ceea ce nu putea exista niciodată. Desigur, Biserica Creştină Unificată nu le interzicea preoţilor ei să se însoare, nici vorbă de aşa ceva, dar şi atunci când arătase cel mai bine, cu douăzeci de ani în urmă, Horst fusese mai degrabă rotofei în majoritatea direcţiilor. Acum era dolofan, cum îl descriau colegii mai milostivi, şi asta după ce tratase fiecare calorie ca pe un virus invadator.

Femeia se numea Ruth Hilton, îl anunţă ea sec, iar pe fetiţă o chema Jay. Nu fu menţionat niciun soţ ori prieten. Cei trei porniră mai departe, împreună.

– Este plăcut să vezi pe cineva care gândeşte practic, comentă Horst. Se dovedeşte că suntem un grup excelent de pionieri.

Ruth era îmbrăcată, de asemenea, împotriva căldurii, cu şort, pălărie din ţesătură şi vestă fără mâneci; bocancii ei erau versiuni mai mari ai celor purtaţi de Jay. Avea un rucsac ticsit, iar la centura lată din piele îi erau prinse diverse dispozitive. Horst nu recunoscu niciunul.

– Aceasta este o planetă tropicală, părinte. Înainte de a pleca, Biserica nu ţi-a dat o memorie generalistă didactică a Lalondei? întrebă Ruth.

– Ba da, dar în niciun caz nu mă aşteptasem să pornesc în marş din clipa când voi ajunge aici. Potrivit cadrului meu de timp personal, au trecut abia cincisprezece ore de când am părăsit abaţia arcologiei.

– Aceasta este o colonie de etapa I, rosti Ruth fără urmă de simpatie. Crezi că ar avea timpul sau dispoziţia de a dădăci cinci mii de locuitori ai arcologiilor care n-au mai văzut niciodată cerul liber până acum? Să fim serioşi!

– Cred totuşi că ni s-ar fi putut da nişte avertismente prealabile. Poate chiar ocazia de a ne schimba în haine adecvate.

– Ar fi trebuit să le porţi cu tine în cuva tau-zero. Eu aşa am procedat. În contractul de transport se stipulează că ai dreptul la maximum douăzeci de kilograme de bagaje personale.

– Biserica mi-a plătit transportul, rosti Horst.

Era clar că Ruth avea însuşirile necesare pentru a supravieţui pe planeta nouă şi solicitantă, însă femeia trebuia să înveţe să-şi îndulcească atitudinea aceea de mercenar, altfel se putea imagina încercând să calmeze o mulţime pregătită de linşare. Îşi stăvili zâmbetul. „Acela ar fi un adevărat test al abilităţii mele.”

– Ştii care-i problema ta, părinte? întrebă Ruth. Prea multă credinţă.

„Dimpotrivă”, gândi Horst, „n-am nici pe departe suficientă. Şi tocmai de aceea sunt aici, în această parte atât de îndepărtată a dominionului uman, unde pot face puţin sau deloc rău.” Deşi episcopul fusese mult prea binevoitor pentru a se exprima în felul acela.

– Ce intenţionezi să faci când ajungeţi la destinaţie? întrebă el. Agricultură? Sau poate pescuit în Juliffe?

– Nu prea! Vom fi autonome desigur, am adus destule seminţe pentru asta. Eu sunt însă asesor didactic calificat. Femeia surâse jucăuş: Voi fi dăscăliţa satului. Probabil dăscăliţa comitatului, văzând modul jalnic în care se prezintă locul ăsta. Am un imprimator laser şi aici sunt stocate toate cursurile educaţionale la care te poţi gândi.

Bătu cu palma în rucsac.

– Cu asta, Jay şi cu mine ne vom putea completa singure biletul de plecare. N-ai crede câte chestii trebuie să ştii când eşti aruncat la capătul lumii.

– Mă aştept să ai dreptate, încuviinţă el fără prea mult entuziasm.

Oare toţi ceilalţi colonişti simţeau sentimentul subtil de îndoială acum, când se confruntau cu teribila realitate fizică de pe Lalonde? Privi în jur, către cei mai apropiaţi de el. Înaintau încet, letargic. O adolescentă superbă trecu pe lângă Horst, cu

chipul plecat şi buzele strânse într-o grimasă de jale mizerabilă. Partea de sus a combinezonului îi era legată în jurul taliei; pe dedesubt purta un tricou portocaliu cu decolteu rotund, care dezvăluia destulă piele netedă acoperită de colb şi sudoare. O martiră tăcută, decise Horst; văzuse soiul acela destul de frecvent când lucrase în refugiul arcologiei. Niciunul dintre masculii din preajmă nu-i acorda cea mai mică atenţie.

– Poţi să pui prinsoare că am, bubui Ruth imposibil de stăpânit. Să luăm încălţămintea, de pildă. Probabil că ţi-ai adus două-trei perechi, aşa-i?

– Două perechi de bocanci, da.

– Ai fost deştept. Însă, indiferent din ce compozite ultramoderne ar fi făcuţi, nu vor rezista cinci ani în junglă. După aceea va trebui să-ţi faci singur încălţările. Şi pentru asta vei veni la mine pentru un curs de cizmărie.

– Am înţeles. Te-ai gândit cu multă atenţie la toate astea, aşa-i?

– Altfel n-aş fi aici.

Jay zâmbi adorator spre mama ei.

– Un imprimator nu-i cam greu de transportat? întrebă Horst curios.

Ruth hohoti sonor şi-şi şterse fruntea cu dosul palmei, cu o mişcare teatrală.

– Ba cum să nu! Dar este valoros, mai ales pentru cele mai noi cursuri tehnice, chestii despre care planeta asta nici n-a auzit. N-o să le las pe mâinile celor din spaţioport. Nici vorbă, nici gând!

Un fior de alarmă se strecură prin Horst.

– Doar nu crezi…

– Ba sunt al naibii de convinsă c-o fac. Eu aş face-o.

– De ce n-ai zis nimic când eram acolo? întrebă el exasperat. Am în container cărţi esenţiale, medicamente, vin de împărtăşanie… Unii dintre noi ar fi putut rămâne acolo, ca să asigure securitatea.

– Ascultă, părinte, eu nu intenţionez să fiu primarul grupului ăsta – nu, mersi, las asta pe seama unui mascul macho voinic. Şi nici nu mă văd aplaudată pentru c-aş fi ieşit în faţa managerei şi i-aş fi spus c-ar trebui să rămânem acolo ca să-i oprim pe prietenii ei să ne fure echipamentele. Tu, cu bunăvoinţa ta faţă de toţi oamenii, ai fi făcut asta?

– În mod public, nu, n-aş fi făcut-o, recunoscu Horst. Totuşi există căi…

– Ei bine, începe să te gândeşti la ele, fiindcă preţioasele noastre containere vor fi lăsate grămadă într-un antrepozit în următoarele două zile până pornim la drum. Iar noi vom avea nevoie de ce-i înăuntrul lor, şi vorbesc foarte serios când spun *nevoie;* pentru că toţi cei care cred că pentru a supravieţui aici e nevoie de determinare şi muncă cinstită vor avea parte de şocul cel mai mare din vieţile lor cocoloşite.

– Întotdeauna trebuie să ai dreptate despre absolut orice?

– Părinte, tu te afli aici ca să porţi de grijă sufletelor noastre. Îmi dau seama că vei fi bun în privinţa asta, eşti genul de bărbat sensibil. Cel puţin, în adâncul sufletului. Dar păstrarea sufletului legat de corp e numai treaba mea. Şi intenţionez să fac tot ce pot mai bine.

– În regulă, încuviinţă el. Poate c-ar fi o idee bună să vorbesc în seara asta cu câţiva din grup. Poate c-am putea organiza un fel de pază la antrepozit.

– N-ar fi o idee rea nici dacă am vedea dacă putem obţine înlocuitoare pentru chestiile care s-au pierdut. Probabil că echipamentele celorlalte grupuri vor fi depozitate la un loc cu ale noastre şi n-ar trebui să fie prea dificil.

– Sau ne-am putea adresa Oficiului Şerifului pentru a-i cere să dea de urma tuturor lucrurilor care ne-au fost furate, rosti Horst apăsat.

Ruth hohoti din nou sonor.

Vreme de câteva minute, merseră în tăcere.

– Ruth – vorbi el în cele din urmă –, de ce ai venit aici?

Femeia schimbă o privire tristă cu Jay şi, brusc, amândouă părură foarte vulnerabile.

– Fug, răspunse ea. Tu nu faci la fel?

* * *

Durringhamul fusese întemeiat în 2582, la doi ani (tereştri) după ce echipa de inspecţie a Confederaţiei confirmase rezultatele echipei de analiză ecologică a companiei cu capital de risc investit în terenuri, adeverind că Lalonde nu avea o biosferă excepţional de riscantă pentru oameni – un certificat esenţial pentru orice planetă care se străduia să atragă colonişti. Hiatul se datorase companiei (care achiziţionase drepturile de colonizare de la nava de cercetare care descoperise planeta),

care trebuise să atragă parteneri şi apoi să se preschimbe în Compania Dezvoltatoare Lalonde. Sarcina atragerii coloniştilor începuse cu adevărat după ce compania avusese suficientă susţinere financiară pentru a construi un spaţioport funcţional, a asigura un nivel minim de administraţie civilă şi a încheia un acord cu edeniştii pentru germinarea unui habitat bitek deasupra Murorei, cea mai impresionantă gigantă gazoasă a sistemului.

Consiliul de administraţie CDL trecuse în revistă profilurile structurale predominant sud-est asiatice şi bazele de cultură intenţionate pe alte planete de etapa I din acelaşi sector ca Lalonde şi decisese să se concentreze asupra stocului etnic eurocreştin ca resursă adecvată de imigranţi. Concepuse o Constituţie în general democrată, care avea să intre în funcţiune peste un secol, când CDL urma să predea funcţiile administraţiei civile locale către consiliile alese, iar funcţia de Guvernator unui congres şi preşedinte. Potrivit teoriei, după încheierea procesului, Lalonde ar fi dezvoltat deja o societate tehnologic-industrială prosperă, cu CDL ca principal acţionar în întreprinderile comerciale ale planetei. Abia atunci aveau să curgă profiturile adevărate.

La începutul etapei preliminare, navele stelare de marfă expediaseră pe orbită joasă treizeci şi cinci de bene: aparate conice şi robuste de intrare în atmosferă, ticsite cu maşini grele, piese de schimb, combustibil, vehicule de sol şi secţiuni prefabricate de pistă de asolizare. Benele fuseseră frânate atmosferic sub viteza orbitală şi, una câte una, îşi începuseră lunga şi strălucitoarea curbă descendentă spre jungla de dedesubt. Urmaseră semnalele radiobalizelor şi coborâseră pe malul sudic al lui Juliffe, distribuite pe o linie lungă de cincisprezece kilometri.

Fiecare benă avea înălţimea de treizeci de metri, diametrul bazei de cincisprezece metri şi greutatea trei sute cincizeci de tone, complet încărcată. Aripioarele din jurul bazei le dirijaseră cu acurateţe rezonabilă prin atmosferă, până ajunseseră la şapte sute de metri deasupra solului, moment în care încetiniseră la viteze subsonice. Un pâlc de opt paraşute gigantice intrase în funcţiune pe ultimele sute de metri, asolizându-le într-un mod care adusese cu o prăbuşire controlată în ochii micii echipe de control a zborului ce privea de la o distanţă sigură. Fuseseră proiectate pentru o călătorie doar dus; după ce atingeau

pământul, nu se mai clinteau de acolo.

Echipele de construcţie le urmaseră în avioane spaţiale mici de tip VTOL, cu decolare verticală, şi începuseră să descarce. După ce fuseseră golite, benele deveniseră adăposturi etanşe pentru familiile echipelor şi birouri pentru personalul administraţiei civile a Guvernatorului.

Jungla din jurul benelor fusese defrişată prima, iar politica de tăiere şi ardere produsese o fâşie lată de frunze dezolante şi animale carbonizate; urmase apoi curăţarea locului pentru spaţioport. După asamblarea grilelor pistelor, un al doilea val de muncitori sosise în McBoeinguri, aducând şi mai multe echipamente. De data aceasta trebuiseră să-şi construiască adăposturile, utilizând abundenţa de buşteni pe care echipele anterioare îi lăsaseră risipiţi peste tot. În jurul benelor apăruseră cercuri de cabane grosolane ce semănau cu nişte plute pe o mare de noroi. Lipsit de acoperământul vegetaţiei şi supus traficului greu permanent şi ploilor zilnice de pe Lalonde, pământul negru şi mănos fusese redus la nivelul unui mâl fetid, care pe alocuri depăşea grosimea de o jumătate de metru. Zdrobitoarele de piatră funcţionau permanent în cele douăzeci şi şase de ore ale zilei planetei, totuşi nu puteau furniza niciodată suficient prundiş ca să stabilizeze drumurile mocirloase ale oraşului, care se extindeau constant.

De la fereastra zgâriată şi împroşcată cu alge a biroului său la al treilea nivel al benei care găzduia Ambasada Kulu, Ralph Hiltch vedea acoperişurile din scânduri arse de soare ale lui Durringham, întinse peste terenul uşor vălurit de lângă râu. Aglomeraţia aceea era lipsită de orice şabloane stradale. Durringhamul nu fusese construit cu o gândire logică prealabilă, ci irumpsese ca o tumoare. Bărbatul era convins că până şi oraşele Pământului din secolul al XVIII-lea avuseseră mai mult şarm decât acesta. Lalonde era a patra lui misiune extraterrană şi nicăieri nu văzuse ceva mai primitiv. Carcasele pătate de climă ale benelor se ridicau jalnic deasupra limitelor oraşului, ca nişte temple ezoterice, legate de clădirile şubrede printr-o monstruoasă plasă de păianjen de cabluri energetice negre ce atârnau între stâlpi înalţi. Generatoarele de fuziune integrală ale benelor asigurau nouăzeci la sută din energia electrică a planetei, şi Durringhamul era complet dependent de producţia lor.

Întrucât Banca Regală Kulu deţinea doi la sută din CDL, Ministerul de Externe Kulu achiziţionase bena pentru personalul său imediat după încheierea etapei iniţiale a colonizării, evacuând în decursul procesului Divizia Clasificare Fructe Aborigene a Guvernatorului. Ralph Hiltch era recunoscător pentru manevra de forţă de acum douăzeci de ani; îi îngăduia să solicite un birou cu aer condiţionat şi un apartament micuţ cu două camere alături. În calitate de ataşat comercial, avea dreptul la un apartament mai mare în blocul rezidenţial al ambasadei de afară, însă funcţia lui actuală de şef al Unităţii Operative a Agenţiei de Securitate Externă Kulu pe Lalonde însemna că avea nevoie de genul de sediu sigur pe care-l putea oferi vechea benă cu structură de carbotan. În plus, ca toate celelalte clădiri din Durringham, blocul rezidenţial era construit din lemn şi pe alocuri părea putrezit.

Bărbatul privi peretele solid de ploaie argintiu-cenuşie care se apropia dinspre ocean, ocultând îngusta linie de verdeaţă care se întrezărea deasupra acoperişurilor către sud şi care marca limita junglei. Era al treilea potop al zilei. Unul dintre cele cinci ecrane de pe peretele aflat vizavi de biroul său prezenta imaginea în timp real a Amariskului şi a oceanului din vest, provenită de la un satelit meteo – ambele erau acoperite de spirale de nori. Pentru ochiul său precaut şi experimentat, ploaia avea să dureze minimum o oră şi jumătate.

Ralph se lăsă înapoi în scaun şi-l privi pe bărbatul care stătea ca pe ghimpi de cealaltă parte a biroului. Maki Gruter se strădui să nu se foiască sub căutătura aceea. Avea douăzeci şi opt de ani şi era manager de gradul 3 la Oficiul de Transport al Guvernatorului; purta şort cafeniu şi cămaşă verde, iar hanoracul galben-lămâie îi atârna peste spătarul scaunului. Ca aproape toţi cei din administraţia civilă Lalonde, era de vânzare; în mod universal, oamenii aceştia priveau funcţiile la capătul lumii ca oportunităţi de a fura atât de la CDL, cât şi de la colonişti. Ralph îl recrutase pe Maki Gruter cu doi ani şi jumătate în urmă, la o lună după ce sosise el însuşi aici. Nu fusese atât un exerciţiu de atragere în capcană, cât pur şi simplu o selecţie dintr-o mulţime de voluntari entuziaşti. Existau momente, reflectă Ralph cu înţelepciune, când ar fi dorit să vadă un funcţionar care să nu se vândă pentru simplul miros al ubicuului fuzidolar edenist. După ce detaşarea sa pe Lalonde avea să se sfârşească, peste alţi trei

ani, trebuia să treacă prin nenumărate cursuri de reîmprospătare. Subversiunea era *extrem de uşoară* aici.

De fapt existau momente când Ralph punea realmente sub semnul întrebării motivul pentru care ASE organiza o operaţiune într-o junglă populată practic de neanderthalieni, psihologic vorbind. Totuşi, Lalonde se găsea la numai douăzeci şi doi de ani-lumină de Principatul Ombey, cel mai recent sistem stelar dominion al Regatului Kulu, abia ieşit din dezvoltarea de etapă II. Dinastia conducătoare Saldana dorea să se asigure că Lalonde nu se maturiza în direcţii ostile. Ralph şi colegii lui fuseseră însărcinaţi cu monitorizarea evoluţiei politice a coloniei, oferind ocazional asistenţă neoficială aspiranţilor cu politici similare; fie bani, fie date de şantaj despre candidaţii rivali, practic era lipsit de importanţă. Anii formatori ai independenţei unei colonii stabileau agenda politică pentru secolele următoare, aşa că ASE se străduia să se asigure că primii lideri aleşi erau benigni ideologic faţă de Regat. În esenţă, venali.

Era logic dacă ţineai seama de consecinţele pe termen lung; câteva milioane de lire cheltuite acum, în loc de miliardele care ar fi costat orice formă de acţiune navală necesară odată ce Lalonde ar fi avut o tehnoeconomie capabilă de construirea navelor stelare militare. „Şi Domnul ştie”, gândi Ralph, „că Saldanii abordează toate problemele din unghiul ăsta – graţie duratei vieţii lor, termenul lung e singurul pe care-l înţeleg.”

Îi surâse plăcut lui Maki.

– Cineva interesant în lotul ăsta?

– N-am remarcat nimic, răspunse funcţionarul. Toţi sunt de pe Pământ. Obişnuiţii trivi, puşti rebutaţi îndeajuns de proşti ca să fie prinşi. Niciun exilat politic, cel puţin niciunul care să fi fost anunţat oficial.

În spatele său, ecranul care prezenta vectorii traficului jalnic de pe orbita Lalondei arăta alt avion spaţial care andoca la nava stelară vastă care transporta colonişti.

– Bine. O să verific şi eu, bineînţeles, rosti Ralph pe un ton expectativ.

– Ah, în regulă…

Buzele lui Maki se strâmbară într-un surâs pe jumătate stânjenit. Scoase un bloc procesor şi datavizǎ fişierele.

Ralph supraveghe fluxul de informaţii care-i pătrunse în nanonicele neurale şi-l alocă celulelor de stocare disponibile.

Programe trasor rulară prin cele cinci mii cinci sute de nume şi le comparară cu lista sa primară – cei mai dificili agitatori politici de pe Pământ pe care-i cunoştea ASE. Nu exista nicio corespondenţă. Ulterior, avea să datavizeze fişierele într-un bloc procesor şi să ruleze o comparare cu giganticul catalog de nume, imagini faciale şi, în unele cazuri, amprente ADN de recidivişti pe care ASE le pescuise din cealaltă parte a Confederaţiei.

Privi din nou afară, pe fereastră, şi văzu un grup de nou-sosiţi ce înaintau cu greu pe drumul spongios care trecea pe lângă latura pătratului de iarbă şi trandafiri răzleţi ce formau aşa-zisa grădină a ambasadei. Ploaia sosise şi-i udase în câteva secunde. Femei, copii şi bărbaţi cu părul îmbibat, cu combinezoanele lipite de corpuri şi semănând cu piei întunecate şi cutate de şopârle; toţi arătau complet mizerabil. Poate că aveau lacrimi pe feţe, însă nu-şi putea da seama din cauza ploii. Şi mai aveau de străbătut încă trei kilometri înainte să ajungă la dormitoarele de tranzit de lângă râu.

– Hristoase, uită-te la ei, murmură bărbatul. Ei ar trebui să fie speranţa pentru viitorul planetei. Nu pot nici măcar să organizeze o deplasare ca lumea de la spaţioport, niciunul nu s-a gândit să-şi ia îmbrăcăminte impermeabilă.

– Ai fost vreodată pe Pământ? întrebă Maki.

Ralph îşi desprinse ochii de la fereastră, surprins de întrebarea tânărului. De obicei, înhăţa banii şi o ştergea.

– Nu.

– Eu am fost. Planeta aia-i cea mai mare cloacă de mizerii. Trecutul nostru nobil! Comparativ cu ea, oferta planetei ăsteia pentru viitor n-arată chiar aşa rău.

– Mda, poate…

Ralph deschise un sertar şi-şi scoase discul de credit Banca Joviană.

– Mai merge cineva cu lotul ăsta de colonişti, urmă Maki. Oficiul meu a trebuit să-i aranjeze o cabină, şi de-aia ştiu.

Ralph se opri din autorizarea obişnuitei plăţi de trei sute de fuzidolari.

– Cine anume?

– Un marshal de la Oficiul Şerifului. Nu-i cunosc numele, dar a fost trimis în comitatul Schuster ca să investigheze.

Ralph îl ascultă pe Maki explicându-i despre familiile de fermieri dispărute şi examină rapid implicaţiile. În mod clar,

cineva din Oficiul Guvernatorului considerase că era ceva important, deoarece pe planetă existau numai cinci marshali: specialişti în lupte cu metabolismele amplificate nanonic şi bine înarmaţi. Guvernatorii Coloniali îi foloseau pentru rezolvarea problemelor grave, aşa cum erau banditii şi revoltele potenţiale, probleme ce trebuiau eliminate rapid.

Altă sarcină a lui Ralph era urmărirea de posibile activităţi piratereşti în sistemul Lalonde. Kulu cel prosper, cu uriaşa lui flotă comercială, era angajat într-o bătălie permanentă cu navele mercenare. Planetele colonii indisciplinate şi forţele poliţieneşti insuficiente, cu mijloace de comunicaţii jalnic de deficiente, constituiau o piaţă ideală pentru mărfurile furate, iar majoritatea imigranţilor erau cel puţin atât de inteligenţi încât să aducă discuri de credit cu fuzidolari. În mod invariabil, contrabanda se desfăşura în adâncul hinterlandului, unde visurile se înăcreau în câteva săptămâni, după ce devenea clar cât de greu era să supravieţuieşti în exteriorul confortului închis al unei arcologii, şi nimeni n-avea să se intereseze de unde proveneau sofisticatele hardware-uri energetice şi pachetele medicale.

Poate că familiile acelea puseseră prea multe întrebări sursei chilipirurilor lor?

– Mulţumesc că mi-ai spus, rosti el şi crescu suma la cinci sute de fuzidolari.

Maki surâse recunoscător când discul său de credit înregistră bonusul financiar.

– Plăcerea mea.

Jenny Harris intră la un minut după plecarea managerului de transport. Locotenenta ASE în vârstă de treizeci de ani era la a doua ei misiune extraterrană. Avea chip plat, cu nasul uşor strâmb, păr roşcat scurt şi siluetă subţire, care-i masca forţa. În cei doi ani de când se afla pe Lalonde, Ralph descoperise că era un ofiţer eficient, chiar dacă poate niţel prea riguros în aplicarea procedurilor agenţiei în toate situaţiile.

Ea ascultă cu atenţie când Ralph repetă ce-i spusese Maki Gruter.

– N-am auzit nimic despre vreo apariţie neaşteptată de hardware în amonte, rosti ea după aceea. Doar obişnuita activitate de pe piaţa neagră – vânzările de echipamente pe care cei din spaţioport le fură de la noii colonişti.

– Noi ce agenţi avem în regiunea Schuster?

– Puţini, răspunse femeia fără chef. În principal ne bazăm pe contactele noastre din Oficiul Şerifului pentru rapoarte despre contrabandă, iar echipajele vapoarelor completează niţel imaginea generală. Evident, problema o reprezintă comunicaţiile. Putem da blocuri comunicatoare agenţilor din amonte, dar sateliţii Marinei Confederaţiei ar detecta orice transmisiuni, chiar dacă ar fi încriptate în numere prime.

– Bine, aprobă Ralph.

Era o discuţie veche – urgenţa vizavi de riscul la expunere. În etapa aceasta a dezvoltării sale, pe Lalonde nu exista nimic care să fie considerat urgent.

– Noi avem pe cineva care să meargă în amonte?

Jenny făcu o pauză, şi nanonicele ei neurale trecură în revistă graficele temporale.

– Da. Peste două zile, căpitanul Lambourne va însoţi un grup nou de colonişti, care se stabileşte imediat după Schuster. Este o curieră bună, am folosit-o în colectarea de rapoarte de la agenţii noştri locali.

– Bun, cere-i atunci să afle tot ce poate despre familiile dispărute şi dacă au apărut cumva pe acolo echipamente inexplicabile. Între timp eu îl voi contacta pe Solanki, să văd dacă el a auzit ceva.

Kelven Solanki lucra în micul Oficiu al Marinei Confederaţiei din Durringham. Politica Marinei Confederaţiei era că până şi cea mai modestă planetă colonială avea dreptul la acelaşi grad de protecţie ca oricare dintre planetele dezvoltate, şi Oficiul trebuia să fie dovada vizibilă în această privinţă. Pentru a sublinia faptul acesta, Lalonde primea de două ori pe an vizita unei fregate din Flota a VII-a care avea baza la Roherheim, la patruzeci şi doi de ani-lumină depărtare. Între vizite, o sumedenie de sateliţi cu senzori SPIEL monitorizau sistemul stelar, raportându-şi observaţiile direct la Oficiul Marinei.

Ca şi Ralph şi ASE, rolul lor secundar era de a observa activităţile piratereşti.

Ralph se prezentase locotenent-comandorului Solanki la scurt timp după ce sosise aici. Saldanii erau susţinători fermi ai Confederaţiei, aşa încât cooperarea, cel puţin în privinţa localizării activităţilor piratereşti, era o înţelegere firească. El se înţelegea rezonabil de bine cu comandorul, pe de o parte graţie popotei Marinei, care servea în mod clar mesele cele mai bune

din oraş, şi niciunul dintre ei nu menţionase celelalte îndatoriri ale lui Ralph.

– I-o idee bună, încuviinţă Jenny. Eu o să mă-ntâlnesc chiar diseară cu Lambourne şi-o s-o informez ce anume dorim. O să vrea bani, adăugă ea pe un ton prevenitor.

Ralph solicită dosarul lui Lambourne din nanonicele sale neurale şi clătină din cap cu jale când văzu cât de mult îi costa femeia. Putea bănui cât va cere pentru misiunea de investigare în amonte.

– Bine, o să-i autorizez eu. Te rog, încearcă şi ţine-o sub o mie.

– O să fac tot ce pot.

– După ce termini cu ea, vreau să activezi un agent din Oficiul Guvernatorului, ca să afli de ce Onorabilul Colin Rexrew crede că-i necesar să trimită un marshal să investigheze nişte fermieri dispăruţi despre care n-a mai auzit nimeni niciodată.

După ce Jenny Harris plecă, bărbatul dataviză lista nou-sosiţilor în blocul său procesor pentru analiză, apoi se lăsă pe spate şi se gândi cât de multe să-i spună comandorului Solanki. Cu niţel noroc, ar fi putut să prelungească întâlnirea şi să capete o invitaţie la cină în popotă.

6

La douăzeci şi două de mii de kilometri în faţa lui *Oenone,* micuţele jeturi ionice albastre de manevrare ale navei adamiste *Dymasio* dispăreau în noaptea interstelară. Prin simţurile optice ale şoimului-de-vid, Syrinx privi cum punctuleţul intens de lumină pieri definitiv. Vectori direcţionali i se învolburau prin minte, calcule subconştiente efectuate în conjuncţie cu instinctul spaţial al lui *Oenone. Dymasio* se direcţionase către sistemul stelar Honeck aflat la opt ani-lumină depărtare, alinierea se verifica perfect.

Cred c-asta-i, îi spuse lui Thetis. *Graeae,* şoimul-de-vid al fratelui ei, plutea la o mie de kilometri lateral faţă de *Oenone,* şi cei doi şoimi-de-vid aveau câmpurile de distorsionare reduse la minimum. Operau în mod complet stealth, cu minimum de cheltuială energetică. În torul echipajului nu exista nici măcar gravitaţie. Echipajul nu mâncase hrană caldă şi nu-şi purjase excreţiile, ci toţi urinaseră şi defecaseră în ploşti, şi nu exista nici picătură de apă caldă. Pături protectoare din reţele de cabluri termoconductoare fuseseră întinse peste carcasa lui *Oenone* şi torul echipajului şi după aceea acoperite cu un strat gros de spumă de plastic izolatoare şi absorbitoare de lumină. Toate pierderile de căldură ale navei erau aspirate de pături şi apoi radiate în exterior printr-un singur panou de purjare, orientat permanent în direcţie opusă faţă de ţinta lor. Fuseseră lăsate orificii doar pentru blisterele de senzori ale şoimului-de-vid. *Oenone* se plângea întruna că învelişul îi dădea mâncărimi, ceea ce era ridicol, dar Syrinx tăcea chitic – până acum.

Sunt de aceeaşi părere, replică Thetis.

Syrinx încercă un fior de trepidaţie, combinat cu eliberarea tensiunii acumulate. O urmăreau pe *Dymasio* de şaptesprezece zile, menţinându-se la douăzeci-treizeci de mii de kilometri în urma ei, în vreme ce zigzagase între sisteme stelare nelocuite pe un curs complet aleatoriu, conceput pentru a detecta şi scăpa de orice posibil urmăritor. O urmărire de felul acela era solicitantă şi dificilă, stresând până şi psihicul edenist, cu atât mai mult pe cei douăzeci de adamişti puternici din echipa de puşcaşi marini pe care o avea la bord. Felul în care greu încercatul ei căpitan, Larry Kouritz, menţinuse disciplina pe toată durata misiunii

determinase un respect rar întâlnit. Şi puţini adamişti stârneau asemenea reacţii.

După terminarea manevrelor finale de inserare a coordonatelor, femeia şi-o putu imagina pe *Dymasio* retrăgându-şi senzorii şi panourile de termopurjare şi încărcându-şi cu energie nodurile configuratoare.

Gata? îl întrebă pe *Oenone.*

Sunt mereu gata, răspunse ţâfnos şoimul-de-vid.

Da, avea să fie foarte bucuroasă când va termina misiunea asta.

Thetis fusese cel care o convinsese să semneze cu Marina Confederaţiei pentru şapte ani. Thetis, cu puternicul lui simţ al datoriei şi dedicării, impulsionat de o însufleţire încăpăţânată. Syrinx intenţionase dintotdeauna să lucreze temporar pentru Marină, deoarece Athene le povestise adesea copiilor gălăgioşi şi exuberanţi despre perioada serviciului ei şi le zugrăvise un tablou atrăgător de galanterie şi camaraderie. Atât doar că nu anticipase să fie chiar atât de curând, la trei ani după ce ea şi *Oenone* începuseră să zboare.

Cu puterea şi agilitatea lor, şoimii-de-vid erau o componentă esenţială a Marinei Confederaţiei, fiind folosiţi de amiralii Flotei ca aparate de interceptare ideale. După ce fuseseră dotate cu sisteme de luptă ofensive şi defensive şi o gamă vastă de senzori electronici şi urmaseră un curs de trei luni de instruiri procedurale, *Oenone* şi *Graeae* fuseseră alocaţi Flotei a IV-a, care opera din Oshanko, capitala Imperiului Japonez.

Deşi Confederaţia Marinei era o organizaţie supranaţională dedicată, şoimii-de-vid avuseseră dintotdeauna echipaje edeniste. Syrinx îşi păstrase echipajul original: Cacus, specialistul în sisteme de susţinere biotică; Edwin, care se ocupa de sistemele mecanice şi electrice ale torului; Oxley, care pilota atât vehiculul de servicii multifuncţionale, cât şi avioneta atmosferică cu câmp ionic; Tula, generalistul şi medicul navei. Şi Ruben, tehnicianul generatorului de fuziune, care devenise amantul lui Syrinx la o lună după ce se îmbarcase şi care, la o sută douăzeci şi cinci de ani, era exact cu un secol mai bătrân decât ea.

Parcă ar fi fost din nou cu Aulie, ceva ce o făcea să se simtă incredibil de fetişcană şi de nepăsătoare, aproape o antiteză a responsabilităţilor ei de căpitan. Dormeau împreună când le îngăduia programul navei şi-şi petreceau toate permisiile

cutreierând orice planetă, habitat sau colonie asteroidală la care ajunseseră. Deşi de vârstă mijlocie, Ruben, ca toţi edeniştii, era încă foarte capabil fizic, astfel că viaţa sexuală le era destul de rezonabilă; şi amândoi împărtăşeau încântarea de a explora culturile diferite ce înfloreau în Confederaţie, minunându-se de imensa lor varietate. Prin intermediul lui Ruben şi a răbdării sale aparent inepuizabile, Syrinx învăţase să fie mult mai tolerantă faţă de adamişti şi idiosincrasiile lor. Iar acesta era alt motiv pentru acceptarea misiunilor Marinei Confederaţiei.

La toate astea se adăuga apoi fiorul familiar de ştrengărie cauzat de faptul că toţi le considerau relaţia uşor scandaloasă. Ţinând seama de speranţa lor de viaţă, diferenţele mari de vârstă erau uzuale printre partenerii edenişti, totuşi o sută de ani împingea oarecum limitele decenţei. Numai Athene nu făcea greşeala de a obiecta, o cunoştea prea bine pe Syrinx pentru aşa ceva. În tot cazul, relaţia nu era *chiar atât* de serioasă; Ruben era comod, necomplicat şi amuzant.

Ultimul membru al echipajului era Chi, pe care Marina îl repartizase ca ofiţer de armament în *Oenone.* Era militar de carieră în Marina Confederaţiei, în măsura în care puteau fi edeniştii într-o organizaţie ce impunea ca ofiţerii de carieră să renunţe la cetăţenia naţională (deloc practic pentru edenişti).

Oenone şi *Graeae* petrecuseră patru ani de patrulare a unor sisteme stelare nelocuite, asigurând ocazional escorte aleatorii pentru navele comerciale în speranţa de a da peste piraţi, exersaseră împreună cu Flota operaţiuni defensive în cazul unor atacuri asupra unor sisteme, participaseră la un asalt al Marinei asupra unei staţii industriale suspectată de construirea de viespi de luptă cu antimaterie şi făcuseră nenumărate escale în porturi din tot sectorul Flotei a IV-a. În ultimele opt luni, Amiralitatea le repartizase o misiune independentă de interceptare, sub comanda Serviciului de Contrainformaţii Navale al Confederaţiei. Acesta era al treilea zbor de urmărire în care-i trimisese SCNC: prima navă fusese goală, când ajunseseră la ea, iar a doua, un şoim-negru, izbutise să le scape graţie razei sale de înghiţire mult mai lungi, spre mâhnirea teribilă a lui Syrinx. Însă *Dymasio* era neîndoios vinovată; SCNC suspecta de mai multă vreme că ar fi purtat antimaterie, iar zborul acesta o dovedise. Acum nava se pregătea să intre într-un sistem locuit şi să stabilească un contact cu un grup separatist asteroidal. De data aceasta, aveau

să reuşească arestarea. De data aceasta! Atmosfera din cabina lui *Oenone* părea strivită de ideea aceea.

Până şi Eileen Carouch, locotenenta care le asigura legătura cu SCNC, simţise anticipaţia edeniştilor. Era fixată în centuri în cuşeta de lângă Syrinx, o femeie de vârstă mijlocie cu chip banal, lesne de uitat, genul despre care Syrinx bănuia că ar fi fost ideal pentru un agent activ. Dar personalitatea îi era fermă şi plină de resurse; descoperirea antimateriei ascunse de *Dymasio* constituia o dovadă în această privinţă.

În clipa aceasta, ţinea ochii închişi şi accesa informaţiile datavizate pe care *Oenone* le oferea prin intermediul procesoarelor bitek interfaţate cu echivalentele lor hardware, îngăduind astfel tuturor adamiştilor să vadă ce se petrecea.

– *Dymasio* e gata de salt, spuse Syrinx.

– Slavă cerului! Nervii mei nu mai pot rezista mult la încordarea asta.

Syrinx simţi un surâs fluturându-i pe buze. Întotdeauna percepea o uşoară tensiune în relaţiile ei cu adamiştii desfăşurate pe o bază individuală; cu ei şi emoţiile lor zăvorâte îndărătul craniului impenetrabil, nu ştiai niciodată exact ce anume simţeau, iar asta era dificil pentru edeniştii empatici. Totuşi, Eileen se dovedise uimitor de directă în formularea opiniilor proprii. Lui Syrinx aproape că-i plăcea compania femeii.

Dymasio dispăru. Syrinx percepu spasmul clar din spaţiu, când nodurile configuratoare ale navei deformară ţesătura realităţii în jurul carcasei ei; pentru *Oenone,* distorsiunea era aidoma unei flame. Una complet cuantificabilă. În mod instinctiv, şoimul-de-vid ştiu coordonatele punctului de ieşire.

Să-i dăm drumul! emise sonor Syrinx.

Energia se revărsă prin celulele configuratoare ale şoimului-de-vid. Un interstiţiu se căscă, şi ei plonjară în gaura-de-vierme ce se extinse. Syrinx o putea simţi pe *Graeae* generându-şi propria gaură-de-vierme, după care interstiţiul se închise în urma lor, izolându-i în uitare, în afara timpului. Imaginaţia, cuplată cu inputul senzorial autentic al şoimului-de-vid, oferi o senzaţie de goană ameţitoare pentru cele două bătăi de inimă cât avură nevoie să traverseze gaura-de-vierme. Un terminus se deschise la o distanţă indeterminabilă, o textură diferită de negare, aparent curbată în jurul lor. Lumina stelelor începu să răzbată, îndoindu-se într-un filigran de linii alb-albastre subţiri în jurul

carcasei. *Oenone* ţâşni în spaţiu. Stelele redeveniră puncte dure de diamant.

Orizontul de evenimente se evaporase de pe carcasa lui *Dymasio,* aducând nava stelară la cinci zile-lumină de soarele lui Honeck. Grupurile sale de senzori şi panourile de termopurjare ieşiră din carcasă cu timiditatea unei creaturi care a hibernat şi se aventurează într-o zi de primăvară. Ca toate navele adamiste, pierdu timp cu verificarea coordonatelor de ieşire şi scanarea spaţiului local, căutând comete rătăcite sau fragmente de rocă. Acel interval temporal crucial îngădui teribilelor distorsiuni spaţiale ce însoţeau deschiderile terminus ale şoimilor-de-vid să rămână nedetectate.

Neştiutor în privinţa urmăritorilor săi invizibili, căpitanul lui *Dymasio* activă propulsia de fuziune principală a navei şi porni spre coordonatele saltului următor.

– Se deplasează din nou, spuse Syrinx. Se pregăteşte pentru intrare în sistemul interior. Vrei s-o oprim?

O tulbura gândul că antimateria era dusă într-un sistem locuit.

– Care-i noua destinaţie? întrebă Eileen.

Syrinx consultă almanahul sistemului stocat în celulele-memorie ale lui *Oenone.*

– Pare a fi giganta gazoasă exterioară, Kirchol.

– Există colonii pe orbita ei?

Femeia încă nu deprinsese bine cum să extragă informaţii din *Oenone,* aşa cum o putea face din miezurile de memorie hardware.

– Nu figurează nimic listat.

– În cazul acesta se îndreaptă către un rendez-vous. N-o oprim, ci o urmărim.

– O lăsăm să intre într-un sistem populat?

– Da. Uite care-i treaba, dacă ne-am fi dorit doar antimateria, am fi putut s-o abordăm oricând în ultimele trei luni de când ştim că o are la bord. *Dymasio* a vizitat şapte sisteme stelare nelocuite de când i-am început monitorizarea şi n-a ameninţat niciunul. Acum agentul meu îmi confirmă că a fost găsit un cumpărător printre separatiştii ăştia înfierbântaţi, iar eu îi doresc pe ei. În felul ăsta ne putem alege atât cu furnizorul, cât şi cu destinatarul. Am putea chiar afla coordonatele staţiei de producere a antimateriei. Laude de peste tot, aşa că ai răbdare.

– Bine.

Ai auzit totul? îl întrebă Syrinx pe Thetis.
Bineînţeles. Şi are dreptate.
Ştiu, totuşi...
Emise o armonică emoţională complexă, de nerăbdare şi frustrare.
Mai rezistă, surioară.
Râset mental. Thetis ştiuse dintotdeauna cum s-o tachineze. *Graeae* se născuse înaintea lui *Oenone,* dar în privinţa mărimii exista o deosebire marcantă; având diametrul carcasei de o sută cincisprezece metri, *Oenone* era cel mai mare dintre copiii lui *Iasius,* iar Thetis izbutise s-o înfrângă în hârjonelile lor fizice abia după ce intraseră în acţiune hormonii de creştere ai pubertăţii. În acelaşi timp însă ei fuseseră cel mai apropiaţi, întrecându-se mereu unul cu celălalt.
Niciodată n-am întâlnit pe cineva mai nepotrivit pentru căpitănie, chicoti Ruben. **Fără control, numai nesăbuinţă adolescentină, asta-i vina ta, domnişoară! Eu plec din nava asta când terminăm misiunea, mă doare-n cot ce scrie-n contract!**
Syrinx râse sonor, apoi începu să tuşească repede, justificându-se faţă de Eileen. Deşi era obişnuită cu gradul de onestitate pe care-l dezvolta afinitatea, Ruben o uluia întotdeauna prin cunoaşterea intimă a stării ei emoţionale. **Nu te plângi şi de alte atribute adolescentine ale mele,** replică ea adăugând o imagine grafică foarte explicită.
Aşteaptă tu, domnişoară, să terminăm misiunea.
Să ştii că nu uit ce-ai spus.
Posibilitatea aceea aproape că făcea să merite aşteptarea încordată.
Întrucât pentru saltul spre o planetă avea nevoie de o traiectorie mai precisă decât pentru un salt interstelar, *Dymasio* petrecu cincizeci de minute reorientându-şi cursul cu precizie. După ce noul său vector orbital o intersectă pe Kirchol, nava se reconfigură pentru salt.
Statutul armelor, vă rog, ceru Syrinx când lumina dinspre flama plonjonului lui *Dymasio* începu să pălească.
Viespile de luptă şi sistemele defensive de proximitate sunt activate, răspunse Chi.
Perfect – toată lumea, alertă de gradul unu. Nu ştim câţi ostili vor fi în jurul lui Kirchol, aşa că vom proceda cu

maximă precauţie. Amiralul vrea ca nava să fie restricţionată, nu distrusă, dar, dacă suntem depăşiţi numeric, eliberăm viespile de luptă şi ne retragem. Să sperăm doar că ăsta-i cuibul.

Prinse un mormăit mental neclar: **Nu se poate să fie alt salt fals. Te rog!** După tonul obosit, bănui că era Oxley, care era mai vârstnic decât Ruben, având o sută cincizeci de ani. Sinon i-l recomandase, când îşi alcătuise primul echipaj. El rămăsese mai mult din loialitate faţă de ea, când semnase pentru Marină. Alte motive de vinovăţie...

Dymasio efectuă saltul.

Kirchol era un glob maroniu-noroios, la trei sute şaptezeci de mii de kilometri sub carcasa lui *Oenone,* cu sateliţii scânteind palid în razele soarelui. Giganta gazoasă nu avea nimic din măreţia lui Saturn, ci era prea lipsită de strălucire. Nici benzile de furtuni nu păreau feroce.

Dymasio şi cei doi şoimi-de-vid se materializaseră deasupra polului sud; insignifiante la scara aceea, o pată mată şi două punctuleţe negre precum cărbunele, căzând imperceptibil de lent sub atracţia câmpului gravitaţional.

Syrinx îşi deschise mintea spre Chi, combinând conştiinţa perceptuală a lui *Oenone* cu cunoştinţele ofiţerului de armament despre capacităţile de operare ale viespilor de luptă. Nervii ei se întinseră peste un volum uriaş de spaţiu, determinând un corp îndepărtat să tremure ca reacţie.

Dymasio începu să transmită un cod radio simplu, direcţionat spre giganta gazoasă. Ţinând seama de poziţia lor, înţelese Syrinx, nu avea să existe vreun surplus care să ajungă la sistemul interior populat, nici o posibilitate de a fi detectaţi chiar peste câteva ore, când undele radio ar fi străbătut finalmente distanţa.

Un răspuns pulsatoriu scânteie de pe orbita lui Kirchol, cu mult în afara razei de detecţie masică a lui *Oenone.* Punctul-sursă porni să se mişte, ieşind de pe orbită cu acceleraţia de cinci *g. Oenone* nu putea detecta nicio amprentă infraroşie şi nici jetul vreunei propulsii reactive. Semnalul radio încetă.

Un şoim-negru. Gândul sări între edeniştii din ambii şoimi-de-vid, într-un frison de încântare împărtăşită.

I-al meu, îl anunţă Syrinx pe Thetis în modul de angajare-singular.

Nu uitase cum le scăpase ultimul şoim-negru. Amintirea aceea continua s-o roadă.

Haide, haide, protestă el.

I-al meu, repetă sec femeia. **Tu te vei alege cu toată gloria capturării antimateriei. Ce vrei mai mult?**

Următorul şoim-negru peste care dăm i-al meu.

Bineînţeles, gânguri ea.

Thetis se retrase, bombănind subconştient. Ştia însă că n-avea rost să încerce şi să se contrazică mereu cu sora lui când era în dispoziţia aceea.

Mergem după el? întrebă *Oenone.*

Bineînţeles, o asigură.

Este bine; nu mi-a plăcut că l-am pierdut pe ultimul. I-aş fi putut egala înghiţirea.

Ba nu, n-ai fi putut. A fost de nouăsprezece ani-lumină. Dacă ai încerca să emulezi aşa ceva, ţi-ai avaria celulele configuratoare. Limita noastră este de cincisprezece ani-lumină.

Oenone nu răspunse, dar Syrinx îi simţea indignarea în minte. Aproape că fusese ispitită să încerce înghiţirea mai mare decât cea obişnuită, totuşi o oprise teama de a nu-l răni pe şoimul-de-vid. Teama şi posibilitatea de a naufragia restul echipajului în adâncurile spaţiului.

N-aş face niciodată vreun rău ţie sau echipajului, rosti *Oenone* cu blândeţe.

Ştiu. Dar a fost iritant, nu?

Foarte.

* * *

Şoimul-negru se ridică din planul eclipticii după o curbă lungă şi graţioasă. Cei doi şoimi-de-vid care aşteptau nu-i putură discerne forma sau mărimea, nici chiar atunci când încetini pentru joncţiunea cu *Dymasio.* Se aflau la treizeci de mii de kilometri distanţă, mult prea departe pentru rezoluţie optică, şi probabil că oricum cea mai măruntă utilizare a efectului de distorsiune în vederea testării i-ar fi trădat.

Ambele nave-ţintă îşi folosiră radiourile când ajunseră la cinci mii de kilometri una de cealaltă, într-un flux constant de date încriptate. Urmărirea era absurd de simplă în felul acela, cu reţeaua de senzori electronici pasivi ai lui *Oenone* triangulându-i până la distanţa de o jumătate de metru. Syrinx aşteptă până

ajunseră la numai două mii de kilometri, apoi emise ordinul de reţinere.

RĂMÂNEŢI PE POZIŢIE, bubui *Oenone* pe banda de afinitate. Detectă o tresărire mentală a şoimului-negru. **OPRIŢI ACCELERAŢIA, NU ÎNCERCAŢI SĂ INIŢIAŢI O ÎNGHIŢIRE. PREGĂTIŢI-VĂ PENTRU RENDEZ-VOUS ŞI ABORDARE.**

Gravitaţia reveni brusc în torul echipajului, crescând cu o iuţeală inconfortabilă. *Oenone* şi *Graeae* ţâşniră cu opt *g* spre prada lor. *Oenone* era capabilă să genereze o forţă contraacceleraţie de trei *g* în jurul torului echipajului, ceea ce o lăsa pe Syrinx expusă la o acceleraţie cinci *g* dură. Membranele ei interne întărite abia puteau prelua stresul, dar se temea că şoimul-negru va încerca să fugă. Echipajele lor utilizau aproape întotdeauna suplimente nanonice, care le îngăduiau să suporte acceleraţii mult mai mari. Dacă avea să se ajungă la o cursă de urmărire, echipajul lui *Oenone* urma să sufere, mai ales Ruben şi Oxley.

Nu trebuia să-şi fi făcut griji. După strigătul lui *Oenone* în afinitate, şoimul-negru îşi plie câmpul de distorsiune. Totuşi, femeia era extrem de conştientă de furia lui mohorâtă care-i colora gândurile, copiindu-le probabil pe ale căpitanului. Exista, de asemenea, un nume sau mai degrabă insistenţa unei identităţi: *Vermuden.*

Graeae emitea un mesaj radio către *Dymasio,* acelaşi ordin de menţinere a poziţiei. În cazul navei adamiste, constrângerea constituia o opţiune mai practică. Şoimul-de-vid îşi extindea câmpul de distorsiune, deformând statutul cuantic al spaţiului din jurul carcasei lui *Dymasio;* dacă ar fi încercat să efectueze un salt acum, interferenţa ar fi produs instabilităţi în nodurile sale configuratoare, cu rezultate spectaculos de letale în urma imploziei centrelor energetice desincronizate.

Oenone şi *Graeae* se depărtară între ele, pe măsură ce se apropiară, fiecare, de ţinta sa. *Vermuden* era un profil perfect distinct în mintea lui Syrinx, o formă de bulb turtit cu diametrul de o sută cinci metri, cu turnul central ridicându-se şi subţiindu-se la nivelul unui vârf de ac până la şaizeci de metri deasupra carcasei. Nu exista tor pentru echipaj, ci în jurul carcasei superioare erau fixate echidistant trei capsule argintii: o cabină de susţinere biotică suficient de mare pentru a adăposti cinci-şase persoane, hangarul unui avion spaţial mic şi cala de marfă.

Curenţi de energie îi clocoteau sub carcasă, vârtejuri multicolore spectrale ce sugerau agitaţie extremă.

– Căpitane Kouritz, la ecluză cu echipa, te rog, spuse Syrinx când începură să încetinească pentru joncţiune. Aveţi grijă, spaţiul cabinei şoimului-negru este de aproximativ patru sute de metri cubi.

Vermuden atârna în spaţiu la trei sute de kilometri depărtare, o semilună întunecată, brun-roşcată. Syrinx îl simţi pe Chi fixând laserele defensive de proximitate pe şoimul-negru, cu focalizarea asigurată de o combinaţie de simţuri electronice şi bitek.

– Merg cu ei, anunţă Eileen.

Apăsă butonul care decupla centurile de siguranţă.

– Aduceţi-l pe căpitanul lui *Vermuden* direct aici, îi reaminti Syrinx. Voi trimite cu voi pe unul dintre oamenii mei să piloteze *Vermuden* înapoi la sediul Flotei.

Fără căpitanul său, şoimul-negru trebuia să asculte de un edenist.

Oenone execută o jumătate de tonou la apropierea de *Vermuden,* astfel încât părea că va coborî pe verticală spre carcasa superioară a şoimului-negru. O ecluză tubulară se extinse din torul echipajului. Echipa de puşcaşi marini aştepta în incinta dinapoia ei, cu armuri complete şi armele activate. În tor, gravitaţia revenise la salutarul standard terestru.

Syrinx îi ceru căpitanului lui *Vermuden* să extindă ecluza şoimului-negru.

Dymasio explodă.

Confruntat cu certitudinea absolută a unei interogări de personalitate urmată de plutonul de execuţie al Marinei Confederaţiei, căpitanul ei decisese că echipajul şi nava sa erau un preţ pe care merita să-l plătească pentru a-l distruge pe *Graeae* odată cu ei. Aşteptă până ce şoimul-de-vid ajunsese la numai un kilometru şi-şi începuse manevrele de andocare, după care dezactivă incintele delimitatoare de antimaterie.

Cinci sute de grame de antimaterie se năpustiră să îmbrăţişeze o masă egală de materie obişnuită.

Din poziţia lui *Oenone,* la două mii de kilometri depărtare, frontul de undă al energiei elementare sfâşie universul în două. De o parte, stelele ardeau cu obişnuita lor seninătate netulburată; de cealaltă parte, infinitul acela dispăru, înlocuit de un plan neted şi compact de fotoni dezlănţuiţi.

Syrinx simţi lumina sfredelind în *Oenone,* pârjolind şi vestejind celulele-receptor optice. Afinitatea acţionă ca un conductor pentru lumina alb-purpurie, îngăduindu-i să strălucească direct în mintea ei, un torent de fotoni care ameninţa să-i copleşească integritatea psihică. Prin strălucirea orbitoare existau fisuri de întuneric, care fâlfâiau de jur împrejur aidoma unor păsări micuţe prinse în furtună. O strigară când trecură mai departe, ţipete mentale, uneori cuvinte, alteori imagini de oameni şi locuri, alteori mirosuri – gusturi spectrale, o atingere, râsete, căldură, muzică, răcoare, umezeală… Minţi care se transferau în celulele neurale ale lui *Oenone.* Dar sparte, incomplete. Imperfecte.

Thetis! strigă Syrinx.

Nu-l putea găsi în clocotul acela, iar lumina devenise o durere universală. Răcni de suferinţă şi ură.

Câmpul de distorsiune al lui *Vermuden* se extinse, se întări şi aplică tensiune asupra structurii perpetue a realităţii. Un interstiţiu se căscă larg.

Chi trase cu laserele gama. Fasciculele brăzdară însă doar vidul. Deja, interstiţiul se închidea.

La mai puţin de două secunde după detonarea lui *Dymasio,* un front exploziv de particule asaltă carcasa lui *Oenone,* adăugându-se radiaţiilor electromagnetice corosive care începuseră să lovească spuma izolatoare. Şoimul-de-vid privi dincolo de haosul imediat, observând formarea găurii-de-vierme a lui *Vermuden,* un tunel prin dimensiuni goale. Mărimea şi lungimea determinantă erau definite de inputul energetic al şoimului-negru. *Oenone* ştiu cu exactitate coordonatele terminus, la douăzeci şi unu de ani-lumină depărtare, limita absolută a şoimului-negru.

De data asta! gândi *Oenone* impetuos.

Energia scânteia prin propriile-i celule configuratoare.

Nu! strigă Syrinx, cu şocul smulgând-o din durere.

Există un mod, îl cunosc. Ai încredere-n mine.

Femeia aşteptă neajutorată în timp ce interstiţiul îi înconjură, iar o manifestare trădătoare a subconştientului ei îi acordă şoimului-de-vid permisiunea, îmboldindu-l la răzbunare. Temerile îi dispărură după ce văzu că gaura-de-vierme era lungă de numai treisprezece ani-lumină. Când capătul ei terminus porni să se deschidă, simţi reactivându-se celulele configuratoare. Înţelegerea fu instantanee şi hohoti cu o furie răzbunătoare.

Ţi-am spus eu, se împăună *Oenone.*

Înghiţirea disperată de douăzeci şi unu de ani-lumină adusese practic în punctul de distrugere capacitatea de încărcare energetică a lui *Vermuden.* Îşi simţea căpitanul răşchirat pe cuşeta de acceleraţie, cu muşchii rigizi, spinarea arcuită, eforturile dublate. Pseudo-ţesătura găurii-de-vierme lunecă în jurul carcasei, nu ca presiune fizică, totuşi tangibilă. În cele din urmă, mult în faţă, se materializă capătul terminus. Lumina stelară urmări forme stranii şi se filtră înăuntru.

Vermuden ieşi în vidul pustiu al spaţiului normal, cu mintea radiind uşurare vie.

Bravo, îi spuse căpitanul.

Vermuden îi simţi muşchii braţelor şi pieptului relaxându-se, apoi o inspiraţie profundă.

O lumină puternică de laser îi scăldă carcasa, copleşindu-i celulele-receptor optice. O masă lenticulară cu diametrul de o sută cincisprezece metri se găsea la optzeci de metri de navă, cu turnul central orientat în direcţia strălucirii roşu-diavolesc a lui Betelgeuse.

– Ce pizda mă-sii… Cum? icni căpitanul.

Acesta-i doar laserul de ţintire, anunţă *Oenone.*

Dacă detectez cea mai infimă schimbare de flux în celulele tale configuratoare, comut pe laserele gama şi te tai în două. Acum extinde ecluza. Am la bord nişte oameni care abia aşteaptă să te-ntâlnească.

* * *

– N-am ştiut că şoimii-de-vid pot face asta, spuse Eileen după două ore.

Henry Siclari, căpitanul lui *Vermuden,* şi cei doi membri de echipaj ai şoimului-negru se aflau în celula din *Oenone,* iar puşcaşii marini conduşi de Cacus se familiarizau cu sistemele şoimului-negru. Cacus aprecia că ar fi putut aduce nava la Oshanko într-o zi.

– Înghiţiri succesive? zise Syrinx. Nu le poate opri nimic, atât doar că ai nevoie de un şoim-de-vid cu o percepţie spaţială acută. **Ca tine.**

Te iubesc, răspunse *Oenone* nestingherit de laudele şi admonestările alternante cu care edeniştii îl bombardaseră imediat după manevră.

Ai răspunsuri la orice, este? spuse femeia. O făcu însă fără veselie.

Thetis... Faţa lui lătăreaţă şi surâzătoare, acoperită de pistrui băieţeşti, părul nisipiu ciufulit, corpul slăbănog, uşor stângaci. Atâtea ore petrecute împreună, colindând prin Romulus...

Era parte din identitatea ei în acelaşi fel ca *Oenone.* Fraţi de suflet care împărtăşiseră enorm de multe, iar acum el pierise. Fusese smuls de lângă ea, fusese smuls *din* ea, misiunile laolaltă, frustrări şi reuşite.

Şi eu îl jelesc, îi şopti *Oenone* în minte, cu gândurile pline de regret.

Mulţumesc. Au fost pierdute şi ovulele lui *Graeae.* Ce lucru teribil şi murdar! Chiar îi urăsc pe adamişti!

Nu. Asta-i mai prejos de noi. Vezi că şi Eileen, şi puşcaşii marini ne împărtăşesc pierderea? Nu-i vorba despre adamişti. Numai despre indivizi, întotdeauna, indivizii. Chiar şi noi edeniştii avem rataţii noştri, nu?

Da. Aşa-i, spuse ea fiindcă era adevărat.

Totuşi, o fracţiune din minte îi rămăsese pustie, surâsul dispărut.

* * *

Athene ştiu că se întâmplase ceva şocant de rău imediat ce *Oenone* se materializă deasupra lui Saturn. Se afla în grădină şi o hrănea pe Clymene, care avea două luni, dintr-un glob mamar bitek, când o cuprinse presimţirea îngheţată. Se încleştă instinctiv de a doua ei stră-strănepoată, temându-se de viitor şi de ceea ce aducea acesta. Pruncul începu să plângă, protestând faţă de pierderea sfârcului şi de forţa strânsorii. Athene o restitui iute pe Clymene strănepotului ei, care se strădui s-o calmeze pe fetiţă prin uguiri mentale liniştitoare. Apoi mintea alarmant de insensibilă a lui Syrinx o atinse pe Athene, şi cunoaşterea teribilă fu completă.

N-a mai rămas nimic din el? întrebă ea încet.

Ceva, spuse Syrinx. **Dar foarte puţin, îmi pare rău, mamă.**

Un singur gând ar fi îndeajuns pentru mine.

Pe când se apropia de Romulus, *Oenone* emise către personalitatea habitatului fragmentele de gânduri pe care le stocase. Vestigii preţioase şi intangibile de viaţă, unica moştenire rămasă de la Thetis şi echipajul său.

Foştii prieteni, iubiţi şi soţi ai Athenei ieşiră din multiplicitatea personalităţii lui Romulus pentru a oferi susţinere şi încurajare, amortizând pe cât puteau lovitura. **Vom face tot ce putem,** o asigurară ei. Putea simţi cum resturile tremurătoare ale fiului ei erau ţesute lent într-un întreg mai coerent, şi asta îi aduse o mică măsură de alinare.

Deşi moartea nu însemna ceva necunoscut pentru ea, Athene constată că pierderea aceasta era extrem de grea. În fundul minţii ei exista permanent credinţa că şoimii-de-vid şi căpitanii lor erau cumva nemuritori sau cel puţin imuni faţă de asemenea calamităţi pustiitoare. O credinţă prostească, aproape copilărească, deoarece erau copiii la care ţinea cel mai mult. Ultima ei legătură cu *Iasius,* progeniturile lor.

După o jumătate de oră, îmbrăcată în tunică de navă simplă, complet neagră, Athene stătea în salonul de recepţii al spaţioportului, o siluetă solitară şi mândră, cu ridurile feţei trădându-i cei o sută treizeci şi cinci de ani aşa cum n-o mai făcuseră niciodată. Privi peste terasă, cum *Oenone* şi escorta lui neliniştită formată din doi şoimi-de-vid din escadrila defensivă Saturn se iviră din întuneric. *Oenone* se lăsă pe un piedestal pustiu cu un suspin mental de uşurare foarte uman. Conductele de alimentare din piedestal se foiră ca nişte tentacule boante şi oarbe, căutând orificiile-femelă din partea dorsală a şoimului-de-vid; muşchi sfincter se dilatară şi prinseră, producând etanşări perfecte. *Oenone* înghiţi fluidul nutritiv pe care-l sintetiza Romulus, umplându-şi vezicile interne, potolind setea care absorbea vitalitate din toate celulele. Nu zăboviseră la Oshanko mai mult decât fusese nevoie pentru a-l preda pe Henry Siclari şi echipajul său autorităţilor portuare ale Flotei şi pentru a îngădui specialiştilor edenişti în reglări de legături să preia comanda lui *Vermuden.* După aceea Syrinx insistase să vină direct la Saturn.

Athene privi şoimul-de-vid cel mare şi se simţi cuprinsă de îngrijorare reală.

Oenone arăta jalnic: spuma de pe carcasă era arsă pe alocuri şi se decojea, panourile toroidale pentru termopurjare erau topite, sistemele de senzori electronice fuseseră reduse la nivelul unor pârâiaşe de zgură congelată, blisterele de senzori care fuseseră orientate spre *Dymasio* erau carbonizate, şi celulele lor muriseră.

Nu-i mare lucru, o anunţă *Oenone.* **Au fost avariate în**

majoritate sistemele mecanice. Iar biotehnicienii îmi pot grefa blistere de senzori noi. N-o să mă plâng niciodată când voi fi reacoperit cu spumă, adăugă el modest.

Când Syrinx ieşi prin ecluză, avea obrajii aproape scofâlciţi, părul îi atârna în şuviţe peste craniu şi mergea ca şi cum fusese condamnată la moarte. Athene se simţi finalmente năpădită de lacrimi şi-şi cuprinse în braţe fiica răvăşită de durere, liniştind gândurile lipsite de energie prin compasiune empatică, balsamul matern.

Nu-i vina ta.

Dacă n-aş fi…

Termină! îi porunci Athene apăsat. **Măcar atâta le datorezi lui Thetis şi *Graeae,* nu te afunda în remuşcări lipsite de rost. Eşti mai puternică decât atât, mult mai puternică.**

Da, mamă.

El a făcut ceea ce a dorit să facă. A făcut ceea ce a fost corect. Spune-mi câte milioane de vieţi ar fi fost pierdute, dacă antimateria aceea ar fi fost utilizată împotriva unei suprafeţe planetare neprotejate?

Multe, răspunse Syrinx ca prin ceaţă.

Iar el le-a salvat. Fiul meu. Mulţumită lui, oamenii aceia vor trăi, vor avea copii şi vor râde.

Dar e-atât de dureros!

Asta pentru că noi suntem umani, într-o măsură mult mai mare decât pot fi vreodată adamiştii. Empatia noastră înseamnă că nu ne putem ascunde niciodată de ceea ce simţim, iar asta este bine. Însă întotdeauna trebuie să-ţi păstrezi echilibrul, Syrinx; echilibrul este pedeapsa de a fi om: pericolul de a-ţi îngădui să ai sentimente. De aceea noi mergem pe o cărare îngustă deasupra hăului stâncos. De o parte avem coborârea în animalic, de partea cealaltă ne aşteaptă mirajul divinităţii. Ambele trag de noi, ambele ne ispitesc. Totuşi, fără forţele acestea care îţi hărţuiesc psihicul, agitându-l şi aducându-l la stare conflictuală, nu poţi iubi niciodată. Părţile acestea aflate în război ne trezesc, ne stârnesc pasiunea. Aşa că învaţă din episodul acesta nefericit, învaţă să fii mândră de Thetis şi de ce a reuşit el, utilizează-l pentru a contracara suferinţa. Este greu, ştiu; pentru căpitani, mai mult ca pentru oricine. Noi suntem

cei care ne deschidem realmente sufletul spre altă entitate, noi simţim cel mai profund şi suferim cel mai mult. Şi cunoscând toate astea, ştiind ce vei îndura în viaţă, eu tot am ales să te aduc pe lume, fiindcă viaţa îţi oferă atât de multe bucurii.

* * *

Casa rotundă cuibărită în braţele văii line nu se schimbase, continua să fie un vârtej agitat şi gălăgios de copii surescitaţi, adulţi uşor obosiţi şi cimpicasnici bitek hărţuiţi. Lui Syrinx i se păru că nu lipsise nici măcar o secundă de acolo. Cu optsprezece copii şi, deocamdată, patruzeci şi doi de nepoţi, unsprezece strănepoţi şi cele două recente adăugiri din generaţia a patra, Athene conducea o familie care nu-i lăsa nicio clipă de răgaz. Nouăzeci la sută dintre adulţi erau implicaţi într-un domeniu sau altul al zborurilor spaţiale, ceea ce însemna că absenţele prelungite reprezentau firescul. În acelaşi timp însă, atunci când reveneau, ei vizitau întotdeauna în primul rând casa şi pe Athene, rămânând sau trecând mai departe, după cum aveau chef.

– Pensiunea, bordelul şi ţarcul de joacă al Athenei, îl numise în multe rânduri bătrâna ex-căpitan.

Cei mai tineri fură încântaţi s-o vadă pe Syrinx şi ţipaseră de încântare când se strânseră în jurul ei, cerând să fie sărutaţi şi să audă poveşti despre planetele pe care le vizitase, în vreme ce adulţii oferiră discret condoleanţe. Prezenţa lor, ştiinţa şi percepţia împărtăşirii durerii diminuă apăsarea. Foarte puţin.

După cină, Syrinx reveni în camera ei veche şi ceru să fie lăsată singură pentru câteva ore. Ruben şi Athene consimţiră, se retraseră pe scaunele din fier alb de pe patio şi discutară în modul de angajare-singular, cu chipurile sobre trădând îngrijorare.

Syrinx se întinse pe spate în pat şi privi prin tavanul transparent spre văile ce şerpuiau leneş dincolo de tubul de lumină axial care pălea încet. În cei şapte ani de când *Oenone* ajunsese la maturitate, arborii crescuseră, şi tufişurile se îndesiseră, extinzând configuraţiile verde-pe-verde ale copilăriei ei.

Îl putea percepe pe *Oenone* pe terasă; carcasa îi era curăţată de spumă, braţele macaralelor mobile îşi ocupaseră poziţiile şi le ofereau tehnicienilor acces complet la torul deteriorat al

echipajului. Acum, după ce terminase digestia substanţelor nutritive, tonul mental îi revenea la normal. Era încântat să fie în centrul atenţiei şi conversa de zor cu echipele de pe terasă despre diverse aspecte ale reparaţiilor. Doi biotehnicieni cu sonde portabile se ghemuiseră lângă un blister de senzori distrus şi prelevau mostre.

Tati?

Sunt aici, Spirt-linx. Ţi-am spus că voi fi mereu.

Mulţumesc. Nu m-am îndoit de asta niciodată. El cum este?

Fericit.

O parte din apăsare se ridică de pe inima femeii.

Este pregătit?

Da. Însă din anii recenţi lipseau foarte multe. Am integrat ce-am putut. Nucleul identităţii este viabil, dar îi lipseşte substanţa. Rămâne un copil, poate partea aceea din el pe care-ai iubit-o cel mai mult.

Pot vorbi cu el?

Da.

Syrinx stătea desculţă pe iarba deasă şi răcoroasă lângă un pârâu larg, şi tubul de lumină axial strălucea deasupra aidoma unei şuviţe de lumină solară capturată. În jur se aflau arbori înalţi, curbaţi sub greutatea lianelor ce atârnau între ramurile lor, iar cascade lungi de flori cădeau pe sol, unele dintre ele unduind în apa limpede. Fluturi zburau leneş prin aerul nemişcat, întrecându-se cu albinele pentru potirele florilor, păsările ciripeau de jur împrejur.

Era poieniţa în care ea petrecuse atâtea zile în copilărie, imediat după baza pantei ierboase. Coborând ochii, văzu că purta o rochie de bumbac simplă, de vară, cu pătrăţele albastre şi albe. Părul lung şi despletit se rotea în jurul şoldurilor osoase. Avea corpul de la treisprezece ani şi înţelese motivul chiar în clipa în care îi auzi pe copii strigând şi râzând. Îndeajuns de tânără pentru a fi privită ca aparţinând conspiraţiei copilăriei, îndeajuns de bătrână pentru a fi respectată, pentru a păstra distanţa şi a nu fi dispreţuită pentru asta.

Apărură brusc în luminiş – şase băieţi de zece ani, în şorturi şi tricouri sau doar în slip, zâmbind şi râzând, cu picioarele puternice strălucind sub lumina caldă.

– Syrinx!

El era în mijlocul lor, cu părul nisipiu ciufulit, şi-i surâdea larg.
– Bună, Thetis, îi spuse.
– Vii cu noi? întrebă el cu răsuflarea întretăiată.
O plută din plăci grosolane de siliciu, profiluri I din aluminiu şi butelii goale de plastic – îndeajuns de familiară pentru a-i aduce lacrimi în ochi – zăceau pe mal, pe jumătate în apă.
– Nu pot. Am venit doar ca să m-asigur că eşti bine.
– Normal că-s bine!
Încercă să facă roata pe pajişte, dar se încurcă şi căzu râzând în hohote.
– Vom coborî complet, până la rezervorul cu apă sărată. O să fie distractiv, n-am spus nimănui, iar personalitatea n-o să ne vadă. Acolo jos ne-am putea întâlni cu orice, piraţi sau monştri. Şi s-ar putea să găsim o comoară. O s-o aduc înapoi şi-o să fiu căpitanul cel mai faimos din habitat! Se ridică iute în picioare, cu ochii strălucind: *Te* rog, vino, Syrinx. Te rog!
– Altă dată, îţi promit.
Dinspre ceilalţi băieţi se auziră strigăte, când pluta fu împinsă în curentul care curgea repede. Pentru câteva secunde, se legănă sub unghiuri alarmante, înainte de a se stabiliza treptat. Băieţii începură să se cocoaţe pe ea.
Thetis întoarse capul de la Syrinx la plută, sfâşiat de îndoieli.
– Promiţi? Promiţi serios?
– Da.
Se aplecă, îi prinse capul între palme şi-l sărută uşor pe frunte.
– Syrinx!
Băiatul se smulse agitat, înroşindu-se la faţă când cei de pe plută porniră să strige şi să cotcodăcească.
– Ţine, spuse fata şi luă un colier subţire din argint cu o piatră de jad deschisă la culoare, complicat sculptată, de mărimea unui bob de strugure. Poartă-l şi va fi ca şi cum eu aş fi alături de tine. Iar data viitoare când te voi vizita, îmi poţi povesti cum a fost.
– Bine! Thetis porni în fugă către plută, plescăind prin apa puţin adâncă şi în acelaşi timp fixându-şi lanţul în jurul gâtului: Da' nu uita să te-ntorci. Mi-ai promis!
Cât de departe va merge? îl întrebă ea pe Sinon, când, ud leoarcă, Thetis fu ridicat de doi prieteni peste marginea plutei.
Cât de departe doreşte.
Şi cât va dura?

Atât cât o doreşte.

Tată!

Scuză-mă, n-am intenţionat să fiu frivol. Probabil zece sau cincisprezece ani. Până şi copilăria păleşte în cele din urmă. Jocurile care-i sfidează pe adulţi şi prietenii care-nseamnă întreaga lume sunt foarte bune, însă o parte importantă dintr-un copil de zece ani este dorinţa de a fi matur; acţiunile lui sunt umbre ale comportamentului pe care-l vede la adulţi. Un proverb vechi spune că băiatul este tatăl bărbatului. Aşa că, după ce-şi va face porţia de aventuri şi-şi va da seama că nu va fi niciodată bărbatul acela, că este un copil steril, identitatea din multiplicitate i se va diminua în personalitatea de ansamblu. Aşa cum se va-ntâmpla cu noi toţi în cele din urmă, Spirt-linx, chiar şi cu tine.

Vrei să spui că va pierde speranţa.

Nu. Moartea este pierderea speranţei, orice altceva este doar disperare.

Copiii începuseră să vâslească şi să se familiarizeze cu manevrarea plutei. Thetis stătea în faţă şi dădea comenzi, simţindu-se în largul său. Întoarse capul, zâmbi şi flutură din braţ. Syrinx ridică o mână.

Adamiştii îşi pierd speranţa, rosti ea. **Căpitanul lui *Dymasio* şi-a pierdut toate speranţele. De aceea a făcut ce a făcut.**

Adamiştii sunt incompleţi. Noi ştim că vom continua şi după moartea corpului; cumva, o fracţiune din noi va dăinui sute de milenii. Eu nici măcar nu-mi pot închipui să abandonez segmentul multiplicitate al personalităţii, în niciun caz când trebuie să am grijă de tine şi de ceilalţi copii şi nepoţi ai mei. Poate că peste zece sau cincisprezece generaţii, când nu voi mai putea regăsi nicio senzaţie de ataşament, voi căuta unitatea completă cu personalitatea habitatului şi-mi voi transfera loialitatea către toţi edeniştii. Dar asta se va petrece peste foarte mult timp.

Adamiştii au religiile lor. Crezusem că divinităţile lor le dau speranţă.

Aşa se şi întâmplă, pentru cei foarte credincioşi. Totuşi, gândeşte-te la dezavantajele adamiştilor

obişnuiţi. Împărăţia legendară, asta-i tot ce poate fi vreodată paradisul lor, mai presus de cunoaştere. O asemenea credinţă este foarte greu de păstrat până la urmă de bieţii muritori păcătoşi. Pe de altă parte, viaţa noastră de apoi este tangibilă, reală. Pentru noi nu-i o chestiune de credinţă, deoarece avem dovezi.

Decât dacă nu te numeşti Thetis.

Până şi el supravieţuieşte.

O parte din el, o existenţă ciuntită. Navigând pe un râu care nu se va sfârşi niciodată.

Iubit, preţuit, bine-venit, etern.

Pluta dispăru după un cot, acoperită vederii de un pâlc de sălcii. Glasuri ascuţite şi aţâţate plutiră prin văzduh. Syrinx coborî mâna.

– Te voi vizita din nou, frăţioare, vorbi ea către apa bolborositoare. Din nou şi din nou, de fiecare dată când voi reveni. Voi face astfel încât să-mi aştepţi vizitele şi poveştile pe care le voi aduce, îţi voi da ceva pentru care să speri. Promit!

Revenită în camera ei, ridică ochii la peisajul întunecat şi nedesluşit aflat mult deasupra. Tubul de lumină axial fusese redus la o prezenţă lunară, mascată de primii nori de ploaie ai serii.

Syrinx îşi închise mintea spre ceilalţi edenişti, o închise spre şoimii-de-vid care zburau în exterior, o închise spre personalitatea habitatului. Numai *Oenone* mai rămase. Un iubit care putea înţelege, fiindcă ei erau totuna.

Din amestecul de îndoieli şi suferinţe se ridica dorinţa ca adamiştii să aibă totuşi dreptate şi să existe o creatură ca Dumnezeu, o viaţă de apoi şi suflete. În felul acela, Thetis n-ar fi fost pierdut. Nu pe vecie.

Era un ciob micuţ de speranţă.

Gândurile lui *Oenone* se frecară de ale ei, liniştitoare şi înţelegătoare.

„Dacă există un Dumnezeu şi dacă, undeva, sufletul fratelui meu este intact, te rog, ai grijă de el. Va fi foarte singur.”

7

Peste o mie de afluenţi alimentau curgerea lacomă a lui Juliffe, o reţea neregulată de râuri şi râuleţe ce adunau precipitaţiile de pe o suprafaţă de un milion şi jumătate de kilometri pătraţi. Ele se vărsau în fluviu, care era la volum maxim în toate cele două sute nouăzeci şi cinci de zile ale anului Lalondei, aducând cantităţi imense de mâl, vegetaţie putrezită şi arbori rupţi. Din cauza turbulenţei şi forţei fluxului imens, apa de pe ultimii cinci sute de kilometri căpăta aceeaşi culoare şi consistenţă precum cafeaua cu lapte. Până ajungea la coastă, lăţimea fluviului ajungea la şaptesprezece kilometri, şi simpla sa putere după două mii de kilometri de parcurs era copleşitoare. La vărsare, se părea că o mare se contopea de-a dreptul cu alta.

Pe ultima porţiune de o sută de kilometri, malurile din partea de nord erau inexistente; smârcurile pătrundeau o sută cincizeci de kilometri către interior. Denumită Mlaştina Hultain, după membrul nechibzuit al primei echipe ecologice de evaluare care se aventurase numai câţiva kilometri dincolo de marginile ei, se dovedea o zonă neospitalieră de stufăriş, alge şi animale cu dinţi ascuţiţi analoge şopârlelor, de diverse dimensiuni. Niciun explorator uman nu izbutise s-o traverseze vreodată; evaluatorii ecologici se mulţumeau cu raportul sumar făcut de Hultain şi cu imaginile sateliţilor geodezici. Când vântul bătea dinspre nord, purta un iz puternic de putrefacţie în Durringham. Pentru locuitorii oraşului, Mlaştina Hultain îşi asumase practic calitatea de mit, locul ghinioanelor şi al creaturilor spectrale.

Pe de altă parte, relieful din sudul lui Juliffe se ridica până la doisprezece metri deasupra apelor cafenii ce se înălţau ameninţător. Întins în lungul malului, Durringhamul era relativ ferit de cele mai puternice inundaţii de primăvară ale fluviului. Situat între spaţioport şi apă, oraşul constituia cheia colonizării întregului bazin Juliffe.

Fluviul oferea Companiei de Dezvoltare Lalonde cea mai mare cale de acces posibilă spre interiorul Amariskului. Întrucât afluenţii săi se întindeau prin toate văile din centrul continentului, nu era necesară defrişarea şi întreţinerea de drumuri costisitoare prin junglă. Lemnul abundent asigura materia primă pentru bărci, forma cea mai simplă şi mai ieftină

de călătorit. În felul acela, construirea ambarcaţiunilor devenise rapid principala industrie a capitalei şi aproape un sfert din populaţia lui Durringham depindea de succesul şantierelor navale.

Căpitanii aflaţi sub contract cu CDL duceau grupurile de colonişti nou-sosiţi în amonte şi reveneau în aval cu surplusul de produse de la ferme, pentru a-l vinde în oraş. Zilnic andocau şi plecau sute de ambarcaţiuni. Portul cu pontoane şi antrepozite, pieţele de peşte şi şantierele navale crescuseră până se întinseseră pe toată lungimea oraşului. Era, de asemenea, locul logic pentru amplasarea dormitoarelor de tranzit.

* * *

Jay Hilton aprecia că dormitorul era extrem de incitant. Diferea de tot ce cunoscuse până atunci. Un acoperiş simplu, în pantă, din panouri de stivuşoare, lung de optzeci de metri şi susţinut de un cadru din traverse metalice. Nu existau pereţi; funcţionarul CDL spusese că ar fi devenit prea încins înăuntru. Pe podeaua din beton erau nenumărate rânduri de paturi tari din lemn. În prima noapte, ea dormise într-un sac de dormit, chiar în centrul dormitorului, cu ceilalţi copii din Grupul 7. Adormise foarte greu, deoarece oamenii vorbeau întruna şi se auzea fluviul care curgea la baza digului. De asemenea, fata nu credea că se va obişnui niciodată cu umiditatea; de când coborâse din avionul spaţial, hainele nu-i fuseseră niciodată complet uscate.

În timpul zilei, dormitorul era înţesat de lume, iar intervalele dintre paturi erau minunate pentru urmăriri şi alte jocuri. Viaţa sub acoperişul său zăngănitor era relaxată; pentru copii nu fusese organizat nimic special, aşa că erau liberi să se distreze după cum doreau. Ea îşi petrecuse a doua zi, făcând cunoştinţă cu ceilalţi copii din Grupul 7. Dimineaţa, îşi făceau de cap printre adulţi, apoi, după prânz, coborau pe malul fluviului ca să privească ambarcaţiunile. Lui Jay îi plăcuse. Zona portului părea desprinsă dintr-un program AV istoric, o felie din Evul Mediu al Pământului conservată pe o planetă îndepărtată. Totul era construit din lemn, şi vapoarele erau minunate, cu roţi mari cu zbaturi de o parte şi cealaltă şi cu coşuri înalte din fier care ridicau vălătuci lungi de fum alb-cenuşiu.

De două ori în cursul zilei cerul se înnorase şi ploaia căzuse ca o perdea solidă. Toţi copiii se retrăseseră sub acoperişul dormitorului şi priviseră fascinaţi vălul sur care acoperise Juliffe-

ul şi fulgerele uriaşe ce trosneau pe cer.

Jay nu-şi imaginase niciodată că sălbăticia era atât de sălbatică. Mama ei nu era totuşi îngrijorată, aşa că nu era nici ea. Până atunci niciodată nu fusese atât de amuzant să stea jos şi pur şi simplu să privească. Nu-şi putea închipui cât de minunat va fi să călătorească realmente cu vaporul pe fluviu. Ieri într-o navă stelară, mâine pe un vapor cu zbaturi! Viaţa era grozavă!

Mâncarea pe care o primiseră era ciudată, fructele băştinaşe aveau forme stranii şi arome uşor condimentate, dar cel puţin nu erau carne de cultură, aşa cum mâncau în arcologie. După ceaiul de după-amiază pe care copiii îl băură în cantina mare dintr-o extremitate a dormitorului, ea revenise pe malul fluviului ca să vadă dacă nu putea observa vreun animal nativ. Îşi amintea de vennal, ceva ca o încrucişare între şopârlă şi maimuţă. Ocupa un spaţiu important în memoria didactică pe care echipa CDL pentru consilierea imigranţilor de la staţia de bază din turnul orbital i-o introdusese înainte de a părăsi Pământul. În mirajul care-i plutea prin craniu arăta destul de drăgălaş. În secret, fata spera că va putea domestici unul după ce ajungeau la lotul din amonte care le fusese alocat. Digul era un perete solid din polip bitek, de culoarea caisei, care oprea ca şi mai mult din solul negru şi mănos să fie ros de fluviul înspăimântător de mare. Era interesant cât de mult bitek se utiliza; Jay nu întâlnise niciodată vreun edenist, deşi în arcologie Părintele Varhoos avertizase congregaţia în legătură cu ei şi cu tehnicile lor inumane de viaţă pervertită. Folosirea polipului era însă o idee bună aici, nucleele erau ieftine, şi coralul nu necesita reparaţii constante, aşa cum s-ar fi întâmplat cu betonul. Ea nu vedea nimic rău în asta. În săptămâna aceasta întregul univers era întors cu capul în jos.

Jay se lăsă să lunece pe peretele în pantă până ajunse chiar la apă şi porni în lungul ei cu speranţa de a zări un peşte xenoc. Aici apa era aproape limpede. Undele ce clipoceau pe polip ridicau jerbe mici care-i împroşcau picioarele goale; fata purta tot şortul şi bluza pe care mama o obligase să le ia în cuva tau-zero. Mulţi colonişti din Grupul 7 îşi petrecuseră dimineaţa căutându-şi bagajele în unul dintre antrepozite şi străduindu-se să găsească îmbrăcăminte mai practică.

Ieri toţi fuseseră invidioşi şi o admiraseră pe ea şi pe mama. Se simţise bine. Fusese mult mai bine decât felul în care le priveau cei din arcologie. Îşi alungă iute gândul acela.

Bocancii îi plescăiră prin apa puţin adâncă, şi picăturile lunecară de pe stratul lor de protecţie strălucitor. Multe conducte de evacuare mari se deşertau în fluviu, alături de rigolele de canalizare care erau cât nişte pâraie, aşa că trebuia să fie atentă să nu fie stropită de purjări, pe când se strecura pe sub ţevi. Mai în faţă se afla unul dintre porturile circulare, cu diametrul de şase sute de metri, construit tot din polip; un refugiu unde ambarcaţiunile mai mari puteau să andocheze în ape calme. Porturile erau amplasate din kilometru în kilometru în lungul digului, cu pâlcuri de antrepozite şi gatere de cherestea ridicându-se îndărătul lor. Între porturi existau rânduri de pontoane din lemn care se întindeau în fluviu pentru a fi utilizate de ambarcaţiunile mai mici ale negustorilor şi pescarilor.

Cerul se înnegura iarăşi. Nu era însă ploaie, ci soarele coborâse mult în vest. Iar Jay se simţea foarte obosită, ziua de aici era teribil de lungă.

Fata se aplecă pe sub structura unui debarcader şi atinse cu palma pilonii negri. Lemn mayope, o anunţă memoria eidetică, una dintre esenţele cele mai dure din toată Confederaţia. Arborele avea flori mari, stacojii. Jay îl lovi cu încheieturile degetelor, testându-l. Era într-adevăr dur, ca metalul sau piatra.

Unul dintre vapoarele mari cu zbaturi înainta pe fluviu, clocotind un siaj masiv de apă înspumată, cu prova înfruntând forţa curentului. Coloniştii erau înşiruiţi lângă balustrade şi toţi păreau că o privesc. Ea surâse larg şi le flutură din braţ.

Grupul 7 urma să plece mâine. *Adevărata* aventură. Jay privi melancolică după vaporul care dispăru în sus pe fluviu.

Atunci văzu forma care se agăţase de un stâlp de susţinere al următorului debarcader. Un butuc galben-roz murdar, lung de vreun metru. Din felul în care se legăna, îşi putea da seama că o parte din el era ascunsă sub apă. Cu un ţipăt, fata se repezi înainte, ridicând jerbe de stropi. Era un peşte sau un amfibiu xenoc ori altceva. Rămăsese prins acolo şi aştepta să fie cercetat. Nume şi forme i se învolburară prin minte, cu memoria didactică trecută pe reapelare totală, străduindu-se să stabilească o corespondenţă cu ceea ce vedea.

„Poate că-i ceva nou”, gândi ea. „Poate că-l vor numi după mine. Voi fi faimoasă!”

Se găsea la cinci metri depărtare şi fugea cât putea de repede, când văzu capul. În apă era cineva, cineva fără haine. Cu

faţa în jos! Şocul îi dereglă ritmul alergării şi se poticni. Jay ţipă când genunchiul îi lovi polipul rugos şi lipsit de elasticitate. Simţi o durere arzătoare, când îşi juli tot piciorul pe partea laterală. În cele din urmă sfârşi întinsă lângă dig, cu picioarele pe jumătate în apă, simţindu-se amorţită pe dinafară şi venindu-i să vomite. Sângele începuse să apară pe julitură. Îşi muşcă buza, şi ochii i se umplură de lacrimi când o privi, străduindu-se să nu plângă.

Un val ridică leşul în râu, izbindu-l iarăşi de pilonul de susţinere. Prin lacrimile lipicioase, Jay văzu că era un bărbat, foarte umflat. Capul i se întoarse către ea. Pe un obraz avea o rană lungă, vineţie. Nu mai avea ochi, ci doar găuri goale în locul lor. Pielea îi unduia. Jay clipi. Viermi albi şi lungi cu milioane de picioruşe se hrăneau din carnea zdrobită. Unul se prelinse afară din gura pe jumătate deschisă, ca o limbă subţire şi anemică, cu vârful mişcându-se lent de jur împrejur de parcă ar fi adulmecat aerul.

Fata dădu capul pe spate şi zbieră.

* * *

Ploaia care sosi după ce soarele coborî de pe cer o oră mai târziu în seara aceea îi fu de mare ajutor lui Quinn Dexter. Laolaltă, cei trei sateliţi ai Lalondei izbuteau să arunce o fosforescenţă spectrală strălucitoare în noaptea oraşului; oamenii îşi puteau vedea drumul destul de clar pe străzile mocirloase, dar din cauza norilor groşi de pe cer nivelul luminozităţii era drastic redus. Durringhamul nu avea iluminat stradal; puburile scăldau străzile în lumină în jurul intrărilor lor, iar casele mai mari aveau becuri pe verande, însă dincolo de cercurile lor de radianţă exista numai o împrăştiere retrogradă de fotoni. Printre clădirile industriale mari din port, pe unde pândea Quinn, nu exista nici măcar atât, ci doar obscuritate şi umbre impenetrabile.

După cină, el se strecurase din dormitorul de tranzit şi-şi găsise un spaţiu ascuns între două dependinţe cu un singur nivel de la capătul unui antrepozit prelung. Jackson Gael era ghemuit înapoia unor butoaie de cealaltă parte a potecii. În spatele lui era peretele orb înalt al unui gater, scânduri de lemn suprapuse ce se înălţau ca faţa unei stânci.

Puţini oameni se aventurau noaptea prin partea aceasta din port, iar cei care o făceau erau probabil colonişti în aşteptarea unui vapor care să-i ducă în amonte. La două sute de metri spre

nord se afla alt dormitor de tranzit. Quinn decisese că cele mai bune ţinte vor fi coloniştii.

Şerifii ar fi acordat mai multă atenţie unui locuitor al oraşului care fusese jefuit, decât unui nou-sosit de care nu-i păsa nimănui. Pentru CDL, coloniştii erau echivalentul uman al unor vite, iar dacă acei cretini nu pricepeau şi singuri asta, atunci chiar că-şi meritau soarta. Totuşi, Jackson avusese dreptate într-o privinţă: coloniştii o duceau mai bine decât el. Trivii erau cei mai de jos dintre cei mai de jos.

Descoperiseră asta în seara trecută. Când ajunseseră în cele din urmă la dormitor, fuseseră trimişi imediat să descarce camioanele pe care tocmai le încărcaseră în spaţioport. După ce terminaseră de stivuit bagajele Grupului 7 într-un antrepozit din port, câţiva dintre ei ieşiseră prin oraş. Nu aveau nicio leţcaie, însă asta era lipsit de importanţă, meritau un respiro. Atunci aflaseră că acel combinezon gri de triv, cu literele stacojii, acţiona ca un far ce anunţa: *Căcaţi-vă pe mine.* Nu se îndepărtaseră nici cu două sute de metri de port şi se întorseseră grăbiţi la dormitor. Fuseseră scuipaţi şi huiduiţi, se aruncase cu pietre în ei şi până la urmă cineva slobozise un animal xenoc în direcţia lor. Asta-l speriase cel mai rău pe Quinn, deşi nu le-o arătase celorlalţi. Creatura semăna cu o pisică, dar era de talia unui câine; avea solzi negri ca noaptea şi cap triunghiular cu mulţi dinţi ascuţiţi aidoma acelor în botul larg căscat. Noroiul n-o încetinise aproape deloc când se repezise către ei, iar câţiva trivi lunecaseră şi căzuseră în genunchi, când grupul intrase în panică şi o luase la fugă.

Cele mai oribile fuseseră însă sunetele scoase de creatură, care aduceau cu nişte scheunături prelungite; atât doar că erau cuvinte straniu deformate de gâtlejul xenoc, cuvinte omeneşti. „Drojdieri”, „pedofili” şi altele, distorsionate în aşa măsură încât nu mai puteau fi recunoscute, dar purtând toate acelaşi mesaj. *Creatura* îi ura, pe măsura stăpânului ei, care hohotise când fălcile ei uriaşe pocniseră în urma picioarelor lor ce alergau.

După ce revenise în dormitor, Quinn se aşezase şi începuse să se gândească pentru prima dată de când poliţia îl paralizase pe Pământ. Trebuia s-o şteargă de pe planeta asta – pe care ar fi respins-o până şi Fratele Domnului –, iar pentru asta avea nevoie de informaţii. Trebuia să ştie cum funcţiona organizarea locală, cum să obţină avantaje. Toţi ceilalţi trivi visau probabil la plecare

şi probabil că unii făcuseră tentative de evadare în trecut. Greşeala cea mai mare a lui Quinn ar fi fost să grăbească lucrurile. Şi îmbrăcat în combinezonul-far, n-ar fi fost nici măcar în stare să întreprindă cercetări.

Zărise privirea lui Jackson şi mişcase din cap spre pereţii de catifea ai nopţii care înconjurau dormitorul. Cei doi se furişaseră afară neobservaţi şi reveniseră abia în zori.

Acum aştepta tupilat lângă peretele antrepozitului, purtând numai şortul, cu nervii clocotind de incitare înaintea posibilităţii de a repeta acţiunea din noaptea trecută. Ploaia răpăia pe acoperişuri şi plescăia zgomotos în bălţile şi noroiul de pe potecă. Şi mai multă apă bolborosea curgând prin rigola de scurgere de pe latura antrepozitului. Pielea şi părul bărbatului erau ude leoarcă. Cel puţin, picăturile erau calde.

Bărbatul cu hanorac galben-canar aproape că ajunse în dreptul interstiţiului îngust dintre dependinţe fără ca Quinn să-l audă. Pleoscăia prin noroi, mormăind şi fredonând în barbă. Quinn privi pe furiş după colţ. Ochiul stâng îi fusese amplificat de un grup nanonic, care-i asigura vedere în infraroşu. Fusese primul lui implant şi-l folosise în arcologie exact în acelaşi scop: ca să aibă un avantaj în beznă. Un lucru pe care Banneth îl învăţase fusese să nu lupţi niciodată, dacă n-ai câştigat deja.

Implantul retinal îi arătă o siluetă roşu-spectral care se bălăbănea nesigur într-o parte şi alta. Ploaia apărea sub forma unei pâcle granulare roz-palid, iar clădirile erau ţancuri bordo.

Quinn aşteptă ca bărbatul să treacă de interstiţiu şi abia după aceea acţionă. Lunecă afară, pe potecă, cu bucata de lemn strânsă ferm în mână. Bărbatul continua să nu-şi dea seama de prezenţa lui, cu ploaia şi întunericul asigurând camuflajul perfect. Quinn făcu trei paşi, ridică ciomagul improvizat şi-l lovi cu putere la baza gâtului. Ţesătura glugii se rupse sub impact, şi Quinn simţi şocul reverberându-i prin coate, zguduindu-i articulaţiile. Pe Fratele Domnului! Nu voia că bărbatul să moară, nu încă.

Victima scoase un singur icnet de durere, după care se prăbuşi cu faţa înainte în noroi.

– Jackson! strigă Quinn. Pe Fratele Domnului, unde eşti? Singur, nu-l pot clinti. Pune mâna!

– Quinn? Hristoase, nu pot vedea absolut nimic.

Se uită în jur şi-l zări pe Jackson ieşind dinapoia butoaielor. Pielea îi strălucea burgund în spectrul infraroşu, cu arterele şi

venele de lângă suprafaţă apărând ca linii stacojii mai luminoase.

– Aici. Mergi trei paşi înainte, apoi fă la stânga.

Îl călăuzi pe Jackson până la corp, încântat de senzaţia de putere. Jackson îi va urma conducerea, iar ceilalţi se vor înşirui după el.

Împreună târâră victima în dependinţă – Quinn bănuia că fusese un fel de birou, abandonat cu ani în urmă. Patru pereţi goi din şindrilă de lemn şi un acoperiş prin care picura. Şiroaie slinoase coborau pe pereţi, iar din crăpături înfloreau excrescenţe de mucegai. În aer se simţea iz puternic de citrice. Deasupra norii pluteau îndepărtându-se spre interiorul uscatului. Beriana, al doilea satelit natural, răsări, proiectând o lumină de lămâie decolorată peste oraş, şi câteva raze firave se strecurară prin lucarnă. Erau suficiente pentru ca Jackson să se poată orienta.

Amândoi merseră la maldărul de haine pe care îl lăsaseră pe un container de compozit spart. Quinn îl privi pe Jackson care se şterse apăsat cu prosopul, uscându-se. Flăcăul avea trup puternic şi umeri laţi.

– Las-o baltă, Quinn, rosti Jackson cu glas neutru, dar care se auzi clar în tăcerea ce urmă ploii. N-am treabă cu-aşa ceva. Sunt strict hetero, da?

Se auzise ca o provocare.

– Calm, calm, făcu Quinn, sunt cu ochii pe cineva, da' nu eşti tu ăla.

Nu era pe deplin sigur că l-ar fi putut abate pe flăcăul înalt de la sexul normal. În plus, avea nevoie de el. Deocamdată…

Începu să îmbrace hainele care aparţineau uneia dintre victimele din noaptea trecută, o cămaşă verde cu mâneci scurte, şort albastru bufant şi bocanci impermeabili care erau doar cu puţin prea largi. Trei perechi de şosete îi opriră din a-i produce rosături. Se simţea foarte ispitit să-i ia în amonte, fiindcă nu-i plăcea să se gândească la ce se va întâmpla cu picioarele sale în pantofii uşori pe care-i primiseră trivii.

– Ia să vedem cu ce ne-am ales, zise el.

Îl dezbrăcară de hanorac pe bărbatul inconştient. Acesta gemu slab. Şortul îi era murdar de excremente, şi din hanorac se prelinse o panglică de urină.

În mod clar un colonist nou, decise Quinn strâmbând din nas înaintea mirosului. Hainele erau noi, bocancii erau noi, el era

proaspăt bărbierit şi avea aspectul uşor supraponderal al unui locuitor de arcologie. Aproape toţi localnicii de pe Lalonde erau zvelţi şi majoritatea purtau păr lung şi bărbi bogate.

Avea la centură un cuţit cu lamă de fisiune, un inductor termic miniatural şi un bloc personal StF player de flekuri.

Quinn scoase cuţitul şi inductorul.

– Pe-astea le luăm cu noi în sus pe râu. Sunt utile.

– Vom fi percheziţionaţi, spuse Jackson. Ia ce vrei, însă vom fi percheziţionaţi.

– Şi care-i problema? Le-ascundem în bagajele coloniştilor. Noi o să le-ncărcăm pe vapor şi tot noi o să le descărcăm la destinaţie.

– Aşa-i.

Lui Quinn i se păru că distinge un respect invidios în glasul flăcăului. Începu să scotocească prin buzunarele bărbatului, sperând că umezeala ţesăturii nu se datora urinei. Găsi un card de cetăţenie care anunţa că victima lor se numea Jerry Baker, un disc de credit cu franci Lalonde şi apoi dădu lovitura.

– Pe Fratele Domnului!

Ridică un disc de credit al Băncii Joviane, cu o hologramă argintie pe o parte şi roşu-purpuriu pe partea opusă.

– Ia uită-te! Domnul Pionier nu voia să rişte nimic. Probabil că-şi planificase să sară cu banu' şi să iasă din orice necazuri ar fi avut în amonte. Deci nu-i chiar aşa de prostovan. Ghinionul lui c-a dat peste noi.

– Îl poţi folosi? întrebă Jackson repede.

Quinn întoarse pe o parte capul lui Jerry Baker.

Un geamăt slab, bolborosit, scăpă dintre buzele acestuia când fu mişcat. Pleoapele îi zvâcneau, şi o mărgică de sânge i se scurse din gură; respira întretăiat.

– Gura, rosti Quinn absent. Băga-mi-aş picioarele, l-am lovit prea tare… Ia să vedem…

Îşi lipi degetul mare drept de al lui Jerry Baker şi-şi activă al doilea implant. Pericolul era ca, întrucât sistemul nervos al lui Jerry Baker era dat peste cap din pricina loviturii, şablonul bioelectric al celulelor sale ce activa discul de credit să fie distorsionat.

Când nanonicele anunţară că şablonul fusese înregistrat, el ridică discul de credit Banca Joviană şi-i atinse centrul cu degetul mare. Cifre verzi se aprinseră pe partea argintie.

Jackson scoase un răcnet scurt de triumf şi-l pocni pe Quinn cu palma pe spate. Quinn avusese dreptate; Jerry Baker venise pe Lalonde pregătit cu o mie cinci sute de fuzidolari care să-l scoată din orice belele.

Amândoi se ridicară în picioare.

– Ce dracu', făcu Jackson, acum nici măcar nu mai trebuie să plecăm pe râu. Ne putem stabili în oraş. Hristoase, putem trăi ca regii!

– Nu fi idiot! Banii ăştia or să fie buni doar până se va anunţa lipsa lui, adică mâine-dimineaţă.

Împinse cu vârful piciorului forma inertă de pe podeaua udă.

– Atunci schimbă-i în ceva: aur, diamante, baloturi de ţesături.

Quinn îl privi atent pe flăcăul care surâdea şi se întrebă dacă nu cumva îl judecase totuşi greşit.

– Ăsta nu-i oraşul nostru şi nu ştim cine-i sigur, nici pe cine putem unge. Cine ar schimba o sumă aşa mare ar şti că-s bani murdari, şi la prima ocazie ne-ar descrie şerifilor. Probabil că n-ar vrea să le stricăm propriile operaţiuni.

– Şi-atunci ce facem cu ei?

– Schimbăm o parte. Francii ăştia Lalonde n-au acoperire nici ca bani gheaţă, nici ca discuri. Aşa că o să cheltuim la greu, iar localnicii vor fi-ncântaţi să le dea la doi colonişti proşti de dau în gropi francii lor de jucărie ca rest, în loc de bani adevăraţi. Dup-aia cumpărăm nişte chestii pe care le putem lua cu noi şi care ne pot uşura mult viaţa, de pildă nişte arme decente. Şi dup-aia… Ridică discul în faţa ochilor: Dispare-n noroi. Nu lăsăm dovezi, clar?

Jackson se strâmbă, după care încuviinţă cu regret.

– Clar. Cred că n-am gândit situaţia până la capăt.

Baker gemu din nou, cu sunetul tremurat al unui om prins într-un coşmar.

Quinn îl lovi cu piciorul fără chef.

– Nu-i nimic. Acum ajută-mă mai întâi să-l aruncăm pe Jerry Baker în rigola de canalizare de-afară, de unde va fi dus până-n râu. Şi dup-aia să găsim un loc unde-i putem cheltui fuzidolarii în stil mare.

Privi în jur după ciomagul de lemn, pentru a-l amuţi o dată pentru totdeauna pe Baker şi gemetele lui.

* * *

După ce vizitară două puburi, se opriră în unul numit

Donovan's. Era la câţiva kilometri depărtare de cartierul portului, la o distanţă sigură de orice membri ai Grupului 7 care ar fi putut sărbători ultima noapte în oraş. Oricum nu era genul de local pe care l-ar fi căutat familiile scrobite din Grupul 7.

Ca majoritatea clădirilor din Durringham, avea doar parter, cu pereţi din lemn negru, gros. Soclul din piatră se ridica la un metru deasupra solului şi avea o terasă acoperită în faţă, unde băutorii atârnau peste balustrade cu halbe din sticlă pline cu bere în mâini, privindu-i cu ochi împăienjeniţi pe nou-sosiţi. Strada de afară era acoperită cu un strat gros de prundiş, bine tasat. Pentru prima dată bocancii lui Quinn nu se mai afundară până la glezne.

Hainele lor îi defineau drept colonişti, erau ţesături sintetice produse industrial; localnicii purtau haine ţesute la război, cămăşi şi şorturi cusute manual, cizme solide, înalte până la jumătatea gambei, incrustate cu noroi. Nimeni nu-i provocă însă când suiră treptele. Pentru prima dată de când coborâse din avionul spaţial, Quinn se simţi aproape ca acasă. Aceştia erau indivizi pe care-i înţelegea, muncitori necalificaţi care se distrau aşa cum aveau chef după lăsarea nopţii. Auziră animalele xenoce chiar înainte să fi trecut prin uşile deschise. Erau aceleaşi scheunături stranii ca ale creaturii care-i fugărise în seara trecută, numai că acum erau produse simultan de cinci-şase animale. Quinn schimbă o privire scurtă cu Jackson, după care pătrunseră în local.

Tejgheaua barului era din scândură de lemn lată de un metru, care se întindea pe o latură a încăperii lungă de cincisprezece metri. Oamenii erau înşiruiţi în lungul ei pe două rânduri, şi cele şase chelneriţe făceau faţă cu greu.

Quinn aşteptă până ajunse la bar şi ridică discul Băncii Joviane.

– Ăsta se-acceptă?

Fata abia dacă-i aruncă o privire.

– Da.

– Grozav, două beri!

Ea începu să le scoată din butoi.

– E ultima mea seară aici, mâine plec pe râu. Nu ştii pe-unde mă pot distra niţel? Nu vreau s-o irosesc.

– În spate, răspunse ea fără să ridice ochii.

– Mersi mult. Opreşte-ţi şi ţie una.

– O lămâiţă-iute, mulţam!

Fata aşeză cele două halbe de câte o jumătate de litru în udătura de pe bar.

– Şase fuzidolari.

Ceea ce, aprecie Quinn, era de trei ori mai mult decât ar fi trebuit să coste băuturile, dacă nu cumva o lămâiţă-iute era mai scumpă decât Lacrimile Norfolk. Da, da, localnicii ştiau cum să-i trateze pe coloniştii aflaţi în tranzit. Activă discul de credit şi transferă banii în blocul ei contabil de pe bar.

Animalele feroce şi negre cu aspect de pisică se numeau sayce şi erau analogele locale ale câinilor, dar aveau cu un grad mai multă inteligenţă decât caninele terestre. Quinn şi Jackson le văzură imediat ce dădură la o parte covorul atârnat peste uşă şi-şi croiră drum în sala din spate din La Donovan's. Era un ring de luptă, trei rânduri de bănci ce înconjurau un puţ cu diametrul de cinci metri şi adânc de trei metri, săpat în podea şi căptuşit cu lespezi de piatră. Spoturi de lumină puternică se înşiruiau sus, sub căpriori, scăldând locul într-o strălucire albă. Băncile erau realmente ticsite. Bărbaţi şi femei cu chipuri congestionate aclamau şi zbierau, scăldaţi în sudoare. În sală era foarte cald, mai cald chiar decât în spaţioport la amiază. În lungul peretelui îndepărtat se aflau cuşti mari, prin care sayceii se plimbau înainte şi înapoi, extrem de agitaţi, unii dintre ei izbind cu capul în zăbrelele din omniprezentul lemn negru şi emiţând scheunăturile chinuite.

Quinn simţi cum pe faţă îi înfloreşte un rânjet larg. Eh, aşa mai da!

Găsiră o bancă pe care izbutiră să se înghesuie, şi Quinn îl întrebă pe bărbatul de lângă ei cine lua banii.

Agentul de pariuri se numea Baxter şi era un oriental slab, cu o cicatrice urâtă care cobora de la colţul ochiului stâng şi dispărea sub gulerul tricoului roşu jegos.

– Câştigurile să plăteşte numa-n franci Lalonde, anunţă el răguşit.

Lângă el stătea un bărbat cât un munte, cu barbă neagră, care-l privea canibalic pe Quinn.

– Perfect, încuviinţă tânărul amabil.

Parie o sută de fuzidolari pe favorit.

Luptele erau impresionante, iuţi, violente, sângeroase şi scurte. Proprietarii stăteau de o parte şi cealaltă a puţului,

ţinându-şi din scurt animalele şi răcnind comenzi în urechile triunghiulare aplatizate. Când sayceii ajungeau la apogeul furiei, erau îmbrânciţi în puţ. Corpurile negre şi suple se izbeau într-un haos de labe cu şase gheare şi fălci pocnitoare, cu benzile de muşchi aidoma unor pistoane din oţel contractând şi întinzând pielea strălucitoare. Pierderea unei labe nici măcar nu-i încetinea. Quinn îi văzu retezând labe şi fălci, smulgând ochi şi sfâşiind abdomene. Podeaua puţului deveni lunecoasă de sânge, fluide şi intestine ca şiraguri de cârnaţi. De obicei zdrobirea craniului punea capăt agoniei – sayceul care pierduse era izbit în mod repetat de peretele din piatră până ce osul crăpa, şi creierul ţâşnea. Sângele lor era surprinzător de roşu.

Quinn pierdu bani în primele trei lupte, apoi se alese cu un teanc de şase sute de franci în lupta a patra, care echivalau cu o sută cincizeci de fuzidolari. Îi înmână lui Jackson o treime din bancnotele de plastic, iar el miză alte două sute de fuzidolari pe următoarea înfruntare.

După şapte lupte, pierduse opt sute de fuzidolari, dar avea în buzunar două mii cinci sute de franci Lalonde.

– O ştiu p-aia, rosti Jackson când următorii doi sayce erau mânaţi către marginea puţului de stăpânii lor.

Unul era un mascul bătrân, cu pielea acoperită de un păienjeniş de cicatrice întreţesute. Pe el mizase banii Quinn. „Încrede-te întotdeauna în supravieţuitorii dovediţi.”

– Care?

– Fata de-acolo. E din Grupul 7.

Quinn îi urmă privirea. Era o adolescentă foarte atrăgătoare, cu păr negru, lung, care-i cobora pe umeri. Purta o cămaşă fără mâneci, decoltată; părea nouă, iar ţesătura era strălucitoare, evident sintetică. Chipul îi era învăpăiat de uimire şi surescitare, gustul fructului oprit, cel mai dulce dintre toate. Stătea între doi fraţi gemeni, de vreo treizeci de ani, cu păr blond nisipiu, care abia începea să se rărească. Erau îmbrăcaţi în cămăşi ecosez din bumbac, grosolan croite. Amândoi aveau genul de piele maronie tăbăcită cauzată de munca în aer liber.

– Eşti sigur?

Îi venea greu să-şi dea seama în strălucirea orbitoare a spoturilor.

– Absolut. N-aş putea uita ţâţele-alea. Cred c-o cheamă Mary… Mandy… aşa ceva.

Sayceii fură împinşi în puţ, şi mulţimea urlă. Cele două corpuri feline puternice se încleştară, rotindu-se nebuneşte, cu colţii şi ghearele sfârtecând prin aer.

– Cred că ea are voie să fie aici, spuse Quinn. (Era îngrijorat, nu avea nevoie de complicaţii aşa cum putea fi fata aceea.) Mă duc să vorbesc cu Baxter. Ai grijă să nu te vadă fata, nu vrem să ştie c-am fost aici.

Jackson ridică spre el degetul mare şi mai trase o duşcă din halbă.

Baxter stătea pe rampa care ducea de la puţ la cuşti, mişcând capul într-o parte şi alta după fiarele care se luptau. Încuviinţă scurt din cap către Quinn.

Un jet de sânge ţâşni din puţ şi-i împroşcă pe spectatorii aflaţi pe băncile de jos. Un sayce ţipa. Lui Quinn i se păru că striga „Ajutor”.

– Te-ai descurcat bine-n seara asta, comentă Baxter. N-ai pierdut, bafta-ncepătorului. Dacă vrei, te las să pariezi sume mai mari.

– Nu, am nevoie de bani. În curând plec în sus pe râu.

– Baftă, să-ţi faci casă frumoasă pentru familie!

– Pe-acolo n-ajunge numai bafta. Dacă dau peste unu’ din ăia?

Arătă cu un deget spre puţ. Masculul bătrân avea fălcile încleştate în jurul beregatei sayceului tânăr şi-l izbea cu capul de peretele puţului, indiferent la rănile adânci pe care ghearele celuilalt i le deschideau pe flancuri.

– Sayceii nu trăiesc pe lângă râu, zise Baxter. E prea umed. N-o să păţeşti nimic.

– Sayceii sau altă rudă de-a lor. Mi-ar prinde bine ceva zdravăn, ceva cu care să-i pot omorî din prima.

– V-aţi adus destule de pe Pământ.

– N-am putut aduce tot ce ne trebuia, nu ne-a lăsat compania. Şi-aş mai vrea şi nişte chestii de divertisment. M-am gândit că poate le-aş găsi de cumpărat în oraş. M-am gândit că poate tu i-ai şti pe oamenii cu care-ar trebui să vorbesc.

– Gândeşti prea mult.

– Dar şi plătesc bine.

În puţ, capul unui sayce practic explodă când fu lovit pentru ultima dată de perete. Bucăţi neregulate de creier răpăiră ca o grindină moale.

Quinn surâse când îl văzu pe masculul bătrân ridicând capul

către stăpânul lui care răcnea aprobator şi bolborosind un behăit ascuţit:

– Biiineee!

– Îmi mai datorezi o mie de franci, îi spuse lui Baxter. Poţi păstra jumătate din ei, ca onorariu pentru consultanţă.

Glasul lui Baxter coborî cu o octavă.

– Vino-aici peste zece minute; o să-ţi arăt cine te poate-ajuta.

– S-a făcut.

Când Quinn reveni la Jackson, bătrânul mascul sayce adulmeca fundul puţului. Limba lui albastră începu să lingă bucăţile însângerate de ţesut ce se prelingeau pe piatră.

Jackson privea posac.

– A plecat. A plecat cu gemenii după luptă. Hristoase, s-apară aşa… şi la numai o zi după sosire…

– Da? Aminteşte-ţi atunci că pentru două săptămâni va fi pe acelaşi vapor cu tine, fără s-aibă unde pleca. O să ai tot timpul de pe lume să-ţi exerciţi farmecele.

Celălalt se înveseli.

– Aşa-i.

– Cred că fac rost de ce ne trebuie. Deşi Fratele Domnului ştie ce fel de arme se vând în bomba asta. Probabil c-arbalete.

Jackson se răsuci către el.

– Eu tot cred c-ar trebui să rămânem aici. Ce speri să faci în amonte, să preiei conducerea aşezării?

– Dacă va fi nevoie, da. Jerry Baker nu-i singurul care şi-a adus un disc Banca Joviană. Dacă punem mâna pe suficiente discuri, o să ne putem cumpăra biletul de ieşire din mormanul ăsta de rahat.

– Chiar crezi că putem pleca? Că ne putem întoarce pe Pământ?

– Da. Însă va fi nevoie de bani serioşi, de valută forte şi asta-nseamnă că va trebui să-i despărţim pe mulţi colonişti de discurile lor. Îl fixă pe flăcău cu genul de privire pe care Banneth o folosea când îi intervieva pe noii recruţi: Eşti în stare de asta, Jackson? Eu am nevoie de oameni care să mă susţină până la capăt. N-am nevoie de cineva care să se tireze la primul semn de necazuri.

– Sunt cu tine. Până la capăt. Hristoase, Quinn, o ştii bine, ţi-am dovedit-o şi ieri-noapte şi-n noaptea asta.

În glas i se strecura o notă de disperare. Jackson insista să

aibă o parte din ceea ce oferea Quinn. Regulile de bază erau stabilite.

„Atunci să-nceapă jocul”, gândi Quinn. „Jocul cel mai mare dintre toate, cel pe care Fratele Domnului îl joacă toată eternitatea. Jocul răzbunării.”

– Haide, îi spuse. Să vedem ce-are Baxter pentru noi.

* * *

Horst Elwes examină afişajul funcţiei metabolice pe displayul blocului său medical, apoi coborî ochii către faţa adormită a lui Jay Hilton. Fetiţa era ghemuită într-un sac de dormit, cu chipul destins şi senin. Îi spălase şi dezinfectase julitura urâtă de pe picior, îi dăduse un antibiotic şi înfăşurase piciorul într-o teacă de membrană epitelială. Ţesutul protector dur avea să ajute la accelerarea regenerării naturale a dermei.

Păcat că membrana putea fi utilizată doar o singură dată. Horst începuse să se întrebe dacă îşi luase suficiente în trusa medicală. Potrivit cursului său medical didactic, pielea omenească lezată putea intra în putrefacţie, dacă era expusă în mod constant la umiditate ridicată. Iar umiditatea era cea mai ridicată în vecinătatea lui Juliffe.

Desprinse senzorul de pe gâtul lui Jay şi-l puse înapoi în fanta blocului medical.

Ruth Hilton îl privi întrebător.

– Deci…?

– I-am dat un sedativ şi-acum va dormi zece ore non-stop. Ar fi bine să fii lângă ea când se trezeşte.

– Bineînţeles că voi fi, se răsti femeia.

Horst aprobă din cap. Ruth nu arătase nimic altceva decât grijă şi compasiune, când fata, suspinând, se împleticise în dormitor, netrădând nicio urmă de slăbiciune. O ţinuse permanent pe Jay de mână în timp ce preotul dezinfectase rana şi şeriful îşi pusese întrebările. Abia acum i se revărsa neliniştea.

– Scuză-mă, zise Ruth.

Horst îi zâmbi liniştitor şi luă blocul medical. Era mai mare decât un bloc procesor standard, un paralelipiped lung de treizeci şi cinci de centimetri, lat de douăzeci şi cinci şi gros de trei, cu câteva unităţi senzoriale auxiliare şi memoria plină cu simptomele şi tratamentele tuturor bolilor omeneşti cunoscute. Iar asta era o îngrijorare la fel de mare ca membrana epitelială; în anii următori, Grupul 7 urma să fie complet dependent de el şi

de bloc în privinţa sănătăţii generale. Responsabilitatea începuse deja să-i bântuie gândurile. Scurta perioadă pe care o petrecuse în refugiul arcologiei îi arătase cât de puţin utilă era medicina teoretică în faţa afecţiunilor reale. Horst învăţase destule despre măsurile de prim-ajutor pentru a-i putea ajuta în mod practic pe medicii supraaglomeraţi, dar se putea dovedi fatal în amonte orice ar fi depăşit nivelul tăieturilor şi fracturilor.

Cel puţin blocul fusese lăsat în containerul lui; alte obiecte dispăruseră între spaţioport şi antrepozit. „La naiba, de ce-a trebuit ca Ruth să fi avut dreptate în privinţa asta?” Iar şerifii nu dovediseră absolut niciun interes când el anunţase dispariţia medicamentelor. Din nou, aşa cum spusese femeia.

Suspină şi-şi lăsă mâna pe umărul lui Ruth, care stătea pe marginea patului, mângâind părul fetiţei.

– Este mult mai tare ca mine, rosti el. Nu va păţi nimic. La vârsta ei, ororile dispar foarte repede. Şi vom pleca imediat în amonte. Părăsirea zonei în care s-a petrecut o va ajuta mult.

– Mulţumesc.

– Aveţi modificări genetice în moştenirea ereditară?

– Da, câteva. Nu suntem Saldane, dar unul dintre strămoşii mei a fost suficient de bogat, Dumnezeu să-l binecuvânteze, aşa că acum şase-şapte generaţii am căpătat câteva îmbunătăţiri bazice. De ce?

– Mă gândeam la posibilitatea infecţiilor. Aici există un gen de spori de fungi care pot trăi în sângele uman. Nu va fi însă nicio problemă dacă familia ta a avut parte de o îmbunătăţire a sistemului imunitar, oricât de modestă.

Se ridică în picioare şi-şi îndreptă spatele, strâmbându-se înaintea înţepăturilor din lungul şirei spinării. În dormitor era linişte; luminile fuseseră stinse în centru, unde restul copiilor din Grupul 7 se culcaseră. Insecte mari, de dimensiunea unor albine, cu aripi sure, roiau în jurul panourilor luminoase ce rămăseseră aprinse. El şi Ruth fuseseră lăsaţi singuri de către ceilalţi colonişti după ce şeriful plecase pentru a examina trupul din fluviu. Bărbatul văzu că în cantină avea loc un fel de întrunire, acolo se adunaseră majoritatea adulţilor. Trivii formau un grup compact în colţul opus şi priveau posaci. Şi speriaţi, îşi putea da seama Horst. Puşti rebutaţi care probabil nu mai văzuseră niciodată până acum cerul neacoperit, cu atât mai puţin jungla primitivă. Stătuseră toată ziua în dormitor. Horst ştia că ar fi trebuit să facă

un efort de a-i cunoaşte, de a-i ajuta să construiască o punte între ei şi coloniştii adevăraţi, de a uni comunitatea. La urma urmelor, aveau să-şi petreacă împreună restul vieţii. Cumva însă nu-şi putea mobiliza energia respectivă.

„Mâine”, îşi promise el. „Vom fi toţi împreună pe vapor timp de două săptămâni, aşa că voi beneficia de suficiente ocazii.”

– Ar trebui să particip la întrunire, rosti el.

Din locul în care se găsea, zărea doi oameni care stăteau în picioare şi se certau.

– Lasă-i să vorbească, mormăi Ruth. Asta-i va împiedica să facă vreo nedreptate. Nu vor lămuri nimic decât după sosirea supervizorului de colonie.

– Ar fi trebuit să fie aici azi-dimineaţă. Avem nevoie de sfaturi despre cum să ne ridicăm casele. Nu ştim nici măcar zona care ne-a fost alocată.

– Vom afla destul de repede, iar supervizorul va avea la dispoziţie toată călătoria pe fluviu ca să ne ţină prelegeri. Bănuiesc că-n seara asta îşi face de cap prin oraş. Nu-l pot învinui, în următoarele optsprezece luni va fi ţintuit alături de noi. Vai de capul lui!

– Întotdeauna te gândeşti la tot ce-i mai rău despre oameni?

– Aşa-i felul meu de a fi. Totuşi nu asta mă-ngrijorează-n clipa de faţă…

Horst aruncă altă privire spre întrunire. Oamenii votau acum, prin ridicare de mâini. Se aşeză pe patul pliant cu faţa la Ruth.

– Ce anume te îngrijorează?

– Crima.

– Nu ştim dacă a fost o crimă.

– Fii serios! Cadavrul era dezbrăcat. Ce altceva putea să fi fost?

– Poate că se-mbătase.

„Dumnezeu ştie că simt nevoia să beau ceva, doar privind fluviul ăsta.”

– Se-mbătase şi făcea baie? În Juliffe? Haide, Horst!

– Autopsia ar trebui să ne-arate dacă… Se opri sub privirea femeii: Nu va fi nicio autopsie, aşa-i?

– Nu. Probabil c-a fost aruncat în apă. Şeriful mi-a spus că azi-dimineaţă doi colonişti din Grupul 3 au fost daţi dispăruţi de către soţiile lor. Pete Cox şi Alun Reuther. Fac pariu zece la unu că trupul i-al unuia dintre ei.

– Probabil, admise Horst. Bănuiesc că-i şocant să vedem cât de comune sunt aici crimele urbane. Cumva nu-ţi imaginezi asemenea întâmplări pe o planetă-colonie de etapa I. Pe de altă parte, Lalonde nu-i deloc aşa cum îmi închipuisem. În curând însă vom lăsa toate astea în urmă. Comunitatea noastră va fi prea mică pentru astfel de acte, ne vom cunoaşte toţi reciproc.

Ruth îşi frecă ochii, cu o expresie îngrijorată.

– Horst, tu nu gândeşti. De ce era cadavrul gol?

– Nu ştiu… pentru haine, cred, şi pentru bocanci.

– Exact. Zi şi tu – ce fel de tâlhar te va omorî pentru o pereche de bocanci? De fapt, va omorî doi oameni, cu sânge rece. Dumnezeule, oamenii de aici sunt săraci – nu neg –, dar nici chiar atât de disperaţi.

– Atunci cine-a făcut-o?

Femeia privi cu subînţeles peste umărul lui. Horst se întoarse.

– Trivii? Nu ţi se pare c-asta-i o prejudecată? întrebă el pe un ton de reproş.

– Ai văzut cum sunt trataţi în oraş şi nici noi nu-i tratăm mai bine. Ei nu pot ieşi din cartierul portului, fără să nu fie bătuţi. În niciun caz dacă poartă combinezoanele alea şi n-au alte haine. Te-ntreb acum, cine-i cel mai probabil să-şi dorească nişte haine obişnuite? Cui nu-i pasă ce anume ar trebui să facă pentru a pune mâna pe ele? Iar cel care l-a ucis pe bărbatul acela a făcut-o în interiorul portului, inconfortabil de aproape de dormitorul ăsta.

– Doar nu crezi c-a fost unul dintre ai noştri? exclamă el.

– Să zicem că mă rog Cerului să nu fi fost. Dar după cum se dovedeşte a fi norocul nostru, nu m-aş baza pe asta.

* * *

Dintre cei trei sateliţi naturali ai Lalondei, numai Diranol, cel mai mic şi mai îndepărtat, rămăsese pe cerul nopţii, un glob de rocă cu regolit roşu-ocru, cu diametrul de nouă sute de kilometri, aflat la o jumătate de milion de kilometri depărtare. Plutea deasupra orizontului estic, zugrăvind Durringhamul într-o timidă fluorescenţă roz, când bicicleta cu motor frână şi derapă imediat în exteriorul trapezului de lumină care răzbătea din dormitorul mare de tranzit. Marie Skibbow îşi desfăcu braţele din jurul lui Furgus. Drumul prin oraşul întunecat fusese senzaţional, meritând fiecare clipă şi umplând-o de încântare şi aţâţare. Zidurile străfulgerau pe lângă ea, mai degrabă percepute decât

văzute, raza farului dezvăluia făgaşe şi petice de noroi pe stradă aproape imediat ce nimereau în ele, vântul îi flutura părul în jurul capului, ochii îi erau înţepaţi de curentul de aer. Pericole surescitante la fiecare mişcare de ghidon şi evitate în ultima fracţiune de secundă – *viaţă.*

– Am ajuns la staţia unde cobori, rosti Furgus.

– Da.

Fata îşi trecu piciorul peste şa şi rămase lângă el. Oboseala o copleşi acum, un talaz îngheţat de depresie care atârna undeva sus deasupra, pregătit să se năruiască peste posibilitatea viitorului şi a tot ce conţinea el.

– Eşti cea mai tare, Marie!

O sărută, şi o mână îi mângâie sânul drept prin ţesătura salopetei. Apoi dispăru, cu lumina roşie de poziţie din spate topindu-se în beznă.

Umerii fetei se gârboviră când pătrunse în dormitor. Majoritatea paturilor erau ocupate, oamenii sforăiau, tuşeau, se foiau. Îi veni să se întoarcă şi să fugă, să revină la Furgus şi Hamish, la satisfacţia întunecată din ultimele ore. Mintea încă îi clocotea de pe urma experienţelor avute, după sălbăticia primitivă a sayceilor şi mulţimea animată din La Donovan’s, cu căldura sângelui amplificându-i simţurile. După aceea delicioasa indecenţă a cabanei tăcute a gemenilor din cealaltă parte a oraşului, cu trupurile lor încordate pompând în ea, întâi pe rând, apoi amândoi simultan. Goana nebună cu bicicleta cu motor sub lumina vermilion a lunii. Marie ar fi dorit ca toate nopţile să fie la fel, fără sfârşit…

– Unde dracu-ai fost?

Tata stătea în faţa ei, cu buzele strânse în felul în care o făcea când era realmente furios. Şi pentru prima dată ei nu-i mai păsă.

– Pe-afară.

– Pe-afară, pe unde?

– M-am distrat. Exact ce consideri tu că n-ar trebui să fac.

Bărbatul o pălmui, şi sunetul obrazului lovit reverberă din tavanul înalt.

– Nu mai fi atât de obraznică, fato! Te-am întrebat ceva. Ce-ai făcut?

Marie îl fulgeră cu privirea, simţi cum îi arde obrazul care o ustura, însă refuză să şi-l frece.

– Şi-acum ce-o să urmeze, *tati?* O să-ţi scoţi cureaua? Sau o

să te mulţumeşti să mă iei la poceală cu pumnii.

Gura lui Gerald Skibbow rămase căscată. Oamenii de pe paturile apropiate se întorceau, privindu-i somnoros.

– Ştii cât e ceasul? Ce-ai făcut pân-la ora asta? şuieră el.

– Eşti sigur că vrei un răspuns adevărat la întrebarea asta, tati? *Foarte* sigur?

– Căţea neruşinată ce eşti! Maică-ta şi-a făcut griji toată noaptea din cauza ta. Ţie chiar nu-ţi pasă?

Marie ridică niţel dintr-o buză.

– Oare ce tragedie mi s-ar fi putut întâmpla în acest paradis în care ne-ai adus?

Pentru o clipă, crezu că bărbatul o va lovi din nou.

– În săptămâna asta în port au fost ucişi doi oameni, rosti el.

– Serios? Nu mă miră.

– Treci în pat! şuieră Gerald printre dinţii încleştaţi. O să stăm de vorbă mâine-dimineaţă.

– Să stăm de vorbă? repetă ea şiret. Vrei să zici c-o să m-asculţi?

– În pizda mă-sii, Skibbow, răcni cineva, termin-odată! Vrem să dormim şi noi!

Sub privirea neputincioasă a tatei, Marie îşi scoase pantofii şi porni către patul ei.

* * *

Quinn încă moţăia în sacul de dormit, luptându-se cu efectele berii proaste pe care o băuse în La Donovan’s, când cineva îi prinse latura patului pliant şi-l răsuci cu nouăzeci de grade. Braţele şi picioarele tânărului se zbătură în sac când se rostogoli pe podea, dar îi fu imposibil să oprească prăbuşirea. Şoldul lovi cel dintâi betonul, zguduindu-i rău pelvisul, apoi fu rândul maxilarului. Quinn urlă de durere şi surprindere.

– Scularea, triv! răcni o voce.

Un bărbat stătea în picioare lângă el şi-i rânjea cu răutate. Era trecut de patruzeci de ani, înalt şi bine clădit, cu păr negru, des, şi barbă bogată. Pielea maronie şi tăbăcită a feţei şi braţelor era însemnată ca un relief selenar de ciupituri de vărsat şi liniuţele roşii ale capilarelor sparte. Toate hainele lui erau din ţesături naturale, o cămaşă groasă din bumbac în carouri negre şi roşii cu mânecile smulse, pantaloni din dril verde, bocanci cu şireturi ce-i suiau până sub genunchi şi o centură la care purta o sumedenie de gadgeturi electrice şi o macetă din oţel lungă de nouăzeci de

centimetri cu aspect ameninţător. La baza gâtului scânteia un crucifix de argint pe un lănţişor subţire.

Bărbatul hohoti gros când Quinn gemu din cauza durerii ascuţite din şoldul care-i pulsa. Iar asta întrecu orice măsură. Quinn se luptă cu închizătoarea ermetică din partea de sus a sacului de dormit. Nenorocitului avea să-i pară *tare* rău. Închizătoarea se desfăcu. Braţele lui Quinn ieşiră, şi el izbi din picioare, străduindu-se să se elibereze din ţesătura care-l împiedica. Undeva la limitele percepţiilor sale, ceilalţi trivi strigau alarmaţi şi săreau peste paturi. Două fălci uriaşe şi umede i se închiseră în jurul mâinii drepte, *complet* de jur împrejur, dinţi ascuţiţi îi înţepară pielea subţire a încheieturii, cu vârfurile râcâindu-i printre tendoane. Groaza îl încremeni pentru o secundă de coşmar. Era un câine, un câine de vânătoare ieşit parcă din iad. Până şi un sayce s-ar fi gândit de două ori înainte să-l atace. Era înalt de un metru. Avea blană scurtă, sură, botul bont ca un cap de ciocan, iar pielea maxilarelor care părea din cauciuc negru era udă de salivă lipicioasă. Ochii mari şi lichizi îl fixau pe Quinn. Mârâia încet. Quinn simţea vibraţia mârâitului în tot lungul braţului. Rămase ca anesteziat, aşteptând ca fălcile să se închidă şi să înceapă sfâşierea. Totuşi, ochii se mulţumeau să-l privească.

– Mă numesc Powel Manani, rosti bărbosul. Iar gloriosul nostru conducător, Guvernatorul Colin Rexrew, m-a numit ca supervizor de colonie al Grupului 7. Asta-nseamnă, trivilor, că voi îmi aparţineţi: trup şi suflet. Şi pentru a-mi preciza poziţia absolut clar din capul locului: nu-mi plac trivii. Cred că planeta asta ar fi un loc mai bun fără nişte căcaţi împuţiţi ca voi care s-o strice. Însă consiliul de administraţie CDL a decis să ne împovăreze cu voi, aşa c-o să m-asigur al dracu' de bine că veţi fi storşi de fiecare franc al preţului călătoriei voastre înainte să vi se termine timpu' de muncă. Aşa că, dacă vă zic să lingeţi căcat, o să lingeţi căcat, o să mâncaţi ce vă dau eu şi-o să vă-mbrăcaţi cu ce-o să vă dau eu. Şi pentru că sunteţi nişte putori nenorocite din născare, în următorii zece ani n-o să ştiţi ce-i aia o zi liberă.

Se lăsă pe vine lângă Quinn şi rânji larg.

– Cum te cheamă, belitule?

– Quinn Dexter… domnule.

Sprâncenele lui Powel se arcuiră apreciativ.

– Bravo. Eşti deştept, Quinn. Prinzi repede.

– Mulţumesc, domnule.

Limba câinelui era lipită de degetele lui şi se mişca în sus şi-n jos pe încheieturile lor. Era o senzaţie cu totul dezgustătoare. Până atunci nu mai auzise de vreun animal care să fi fost atât de perfect dresat.

– Şmecherii aduc necazuri, Quinn. Tu o să-mi aduci mie necazuri?

– Nu, domnule.

– Pe viitor o să te scoli dimineaţa, Quinn?

– Da, domnule.

– Perfect. Atunci ne vom înţelege unul cu celălalt.

Powel se sculă. Câinele dădu drumul mâinii lui Quinn şi se retrase un pas.

Quinn îşi ridică mâna. Sclipea de salivă; în jurul încheieturii se zăreau semne roşii, aidoma unei brăţări tatuate, din care înfloriră două picături de sânge.

Powel mângâie drăgăstos câinele pe cap.

– El e prietenul meu, Vorix. Noi doi suntem legaţi prin afinitate, ceea ce-nseamnă că pot literalmente s-adulmec orice şmecherii aţi pune la cale voi, capete-de-miei. Aşa că nici măcar nu-ncercaţi vreo cioacă, fiindcă le ştiu pe toate. Dacă descopăr că faceţi ceva ce nu-mi place, Vorix se va ocupa de voi, şi data viitoare n-o să vă muşte mâinile, ci-o să vă halească negreşit coaiele. M-am făcut înţeles?

Trivii îşi mormăiră răspunsul cu capetele plecate, evitând ochii lui Powel.

– Mă bucur că niciunul dintre noi nu-şi face iluzii despre celălalt. Şi-acum instrucţiunile voastre pentru ziua de azi. Nu le voi repeta. Grupul 7 pleacă în amonte pe trei vapoare: *Swithland, Nassier* şi *Hycel.* În clipa de faţă ele sunt amarate în portul trei şi vor pleca peste patru ore. Ăla-i timpul în care trebuie să-ncărcaţi bagajele coloniştilor. Orice containere care nu-s încărcate le veţi căra cu spinarea până la destinaţie. Nu v-aşteptaţi din partea mea să vă fiu dădacă, organizaţi-vă singuri şi daţi-i drumul! Voi veţi călători cu mine şi cu Vorix pe *Swithland.* Mişcarea!

Vorix lătră şi-şi dezveli colţii. Powel îl privi pe Quinn retrăgându-se de-a buşilea ca un crab, apoi se ridică şi porni în goană după ceilalţi trivi. Ştia că Quinn îi va face necazuri; după ce ajutase la punerea pe picioare a cinci colonii, putea să citească gândurile trivilor ca pe un raport de personalitate.

Tânărul era foarte ranchiunos, dar nu lipsit de inteligenţă. Era mai presus de un puşti rebutat, probabil că fusese implicat în vreo organizaţie ilegală înainte să fi fost transportat. Powel se gândi la posibilitatea de a-l abandona pur şi simplu când *Swithland* pleca, lăsându-i pe şerifii din Durringham să-şi bată capul cu el. Însă Oficiul de Alocare a Terenurilor ar fi ştiut ce făcuse şi acţiunea respectivă i-ar fi fost trecută în dosar, care conţinea deja prea multe incidente.

– Futu-i, mormăi el în barbă.

Trivii părăsiseră dormitorul şi mergeau pe poteca spre antrepozit. Şi se părea că se strânseseră în jurul lui Quinn, aşteptând să înceapă să-i direcţioneze. Asta era situaţia; dacă ar fi fost cazul, Quinn putea să aibă şi un accident în junglă…

Horst Elwes urmărise scena alături de alţi membri ai Grupului 7 şi acum se apropie de Powel. Câinele supervizorului întoarse capul şi-l privi. Dumnezeule, ce mai brută era! Lalonde devenea realmente un test neplăcut pentru el.

– A fost realmente necesar să fii atât de nepoliticos cu băieţii aceia? îl întrebă el pe Powel Manani.

Powel îl examină din tălpi până-n creştet, observându-i crucifixul alb.

– Da. Dacă doreşti adevărul gol-goluţ, părinte. Aşa-i tratez întotdeauna. Trebuie să ştie din capul locului cine-i şeful. Crede-mă, ei respectă duritatea.

– Ar răspunde şi faţă de blândeţe.

– Perfect, părinte, dovedeşte-le cât mai multă. Şi, ca să vezi că nu sunt ranchiunos, le voi da timp liber să participe la slujba de duminică.

Horst fu nevoit să iuţească pasul, pentru a rămâne lângă el.

– Câinele tău… rosti el precaut.

– Ce-i cu el?

– Spui că sunteţi legaţi prin afinitate?

– Exact.

– Atunci eşti edenist?

Vorix scoase un sunet care semăna suspicios de mult cu un pufnet derizoriu.

– Nu, părinte, răspunse Powel. Sunt pur şi simplu un om practic. Şi dac-aş avea câte un fuzidolar pentru fiecare preot nou-sosit care m-a-ntrebat asta, aş fi milionar. Am nevoie de Vorix în amonte; am nevoie de el să vâneze, să cerceteze, să-i

ţină pe trivi la respect. Simbionţii neuronali îmi asigură controlul lui. Îi folosesc pentru că-s ieftini şi funcţionează. La fel ca toţi ceilalţi supervizori de colonii şi ca jumătate dintre şerifii comitatelor. Numai religiile majore cu sediile pe Pământ susţin prejudecăţile oamenilor faţă de bitek. Însă pe planete ca Lalonde, noi nu ne putem îngădui dezbaterile voastre teologice puritane. Noi folosim ce avem şi când trebuie. Iar dacă vrei să supravieţuieşti îndeajuns de mult ca să bagi în capetele celei de-a doua generaţii a Grupului 7 intoleranţa voastră nobilă legată de un singur cromozom care face din oameni o blasfemie, atunci şi tu vei proceda la fel. Acum, scuză-mă, dar am de pornit o expediţie de colonizare.

Trecu pe lângă el, pornind spre port.

Gerald Skibbow şi alţi membri ai Grupului 7 îl urmară şi câţiva aruncară priviri stânjenite preotului surprins. Gerald îl privi pe Rai Molvi adunându-şi curajul să vorbească. Molvi fusese foarte gălăgios la întrunirea din seara trecută şi părea să se considere un lider al coloniştilor. Mulţi sugeraseră ca ei să-şi alcătuiască un comitet oficial, care să aleagă un purtător de cuvânt. În felul acela grupului i-ar fi fost mai uşor să interfaţeze cu autorităţile, spusese Molvi. În sinea sa, Gerald îi dădea şase luni înainte de a fugi înapoi la Durringham cu coada între picioare. Bărbatul era genul evident de avocat, nu avea trăsăturile necesare unui fermier.

– Ar fi trebuit să fi fost de ieri aici, ca să ne informezi, zise Molvi.

– Corect, încuviinţă Powel fără să încetinească, îmi cer scuze. Dacă doriţi să faceţi o plângere oficială la adresa mea, Oficiul de Alocare a Terenurilor care-mi deţine contractul este într-o benă la marginea de vest a oraşului. Sunt doar şase kilometri.

– Nu, rosti repede Molvi, nu doream să te reclamăm. În acelaşi timp trebuie să stabilim totuşi unele lucruri, pentru a ne pregăti. Ar fi fost util dacă ai fi participat.

– La ce să particip?

– La întrunirea consiliului de aseară.

– Ce consiliu?

– Consiliul Grupului 7.

Powel trase adânc aer în piept. Nu putea să înţeleagă niciodată ce căutau pe Lalonde jumătate dintre viitorii colonişti. Probabil că CDL utiliza pe Pământ nişte tehnici de publicitate cu

totul ieşite din comun.

– Şi ce ar fi dorit *consiliul* să ştie?

– Păi… în primul rând, unde mergem?

– În amonte. Powel prelungi pauza îndeajuns de mult pentru ca bărbatul celălalt să se simtă stânjenit: În aşa-numitul Comitat Schuster, pe afluentul Quallheim. Deşi sunt sigur că, dacă vă gândiţi la altceva, căpitanul vaporului va fi fericit să vă ducă acolo.

Molvi se înroşi la faţă.

Gerald înaintă până ajunse în faţă, în timp ce ieşiseră de sub acoperişul scârţâitor al dormitorului. Powel se răsucise, pornind către portul circular aflat la două sute de metri depărtare, cu Vorix urmându-l plin de zel. Câteva bărci cu vâsle erau trase lângă pontoanele din lemn din interiorul bazinului artificial. Deasupra lor se roteau punctele roşu-strălucitor ale unor cioropui hoitari. Imaginea, cu atmosfera de aventură pe care o degaja, era imbatabilă şi-i iuţea sângele în vine.

– Trebuie să ştim ceva anume despre vapoarele cu zbaturi? întrebă el.

– Nu prea, răspunse Powel. Fiecare transportă în jur de o sută cincizeci de oameni şi vom ajunge la Quallheim în două săptămâni. Mesele vă sunt asigurate ca parte din taxa de tranzit, şi eu vă voi povesti despre aspectele practice legate de junglă şi de ridicarea caselor. Aşa că găseşte-ţi o cuşetă şi bucură-te de croazieră, fiindcă n-o să mai ai parte de alta ca ea. După ce debarcăm, începe munca adevărată.

Gerald încuviinţă în semn de mulţumire şi reveni la dormitor. Ceilalţi n-aveau decât să-l sâcâie pe bărbat cu întrebări irelevante, dar el avea să-şi pună familia să strângă lucrurile şi să se îmbarce imediat pe *Swithland.* O croazieră lungă pe fluviu ar fi fost exact ce-i trebuia lui Marie ca să se liniştească.

* * *

Swithland avea designul standard al vapoarelor cu zbaturi ce operau pe Juliffe: o carenă lată şi puţin adâncă, asamblată din scânduri de mayope, lungă de şaizeci de metri de la provă la pupa şi lată de douăzeci de metri. Întrucât nivelul apei se afla la numai un metru şi jumătate sub punte, aproape că putea fi confundată cu o plută bine construită, dacă n-ar fi existat suprastructura ei, care semăna cu un hambar dreptunghiular mare. Amestecul bizar de tehnologii vechi şi moderne reprezenta

alt indicator al statutului dezvoltării pe Lalonde. Două roţi cu zbaturi la jumătatea cocii, fiindcă erau mai simplu de construit şi întreţinut decât elicele mai eficiente. Motoare electrice, pentru că maşinile industriale pentru asamblarea lor erau mai ieftine decât echivalentul necesar pentru a produce o unitate generator-plus-turbină-de-abur. Energia necesară pentru motoarele electrice era produsă de un focar cu schimb termic în stare solidă importat din Oshanko. Asemenea importuri costisitoare erau tolerate doar atâta timp cât numărul de vapoare cu zbaturi făcea neeconomică fabricarea de generatoare şi turbine. Când numărul acestora creştea, ecuaţiile economice ale guvernului aveau probabil să se schimbe în consecinţă, îndepărtându-le probabil complet şi înlocuindu-le cu altă combinaţie la fel de improbabilă. Cam aşa înainta progresul pe Lalonde.

Swithland în sine avea vechimea de numai şaptesprezece ani şi o aşteptau minimum cincizeci-şaizeci de ani de exploatare. Căpitanul Rosemary Lambourne încheiase o ipotecă împreună cu CDL pe care aveau s-o achite pesemne nepoţii ei. Din punctul ei de vedere, era în câştig. Şaptesprezece ani în care văzuse colonişti nefericiţi pornind în amonte spre ruina visului lor o convinseseră că procedase aşa cum trebuia. Contractul cu Oficiul de Transport al Guvernatorului pentru transportul coloniştilor îi aducea un venit solid, garantat pentru următorii douăzeci de ani, iar tot ce aducea în aval pentru comunitatea comercială aflată în creştere din Durringham reprezenta profit pur, transpus în fuzidolari forte.

Viaţa pe fluviu era cea mai bună; femeia abia îşi putea reaminti despre existenţa de pe Pământ, unde lucrase într-un birou de proiectare Guvcentral pentru îmbunătăţirea vagoanelor trenurilor prin vid. Aceea fusese existenţa altei persoane.

Cu un sfert de oră înainte de momentul stabilit pentru plecare, Rosemary stătea pe puntea deschisă, care ocupa sfertul anterior al suprastructurii punţii superioare. Powel Manani i se alăturase după ce-şi suise calul pe schela de acces la bord şi-l legase pe puntea pupei. Copii şi adulţi deopotrivă se fâţâiau de colo-colo. În principal, copiii se adunaseră în jurul calului, pe care-l atingeau şi mângâiau cu blândeţe. Genţi de voiaj şi valize mai mari erau împrăştiate peste tot pe scândurile din lemn întunecat. Zgomotul câtorva discuţii aprinse se ridica până pe puntea superioară. Nimeni nu se gândise să numere câţi oameni

suiau la bord. Acum vaporul era supraîncărcat, şi ultimii veniţi ezitau în a căuta altă cuşetă pe unul dintre celelalte vapoare.

– Ţi-ai organizat bine trivii, îi spuse ea supervizorului. Nu cred c-am mai văzut vreodată echipamentele aşezate atât de profesionist. Au terminat acum mai bine de o oră. Conducerea portului ar trebui să ţi-i preia şi să-i utilizeze ca docheri.

– Hmm, făcu Powel.

Vorix, care zăcea întins pe punte înapoia lor, mârâi nemulţumit.

Rosemary surâse auzindu-l. Uneori nu era sigură cine de cine era legat.

– Ceva-n neregulă? întrebă ea.

– Mai precis, cineva. Şi-au găsit un lider. Ăsta o să producă necazuri, Rosemary. O ştiu.

– O să-i ţii tu la respect. Ce naiba, ai supervizat cinci colonii şi toate au fost viabile. Dacă tu n-o poţi face, atunci nimeni nu poate.

– Mulţumesc. Nici tu nu te descurci deloc rău.

– Powel, de data asta fii cu ochii-n patru. În Comitatul Schuster au dispărut oameni, recent. Se spune că Guvernatorul nu-i deloc încântat.

– Da?

– *Hycel* duce un marshal în amonte. O să cerceteze pe-acolo.

– Mă-ntreb dacă există vreo recompensă pentru găsirea lor? Guvernatorului nu-i plac coloniştii care se sustrag contractului, deoarece creează precedente nedorite. Atunci toţi ar vrea să se stabilească în Durringham.

– Din câte am auzit, vor numai să afle ce li s-a întâmplat, nu şi unde sunt.

– Da?

– Au dispărut pur şi simplu. Niciun semn de violenţă. Au lăsat pe loc toate echipamentele şi animalele.

– Perfect, bine, o să fiu atent.

Bărbatul scoase din raniţa de la picioarele sale o pălărie cu boruri largi. Era galben-verzuie şi foarte pătată.

– Împărţim o cuşetă-n călătoria asta, Rose?

– Nici vorbă. Ea se apleca mai mult peste balustradă şi examină puntea provei, în căutarea celor patru copii ai ei care, alături de doi fochişti, formau tot echipajul: Am un triv nou-nouţ ca fochist-doi. Îl cheamă Barry Macarple şi-are nouăsprezece ani

– un mecanic, foarte talentat şi-n pat. Cred că asta-l şochează pe băiatul meu mai mare. Mai exact când se opreşte el însuşi din a le-o trage fetelor coloniştilor.

– Bine.

Vorix emise un scâncet plângăreţ şi-şi lăsă botul pe labele din faţă.

– Când te mai întorci în Comitatul Schuster? întrebă Powel.

– Peste vreo două luni, poate chiar trei. Data viitoare duc un grup în Comitatul Colane, pe afluentul Dibowa. După aceea voi fi-n zona ta. Vrei să-ţi fac o vizită?

El îşi puse pălăria pe cap şi socoti mental.

– Nu, e prea devreme. Grupul de-acum nu-şi va fi epuizat până-atunci proviziile. Nu, mai bine peste nouă-zece luni, să-i lăsăm să simtă niţel sărăcia şi-atunci o să le putem vinde un săpun pentru cincizeci de fuzidolari.

– Aşa rămâne atunci.

Bătură palma, apoi reveniră cu atenţia la coloniştii care se certau dedesubt.

* * *

Swithland plecă mai mult sau mai puţin la ora anunţată. Karl, băiatul cel mai mare al lui Rosemary, robust, în vârstă de cincisprezece ani, alergă pe punte, dând ordine coloniştilor care ajutau la parâme. Ovaţii se ridicară din mijlocul pasagerilor când zbaturile începură să se rotească, şi vaporul se îndepărtă de chei.

Rosemary era ea însăşi pe puntea de comandă. Fundul bazinului portului nu era oricum adânc, şi *Swithland* se mişca greoi din cauza calei ticsite cu lemne pentru focar, a coloniştilor, echipamentelor lor şi a proviziilor pentru trei săptămâni. Femeia viră pe lângă extremitatea cheiului şi ieşi în centrul bazinului artificial. Focarul ardea energic, şi coşul dublu ridica un nor înalt de fum albastru-cenuşiu. De la prova, Karl îi zâmbi şi ridică degetul mare. „Băiatul ăsta o să frângă multe inimi”, gândi ea cu mândrie.

În mod plăcut nu se zărea absolut niciun nor de ploaie şi detectorul masic cu baleiere frontală îi arăta un canal liber. Rosemary trase o singură dată sirena şi împinse înainte manetele ambelor roţi cu zbaturi, ieşind din port pe iubitul ei fluviu neîmblânzit care se întindea în necunoscut. Cum s-ar fi putut ca viaţa să fie mai bună de atât?

Pe prima sută de kilometri, coloniştii din Grupul 7 nu putură decât să fie de acord cu ea. Cu excepţia lui Durringham, aceasta era cea mai veche porţiune locuită de pe Amarisk, colonizată cu aproape douăzeci şi cinci de ani în urmă. Jungla fusese defrişată în fâşii largi, făcând loc ogoarelor, livezilor şi păşunilor. De pe punte puteau să vadă turme de animale care rătăceau nestingherit pe izlazurile întinse şi echipe de culegători ce lucrau în livezi şi pe plantaţii, cu grămezile de coşuri din nuiele pline cu fructe. Satele formau un lanţ continuu pe malul sudic, idilicul rural; căsuţe din lemn, solide şi viu colorate amplasate în mijlocul grădinilor largi ce abundau în flori, cu şiruri de copaci înalţi şi verzi care asigurau adăpost umbros. Aleile dintre trunchiuri erau plantate cu iarbă deasă, care strălucea smarald viu sub lumina solară intensă. Aici, unde oamenii se puteau extinde fără restricţii, nu exista traficul pedestru şi pe roţi care să transforme solul umed în genul de noroi permanent respingător ce acoperea străzile din Durringham. Cai înaintau, trăgând căruţe încărcate cu fân şi orz. Morile de vânt alcătuiau un şir de turnuleţe regulate deasupra orizontului, cu palele rotindu-se leneş în vântul persistent. Pontoane lungi ieşeau în valurile ocru ale lui Juliffe, câte două-trei pentru fiecare sat. Barjele mici, cu zbaturi, doritoare de produsele fermelor le vizitau constant. Copiii stăteau pe extremităţile pontoanelor, pescuind cu undiţe sau doar cu sfori, şi fluturau din braţe spre alaiul permanent de ambarcaţiuni. Dimineaţa, bărci mici cu pânze ieşeau să pescuiască pe fluviu, şi *Swithland* înainta încetişor prin flotila de vele triunghiulare ce fluturau în briza plină de prospeţime.

Seara, când cerul se înflăcăra în portocaliu-închis în jurul orizontului vestic, şi stelele răsăreau deasupra, focuri mari, ca de tabără se aprindeau pe pajiştile satelor. Gerald Skibbow fu redus la o melancolie nearticulată. Apa neagră reflecta triunghiuri prelungi de lumină oranj dinspre focuri şi se auziră frânturi de cântece îndată ce sătenii se strânseră în jurul lor pentru cina comună.

– Nu crezusem niciodată c-ar putea fi atât de perfect, îi spuse lui Loren.

Femeia zâmbi când braţul lui îi cuprinse umerii.

– Arată frumos, nu-i aşa? Ca din basme.

– Felul ăsta de viaţă poate să fie şi-al nostru. Ne-aşteaptă acolo, la capătul fluviului. Peste zece ani, noi vom dansa în jurul

unui foc de tabără, în vreme ce vapoarele vor trece pe apă.

– Iar noii coloniştii ne vor privi şi vor visa!

– Ne vom construi casa ca un palat din lemn! Acolo vei trăi, Loren, într-un palat în miniatură pe care l-ar invidia şi regele lui Kulu! Şi-o să ai o grădină plină cu legume şi flori, iar eu voi fi în livadă sau voi avea grijă de vite. Paula şi Marie vor locui în apropiere, iar nepoţii ni se vor încurca printre picioare.

Loren îl îmbrăţişă strâns. Bărbatul lăsă capul pe spate şi eliberă un strigăt de fericire.

– Doamne, cum de-am putut irosi atâţia ani pe Pământ? Ăsta-i locul căruia îi aparţinem, noi toţi, Loren. Ar trebui să renunţăm la arcologii şi la navele stelare şi să trăim aşa cum a dorit Dumnezeu. Realmente, aşa ar trebui să facem.

Ruth şi Jay stăteau împreună lângă balustrada pupei şi priveau soarele care se afunda sub orizont, încununând fluviul vast cu o aură de lumină auriu-purpurie vreme de un minut sublim de magic.

– Ascultă, mami, cântă… spuse fetiţa.

Chipul îi era o imagine a seninătăţii. Cadavrul oribil din ziua anterioară fusese uitat de mult; Jay găsise fericirea deplină în calul mare şi bej care era legat de balustrada babordului. Ochii lui negri şi uriaşi erau blânzi şi iubitori, iar atunci când îl hrănea din palmă botul umed o gâdila într-un chip minunat. Nu-i venea să creadă că ceva atât de imens putea fi atât de blajin. Domnul Manani spusese deja că o va lăsa să-l plimbe în fiecare dimineaţă în jurul punţilor, ca să facă mişcare, şi o va învăţa cum să-l ţesale. *Swithland* era întruparea paradisului.

– Ce cântă?

– Pare un imn.

Pentru prima dată de când asolizaseră, Ruth începea să simtă ca şi cum ar fi luat decizia corectă. În tot cazul, satele arătau atrăgătoare şi bine organizate. A şti că era posibil să reuşeşti însemna că ai câştigat jumătate de bătălie. Mai departe de capitală, avea să fie mai greu, totuşi nu imposibil.

– Nu pot spune că-i învinovăţesc.

Vântul se stinsese, aşa că flăcările focurilor de tabără se ridicau perfect vertical în noaptea înstelată, dar aromele mâncărurilor gătite se revărsau peste apă până la *Swithland* şi

celelalte două vapoare. Mireasma de pâine proaspăt coaptă şi izurile de tocăniţe puternic condimentate înnebuneau stomacul lui Quinn. Trivii căpătaseră mezeluri şi un fruct care semăna cu o portocală, atât doar că avea coaja vineţiu-albăstruie şi gust sărat. Toţi coloniştii avuseseră parte de o masă caldă. Ticăloşii… Pe de altă parte, trivii începuseră să-i caute sfatul, iar asta era important. Stătea pe punte în faţa suprastructurii şi privea către nord, departe de toate căcaturile alea de coşmelii medievale înaintea cărora salivau coloniştii. Nordul era întunecat, şi asta-i plăcea. Întunericul avea multe forme, materiale şi mentale, şi în cele din urmă le cucerea pe toate. Asta-l învăţase secta, întunericul însemna putere şi cei care-l îmbrăţişau aveau să triumfe întotdeauna.

Buzele lui se mişcară fără sunet:

– După întuneric vine Aducătorul Luminii. Şi El îi va răsplăti pe cei care I-au urmat cărarea în abisul Nopţii. Fiindcă ei rămân credincioşi lor înşişi şi naturii omului, care este fiară. Ei vor sta la dreapta Lui şi-i vor neferici pe cei care se-nveşmântă în neadevărul Domnului Nostru şi al fratelui Său.

O mână atinse umărul lui Quinn, şi preotul cel gras îi surâse:

– Peste câteva minute, ţin o slujbă pe puntea pupa. Vom binecuvânta acţiunea noastră. Eşti bine-venit să participi.

– Nu, mulţumesc, părinte, replică Quinn sec.

Horst îi zâmbi trist.

– Înţeleg. Totuşi uşa Domnului este de-a pururi deschisă pentru tine.

Îşi continuă drumul spre puntea pupa.

– Domnul tău, murmură Quinn către spinarea care se îndepărta. Nu al meu.

Jackson Gael o văzu pe fata din La Donovan’s rezemată de balustrada babordului, la pupa, lângă roata cu zbaturi, cu bărbia proptită în palme. Purta o cămaşă albastră boţită băgată într-un şort negru, lung, cu pantofi albi în picioare, însă fără ciorapi. La început, crezu că privea apa, dar apoi îi văzu blocul StF personal prins la centură şi lentilele argintii din ochi. Piciorul ei bătea ritmat pe punte.

Tânărul îşi dezbrăcă partea de sus a salopetei cenuşii şi-i legă mânecile în jurul mijlocului, astfel ca ea să nu vadă blestematele litere stacojii. Nu simţi nicio reducere apreciabilă a temperaturii,

când aerul umed îi atinse pielea. Oare pe planeta asta existase vreodată măcar o moleculă de aer rece?

O bătu uşor pe umăr.

– Bună…

O grimasă de nemulţumire traversă chipul fetei. Irisuri oarbe de oglindă se întoarseră în direcţia lui, şi mâna ei bâjbâi peste comenzile blocului micuţ. Argintul dispăru şi lăsă locul ochilor negri şi expresivi.

– Da?

– Ce era – un program local?

– Aici? Cred că glumeşti. Motivul pentru care suntem pe-un vapor este că pe planeta asta încă nu s-a inventat roata.

Jackson izbucni în râs.

– Aici ai dreptate. Şi ce Vizai?

– *Cinetica vieţii.* Ultimul album al Jezzibellei.

– Îmi place Jezzibella.

Proasta ei dispoziţie dispăru pentru un moment.

– Cred şi eu. Îi transformă pe masculi în gelatină. Ne-arată nouă, femelelor, ce putem face, dac-o vrem. Ea a reuşit.

– Am văzut-o o dată live.

– Dumnezeule! Serios? Când?

– A fost acum un an în arcologia mea. Cinci seri pe stadion, toate cu casa-nchisă.

– Bună?

– Supertare. Deschise braţele exuberant: Deloc ca o formaţie Stare Fantasy obişnuită, ci aproape sex direct, dar ea a ţinut-o ore la rând. Ce face cu dansatorii îţi incendiază realmente tot corpul. Se zice că pilonii ei de emisie AV foloseau coduri ilegale de activare a simţurilor. Cui îi pasă? Ţi-ar fi plăcut.

Marie Skibbow ţuguie din nou buzele, îmbufnată.

– N-o s-o mai ştiu niciodată, este? Nu pe nenorocita asta de planetă handicapată.

– N-ai dorit să vii aici?

– Nu.

Resentimentul furios din glasul ei îl surprinse. Coloniştii păruseră o ceată imbecilă, fascinaţi de ideea căcaturilor alea rustice fermecătoare ce se-ntindeau pe malul apei. Nu-i trecuse prin minte că era posibil să nu fi fost uniţi spre ţelul lor. Se putea ca Marie să fie o aliată valoroasă.

Îl văzu pe fiul căpitanului, Karl, coborând pe flancul

suprastructurii. Băiatul purta şort alb din doc şi sandale cu tălpi de cauciuc. *Swithland* străbătea o porţiune mai agitată a fluviului, însă echilibrul lui Karl era miraculos; putea să anticipeze cea mai uşoară legănare a vaporului.

– Aici erai, se adresă el lui Marie. Te-am căutat peste tot, crezusem c-o să fii la slujba pe care-o ţine preotul.

– Eu nu contribui la binecuvântarea călătoriei ăsteia, replică ea spiritual.

Karl surâse larg, şi dinţii îi sclipiră în amurgul care sporea. Era cu un cap mai scund decât Jackson, ceea ce însemna câţiva centimetri sub înălţimea lui Marie, iar muşchii torsului îi păreau desprinşi dintr-un manual medical ilustrat. Probabil că familia lui avusese parte de multe modificări genetice, fiindcă era prea perfect. Jackson privi tot mai stupefiat, cum puştiul întinse mâna către fată cu un gest de aşteptare.

– Eşti gata? întrebă Karl. Cabina mea este sus la prova, imediat sub punte.

Marie îi acceptă mâna.

– Sigur.

Jackson se alese cu o clipire din ochi dinspre Karl, care o conduse pe Marie de pe punte. Cei doi dispărură în suprastructură şi Jackson fu sigur că auzi chicotitul lui Marie. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îl preferase pe Karl? Băiatul avea cu cinci ani mai puţin decât el. Pumnii i se încleştară de furie. Asta din cauză că el era un triv, o ***ştia.*** Căţeaua dracului!

Cabina lui Karl era un compartiment compact cu vedere peste prova, în mod limpede încăperea unui adolescent. Pe masă erau două blocuri procesoare, alături de unităţi cu microinstrumente şi un ansamblu electronic pe jumătate demontat dintr-un sistem al punţii. Hologramele de pe pereţi arătau peisaje stelare şi planetare; pe podeaua din scândură erau împrăştiate haine, încălţăminte şi prosoape. Era de vreo zece ori mai spaţioasă decât cabina pe care erau silite s-o împartă familiile Skibbow şi Kava.

Uşa se închise îndărătul lui Marie, amuţind sunetul congregaţiei de pe puntea pupei. Karl îşi azvârli imediat sandalele din picioare şi deplie un pat lat care fusese rabatat lângă perete.

„N-are decât cincisprezece ani”, îşi spuse Marie, „totuşi un corp incredibil, iar zâmbetul ăla… Dumnezeule, n-ar fi trebuit să-i

îngădui să mă convingă să vin aici, cu-atât mai puţin să mă gândesc să mă culc cu el.” Dar asta o făcea însă să se simtă şi mai aţâţată.

Credincioşii începuseră să cânte un imn, şi glasurile lor aduceau un entuziasm bogat melodiei lente. Marie se gândi la tatăl ei care se afla acolo, la expresia lui doritoare să facă amendamente de azi-dimineaţă, când îi spusese cum călătoria pe fluviu avea să-i arate fetei satisfacţia sănătoasă care putea fi câştigată din partea liniştită a vieţii şi muncii cinstite. „De aceea, te rog, scumpo, încearcă să-nţelegi că Lalonde este acum viitorul nostru, şi încă un viitor minunat.”

Marie îşi descheie cămaşa sub ochii triumfători ai lui Karl, apoi coborî degetele spre şort.

* * *

Aşezările de pe malul lui Juliffe se modificară în chip subtil după a treia zi. *Swithland* trecu de capătul Mlaştinii Hultain, şi satele începură să apară pe îndepărtatul mal nordic. Ele nu aveau aspectul îngrijit al celor de până atunci, ci existau mai puţine animale şi ogoare cultivate; o suprafaţă mai mică de junglă fusese defrişată, iar copacii care se ridicau foarte aproape de case păreau mult mai impunători.

Fluviul se bifurcă, totuşi *Swithland* continuă pe albia principală. Traficul nautic începu să se rărească. Satele de aici continuau să se străduiască din greu să îmblânzească pământul şi nu-şi puteau îngădui timpul necesar construirii de ambarcaţiuni. Şlepuri mari pufăiau pe apă, încărcate în principal cu cherestea de mayope obţinută de noile aşezări şi vândută şantierelor navale din oraş. Dar până la sfârşitul primei săptămâni, până şi şlepurile rămaseră în urmă. Pur şi simplu, transportul pe asemenea distanţe al cherestelei nu era economic.

Gurile de vărsare ale afluenţilor apăreau acum practic la fiecare oră. Juliffe era mai îngust, se redusese la vreo doi kilometri lăţime, şi apele iuţi erau aproape limpezi. Uneori parcurgeau câte cinci-şase kilometri fără să vadă nicio aşezare.

Horst simţea cum dispoziţia de la bord se schimba şi se rugă ca melancolia să ia sfârşit după ce aveau să debarce. Diavolul le găseşte de lucru trândavilor, iar proverbul acela nu fusese nicicând mai adevărat ca aici. După ce aveau să fie ocupaţi cu clădirea satului lor şi cu pregătirea terenului, membrii Grupului 7

nu ar mai fi avut vreme pentru clocirea de gânduri sumbre. Însă a doua săptămână păru că nu se mai termină, iar ploile zilnice reveniră cu răutate. Oamenii mormăiau, întrebându-se de ce trebuiau să călătorească atât de departe de oraş pentru loturile care le fuseseră alocate.

Jungla devenise o prezenţă oprimantă de ambele părţi, strângându-se asupra lor, cu arbori şi hăţişuri atât de dese, încât malurile creau o baricadă solidă de frunze care cobora până la apă. Foltwine, o plantă de apă dulce extrem de tenace, era tot mai mult o pacoste. Frunzele ei castanii lungi ca nişte panglici se dezvoltau imediat sub suprafaţa apei, de-a latul fluviului. Rosemary evita cu uşurinţă bancurile mari, totuşi şuviţe se înfăşurau inevitabil în jurul zbaturilor. *Swithland* făcea opriri frecvente, iar Karl şi sora lui mai mică se suiau pe roţi şi tăiau frunzele lunecoase şi rezistente cu lamele galben-radiant ale cuţitelor de fisiune.

La treisprezece zile după ce plecaseră din Durringham, ieşiră de pe Juliffe şi porniră în sus pe afluentul Quallheim. Era lat de trei sute de metri, cu curgere rapidă, iar arborii acoperiţi de liane şi înalţi de treizeci de metri formau palisade pe ambele maluri. Hăt către sud coloniştii puteau întrezări piscurile purpurii şi sure ale unui lanţ muntos îndepărtat. Se minunau, privind zăpada de pe vârfuri, care sclipea orbitor în soare; părea să aparţină altei planete, în niciun caz Lalondei.

În zorii celei de-a paisprezecea zile de la plecarea din Durringham, apăru vederii un sat, primul pe care-l văzuseră în ultimele treizeci şi şase de ore. Era amplasat într-un luminiş semicircular, aidoma unei muşcături adânci de un kilometru în junglă. Peste tot zăceau trunchiuri de copaci. Fuioare subţiri de fum se înălţau din câteva gropi cu jăratic. Colibele erau parodii grosolane ale căsuţelor din satele aflate în aval; cadre simple legate laolaltă, cu pereţii şi acoperişurile făcute din panouri de frunze de palmieri. Exista un singur ponton, cu aspect teribil de nesigur, la care erau amarate trei canoe scobite în buşteni. Un pârâiaş care trecea prin mijlocul luminişului şi se vărsa în râu reprezenta în acelaşi timp canalizarea deschisă. Capre erau legate de ţăruşi şi păşteau iarba scurtă. Găini atrofiate ciuguleau prin noroi şi rumeguş. Locuitorii stăteau nemişcaţi şi priviră cu ochi goi trecerea lui *Swithland.* Majoritatea purtau şorturi şi bocanci, iar pielea le era maro-închis, deşi nu se putea preciza

dacă din cauza soarelui sau a murdăriei. Până şi aparent eternele ciripeli ale creaturilor junglei încetaseră.

– Bun-sosit în oraşul Schuster, spuse Rosemary pe un ton oarecum ironic.

Stătea pe punte, privind aproape întruna detectorul masic cu baleiere frontală, atentă la foltwine şi rădăcini subacvatice.

Consiliul Grupului 7 şi Powel Manani erau adunaţi în spatele ei, fericiţi să stea la umbră.

– Ăsta este? întrebă îngrozit Rai Molvi.

– Da, capitala comitatului, răspunse Powel. De-acum are vechimea de un an.

– Nu vă-ngrijoraţi, zise Rosemary. Terenul care v-a fost alocat se află la alţi doisprezece kilometri în amonte. Nu va trebui s-aveţi prea mult contact cu ei, iar asta nu-i deloc rău, dacă m-aţi întreba pe mine. Am mai văzut comunităţi de-astea şi ştiu că-şi infectează vecinii. Mai bine să-ncepeţi de la zero.

Molvi încuviinţă scurt, neavând curaj să vorbească.

Cele trei ambarcaţiuni îşi continuară lent înaintarea, lăsând în urmă aşezarea jalnică şi locuitorii ei apatici. Coloniştii adunaţi pe puntea pupa a lui *Swithland* îi priviră cum dispărură, după ce vaporul coti după un cot al râului, tăcuţi şi contemplatori.

Horst făcu semnul crucii şi murmură o invocaţie. Se gândi că poate un recviem ar fi fost mai adecvat.

Jay se întoarse către mama ei.

– Aşa va trebui să trăim şi noi, mami?

– Nu, răspunse femeia cu fermitate. Niciodată!

După două ore, când râul ajunsese la lăţimea de o sută cincizeci de metri, Rosemary urmări cum cifrele de pe blocul orientator inerţial se succedară iute, pentru a corespunde coordonatelor primite de la Oficiul de Alocare a Terenurilor. Karl stătea la prova, în vreme ce *Swithland* avansa cu viteza mersului unui om, iar ochii lui ageri scrutară bariera impenetrabilă de vegetaţie verde de pe malul sudic. Jungla aburea după ploaia care se sfârşise cu o oră în urmă, cu tentacule albe ridicându-se din vârfurile arborilor, pentru ca apoi să descrie spirale ce se pierdeau în cerul de azur arzător. Păsări mici şi colorate ţâşneau printre ramuri, ţipând îndrăzneţ.

Karl sări brusc în picioare şi-i făcu semn mamei sale, indicând spre mal. Rosemary zări pilonul de argint mat cu semnul hexagonal din vârf. Era înfipt în sol, la cinci metri deasupra apei.

Liane cu flori purpurii mari se cocoţaseră deja până la jumătatea lui.

Femeia trase triumfător sirena.

– Capătul liniei! intonă ea răsunător. Aici este Aberdale. Ultima staţie!

– Atenţie! rosti Powel şi ridică braţele cerând să se facă tăcere. Se suise pe un butoi şi se adresa coloniştilor de pe puntea prova: Aţi văzut ce se poate face cu niţică fermitate şi muncă susţinută şi aţi văzut de asemenea cât de uşor este să eşuezi. Calea pe care veţi porni depinde numai şi numai de voi. Eu sunt aici ca să vă ajut pentru optsprezece luni, iar în perioada aceea vă va fi stabilit viitorul. Acela este intervalul în care să faceţi ori să desfaceţi. Spuneţi-mi acum – o să faceţi treabă bună?

I se răspunse cu ovaţii răguşite şi surâse larg.

– Bun. Prima noastră sarcină va fi să construim un ponton pentru ca să poată amara căpitanul Lambourne şi celelalte două vapoare. Aşa vă veţi putea descărca echipamentele fără să le udaţi. Pontonul este o parte importantă a oricărui sat de pe râul ăsta. El le spune vizitatorilor imediat ce fel de comunitate vreţi să aveţi. Aţi observat poate că bravul nostru căpitan nu s-a grăbit să oprească la Schuster. Deloc surprinzător, aşa-i? La un ponton ambarcaţiunile se vor opri mereu, chiar şi aici. El reprezintă declaraţia prin care anunţaţi că doriţi să luaţi parte la ceea ce are planeta de oferit. El anunţă că doriţi să faceţi comerţ şi să vă îmbogăţiţi. El anunţă că aici există oportunităţi pentru căpitanii inteligenţi. El vă face parte a civilizaţiei. De aceea cred c-ar fi o idee bună dac-am începe aşa cum am dori să continuăm şi să ne construim un ponton solid şi bun, care să fie utilizat şi de nepoţii voştri. Aşa gândesc eu. Am dreptate?

Corul de „da!” fu asurzitor.

Bărbatul pocni din palme şi sări de pe butoi.

– Quinn?

Îi făcu semn tânărului din grupul de trivi tăcuţi care stătea în umbra suprastructurii.

Quinn avansă prompt.

– Da, domnule?

Tonul respectuos nu-l păcăli nicio clipă pe Powel.

– Deocamdată, căpitanul menţine vaporul pe loc împotriva curentului. Asta costă însă combustibil, aşa că trebuie să

amarăm *Swithland,* dacă dorim să stea mai mult. Vreau să duci o frânghie pe mal şi s-o legi de un arbore suficient de gros ca să reziste. Crezi că poţi?

Quinn privi de la Powel la masa de vegetaţie verde-închis de pe mal, apoi înapoi la Powel.

– Cum ajung acolo?

– Înot, băiete! Şi nu-ncerca să-mi spui că nu poţi. Sunt numai treizeci şi cinci de metri.

Karl se apropie, descolăcind o parâmă.

– După ce ai fixat-o, o să-l tragem pe *Swithland* la apă puţin adâncă şi-o să improvizăm un sistem mai solid de amarare, zise băiatul. De acolo, toţi pot merge prin apă până la glezne, până la mal.

– Grozav, mormăi Quinn acru.

Se descălţă, după care dezbrăcă combinezonul. Vorix îi adulmecă plin de interes pantofii.

Quinn rămase doar în şort şi se aşeză pe punte ca să se încalţe la loc.

– Vorix poate să vină cu mine? întrebă el.

Câinele întoarse capul, cu limba lungă atârnând printr-o parte a fălcilor mari.

– Pentru ce dracu-ai avea nevoie de el? întrebă Powel nerăbdător.

Quinn arătă spre jungla de unde răsunau permanent zgomote de animale.

– Ca să se ocupe de sayce sălbatici.

– Sări în apă şi termină cu scâncetele. Pe-aici nu există sayce sălbatici.

Powel îl privi pe tânăr cum trece peste bord şi coboară în apă. Jackson Gael se întinse pe burtă pe punte şi-i dădu funia.

Quinn începu să înoate către mal, cu lovituri puternice de craul, trăgând parâma după el.

– Crocoleii i-au mâncat pe toţi sayceii! strigă Powel în urma lui, după care, hohotind voios, merse la pupa ca să organizeze echipa de construire a pontonului.

8

Seninătatea: un cilindru de polip cu extremităţi emisferice, cu exteriorul de culoarea lutului nears în foc, lung de şaizeci şi cinci de kilometri şi cu diametrul de şaptesprezece kilometri, cel mai mare habitat bitek care fusese germinat vreodată în Confederaţie. Avea aspect spălăcit şi neatrăgător şi era greu de văzut din depărtare; puţina lumină solară care ajungea de la steaua primară F3 aflată la 1,7 miliarde de kilometri depărtare părea să fie respinsă, preferând să curgă în jurul carcasei curbe decât să-i lovească suprafaţa. Era unica aşezare umană din sistemul stelar, orbitând la şapte mii de kilometri deasupra Inelului Ruinelor. Vestigiile sfărâmate ale acelor foarte îndepărtate rude xenoce erau singurii săi tovarăşi. Un memento permanent al faptului că, în ciuda mărimii şi puterii sale, nu era nemuritor. Solitar, izolat şi impotent politic – puţini oameni ar fi trebuit să opteze să locuiască într-un asemenea loc.

Cu toate acestea...

Navele stelare şi navele scotocitoare aflate pe traiectorii de apropiere puteau discerne o pâclă pestriţă de lumini ce pluteau în jurul emisferei orientate spre nordul galactic. Un nor de staţii industriale plutea în zona aceea. Deţinute de unele dintre cele mai mari companii astroingginereşti din Confederaţie, erau permanent animate, deservind fluxul constant de nave ce soseau şi plecau. Remorchere, cisterne, transportoare personale şi vehicule de servicii multifuncţionale făceau naveta între ele, cu propulsiile reactive pulsând în exterior un smog de ioni albaştri fierbinţi.

Un fus de trei kilometri conecta emisfera nordică a Seninătăţii de un spaţioport non-rotativ: un disc din traverse de metal, cu diametrul de patru kilometri şi jumătate, cu o mulţime de facilităţi de susţinere, cisterne şi staţii de andocare dispuse pe suprafaţa sa, astfel încât semăna cu o gigantică pânză de păianjen din metal, care capturase un roi de insecte cibernetice fantastice. Era activ ca orice alt habitat edenist, cu nave adamiste încărcându-şi şi descărcându-şi mărfurile, alimentând cu combustibil, îmbarcând pasageri.

Înapoia discului alb-argintiu mat, din emisferă se ridicau mândru trei terase: limanuri pentru navele stelare bitek care

soseau şi plecau cu agilitate rapidă şi graţioasă. Diversitatea lor geometrică fascina spaţioportul şi majoritatea populaţiei habitatului; sălile de observare ce dădeau peste terase erau populare printre tineri şi cei mai puţin tineri. Mirchusko era locul unde şoimii-negri se împerecheau, mureau şi aveau gestaţia. Seninătatea se oferea ca una dintre puţinele lor baze legitime. Ovulele le puteau fi cumpărate aici, schimbându-şi proprietarul pentru sume ce porneau de la douăzeci de milioane de fuzidolari şi discreţie absolută.

În jurul circumferinţei emisferei din capăt, sute de cabluri conductoare organice se întindeau în spaţiul cosmic; supuse la abraziunea constantă a prafului şi la impacturile particulelor, erau extrudate întruna de glande specializate pentru a compensa rupturile aproape zilnice. Mişcarea de rotaţie a habitatului menţinea cablurile perfect drepte, radiind dinspre carcasă aidoma spiţelor gri-plumburiu ale unei roţi de dimensiuni cosmice. Ele traversau liniile de flux ale magnetosferei imense a lui Mirchusko, generând un curent electric gigantic care alimenta procesele biologice ale stratului de mitoză al Seninătăţii, ca şi tubul de lumină axial şi solicitările casnice ale locuitorilor săi. Seninătatea ingera anual mii de tone de minerale asteroidale pentru a-şi regenera structura de polip şi a învigora biosfera, însă reacţiile chimice în sine n-ar fi putut produce niciodată măcar o fracţiune din energia necesară ocupanţilor umani.

Dincolo de emisfera din capăt şi de cablurile de inducţie, exact la jumătatea lungimii cilindrului, se afla un oraş care găzduia peste trei milioane de oameni: o bandă de zgârie-stele care ocolea ecuatorul median, turnuri lungi de cinci sute de metri ce se înălţau din carcasă, presărate cu zone transparente prelungi şi curbate care radiau în spaţiu o lumină gălbuie, caldă. Panorama din interiorul apartamentelor luxoase era ameţitoare; stelele alternau cu giganta gazoasă bântuită de furtuni şi micul ei imperiu de inele şi sateliţi, eternă, dar mereu schimbătoare, pe măsură ce cilindrul se rotea pentru a oferi o gravitaţie terestră standard la baza turnurilor. Aici adamiştii se bucurau de vederea care era dreptul prin născare al oricărui edenist.

Nu era atunci de mirare că Seninătatea, cu legi bancare liberale, impozite mici, disponibilitate de închiriere a şoimilor-negri şi o personalitate a habitatului care aplica legea la interior pentru a asigura un mediu lipsit de delicte (esenţial pentru

liniştea mentală a milionarilor şi miliardarilor care locuiau înăuntru), prosperase şi devenise unul dintre principalele centre financiare şi comerciale independente ale Confederaţiei.

Nu fusese totuşi conceput ca un paradis al impozitelor, cel puţin nu iniţial; asta sosise mai târziu, din necesitate disperată. Seninătatea fusese germinat în 2428, la ordinul lui Michael Saldana, pe atunci prinţ moştenitor al Kulu, ca variantă modificată a unui habitat edenist, cu mai multe atribute unice pe care le solicitase prinţul însuşi. El intenţiona ca habitatul să joace rolul de bază unde crema specialiştilor xenoci din Kulu să poată studia laymilii şi să determine soarta care se abătuse asupra lor. Fusese o acţiune care trezise furia considerabilă a întregii sale familii.

Kulu era o cultură de etnie creştină foarte evlavioasă. Regele său era principalul protector al credinţei în tot regatul; iar din cauza asociaţiei bitekului cu edeniştii, adamiştii (şi mai ales cei buni creştini) abandonaseră practic ramura aceea specifică de tehnologie. Poate că prinţul Michael ar fi putut scăpa fiindcă adusese pe lume Seninătatea; un habitat bitek autonom era o soluţie logică pentru un proiect de cercetare ştiinţifică izolat, iar o propagandă iscusită ar fi putut înăbuşi scandalul. Regalitatea nu este evitată de controverse, ba chiar acestea îi sporesc farmecul ezoteric, mai ales când sunt relativ inofensive.

Însă opţiunea muşamalizării nu apăruse niciodată; după ce-şi germinase habitatul, prinţul Michael continuase şi-şi sporise „păcatul” iniţial (în ochii Bisericii şi, mai important, ai Consiliului de Coroană), implantându-şi simbionţi neuronali care-i îngăduiseră să stabilească o legătură de afinitate cu tânărul Seninătate.

Actul său final de sfidare, condamnat ca eretic de conclavul episcopal Kulu, se petrecuse în 2432, anul morţii tatălui său, regele James. Michael introdusese în primul său fiu, Maurice, o genă a afinităţii modificate astfel ca şi el să poată fi în legătură strânsă cu cel mai nou şi cel mai neobişnuit supus al regatului.

Ambii fuseseră excomunicaţi (pe atunci Maurice era un embrion de trei luni aflat într-un exo-uter). Michael abdicase înainte de a fi fost încoronat în favoarea fratelui lui, prinţul Lukas. Iar tatăl şi fiul fuseseră exilaţi neceremonios în Seninătate, care le fusese acordat de-a pururi ca ducat.

Unul dintre cele mai ambiţioase proiecte de cercetare xenoce

demarate vreodată, dezvăluirea unei specii întregi de la cromozomii săi până la necunoscutele apogee culturale pe care le atinsese, se prăbuşise practic peste noapte, întrucât fondurile vistieriei regale fuseseră retrase, şi personalul rechemat.

Iar Michael, de la calitatea de monarh legitim peste şapte dintre cele mai bogate sisteme stelare ale Confederaţiei, devenise proprietarul *de facto* al unui habitat bitek pe jumătate crescut. De la comanda unei flote de şapte sute de nave de război, a treia cea mai puternică forţă armată existentă, el dispunea în prezent de cinci foste transportoare militare, vechi de peste douăzeci şi cinci de ani. De la puterea absolută de viaţă şi moarte asupra unei populaţii de un miliard şi trei sferturi de supuşi umani loiali, ajunsese acum administratorul a şaptesprezece mii de tehnicieni şi familiile lor, abandonaţi, trecuţi pe lista neagră şi nemulţumiţi de circumstanţe. De la rangul de Prim Lord al Vistieriei, care se ocupa cu bugete de trilioane de lire, trebuise să redacteze Constituţia unui paradis al impozitelor, cu speranţa de a-i atrage pe bogaţii lipsiţi de griji, astfel ca să poată trăi pe baza surplusurilor lor.

De atunci Michael Saldana a rămas cunoscut ca Lordul Ruinelor.

* * *

– Licitaţia porneşte de la trei sute de mii de fuzidolari pentru această plantă excelentă. Doamnelor şi domnilor, este într-adevăr un specimen remarcabil. Are cinci frunze intacte, iar acest tip n-a mai fost întâlnit niciodată şi este neclasificat.

Planta se afla într-o sferă de sticlă vidată pe masa licitatorului: un lujer cenuşiu-prăfos, din care se desprindeau cinci frunze lungi ca de ferigi, cu marginile zdrenţuite, ce atârnau moale. Audienţa o privea în tăcere, neapreciativ.

– Haideţi, protuberanţa aceea din vârf poate fi un mugur de floare. Clonarea ei va fi o banalitate, iar patentul genomului vă va reveni în exclusivitate – un izvor incalculabil de bogăţie.

Cineva datavizǎ încă zece mii de fuzidolari.

Joshua Calvert nu încercă să vadă cine fusese. Mulţimea aceasta era formată din specialişti, expresii faciale ca ale unor jucători de pocher care rulau programe de inexpresivitate. Şi azi erau toţi aici, ticsind încăperea, nu exista nici măcar un scaun gol. Oamenii se înghesuiseră pe patru rânduri în jurul pereţilor, pătrunzând şi pe culoarele dintre scaune; cei relaxaţi, miliardarii

care căutau o scânteie de incitare, colecţionarii serioşi, reprezentanţii consorţiilor, ba chiar şi ai unor companii industriale care sperau în găsirea unor *template*-uri tehnologice.

„Sunt aici mulţumită mie.”

Barrington Grier nu avea cea mai mare casă de licitaţii din Seninătate şi se ocupa cu obiecte de artă în aceeaşi măsură ca şi de artefacte laymili, însă funcţiona perfect, fără probleme. De asemenea, îl tratase pe Joshua la nouăsprezece ani, când revenise din primul său zbor de scotocitor, ca pe un egal, ca pe un profesionist. Cu respect. De atunci Joshua apelase numai la casa aceasta.

Sala de licitaţii era la nivelul cincizeci din blocul zgârie-stele Stmary, cu pereţii din polip acoperiţi cu lambriuri de stejar întunecat, cu draperii din catifea burgund de ambele părţi ale arcadelor intrării şi cu covoare groase albastru-regal. Lumini cristaline complexe aruncau o strălucire puternică asupra procedurilor. Joshua aproape că se putea imagina într-un stabiliment londonez victorian. Barrington îi spusese odată că acela era efectul pe care-l dorea, discret şi demn, degajând o atmosferă de încredere. Fereastra largă dinapoia conducătorului licitaţiei strica oarecum efectul de epocă; stelele se roteau leneş afară, în timp ce Falsia, al şaselea satelit natural al lui Mirchusko, traversa încet panorama, un ciob ultramarin.

– Trei sute cincizeci de mii, o dată.

Falsia fu ocultat de pieptul conducătorului licitaţiei.

– Trei sute cincizeci de mii, de două ori.

Străvechiul ciocănel din lemn fu ridicat. Falsia reapăru, privind peste umărul bărbatului.

– Ultima strigare.

Se auzi un pocnet, când ciocănelul coborî.

– Vândut doamnei Melissa Strandberg.

Sala zumzăi de voci, când sfera de sticlă fu îndepărtată, cu incitarea şi nervozitatea sugrumând atmosfera. În scaunul său din rândul al doilea, Joshua o simţi sporind în jurul său şi se foi, stingher, atent să nu-şi lovească picioarele de ale vecinilor. Labele lor continuau să-l doară dacă aplica presiune prea rapid. Pachetele nanonice medicale îi înghiţiseră picioarele până la genunchi, semănând cu nişte cizme stranii din piele verde, cu cinci numere prea mari. Aveau o textură spongioasă, şi tânărul avea impresia că ţopăia când mergea.

Trei asistenţi ai conducătorului licitaţiei aduseră un glob nou pe masă; era înalt de un metru şi jumătate şi avea în vârf o coroană auriu-mat de aripioare de termopurjare, menţinând temperatura internă sub punctul de îngheţ. O patină subţire de condens înceţoşa sticla. Glasurile din sală amuţiră complet.

Joshua îl zări pe Barrington Grier lângă estradă, un bărbat de vârstă mijlocie cu obraji roşii, dolofani, şi mustaţă de culoarea ghimbirului. Purta un costum bleumarin sobru cu pantaloni largi şi haină strânsă la gât cu mâneci evazate; pe materialul satinat, linii oranj străluceau foarte vag într-un model spiralat. Îi prinse privirea lui Joshua şi-i făcu cu ochiul.

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, am ajuns la ultimul articol al acestei zile, obiectul 127. Cred că pot spune fără să mă înşel că este unic în experienţa mea: un modul-pachet de circuite laymili, care a fost conservat în gheaţă din clipa cataclismului. Am identificat la interior ambele cipuri procesoare şi un număr considerabil de cristale de memorie cu stare solidă. Toate în condiţie perfectă. În acest singur cilindru se găsesc de peste cinci ori mai multe cristale decât am recuperat de la descoperirea Inelului Ruinelor în sine. Vă voi lăsa pe dumneavoastră să vă imaginaţi bogăţia de informaţii stocate înăuntru. Este neîndoios cea mai mare descoperire de la primul corp laymili intact, cu peste un secol în urmă. Şi este marele meu privilegiu de a deschide licitaţia de la preţul rezervat de două milioane de fuzidolari edenişti.

Joshua se încordase în clipa rostirii sumei, dar dinspre mulţime nu răzbătu nici măcar un murmur de protest.

Licitările urmară rapid şi agresiv, crescând cu unităţi de câte cincizeci de mii de fuzidolari. Nivelul de fundal al conversaţiilor spori treptat din nou. Capete se roteau, cu licitatorii încercând să stabilească un contact vizual cu oponenţii lor, judecând nivelul de determinare.

Joshua încleştă din dinţi, pe măsură ce oferta ajunse la patru milioane. „Haide, nu vă opriţi!” Patru milioane trei sute de mii. „Răspunsul s-ar putea găsi stocat acolo, motivul pentru care au făcut-o laymilii. Patru şi jumătate. „Veţi rezolva cea mai mare problemă care confruntă ştiinţa de când am depăşit bariera vitezei luminii.” Patru milioane opt sute de mii. „Veţi fi faimoşi, vor numi descoperirea după voi, nu după mine. Haide, ticăloşilor. Licitaţi!”

– Cinci milioane, anunţă calm conducătorul licitaţiei.

Joshua se lăsă moale în scaun şi un scâncet slab de uşurare îi scăpă printre buze. Coborând ochii, văzu că pumnii îi erau încleştaţi şi palmele asudate.

„Am făcut-o. Pot începe s-o repar pe *Lady Mac* şi să-mi adun un echipaj. Nodurile configuratoare de schimb trebuiau să vină din sistemul Sol. Să zicem o lună în cazul în care închiriez un şoim-negru să le adune... Ar putea fi gata de zbor în zece săptămâni. Iisuse!”

Reveni cu atenţia la licitaţie, tocmai când oferta ajunsese la şase milioane. Pentru o secundă i se păru că auzise greşit, totuşi nu, Barrington rânjea spre el de parcă îşi rula programe stimulatoare neobişnuite prin nanonicele neurale.

Şapte milioane.

Joshua ascultă în transă. Acum îşi putea permite mai mult decât o simplă înlocuire a nodurilor şi reparare. *Lady Mac* putea fi complet reechipată, cu cele mai bune sisteme, fără să facă economie la nimic, cu generatoare de fuziune noi, poate şi un avion spaţial nou, ba nu, chiar mai bine, o avionetă cu câmp ionic din Kulu sau Noua Californie. Da!

– Şapte milioane patru sute cincizeci de mii, o dată.

Conducătorul licitaţiei privi în jur întrebător, cu ciocănelul cuprins în pumnul masiv.

„Bogat. Sunt putred de bogat!”

– De două ori.

Joshua închise ochii.

– Pentru ultima oară, şapte milioane patru sute cincizeci de mii. Mai există vreo ofertă?

Pocnetul scos de ciocănel fu la fel de sonor ca Big Bangul. Începutul unei noi existenţe pentru Joshua Calvert. Căpitan şi proprietar independent de navă.

Răsună o bătaie sonoră de clopot. Joshua deschise brusc ochii. Toţi amuţiseră şi priveau micul proiector omnidirecţional AV de pe pupitrul din faţa conducătorului licitaţiei, o coloană subţire de cristal înaltă de un metru. Înflorituri abstracte de culori pluteau sub suprafaţa ei. În mod greu de crezut, rânjetul lui Barrington se lăţise şi mai mult.

– Seninătatea îşi rezervă dreptul ultimei oferte la obiectul 127.

Un glas masculin melodios răsună puternic prin sala de licitaţii.

– Ce morţii mă-sii…

O voce furioasă în stânga lui Joshua. Licitatorul câştigător? Nu reţinuse numele.

Sala de licitaţii se transformă într-un vacarm de zbierete.

Barrington semnală disperat. Cei trei asistenţi dispărură cu sfera din sticlă şi preţiosul ei conţinut – şapte milioane şi jumătate! – în culise.

Joshua aşteptă până se goli sala; un val zgomotos de oameni ce se îmbrânceau şi bârfeau. Dreptul Seninătăţii de a-şi rezerva ultima ofertă era unicul subiect al discuţiilor.

Tânărului nu-i păsa, ultima ofertă însemna preţul convenit plus încă cinci la sută. Cilindrul de componente electronice avea să ajungă acum la echipa de cercetare a laymililor, unde să fie analizat de cei mai experimentaţi experţi xenoc din Confederaţie. Îi părea bine în privinţa asta, se simţea chiar moral, poate că era corect ca oamenii aceia să-l aibă.

După primii ani traumatizanţi de exil, Michael Saldana reasamblase echipa în măsura în care putuse, clădind-o în tandem cu noua economie a Seninătăţii şi cu forţa sa financiară care sporea rapid. În prezent aproape şapte mii de specialişti lucrau asupra problemei, printre care câţiva membri xenoci ai Confederaţiei, care ofereau un salutat punct de vedere alternativ când se ajungea la interpretarea artefactelor mai baroce.

Michael murise în 2513, iar Maurice îşi asumase titlul de Lordul Ruinelor cu mândrie, continuând activitatea tatălui său. Din punctul lui de vedere, descoperirea motivului cataclismului laymililor era unicul temei pentru existenţa Seninătăţii. Şi el acţionase plin de vigoare în direcţia aceea până la decesul petrecut cu nouă ani în urmă, în 2601.

De atunci proiectul continuase aparent neabătut. Seninătatea afirma că moştenitorul lui Maurice, al treilea Lord al Ruinelor, conducea totul ca şi până acum, dar optase pentru un profil public discret. Pe atunci existase o serie de zvonuri: că personalitatea habitatului preluase complet conducerea, că regatul Kulu încercase să revendice habitatul, că edeniştii urmau să-l încorporeze în cultura lor (zvonuri anterioare spuseseră că Michael furase sămânţa habitatului de la edenişti), evacuându-i pe adamişti. Niciunul nu avusese nicio urmare. Din capul locului, personalitatea habitatului acţionase atât ca personal civil, cât şi ca forţă poliţienească, utilizându-şi servitorii pentru a păstra

ordinea, astfel că nu se schimbase nimic, impozitele continuaseră să rămână doi la sută, şoimii-negri îşi urmaseră zborurile de împerechere, iniţiativele comerciale erau încurajate, finanţele creative tolerate. Atâta timp cât statu-quoul se menţinea, cui îi păsa dacă neuronii care conduceau totul erau umani sau bitek?

Când porni către ieşire, Joshua simţi o mână care-i coborî cu putere pe umăr, transmiţându-şi greutatea prin piciorul lui stâng.

– Au!

– Joshua, prietenul meu, foarte bogatul meu prieten. Asta-i ziua cea mare, este? Ziua în care-ai dat lovitura! Barrington Grier radie entuziast spre el: Şi – ce ai de gând să faci cu ei? Femei? Viaţă de lux?

Ochii îi erau nefocalizaţi, în mod evident rula un program stimulent. Avea tot dreptul, casa de licitaţii încasa trei la sută din preţul de vânzare.

Joshua îi răspunse cu un surâs aproape stingherit.

– Nu, mă-ntorc în spaţiu. Vreau să vizitez o parte din Confederaţie… cam aşa ceva… vechiul chef de colindare.

– Oho, dacă aş mai fi tânăr, aş face şi eu la fel! Viaţa bună te moleşeşte şi-i o risipă, mai ales pentru cineva de vârsta ta. Să petreci în fiecare noapte până vomiţi… vreau să zic care-i rostul în cele din urmă? Ar trebui să foloseşti banii ca s-ajungi departe şi să realizezi ceva. Mă bucur să văd că eşti cu capul pe umeri. Deci, ce intenţionezi, să cumperi un ovul de şoim-negru?

– Nu, o reactivez pe *Lady Mac.*

Barrington îşi ţuguie buzele admirativ.

– Îmi amintesc când a sosit aici taică-tău. Tu-i calci cumva pe urme. Din câte-am auzit, ai şi acelaşi efect asupra femeilor…

Joshua surâse viclean.

– Haide, urmă Barrington. Îţi fac cinste c-un pahar, ba chiar c-o cină-ntreagă.

– Poate mâine, Barrington, în seara asta vreau să petrec până vomit.

* * *

Casa de pe lac îi aparţinea tatălui lui Dominique, care afirma că fusese reşedinţa lui Michael Saldana în zilele dinainte ca blocurile zgârie-stele să se fi maturat la mărimea completă. Se compunea dintr-o suită de încăperi întortocheate afundate în faţa unei stânci deasupra unui lac, sus lângă calota nordică. Zidurile

păreau ca şi cum ar fi fost şlefuite de vânt. Decorul interior era simplist şi scump, o casă de vacanţă şi primiri, nu un cămin; lucrări de artă din diverse epoci se armonizaseră perfect, iar plante mari de pe câteva planete prosperau în colţuri, alese pentru contrastul izbitor pe care-l asigurau.

Dincolo de uşile-ferestre largi din sticlă ce dădeau spre lacul uriaş, tubul de lumină axial din Seninătate se diminua spre obişnuitul crepuscul iridescent. Înăuntru, petrecerea abia începea să se anime. Formaţia cu opt membri cânta *raga*-uri din secolului al XXIII-lea, blocurile procesoare erau încărcate cu programe stimulative bizare, iar cateringul asambla un bufet din fructe de mare, alcătuit din delicatese proaspăt aduse de pe Atlantis.

Joshua stătea pe o sofa lungă dispusă pe o latură a salonului principal, purtând pantaloni gri-albastru bufanţi şi un veston chinezesc verde, salutând şi fiind salutat de străini şi cunoştinţe deopotrivă. Gaşca lui Dominique era formată din tineri fără griji şi foarte bogaţi, chiar şi după criteriile din Seninătate. Şi cu siguranţă ei ştiau cum să petreacă. Tânărul avea impresia că putea să vadă cum pereţii solizi din polip brut vibrau din cauza sunetelor ce se ridicau de pe ringul de dans temporar.

Sorbi iarăşi din Lacrimile Norfolk; lichidul limpede şi uşor îi curse pe gât aidoma unui vin slab şi perfect frapat, pentru a-l lovi apoi în măruntaie ca un whisky clocotitor. Era superb. Cinci sute de fuzidolari sticla. Iisuse!

– Joshua! Tocmai am auzit. Felicitări!

Era tatăl lui Dominique, Parris Vasilkovsky, care-i scutura entuziast mâna. Avea faţa rotundă, încadrată de păr creţ, argintiu-sur strălucitor. Foarte puţine riduri i se zăreau pe piele, semnul clar al unei moşteniri de modificări genetice; trebuia să aibă cel puţin nouăzeci de ani.

– Unul din noi este acum bogat şi fără griji, este? Doamne Dumnezeule, abia-mi mai aduc aminte cum a fost la început. Ascultă-mă pe mine, primele zece milioane sunt întotdeauna cele mai grele. Dup-aia… nicio problemă!

– Mulţumesc.

Oamenii îl felicitaseră toată seara. El era atracţia principală a petrecerii. Noutatea zilei. De când mama i se remăritase cu un vicepreşedinte al Băncii Brandstad, Joshua trăise la periferia grupului de plutocraţi care ocupau centrul Seninătăţii. Erau

îndeajuns de darnici cu ospitalitatea, mai cu seamă fetele lor, cărora le plăcea să se considere boeme; iar expediţiile lui de scotocire îi aduseseră destulă notorietate pentru a se bucura atât de protectoratul, cât şi de trupurile lor. Totuşi, Joshua fusese dintotdeauna doar un observator. Deocamdată…

– Dominique mi-a zis că vrei să te-ocupi de afaceri în transport, spuse Parris.

– Aşa-i. Vreau să o refac pe *Lady Mac,* vechea navă a tatei, şi s-o pun din nou la treabă.

– Îmi faci concurenţă?

Parris deţinea două sute cincizeci de nave stelare, de la clipere mici până la cargoboturi de zece mii de tone, ba chiar şi transportoare pentru colonişti. Ca mărime, era a şaptea flotă comercială privată din Confederaţie.

Joshua îl privi drept în ochi, fără să zâmbească.

– Da.

Parris încuviinţă, devenit brusc sobru. Cu şaptezeci de ani în urmă, el plecase de la zero.

– O să te descurci. Înainte de a pleca, să treci într-o seară pe la apartamentul meu, ca invitat la cină. Vorbesc cât se poate de serios.

– O să trec.

– Perfect. O sprânceană albă şi deasă se arcui cunoscător: Dominique va fi acolo. Ai fi putut alege mult mai rău, e o fată excepţională. Niţel cam libertină, dar foarte dură pe dedesubt.

– Ăăă… da.

Joshua izbuti un surâs neconvingător. Parris Vasilkovsky făcea pe peţitorul! Şi-l considera potrivit pentru familia aceea? Iisuse!

„Mă-ntreb ce-ar gândi, dacă ar şti ce făcea păpuşica lui de fetiţă azi-noapte?” Deşi, după cum îi cunoştea pe indivizii ăştia, n-ar fi fost de mirare dacă ar fi sugerat să li se alăture şi el.

Joshua o zări pe Zoe, altă prietenă veche, în partea opusă a încăperii; rochia ei albă fără mâneci crea un contrast izbitor cu pielea neagră ca noaptea. Fata îi prinse căutătura şi zâmbi, mişcând uşor din pahar. El recunoscu o altă adolescentă din acelaşi grup, mai scundă decât Zoe, cu păr blond, scurt, purtând o fustă sarong albastră ca marea şi o bluză largă de aceeaşi culoare. Chip drăguţ şi pistruiat, nas subţirel, uşor curbat în jos la capăt şi ochi albastru-închis. O întâlnise o dată sau de două ori, o salutare scurtă, prietena unei prietene. Nanonicele lui neurale îi

localizară imaginea vizuală într-un fişier şi produseră numele: Ione.

Dominique înainta cu paşi mari spre el prin mulţime. În mod reflex, tânărul mai sorbi din Lacrimile Norfolk. Oamenii păreau să se teleporteze din calea ei, temându-se de vânătăile pe care le-ar fi putut produce o lovire a şoldurilor legănătoare. Dominique avea douăzeci şi şase de ani şi era aproape la fel de înaltă ca el; enorm de pasionată de sporturi, îşi cultivase o siluetă atletică splendidă, cu părul blond şi drept coborându-i până la jumătatea spatelui. Purta un halter bikini purpuriu, îngust, şi o fustă despicată din ţesătură argintie sclipitoare.

– Bună, Josh! Se trânti pe marginea sofalei, îi culese paharul din degetele ce nu se împotriveau şi sorbi scurt: Ia uite ce-am făcut rost pentru noi, ridică ea un bloc procesor. Douăzeci şi cinci de posibile, tot ce putem face, ţinând seama de bietele noastre picioruşe. Ar trebui să fie distractiv. Diseară o să-ncepem să trecem prin ele.

Imagini adumbrite pâlpâiau pe suprafaţa blocului.

– Perfect, replică automat Joshua.

Habar n-avea despre ce-i vorbea.

Ea îl bătu cu palma pe coapsă şi sări în picioare.

– Să nu pleci, îmi dau turele pe-aici şi mă-ntorc mai târziu să te iau.

– Ăăă, da.

Ce altceva ar fi putut spune? Încă nu era sigur cine pe cine sedusese a doua zi după ce revenise din Inelul Ruinelor, dar de atunci el îşi petrecuse toate nopţile în patul lui Dominique, ca şi o mare parte a zilelor. Fata avea aceeaşi vigoare sexuală ca Jezzibella: furtunoasă şi înspăimântător de energică.

Privi blocul procesor şi dataviză o solicitare privind titlul fişierului. Era un program care analiza toate posibilele poziţii sexuale în imponderabilitate, în care ricoşările nu utilizau picioarele masculului. Ecranul blocului arăta două simulacre umanoide ce rulau prin permutări de contorsiuni.

– Salut!

Joshua înclină în jos ecranul blocului procesor cu o tresărire incredibil de vinovată, dataviză o instrucţiune de închidere şi blocă codificat fişierul.

Ione stătea lângă sofa, cu capul lăsat uşor pe un umăr, zâmbind inocent.

– Ăăă, salut, Ione!

Zâmbetul ei se lăţi.

– Mi-ai ţinut minte numele.

– E greu de uitat o fată ca tine.

Ea se aşeză pe adâncitura lăsată de Dominique pe perne. Avea ceva bizar, sugestia unei profunzimi ascunse. Tânărul simţi aceeaşi surescitare stranie pe care o încerca atunci când urmărea un artefact laymili, nu tocmai aţâţare, dar pe aproape.

– Mă tem însă, rosti el, că am uitat ce faci.

– La fel ca toţi de-aici, sunt o moştenitoare bogată.

– Nu chiar ca toţi.

– Nu?

Gura ei zvâcni într-un surâs nesigur.

– Nu, vreau să spun că mai sunt şi eu. Eu n-am moştenit nimic.

Joshua lăsă ochii să-i zăbovească pe conturul corpului de sub bluza subţire. Era plăcut proporţionat, cu piele mătăsoasă şi bronzată. Se întrebă cum ar fi arătat complet goală. Foarte frumos, decise el.

– Cu excepţia navei tale, *Lady Macbeth.*

– Acum este rândul meu să spun: ai ţinut minte.

Ea izbucni în râs.

– Nu. Dar despre asta vorbeşte toată lumea. Despre navă şi despre descoperirea ta. Ştii ce se află în cristalele acelea de memorie laymili?

– Habar n-am. Doar le-am găsit. Nu le-nţeleg.

– Te-ai întrebat vreodată de ce au făcut-o? De ce s-au omorât în felul acela? Trebuie să fi fost câteva milioane, copii, prunci… Nu pot să cred c-a fost sinucidere, aşa cum spun toţi.

– Când eşti în Inelul Ruinelor, încerci să nu te gândeşti la asta. Acolo sunt prea multe stafii. Ai fost vreodată într-un asemenea loc?

Ea scutură din cap.

– Te ia cu răcori. Realmente; oamenii râd, totuşi uneori, dacă nu eşti mereu cu ochii-n patru, se furişează peste tine din umbre. Şi sunt multe umbre pe-acolo; uneori cred că locul este făcut numai din aşa ceva.

– De asta pleci?

– Nu tocmai. Inelul Ruinelor a fost un mijloc pentru mine, o cale de a obţine banii pentru *Lady Mac.* Dintotdeauna

intenţionasem să plec.

– Aşa de rău este în Seninătate?

– Nu. Mai degrabă este o chestie de mândrie. Vreau să văd că *Lady Mac* va putea ieşi din nou în spaţiu. A fost destul de serios avariată în încercarea de salvare. Tata abia a reuşit să ajungă viu la Seninătate. Bătrânica mai merită o şansă. N-aş fi fost vreodată în stare s-o vând. De-asta am început cu scotocirea, în ciuda riscurilor. Îmi pare rău numai că tata n-a mai apucat să mă vadă reuşind.

– O misiune de salvare?

Fata îşi muşcă buza de jos, surprinsă. Era un gest fermecător, care o făcea să pară şi mai tânără.

Dominique nu se zărea nicăieri, iar muzica devenise acum aproape dureros de puternică; grupul îşi atingea forma de vârf. În mod limpede, Ione era fascinată de poveste, de el. Puteau să găsească un dormitor şi să petreacă vreo două ore, futându-se de le săreau ochii din cap. Şi era abia începutul serii, petrecerea n-avea să se spargă în următoarele cinci-şase ore, aşa că s-ar fi putut întoarce la timp pentru a-şi petrece noaptea cu Dominique.

Iisuse! Ce mai mod de a sărbători.

– Este o poveste lungă, spuse el şi schiţă un gest spre cei din jur. Haide să găsim un loc mai liniştit.

Ea încuviinţă cu entuziasm.

– Ştiu eu unul.

* * *

Călătoria cu vagonetul prin tuburi nu era tocmai ceea ce intenţionase Joshua. În casa de pe malul lacului existau destule dormitoare goale pe care ar fi putut să le blocheze codificat, însă Ione fusese surprinzător de fermă, şi indiciul acela la oţelul din personalitatea ei ieşi la iveală când rosti:

– Apartamentul meu este cel mai liniştit din Seninătate, aşa că-mi poţi spune totul acolo fără să fim auziţi.

Făcu o pauză şi ochii ei îl tachinară.

– Ori întrerupţi.

Asta îl decise.

Luară vagonetul din micuţa staţie subterană care deservea toate reşedinţele din jurul lacului. Tuburile cu trenuri erau un sistem mecanic, ca lifturile din zgârie-stele, care fuseseră instalate după ce Seninătatea ajunsese la mărimea completă. Bitekul era o tehnologie puternică, totuşi avea limite în privinţa

serviciilor pe care le putea asigura; transportul interior depăşea abilităţile geneticienilor. Tuburile formau o reţea în grilă prin cilindrul habitatului, oferind acces la toate secţiunile din interior. Vagonetele erau independente, ducându-i pe pasageri la orice staţie doreau, un sistem orchestrat de personalitatea habitatului, care era divizată în blocuri procesoare în toate staţiile. În Seninătate nu exista transport privat şi toţi, de la miliardari până la hamalul cel mai prost plătit din spaţioport, foloseau pentru deplasare tuburile.

Joshua şi Ione intrară într-un vagon cu zece locuri care aştepta şi se aşezară faţă în faţă. Vagonetul porni imediat sub comanda lui Ione, accelerând lin. Joshua îi oferi o sorbitură din sticla neînceputǎ de Lacrimile Norfolk pe care o luase din barul lui Parris Vasilkovsky şi începu să-i povestească despre misiunea de salvare, urmărind cu ochii liniile picioarelor ei pe sub sarongul străveziu.

Sistemul de susţinere biotică dintr-o navă de recunoaştere aflată pe orbita din jurul unei gigante gazoase, spuse el, explodase. Tatăl lui îi luase la bord pe cei douăzeci şi cinci de membri ai echipajului, forţând primejdios capacitatea maximă a sistemului de susţinere biotică din *Lady Macbeth.* Şi pentru că unii răniţi necesitau tratament urgent, efectuase saltul deşi se găsea în câmpul gravitaţional al gigantei gazoase, ceea ce avariase o parte din nodurile configuratoare energetic, ceea ce, la rândul său, supusese unui efort suplimentar restul nodurilor când efectuase saltul următor. Nava izbutise să sară în sistemul Seninătăţii, la opt ani-lumină depărtare, ocazie cu care îşi distrusese patruzeci la sută din nodurile rămase.

– A avut noroc c-a reuşit, zise Joshua. Nodurile au un factor de compensare încorporat pentru cazul în care unele se defectează, dar distanţa aceea a fost realmente un risc uriaş.

– Înţeleg acum de ce eşti atât de mândru de el.

– Păi, da… strânse tânărul din umeri.

Vagonetul îşi încetini goana nebunească în lungul habitatului şi se opri. Uşa glisă, deschizându-se. Joshua nu recunoscu staţia; era mică, doar cât să încapă vagonetul, o bulă albă de polip, lipsită de trăsături distinctive. Benzile late de celule electrofluorescente de pe plafon emiteau lumină puternică; în peretele din spatele peronului îngust se vedea o uşă semicirculară din membrană musculară. În niciun caz nu era

recepţia unui bloc zgârie-stele.

Uşa vagonetului se închise, şi cilindrul cenuşiu lunecă silenţios în tunel pe şina magnetică. Curenţi de aer uscat fluturară sarongul lui Ione, când dispăru din vedere.

Joshua simţi o răceală inexplicabilă.

– Unde suntem? întrebă el.

Ione îi surâse sclipitor.

– Acasă.

Profunzimi ascunse. Răceala persista cu încăpăţânare.

Uşa din membrană musculară se deschise ca o pereche de draperii din stâncă trase în lături şi Joshua se holbă la apartamentul dinăuntru, dând uitării orice presimţiri neplăcute.

Apartamentele din zgârie-stele erau luxoase chiar şi fără să ai bani pentru mobilier special; în timp, polipul creştea în orice forme de mobilier doreai, însă aici…

Era pe două niveluri, o zonă dreptunghiulară, largă, de primire, cu balustradă din fier în lungul unei laturi, vizavi de uşă, deasupra unui salon aflat la patru metri mai jos. O scară pornea din mijlocul balustradei, se extindea pe trei metri, după care se diviza în două bucle simetric opuse ce şerpuiau până la podeaua de jos. Toţi pereţii erau placaţi în marmură. Sus, în zona de recepţii, erau verde cu crem; de ambele părţi ale salonului erau purpuriu şi rubiniu; pe peretele opus al salonului erau maroniu şi safir; scările erau albe ca zăpada. De jur împrejurul zonei pentru recepţii erau dispuse echidistant nişe, flancate de coloane canelate, negre ca tăciunii. În una exista un costum spaţial portocaliu străvechi, cu litere chirilice. Mobilele erau masive şi ornate, din lemn de trandafir şi tec, sclipitor de lustruite, cu *intaglio* superbe a căror vechime era imediat vizibilă, opera unor maeştri lucrători de acum multe veacuri. Muşchiul gros, viu, de culoarea caisei absorbea orice pas.

Joshua se apropie fără un cuvânt de vârful scării, încercând să absoarbă tot ce vedea. Peretele dinaintea lui, lung de treizeci de metri şi înalt de zece, era o fereastră unică. Îi arăta fundul unei mări.

Ca toate habitatele edeniste, Seninătatea avea în extremitatea sudică un rezervor inelar de apă sărată. În conformitate cu mărimea habitatului, acesta era larg de opt kilometri şi adânc de două sute de metri în centru; mai degrabă mare decât lac. Ambele coaste erau o combinaţie de golfuleţe

nisipoase şi faleze înalte. De jur împrejur se întindea un arhipelag de insule şi atoli.

Joshua înţelese că apartamentul trebuia să se găsească la piciorul unei faleze din stâncă. Zărea nisip care se pierdea în depărtarea albastru-întunecat, bolovani pe jumătate îngropaţi, înăbuşiţi sub crustacee, panglici lungi de ferigi verzi şi roşii ce se legănau leneş. Bancuri de peştişori coloraţi ţâşneau în toate direcţiile; prinşi în revărsarea de lumină a ferestrei, semănau cu nişte ornamente bătute în pietre preţioase.

I se păru că vede ceva mare şi negru, înotând în jurul frontierelor de lumină.

Respiraţia îi izbucni într-un val de uimire.

– Cum ai făcut rost de locul ăsta?

Nu primi un răspuns imediat.

Se întoarse şi o văzu pe Ione stând înapoia lui, cu pleoapele închise, capul lăsat uşor pe spate, parcă afundată în contemplare adâncă. Fata inspiră profund şi deschise lent ochii cu irisurile extrem de bleumarin, cu un surâs enigmatic pe buze.

– Este cel pe care mi l-a alocat Seninătatea, îi răspunse simplu.

– N-am ştiut niciodată că aici există locuri pe care le-ai putea solicita. Şi mobilierul ăsta…

Zâmbetul ei deveni zburdalnic. Şi brusc redeveni o fetiţă neajutorată. Părul era de vină, gândi Joshua, toate fetele pe care le cunoscuse în Seninătate aveau păr lung, perfect aranjat. Cu stilul ei scurt şi lăţos părea aproape un spiriduş… şi incredibil de sexy.

– Ţi-am spus că sunt o moştenitoare, îi zise.

– Da, totuşi *asta…*

– Îţi place?

– Mi-e teamă de apartamentul ăsta. Cred c-am scotocit în locul unde nu trebuia.

– Haide, întinse ea mâna.

Tânărul îi prinse uşor degetele întinse.

– Unde mergem?

– Să primeşti lucrul pentru care ai venit.

– Care anume?

Ea surâse larg şi-l îndepărtă de scară, trăgându-l prin zona de recepţie către peretele opus. Altă membrană musculară dintr-un alcov se deschise.

– Eu, rosti Ione.

Era un dormitor, circular, cu o fereastră curbată în formă de bandă care dădea spre mare, cu tavanul din polip ascuns de draperii din ţesătură roşu-închis. În mijlocul podelei exista un crater umplut cu o gelatină perfect transparentă şi acoperit cu un cearşaf subţire cauciucat; circumferinţa era înconjurată cu perne din mătase. Iar Ione stătea foarte aproape. Se sărutară. El o simţi tremurând uşor când o cuprinse în braţe. Fierbinţeala începu să-i cuprindă trupul.

– Ştii de ce te-am dorit? întrebă fata.

– Nu.

Îi săruta gâtul, şi palmele îi lunecară peste bluză pentru a-i cuprinde sânii.

– Te-am văzut, murmură Ione.

– Ăăă…

Joshua se opri din dezmierdarea sânilor şi se încruntă la ea, privindu-i expresia visătoare.

– Tu şi toate fetele alea frumoase şi bogate… Eşti un amant excelent, Joshua. Ştiai?

– Da. Mulţumesc.

„Iisuse! M-a văzut? Când?” Cu două nopţi în urmă fuseseră momente destul de nebuneşti, totuşi nu-şi amintea să li se fi alăturat şi altcineva. Deşi, după cum o cunoştea pe Dominique, era perfect posibil. La dracu’, înseamnă că fusese cu minţile complet duse.

Ione trase de eşarfa jachetei lui, deschizând-o în faţă.

– Tu le aştepţi pe fete să aibă orgasm, vrei ca ele să se bucure. Le faci să se bucure.

Îi sărută sternul, atingându-i cu vârful limbii contururile muşchilor pectorali.

– Asta-i ceva foarte rar, foarte sensibil.

Cuvintele şi gesturile ei acţionau ca un program stimulator diabolic, trimiţând un foc spectral scânteietor prin nervii tânărului, invadându-i vintrele şi făcându-i inima să bubuie. Simţi cum penisul îi devine incredibil de tare şi începu să gâfâie.

Bluza lui Ione se deschise cu uşurinţă sub degetele lui nerăbdătoare şi i-o împinse în jos de pe umeri. Avea sâni ridicaţi şi frumos rotunjiţi, cu areole mari, doar cu o nuanţă mai întunecate decât bronzul pielii. El supse un sfârc şi în acelaşi timp urmări cu degetele muşchii zvelţi şi tonici ai abdomenului

fetei, determinând inspiraţii sugrumate. Mâini se încleştară înapoia cefei lui. Îşi auzi numele rostit, încântarea din glas.

Căzură împreună pe pat şi substanţa gelatinoasă de sub cearşaf undui sălbatic. Cei doi călăriră valurile turbulente pe care le declanşau propriile lor membre aflate în mişcare.

Pătrunderea în ea fu perfecţiunea întruchipată. Ione era încântător de entuziastă şi puternică, sinuoasă. Joshua trebui să-şi folosească nanonicele neurale pentru a-şi înfrâna corpul, asigurându-i menţinerea controlului. Încântarea lui tainică. În felul acela putea să aştepte, în ciuda strigătelor ei furioase şi imploratoare. Să aştepte în timp ce fata se încorda şi răsucea senzual peste el şi sub el. Să aştepte, să provoace şi să prelungească... Până ce orgasmul o convulsă şi dintre buze îi ţâşni un strigăt triumfător. Atunci tânărul îşi anulă prohibiţiile artificiale, îngăduindu-i corpului să se reverse în extaz frenetic, bucurându-se cu nesaţ de ochii lui Ione larg deschişi, increduli, când sămânţa îi izbucni în ea într-o lungă şi exaltată împlinire.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere, pe când patul se linişti, treptat. După o secundă de contemplare silenţioasă, amândoi zâmbiră larg şi leneş.

– Am fost la fel de bună ca şi celelalte?

El încuviinţă apăsat din cap.

– Suficient de bună ca să te fac să rămâi în Seninătate, ştiind că sunt disponibilă oricând ai dori?

– Ăăă... Joshua se rostogoli pe o parte, neliniştit de sclipirea din ochii ei: Asta nu-i corect, şi-o ştii.

– Da, chicoti Ione.

Privind-o cum stătea, întinsă pe spate, cu braţele ridicate deasupra capului, cu transpiraţia uscându-se încetişor, el se întrebă de ce oare fetele erau întotdeauna mult mai ispititoare imediat după ce făcuseră dragoste. Probabil că păreau ostentativ de desfrânate.

– Vrei să-mi ceri să rămân, să-mi acorzi un ultimatum? Tu sau *Lady Mac?*

– Nu să rămâi, nu. Ione se răsuci la rândul ei pe o parte: Am însă alte pretenţii.

A doua oară, insistă să-l încalece. Era mai uşor pentru picioarele lui şi în felul acela îi putea dezmierda sânii tot timpul cât îl călări spre climaxul lor îngemănat. Pentru al treilea act, el aranjă pernele într-un maldăr ca s-o susţină când ea stătu în

patru labe, şi Joshua o pătrunse pe la spate.

După al cincilea act, lui Joshua nu-i mai păsă realmente că ratase petrecerea. Probabil că Dominique îşi găsise şi ea pe altcineva pentru noapte.

– Când o să pleci? întrebă Ione.

– Va fi nevoie de vreo două luni, poate de trei, pentru ca *Lady Mac* să poată ieşi iarăşi în spaţiu. Am comandat nodurile configuratoare imediat după licitaţie. Foarte multe depind de durata necesară livrării lor.

– Ştii că Sam Neeves şi Octal Sipika încă nu s-au întors?

– Ştiu, încuviinţă el încruntat.

De când andocase, îşi relatase povestea de o duzină de ori pe zi, mai ales printre ceilalţi scotocitori şi echipele din spaţioport. Vestea se răspândise deja. Ştia că ei aveau să infirme, ba poate chiar să spună că Joshua îi atacase. Iar tânărul nu avea nicio dovadă, era cuvântul lui împotriva cuvântului lor. Totuşi, versiunea sa fusese anunţată prima, versiunea lui fusese acceptată şi avea greutate mai mare. Iar acum avea şi banii de partea lui. În Seninătate nu exista pedeapsa cu moartea, dar imediat după andocare Joshua depusese personalităţii o reclamaţie de tentativă de asasinat; cei doi ar fi trebuit să fie condamnaţi la câte douăzeci de ani de închisoare. În tot cazul personalitatea nu-i pusese relatarea sub semnul întrebării, ceea ce dădea un imbold sănătos încrederii sale.

– Oricum, zise Ione, asigură-te că nu faci nimic stupid după ce vor apărea. Lasă totul în seama gardiştilor.

Gardiştii Seninătăţii erau o adăugare la uzuala genealogie a servitorilor din habitate, umanoizi masivi în exoschelete ce slujeau ca forţă poliţienească.

– Mda, mormăi el fulgerat de un gând neplăcut. Tu mă crezi că ei m-au atacat, nu-i aşa?

Obrajii fetei făcură gropiţe, când zâmbi.

– Oh, da, noi am verificat cât am putut mai bine. În ultimii cinci ani au dispărut opt scotocitori. În şase dintre cazurile respective, Neeves şi Sipika au fost în Inel în acelaşi timp şi de fiecare dată ei au scos la licitaţie după andocare un număr de artefacte laymili mai mare decât cel obişnuit.

În ciuda greutăţii ei calde care-l apăsa, răceala stranie îl înfioră din nou pe Joshua. Era vorba despre modul nepăsător în care vorbise ea, despre încrederea supremă din ton.

– Cine a verificat, Ione? Cine sunt „noi”?

Ea chicoti iarăşi.

– Of, Joshua! Tot n-ai înţeles până acum? Poate că m-am înşelat în privinţa ta, deşi recunosc c-ai fost distras de alte probleme de când am sosit aici.

– Ce să-nţeleg?

– Cine sunt eu – bineînţeles.

Aluzia dezastrului se înălţă prin el ca un talaz.

– Nu, răspunse răguşit, n-am înţeles.

Fata zâmbi şi se ridică pe coate, ţinându-şi capul la zece centimetri deasupra capului lui, tantalic.

– Sunt Lordul Ruinelor.

El râse, părea mai mult un fel de înecare nervoasă, care se stinse treptat.

– Iisuse, vorbeşti serios!

– Absolut, îşi frecă ea nasul de al lui. Priveşte-l.

El îl privi cu atenţie. Era un nas subţire, cu capătul uşor curbat în jos. Nasul Saldana, faimosul simbol pe care familia regală Kulu îl păstrase în ultimele zece generaţii în ciuda tuturor modificărilor genetice. Unii afirmau că trăsătura fusese în mod eliberat transformată într-o genă dominantă de către geneticieni.

Cuvintele ei erau adevărate, Joshua o ştia. Intuiţia îi izbi mintea, la fel de puternic ca în ziua în care găsise electronicele laymili.

– Futu-i…

Ione îl sărută şi se retrase, cu braţele în poală şi un aer satisfăcut.

– Dar de ce? întrebă el.

– De ce… ce?

– Iisuse! Flutură din braţe, agitat şi exasperat: De ce nu-i laşi pe oameni să ştie că tu conduci totul? De ce nu le arăţi cine eşti? De ce… de ce continui cu şarada asta a proiectului de cercetare? Şi tatăl tău este mort; cine a avut grijă de tine în ultimii opt ani? Şi de ce tocmai *eu?* Ce voiai să spui că te-ai înşelat în privinţa mea?

– În ce ordine vrei să-ţi răspund? De fapt, toate sunt conectate, însă pentru tine voi începe cu începutul. Am optsprezece ani, Joshua. Sunt de asemenea o Saldana sau cel puţin am supermoştenirea lor genetică, ceea ce înseamnă că voi trăi aproape două sute de ani, IQ-ul îmi este mult peste cel

normal şi am acelaşi tipuri de consolidări interne pe care le ai şi tu, alături de alte îmbunătăţiri. Oho, noi Saldana suntem o rasă superioară! Numai bună pentru a vă conduce pe voi, muritorii de rând.

– Şi-atunci de ce n-o faci? De ce-ţi petreci timpul bântuind pe la petreceri şi agăţând tipi ca mine cu care să te fuţi?

– Este o imagine care mă sperie pentru moment. Poate că nu-ţi dai seama cât de multă autoritate are personalitatea habitatului în Seninătate. Este omnipotentă, Joshua, ea conduce absolut totul, nu-i nevoie de Curte, nici de funcţionari, ea pune în aplicare Constituţia cu nepărtinire perfectă. Asigură mediul politic cel mai stabil din Confederaţie, cu excepţia edenismului şi a regatului Kulu. De aceea este un liman cu atâta succes; nu doar un paradis fiscal, ci şi economic şi financiar. Dacă vei trăi în Seninătate, vei fi întotdeauna în siguranţă. N-o poţi corupe, n-o poţi mitui, n-o poţi determina să-şi schimbe legile, nici chiar prin argumentare logică. *Tu* nu poţi. Eu pot. Ascultă ordinele de la mine şi numai de la mine, Lordul Ruinelor. Aşa a vrut bunicul Michael să fie, un singur conducător, dedicat unei singure misiuni: guvernarea. Tata a avut mulţi copii de la destule femei şi toţi au avut gena afinităţii, însă toţi au plecat ca să devină edenişti. Toţi, cu excepţia mea, fiindcă gestaţia mea a fost într-un uter-analog, similar cu şoimii-de-vid şi căpitanii lor. Vezi tu, noi suntem legaţi, micuţa de mine şi un monstru lung de şaizeci şi cinci de kilometri şi blindat în coral, suntem perechi-mentale pe viaţă.

– Atunci ieşi în public şi anunţă-i pe oameni că exişti. De opt ani, trăim doar pe baza zvonurilor.

– Şi asta a fost cel mai bine pentru voi. Cum ţi-am zis, am optsprezece ani. Ai avea încredere în mine pentru a conduce o naţiune de trei milioane de oameni? Să modific Constituţia, să umblu prin legile de investiţii, să stabilesc preţul la He_3 pe care-l utilizează navele stelare, pe care-l utilizează *Lady Macbeth?* Asta pot să fac, să schimb orice aş dori. Vezi tu, spre deosebire de Kulu cu sforăriile Curţii sale, şi de edenişti, cu Consensul lor comunal, eu n-am pe nimeni care să mă călăuzească sau, mai important, care să mă stăvilească. Ceea ce spun se aplică şi dacă cineva se opune este aruncat afară printr-o ecluză. Asta-i legea, legea mea.

– Încredere, rosti el pricepând. Nimeni n-ar avea încredere în

tine. Totul merge ca pe roate, deoarece noi credem că personalitatea habitatului îndeplineşte politica tatălui tău.

– Exact. Niciun miliardar ca Parris Vasilkovsky, care a petrecut şaptezeci de ani pentru a-şi clădi imperiul comercial, nu-şi va depozita întreaga avere într-o naţiune care are drept conducător o adolescentă buimacă. Vreau să zic că-i suficient să se uite la felul în care se comportă fiica lui, iar ea este mult mai mare ca mine.

Joshua rânji larg.

– Aici ai zis-o.

Îşi aminti de afirmaţia ei că îl „văzuse”; bineînţeles că Ione putea să recepteze imaginile senzoriale din Seninătate prin legătura ei de afinitate, putea să vadă orice şi pe oricine dorea. O îmbujorare uşoară îi învăpăie faţa.

– Aşadar de-asta continui să iroseşti bani pe proiectul de cercetare laymili, ca oamenii să creadă că politica îşi urmează cursul. Nu că m-aş plânge, Iisuse! Ultima licitaţie pe care ai câştigat-o – şapte milioane şi jumătate de fuzidolari…

Surâsul îi dispăru înaintea expresiei dezaprobatoare care apăruse pe chipul fetei.

– Nici n-ai putea să fii mai departe de adevăr. Eu consider că cercetarea laymililor este subiectul cel mai important al vieţii mele.

– Haide, haide! Am petrecut ani buni, scurmând prin Inelul Ruinelor. De acord, este un mister. De ce au făcut-o? Dar nu-nţelegi că nu contează? Nu în măsura în care acţionează echipa de cercetare. Laymilii sunt xenoci, pentru Hristos, cui îi pasă cât de stranie le era psihologia sau dacă au găsit cine ştie ce religie ţăcănită cu cultul morţii.

Ione expiră lent, scuturând din cap consternată.

– Unii oameni refuză să vadă problema, pot să accept asta, însă nu crezusem niciodată că tu ai fi unul dintre ei.

– Că refuz să văd *care* problemă?

– Aşa se-ntâmplă uneori, este ceva atât de mare, atât de înspăimântător, care te priveşte drept în faţă, încât îl blochezi pur şi simplu. Locuitorii planetelor trăiesc în zone seismice şi pe versanţii vulcanilor, totuşi nu văd absolut nimic nebunesc în asta, în stupizenia de care pot da dovadă. Motivul este lucrul cel mai important, el are o importanţă vitală. De ce crezi că bunicul meu a făcut ce a făcut?

– Habar n-am. Consideram că ăla era al doilea mare mister al universului.

– Nu, nu-i niciun mister. Michael Saldana a înfiinţat proiectul de cercetare laymili, întrucât credea că era datoria lui, nu numai faţă de regat, ci faţă de toată omenirea. El şi-a dat seama cât va dura. De aceea s-a înstrăinat de familie şi a îndurat afurisenia Bisericii Creştine pentru a creşte Seninătatea. Astfel încât să existe permanent cineva care să împărtăşească nevoia şi să aibă resursele de a continua cercetarea. Ar fi putut ordona instituţiilor de cercetare a xenocilor din Kulu să efectueze investigaţia. Dar cât de mult ar fi durat asta? Pe durata domniei lui, cu siguranţă. Poate şi pe durata domniei lui Maurice. Aş zice posibil chiar şi pe cea a fiului celui mai mare al lui Maurice. Însă Michael s-a temut teribil că asta nu va fi îndeajuns. Este o sarcină absolut colosală, şi tu o ştii mai bine ca majoritatea oamenilor. Nici regii lui Kulu n-ar fi putut menţine un asemenea proiect pe buget de prioritate mai mult de două-trei secole. Michael trebuia să se elibereze de moştenirea şi de obligaţiile lui pentru a se asigura că misiunii celei mai importante din istoria omenirii n-avea să i se îngăduie să se vestejească şi să piară.

Joshua o privi deschis, amintindu-şi cursul didactic pe care-l urmase despre afinitate şi cultura edenistă.

– Tu vorbeşti cu el, aşa-i? Cu bunicul tău. Şi-a transferat memoria în personalitatea habitatului, şi amintirile au pătruns în tine când erai în uterul-analog. De-asta reciţi toate aiurelile astea. Te-a contaminat, Ione.

Pentru o clipă fata păru rănită, apoi afişă un zâmbet trist.

– Greşeşti din nou. Nici Michael şi nici Maurice nu şi-au transferat memoriile la moarte. Cei din clanul Saldana sunt creştini destul de pioşi; nu uita că despre verii mei Kulu se spune că conduc prin drept divin.

– Michel Saldana a fost excomunicat.

– De episcopul de Nova Kong, niciodată de papa de la Roma. A fost politică, atâta tot. Pedepsirea lui, servită de Curtea Kulu. Crescând Seninătatea, a şocat familia până în odiosul ei nucleu automulţumit. Întregul fundament al suveranităţii lor este faptul că pur şi simplu nu pot fi mituiţi sau corupţi, bogăţia şi privilegiile lor fac să fie total imposibil. Ei sunt săgeţile finale, dedicate servirii, fiindcă li se satisfac toate capriciile fizice şi materiale. Lor nu le mai rămâne nimic altceva de făcut decât să conducă. Şi

trebuie să recunosc că fac o treabă foarte bună; Kulu este bogat, puternic, independent, cu cel mai mare indice socio-economic din exteriorul edenismului. Saldana şi proiectele lor de dezvoltare pe secole au făcut asta pentru Regat, o conducere care consideră realmente că interesele naţiunii sale sunt supreme. Asta-i ceva remarcabil, la limita unicităţii. Şi sunt veneraţi pentru asta, există *divinităţi* care sunt mai puţin adulate decât Saldana. Totuşi, Michael a apreciat că o problemă de natură intelectuală este suficientă pentru a abandona toate astea. Nu-i de mirare că familia a fost îngrozită, ca să nu mai zic furioasă pe el. A arătat că era posibil să convingi un Saldana puternic, să-i abaţi atenţia de la chestiunile parohiale. De aceea episcopul a făcut ceea ce i s-a poruncit. Însă bunicul meu a rămas creştin până în ziua morţii. Iar eu sunt la fel.

– Scuze…

Joshua se aplecă şi scotoci prin maldărul său de haine, până ce găsi sticla mică în formă de pară cu Lacrimile Norfolk. Trase o duşcă.

– Nu-i uşor să mă obişnuiesc cu ideea.

– Ştiu. Acum imaginează-ţi reacţia ta amplificată de trei milioane de ori. S-ar stârni revolte.

Joshua îi trecu sticla. Fata o înclină graţios şi numai câteva picături din preţioasa băutură importată i se prelinseră printre buze. El admiră felul în care pielea i se întinse peste abdomen când dădu capul pe spate, iar sânii ieşiră în afară. Îşi plimbă o palmă în sus pe flancul corpului ei, probând inocent. Şocul iniţial al identităţii lui Ione se topea ca un vis cu ochii deschişi ce ţi-a fost furat, ar fi dorit asigurarea că ea era aceeaşi adolescentă incitantă care-l aţâţase în asemenea măsură la petrecere.

– Şi-atunci dacă nu-i vorba despre îndoctrinarea ideologică prenatală, ce anume te convinge că proiectul de cercetare merită? o întrebă.

Ione coborî sticla, organizându-şi gândurile. Printre multele defecte ale lui Joshua se număra şi cinismul deprimant.

– Proximitatea. Aşa cum spuneam, Seninătatea şi cu mine suntem legaţi. Eu văd ce vede habitatul. Iar Inelul Ruinelor este întotdeauna acolo, imediat sub noi. Şaptezeci de mii de habitate, nu atât de diferite de Seninătate, pulverizate în sfărâmături. Şi-a fost sinucidere, Joshua. Echipa de cercetare crede că celulele vii din habitatele laymili au suferit un fel de spasm, care a crăpat

învelişul exterior din siliciu. Trebuie să le fi ordonat s-o facă, probabil să fie silite. Mă-ndoiesc c-aş putea determina Seninătatea s-o facă, doar dacă l-aş ruga cu frumosul.

Aş putea s-o fac, rosti Seninătatea silenţios în mintea ei. **Dar ar trebui să-mi dai un motiv foarte bun.**

De pildă, să mă salvezi pe mine de la o soartă mai rea decât moartea?

Ăsta ar merge.

Zi-mi altul.

Asta este ceva ce poţi decide numai tu.

Ione surâse şi sorbi din sticlă. Era o băutură uimitoare. Îi putea simţi căldura înfiltrându-se prin corp. Iar partea de jos a trunchiului lui Joshua era strânsă între coapsele ei. Combinaţia perfidă devenea enorm de excitantă.

Tânărul o privea curios.

– Seninătatea zice că-i improbabil, spuse ea.

– Ah, făcu el şi luă sticla înapoi. Totuşi această conştientizare constantă a Inelului Ruinelor continuă să fie un soi de motivare nefirească. Seninătatea îşi face griji despre ea, aşa încât îţi faci şi tu.

– Este mai degrabă un fel de memento blând, aşa cum un crucifix ne reaminteşte ce a suferit Hristos şi din ce cauze. Înseamnă că eu nu sufăr de o lipsă de credinţă în munca echipei de cercetare. Ştiu că trebuie să găsim motivul.

– Totuşi, de ce? De ce tu, tatăl tău şi bunicul tău îl consideraţi atât de important?

– Fiindcă laymili erau perfect banali.

Ione văzu că ideea aceea îl atinsese în cele din urmă. O încruntătură îi increţi fruntea sub şuviţele umede de păr castaniu-roşcat.

– Sigur că da, ei au avut un metabolism substanţial diferit de al nostru, şi trei sexe, şi corpuri de monştri, dar minţile le-au funcţionat în direcţii rezonabil de similare cu ale noastre. Asta-i face de înţeles. În acelaşi timp ne face periculos de similari. Şi pentru că au fost cel puţin egal cu noi, dacă nu mai avansaţi, din punct de vedere tehnologic. Situaţia necunoscută cu care s-au confruntat este ceva cu care ne vom confrunta şi noi într-o bună zi. Dacă ştim ce este, ne putem pregăti, poate ne vom putea chiar apăra. Cu condiţia de a primi un avertisment prealabil. Asta a înţeles Michael, asta a fost revelaţia lui. Aşa că, îţi dai seama,

el nu şi-a abandonat de fapt niciodată datoria şi dedicaţia pentru Kulu. Atât doar că acesta a fost unicul fel posibil în care putea spera să protejeze regatul pe termen ultralung. Oricât ar fi fost de neconvenţional, trebuia s-o facă.

– Şi se face? Grozava ta echipă s-a mai apropiat cât de cât de a afla ce s-a-ntâmplat?

– Nu prea. Uneori mă tem că-i prea târziu, că s-au pierdut prea multe. Ştim destule despre fizicul laymililor, însă foarte puţine despre cultura lor. De aceea ţi-am cumpărat electronicele găsite. Un volum atât de mare de date stocate s-ar putea să fie descoperirea importantă de care aveam nevoie. Nu ne-ar trebui mare lucru, doar un indicator. Opţiunile reale sunt numai două.

– Care anume?

– Ei au descoperit ceva care i-a împins la sinucidere. Savanţii lor au găsit vreun adevăr sau lege fizică fundamentală ori o grupare religioasă a dat peste o revelaţie teologică peste putinţă de îndurat, acel cult al morţii pe care l-ai menţionat. A doua opţiune este şi mai rea: că ei au fost descoperiţi de ceva, de ceva atât de înspăimântător, încât au considerat că moartea rasei era o alternativă preferabilă faţă de subjugare. Dacă a fost a doua posibilitate, atunci ameninţarea respectivă continuă să existe în univers şi rămâne doar o chestiune de timp până o vom întâlni.

– Şi tu ce crezi c-a fost?

Fata îşi strânse picioarele cu o fracţiune mai mult în jurul lui, salutând confortul pe care-l asigura prezenţa lui fizică. Ca întotdeauna când se gândea la asta, ameninţarea îi vlăguia o parte din putere. Lăsând deoparte mândria rasială, laymilii fuseseră foarte avansaţi şi puternici…

– Tind să cred că a fost al doilea caz – ameninţarea exterioară. În principal din cauza originii laymililor. Ei n-au evoluat pe niciuna dintre planetele acestui sistem stelar. N-au venit nici de la altă stea locală. Iar din fragmentele de vehicule spaţiale pe care le-am găsit, suntem destul de siguri că nu aveau tehnologia noastră TTZ, ceea ce face ca opţiunea cea mai probabil că fie o arcă interstelară de multe generaţii. Însă acela este genul de navă pe care o utilizezi doar pentru a coloniza stelele apropiate, aflate pe o rază de cincisprezece-douăzeci de ani-lumină. Şi în orice caz de ce să străbaţi spaţiul interstelar doar pentru a construi habitate în care să trăieşti? Dacă nu

intenţionezi să faci altceva, nu-i nevoie să-ţi părăseşti sistemul stelar natal. Nu, cred că ei au străbătut o cale foarte lungă prin spaţiul normal, pentru un motiv cât se poate de real. Fugeau! La fel cum tyrathca şi-au abandonat planeta natală când steaua ei a explodat într-o supergigantă roşie.

– Dar duşmanul acela tot i-a găsit.

– Da.

– A descoperit cineva resturi ale unei nave-arcă?

– Nu. Dacă laymilii au ajuns într-adevăr la Mirchusko într-o navă cu viteză subluminică, atunci trebuie să fi sosit acum şapte-opt mii de ani. Ca s-ajungi la o populaţie de şaptezeci de mii de habitate pornind de la una, ba chiar de la zece nave, sunt necesari minimum trei mii de ani. Se pare că laymilii nu aveau fecunditatea noastră reproductivă. O asemenea navă-arcă ar fi fost foarte veche până ar fi ajuns la Mirchusko. Probabil c-a fost abandonată. Dacă s-a aflat pe aceeaşi orbită cu habitatele când au fost distruse, atunci coliziunile secundare ar fi fărâmiţat-o.

– Păcat.

Ione se aplecă peste el pentru a-l săruta, încântată de felul în care mâinile tânărului se strânseră în jurul taliei ei. Imaginile albăstrii înceţoşate şi adumbrite pe care le culesese de la celulele senzitive ale Seninătăţii, strigătele la care trăsese cu urechea prin intermediul legăturii de afinitate se adevereau. Joshua era amantul cel mai dinamic pe care-l cunoscuse vreodată. Blând şi dominator; era o combinaţie letală. Doar dacă n-ar fi fost atât de brutal de mecanic în această privinţă… Puţin cam prea mult din plăcerea lui provenise din a o vedea pe fată pierzându-şi complet controlul. Pe de altă parte, aceea era chiar esenţa lui, care nu dorea să împărtăşească; viaţa pe care o ducea el – nesfârşitele episoade sexuale oferite lui Dominique şi cercului ei de prietene, ca şi falsul sentiment de independenţă rezultat din scotocire – îl înăsprise prea mult pentru aşa ceva. Joshua nu avea încredere în oameni.

– Rămâne atunci numai problema mea, vorbi el şi răsuflarea îi era fierbinte pe chipul fetei. De ce tocmai eu?

– Pentru că nu eşti normal.

– Poftim?

Apropierea aceea se făcu ţăndări.

Ione se strădui să nu izbucnească în râs.

– Joshua, câte descoperiri importante ai făcut anul ăsta?

– A fost un an rezonabil, replică el evaziv.

– A fost un an incredibil. Punând la socoteală şi modulul de electronice, ai găsit nouă artefacte, care ţi-au adus un total de peste opt milioane de fuzidolari. Niciun alt scotocitor n-a mai câştigat atâta într-un singur an în cei o sută optzeci de ani de când a fost germinat Seninătatea. De fapt, niciun alt scotocitor n-a câştigat vreodată atât de mult, punct! Am verificat. În 2352, cineva a câştigat şase sute de mii de fuzidolari pentru găsirea unui cadavru laymil intact şi s-a retras imediat. Tu fie că eşti *uluitor* de norocos, fie că…

Nu-şi încheie fraza, lăsând sugestia să spânzure în aer, ademenitor.

– Fie că ce?

Tonul lui era lipsit de orice urmă de umor.

– Cred că eşti un mediu psihic.

Fulgerul de vinovăţie fu cel care o convinse că avea dreptate. Ulterior îi ceru Seninătăţii să deruleze de nenumărate ori momentul acela şi imaginea de la celulele senzitive optic din pereţii placaţi cu imitaţie de marmură îi oferi un prim-plan perfect focalizat al chipului tânărului. Pentru o fracţiune de secundă după ce ea rostise cuvintele acelea, Joshua păruse înfricoşător şi înfricoşat. Reacţionă minunat, bineînţeles, pufnind, râzând.

– Căcat! strigă el.

– Atunci cum îţi explici? Fiindcă, crede-mă, n-ai trecut neobservat printre colegii tăi scotocitori şi nu mă refer doar la domnii Neeves şi Sipika.

– Ai spus-o tu însuţi: noroc uluitor. Este simplă probabilitate. Dacă aş ieşi din nou în Inelul Ruinelor, n-aş mai găsi nimic în următorii cincizeci de ani.

Ione îşi plimbă un singur deget peste pielea netedă a bărbiei lui. Nu era ţepoasă; părul facial reprezenta altă neplăcere în imponderabilitate înlăturată de modificările genetice.

– Pun prinsoare că ai găsi.

El îşi încrucişă braţele sub ceafă şi-i zâmbi.

– N-o să ştim niciodată asta, este?

– Nu.

– Şi din cauza asta ţi-am părut irezistibil? Din cauza vederii mele cu raze X?

– Cumva. Ar fi utilă.

– Numai atât – utilă?
– Da.
– De ce, ce te aştepţi să fac pentru tine?
– Să mă laşi însărcinată.
De data aceasta teama avu nevoie de mai mult timp pentru a păli.
– *Poftim?*
Joshua păru uşor panicat.
– Să mă laşi însărcinată. Intuiţia psihică ar fi o trăsătură foarte utilă pentru următorul Lord al Ruinelor.
– Nu sunt un mediu psihic, rosti el apăsat.
– Asta o spui tu. Dar, chiar dacă n-ai fi, tot ai fi un donor genetic mai mult decât satisfăcător pentru orice copil. Iar eu am misiunea extrem de importantă de a-i asigura habitatului un moştenitor.
– Ai grijă – devii romantică.
– N-ai fi încătuşat de niciun fel de responsabilităţi parentale, dacă asta te deranjează. Zigotul va fi plasat în tau-zero până ce voi ajunge la sfârşitul vieţii. Seninătatea şi servitorii cimpicasnici îl vor activa.
– Grozav mod de a creşte un copil!
Ione se îndreptă, se întinse şi-şi trecu palmele peste pântece, jucându-se cu sânii. N-ai fi putut să fii mai incorectă faţă de un mascul, mai ales când era în pielea goală şi prins sub tine.
– De ce? Crezi că eu am ieşit rău? Arată-mi şi mie vreun defect.
Joshua se înroşi la faţă.
– Iisuse!
– O s-o faci? Fata luă sticla de băutură aproape goală: Dacă nu te excit, în blocul zgârie-stele Stanne există o clinică specializată în fertilizarea *in vitro.*
Cu grijă, lăsă o singură picătură de Lacrimile Norfolk să cadă pe sfârcul ei întărit. Rămase acolo, sclipind uşor, iar Ione mişcă sticla spre celălalt sân.
– Ajunge să spui „nu”. O poţi face? Spune „nu”. Spune-mi că te-ai săturat de mine. Haide!
Gura lui se închise în jurul sânului ei stâng, cu dinţii muşcând aproape dureros, şi începu să sugă.

* * *

Ce crezi? întrebă Ione peste câteva ore, când Joshua îşi

potolise finalmente pofta de fată. Dormea pe pat, cu unde de lumină acvamarin plimbându-se peste el, filtrate prin fereastră. Hăt deasupra uşii, tubul de lumină axial aducea zori strălucitoare în parcul habitatului.

Cred că afluxul de sânge spre creierul tău a fost stopat când erai în organul uter-analog. În mod evident, leziunile sunt ireparabile.

Ce-i în neregulă la el?

Minte întruna, îşi jefuieşte prietenii, fură de câte ori crede că nu va fi văzut, a utilizat programe stimulatoare ilegale pe majoritatea planetelor Confederaţiei, nu arată pic de respect pentru fetele cu care are relaţii sexuale, anul trecut a încercat chiar să nu-şi plătească impozitul pe venit, susţinând că reparaţiile navei sale spaţiale erau cheltuieli justificate.

Totuşi a găsit artefactele acelea…

Recunosc că este o enigmă.

Crezi că el i-a atacat pe Neeves şi Sipika?

Nu. Când cei doi scotocitori au dispărut, Joshua nu se afla în Inelul Ruinelor.

Atunci trebuie să fie un mediu psihic.

Nu pot să resping ipoteza în mod logic. Dar nu cred în ea.

Ce vrei să spui? Că tu acţionezi pe baza unui singur indiciu?

Atunci când eşti tu implicată, acţionez pe baza sentimentelor mele. Ione, tu ai crescut înlăuntrul meu, eu te-am crescut. Cum aş putea să nu simt nimic faţă de tine?

Fata surâse visător către plafon.

Ei bine, eu cred sincer că-i un mediu psihic. În tot cazul ceva este foarte diferit la el. Are un gen de radianţă care-l animă mai mult decât pe oricare altă persoană pe care am cunoscut-o.

Eu n-am văzut-o.

Nu-i ceva ce să poţi vedea.

Chiar presupunând că ai avea dreptate şi că Joshua este un mediu psihic, de ce crezi că viitorul tău copil ar păstra trăsătura respectivă? Nu-i tocmai ceva care să fi fost secvenţat în vreo genă cunoscută.

Farmecul este transmis în generaţiile aceleaşi familii la fel ca părul roşu şi ochii verzi.

Asta nu-i o discuţie pe care aş putea s-o câştig vreodată, aşa-i?

Nu. Îmi pare rău.

Perfect. Vrei să-ţi programez o vizită la procesorul administrativ al clinicii Stanne?

Pentru ce?

Fertilizare *in vitro.*

Nu, copilul va fi conceput natural. Voi avea însă nevoie de clinică mai târziu, să extragă zigotul şi să-l prepare pentru stocare.

Există vreun motiv specific pentru a proceda în felul ăsta? *In vitro* ar fi mult mai simplu.

Poate că da, totuşi Joshua este realmente superb în pat. Aşa va fi mult mai distractiv.

Oamenii!

9

Ploaia fierbinte care cădea peste Durringham începuse la scurt timp după zorii zilei de miercuri; acum era joi după-amiază şi nu se domolise deloc. Imaginile de la satelit arătau că deasupra oceanului aşteptau minimum alte cinci ore de nori. Până şi rezidenţii, de obicei netulburaţi de furtuni, părăsiseră străzile. Apa murdară se învolbura în jurul soclurilor din piatră ale clădirilor de lemn, infiltrându-se prin scândurile podelelor. Mai îngrijorător era faptul că în partea de nord-est a oraşului avuseseră loc câteva alunecări de noroi. Inginerii constructori civili ai lui Durringham (toţi opt) erau îngrijoraţi că un efect de avalanşă ar putea mătura cartiere întregi în Juliffe.

Guvernatorul Lalondei, Colin Rexrew, le primi flegmatic raportul datavizat. Cu toată sinceritatea, nu putea afirma că posibilitatea de a pierde jumătate din capitală i-ar fi stârnit prea multe regrete. Păcat că nu putea fi mai mult.

În vârstă de şaizeci de ani, el ajunsese la poziţia penultimă în profesiunea pe care şi-o alesese. Născut în Haloul O'Neill al Pământului, Rexrew începuse să lucreze pentru gigantul astroingineresc Miconia Industrial imediat după absolvirea universităţii, obţinuse o diplomă în business-finanţe, apoi se diversificase în management subsidiar, o profesiune cu grad înalt de specializare, care asigura că diviziile semi-independente îşi păstrau identitatea corporativă deşi se aflau la sute de ani-lumină de Pământ. Răspândirea enormă a filialelor companiei a însemnat transferarea sa prin sistemele locuite din Confederaţie în mandate de câte trei ani, timp în care şi-a clădit lent un portofoliu impresionant de experienţă şi calificări, punându-şi viaţa personală pe locul al doilea după interesele companiei.

Miconia Industrial cumpărase zece la sută din acţiunile Companiei de Dezvoltare Lalonde, fiind al treilea mare investitor. Iar Colin Rexrew fusese numit Guvernator cu doi ani în urmă. Mai avea opt ani de guvernare, după care avea să fie eligibil în consiliul de administraţie Miconia. Până atunci urma să aibă şaizeci şi opt de ani, dar unele modificări genetice din moştenirea sa îi ofereau o speranţă de viaţă în jur de o sută douăzeci de ani. La şaizeci şi opt de ani, abia avea să-şi atingă apogeul. Cu un trecut de succes ca Guvernator, şansele de a

obţine locul în consiliul de administraţie erau bune spre excelente.

Deşi, iar acum ştia asta pe propria sa piele, succesul pe Lalonde era un concept foarte dificil de definit. După douăzeci şi cinci de ani de investiţii din partea CDL, Lalonde nu se autofinanţa nici măcar în proporţie de douăzeci la sută. Bărbatul începuse să-şi spună că, dacă planeta avea să mai existe peste opt ani, el ar fi reuşit imposibilul.

Cabinetul său ocupa complet nivelul al treilea al unei bene de pe latura estică a oraşului. Mobilierul în sine fusese realizat în totalitate de tâmplarii locali din lemn mayope, unica resursă naturală realmente utilă a Lalondei. Colin îl moştenise de la predecesorul său şi i se părea niţel cam masiv pentru gustul lui. Covorul gros, jad-strălucitor, de păr kilian provenea de pe Mulbekh, iar sistemele calculatorului erau din Kulu. Un bar cu uşi din sticlă era bine garnisit şi o treime din sticlele din frigider conţineau vinuri locale, foarte apreciate de Guvernator. Ferestrele curbate îi ofereau panorama zonelor rurale cultivate de dincolo de suburbie, o imagine mult mai plăcută decât a oraşului prozaic şi înapoiat. Azi însă până şi casele îngrijite din şindrilă albă erau afectate de torentele de ploaie, părând neîngrijite şi asediate, cu câmpurile de obicei verzi acoperite de vaste întinderi de apă. Animale speriate se înghesuiau pe movile ca nişte insule, behăind patetic.

Colin se aşeză înapoia biroului, ignorând datele ce pâlpâiau insistent pe ecrane, şi privi potopul pe ferestre. Ca toţi cei de pe Lalonde, purta şort, deşi al său fusese croit în arcologia Londra; jacheta albastru-deschis atârna peste spătarul unui scaun, iar instalaţia de condiţionare a aerului nu putea să împiedice formarea petelor de sudoare sub mânecile cămăşii de mătase galben-pal.

Pe toată planeta nu exista nicio sală de fitness, iar Colin nu se putea impulsiona să alerge dimineaţa de la reşedinţa sa oficială până la birou, aşa că începuse să se îngraşe cu o iuţeală dezamăgitoare. Faţa deja rotundă avea acum fălci pronunţate şi apăruse o a treia bărbie; sub razele solare ale Lalondei, pistruii se extinseseră, acoperindu-i ambii obraji şi fruntea. Părul cândva des şi roşcovan se rărea şi începuse să se arginteze. Strămoşul care achitase îmbunătăţirile metabolice modificate genetic ce duseseră la creşterea speranţei lui de viaţă făcuse în mod

evident economie la partea cosmetică.

Alte fulgere licăriră în pătura de nori care acoperea totul. Colin numără până la patru înainte să audă tunetul. „Dacă mai ţine mult aşa”, gândi el posac, „totul va fi acoperit sub apă.”

Un bip se auzi dinspre uşă, care glisă, deschizându-se. Nanonicele neurale îl anunţară că era adjunctul său executiv, Terrance Smith.

Colin îşi roti scaunul, revenind către birou. Terrance Smith avea treizeci şi cinci de ani şi era un bărbat înalt şi elegant, cu păr negru, des, şi maxilar ferm; azi purta şort gri lung până la genunchi şi o cămaşă verde cu mâneci scurte. Greutatea lui nu era niciodată alta decât cea optimă. Printre subordonaţii lui Colin umbla vorba că Smith se culcase cu jumătate dintre femeile care lucrau în birourile administraţiei.

– Meteorologii anunţă că ne aşteaptă o săptămână uscată după ce trece furtuna asta, rosti Terrance aşezându-se pe scaunul din faţa biroului.

– Meteorologii, mormăi Colin, n-au spus să ne-aşteptăm la chestia asta.

– I-adevărat. Terrance îşi consultă un fişier din nanonicele neurale: Inginerii geologi de la Kenyon au terminat sondajele preliminare. Sunt gata să treacă la forările mai extinse pentru caverna biosferă.

Îi datavizã raportul lui Colin.

Kenyon era asteroidul din minereu de fier cu diametrul de doisprezece kilometri care fusese adus pe o orbită la o sută douăsprezece mii de kilometri deasupra Lalondei printr-o serie de explozii nucleare. Când prima etapă de dezvoltare a planetei se încheia şi economia ei avea să funcţioneze fără a necesita investiţii suplimentare, CDL dorea să treacă la construirea unui pâlc de staţii industriale spaţiale. De acolo proveneau banii adevăraţi, din corpurile cosmice complet industrializate. Iar prima cerinţă esenţială pentru orice staţie industrială din imponderabilitate era abundenţa de materii prime ieftine, pe care avea să le asigure asteroidul. Echipele aveau să extragă minereurile prin forarea de tuneluri, proces în decursul căruia aveau să-şi sape literalmente o biosferă locuibilă.

Din păcate acum, când Kenyon se afla finalmente pe poziţie după călătoria de cincisprezece ani din centura de asteroizi a sistemului, Colin se îndoia că ar fi avut bugetul fie şi pentru

echipa de ingineri geologi, cu atât mai puţin pentru forările exploratorii. Transportarea noilor colonişti în interiorul continentului absorbea fondurile cu o viteză înspăimântătoare, iar primul lucru de care avea nevoie o colonie asteroidală era o piaţă stabilă pe planeta-mamă, ca bază financiară înainte de a putea începe să concureze pe piaţa interstelară.

– O să-l examinez mai târziu, îi spuse lui Terrance, dar nu promit nimic. Cineva a pornit cu douăzeci de ani prea devreme în privinţa asta. Proiectul industriei asteroidale arată bine pe rapoartele noastre anuale. Aducerea asteroidului pe orbită este ceva concret ce poate fi prezentat, dovedind consiliului de administraţie ce progrese realizăm. Ei ştiu că n-aduce niciun dolar cât timp este încă pe drum, însă când ajunge pe orbită se aşteaptă să fie instantaneu profitabil. Aşa că sunt împovărat cu idioţenia asta, în vreme ce cretinul meu de predecesor îşi încasează pensia standard, plus o bonificaţie frumoasă de tot pentru c-a fost atât de dinamic în timpul mandatului. Să ştii că auditorii ar fi trebuit să fi sesizat asta. O să mai treacă cincizeci de ani înainte ca fermierii ăştia de noroaie să poată economisi suficient capital pentru a susţine industriile de înaltă tehnologie. Aici nu există nicio cerere.

Terrance încuviinţă, şi trăsăturile frumoase i se compuseră într-o expresie gravă.

– În ultimele două luni am autorizat împrumuturi de pornire pentru alte opt companii de inginerie. Vânzările de biciclete cu motor merg bine în oraş şi în cinci ani ar trebui să avem un jeep 4x4 indigen. Sunt totuşi de acord, producţia pe scară mare de bunuri de consum este încă foarte departe.

– Nu contează, oftă Colin. Nu tu l-ai autorizat pe Kenyon. Dacă s-ar opri măcar pentru şase luni să ne mai trimită colonişti, ne-ar permite să ne tragem răsuflarea. O navă la fiecare douăzeci de zile este prea mult, şi taxele de transport pe care le plătesc coloniştii nu acoperă nici jumătate din costurile trimiterii lor în amonte. După ce nava stelară a fost plătită, consiliului de administraţie nu-i mai pasă. Ce-aş mai da însă pentru nişte fonduri suplimentare care să fie cheltuite pentru infrastructură fundamentală, nu pentru subvenţionarea vapoarelor... Şi-aşa căpitanii câştigă destul.

– Asta era altă chestie despre care doream să-ţi spun. Tocmai am terminat de accesat cel mai recent flek de programări al

consiliului de administraţie; în următoarele şaptezeci de zile, ne vor trimite cinci transportoare cu colonişti.

– Tipic.

Colin nu se putea nici măcar deranja cu un protest simbolic.

– Mă gândeam că le-am putea cere căpitanilor de vapoare să ia mai mulţi pasageri la fiecare călătorie. Dacă ar improviza nişte tende peste punţile deschise, ar mai putea înghesui minimum cincizeci. Practic n-ar diferi cu nimic de dormitoarele tranzitorii.

– Crezi c-ar accepta?

– De ce nu? La urma urmelor, noi le asigurăm existenţa. Şi este numai temporar. Dacă nu vor să-i ia, atunci n-au decât să stea în port şi să piardă bani. Vapoarele cu zbaturi nu pot fi utilizate pentru mărfuri. Odată ce vom reintra în posesia vapoarelor, le vom repartiza căpitanilor mai flexibili.

– Asta dacă nu se raliază între ei; căpitanii ăia sunt foarte uniţi. Mai ţii minte tărăboiul legat de accidentul lui Crompton? S-a lovit de un buştean şi ne-a acuzat pe noi că l-am trimis pe un afluent necartografiat. A trebuit să-i plătim reparaţiile. Ultimul lucru care ne mai trebuie acum este o epidemie de sindicalism.

– Şi-atunci ce să fac? Dormitoarele tranzitorii nu pot adăposti mai mult de şapte mii de oameni.

– Să dea dracu'! Anunţă-i pe căpitani că vor lua mai mulţi pasageri la fiecare călătorie, şi gata. Nu vreau ca tranzitorii să rămână în Durringham nici măcar o clipă mai mult decât este necesar.

Încercă să nu se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă un vapor cu zbaturi ar fi naufragiat în Juliffe. Lalonde nu avea servicii de urgenţă organizate; pentru problemele din oraş existau cinci-şase ambulanţe care plecau din spitalul bisericii, dar un dezastru care se producea cu o mie de kilometri în amonte… Iar coloniştii erau aproape toţi locuitori de arcologii; jumătate dintre ei nu ştiau să înoate.

– Dup-aia însă va trebui să vedem ce facem cu creşterea numărului de ambarcaţiuni. Fiindcă-i al dracului de sigur că niciodată nu vor reduce numărul coloniştilor pe care ni-i trimit. Am auzit un zvon că populaţia Pământului creşte iarăşi, că numărul naşterilor ilegale a crescut anul trecut cu trei la sută. Iar alea sunt doar ilegalele oficiale.

– Dacă vrei mai multe vapoare, asta va însemna mai multe împrumuturi ipotecare, observă Terrance.

– Mulţumesc, pot calcula şi singur. Spune-i revizorului să mai diminueze alte bugete, ca să compenseze.

Terrance ar fi dorit să întrebe de la care divizii, deoarece toate departamentele administrative aveau o lipsă acută de fonduri. Privirea de pe chipul lui Colin Rexrew îl opri.

– Da, o să mă ocup.

Îşi încărcă o notiţă în fişierul de afaceri generale al nanonicelor neurale.

– N-ar fi o idee rea să te ocupi cândva de securitatea vapoarelor cu zbaturi. Obligă-i să poarte veste de salvare.

– Nimeni din Durringham nu produce aşa ceva.

– Iată oportunitatea unei afaceri noi pentru un întreprinzător isteţ. Şi, da, ştiu că ar fi nevoie de alt împrumut ipotecar. Ce dracu', avem pe-aici echivalentul unui arbore de plută? Ar putea face vestele din el, totul de pe nenorocita asta de planetă e făcut din lemn.

– Sau noroi…

– Doamne, nu-mi mai reaminti!

Colin se uită din nou pe fereastră. Norii coborâseră până la patru sute de metri deasupra solului. „Dante a greşit radical”, gândi el, „iadul nu-nseamnă căldură pârjolitoare, ci umezeală permanentă.”

– Altceva?

– Da. Marshalul pe care l-ai trimis în Comitatul Schuster şi-a completat raportul. N-am vrut să-l încarc în datanetul biroului.

– Te-ai gândit bine.

Colin ştia că cei din echipa SCNC le monitorizau comunicaţiile prin sateliţi. Lor li se adăuga Ralph Hiltch, care stătea în ambasada Kulu, ca o caracatiţă de sol cu tentaculele înfipte în aproape toate birourile administraţiei, extrăgând informaţii. Deşi numai Dumnezeu ştia de ce se sinchisea Kulu, poate că paranoia era o trăsătură pe care Saldana o modificaseră genetic în supergenele lor. El auzise, de asemenea, un zvon strict neoficial, potrivit căruia edeniştii aveau o echipă activă de contrainformaţii pe planetă, ceea ce împingea incredulitatea dincolo de orice limite ale sănătăţii mentale.

– Care era rezumatul? îl întrebă pe Terrance.

– N-a găsit nimic.

– Absolut nimic?

– Au dispărut într-adevăr patru familii, aşa cum spusese

şeriful. Toate locuiau pe savană, destul de departe de aşezarea Schuster în sine. El le-a vizitat fermele şi a spus că părea ca şi cum ar fi plecat dimineaţa de acasă şi nu s-ar mai fi întors. Bineînţeles, până să ajungă el toate lucrurile le fuseseră furate, dar a pus întrebări în stânga şi în dreapta, şi se pare că în una dintre case mâncarea era chiar întinsă pe masă, pentru micul dejun. Niciun semn de violenţe, niciun atac de sayce ori de crocolei. Nimic. Ceilalţi colonişti erau realmente speriaţi.

– Ciudat. Am primit vreun raport despre bandiţi care să opereze pe-acolo?

– Nu. Şi oricum bandiţii nu s-ar opri după doar câteva familii. Ar continua până ar fi prinşi. Familiile acelea au dispărut acum nouă săptămâni şi de atunci n-a mai existat nicio raportare de evenimente similare. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, pare un incident izolat.

– În plus, reflectă Colin, bandiţii ar fi golit fermele de absolut orice obiecte utile. Ce-i cu tyrathca? Ei ştiu ceva?

– Marshalul a mers în teritoriul lor. Tyrathca au susţinut că de când au plecat din Durringham n-au mai avut niciun contact cu oamenii. Marshalul a fost destul de sigur că spuneau adevărul. În tot cazul în locuinţele lor nu exista niciun semn al trecerii vreunor oameni. Câinele lui legat prin afinitate a cercetat cu multă atenţie în jur.

Colin se opri din a face semnul crucii; creşterea lui în Haloul de asteroizi fusese destul de rigidă. Nu se putea obişnui niciodată cu supervizorii şi şerifii care utilizau afinitatea.

– Toate familiile aveau fiice; unele adolescente, două abia trecute de douăzeci de ani, spuse Terrance. Le-am verificat fişierele de înregistrare.

– Şi?

– Câteva erau destul de drăguţe. Este posibil să fi coborât în aval, în una dintre aşezările mai mari, să fi înfiinţat un bordel. N-ar fi prima dată. Şi, din câte ştim, condiţiile din Schuster sunt destul de grele.

– Atunci de ce nu şi-au luat lucrurile cu ei?

– Nu ştiu. Asta a fost singura explicaţie la care m-am putut gândi.

– Las-o baltă! Dacă nu vor mai fi dispariţii, şi situaţia nu se transformă într-o insurecţie, nu mă interesează. Dă vina pe vreun animal care i-a târât în vizuină şi recheamă-l pe marshal.

Coloniştii ăia ştiau riscurile dinainte să fi venit aici. Dacă sunt atât de nebuni încât să se ducă şi să trăiască în junglă, unde să se joace de-a oamenii peşterilor, n-au decât! Am suficiente probleme reale de rezolvat în partea asta a fluviului.

* * *

Quinn Dexter auzise despre dispariţii; numai despre asta se vorbea în tabăra-sat Aberdale în ziua în care un grup din Schuster făcuse vizita de primire oficială Grupului 7. Patru familii complete, şaptesprezece oameni care dispăruseră ca prin farmec. Îl interesaseră mai ales zvonurile. Bandiţi, xenoci (în mod special fermierii tyrathca aflaţi la poalele dealurilor), aborigeni metamorfi secreţi, toţi fuseseră avansaţi ca teorii şi toţi fuseseră găsiţi posibili. Însă poveştile cu metamorfi îl fascinaseră pe Quinn. Un triv din Schuster îi spusese că unii fuseseră zăriţi cu un an în urmă, când sosiseră ei.

– Am văzut unul cu ochii mei, îi spusese convins Sean Pallas.

Sean era cu doi ani mai vârstnic decât Quinn şi ai fi putut spune că avea treizeci de ani, era supt la faţă şi coastele i se conturau clar. Avea degetele şi braţele acoperite de semne roşii şi inflamaţii, acolo unde îl muşcaseră insectele.

– În junglă. Era exact ca un om, dar complet negru. A fost oribil.

– Da’ nu-i nimic rău în asta, se plânsese Scott Williams, singurul afro-caraib dintre cei optsprezece trivi din Aberdale.

– Nu, frate, nu-nţelegi. N-avea faţă, ci doar piele neagră, n-avea nici gură, nici ochi – nimic.

– Eşti sigur? întrebase Jackson Gael.

– Păi? Am fost la douăj de metri de el. Ştiu ce-am văzut. Am strigat şi-am arătat spre el şi-a dispărut pur şi simplu, probabil că s-a ascuns după vreun tufiş. Şi când am ajuns acolo…

– Te-ai lovit cu mâna de perete şi te-ai trezit, făcuse Quinn.

Ceilalţi izbucniseră în râs.

– Nu-i de râs, frate, replicase Sean încins. A fost acolo, mă jur! Era imposibil să fi putut fugi fără să-l fi văzut. Şi-a schimbat forma, s-a transformat în copac sau în altceva. Şi sunt mulţi ca el. Trăiesc în junglă, frate, şi-au ciudă pe noi fiindcă le furăm planeta.

– Dacă-s atât de primitivi, de unde ştiu că le-am furat planeta? întrebase Scott. De unde ştiu că noi nu suntem adevăraţii băştinaşi?

– Nu-i de glumit, frate. N-o să mai râdeţi, când unu' dintre ei o să se morfeze din copac şi-o să vă-nhaţe. O să vă târască sub pământ, unde trăiesc în oraşe, în peşteri mari. Atunci o să vă pară rău.

În seara aceea Quinn şi ceilalţi discutaseră despre Sean şi povestea lui. Căzuseră de acord că bărbatul era subnutrit, probabil isteric, şi în tot cazul suferea de insolaţie. Vizitatorii din Schuster proiectaseră o mohorâre tangibilă peste starea sufletească a tuturor locuitorilor din Aberdale, un memento mult prea material al apropierii la care pândea eşecul. După plecarea lui *Swithland* între cele două grupuri nu existaseră prea multe contacte.

Însă Quinn se gândise mult la spusele lui Sean şi la discuţiile pe care le auzise prin sat. Un umanoid negru, fără chip, care putea să dispară fără urmă în junglă (ba nu numai unul, judecând după numărul întâlnirilor). Quinn era destul de sigur că ştia despre ce era vorba: un om în costum de camuflaj cameleonic. Nimeni altul din Aberdale nu ghicise, minţile nu le funcţionau pur şi simplu în direcţiile respective, pentru că ar fi fost cu totul ridicol să te aştepţi ca un om să se ascundă prin ţinutul îndepărtat de pe cea mai de căcat planetă din toată Confederaţia. Ceea ce, reflecta Quinn, era partea realmente interesantă. Ca să te ascunzi pe Lalonde, unde *nimeni* n-ar fi căutat niciodată, ar fi trebuit să fi fost criminalul cel mai vânat din tot universul. Un grup de criminali, se corectă el; bine organizat şi bine echipat. Era foarte posibil să fi avut şi propriul lor vehicul spaţial.

Mai târziu află că toate familiile care dispăruseră trăiseră în savană, la sud-est de Schuster. Aberdale se afla la est de Schuster.

Era posibil ca un implant retinal care opera în spectrul infraroşu să poată detecta un costum cameleonic?

Opţiunile ce se deschideau erau incredibile.

* * *

La două săptămâni după ce *Swithland* părăsise Grupul 7 în noul său cămin de pe Quallheim, şoimul-de-vid *Niobe* se materializă deasupra Lalondei. Deoarece edeniştii deţineau cinci la sută din CDL, vizita oficialilor de la Banca Joviană era un eveniment regulat. Şoimii-de-vid care soseau aduceau, de asemenea, provizii şi personal nou pentru staţia de pe orbita

Murorei, cea mai mare dintre cele cinci gigante gazoase din sistem. Personalul se afla aici pentru a superviza Aethra, un habitat bitek care fusese germinat în 2602 ca parte din contribuţia edenistă la dezvoltarea sistemului Lalonde.

Darcy îi ceru căpitanului lui *Niobe* să scaneze în detaliu Comitatul Schuster de îndată ce şoimul-de-vid ocupă o orbită ecuatorială. *Niobe* îşi alteră orbita, astfel încât să treacă peste Schuster la altitudinea de două sute de kilometri. Pătura verde şi unduitoare a junglei se rostogoli pe sub blisterele de senzori ale şoimului-de-vid, care-şi focaliză toate celulele neurale disponibile pentru analizarea imaginilor. Rezoluţia era de zece centimetri, îndeajuns pentru a-i identifica pe oameni.

După cinci treceri la lumina zilei, *Niobe* raportă că pe o rază de o sută de kilometri de Schuster nu exista nicio clădire umană neautorizată, iar toţi oamenii observaţi în interiorul zonei respective figurau în fişierul de imigranţi întocmit de Darcy şi Lori. Densitatea animalelor aborigene se încadra în parametrii aşteptaţi, ceea ce sugera că un eventual grup care s-ar fi ascuns în peşteri sau în structuri camuflate cu materiale stealth nu se ocupa cu vânătoare pentru procurarea hranei. Nu găsi nici urmă a celor şaptesprezece persoane dispărute.

* * *

După şase luni, Aberdale arăta cu fiecare zi ce trecea tot mai mult ca un sat şi mai puţin ca un depozit de cherestea. În acea primă zi, Grupul 7 debarcase pe mal înarmat cu ferăstraie de fisiune din echipamentele lor şi cu determinare neabătută. Oamenii doborâseră arborii mayope cei mai apropiaţi de apă, îi curăţaseră de crengi pentru a obţine piloni solizi pe care-i înfipseseră adânc în fundul prunduit al râului, apoi tăiaseră scânduri groase din ramurile lor, pentru a construi o punte rezistentă. Lamele de fisiune se descurcaseră fără probleme, retezând celuloza compactată ca nişte lasere ce sfârtecă gheaţa. Coloniştii tăiaseră ca nişte roboţi, prinseseră scândurile la locurile lor şi ciocăniseră până cu o oră înainte de apusul soarelui. La momentul acela aveau un ponton lat de trei metri care se întindea douăzeci şi cinci de metri în râu, cu piloni la care puteau amara o jumătate de duzină de vapoare cu zbaturi, asigurându-le împotriva curentului.

În ziua următoare, formaseră un lanţ, pentru descărcarea containerelor şi lăzilor cu bunuri, iar vapoarele andocară pe rând.

Voinţa şi camaraderia le uşurau munca, iar în următoarea zi, când vapoarele plecaseră îndărăt pe râu, ei stătuseră pe malul povârnit şi-şi cântaseră imnul: „Înainte, ostaşi creştini”. Glasurile puternice şi mândre se auzeau până hăt departe pe şerpuitul Quallheim.

Luminişul care se formă în următoarele două săptămâni era un semicerc larg, ce se întindea pe un kilometru în lungul apei, cu pontonul în centru. Dar, spre deosebire de Schuster, cei din Aberdale curăţau fiecare arbore după ce-l doborau, transportau trunchiurile şi ramurile utilizabile într-o stivă ordonată şi aruncau crengile mai mici şi aşchiile într-un morman de lemne pentru foc.

Mai întâi ridicară o clădire comună, o versiune din lemn mai mică a dormitorului tranzitoriu, cu acoperiş din şindrilă şi pereţi din frunze împletite, înalţi de un metru. Toţi dădeau o mână de ajutor şi toţi învăţară aspectele practice ale guseurilor, grinzilor, cepurilor şi falţurilor pe care un curs didactic de tâmplărie nu le-ar fi putut comunica niciodată. Mâncarea provenea din frecventele expediţii de vânătoare din junglă, unde laserele şi carabinele electromagnetice doborau o sumedenie de animale şi păsări. Existau apoi stejarii-vişini sălbatici cu fructele lor comestibile cu gust de alune şi lianele acillus cu ciorchini mici de fructe analoge merelor. Copiii erau trimişi zilnic în expediţii de cules şi scotoceau marginile luminişului în căutarea globurilor suculente. La acestea se adăuga desigur râul, cu malurile pline de ţepoşi-cafenii, care aveau gust similar păstrăvilor, şi crabii-şoareci care trăiau pe fundul apei. Era o dietă mai degrabă insipidă, completată frecvent cu ciocolată şi raţii congelate din containere, totuşi nu se apropiau nici măcar pe departe de regimul de fier din Schuster.

Trebuiră să înveţe cum să gătească pentru o sută de oameni la foc deschis şi deprinseră construirea de cuptoare din lut care să nu colapseze, şi punerea la frigare de sayce şi danderili întregi (analogi gazelelor). Învăţară cum să fiarbă apa în containere de douăzeci şi cinci de litri.

Existau insecte care înţepau şi pe care trebuiau să le recunoască, plante cu ghimpi şi fructe otrăvitoare, iar aproape toate izbuteau să arate cumva altfel decât imaginile din memoria lor didactică. Existau tehnici de legare a lemnelor laolaltă şi de ardere a lutului astfel încât să nu crape. Unele ferigi erau bune pentru împletit, iar altele se destrămau imediat; lianele puteau fi

uscate şi utilizate pentru funii şi năvoade. Învăţară cum să sape latrine în care să nu cadă nimeni (trivii căpătară sarcina respectivă). O listă foarte, foarte lungă de lucruri practice ce trebuiau deprinse, unele esenţiale, altele destinate doar confortului. Şi, în linii mari, se descurcară.

După clădirea comună urmară casele individuale, care se ridicară în semilună imediat în interiorul luminişului. Căbănuţe cu câte două camere şi acoperişuri întinse peste verandă, la o jumătate de metru deasupra solului, graţie unei iscusite folosiri a cioturilor de copaci. Erau astfel concepute încât să poată fi extinse, câte o cameră pe rând.

Dintre cele două sute optsprezece grupuri de familii, patruzeci şi două optară să locuiască departe de sat, în savana care începea la sud de râu, acolo unde jungla dispărea finalmente, lăsând loc mai întâi tufărişurilor şi în cele din urmă ierbii, un ocean de lujere verzi unduitoare ce se întindeau până la poalele îndepărtatului lanţ muntos, cu uniformitatea întreruptă numai de copacii ocazionali şi de sclipirea argintie şi îndepărtată a cursurilor de apă înguste. Acelea erau familiile care aduseseră viţei, miei, iezi şi mânji, modificaţi genetic pentru a rezista la luni de hibernare, burduşiţi cu medicamente şi transportaţi în cochilii-marsupii. Toate animalele erau femele, astfel încât să poată fi însămânţate din stocul de spermă congelată care le însoţise cale de trei sute de ani-lumină de la Pământ.

Familiile Skibbow şi Kava se număraseră printre cele care aveau viziunea umplerii savanei uriaşe şi pustii cu cirezi gigantice de animale pentru carne. Vreme de cinci săptămâni, ele dormiră într-un cort la marginea junglei, până ce Gerald şi Frank asamblară noua lor casă, o cabană din buşteni cu patru camere, cămin din pietre şi panouri solare fixate de acoperiş pentru a alimenta becurile şi un frigider. Construiră de asemenea un hambar mic şi un ţarc; zăgăzuiră pârâiaşul din apropiere cu bolovani cenuşii, formând un iaz în care se puteau scălda şi-şi spăla rufele.

La patru luni şi trei zile după ce plecase *Swithland,* ei îşi deschiseră cele şaptesprezece cochilii-marsupii (trei fuseseră furate în spaţioport). Animalele se găseau într-un înveliş buretos mulat după forma lor, ca şi cum ar fi fost în utere, cu tuburi şi cabluri introduse în toate orificiile. Cincisprezece ieşiră cu bine din procesul de înviere: trei iepe de povară, trei viţei, un bizon,

trei iezi, patru miei şi un câine alsacian. Era un procentaj bun, totuşi Gerald se trezi regretând că nu-şi putuse permite cuve tau-zero pentru ele.

Toţi cei cinci membri ai familiei îşi petrecură ziua ajutând animalele ameţite să stea în picioare şi să umble, hrănindu-le cu un lapte special, bogat în vitamine, pentru a le grăbi recuperarea. Marie, care în viaţa ei nu mai mângâiase un animal viu, cu atât mai puţin să îngrijească vreunul, fu muşcată, stropită cu urină, lovită şi stropită cu lapte gălbui pe pantalonii salopetei. Noaptea, se chirci strâns în patul ei şi plânse până adormi; în ziua aceea împlinise optsprezece ani şi nimeni nu-şi amintise.

* * *

Rai Molvi traversă luminişul către pontonul unde aştepta vaporaşul comercial, salutându-se cu câţiva adulţi. Simţea un val de mândrie faţă de ceea ce vedea: clădirile robuste, stivele ordonate de cherestea, peştele afumându-se deasupra focurilor deschise, pieile de danderil întinse pe cadre pentru a se usca la soare.

O comunitate bine rânduită, care urmărea un obiectiv comun. CDL putea folosi Aberdale în campania sa promoţională fără nici urmă de neadevăr – era o aşezare exemplară.

Un al doilea val de tăieri de copaci începuse de o lună şi defrişase brazde dreptunghiulare, adânc în junglă, în jurul perimetrului luminişului. Din văzduh, satul semăna cu o roată dinţată cu dinţi foarte lungi. Coloniştii începuseră să cultive noile ogoare, dezrădăcinând cioturile de arbori, arând solul cu discuitoare alimentate de celule solare, plantând grădini de zarzavat şi livezi. Rânduri de vlăstare verzi micuţe erau deja vizibile prin solul negru şi mănos, iar fermierii fură nevoiţi să organizeze patrule antipăsări, care să alunge stolurile flămânde ce aşteptau cocoţate în arborii din jur.

Nu toate seminţele terestre germinaseră cu succes – ceea ce era surprinzător, deoarece fuseseră modificate genetic pentru mediul Lalondei. Totuşi, Rai era încrezător că satul va triumfa. Câmpurile de azi aveau să fie domeniile de mâine. În şase luni ei realizaseră mai multe decât făcuse Schuster în optsprezece. Simţea că asta se datora organizării eficiente. Consiliul lui era recunoscut ca o reuşită de anticipare salutară, care-i organizase într-o unitate de muncă interactivă eficientă încă din dormitorul tranzitoriu.

Trecu pe lângă clădirea publică şi se trase într-o parte pentru a îngădui defilarea unui grup de copii care trăgeau de sfori păsări polot grase pe care le prinseseră în curse. Aveau pieile zgâriate de spini, şi picioarele le erau murdare de noroi, dar zâmbeau şi râdeau. Da, Rai Molvi se simţea realmente grozav.

Ajunse la ponton şi-i străbătu lungimea. Doi trivi se aflau în râu, Irley şi Scott, şi ridicau coşurile pline de crabi-şoareci. Coşurile acelea erau adaptări după cele folosite la capturarea racilor, una dintre ideile lui Quinn.

Rai flutură din braţ spre cei doi şi primi zâmbete largi însoţite de ridicarea aprobatoare a degetelor mari. Neîndoios, trivii reprezentau succesul său cel mai mare. La o lună după sosire, Quinn Dexter ceruse să discute cu el.

– Orice i-am spune lui Powel Manani este ignorat în mod automat, însă ştim că dumneata ne vei asculta cu onestitate, domnule Molvi.

Ceea ce era perfect adevărat. Misiunea lui era de a arbitra şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu, trivii făceau parte din Aberdale. El trebuia să fie strict imparţial.

– Vrem să ne organizăm, îi mărturisise Quinn deschis. În clipa de faţă, noi optsprezece muncim zilnic pentru voi, dar trebuie să ne hrăniţi şi să ne lăsaţi să locuim în clădirea publică. Nu este cel mai bun aranjament, pentru că ne rupem curul pentru voi şi nu ne alegem cu nimic pentru noi înşine, aşa că nu dăm sută la sută ce-avem mai bun, este firesc, e-n natura omului. Niciunul dintre noi n-a cerut să vină la Aberdale, totuşi, dacă ne găsim aici, vrem să obţinem cât mai multe foloase. Ne-am gândit că dac-am avea un discuitor, astfel ca treisprezece dintre noi să fie zilnic disponibili ca echipă generală de lucru, atunci cei cinci care ar rămâne ar putea folosi timpul pentru a construi pentru noi ceva de care să fim mândri. Vrem s-avem casa noastră şi ne-am putea prinde şi creşte singuri cele necesare hranei. În felul ăsta voi nu va mai trebui să ne întreţineţi şi aţi căpăta o echipă mult mai entuziastă care să vă ajute să clădiţi casele şi să tăiaţi copacii.

– Nu ştiu, răspunsese Rai, deşi înţelesese imediat logica de la baza propunerii.

Atât doar că se simţise neliniştit în privinţa lui Quinn; pe când fusese în arcologie, el întâlnise destul de frecvent puşti rebutaţi, iar corpul viguros al lui Quinn şi stilul insistent îi readucea amintirile acelea. Nu dorise totuşi să arate că ar fi avut

prejudecăţi, iar flăcăul adresa o solicitare onestă, care ar fi putut fi cu adevărat benefică întregii comunităţi.

– Am putea încerca vreme de trei săptămâni, propusese Quinn. Ce-aveţi de pierdut? Numai Powel Manani vi se poate opune.

– Domnul Manani se află aici ca să ne ajute, replicase Rai băţos. Dacă aranjamentul acesta este dorit de consiliul aşezării, atunci el va trebui să se îngrijească de implementarea sa.

Powel Manani obiectase într-adevăr, ceea ce lui Rai i se păruse o punere sub semnul întrebării a autorităţii sale şi a consiliului. Într-o întrunire la care Manani nu fusese invitat, consiliul decisese că va acorda trivilor o perioadă de probă, pentru a vedea dacă puteau deveni autonomi.

Trivii îşi clădiseră o casă în forma literei A, lungă (şi foarte bine construită), pe latura estică a luminişului în care locuiau toţi. Prindeau un număr uriaş de crabi-şoareci în coşurile lor, cu care făceau troc cu sătenii pentru alte alimente. Aveau propria lor poiată de găini şi grădină de zarzavat (coloniştii contribuiseră cu trei puicuţe şi câteva seminţe din stocurile lor). Se alăturau expediţiilor de vânătoare, ba chiar li se îngăduia să poarte arme energetice, deşi trebuiau să le restituie la sfârşitul zilei. Iar echipa zilnică de lucru era plină de entuziasm în sarcinile pe care le căpăta. De asemenea, produceau un soi de băutură alcoolică tare, pe care Rai n-o aproba cu inimă deschisă, dar faţă de care îi venea cam greu să obiecteze acum.

Totul nu făcea decât să crească respectul pentru Rai Molvi, care susţinuse şi impusese ideea. Şi n-avea să mai treacă foarte mult timp până ce Aberdale ar fi trebuit să se gândească la alegerea oficială a unui primar. Iar după aceea ar fi venit rândul comitatului în sine. Cu greu s-ar fi putut spune despre oraşul Schuster că prospera; câţiva dintre locuitorii săi se interesaseră deja dacă nu se puteau muta în Aberdale. Cine ştia cât de departe putea să ajungă un bărbat constructiv şi direct, aici, unde se grava istoria acestei planete?

Rai ajunse la capătul pontonului copleşit de sentimentul satisfacţiei. De aceea fu doar puţin nemulţumit de vederea de aproape a lui *Coogan.* Ambarcaţiunea era lungă de douăzeci de metri, o combinaţie bizară de plută şi catamaran. Flotabilitatea era asigurată de o pereche de trunchiuri mari şi scobite dintr-o esenţă de lemn roşu, peste care fusese montată puntea din

scânduri grosolan geluite, care susţinea o cabină împletită din frunze ce-i ocupa practic toată lungimea. Partea de la pupa era compartimentul maşinilor, cu un focar cu schimb termic micuţ şi vechi şi două motoare electrice casate utilizate de McBoeinguri la servomotoarele flapsurilor, pe care căpitanul le recuperase din spaţioport. În faţă se găsea timoneria, dispusă mai sus, cu acoperişul alcătuit integral din panouri solare, urmată de bucătărie şi de cuşeta pentru dormit. Restul cabinei era ticsit cu marfă.

Căpitanul lui *Coogan* se numea Len Buchannan şi era un bărbat subţire şi vânos, în jur de cincizeci şi cinci de ani, îmbrăcat în şort uzat şi decolorat, cu o şapcă albastră înfundată pe cap. Rai bănuia că avea puţine modificări genetice; părul care-i scăpa de sub şapcă era creţ şi sur, pielea cafeniu-închis dezvăluia muşchi fibroşi întinşi ca nişte strune şi articulaţii uşor umflate, iar câţiva dinţi îi putreziseră.

Stând în faţa timoneriei, el îl pofti pe Rai la bord.

– Am nevoie de unele provizii, spuse Rai.

– Nu mă interesează trocul, replică imediat Buchannan pufăind şi umflându-şi obrajii parcă pentru a-şi sublinia spusele. Decât dacă-mi oferi ceva scule energetice. Sunt suprasaturat de legume murate, fructe şi piei tăbăcite. Şi nici măcar să n-aminteşti cuvântul „peşte”. Mi-a ieşit pe urechi. Aşa ceva nu pot să vând în aval. Nu interesează pe nimeni.

Rai pescui din buzunar un sul de franci Lalonde din plastic. Buchannan era al treilea căpitan-negustor care apăruse în ultima vreme la Aberdale. Toţi doreau bani în schimbul produselor şi niciunul nu cumpărase cine ştie ce din oferta sătenilor.

– Am înţeles. Pe mine mă interesează nişte ţesătură. În principal, bumbac, dar accept şi dril sau prelată.

– O să te coste mulţi franci. N-ai şi alte valute?

– S-ar putea, răspunse Rai încercat de o inevitabilitate sumbră. (Oare nimeni nu mai folosea francii Lalonde?) Mai întâi, să văd ce ai.

Gail Buchannan stătea în timonerie, îmbrăcată cu o rochie diformă, kaki, şi o pălărie culi. Avea cincizeci de ani şi era obeză, cu păr negru, lung şi nepieptănat, şi picioarele aidoma unor cimpoaie umplute cu apă; când păşea, o făcea cu legănat dureros. Îşi petrecuse majoritatea vieţii stând pe puntea lui *Coogan* şi privind cum lumea luneca pe lângă ambarcaţiune.

Ridică ochii de la hainele pe care le cârpea şi încuviinţă prietenos din cap spre Rai.

– Materiale vrei, este, iubiţel?

– Exact.

– Avem o mulţime. Toate-s ţesute în Durringham. Şi vopsite. Mai bune, n-o să găseşti nicăieri.

– Sunt sigur.

– Încă n-avem imprimeuri, da’ or să vină şi ele.

– Da.

– Deci, nevastă-ta ştie să coasă, da?

– Ăăă… Da, cred că da.

Rai nu se gândise la asta. Sinteticele din arcologie veneau perfect croite pe măsura ta; îţi încărcai măsurile în circuitul comercial şi-ţi soseau în mai puţin de şase ore. Dacă începeau să se uzeze, le aruncai în reciclator. Puştii rebutaţi se îmbrăcau în haine peticite şi destrămate, însă nu şi oamenii decenţi.

– Dacă nu coase, s-o trimiţi la mine.

– Mulţumesc.

– Şi să-mpletească. Niciuna dintre femeile care vin aici nu ştie să-mpletească. Eu le dau lecţii. Cele mai bune lecţii din estu’ lui Durringham. Ştii de ce, iubiţel?

– Nu, răspunse Rai neajutorat.

– Fiindcă-s singurele.

Gail se pocni cu palma peste picior şi hohoti, legănându-şi şuncile.

Rai îi aruncă un surâs strâmb şi o şterse în magazia de produse, întrebându-se de câte ori spusese gluma aceea de-a lungul anilor.

Pe rafturile lungi, Len Buchannan stivuise tot ce şi-ar fi putut dori vreo gospodărie. Rai îşi târşâi picioarele pe culoarul îngust, holbându-se cu veneraţie şi invidie. Unelte energetice încă în cutiile lor, celule solare (jumătate dintre ale lui Rai fuseseră furate în Durringham), frigidere, microunde şi criostate ticsite cu spermă congelată de animale, playere de flekuri pentru albume StF, carabine laser, pachete nanonice medicale, medicamente şi nenumărate sticle de băuturi. Produsele de pe Lalonde erau la fel de impresionante: cuie, oale, tigăi, geamuri (Rai văzu panourile şi icni, ar fi dat oricât pentru o fereastră din sticlă), pahare, bocanci, năvoade, seminţe, carne uscată, făină, orez, ferestraie, ciocane şi o mulţime de baloturi de ţesături.

– Ce fel de lucruri ai lua în aval? întrebă el când Len îi derulă nişte bumbac.

Len îşi scoase şapca şi-şi scărpină ţeasta care începuse să chelească.

– Să fiu sincer, nu prea multe. Ce produceţi voi aici – mâncare şi-alte de-astea. Oamenii au nevoie de ele. Da’ transportu’ costă, înţelegi? N-aş putea duce fructe pe distanţă mai mare de o sută de kilometri şi să fac profit de pe urma lor.

– Aşadar, chestii mici şi preţioase?

– Da, alea-s cele mai bune.

– Carne?

– S-ar putea. Unele sate nu se descurcă la fel de bine ca voi. Ele ar vrea mâncarea, da’ cu ce-o s-o plătească? Dacă-şi cheltuiesc toţi banii cumpărând mâncare, o să-i termine rapid şi dup-aia n-o să mai poată cumpăra chestiile de care-au neapărată nevoie, ca seminţele şi-animalele. Am văzut întâmplându-se chestia asta. Nasuleală…

– Da?

– În comitatul Arklow, un afluent din nordu’ teritoriului. Acu’ şase-şapte ani, toate satele s-au dus de râpă. Nici mâncare şi nici bani cu care s-o cumpere. Au început să mărşăluiască spre satele care-aveau de mâncare.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Guvernatoru’ i-a trimis pe marshali, plus nişte mercenari amplificaţi extraplanetari, dacă e să crezi ce zice lumea. Sătenii-nfometaţi au luat-o serios pe cocoaşă. Unii s-au refugiat în junglă şi se pare că sunt încă pe-acolo – din nord sosesc multe relatări despre bandiţi. Majoritatea au fost omorâţi. Restul au fost condamnaţi la douăzeci de ani de timp de muncă; Guvernatoru’ i-a trimis să muncească în alte sate, ca pe trivi. Familii destrămate, copii care nu şi-au mai văzut niciodată părinţii… Îşi supse obrajii, strâmbându-se: Da, da, nasuleală!

Rai alese materialul pe care-l dorea şi, mânat de un impuls, cumpără un pachet cu seminţe pentru porumb de floricele pentru Skyba, soţia lui. Oferi din nou bancnotele Lalonde.

– Aşa te costă de două ori mai mult, zise Len. Cei din CDL de la spaţioport nu-ţi dau deloc o rată bună de schimb.

Rai făcu o ultimă tentativă.

– Dar nişte pui?

Len arătă un raft ocupat de criostate, ale căror leduri micuţe

şi verzi sclipeau în cabina mohorâtă.

– Le vezi? Două dintre incintele-alea sunt ticsite de ouă. Am găini, raţe, gâşte, fazani, emu şi curcani; ba am chiar şi trei lebede. N-am nevoie de pui vii care să mi se găinăţeze pe punte.

– Bine.

Rai cedă; scotoci în buzunarul interior şi-şi întinse discul Banca Joviană, simţindu-se meschin. Oamenii ar fi trebuit să creadă în moneda planetei lor. Dacă – când – Comitatul Schuster urma să devină o regiune comercială importantă, el avea să se asigure că absolut toate tranzacţiile se derulau cu franci Lalonde. Un asemenea patriotism ar fi fost foarte popular în rândul electoratului.

Len stătu lângă soţia sa, atunci când Rai coborî spre ponton.

– În fiecare secundă se nasc câte zece mii d-ăştia, murmură el.

Gail chicoti.

– Aşa-i, şi toţi vin să locuiască aici.

Din locul unde se aflau în apa puţin adâncă a râului, Irley şi Scott fluturară entuziaşti din braţe către Rai, când îşi duse balotul pe mal. Altul cu disc de credit Banca Joviană, ceea ce însemna şaptezeci şi opt de rezidenţi cunoscuţi până în prezent. Quinn avea să fie încântat de ei.

Rai ajunse la capătul pontonului, exact când sosi Marie Skibbow, purtând o geantă de umăr voluminoasă. Fata îi aruncă o privire neinteresată şi se grăbi mai departe spre *Coogan.*

„Oare ce-a venit s-aleagă?” se întrebă Rai. Ferma lui Gerald era una dintre cele mai invidiate din savană. Deşi individul în sine era îngrozitor de enervant.

* * *

Horst Elwes stătea la baza stâlpului de colţ al bisericii, ţinând în mână traista plină de cuie şi reuşind totuşi să se simtă complet inutil. Leslie nu avea nevoie de nimeni care să-i dea cuiele. Horst nu putea să lase însă echipa de lucru a trivilor să asambleze biserica fără ca el să fie acolo, fără măcar să se prefacă implicat.

Biserica era printre ultimele clădiri ridicate în Aberdale, dar nu-l deranja defel asta. Oamenii aceştia trudiseră din greu pentru a construi satul şi a desţeleni ogoarele. Ei nu-şi puteau irosi vremea cu o structură ce urma să fie utilizată numai o dată sau de două ori pe săptămână (deşi lui îi plăcea să-şi închipuie că

până la urmă vor fi mai multe slujbe). Şi nici nu era corect s-o facă. Horst nu putea uita niciodată felul în care catedralele Europei medievale se înălţaseră aidoma unor palate din piatră din mahalalele dărăpănate şi puturoase. Felul în care Biserica le ceruse oamenilor din vremea aceea să dea, să dea şi iar să dea. Felul în care teama era înrădăcinată în toate sufletele şi întreţinută cu grijă. „Şi pentru că noi am fost atât de aroganţi, distanţi ca însuşi Domnul Dumnezeu, am plătit un preţ teribil în veacurile ulterioare.” Ceea ce, din nou, era corect. O asemenea crimă necesita o penitenţă îndelungată.

De aceea îşi ţinu slujbele în clădirea publică şi nu se plânse când apărură numai treizeci sau patruzeci de oameni. Biserica trebuia să fie un focar pentru unitate, un loc în care oamenii să se poată întâlni şi să-şi poată împărtăşi credinţa, nu un baron care să-şi ceară tributul.

Iar acum după ce câmpurile fuseseră discuite, primul lot de culturi plantate şi animalele scoase din hibernare, Aberdale beneficia de un răgaz. Trei trivi îi fuseseră repartizaţi pentru două săptămâni. Ei construiseră o podea lungă aidoma unei platforme, susţinută la o jumătate de metru deasupra solului prin cioturi vechi de copaci, apoi ridicaseră stâlpi înalţi de patru metri pe care să fixeze acoperişul în pantă.

În clipa aceea semăna cu scheletul unui mic dinozaur. Leslie Atcliffe era ocupat cu fixarea căpriorilor care erau ţinuţi ferm de Daniel. Ann tăia de zor plăcuţe din bucăţile de scoarţă de qualtook pe care le descojiseră de pe trunchiurile doborâte. Biserica în sine avea să ocupe o treime din structură, cu o infirmerie micuţă în spate şi odaia lui Horst situată între cele două.

Totul mergea foarte bine şi probabil că ar fi mers şi mai bine, dacă Horst n-ar fi fost acolo tot timpul şi n-ar fi întrebat cu ce putea să ajute.

Biserica avea să fie o clădire minunată, pe locul al doilea după locuinţa trivilor, în forma literei A. Configuraţia respectivă apăruse atât la clădirea publică, precum şi la celelalte case. Horst i se alăturase lui Rai Molvi, îmboldind consiliul să le îngăduie trivilor puţină independenţă şi demnitate. Adevărul era că Quinn săvârşise realmente minuni în Aberdale. După înălţarea clădirii lor – lungă şi acoperită cu plăci din scoarţă de copac –, ceilalţi locuitori începuseră discret să-şi îmbunătăţească propriile

case, adăugând contravântuiri şi montând obloane.

„Şi nimeni dintre noi nu va folosi designul în formă de A”, gândi Horst. „Oh, mândrie prostească! Toţi au fost fascinaţi de căsuţele pitoreşti, zugrăvite în alb, pe care le-am zărit în primele zile ale călătoriei în amonte şi ne-am spus că, dacă am putea emula aspectul lor, atunci vom avea şi acelaşi trai ca acolo. Iar acum metoda cea mai practică de construire este un monopol. Deoarece folosirea sa ar însemna că trivii au ştiut mai bine. Şi nici chiar eu nu pot construi biserica aşa, în modul cel mai raţional, fiindcă oamenii ar fi ofensaţi. Nu cu glas tare, dar vor vedea şi vor obiecta în adâncul sufletului. Pot însă folosi măcar plăcile din scoarţă, decât şindrilele care se vor deforma şi vor lăsa ploaia să bată înăuntru, ca în primele case construite.”

Leslie coborî scara – un puşti înalt şi cu picioare lungi, în vârstă de douăzeci şi doi de ani, care purta un şort croit şi cusut dintr-o salopetă veche. O centură specială avea inele în care să-şi ţină toate sculele de dulgherie. Iniţial, Manani distribuise sculele zilnic şi solicitase returnarea lor la căderea nopţii; acum trivii le păstrau permanent. Câţiva dintre ei deveniseră dulgheri foarte experimentaţi; Leslie se număra printre aceia.

– Părinte, rosti Leslie, o să montăm ultimele două grinzi transversale. Vor fi gata până la prânz şi-apoi putem trece la şipci şi plăci. Eu cred că vom termina totuşi în două săptămâni. Mai degrabă mă-ngrijorează băncuţele stranelor alea; până tăiem atâtea îmbinări în coadă de rândunică va dura al naibii, chiar şi cu lamele de fisiune.

– Nici nu te mai gândi la ele, zise Horst. N-o să am destui enoriaşi ca să stea pe toate. Un acoperiş deasupra capetelor noastre este mai mult decât suficient. Restul mai poate s-aştepte. Domnul înţelege că prioritatea o reprezintă fermele.

Zâmbi, dându-şi prea bine seama cât de jalnic arăta în cămaşa ocru pătată şi şortul prea mare şi lung până la genunchi. Cu totul diferit faţă de tinerii aceştia uniform clădiţi fizic.

– Da, părinte.

Horst simţi o înţepătură de regret. Trivii erau prea izolaţi, dar în acelaşi timp făceau mai multă muncă decât majoritatea coloniştilor. Succesul lui Aberdale se datora în destulă parte eforturilor lor. Iar Manani continua să mormăie nemulţumit de libertăţile care li se acordau. Se plângea că în alte aşezări nu se mai auzise de aşa ceva. Însă alte aşezări nu-l aveau pe Quinn

Dexter. Era un gând pentru care Horst nu putea fi atât de recunoscător pe cât ar fi trebuit. Quinn era un tip foarte retras. Horst îi cunoştea pe puştii rebutaţi, motivaţiile lor şi dorinţele pline de superficialitate. Pe de altă parte înapoia ochilor aceia strălucitori şi reci exista un mister pe care îţi era teamă să-l testezi.

– După ridicarea acoperişului, se adresă el celor doi trivi, voi ţine o slujbă de târnosire. Sper că veţi veni cu toţii.

– O să ne gândim, replică Leslie perfect politicos. Mulţumim pentru invitaţie, părinte.

– Am observat că puţini dintre voi vin la slujbele mele. Toţi sunt bineveniţi. Până şi domnul Manani, deşi nu cred că el ar fi prea impresionat de mine.

Încercase să sune cât mai jovial, dar ei nici măcar nu clipiră.

– Nu suntem prea religioşi, spuse Leslie.

– Aş fi încântat să le explic tuturor ramificaţiile mai vaste ale creştinismului. Ignoranţa nu este un păcat, ci doar o lipsă de şansă. Am putea măcar să ne contrazicem în privinţa asta, nu trebuie să vă faceţi griji că m-aţi şoca. Îmi amintesc nişte dezbateri din anii mei de noviciat în care l-am zguduit realmente pe episcop.

În clipa aceea ştiu că-i pierduse. Anterioara lor mărinimie se transformase în formalism rigid, chipuri împietrite şi scântei de resentimente în ochi. O dată în plus, Horst fu conştient de ameninţarea pe care o puteau radia tinerii aceia.

– Noi îl avem pe Fratele Luminii... începu Daniel şi se opri sub căutătura furioasă a lui Leslie.

– Fratele Luminii? repetă încet Horst.

Era sigur că mai auzise numele acela.

– Mai este ceva, părinte? spuse Leslie. Am vrea să ne ocupăm de grinzile transversale.

Horst ştia când să insiste, iar acum nu era momentul potrivit.

– Da, da, sigur că da. Ce vreţi să fac? Să vă ajut să le ridicaţi?

Leslie privi nemulţumit în jurul bisericii.

– Ar fi bine dacă plăcile ar fi stivuite pe podea, pregătite pentru când o să-ncepem placarea, spuse în cele din urmă fără chef. Stive de câte douăzeci lângă fiecare stâlp.

– Grozav, atunci mă apuc să fac asta.

Merse către locul unde Ann se afla lângă un banc de lucru şi decupa scoarţa cu un ferestrău de fisiune. Femeia purta şort şi

top cusute de mână, ambele croite din materialul gri al salopetelor. În jurul ei, pe jos erau mormane uriaşe de plăci. Chipul prelung era încruntat în concentrare furioasă, iar părul castaniu-auriu întunecat atârna în şuviţe umede de transpiraţie.

– N-avem nevoie aşa urgent de plăci, rosti Horst cu blândeţe. Şi în niciun caz nu mă voi plânge domnului Manani, dacă vei reduce niţel ritmul.

Mâna lui Ann se mişcă imediat cu precizie mecanică, ghidând lama subţire într-un şablon dreptunghiular prin foaia mare de coajă de qualtook, lucioasă şi brun-roşcată. Nu se sinchisea niciodată să traseze forma, dar toate plăcile ieşeau mai mult sau mai puţin identice.

– Mă ajută să nu mă mai gândesc, rosti ea.

Horst se aplecă şi ridică o mână de plăci.

– Am fost trimis aici ca să-i încurajez pe oameni să gândească. Este bine şi pentru tine s-o faci.

– Nu cred. În seara asta îmi revine Irley. Nu vreau să mă gândesc la asta.

Irley era unul dintre trivi; Horst îl ştia ca fiind un tânăr ascuţit la faţă, tăcut chiar şi după criteriile lor.

– Cum adică „îţi revine”?

– E rândul lui.

– Rândul?

Ann ridică brusc capul, cu chipul o mască de furie rece, direcţionată în majoritate spre Horst.

– O să mă fută. În noapte-asta e rândul lui. Vrei să-ţi dau în scris, părinte?

– Eu… Horst ştiu că se înroşise la faţă. N-am ştiut.

– Ce dracu’ crezi că facem noaptea-n casa aia mare? Că-mpletim coşuri? Sunt trei fete şi cincisprezece băieţi. Şi toţi băieţii au nevoi serioase, nu le-ajunge s-o ia la labă-n fiecare noapte, aşa că ne fut pe rând, cei care nu-s bisexuali. Quinn a făcut o listă imparţială şi-o respectăm. El se-ngrijeşte să fie corect şi nimeni să nu ne facă vreun rău. Însă Irley ştie cum să te rănească fără să te doară, fără să se vadă. Vrei să ştii cum, părinte? Vrei detaliile? Şmecheriile pe care le-are?

– Copila mea, asta trebuie să înceteze imediat. Voi vorbi cu Powel şi cu consiliul.

Ann îl surprinse, izbucnind într-un hohot ascuţit de râs dispreţuitor.

– Pe Fratele Domnului! Acum înţeleg de ce te-au aruncat aici, părinte. N-ai fi bun de nimic pe Pământ. Vrei să-i opreşti pe băieţi să ne mai fută pe mine, Jemima şi Kay, da? Şi-atunci unde-or să se ducă băieţii? Eh? Mulţi dintre cucernicii tăi enoriaşi au fiice. Crezi c-ar vrea ca trivii să le dea târcoale nopţile? Şi tu, părinte, ai vrea ca Leslie şi Douglas să se dea la drăgălaşa ta prietenă Jay? Ai vrea? Fiindcă o s-o facă, dacă nu mă pot frige pe mine. Revino la realitate, părinte!

Se întoarse către foaia de scoarţă. O încheiere a discuţiei înspăimântătoare prin finalitatea ei. Nimic din ce ar fi putut Horst să ofere n-ar fi avut nici cea mai vagă utilitate. Absolut nimic.

* * *

Era acolo, la fundul genţii lui, unde stătuse de şase luni şi jumătate. Neatinsă, *netrebuincioasă,* fiindcă lumea era plină de provocări meritorii, soarele strălucea, satul creştea, plantele înfloreau, şi copiii dansau şi râdeau.

Horst scoase sticla şi-şi turnă o porţie zdravănă. Scotch, deşi lichidul acesta gros şi chihlimbariu nu se odihnise niciodată în butoaie de stejar în Highlands. Ieşise direct dintr-un filtru molecular programat cu gustul unui ideal de mult pierdut. Însă arse când coborî pe gâtlej şi-i aprinse lent măruntaiele şi ţeasta, iar el nu dorea altceva.

Ce stupid! Ce orb fusese să creadă că şarpele nu venise cu ei pe planeta aceasta virgină! Ce obtuz ca tocmai el, un preot, să nu se fi gândit să privească sub suprafaţa strălucitoare a realizărilor, pentru a vedea cloaca de dedesubt.

Îşi mai turnă o porţie de scotch. Răsuflarea îi scăpa în răbufniri fierbinţi între gâlgâituri. Doamne, ce bine era să abandoneze defectele muritorilor pentru câteva ore scurte! Să se pitească în acest sanctuar cald, tăcut, iertător…

Fratele Domnului, spusese ea. Şi avusese dreptate. „Satan este aici, printre noi, străpungându-ne inimile.”

Horst îşi umplu paharul până la vârf şi-l privi cu groază abjectă. Satan: Lucifer, aducătorul de lumină. Fratele Luminii.

– Oh, nu, şopti el şi lacrimile îi podidiră ochii. Nu asta, nu asta aici. Nu sectele care să se răspândească peste puritatea acestei planete. Nu pot, Doamne! Nu pot să lupt cu asta. *Uită-te la mine!* Mă aflu aici, pentru că nu pot.

Se opri, scuturat de suspine.

Acum, ca întotdeauna, Domnul îi răspunse prin tăcere. Doar

credinţa nu era îndeajuns pentru Horst Elwes. Iar el o ştiuse dintotdeauna.

* * *

Pasărea revenise, mare de treizeci de centimetri, cu penaj maroniu-roşcat, împestriţat cu auriu. Plutea la douăzeci de metri deasupra lui Quinn, pe jumătate ascunsă de crengile curbate ale junglei, cu aripile înceţoşate într-un şablon complex pentru a-şi menţine poziţia staţionară.

El o privea cu coada ochiului. Nu semăna cu nicio altă pasăre pe care o văzuse pe Lalonde; penele celor de aici erau aproape ca nişte solzi membranoşi. Când o scană cu implantul retinal la amplificare maximă, văzu că avea pene adevărate, pene de genealogie terestră.

Făcu semnalul din mână şi avansară fără ezitare prin tufişuri, cu Jackson Gael într-o parte şi Lawrence Dillon în cealaltă parte. La numai şaptesprezece ani, Lawrence era trivul cel mai tânăr, cu siluetă subţire, membre slăbănoage şi păr blond-nisipiu. Era un dar de la Fratele Domnului. Quinn avusese nevoie de o lună ca să-l frângă. Folosise favoritismele, suplimentele de mâncare, zâmbetele şi asigurarea că nu era intimidat de ceilalţi. Urmaseră apoi drogurile pe care Quinn le cumpărase de la Baxter, evadările blânde care îndepărtaseră Aberdale, toată mizeria sa şi truda permanentă, înceţoşându-i tăişurile până ce viaţa redevenise lipsită de griji. Violul de la miezul nopţii, efectuat în mijlocul casei, sub privirile tuturor; Lawrence legat de podea în interiorul unui pentagon trasat cu sânge de danderil, cu minţile complet rătăcite de droguri. Acum Lawrence îi aparţinea complet, funduleţul lui dulce, sula lui lungă de aur şi mintea lui. Devotamentul lui Lawrence faţă de Quinn evoluase la o formă de veneraţie.

Sexul le arătase celorlalţi puterea pe care o deţinea Quinn. Le arătase în ce măsură era el în contact cu Fratele Domnului. Le arătase splendoarea eliberării fiarei-şarpe care era captivă în inima oricărui om. Le arătase ce se va întâmpla, dacă-i înşelau aşteptările.

El le dăruise speranţă şi putere, iar în schimb nu ceruse decât supunere.

Ceruse şi primise.

Frunzele mari şi spongioase ale lianelor care învăluiau arborii atinseră uşor pielea umedă a lui Quinn, când avansă după pradă.

După luni de roboteală sub soarele strălucitor, era cafeniu peste tot şi purta doar un şort tăiat din salopeta lui şi bocancii pe care-i furase în Durringham. Mâncase bine de când trivii începuseră să-şi poarte singuri de grijă şi-şi dezvoltase musculatura după cât muncise prin ferme.

Lianele atârnau printre trunchiuri aidoma unor năvoade pe care jungla le ţesuse pentru a-şi prinde locuitorii mai mici. Pârâiau iritant când înainta prin ele, cu bocancii trosnind pe iarba ca un muşchi ţepos care creştea în adâncul junglei. Păsări cloncăneau şi cârâiau, fulgerând prin păienjenişul de crengi. Bărbatul zărea sus deasupra capului mişcările îndepărtate ale vennalilor ce spiralau în jurul tulpinilor şi ramurilor ca nişte umbre tridimensionale.

Lumina care se filtra prin pologul frunzos se diminua treptat. Quinn zări tot mai multe gigantea tinere intercalate printre arborii obişnuiţi. Aduceau cu nişte conuri alungite, având înveliş exterior de păr fibros mov-maroniu, în locul unei scoarţe adevărate. Ramurile le creşteau în cercuri, dispuse la intervale regulate pe întreaga înălţime a trunchiului; toate coborau sub un unghi de cincizeci de grade, susţinând crenguţe ce formau evantaie, dense ca nişte cuiburi de păsări. Pe suprafaţa superioară creşteau frunze ce semănau cu o blană verde-închis.

Prima dată când văzuse o gigantea matură, Quinn crezuse că se afla sub efectul drogurilor. Era înaltă de două sute cincizeci de metri, cu baza având diametrul de patruzeci şi cinci de metri, şi se ridica din junglă ca un munte neaşteptat. Lianele şi iedera se înfăşuraseră în jurul ramurilor sale inferioare, adăugând o împestriţare de flori multicolore la frunzele verde-plumburiu banale. Totuşi, nici lianele cele mai viguroase nu puteau spera să cucerească o gigantea.

Jackson pocni din degete şi arătă în faţă. Quinn riscă să-şi ridice capul peste tufele de rail înalte până la umăr şi vlăstarele subţiratice, înfometate de lumină solară.

Sayceul pe care-l urmăriseră se deplasa la zece metri depărtare prin tufărişul rar. Era un specimen mare, un mascul cu pielea neagră brăzdată de cicatrice şi presărată de pete vineţii, cu urechile mestecate până la dimensiunea unor cioturi. Participase la multe lupte şi le câştigase.

Quinn surâse fericit şi-i făcu semn lui Lawrence să înainteze. Jackson rămase locului, aţintind carabina laser pe capul

sayceului. Ultima soluţie, în cazul în care atacul lor eşua.

Pregătirea vânătorii durase destul. Treizeci dintre locuitorii lui Aberdale erau împrăştiaţi azi prin junglă, însă toţi se găseau mai aproape de râu. Quinn, Jackson şi Lawrence porniseră către sud-vest, în jungla mai adâncă, imediat ce putuseră, îndepărtându-se de râu şi de umezeala sa, afundându-se în teritoriul în care se furişau sayceii. Powel Manani plecase în zori ca să ajute una dintre fermele din savană să dea de urma oilor care se risipiseră după ce ţarcul li se năruise. Cel mai important era că-l luase pe Vorix cu el, ca să adulmece urmele. Irley aranjase prăbuşirea ţarcului în timpul nopţii.

Quinn coborî puşca de vânătoare cu încărcare prin arc pe care o cumpărase de la Baxter şi luă bola de la centură. Începu s-o rotească deasupra capului, slobozind un urlet înspăimântător. În dreapta lui, Lawrence alerga spre sayce, cu bola rotindu-se vijelios. Nimeni nu ştia că trivii foloseau bola. Arma era îndeajuns de simplu de construit, nu aveau nevoie decât de liane uscate pentru a lega trei pietre între ele. Bucăţile de liane le puteau purta destul de făţiş, folosindu-le drept centuri.

Sayceul se întoarse, cu fălcile larg deschise pentru a emite scheunătura sa specific de tăioasă. Se năpusti direct către Lawrence. Băiatul dădu drumul bolei să zboare, răcni sub impulsul adrenalinei şi prinse sayceul de labele anterioare, cu pietrele rotindu-se în cercuri tot mai strânse, cu viteză incredibilă. Peste o secundă, bola lui Quinn se roti în jurul flancului drept al animalului, împiedicându-i o labă din faţă. Sayceul căzu şi derapă prin iarbă şi pământ, cu corpul zbătându-se în frenezie epileptică.

Quinn porni în fugă spre el, trăgându-şi lasoul de pe umăr. Sayceul se zvârcolea, urlând şi străduindu-se să-şi aducă dinţii ascuţiţi ca briciul în blestematele de funii din liane ce-i legau labele. Bărbatul roti lasoul, dându-i o viteză bună, studie mişcările sayceului, apoi aruncă.

Maxilarele animalului se închiseră între două urlete, şi laţul lasoului lunecă peste bot. Quinn smuci înapoi cu toată forţa. Fălcile se luptară să se deschidă, dar laţul rezistă; era fibră de siliciu, furată dintr-o fermă. Zbieretele furioase şi tot mai agitate amuţiră la nivelul unor strănuturi ascuţite.

Lawrence ateriză cu toată greutatea pe sayceul care se zbătea şi se chinui să-i lege cu propriul său lasou labele

zvâcnitoare din spate. Quinn i se alătură, strângând în braţe pielea groasă şi noduroasă a animalului, pe când se căznea să-i înfăşoare altă funie în jurul membrelor.

Avură nevoie de încă trei minute ca să supună şi să lege complet sayceul. Quinn şi Lawrence se luptară cu el pe sol, acoperindu-se de zgârieturi şi noroi. În cele din urmă se ridicară, plini de vânătăi şi tremurând de efort, şi-şi priviră victima legată fedeleş, care zăcea neajutorată pe o parte. Ochii ei cu tente verzui îi fulgerau.

– Etapa a doua, rosti Quinn.

* * *

Jay fu cea care-l găsi pe Horst, spre sfârşitul după-amiezii. Preotul zăcea rezemat de un arbore qualtook sub bura uşoară, comatos. Ea chicoti cât de caraghios arăta şi-l scutură de umăr. Horst bolborosi incoerent, apoi îi spuse să se care-n pizda mă-sii.

Jay rămase amuţită pentru o secundă, cu buza inferioară tremurând, după care fugi să-şi cheme mama.

– Oho-ho, băiete, ia uită-te, rosti Ruth când sosi.

Horst râgâi.

– Haide, hopa sus. O să te-ajut să mergi acăsică.

Greutatea lui aproape c-o îndoi, când se rezemă de ea. Urmaţi la doi paşi de Jay, care avea un chip foarte solemn, se bălăbăniră peste luminiş, până la cabana mică a preotului.

Ruth îl lăsă să cadă pe pat şi privi impasibil când bărbatul încercă să vomite pe podeaua în stil grătar de lemn. Din gură nu-i curseră decât câteva picături acre şi galbene de acid digestiv.

Jay stătea într-un colţ şi o ţinea strâns pe Drusilla, iepuroaica ei albă. Animalul se foia agitat.

– N-o să păţească nimic?

– Nu, răspunse Ruth.

– Am crezut că a făcut infarct.

– Nu. A băut.

– Dar este preot, insistă fetiţa.

Ruth îşi mângâie fiica pe păr.

– Ştiu, scumpo. Însă asta nu-nseamnă deloc că ei ar fi sfinţi.

Jay încuviinţă cu înţelepciune.

– Am înţeles. N-o să spun nimănui.

Ruth se întoarse şi-l fixă cu privirea pe Horst.

– De ce-ai făcut-o? De ce tocmai acum? Ai mers atât de bine…

Ochii injectaţi clipiră către ea.

– Răul, gemu el. Ei sunt răul.

– Cine sunt „ei”?

– Trivii. Toţi. Odraslele diavolului. Ard biserica. N-o pot târnosi acum. Ei au clădit-o. Răul a clădit-o. Here… erte… eretică. O ard scrum.

– Horst, nu dai foc la nimic.

– Răul… bolborosi el.

– Jay, spuse Ruth, vezi dacă celulele matricei lui electronice sunt destul de încărcate ca s-alimenteze microundele. O să fierbem nişte apă.

Începu să scotocească prin obiectele preotului, căutându-i pliculeţele din folie argintie cu cafea.

* * *

Până în clipa în care motoarele electrice începuseră să bâzâie, Marie Skibbow nu crezuse că se întâmpla într-adevăr. Dar aşa era, bulele se ridicau de sub elicea lui *Coogan,* iar distanţa dintre ambarcaţiune şi ponton creştea.

– Am făcut-o, murmură ea pentru sine.

Ambarcaţiunea porni să avanseze prin mijlocul lui Quallheim, cu prova aţintită în aval, şi îşi spori treptat viteza. Fata încetă să mai arunce lemne în pâlnia pătrată a alimentatorului focarului cu schimb termic şi începu să râdă.

– Să vă ia dracu’, se adresă satului care se îndepărta la pupa. Să vă ia dracu’ pe toţi! Şi pagubă-n ciuperci. N-o să mă mai vedeţi niciodată.

Scutură din pumn spre ei. Nu se uita nimeni, nici chiar trivii din apă.

– Niciodată-n vecii vecilor!

Aberdale dispăru din vedere, când ocoliră un cot. Râsul ei deveni suspicios de similar plânsului. Auzi pe cineva apropiindu-se de la pupa, dinspre timonerie, şi reîncepu să alimenteze focarul cu lemne.

Era Gail Buchannan, care abia încăpea pe fâşia îngustă de punte dintre cabină şi parapetul înalt de jumătate de metru. Femeia şuieră zgomotos câteva momente, rezemându-se de peretele cabinei, cu chipul roşu şi asudat sub pălăria culi.

– Eşti mai fericită acum, scumpa?

– Mult mai fericită! surâse radios Marie.

– Nu-i locul în care ar trebui să trăiască o fetişcană ca tine. O s-o duci mult mai bine-n aval.

– Nu trebuie să mi-o mai zici. Dumnezeule, a fost groaznic! L-am urât! Urăsc animalele, urăsc zarzavaturile, urăsc pomii fructiferi, urăsc jungla, urăsc lemnul!

– N-o să ne-aduci necazuri, nu, scumpa?

– Ah, nu, promit. Eu n-am semnat niciun contract de colonizare cu CDL; când am părăsit Pământul, eram încă minoră. Dar acum am împlinit deja optsprezece ani, aşa că-mi pot părăsi casa oricând doresc.

O încruntătură derutată încreţi pentru o secundă faldurile cărnoase ale feţei masive a lui Gail.

– În regulă. Nu mai trebuie să-ncarci focaru-ăla, sunt destule lemne ca să ne ţină toată ziua. Mai mergem numai două ore. Lennie o s-ancoreze peste noapte undeva mai jos de Schuster.

– Bine.

Marie se ridică în picioare şi-şi apăsă palmele de corp. Inima îi bubuia, ameninţând să-i iasă din cutia toracică. „Am făcut-o!”

– Poţi începe să pregăteşti cina, rosti Gail.

– Da, sigur că da.

– M-aş aştepta să-ţi doreşti mai întâi un duş, scumpo. Să te speli niţeluş.

– Un duş?

Lui Marie i se păru că n-auzise bine.

Nu fusese aşa. Duşul se găsea în cabina dintre bucătărie şi cuşete, o nişă cu o perdea în faţă, destul de mare pentru ca să încapă Gail. Când coborî ochii, Marie văzu râul prin interstiţiile dintre scândurile punţii. Pompa de apă şi încălzitorul erau activate de electricitatea furnizată de focarul cu schimb termic, producând un jet slab şi cald prin duza de cupru. Pentru Marie era mai luxos decât jacuzzi a unui sibarit. Nu mai făcuse duş de când părăsise Pământul. În Aberdale şi fermele de pe savană, murdăria făcea parte din însăşi fiinţa ta. Pătrundea în pori şi sub unghii, ţi se lipea de firele de păr, transformându-le în solzi. Şi n-o puteai curăţa niciodată, nu în mod complet. În niciun caz în pâraiele reci, în niciun caz fără săpunuri şi geluri decente.

Primul jet de apă din duză o dezgustă când se scurse printre scânduri, în râu. Era *jegos.* Totuşi, Gail îi dăduse o bucată de săpun verde, neparfumat, şi o sticlă de şampon pentru păr. Marie începu să se frece apăsat, cântând cât o ţinea gura.

* * *

Gwyn Lawes nu ştiuse că trivii erau acolo, până ce măciuca îl

izbi între omoplaţi. Pentru câteva minute, îşi pierdu cunoştinţa din cauza durerii. În tot cazul, nu mai ţinu minte că se prăbuşise. Cu o clipă în urmă, îşi aţintise carabina electromagnetică asupra unui danderil, anticipând laudele pe care le va câştiga din partea restului echipei de vânători. Iar în clipa următoare avea gura plină de pământ, abia putea să mai respire, şi spinarea îi urla de agonie. Nu putu decât să vomite fără putere.

Nişte mâini îl prinseră de umeri şi-l întoarseră cu faţa în sus. Altă rafală pârjolitoare i se revărsă prin şira spinării. Întreaga lume i se clătină ameţitor în faţa ochilor.

Quinn, Lawrence şi Jackson stăteau lângă el, privindu-l cu rânjete largi. Erau mânjiţi de noroi, cu părul atârnând în şuviţe încâlcite şi pline de glod, cu stropi de salivă presărându-le bărbile, cu zgârieturi însângerate, picăturile de sânge închegate prin tină. Erau sălbatici reîncarnaţi din zorii Pământului. Bărbatul scânci de spaimă.

Jackson se aplecă şi-şi dezveli dinţii cu o satisfacţie veninoasă. Un ghemotoc de ţesătură fu îndesat şi legat în gura lui Gwyn, formând un căluş. Respiratul deveni încă şi mai dificil, nările i se dilatară, absorbind oxigen preţios. După aceea fu întors din nou, cu faţa apăsată în solul umed. Nu putea zări decât iarbă înnoroită. Simţi frânghii subţiri, tari, care-i legară gleznele şi încheieturile braţelor. Mâini începură să-l percheziţioneze, lunecând în toate buzunarele, pipăind hainele. Urmă apoi un bâjbâit ezitant, când degetele găsiră buzunărelul interior al pantalonilor din dril şi urmăriră forma preţiosului disc de credit Banca Joviană.

– L-am găsit! anunţă Lawrence triumfător.

Nişte degete prinseră degetul mare al lui Gwyn şi-l îndoiră spre înapoi.

– Şablon copiat, rosti Quinn. Ia să vedem ce-avea.

Urmă o pauză scurtă, după care răsună un fluierat.

– Patru mii trei sute de fuzidolari. Măi, Gwyn, unde ţi-e încrederea în noua planetă?

Urmară hohote crude.

– Gata, s-a transferat. Lawrence, pune-l la loc unde l-ai găsit. Odată ce-i mort, nu-l pot activa şi n-o să ştie niciodată c-a fost golit.

Mort. Cuvântul străpunse gândurile ameţite şi neclare ale lui Gwyn. Icni şi încercă să se ridice. Un bocanc îl izbi în coaste. Urlă

sau încercă s-o facă. Căluşul, practic, îl sufoca.

– Are nişte scule frumuşele, observă Lawrence. Cuţit de fisiune, aprinzător de foc, iar ăsta-i un bloc orientator personal. Plus încărcătoare de rezervă pentru carabină.

– Lăsaţi-le, ordonă Quinn. Dacă lipseşte ceva când îl vor găsi, s-ar putea să intre la bănuieli. Nu ne putem permite asta, nu încă. În cele din urmă, toate vor fi ale noastre.

Îl ridicară pe Gwyn, purtându-l pe umeri ca pe un trofeu. Bărbatul îşi pierdea la răstimpuri conştiinţa, în timp ce era legănat şi biciuit de lianele pe sub care treceau.

Lumina era mult mai slabă când îl aruncară în cele din urmă pe jos. Gwyn privi în jur şi zări trunchiul neted ca de abanos al unui arbore deirar bătrân, la douăzeci de metri depărtare, cu unica şi gigantica sa frunză în formă de umbrelă proiectând o umbră mare, rotundă. Un sayce fusese legat de copac şi trăgea din răsputeri de funia din fibre de siliciu rezistentă la rupere, scurmând pământul cu labele anterioare în tentativa de a ajunge la oameni; fire lungi şi groase de salivă se prelingeau din fălcile ce pocneau. Brusc, Gwyn ştiu ce avea să se întâmple în continuare. Vezica îi cedă.

– Pregătiţi-l bine, rosti Quinn.

Jackson şi Lawrence începură să arunce cu pietre în sayce. Acesta urlă chinuit, şi corpul i se zvârcoli, de parcă fusese străbătut de curent electric.

Gwyn zări o pereche de bocanci apărând la douăzeci de centimetri de nasul său. Quinn se lăsă pe vine.

– Ştii ce-o să se-ntâmple dup-aia, Gwyn? O să fim trimişi s-o ajutăm pe văduva ta. Toţi ceilalţi sunt ocupaţi până peste cap cu ogoarele lor de paradis. Aşa c-o să se-apeleze la trivi. O dată-n plus. Eu voi fi unul dintre ei, Gwyn. Voi fi un vizitator regulat al sărmanei şi îndureratei Rachel. Ea o să mă placă, o s-am grijă de asta. La fel ca tine şi toţi ceilalţi, voi vreţi să credeţi că totu-i absolut perfect pe planeta asta. V-aţi autoconvins că noi nu suntem decât nişte băieţi obişnuiţi, care-au făcut şi ei o prostie în viaţă de care se căiesc. Orice altceva v-ar fi fărâmat visul şi v-ar fi silit să înfruntaţi realitatea. Iluzia-i foarte uşoară. Iluzia e calea de salvare a rataţilor. Calea ta. A ta şi a tuturor celorlalţi care trudesc în noroi şi ploaie. Peste două luni o să fiu în patul pe care l-ai construit tu, sub acoperişul pentru care-ai asudat şi-o să fiu cu pula-n Rachel, făcând-o să ţipe ca o scroafă-n călduri. Sper că

urăşti imaginea asta, Gwyn. Sper că-ţi întoarce măruntaiele pe dos. Pentru că asta n-o să fie cel mai rău. Ah, nu! După ce-o să termin cu ea, o să-l am pe Jason. Pe fiul tău frumuşel şi cu ochi sclipitori. Voi fi noul lui tată. Voi fi iubitul lui. Voi fi proprietarul lui. El ni se va alătura, Gwyn, mie şi trivilor. Îl voi lega de Noapte, îi voi arăta unde anume în el este ascunsă fiara şarpe. El nu va fi un găozar ratat ca bătrânul lui. Tu eşti doar primul, Gwyn. Unul câte unul, voi veni la voi toţi şi foarte puţini vor căpăta şansa de a mă urma în Întuneric. În şase luni, tot satul ăsta, unica speranţă pentru viitor pe care-aţi avut-o vreodată va fi al Fratelui Domnului.

Quinn tăcu o clipă, după care urmă:

– Mă dispreţuieşti, Gwyn? Vreau să mă dispreţuieşti. Vreau să mă urăşti pe cât de mult te urăsc eu pe tine şi pe tot ceea ce reprezinţi tu. Atunci vei înţelege că vorbesc adevărul. Vei merge la jalnicul tău domn Iisus, plângând de groază. Şi nu vei găsi nicio alinare acolo, fiindcă Aducătorul Luminii va-nvinge în cele din urmă. Tu vei pierde în moarte, aşa cum ai pierdut în viaţă. Ai ales greşit în viaţă, Gwyn. Calea mea este cea pe care ar fi trebuit să umbli. Iar acum este prea târziu.

Gwyn se încordă şi mugi în căluş, până ce crezu că plămânii aveau să-i explodeze de efort. Zadarnic, răcnetele de ură şi toate ameninţările, blestemele ce-l condamnau pe Quinn la eternă damnare îi rămaseră încătuşate în ţeastă.

Mâinile lui Quinn prinseră piepţii cămăşii bărbatului şi-l săltară. Jackson îl prinse de picioare, şi cei doi îl legănară înainte şi înapoi, sporind amplitudinea arcului pe care-l descria prin aer. După aceea îi dădură drumul, şi corpul lui Gwyn zbură după o traiectorie joasă peste sayceul înnebunit de furie. Lovi pământul cu un bufnet surd, cu faţa contorsionată de teroare nebună. Sayceul sări.

Quinn îşi trecu braţele pe după umerii lui Lawrence şi Jackson, şi cei trei priviră cum animalul îl atacă pe om, smulgând hălci mari de carne. Puterea aducerii morţii era egală cu cea a aducerii vieţii. Se simţea fermecat la văzul sângelui stacojiu şi fierbinte care se revărsa pe sol.

– După viaţă, moarte! psalmodie el. După întuneric, lumină!

Ridică ochii şi privi în jur până zări pasărea castanie. Era cocoţată sus pe ramurile unui stejar-vişin, cu capul plecat într-o parte, observând carnajul.

– Ai văzut ce suntem! îi strigă Quinn. Ne-ai văzut despuiaţi. Ai văzut că nu ne temem. Ar trebui să stăm de vorbă. Cred că avem multe pe care ni le putem oferi reciproc. Ce-ai de pierdut?

Pasărea clipi, parcă surprinsă, apoi se înălţă uşor în văzduh.

* * *

Laton îngădui senzaţiilor minunat de limpezi ale vânturelului să-i dispară din minte. Percepţia aerului curgând peste aripi mai dăinui câteva minute. Zborul cu pasărea de pradă prin intermediul afinităţii era o experienţă care-l încânta întotdeauna, libertatea acordată creaturilor văzduhului nu avea egal.

Lumea obişnuită năvăli asupra lui.

Se găsea în studio şi stătea în postura lotus pe o pernă din catifea neagră. Era o încăpere neobişnuită, un ovoid înalt de cinci metri, ai cărui pereţi curbi erau din lemn perfect lustruit. Un grup de celule electroforescente era montat la faţă cu apexul, asigurând o strălucire de lumină de culoarea jadului. Perna din mijlocul podelei era unicul obiect care întrerupea simetria; până şi uşa era greu de distins, deoarece conturul ei se contopea cu granulaţia lemnului.

Studioul deţinea o simplitate unificatoare, eliberându-i mintea de distrageri. Aici, cu corpul nemişcat, cu afinitatea dilatându-şi conştiinţa prin intermediul procesoarelor bitek şi al creierelor încorporate, mentalitatea îi era sporită cu un ordin de magnitudine. Era o aluzie la ceea ce putea fi. O umbră palidă a ţelului pe care-l urmărise înainte de exil.

Laton rămase aşezat şi se gândi la Quinn Dexter şi la atrocitatea pe care o înfăptuise acesta. În ochii lui Dexter existase o scânteie lugubră de satisfacţie, când colonistul neajutorat fusese aruncat sayceului. Cu toate acestea trebuia să fie mai mult decât o brută sadică, lipsită de minte. Faptul că recunoscuse ce era vânturelul şi că dedusese ce reprezenta erau dovezi în această privinţă.

Cine este Fratele Domnului? întrebă Laton reţeaua de procesoare bitek subraţională a casei.

Satan. Diavolul creştinismului.

Termenul acesta este larg utilizat?

Termenul este comun în rândul populaţiei de rebutaţi de pe Pământ. Majoritatea arcologiilor au secte formate în jurul adorării acestei divinităţi. Ierarhia lor preot/acolit este o variantă simplă a celei din organizaţiile criminale

standard: ofiţer/soldat. Cei aflaţi în vârf îi controlează pe cei de la bază prin intermediul unei doctrine cvasireligioase, iar statutul este consolidat prin ritualuri iniţiatice. Teologia lor afirmă că, după ce Armaghedonul s-a sfârşit şi universul a fost abandonat sufletelor pierdute, Satan se va întoarce aducând lumină. Sectele sunt neobişnuite doar prin gradul de violenţă implicat pentru a menţine disciplina printre membrii lor. Din cauza nivelului de devoţiune, autorităţile n-au avut în general succes în eradicarea lor.

„Asta îl explică atunci pe Quinn”, îşi spuse Laton. Totuşi, de ce dorea banii din discul de credit Banca Joviană al colonistului? Dacă avea succes în preluarea lui Aberdale, nicio ambarcaţiune comercială nu s-ar mai fi oprit vreodată acolo; el n-ar mai fi putut cumpăra nimic. Ba chiar ar fi fost extrem de probabil ca Guvernatorul să trimită o forţă de intervenţie alcătuită din şerifi şi ajutoare care să înăbuşe orice rebeliune a trivilor de îndată ce s-ar fi auzit cel mai mic zvon. Quinn trebuia să fi ştiut asta, nu era imbecil.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Laton era ca lumea din exterior să dovedească interes pentru Comitatul Schuster. Un marshal iscoditor reprezenta un risc destul de acceptabil, ştiuse asta atunci când îi luase pe colonişti din fermele lor. Însă nici nu putea fi vorba ca o echipă întreagă de marshali să examineze jungla în căutarea renegaţilor adoratori ai Diavolului.

Trebuia să afle mai multe despre planurile lui Quinn Dexter. Trebuiau să se întâlnească, exact aşa cum sugerase Quinn. Cumva, ideea de a-i accepta propunerea era vag neliniştitoare.

* * *

Coogan era amarat lângă un banc micuţ de nisip la o oră de navigare în aval de Schuster. Două parâme din fibre de siliciu fuseseră legate de copacii de pe mal, asigurând ambarcaţiunea comercială împotriva curentului.

Marie stătea la provă, lăsând aerul cald al serii să-i usuce ultimele picături de apă din păr. Până şi umiditatea se mai redusese. Rennison, cel mai mare dintre sateliţii naturali ai Lalondei, se înălţa lent deasupra coroanelor arboricole cenuşiu-întunecat, adăugând asfinţitului o lumină perlată sclipitoare. Fata se rezemă cu spatele de peretele cabinei şi privi fericită.

Apa clipocea blând de cocile duble ale lui *Coogan.* Peştii

stârneau încreţituri ocazionale pe suprafaţa netedă ca sticla.

„De acum probabil că şi-au dat seama c-am plecat. Mama va plânge, şi tata va exploda; lui Frank nu-i va păsa, iar Paula va fi tristă. Toţi vor fi îngrijoraţi de felul în care ei şi animalele vor fi afectaţi pentru că nu vor mai avea o pereche de mâini oricând la bunul lor plac, zi şi noapte. Niciunul nu se va gândi la ce doresc eu, la ce-i bine pentru mine."

O auzi pe Gail strigând şi reveni spre timonerie.

– Avusesem impresia c-ai căzut peste bord, scumpo, spuse femeia.

Lumina care răzbătea din bucătărie dezvăluia broboanele de sudoare de pe braţele dolofane. La cină, Gail înfulecase singură mai mult de jumătate din toată mâncarea pe care Marie o pregătise pentru ei trei.

– Nu. Mă uitam cum răsare luna.

Gail îi făcu apăsat cu ochiul.

– Foarte romantic. Îţi dă starea potrivită.

Marie simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr de pe ceafă. În ciuda răsuflării calde a junglei, i se făcu frig.

– Ţi-am pregătit veşmintele de noapte, urmă Gail.

– Veşmintele de noapte?

– Sunt foarte frumoase. Dantela e brodată de mine. Lui Len îi place ca miresele lui s-aibă găteli. Mai bune n-o să găseşti în partea asta dinspre Durringham. Tricou' ăla-i frumos şi mulat, dar nu-ţi pune-n evidenţă corpul, nu?

– V-am plătit, rosti Marie cu glas nesigur. V-am plătit tot drumul până la Durringham.

– Banii ăia nu ne-acoperă costurile. Ţi-am spus, călătoria pe râu' ăsta-i scumpă. Trebuie să şi prestezi.

– Nu.

În femeia voinică nu mai rămăsese nici urmă din natura prietenoasă.

– Te putem debarca pe mal. Chiar în locu-ăsta.

Marie scutură din cap.

– Nu pot.

– Cum să nu poţi? O fată drăguţă ca tine? Gail prinse cu o mână grea antebraţul lui Marie: Haide, scumpo, o îndemnă. Moş Lennie ştie cum să se poarte cu miresele lui.

Marie schiţă un pas.

– Aşa, scumpa. Haide, coboară. Totu-i pregătit, uite.

Pe masa din bucătărie era un neglijeu din bumbac alb. Gail o conduse într-acolo.

– Ia-mbracă-te cu-ăsta. Şi să nu mai aud prostii că nu poţi. O ridică pe Marie şi o examină: Oho, o s-arăţi ca un tablou în ăsta, nu-i aşa?

Fata coborî ochii, privind ca anesteziată.

– Nu-i aşa? repetă Gail.

– Da.

– Bravo, fată. Haide, îmbracă-l.

– Unde?

– Aici, scumpa. Chiar aici.

Marie se întoarse cu spatele la femeia dezgustătoare şi începu să-şi tragă tricoul peste cap.

Gail chicoti răguşit.

– Eşti grozavă, scumpa, să ştii că eşti. O să fie a-ntâia.

Tivul neglijeului abia dacă depăşea fesele lui Marie, dar, dacă ar fi încercat să-l tragă mai jos, sânii i-ar fi căzut prin decolteu. Se simţise mai curată când fusese acoperită de noroiul junglei.

Continuând să chicotească şi înghiontind-o uşor în spate, Gail o urmă în cabina unde Len aştepta îmbrăcat într-un halat de baie chihlimbariu. Un singur bec electric care atârna din tavan proiecta un halou de lumină galbenă. Gura bărbatului se despică într-un rânjet neregulat când o zări.

Gail se lăsă pe un taburet solid de lângă uşă, pufăind uşurată.

– Aşa, nu-ţi face griji despre mine, scumpo, eu doar mă uit întotdeauna.

Marie se gândi că, poate cu clipocelile apei şi cu pereţii apropiaţi din lemn, şi-ar fi putut imagina că era din nou cu Karl pe *Swithland.*

Nu putu.

* * *

Când ajunse la galaxia Confederaţiei, ly-cilful călătorise mai bine de cinci miliarde de ani, însă la momentul respectiv principala formă de viaţă de pe Pământ o constituiau dinozaurii. Jumătate din existenţa sa fusese petrecută în traversarea spaţiului intergalactic. Ştia cum să se strecoare prin interstiţiile găuri-de-vierme; pentru o creatură energetică, structura fizică a cosmosului nu reprezenta un mister. Totuşi natura sa era de a observa şi înregistra, aşa că gonea la o viteză doar cu puţin mai mică decât a luminii, extinzându-şi câmpul perceptiv în jurul

atomilor de hidrogen exilaţi, aflaţi în căderea lungă de eoni către strălucitoarele şi îndepărtatele vârtejuri stelare. Fiecare era unic, o existenţă ce trebuia preţuită, care extindea baza cunoaşterii, cu istoria plasată în structura de stocare transdimensională care-i asigura ly-cilfului sâmburele identităţii. Ly-cilful era porţiunea de spaţiu prin care trecea fără s-o tulbure mai mult decât un neutrino. La fel ca o gaură neagră, aproape că nu avea mărime fizică, dar în interior era un univers întreg. Un univers de date pure, atent configurat.

După ce ajunse la stelele de la marginea galaxiei, petrecu milioane de ani rătăcind printre ele, clasificând formele de viaţă care apăreau şi dispăreau pe planetele lor, indexând parametrii fizici ai mulţimii de sisteme solare. Fu martorul imperiilor interstelare care înfloriră şi se veştejiră şi al civilizaţiilor legate de planete, care pieriră în noaptea finală când stelele li se răciră la nivelul fierului îngheţat. Societăţi de sfinţi şi sălbăticiile cele mai bestiale; toate îşi ocupară locul potrivit în interiorul său infinit.

Avansă spre interior, spre strălucirea licăritoare a nucleului galactic. Şi în drumul său ajunse la volumul de spaţiu populat de Confederaţie. Lalonde, recent descoperită şi situată la periferia teritoriului, fu prima planetă a oamenilor pe care o întâlni.

Ly-cilful ajunse la norul Oort al stelei în anul 2610. După ce trecu prin inelul de comete adormite ce se roteau, emisii ocazionale de laser şi microunde îi loviră limitele câmpului perceptual. Erau fragmente slabe şi aleatorii revărsate din fasciculele de comunicaţii ale navelor stelare ce pătrundeau pe orbita de deasupra Lalondei.

O examinare preliminară îi arătă ly-cilfului două centre de viaţă înzestrată cu raţiune în sistemul solar: Lalonde în sine, cu coloniştii oameni şi Tyrathca, şi Aethra, tânărul habitat edenist de pe orbita solitară deasupra Murorei.

Ca întotdeauna în cazul descoperirii unor forme de viaţă, efectuă mai întâi baleieri analitice ale planetelor sterpe. Cele patru planete interioare: Calcott, arsă de soare, şi colosala Gatley, cu imensa ei atmosferă letală, după care, trecând pe lângă Lalonde, Plewis, lipsită de atmosferă, şi Coum, îngheţată şi asemănătoare lui Marte. Urmară primele cinci gigante gazoase: Murora, Bullus, Achillea, Toi şi îndepărtata Puschk, cu strania ei criochimie. Toate aveau sisteme de sateliţi naturali şi medii

individuale care trebuiau examinate. Ly-cilful avu nevoie de cincisprezece luni să le clasifice compoziţia şi mediul ambiant, apoi porni către Lalonde.

* * *

Căutarea prin junglă dură opt ore. Trei sferturi dintre adulţii din Aberdale participară la ea. Îl găsiră pe Gwyn Lawes la cincisprezece minute după ce Rennison coborâse sub orizont. Găsiră mare parte din el…

Fiindcă fusese omorât de un sayce, fiindcă frânghiile îi fuseseră luate de pe mâini şi picioare, iar căluşul scos din gură, fiindcă nu-i dispăruse carabina electromagnetică şi niciunul dintre obiectele pe care le avusese asupra lui, toţi acceptară că fusese o moarte naturală, chiar dacă oribilă.

Trivii primiră misiunea de a-i săpa mormântul.

10

Udat lunecă peste suprafaţa spaţioportului non-rotitor al Seninătăţii, ca şi cum ar fi fost tras cu o sârmă invizibilă. Un fagure de silozuri adânci de andocare fulgeră pe sub carcasa albastru-purpuriu; fuzelajele sferice ale navelor stelare adamiste cuibărite înăuntru scânteiau mat sub proiectoarele de pe margini. Meyer privi prin senzorii şoimului-negru cum o navă de clasă cliper cu diametrul de cincizeci şi cinci de metri se poziţionă pe un suport care se ridicase dintr-un siloz, scuipând globuri portocalii de flăcări chimice prin duzele de manevră. Putea distinge ubicuele bucle violet şi verde intersectate ale Liniei Vasilkovsky, afişate ţipător pe cvadrantul anterior. Nava atinse suportul, şi zăvoare aidoma unor pistoane anclanşară, glisând în mufele de pe circumferinţa navei. Macarale ombilicale se rotiră şi se cuplară la circuitele de răcire şi ambientale ale spaţioportului. Panourile de termopurjare ale navei stelare se retraseră, şi suportul porni să coboare în siloz.

Cât efort doar pentru a sosi, observă *Udat.*

Gura mică, o să-i jigneşti pe oameni, îi spuse Meyer cu afecţiune.

Îmi pare rău că nu există mai multe nave ca mine. Rasa ta ar trebui să înceteze să se mai agaţe de trecut. Navele astea mecanice ar trebui ţinute în muzee.

Rasa mea – chiar aşa? Nu uita că şi-n tine sunt cromozomi omeneşti.

Eşti sigur?

Cred c-am accesat asta într-un miez de memorie, undeva. În şoimii-de-vid sunt cu siguranţă.

Ah… Ei…

Meyer surâse, auzind tonul de subapreciere.

Crezusem că-ţi plac şoimii-de-vid.

Unii dintre ei sunt de treabă, dar gândesc la fel ca şi căpitanii lor.

Şi cum gândesc căpitanii şoimilor-de-vid?

Lor nu le plac şoimii-negri. Ei consideră că stârnim doar probleme.

Se ştie c-aşa am făcut.

Numai când sunt bani puţini, preciză *Udat* pe un ton de

uşor reproş.

Dac-ar exista mai mulţi şoimi-negri şi mai puţine nave stelare adamiste, banii ar fi şi mai puţini. Eu trebuie să plătesc salarii.

Cel puţin am achitat ipoteca făcută pentru a mă cumpăra.

Da.

„Şi există bani economisiţi cu care să cumpăr altul când tu nu vei mai fi.” Nu îngădui însă gândului aceluia să-i părăsească mintea. *Udat* avea cincizeci şi şapte de ani, iar durata de viaţă uzuală a şoimilor-negri era de şaptezeci şi cinci-optzeci de ani. Meyer nu era deloc convins că după *Udat* şi-ar mai dori altă navă. Îi aştepta totuşi încă un sfert de secol de existenţă laolaltă, iar banii nu reprezentau o problemă chiar atât de acută în vremurile acestea. Trebuia să plătească doar întreţinerea porţiunii de susţinere biotică şi pe cei patru membri de echipaj. Acum îşi putea permite să refuze şi să aleagă angajamentele. Nu ca în primii douăzeci de ani. Aceea fusese cu adevărat o perioadă sălbatică. Din fericire puterea comprimată în uriaşa formă de picătură asimetrică a carcasei lui *Udat* le asigura viteză şi agilitate excepţionale. În câteva ocazii le fuseseră utile. Unele dintre misiunile secrete fuseseră extrem de riscante. Nu toţi colegii lor reveniseră din ele.

Mi-ar plăcea totuşi să pot vorbi cu mai mulţi asemenea mie, spuse *Udat.*

Cu Seninătatea vorbeşti?

Oh, da, tot timpul. Suntem prieteni buni.

Despre ce discutaţi?

Îi arăt locurile pe unde-am fost. El îmi arată interiorul lui şi ce fac oamenii.

Serios?

Da, e interesant. Despre Joshua Calvert ăsta, care ne-a angajat, Seninătatea spune că-i un recidivist dintre cei mai răi.

Seninătatea are perfectă dreptate. De asta-mi place Joshua atât de mult. Îmi aminteşte de mine la vârsta lui.

Nu. N-ai fost niciodată chiar atât de rău.

Botul lui *Udat* se întoarse puţin pentru a luneca delicat între două fluxuri de trafic desemnate, ticsite cu cisterne de He_3 şi navetişti. Silozurile din partea aceasta a uriaşului disc spaţioport

erau mai mari; aici se desfăşurau lucrările de reparaţii şi întreţinere. Numai jumătate dintre ele erau ocupate.

Şoimul-negru se opri direct deasupra silozului MB 0-330, după care se roti lent în jurul axei mari, astfel încât carcasa superioară fu îndreptată în jos peste margine. Spre deosebire de şoimii-de-vid, la care cala de marfă din carcasa inferioară era separată de toroidul pentru echipaj din carcasa superioară, toate secţiunile din *Udat* erau conţinute într-o potcoavă care-i cuprindea proeminenţa dorsală. Puntea şi cabinele echipajului se aflau în faţă, cele două cale pentru mărfuri ocupau aripile, iar o avionetă cu câmp ionic se găsea într-un hangar mic la babord.

Cherri Barnes pătrunse în compartimentul punţii. Femeia era ofiţerul de marfă al lui *Udat* şi îndeplinea în acelaşi timp funcţia de generalist de sisteme; avea patruzeci şi cinci de ani, piele cafeniu-deschis şi chip lătăreţ predispus la bosumflări contemplative. Era de trei ani cu Meyer.

Ea dataviză o serie de comenzi în procesoarele consolei ei şi primi imagini de la senzorii electronici montaţi pe carcasă. Tabloul tridimensional care i se clădi în minte îl arăta pe *Udat* plutind la treizeci de metri deasupra silozului de reparaţii, menţinându-şi poziţia stabilă.

– Poţi să preiei, încuviinţă Meyer către ea.

– Mulţumesc. (Deschise un canal către datanetul silozului.) MB 0-330, aici *Udat.* Avem marfa pentru care ai plătit. Aşteptăm instrucţiunile de descărcare. Cum vrei să procedezi, Joshua? Timpu-nseamnă bani.

– Tu eşti, Cherri? dataviză Joshua.

– Nimeni altul de la bord nu s-ar înjosi să vorbească vreodată cu tine.

– Vă aşteptam abia peste o săptămână, aţi făcut un timp excelent.

Meyer dataviză o comandă de acces în consola sa.

– Ai angajat nava cea mai bună, capeţi timpul cel mai bun.

– O să ţin minte chestia asta, îi zise Joshua. Data viitoare când o să am ceva bani, o să m-asigur că angajez o navă mai de Doamne-ajută.

– Ne putem duce nodurile şi-n altă parte, domnule Căpitan Şmecher care n-a fost în viaţa lui dincolo de Inelul Ruinelor.

– Nodurile *mele,* avortoni genetici care-s prea speriaţi să intre-n Inelul Ruinelor ca să-şi câştige existenţa.

– Nu Inelul Ruinelor mă sperie, ci ceea ce le face Lordul Ruinelor celor care o şterg din sistem înainte de a-şi înregistra în Seninătate descoperirile.

Urmă o pauză neobişnuit de lungă. Meyer şi Cherri schimbară priviri surprinse.

– O să-l trimit pe Ashly cu VSM-ul ca să ia nodurile, spuse Joshua. Şi sunteţi toţi invitaţi la petrecerea de diseară.

* * *

– Deci asta-i faimoasa *Lady Macbeth?* întrebă Meyer peste două ore.

Se găsea în centrul de comandă ticsit al silozului MB 0-330 alături de Joshua, cu piciorul stâng ancorat de un covoraş adeziv, şi privea în siloz prin peretele curb din sticlă. Nava de cincizeci şi şapte de metri de pe suportul central era expusă spaţiului cosmic. Plăcile carcasei fuseseră demontate, astfel că se vedeau sistemele, rezervoarele şi motoarele, aidoma unor măruntaie albe şi argintii fantastic de complexe. Toate erau conţinute într-o structură de rezistenţă hexagonală din grinzi cu zăbrele. Nodurile de salt erau poziţionate deasupra tuturor joncţiunilor. Cabluri supraconductoare vărgate în roşu şi verde viermuiau de la fiecare nod spre interior, conectate direct la generatoarele de fuziune ale navei. Până atunci Meyer nu se gândise la asta, dar nodurile lenticulare erau aproape identice cu profilul şoimilor-de-vid.

Mecanici în costume IIS negre şi cu unităţi de direcţionare se propulsau peste structura de rezistenţă deschisă, derulând teste şi înlocuind componente. Alţii se aflau pe platforme la capetele unor braţe multisegmentate, dotate cu instrumente grele care să manipuleze sistemele mai mari. Pe toate echipamentele mobile din siloz fulgerau girofaruri galbene, ce proiectau cercuri chihlimbarii cu margini foarte precise peste toate suprafeţele în configuraţii ce se roteau nebuneşte.

Sute de cabluri de date erau întinse între navă şi cele cinci interfeţe de cuplare din jurul bazei suportului. Era ca şi cum *Lady Macbeth* ar fi fost ancorată de o reţea de fibre optice. O ecluză tubulară cu diametrul de doi metri se depliase din peretele silozului, imediat sub centrul de comandă, oferind echipei de întreţinere acces la capsulele de susţinere biotică din miezul navei. Consolele de pe pereţii silozului susţineau diverse sisteme care aşteptau să fie instalate. Avionul spaţial al lui *Lady Macbeth*

era lipit de un perete ca un gigantic fluture supersonic, cu aripile orientate spre înainte. Dispăruseră rezervoarele şi celulele energetice suplimentare pe care Joshua le fixase pentru zborurile către Inelul Ruinelor; două siluete în costume spaţiale şi o ciberdronă încercau să înlăture spuma groasă de pe fuzelaj, utilizând sprayuri dizolvatoare. Solzi gri sfărâmicioşi zburau în toate direcţiile.

– La ce te aşteptai? întrebă Joshua. La o rachetă Saturn V?

Tânărul era prins într-o plasă de fixare înapoia unei console de operaţiuni pentru ciberdrone. Dronele paralelipipedice se deplasau în lungul şinelor ce suiau în spirală pe pereţii silozului, oferindu-le acces la toate părţile navei andocate. În clipa de faţă, trei dintre ele erau strânse în jurul unui generator de fuziune auxiliar, care era instalat pe soclul său la capătul unor braţe-robot albe şi lungi. În jurul lor pluteau mecanici, supervizând ciberdronele care efectuau instalarea, conectând cabluri, tuburi de răcire şi conducte de combustibil. Joshua le monitoriza progresul prin proiectoarele AV omnidirecţionale dispuse în jurul consolei sale.

– Mai degrabă la un crucişător de bătălie, spuse Meyer. Am văzut specificaţiile de putere ale nodurilor alea. Când sunt complet încărcate, poţi să sari cu ele cincisprezece ani-lumină.

– Cam aşa ceva, încuviinţă el absent.

Meyer pufni şi reveni cu ochii la nava stelară. VSM-ul revenea din alt drum făcut la *Udat,* un paralelipiped verde-pal, lung de trei metri cu rezervoare sferice mici grupate la bază şi trei braţe-robot segmentate şi terminate prin manipulatoare complexe ce înfloreau din porţiunea mediană a fuzelajului. Purta un nod şi se îndrepta către una dintre ecluzele compartimentului mecanic.

Cherri Barnes se încruntă şi privi mai atentă în siloz.

– Câte propulsii reactive are? întrebă ea.

În sfertul inferior al lui *Lady Macbeth* păreau să fie cuplate prea multe cordoane ombilicale. Vedea o pereche de tuburi de fuziune fixate în consolele murale, cilindri groşi de zece metri bandajaţi în bobine magnetice, injectoare de fascicule ionice şi iniţiatori de legături moleculare.

Joshua întoarse capul doar puţin şi comută proiectoarele AV. Noua coloană lansă un baraj de fotoni prin nervii săi optici, oferindu-i alt unghi de vedere asupra generatorului de fuziune auxiliar. Îl studie un timp, după care datavizâ o instrucţiune într-o

ciberdronă.

– Patru.

– Patru?

De obicei navele adamiste aveau o singură propulsie de fuziune şi două motoare inductive alimentate de generator ca sisteme de rezervă.

– Da. Trei tuburi de fuziune şi o propulsie antimaterie.

– Cred că nu vorbeşti serios! exclamă Cherri. Ăsta-i un delict capital!

– Greşit!

Joshua şi Meyer rânjiră spre ea cu o superioritate iritantă. Zâmbete se vedeau şi pe chipurile celorlalţi operatori de console din centrul de comandă.

– Un delict capital este *să deţii* antimaterie, preciză Joshua. Dar în legislaţia spaţială a Confederaţiei nu există nimic despre posesia unui motor care utilizează antimaterie. E-n regulă, atâta timp cât nu umpli complet incintele delimitatoare şi n-o foloseşti.

– Să dea dracii!

– Te transformă într-o persoană foarte populară în timpul unui război. Îţi poţi completa singur cecul. Sau cel puţin aşa mi s-a spus.

– Pun prinsoare că ai şi un maser de comunicaţii puternic de tot. Unul care, la nevoie, să poată sfredeli un mesaj prin carcasa altei nave.

– De fapt, *Lady Mac* are opt. Tata era realmente obsedat de redundanţele multiple.

* * *

Barul Harkey’s se afla la nivelul treizeci şi unu din blocul zgârie-stele StMartha. Pe scena micuţă, o formaţie reală cânta jazz scarr, melodii fracturate cu trompete plângăreţe. Lungă de cincisprezece metri, tejgheaua barului era realizată din stejar adevărat despre care Harkey jura că ar fi provenit dintr-un bordel parizian din secolul al XXII-lea; servea treizeci şi opt de mărci de bere şi de trei ori mai multe alte soiuri de băuturi alcoolice, inclusiv Lacrimile Norfolk pentru cei care şi le puteau permite. Avea separeuri ce puteau fi ecranate de ceilalţi clienţi, ring de dans, mese lungi de petrecere şi globuri iluminatoare ce emiteau fotoni la baza spectrului galben. Iar Harkey se mândrea cu mâncarea sa, preparată de un maestru bucătar care susţinea că lucrase în bucătăriile regale ale Principatului Jerez din Kulu.

Chelneriţele erau tinere, drăguţe şi purtau rochii negre scurte şi decoltate.

Cu atmosfera stilată şi băuturile nu foarte scumpe, atrăgea mulţi dintre membrii echipajelor navelor andocate la porturile Seninătăţii. În majoritatea serilor era un loc aglomerat. Joshua îl frecventase dintotdeauna. Mai întâi ca adolescent arogant, care-şi căuta în fiecare seară doza de poveşti din spaţiul cosmic, apoi când scotocise în Inelul Ruinelor, minţind despre cât câştigase şi despre descoperirile incredibile care-i lunecaseră pur şi simplu printre degete, iar acum ca unul din superelită, un căpitan-proprietar de navă, unul dintre cei mai tineri din toate timpurile.

– Nu ştiu ce fel de căcat e spuma pe care-ai dat-o pe avionul spaţial, da' mizeria aia nu se desprinde pur şi simplu, se plânse cu amărăciune Warlow.

Când Warlow vorbea, toţi ascultau. Nu puteai să n-o faci, în tot cazul nu pe o rază de opt metri în jurul lui. Era cosmonik, născut într-o aşezare de pe un asteroid industrial. Petrecuse în imponderabilitate peste şaizeci şi cinci la sută dintre cei şaptezeci şi doi de ani ai săi şi nu avea genul de modificări genetice transmise lui Joshua şi edeniştilor. După o vreme organele începuseră să i se degenereze, nivelurile de calciu sărăcite îi reduseseră oasele la nivelul unor beţigaşe casante din porţelan, muşchii se atrofiaseră, iar ţesuturile erau pline de edeme, care-i afectau plămânii şi-i degradau sistemul limfatic. La început, compensase cu medicamente şi suplimente nanonice, după care suplimentele deveniseră substituenţi, cu oasele înlocuite de tije din fibră de carbon. Consumul de electricitate înlăturase ingerarea de alimente. Tranziţia finală a fost pielea sa – înlocuirea epidermei afectate de eczeme cu o membrană din siliciu netedă, de culoarea ocrului. Warlow nu avea nevoie de costum spaţial pentru a lucra în vid şi putea supravieţui mai bine de trei săptămâni fără realimentare cu energie şi oxigen. Trăsăturile faciale deveniseră pur cosmetice, o caricatură rudimentară a fizionomiei umane, deşi la baza gâtului avea o supapă de admisie pentru fluide. Nu avea păr şi în niciun caz nu se obosea să se îmbrace cu haine. Sexul şi-l pierduse pe la cincizeci de ani.

Deşi unii cosmoniki se metamorfozaseră în ceva ce depăşea doar cu puţin aparatele zburătoare de întreţinere dotate cu creieri, Warlow îşi păstrase forma umanoidă. Unica adaptare

imediat observabilă o reprezentau braţele sale; se bifurcau la coate, asigurându-i două perechi de antebraţe. Un set păstra configuraţia de bază a mâinii şi degetelor, iar celălalt se termina prin mufe din titan, capabile să accepte o mare varietate de scule.

Joshua surâse şi-şi înălţă cupa cu şampanie spre garguiul înalt de doi metri şi piele netedă care domina masa.

– De-asta te-am pus pe tine s-o faci. Dacă există cineva care s-o poată curăţa, atunci tu eşti ăla.

Se considera norocos să-l aibă pe Warlow în echipajul său. Unii căpitani îl respingeau din cauza vârstei. Joshua îl primise cu braţele deschise din cauza experienţei.

– Ar trebui să-l pui pe Ashly să-l zboare pe o traiectorie tangenţială, care s-atingă atmosfera lui Mirchusko. S-o ardă prin ablaţiune. Numai o dată, şi-ai scăpat de ea.

Antebraţul primar stâng al lui Warlow coborî şi lovi masa cu palma. Paharele şi sticlele vibrară.

– Ca alternativă, spuse Ashly Hanson, ţi-ai putea conecta o pompă la burtă şi să-ţi foloseşti curul ca aspirator. S-o sugi.

Obrajii i se scofâlciră, când scoase un sunet de aspiraţie. În vârstă de şaizeci şi şapte de ani, pilotul era înalt, cu corp compact asigurat de modificările genetice, păr castaniu moale şi zâmbetul plin de încântare al unui puşti de zece ani. Universul era pentru el o desfătare permanentă. Trăia pentru abilitatea sa, deplasând cu graţie aviară tone de metal prin orice atmosferă. Licenţa primită de la Consiliul Astronautic al Confederaţiei anunţa că era calificat pentru operaţiuni atât în atmosfere planetare, cât şi în spaţiul cosmic, însă fusese eliberată cu trei sute douăzeci de ani în urmă. Ashly era decalat temporal; născut într-o familie rezonabil de bogată, el îşi cedase fondul fiduciar către Banca Joviană în 2229 în schimbul unui contract de întreţinere a unei cuve tau-zero protejate (chiar şi pe atunci edeniştii fuseseră opţiunea evidentă pentru custodie). El alterna cincizeci de ani în stază liberă de entropie şi cinci ani de „vagabondaj” prin Confederaţie.

– Sunt un futurolog, îi declarase lui Joshua când se cunoscuseră. Pe un drum doar dus către eternitate. La răstimpuri cobor din maşina timpului, ca s-arunc un ochi împrejur.

Joshua îl angajase atât pentru poveştile pe care le spunea, cât şi pentru abilitatea de pilot.

– Mulţumesc tare mult, se adresă el perechii de gâlcevitori, dar vom îndepărta spuma după litera manualului.

Diafragma de sintetizare vocală care ieşea din pieptul lui Warlow imediat deasupra branhiilor de aspiraţie a aerului emise un suspin metalic. Îşi îndesă bulbul compresibil în gură şi pulveriză puţină şampanie în valvă. Băutura era unul dintre lucrurile la care nu renunţa, deşi dacă era necesar se putea trezi din beţie cu o viteză uimitoare graţie filtrelor sanguine.

Meyer se aplecă peste masă.

– Ceva veşti despre Neeves şi Sipika? îl întrebă încetişor pe Joshua.

– Da. Am uitat că n-aveai de unde să ştii. Au apărut în port la vreo două zile după plecarea ta spre Pământ. Mai că n-au fost linşaţi. A trebuit să fie salvaţi de gardişti. Sunt în închisoare şi aşteaptă verdictul juridic.

Meyer se încruntă.

– De ce mai aşteaptă? Crezusem că Seninătatea procesează instantaneu acuzaţiile.

– Există multe rude îndurerate de scotocitori dispăruţi care susţin că Neeves şi Sipika sunt responsabili de moartea lor. La asta se adaugă problema despăgubirilor. Chiar şi după ce am avariat-o, *Madeeir* continuă să valoreze un milion şi jumătate de fuzidolari. Eu mi-am depus revendicarea, însă bănuiesc că şi familiile au drepturi.

Meyer sorbi iarăşi din pahar.

– Nasoală afacere.

– Se vorbeşte ca toate aparatele scotocitorilor să fie dotate cu balize de urgenţă, care să devină echipamente obligatorii.

– Ei n-or să accepte niciodată asta, sunt mult prea independenţi.

– Mda, oricum eu am ieşit din meseria asta.

– Foarte bine, încuviinţă Kelly Tirrel.

Stătea lipită de Joshua, cu un picior peste al lui, şi-l ţinea cu braţul după umeri. Era o poziţie pe care tânărul o găsea extrem de confortabilă. Kelly purta o rochie ametist cu decolteu dreptunghiular adânc, care-i punea în evidenţă corpul, mai ales pentru el. Avea douăzeci şi patru de ani, era doar cu puţin mai scundă decât înălţimea medie, cu păr roşu-castaniu şi chip delicat. În ultimii doi ani, fusese corespondentă itinerantă pentru biroul din Seninătate al grupului de ştiri Collins.

Se cunoscuseră cu optsprezece luni în urmă, pe când Kelly făcea un reportaj despre scotocitori, care urma să fie distribuit în toată Confederaţia. Lui Joshua îi plăcea pentru independenţa de care dădea dovadă şi pentru că nu era o moştenitoare bogată.

– Îmi place să ştiu că-ţi faci griji despre mine, îi spuse.

– Nu-mi fac griji despre tine, ci despre pierderea de date cauzată de detonarea creierului tău în relicva aia-n care zbori. Kelly se răsuci către Meyer: Ştii că nu vrea să-mi dea coordonatele castelului pe care l-a descoperit?

– Ce castel? întrebă Meyer.

– Locul unde a descoperit modulele de electronice laymili.

Un surâs se lăţi peste chipul lui Meyer.

– Un castel… Nu mi-ai spus asta, Joshua. Are în el cavaleri şi vrăjitori?

– Nu, răspunse Joshua ferm. Era o structură cubică mare. Eu am numit-o „castel” din cauza sistemelor de armament. A fost foarte dificil de pătruns, o singură mişcare greşită şi…

Linii grave îi brăzdară chipul. Kelly se apropie încă puţin de el.

– Era operaţional?

Meyer se distra de minune.

– Nu.

– Atunci de ce era periculos?

– Celulele energetice ale unor sisteme erau încărcate. Aşa că, ţinând seama de nivelul de descompunere moleculară pe care l-au suferit în Inel, simpla lor atingere ar fi putut declanşa un scurtcircuit. Ar fi explodat ca o reacţie în lanţ.

– Module de electronice, *plus* celule energetice funcţionale. O descoperire senzaţională, într-adevăr.

Joshua îl privi fără un cuvânt.

– Şi nu vrea să-mi spună unde-i, îşi reluă Kelly plângerea. Ia gândeşte-te – ceva atât de grozav care a supravieţuit sinuciderii ar putea să deţină cheia întregului secret laymili. Dac-aş fi putut captura asta pe o senzavizare, eram făcută. Mi-aş fi putut alege singură postul dorit din Collins.

– O să-ţi zic unde-i, făcu Joshua. Totu-i aici. Se ciocăni cu un deget în tâmplă: Nanonicele mele neurale i-au înregistrat parametrii orbitali cu eroare de un metru. Ţi-l pot localiza oricând în următorii zece ani.

– Cât ceri? întrebă Meyer.

– Zece milioane de fuzidolari.

– Mersi, eu zic pas.

– Nu te deranjează că stai în calea progresului? întrebă Kelly.

– Nu. În plus, ce se-ntâmplă dacă răspunsul se va dovedi ceva ce nu ne convine defel?

– Just, încuviinţă Meyer ridicând paharul.

– Oamenii au dreptul să afle. Sunt destul de capabili să decidă şi singuri, nu trebuie să fie protejaţi de realitate de unii ca tine. Secretele nasc oprimare.

– Iisuse! dădu Joshua ochii peste cap. Ţie îţi place realmente să crezi că reporterii au dreptul să-şi bage nasul pe oriunde doresc.

Kelly îi duse o cupă la buze, încurajându-l să soarbă şampania.

– Bineînţeles.

– Ai să vezi că-ntr-o bună zi o s-o păţeşti. În tot cazul, vom şti ce s-a-ntâmplat cu laymili. Ţinând seama de mărimea echipei de cercetare din Seninătate, rezultatele sunt inevitabile.

– Joshua, eternul optimist! Numai un optimist s-ar putea gândi vreodată să plece undeva în nava aia a ta.

– *Lady Mac* n-are nicio problemă, se înfoie tânărul. Întreabă-l pe Meyer, sistemele alea sunt cele mai bune care pot fi cumpărate de pe piaţă.

Kelly flutură întrebător din genele negre şi lungi către Meyer.

– Oh, absolut, încuviinţă el.

– Eu tot nu mi-aş dori să pleci, rosti femeia încet şi-l sărută uşor pe Joshua pe obraz. Sistemele-alea au fost bune pe când zbura tatăl tău, iar pe atunci erau mai noi. Uite ce i s-a întâmplat lui.

– Aia a fost altceva. Fără *Lady Mac,* orfanii ăia din staţia-spital n-ar mai fi ajuns niciodată aici. Tata a fost nevoit să facă saltul când era mult prea aproape de steaua neutronică.

Meyer emise un geamăt nemulţumit şi-şi deşertă paharul.

* * *

Când femeia îl abordă, Joshua se afla la bar. El nici măcar n-o zărise până nu i se adresă, deoarece era atent în altă parte. Pe barmaniţă o chema Helen Vanham, avea nouăsprezece ani şi un decolteu mai adânc decât cele obişnuite în Harkey’s, şi părea foarte doritoare să-l servească pe Joshua Calvert, căpitan de navă stelară. Îi spuse că ieşea din tură la ora două noaptea.

– Căpitanul Calvert?

El se întoarse de la etalarea încântătoare a decolteului şi coapselor. Iisuse, ce grozav se simţea când auzea titlul ăla!

– M-ai nimerit.

Femeia era foarte neagră. Joshua decise că în familia ei nu existaseră prea multe modificări genetice, deşi avea suspiciuni profunde cu privire la pigmentarea profundă; era cu cincizeci de centimetri mai scundă decât el, iar părul scurt de pe ţeastă îi era presărat cu şuviţe argintii. Aprecie că avea în jur de şaizeci de ani şi că îmbătrânea natural.

– Sunt doctorul Alkad Mzu, rosti ea.

– Bună seara, doamnă doctor!

– Am înţeles că echipezi o navă?

– Exact, *Lady Macbeth.* Cel mai grozav trader independent din zona asta a regatului Kulu. Te interesează s-o închiriezi?

– S-ar putea.

Joshua simţi că i se iuţesc bătăile inimii. O examină din nou pe femeia micuţă. Alkad Mzu era îmbrăcată într-un costum din material gri, cu guler subţire ridicat pe lângă gât. Părea foarte serioasă, cu trăsăturile dispuse într-o expresie de permanentă resemnare. Iar undeva în fundul minţii lui apăru un fior uşor de avertizare.

„Eşti hipersensibil”, îşi spuse, „doar pentru că nu zâmbeşte, nu-nseamnă că-i o ameninţare. Nimic nu-i o ameninţare în Seninătate, asta-i frumuseţea locului ăsta.”

– Probabil că medicina se plăteşte foarte bine în ziua de azi, comentă el.

– Nu sunt doctor în medicină, ci în fizică.

– Ah, scuze! Probabil că fizica se plăteşte foarte bine.

– Nu tocmai. Sunt un membru al echipei care cercetează artefactele laymili.

– Da? Atunci trebuie să fi auzit despre mine, eu am găsit modulul de electronice.

– Da, am auzit, deşi cristalele de memorie nu sunt domeniul meu. Eu studiez în principal propulsiile de fuziune.

– Serios? Îţi pot face cinste cu un pahar?

Alkad Mzu clipi iute, apoi privi încet în jur.

– Da, acesta este un bar, nu? Atunci o să beau vin alb, mulţumesc.

Joshua îi făcu semn lui Helen şi comandă vin. Primi un surâs *foarte* prietenos.

– Şi care ar fi misiunea? întrebă el.

– Trebuie să vizitez un sistem stelar.

„Şi mai bizar*, gândi Joshua.

– Asta-i specialitatea lui *Lady Mac.* Ce sistem stelar?

– Garissa.

Joshua se încruntă; crezuse că ştia majoritatea sistemelor stelare. Îşi consultă fişierul cosmologic din nanonicele neurale. În clipa aceea amuzamentul începu să-i pălească.

– Garissa a fost abandonat acum treizeci de ani.

Alkad Mzu îşi primi paharul subţire de la barmaniţă şi gustă vinul.

– N-a fost abandonat, căpitane. A fost anihilat. Nouăzeci şi cinci de milioane de oameni au fost măcelăriţi de guvernul omutan. După atacul cu distrugătoare de planete, Marina Confederaţiei a izbutit să-i salveze pe unii – în jur de şapte sute de mii. A folosit transportoare militare şi nave pentru colonişti. Ochii femeii se înceţoşară: Misiunile de salvare au fost abandonate după o lună. Deveniseră lipsite de sens. Precipitaţiile radioactive ajunseseră la toţi cei care supravieţuiseră exploziilor, tsunamiurilor, cutremurelor şi superfurtunilor. Şapte sute de mii din nouăzeci şi cinci de milioane...

– Îmi pare rău, n-am ştiut.

Buzele ei făcură o grimasă lângă buza paharului.

– De ce ar fi trebuit să ştii? O planetă micuţă şi obscură, care a murit înainte să te fi născut tu; în scopuri politice, care n-au fost clare niciodată, nici chiar la momentul respectiv. De ce ar trebui cineva să-şi reamintească?

Joshua expedie fuzidolarii din cardul său de credit Banca Joviană în blocul contabil al barului, când chelneriţa îi aduse tava cu sticle de şampanie. În capătul îndepărtat al tejghelei barului, un individ cu trăsături orientale îi privea discret pe el şi pe Mzu peste halba sa de bere. Joshua se sili să nu se holbeze la el. Îi zâmbi lui Helen şi adăugă un bacşiş generos.

– Doctor Mzu, trebuie să fiu sincer. Te pot duce la sistemul garissan, dar, ţinând seama de circumstanţele respective, nu se pune problema asolizării.

– Înţeleg, căpitane. Şi-ţi apreciez onestitatea. Nu doresc să asolizez, ci pur şi simplu să vizitez.

– Aha, ăăă... bine. Garissa a fost planeta ta natală?

– Da.

– Îmi pare rău.
– Este a treia oară că mi-ai spus asta.
– Cred că-i una dintre serile acelea…
– Cât m-ar costa?
– Pentru un singur pasager, dus şi întors, ar fi o sumă în jur de cinci sute de mii de fuzidolari. Ştiu că-i mult, însă cheltuielile cu combustibilul vor fi aceleaşi pentru o persoană ca şi pentru o cală plină cu mărfuri. Iar echipajul este acelaşi şi trebuie plătit.
– Mă îndoiesc că pot achita în avans întreaga sumă. Postul meu în cercetare este confortabil, dar nu atât de bine plătit. Te pot totuşi asigura că, odată ce vom ajunge la destinaţie, vor fi disponibile fonduri adecvate. Te interesează varianta aceasta?
Joshua îşi încleştă degetele pe tavă, interesat fără să vrea.
– Poate fi posibil să ajungem la un acord, după un avans acceptabil. Iar ratele mele sunt destul de rezonabile, nu vei găsi altele mai mici.
– Mulţumesc, căpitane. Îmi poţi da o copie după parametrii de manipulare ai navei şi capacitatea de încărcare cu marfă? Trebuie să ştiu dacă *Lady Macbeth* îmi poate satisface cerinţele, care sunt destul de speciale.
„Iisuse, ce intenţionează să aducă de-acolo, dacă trebuie să ştie cât este de mare cala de marfă? Indiferent despre ce ar fi fost vorba, trebuie să fi rămas ascuns treizeci de ani.”
Nanonicele neurale îl anunţară că femeia deschisese un canal.
– Sigur că da.
Dataviză tabelele tehnice ale lui *Lady Mac.*
– Te voi căuta, căpitane. Mulţumesc pentru paharul de vin.
– Plăcerea mea.
Din celălalt capăt al tejghelei barului, Onku Noi, prim-locotenent al Marinei Imperiale Oshanko şi repartizat în braţul C5 al Contrainformaţiilor (Divizia Filaj Extern), îşi termină berea şi achită nota de plată. Programul de discriminare audio al nanonicelor sale neurale eliminase pălăvrăgelile din bar şi muzica de fundal, îngăduindu-i să înregistreze conversaţia dintre Alkad Mzu şi tânărul căpitan chipeş. Se ridică şi deschise un canal în reţeaua de comunicaţii a Seninătăţii, solicitând acces la miezul de memorie de referinţă comercial standard al spaţioportului. Fişierul despre *Lady Macbeth* şi Joshua Calvert îi fu datavizat în nanonicele neurale. Informaţiile accesate îi determinară spasmul involuntar al muşchilor maxilarului inferior.

Lady Macbeth era o navă stelară capabilă de luptă, completată cu propulsie antimaterie şi tuburi de lansare pentru viespi de luptă, iar în clipa de faţă era complet redotată. Oprindu-se numai pentru a confirma că profilul vizual al lui Joshua Calvert fusese introdus corect în celula de memorie nanonică neurală, o urmă pe Alkad Mzu afară din barul Harkey's, păstrându-se discret la treizeci de secunde în urma ei.

Anterior doar interesat, Joshua era acum de-a dreptul fascinat să-i vadă pe cei trei bărbaţi care o urmaseră pe micuţa Mzu. Intuiţia nu-l înşelase nici de data aceasta.

„Iisuse, cine-i femeia asta?”

Seninătatea ar fi ştiut. În acelaşi timp însă Seninătatea ar fi ştiut că ea era urmărită, şi identitatea urmăritorilor. Ceea ce însemna că Ione ar fi ştiut de asemenea.

Tânărul tot nu decisese care-i erau sentimentele faţă de Ione. Probabil că în tot universul nu exista o femeie mai bună la pat, totuşi ştiinţa faptului că Seninătatea îl privea prin ochii albastru-marin fermecători, că toate afectările caline de fetişcană acopereau procese de gândire mai reci decât heliul solid erau foarte deconcertante. Deşi niciodată inhibatoare. Ione avusese dreptate în privinţa aceea, el pur şi simplu nu putea să refuze. Nu putea s-o refuze pe ea.

Joshua revenea la Ione zilnic, la fel de instinctiv ca o pasăre migratoare spre un continent ecuatorial. Era excitant să facă dragoste cu Lordul Ruinelor, cu o Saldana. Iar senzaţia corpului ei lipit de al lui era suprem de erotică.

Egoul masculin, reflecta el adesea în ultimul timp, era un maestru păpuşar cu un accentuat simţ al umorului negru.

Nu avu vreme să reflecteze prea mult la enigma lui Alkad Mzu, înainte de a fi strigat de altcineva. Se întoarse, cu o uşoară expresie de îndurerare pe faţă.

Un bărbat de treizeci de ani în combinezon naval bleumarin uzat îşi croia drum prin mulţime, fluturând din braţe plin de speranţă. Era cu numai câţiva centimetri mai scund ca Joshua, iar sub părul negru şi scurt avea trăsăturile regulate ce sugerau un volum mare de modificări genetice. Pe chip îi flutura un surâs simultan temător şi aprig.

– Da? rosti Joshua obosit, fiindcă nu străbătuse nici jumătate din drumul până la masa lui.

– Căpitanul Calvert? Sunt Erick Thakrar, specialist de gradul

cinci în sisteme navale generale.

– Aha…

Hohotul de râs de o mie de decibeli al lui Warlow bubui, amuţind pentru moment tot localul.

– Ratingul gradelor este asociat în majoritate cu orele de zbor consemnate în jurnal, continuă Erick. Am lucrat mult timp în întreţinere portuară. Ca practică, sunt de fapt chiar mai sus de nivelul trei.

– Şi cauţi o slujbă?

– Exact.

Joshua ezită. Mai avea încă două posturi libere, dintre care unul pentru un generalist de sisteme. Îi revenise însă senzaţia furnicătoare de disconfort, ba şi mai acut decât în prezenţa lui Alkad Mzu.

„Iisuse, ăsta ce mai este, un ucigaş în serie?”

– Am înţeles, rosti el.

– Aş reprezenta o afacere excelentă, solicit doar salariul pentru gradul cinci.

– Eu prefer să plătesc echipajul cu procentaj din suma încasată pentru misiune sau cu procentaj din profit dacă ne comercializăm propriile mărfuri.

– Mi se pare acceptabil.

Joshua nu putea găsi niciun neajuns în atitudinea bărbatului. Tânăr, entuziast, neîndoios un lucrător bun, în mod evident dispus să accepte ocolişurile legale necesare pentru a menţine activitatea navelor independente. În mod obişnuit, un individ pe care ţi l-ai dori alături. Totuşi, fiorul acela de nesiguranţă nu-l părăsea.

– Bine, dă-mi fişierul CV şi-o să-l examinez, îi spuse. Dar nu în seara asta – nu sunt în starea potrivită pentru a emite judecăţi privind comanda.

În cele din urmă, îl invită pe Erick Thakrar la masa lui, pentru a vedea cum se înţelegea cu ceilalţi trei membri ai echipajului. Avea acelaşi simţ al umorului, povesti câteva episoade interesante în care fusese implicat, bea zdravăn, deşi nu excesiv.

Joshua privea totul prin strălucirea tot mai roz conferită de şampanie, împingând-o la răstimpuri pe Kelly într-o parte, ca să poată vedea toată masa. Warlow îl plăcea, Ashly îl plăcea, Melvyn Ducharme, specialistul în fuziune al lui *Lady Mac,* îl plăcea; până şi Meyer şi echipajul lui *Udat* îl plăceau. Era unul

dintre ei.

Iar asta, decise Joshua, era problema. Erick se potrivea niţel prea perfect în rolul său.

La ora două şi un sfert noaptea, simţindu-se foarte încântat de sine, Joshua izbuti să scape de Kelly şi se strecură afară din barul Harkey’s împreună cu Helen. Fata locuia singură într-un apartament aflat cu două niveluri mai jos. Locuinţa era sărăcăcios mobilată, pereţii salonului erau polip alb, simplu; perne mari, viu colorate, fuseseră împrăştiate pe podeaua din muşchi topaz, câteva containere de marfă din aluminiu serveau drept mese, cu sticle şi pahare, iar o coloană proiectoare AV uriaşă ocupa un colţ. Toate arcadele ce duceau spre alte camere aveau în loc de uşi paravane pliabile din mătase. Cineva pictase pe ele contururi de animale, iar pe un container se aflau pensule şi borcănaşe de vopsea. Joshua zări tumori noi de polip ridicându-se prin muşchi aidoma ciupercilor de stânci: muguri de mobile care începuseră creşterea lentă în forma dorită de Helen.

În peretele din faţa ferestrei se găsea un panou de secreţie alimentară; un şir de mameloane, ca nişte săculeţi din cauciuc galben-maronii, se ridicau pline, indicând utilizare regulată. Trecuse mult de când Joshua folosise un asemenea panou pentru a se hrăni, deşi, cu câţiva ani în urmă, când banii erau puţini, fusese un dar de la Dumnezeu.

Panourile existau în toate apartamentele din Seninătate. Mameloanele secretau paste comestibile şi sucuri de fructe, sintetizate de glande aflate în peretele dinapoia panourilor. Gustul era perfect, pasta nu se putea deosebi practic de carnea adevărată de pui, vită, porc şi miel, ba până şi culorile erau rezonabile. Doar textura, de grăsime cleioasă, îl făcuse dintotdeauna pe Joshua să manifeste reţineri.

Glandele ingerau un fluid nutritiv dintr-o reţea de vene care se întindea prin tot habitatul şi care era alimentată de organele de digestie ale Seninătăţii din calota sudică. Exista, de asemenea, un grad de reciclare, excreţiile oamenilor şi deşeurile organice fiind descompuse de organe specializate situate la baza blocurilor zgârie-stele. Porţiuni poroase ale carcasei evacuau substanţele chimice toxice, împiedicând orice acumulări periculoase în biosfera închisă a habitatului.

În habitatele bitek nu exista inaniţie, deşi atât edeniştii, cât şi locuitorii Seninătăţii importau cantităţi însemnate de delicatese

şi vinuri din toată Confederaţia. Şi-o puteau permite. În mod evident însă nu acelaşi lucru se putea spune şi despre Helen. În ciuda mărimii apartamentului, mameloanele pline şi absenţa mobilierului sugera că era locuinţa unei studente.

– Ia-ţi ceva de băut, spuse Helen, până mă schimb de uniforma asta prietenoasă cu clienţii.

Trecu pe sub o arcadă în dormitor, lăsând paravanul deschis în urma ei.

– Ce altceva mai faci în afară de slujba din Harkey's? întrebă tânărul.

– Studiez artele plastice, strigă ea din dormitor. În bar lucrez numai ca să câştig bani pentru distracţii.

Joshua se opri din examinarea sticlelor şi privi cu mai multă atenţie animalele pictate pe paravane.

– Eşti pricepută?

– S-ar putea să ajung, în cele din urmă. Profesorul meu spune că am talent pentru forme, dar cursul durează cinci ani şi abia suntem la bazele schiţelor şi picturii. Doar la anul vom începe tehnologia AV, iar sintetizarea de stări urmează după încă un an. Ţine al naibii de mult, totuşi trebuie să ştii fundamentele.

– În Harkey's de cât timp lucrezi?

– De două luni. Nu-i o slujbă rea – voi ăştia din industria spaţială daţi bacşişuri bune şi nici nu sunteţi iritanţi ca ăia din finanţe. Am lucrat o săptămână la un bar din Stpelham. De tot căcatul!

– L-ai mai văzut vreodată pe Erick Thakrar? Stătea la masa mea – în jur de treizeci de ani, într-un combinezon spaţial albastru?

– Da. De vreo două săptămâni, vine seară de seară. Şi el dă bacşişuri frumoase.

– Ştii unde lucrează?

– În docuri, mi se pare că la compania Lowndes. A început la două zile după ce-a sosit.

– Cu ce navă a venit?

– *Şahul de Kai.*

Joshua deschise un canal în reţeaua de comunicaţii a Seninătăţii şi datavizã o solicitare de căutare în Oficiul Lloyd. *Şahul de Kai* era o navă de marfă înregistrată la o companie de holding din sistemul Noua Californie. Un fost transportor militar, cu propulsie de fuziune şase *g;* o cală era echipată cu cuve tau-

zero pentru o companie de puşcaşi marini şi avea lasere defensive de proximitate. O navă de asalt a asteroizilor.

„Te-am prins”, gândi Joshua.

– Ai cunoscut vreodată pe cineva din echipajul navei? întrebă el.

Helen reapăru în arcada dormitorului. Purta un body din plasă cu mâneci lungi şi cizme albe din piele, înalte până la jumătatea coapselor.

– Îţi spun mai târziu.

Joshua îşi umezi involuntar buzele.

– Am un fişier de locaţie minunat pentru costumul tău, dacă vrei să-ncerci.

Ea înaintă un pas în odaie.

– De ce nu?

El accesă fişierul senzambiental şi comandă nanonicelor neurale să deschidă un canal spre Helen. O pâlpâire subliminală îi străbătu nervii optici. Apartamentul ei sărăcăcios lăsă loc pereţilor din mătase ai unui pavilion magnific din deşert. În jurul intrării, ferigi înalte se ridicau din urne de bronz; în lungul unui perete, o masă de banchet era acoperită cu platouri de aur şi potire încrustate în pietre preţioase, iar draperii exotice groase se legănau leneş sub briza caldă şi uscată care sufla dinspre deşertul stacojiu de afară. Îndărătul lui Helen se afla o secţiune izolată prin perdele, cu mătăsurile trase într-o parte doar puţin, cât să le arate un pat imens cu aşternut purpuriu şi baldachin de satin, care se înălţa înapoia pernelor cu ciucuri rubinii aidoma unui răsărit de soare sculptat în ţesături.

– Frumos, rosti ea privind în jur.

– Este locul în care Lawrence al Arabiei îşi satisfăcea haremul în secolul al XVIII-lea. El a fost un fel de şeic-rege care s-a luptat cu Imperiul Roman, înregistrare senzavizare autentică absolut garantată de pe vechiul Pământ. L-am primit de la un căpitan de navă amic, care a vizitat muzeul.

– Serios?

– Da. Se spune că Lawrence a avut vreo sută cincizeci de neveste.

– Uau! Şi le satisfăcea singur pe toate?

– Ah, da, trebuia s-o facă; o armată de eunuci le proteja pe femei. Nimeni nu putea să intre la ele.

– Oare mai dăinuie ceva din magia aceea?

– Vrei să afli?

* * *

Mintea lui Ione cuprinse în totalitate dormitorul lui Helen Vanham, celulele fotosenzitive din pereţii goi de polip, podea şi plafon oferindu-i vizualizare completă. Era de o mie de ori mai detaliată decât o proiecţie AV. Se putea deplasa prin dormitor ca şi cum ar fi fost chiar acolo, ceea ce se şi putea spune, dintr-un punct de vedere.

Patul era doar o saltea groasă pe jos. Helen era întinsă pe el, cu Joshua, în pielea goală călare pe ea. Tânărul îi rupea foarte lent şi deliberat veşmintele.

Interesant, observă Ione.

Dacă spui tu, replică nepăsător Seninătate.

Picioarele lungi încălţate în cizme ale lui Helen se agitau în aer îndărătul lui Joshua. Fata chicotea şi ţipa, în vreme ce-i erau sfâşiate tot mai multe bucăţi din body.

Nu mă refer la sex, deşi, judecând după cât de aţâţat este el, va trebui să-ncerc să port eu însămi aşa ceva într-o bună zi. Mă gândeam la felul în care l-a înţeles pe Erick Thakrar.

Din nou presupusa lui abilitate psihică?

Până acum avea doisprezece candidaţi pentru postul de specialist în sisteme generale. Toţi autentici. Totuşi, în clipa în care Erick a solicitat postul, a devenit suspicios. Vrei să susţii că n-a fost decât un simplu noroc?

Recunosc că acţiunile lui Joshua indică un grad de preştiinţă din partea lui.

În sfârşit! Mulţumesc.

Asta înseamnă că vei continua cu extracţia zigotului?

Da. Decât dacă nu ai vreo obiecţie.

N-aş obiecta niciodată să-ţi primesc pruncul în mine, indiferent cine ar fi tatăl. Va fi şi copilul nostru.

Iar eu nu-l voi cunoaşte niciodată, rosti ea trist, nu cu adevărat, ci numai pentru câţiva ani din copilăria lui, aşa cum l-am văzut pe tata. Uneori mă gândesc că modul nostru de viaţă este prea dur.

Îl voi iubi. Îi voi povesti despre tine, când va întreba.

Mulţumesc. O să am însă şi alţi copii. Iar pe ei îi voi cunoaşte.

Cu Joshua?

Posibil.

Ce vrei să faci în privinţa lui şi a Doctorului Mzu?

Ione oftă exasperată. Imaginea dormitorului lui Helen undui şi dispăru. Femeia privi în jurul propriei ei încăperi; era plină cu mobile din lemn întunecat, vechi de secole, aduse din Kulu de bunicul ei. Întregul ambient era cufundat în istorie, reamintindu-i cine era şi ce responsabilităţi avea. Era o povară deprimantă, pe care izbutise s-o evite multă vreme. Dar până şi ea trebuia să ia sfârşit în curând.

Lui nu-i voi spune nimic, cel puţin nu acum. Joshua este al şaptelea căpitan pe care Mzu l-a abordat în ultimele cinci luni; ea doar testează apele, vrea să vadă ce fel de reacţie generează.

Îi sperie rău pe toţi agenţii de contrainformaţii.

Ştiu. Pe de o parte, este vina mea. Ei nu ştiu ce se va-ntâmpla dacă Mzu încearcă să plece. Nu există un Lord al Ruinelor pe care să-l poată întreba… nu au nimic altceva decât promisiunea tatei.

Şi promisiunea se păstrează?

Da, bineînţeles. Lui Mzu nu i se poate îngădui să plece. Gardiştii trebuie s-o reţină, dacă va-ncerca asta vreodată. Iar, dacă va sui totuşi la bordul unei nave, va trebui să foloseşti armele defensive strategice.

Chiar dacă nava respectivă este *Lady Macbeth?*

Joshua nu va încerca s-o îmbarce, mai ales dacă-i voi cere eu.

Şi dacă totuşi încearcă?

Degetele lui Ione se strânseră în jurul crucifixului mic din argint pe care-l purta la gât.

Atunci poţi să tragi în ea.

Îmi pare rău. Îţi simt durerea.

Este o situaţie nulă şi neavenită. Joshua n-o va face. Am încredere în el. Banii nu reprezintă motivaţia lui principală. Le-ar fi putut spune oamenilor despre existenţa mea. Reportera aceea, Kelly Tirrel, i-ar fi plătit o avere pentru o asemenea exclusivitate.

Nici eu nu cred că va accepta misiunea lui Mzu.

Bun. Toate astea m-au pus pe gânduri. Oamenii au nevoie de o asigurare că înapoia ta există un personaj cu autoritate. Crezi că sunt suficient de vârstnică pentru a

începe apariţiile publice?

Din punct de vedere mental, ai fost suficient de matură de mulţi ani. Din punct de vedere fizic, este posibil; la urma urmelor, eşti destul de vârstnică pentru maternitate. Deşi cred că ar fi util un stil vestimentar mai adecvat. În cazul tău, imaginea este un subiect de maximă importanţă.

Ione se privi. Purta un bikini roz şi o jacheţică verde, ideale pentru partida de înot din fiecare seară, din golf.

Aici cred că s-ar putea să ai dreptate.

* * *

Seninătate nu avea pe calota sudică piedestale de andocare pentru şoimii-negri. Polipul care alcătuia emisfera aceea avea o grosime de două ori mai mare decât a carcasei, pentru a putea încorpora masivele organe de digestie minerală, ca şi câteva rezervoare de hidrocarburi de mărimea unor lacuri. Acestea produceau fluidele nutritive ce circulau prin vasta reţea de conducte a carcasei, susţinând stratul de mitoză care regenera polipul, glandele de secreţii alimentare din apartamentele blocurilor zgârie-stele, piedestalele şoimilor-negri şi şoimilor-de-vid vizitatori, ca şi diversele organe specializate ce răspundeau de întreţinerea ambientală. Pasajele de acces spre cochilia exterioară ar fi fost dificil de direcţionat prin grupări atât de compactate de viscere titanice.

De asemenea nu exista un spaţioport non-rotaţional. Butucul exterior era ocupat de un malaxor ca un crater, cu diametrul de o mie cinci sute de metri. Suprafaţa sa interioară era acoperită cu rânduri de cili tubulari, ţepuşe lungi de o sută de metri ce străpungeau sfărâmăturile asteroidale pe care navele le aduceau din inelul interior al lui Mirchusko. Odată intrate în deschidere, bolovanii erau acoperiţi cu enzime ejectate din cili, şi transformaţi în praf şi pietriş, bucăţi mai lesne gestionabile care puteau fi ingerate şi consumate cu uşurinţă.

Lipsa unui spaţioport pe exteriorul calotei, la care se adăuga marea circulară de apă sărată ce clipocea în interior în jurul bazei, ducea la o activitate foarte scăzută pe pantele sale curbate. Primii doi kilometri de deasupra golfurilor erau terasaţi ca o străveche fermă colinară, plantaţi cu tufişuri pline de flori şi livezi îngrijite de către servitorii agricoli. Deasupra teraselor, un sol adeziv se agăţa de peretele de polip care-şi sporea întruna

panta, o vastă păşune inelară cu ierburi groase, ale căror rădăcini se străduiau să contracareze gravitaţia şi să menţină solul în loc. Atât iarba, cât şi solul se opreau la trei kilometri de butuc, unde polipul devenea, practic, o stâncă verticală. Exact din centru ieşea tubul de lumină axial, care parcurgea toată lungimea habitatului masiv: o plasă cilindrică de conductori organici, al căror câmp magnetic puternic păstra la interior plasma fluorescentă care aducea lumină şi căldură în interior.

Michael Saldana decisese că această calotă sudică liniştită şi semiizolată va fi locul ideal pentru proiectul de cercetare al laymililor. În prezent, birourile şi laboratoarele sale se întindeau pe doi kilometri pătraţi de terase inferioare, iar grupul cel mai mare de clădiri din interiorul habitatului semăna cu campusul unei universităţi private bogate.

Cabinetul directorului proiectului se găsea la ultimul etaj al clădirii administrative cu cinci niveluri, un turn rotund şi robust din oglinzi de sticlă şi cupru, înconjurat de balcoane din piatră sură, cu colonade. Se afla pe terasa din spatele campusului, la cinci sute de metri deasupra mării circulare, oferind o cicloramă inegalabilă de ţinut subtropical care se pierdea în depărtarea înceţoşată.

Parker Higgens se simţea enorm de mândru de vederea aceea, de departe cea mai spectaculoasă din Seninătate, altă infatuare pe potriva celui de-al optulea director al proiectului de cercetare – alături de cabinetul formidabil în sine, cu mobilier din lemn de ossal de culoare burgund-închis, care sosise din Kulu în zilele dinaintea crizei abdicării. Parker avea optzeci şi cinci de ani. Numirea sa avusese loc cu nouă ani în urmă, fiind aproape ultimul act al Lordului Ruinelor, şi, prin mila Domnului (plus un strămoş îndeajuns de bogat pentru a permite nişte modificări genetice decente), el avea să păstreze postul alţi nouă ani. Cu douăzeci de ani în urmă, Parker părăsise cercetarea reală şi se concentrase asupra administraţiei. Era un domeniu în care excela: alcătuirea de echipe perfecte, domolirea personalităţilor înfocate, ştiinţa momentelor în care să insiste şi în care să se retragă discret. Administratorii ştiinţifici cu adevărat eficienţi erau rari, iar sub conducerea sa proiectul funcţionase rezonabil de lin – toţi recunoşteau asta. Lui Parker îi plăcea să-şi păstreze lumea ordonată şi îngrijită, era una dintre formulele sale pentru succes, şi tocmai de aceea fu atât de şocat ca într-o dimineaţă să

intre în cabinet şi să găsească o fată blondă tolănită pe perna adâncă a scaunului *său* cu spătar drept, îndărătul biroului *său.*

– Cine dracu' eşti? răcni el.

Apoi îi zări pe cei cinci gardişti care aşteptau în poziţie de drepţi, lângă pereţi.

Gardiştii Seninătăţii erau unica forţă poliţienească a habitatului, servitori bitek subraţionali, controlaţi prin intermediul afinităţii de către personalitate, care aplicau legea cu imparţialitate scrupuloasă. Erau umanoizi intimidatori (în mod premeditat), înalţi de doi metri, cu exoschelet roşu-maroniu şi încheieturile membrelor încapsulate în inele segmentate ce permiteau articulare completă. Capetele aveau aspect de sculpturi, cu ochii ascunşi într-o încreţitură orizontală adâncă. Mâinile erau caracteristica lor cea mai umană, cu piele tăbăcită care înlocuia exoscheletul. Asta însemna că puteau utiliza orice artefact construit pentru oameni, cu accentul pus pe arme. Toţi purtau la centuri pistoale laser şi paralizatoare corticale, alături de cătuşe restrictive. Centurile respective erau unicul lor articol de vestimentaţie.

Parker îi privi buimăcit pe gardişti, după care reveni spre fată. Ea purta un costum foarte scump, albastru-pal, iar ochii de gheaţă albastră transmiteau o neliniştitoare senzaţie de profunzime. Nasul… Poate că Parker era birocrat, dar nu era prost.

– Tu? şopti el, nevenindu-i să creadă.

Ione îi aruncă un surâs vag şi se ridică, întinzându-i mâna.

– Da, domnule director. Eu, mă tem. Ione Saldana.

El îi strânse mâna fără putere; era foarte mică şi o simţi rece. Pe deget avea un inel cu sigiliu, un rubin roşu în care era săpată emblema Saldana: fenixul încoronat. Inelul de prinţ al coroanei Kulu. Când fusese trimis în exil, Michael nu se mai sinchisise să-l restituie tezaurului cu bijuteriile coroanei. Ultima dată, Parker îl văzuse pe degetul lui Maurice Saldana.

– Sunt onorat, doamnă, spuse el; fusese cât pe-aici să scape: *însă eşti o fetişcană.* L-am cunoscut pe tatăl tău, a fost o persoană inspiratoare pentru cei din jur.

– Mulţumesc. (Pe chipul lui Ione nu se citi nicio urmă de amuzament.) Îmi dau seama că eşti ocupat, domnule director, dar doresc ca în dimineaţa aceasta să inspectez principalele facilităţi ale proiectului. După aceea voi cere tuturor şefilor de

divizii ca în două zile să pregătească sinteze ale activităţii lor, în vederea unei prezentări. Am încercat să mă ţin la curent cu descoperirile, totuşi examinarea din depărtare prin intermediul simţurilor Seninătăţii este cu totul diferită de explicarea lor personală.

Întregul univers al lui Parker se cutremură. O trecere în revistă generală şi, indiferent dacă-i plăcea sau nu, fetişcana aceasta minionă ţinea baierele pungii, baierele *existenţei* proiectului de cercetare. Şi dacă…

– Bineînţeles, doamnă. Te voi conduce personal.

Ione începu să ocolească biroul.

– Doamnă? Pot să te întreb care îţi este politica faţă de proiectul de cercetare laymili? Anteriorii Lorzi ai Ruinelor au fost foarte…

– Relaxează-te, domnule director. Strămoşii mei au avut perfectă dreptate: descifrarea misterului laymili trebuie să capete prioritate.

Posibilitatea dezastrului iminent se retrase din mintea lui Parker ca norii de ploaie ce se îndepărtează, dezvăluind soarele. Totul avea să fie perfect. Aproape… O fată! Moştenitorii Saldana fuseseră mereu masculi.

– Da, doamnă!

Gardiştii se dispuseră în escortă în jurul lui Ione.

– Haide, rosti ea şi ieşi din cabinet.

Parker constată că picioarele porniseră să-i alerge într-o manieră cu totul nedemnă, pentru a o ajunge din urmă. Regretă că nu putea şi el să-i facă pe oameni să reacţioneze în felul acela.

* * *

Există un al treilea Lord al Ruinelor.

Vestea fu difuzată la treizeci şi şapte de secunde după ce Ione şi Parker Higgens intrară în blocul de laboratoare care găzduia Divizia genetică plante laymili. Toţi cei care lucrau la proiect erau dotaţi cu nanonice neurale. Ca atare, după ce trecuse fiorul instinctiv de vinovăţie şi şocul însoţitor al intrării neanunţate a directorului şi a cinci gardişti la zece minute după începerea zilei de lucru şi după ce se făcură prezentările, profesori şi tehnicieni deopotrivă deschiseră canale în reţeaua de comunicaţii a habitatului. Aproape toate datavizările începeau: *N-o să crezi ce-o să-ţi spun…*

Lui Ione îi fură arătate proiecţii AV de gene ale plantelor laymili, cutii etanşe cu capace transparente în care firicele încolţite din seminţe şerpuiau în sus prin sol şi plante mari analoge cu ferigile şi frunze stacojii creşteau în ghivece şi i se dădură să guste fructe mici şi negre, zbârcite.

După ce prietenii, rudele şi colegii fură puşi la curent cu marea noutate, mai trecură alte cincisprezece secunde înainte ca vreunuia să-i vină ideea să contacteze oficiile companiilor de ştiri.

Din laboratorul de genetică plante, Ione şi Parker trecură în oficiul Analiza structurii habitatului laymili. Oamenii se înşirau în lungul potecii din piatră, călcând tufele în picioare. Aplauze şi ovaţii o urmară pe fată ca un efect de undă, alături de fluierături energice şi comentarii glumeţe. Gardiştii fură nevoiţi să-i împingă cu blândeţe pe spectatorii mai entuziaşti. Ione începu să strângă mâini şi să fluture din braţe.

Cinci companii majore de ştiri din Confederaţie menţineau oficii în Seninătate şi toate fură anunţate de sosirea lui Ione în campusul proiectului de cercetare la nouăzeci de secunde după ce-şi începuse vizita. Neîncrezător, redactorul-adjunct de la Collins întrebă personalitatea habitatului dacă era adevărat.

– Da, răspunse simplu Seninătate.

Programele matinale obişnuite fură prompt întrerupte pentru difuzarea ştirii. Reporterii sprintară către vagonetele tuburilor. Editorii deschiseră frenetici canale spre contactele lor din personalul proiectului laymili, căutând acoperire imediată de la faţa locului. Datavizările deveniră senzavizări, transmiţând inputuri nervoase optice şi auditive direct în studiouri. După douăsprezece minute, optzeci la sută dintre locuitorii Seninătăţii erau conectaţi, fie privind turul neaşteptat al lui Ione pe emisiunile AV, fie receptând senzavizările direct prin nanonicele neurale.

Este o fată, Lordul Ruinelor este o fată. Dumnezeule, casa regală Saldana va înnebuni când va afla asta, de acum nu mai există nicio şansă de reconciliere cu Regatul.

În laboratorul de fiziologie lucrau doi kiint; unul dintre ei ieşi în recepţia cu pereţi din sticlă pentru a o saluta pe Ione. Era o imagine impresionantă şi mişcătoare: fata umană subţirică stând în faţa xenocului uriaş.

Kiintul era o femelă adult, cu pielea albă ca gheaţa scânteind

slab în lumina matinală puternică, aproape ca şi cum ar fi purtat un halou. Corpul său avea o secţiune transversală ovală lungă de nouă metri şi lată de trei, susţinută de opt picioare groase, elefantine. Capul îi era pe atât de lung pe cât era Ione de înaltă, ceea ce era niţel intimidant, întrucât îi reamintea fetei de un scut primitiv; un triunghi osos orientat cu un vârf în jos, uşor convex, cu o muchie centrală verticală care-i conferea două planuri distincte. La jumătatea sa exista o pereche de ochi limpezi, imediat deasupra unei serii de şase fante respiratorii, dotate cu franjuri blănoase ce unduiau la fiecare răsuflare. Baza ascuţită a capului îi slujea drept plisc, iar în spate avea două porţiuni mai mici, articulate.

Două apendice-braţe îi ieşiră din baza gâtului, curbându-se în jurul jumătăţii inferioare a capului. Păreau ca nişte tentacule banale. Apoi muşchii tractamorfici unduiră sub piele, şi extremitatea braţului drept luă forma unei mâini omeneşti.

Eşti binevenită aici, Ione Saldana, rosti kiinta în mintea ei.

Kiintii puteau utiliza oricând banda de afinitate umană, dar edeniştilor le fusese imposibil să simtă orice fel de formă de comunicare între ei. Poate că aveau într-adevăr o abilitate telepatică? Era unul dintre misterele cele mai neînsemnate ale xenocilor enigmatici.

Interesul tău faţă de această cercetare este meritoriu, continuă kiinta.

Eu trebuie să vă mulţumesc pentru că ne ajutaţi, replică Ione. **Mi s-a spus că instrumentele pentru analize pe care le-aţi oferit aici au fost de un ajutor uriaş.**

Cum am fi putut refuza invitaţia tatălui tău? O previziune ca a lui este o calitate rară în rasa voastră.

Aş dori să stăm cândva de vorbă despre subiectul acesta.

Bineînţeles. Însă acum trebuie să-ţi termini turul de gală.

Înapoia gândului exista o notă de amuzament superior.

Kiinta îşi extinse mâna nou-formată, şi cele două fiinţe îşi atinseră scurt palmele. După aceea extraterestra înclină capul masiv. Murmure de surprindere se răspândiră printre cei din recepţie.

La dracu', ia uite, până şi kiinta s-a plecat în faţa ei.

După turul prin laboratoare, Ione rămase singură în una dintre

livezile din exteriorul campusului, înconjurată de arbori tăiaţi cu rigurozitate în forme de ciuperci, cu ramurile ticsite de o lână de flori. Petale se învolburau lent prin văzduh deasupra ei, presărând cu o mantie de omăt iarba înaltă până la glezne. Femeia stătea cu spatele la habitat, astfel că întregul interior părea să se curbeze în jurul ei aidoma unei perechi de valuri de culoarea smaraldului, ale căror creste se izbeau între ele într-o văpaie prelungă şi rectilinie de lumină albă, scânteietoare, hăt deasupra capului.

– Doresc să vă spun câteva cuvinte despre încrederea pe care o am în toţi cei care locuiesc în Seninătate, începu Ione. Acum o sută şaptezeci şi cinci de ani, am pornit de la zero pentru a clădi o societate respectată în toată Confederaţia. Suntem independenţi, suntem practic lipsiţi de delicte şi suntem bogaţi, atât colectiv, cât şi individual. Pe bună dreptate, putem fi mândri pentru această realizare. Nu am primit-o cadou, ci am cumpărat-o prin trudă şi sacrificii. Iar ea va continua numai prin încurajarea industriei şi liberei iniţiative care a generat această bogăţie. Tatăl şi bunicul meu şi-au oferit întreaga susţinere, din toată inima, pentru comunitatea de afaceri, pentru crearea unui mediu în care comerţul şi industria să ne îmbogăţească viaţa şi să ne îngăduie să visăm pentru copiii noştri. În Seninătate, visurile capătă o şansă mai mare decât cea medie pentru a se transforma în realitate. Credinţa pe care o am în voi este că veţi continua să vă urmaţi visurile. Pentru aceasta vă făgăduiesc că domnia mea va fi dedicată menţinerii mediilor economic, legislativ şi politic care ne-au adus în poziţia de invidiat în care ne găsim în prezent şi care ne permite să privim plini de curaj spre viitor.

Imaginea şi vocea dispărură din studiourile de ştiri, alături de izul parfumat al florilor, nu însă şi surâsul discret şi sfios, care dăinui mult timp.

Hristoase: tânără, drăguţă, bogată şi deşteaptă. Ce să mai zici?!

Până la sfârşitul zilei, Seninătate primise optzeci şi patru de mii de invitaţii pentru Ione. Era dorită la petreceri şi dineuri, era solicitată să ţină discursuri şi să ofere premii, numele ei era râvnit în consiliul de administraţie al companiilor interstelare, designerii de modă îşi ofereau colecţiile integrale pentru a le purta, fundaţiile caritabile o implorau să le devină protectoare.

Prietenii vechi o tratau de parcă ar fi fost Mesia reîncarnat. Toţi voiau să-i fie prieteni. Iar Joshua… Joshua fu foarte morocănos când Ione îşi petrecu prima seară trecând în revistă sintezele Seninătăţii despre incredibila reacţie publică, în loc s-o petreacă în pat cu el.

Tânărul nu era prea fericit nici din cauza reechipării lui *Lady Macbeth,* care avea să fie gata peste două săptămâni. În următoarele douăzeci de ore, şaptezeci şi cinci de zboruri charter au fost organizate pentru a purta înregistrări ale lui Ione în toată Confederaţia. Oficiile companiilor de ştiri erau angajate într-un feroce război al ratingului, disperate să aibă exclusivitatea pe cât mai multe planete cu putinţă, cât mai repede cu putinţă. Căpitanii de nave stelare îşi blestemară anterioarele contracte care-i obligau să livreze mărfuri banale, iar unii dintre ei le denunţară unilateral. Cei care nu aveau contracte imediate cerură companiilor de ştiri preţuri cu totul iraţionale, care le fură achitate fără ezitare.

În toată Confederaţia, înfometaţii de senzaţional o devorau pe Ione, reaprinzând un interes avid faţă de renegaţii familiei Saldana; ba chiar readucând în prim-plan, pentru scurt timp, vechea enigmă laymili.

Comercianţii deveniră extrem de bogaţi, vânzând modă Ione şi accesorii Ione. Regizorii de pomovizări îşi remodelară starurile feminine pentru a semăna şi simţi ca ea. Formaţiile de Stare Fantasy compuseră melodii despre ea. Până şi Jezzibella anunţă că i se părea drăguţică şi spuse că i-ar plăcea s-o fută într-o bună zi.

Agenţiile de ştiri de pe Kulu şi de pe planetele sale Principate o tratară ca pe o minoră notă de subsol. Familia regală nu credea în cenzurarea presei, dar în tot cazul Curtea nu vedea apariţia ei ca pe un eveniment ce ar fi trebuit celebrat. Înregistrările senzavizare cu ea se vândură la preţuri fabuloase în tot Regatul.

* * *

Unul dintre contractele de transport abandonate îi aduse lui Joshua prima sa cursă charter, peste două zile.

Roland Frampton era comerciant şi prieten cu Barrington Grier şi astfel află despre *Lady Macbeth,* care avea să fie gata de plecare în paisprezece zile.

– Când o să pun mâna pe nemernicu-ăla de căpitan McDonald, o să-l transform în carne pentru transplant, rosti

Roland furios. *Sora Corum* n-o să mai capete vreodată alt contract de marfă de partea asta a lui Jupiter, o promit!

Joshua sorbi din apa minerală şi încuviinţă înţelegător. Barul Harkey's nu avea aceeaşi atractivitate în timpul zilei, deşi termenul era ambiguu într-un zgârie-stele. Totuşi, bioritmurile oamenilor erau acordate cu tubul de lumină axial al habitatului; corpul său ştia că era mijlocul dimineţii.

– Plătesc preţuri bune, o ştii doar, nu-l trăgeam pe sfoară. Era o cursă regulată. Şi-acum a apărut nenorocita asta de fată şi-au înnebunit toţi.

– Auzi, protestă Barrington, eu mă bucur c-avem iarăşi un Saldana la conducere. Dacă fata-i măcar pe jumătate la fel de bună pe cât au fost ultimii doi Lorzi, atunci locul ăsta va înflori.

– Da… bine, eu n-am niciun conflict cu ea, preciză iute Roland. Dar cum reacţionează oamenii… Clătină uimit din cap: Aţi auzit cât au oferit companiile de ştiri căpitanilor pentru cursa spre Avon?

– Da, se strâmbă Joshua. Meyer şi *Udat* au căpătat charterul Time Universe spre Avon.

– Problema este că sunt în budă, recunoscu Roland. Clienţii mei zbiară după suplimentele nanonice medicale. În Seninătate există foarte mulţi bătrâni bogaţi, şi industria medicală de-aici este o afacere prosperă.

– Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

– Pun cărţile pe masă, Joshua – îţi ofer trei sute cincizeci de mii de fuzidolari pentru cursă, plus o bonificaţie de şaptezeci de mii, dacă le poţi aduce de azi în cinci săptămâni. După aceea îţi pot oferi un contract regulat – un zbor la Rosenheim la fiecare şase luni. Eu zic că nu-i de lepădat.

Joshua privi către Melvyn Ducharme, care-şi amesteca nepăsător cafeaua. Cât timp durase reechiparea lui *Lady Mac,* ajunsese să se bizuie în mare măsură pe specialistul lui în fuziune; avea patruzeci şi opt de ani şi peste douăzeci de ani de experienţă serioasă în zboruri stelare. Bărbatul micuţ cu piele întunecată încuviinţă imperceptibil.

– Bine, spuse Joshua. Însă uite care-i treaba, Roland, *Lady Mac* nu pleacă din doc până nu-s mulţumit c-a fost integrată corespunzător. Nu grăbesc lucrurile, fiindcă nu vreau să stric totul de dragul unei bonificaţii de şaptezeci de mii de dolari.

Roland îi aruncă o privire nemulţumită.

– Sigur că da, nu te zoresc.
Bătură palma şi începură să pună la punct detaliile.
Kelly Tirrel sosi peste douăzeci de minute, îşi aruncă geanta pe covor şi se aşeză cu un suspin exagerat. Chemă o chelneriţă şi comandă cafea, după care-l sărută superficial pe Joshua.
– Ai obţinut contractul? îl întrebă.
– Lucrăm la el.
Tânărul scană iute barul. Helen Vanham nu se zărea nicăieri.
– Bravo! Doamne, ce mai zi am avut! Pe editorul meu l-au apucat pandaliile.
– Ione v-a luat pe toţi pe neaşteptate, nu-i aşa? întrebă Barrington.
– Rău de tot, recunoscu Kelly. Am scotocit prin arhive cincisprezece ore fără pauză, examinând istoria familiei Saldana. Pregătim un documentar de şaizeci de minute pentru diseară. Capetele-alea încoronate sunt nişte tipi tare ciudaţi.
– Tu o să prezinţi documentarul? se interesă Joshua.
– Nicio speranţă! Kirstie Meshane a pus mâna pe el. Căţeaua! Se culcă cu editorul de ştiri curente, de-aia. Probabil că o să sfârşesc în calitate de corespondentă de modă sau aşa ceva. Dac-aş fi avut cel mai mic avertisment prealabil, m-aş fi putut pregăti, aş fi găsit vreun atu…
– Nici Ione n-a ştiut exact când să-şi programeze apariţia, rosti Joshua. Abia de două săptămâni a-nceput să se gândească la o ieşire în public.
Urmă o tăcere ucigaşă, timp în care capul lui Kelly se întoarse lent, şi ochii ei se focalizară asupra tânărului.
– Poftim?
– Ăăă…
Joshua se simţi de parcă în mod brusc fusese proiectat în imponderabilitate.
– O cunoşti? Ştiuseşi cine era?
– Păi… într-un fel… cumva… cred că da. Ea a pomenit amănuntul ăsta.
Kelly se ridică atât de rapid, încât aproape că-şi răsturnă scaunul.
– L-a „pomenit”? Eşti un CĂCAT, Joshua Calvert! Ione Saldana este cea mai tare bombă care-a lovit întreaga Confederaţie în ultimii trei ani şi tu ŞTIAI despre ea şi nu mi-ai zis! Eşti un nenorocit egoist, meschin, egolatru, sodomit de xenoci! Eu m-am

culcat cu tine, am ţinut la... Tăcu brusc şi-şi ridică geanta de pe jos: Toate astea n-au însemnat nimic pentru tine?

– Cum să nu? A fost... Joshua accesă fişierul de sinonime ale nanonicelor neurale: Fabulos?

– Nemernicule! Femeia făcu doi paşi spre uşă, apoi se răsuci: Şi eşti de tot căcatu-n pat! zbieră ea.

Toţi cei din bar se holbau la el. Putea vedea înflorind o sumedenie de rânjete. Joshua închise ochii pentru o clipă şi suspină resemnat.

– Femeile... Se roti în scaun pentru a reveni la Roland Frampton: În privinţa ratelor de asigurare...

* * *

Caverna nu semăna cu nimic din ce văzuse Joshua până atunci în Seninătate. Era aproximativ emisferică, având diametrul de douăzeci de metri, cu obişnuita podea netedă din polip alb. Însă regularitatea pereţilor era întreruptă de protuberanţe organice, excrescenţe mari aidoma unor conopide, ce tresăreau ocazional sub ochii lui, la care se adăugau torurile contractate de sfinctere. Dulapuri de echipamente, cu aspect medical, erau fuzionate în polip; păreau ca şi cum ar fi fost extrudate sau absorbite osmotic. Nu putea să precizeze ce anume.

Întregul loc era foarte *biologic.* Îi dădea furnicături.

– Ce-i asta? o întrebă pe Ione.

– Un centru de utere pentru clone. Fata arătă un sfincter: În alea desfăşurăm gestaţia servitorilor cimpicasnici. Toţi servitorii din habitat sunt asexuaţi, nu se-mperechează, aşa că Seninătate trebuie să-i crească. Avem câteva varietăţi de cimpi, apoi gardiştii, bineînţeles, plus unele construcţii specializate pentru chestii ca repararea traiectelor şi întreţinerea tubului de lumină axial. Cu totul sunt patruzeci şi trei de specii diferite.

– Aha! Bun...

– Uterele sunt conectate direct la conductele de substanţe nutritive; este necesar foarte puţin hardware.

– Da.

– Aici a avut loc şi gestaţia mea.

Joshua strâmbă din nas. Nu voia să se gândească la asta.

Ione se apropie de un modul de echipamente gri-oţel suprapuse, care îi ajungea până la jumătatea pieptului. Leduri verzi şi chihlimbarii clipiră spre ea. În vârf era afundată o unitate

cilindrică tau-zero, lungă de douăzeci de centimetri şi lată de zece, a cărei suprafaţă semăna cu o oglindă care-şi pierduse în majoritate lustrul. Îşi folosi afinitatea pentru a încărca o comandă în procesoarele bitek ale modulului, şi unitatea se deschise.

Joshua o privi în tăcere cum aşează înăuntru globul micuţ de întreţinere. Fiul lui… O părticică din el îşi dorea să oprească totul imediat, să-l lase pe copil să se nască în mod normal, să-l cunoască, să-l urmărească îndeaproape cum creşte.

– Obiceiul este ca acum să-i dăm un nume, zise Ione. Dacă vrei tu…

– Marcus.

Numele tatălui său. Nici măcar nu trebuise să se gândească în privinţa asta.

Ochii ei de safir erau umezi, reflectând lumina perlată blândă provenită de la benzile electrofluorescente din plafon.

– Bineînţeles. Se va numi atunci Marcus Saldana.

Joshua deschise gura pentru a protesta.

– Mulţumesc, rosti el resemnat.

Unitatea se închise, şi suprafaţa deveni neagră. Nu părea solidă, ci mai degrabă o fisură deschisă în spaţiul cosmic.

Tânărul rămase privind-o multă vreme. Pur şi simplu, lui Ione nu-i puteai spune „nu”.

Ea îl prinse de braţ şi-l scoase din centrul de utere pentru clone, pe coridorul de afară.

– Cum merge cu *Lady Macbeth?*

– Nu tocmai rău. Inspectorii Consiliului Astronautic al Confederaţiei ne-au aprobat integrarea sistemelor. Acum începem să reasamblăm carcasa şi ar trebui să terminăm în trei zile. O ultimă inspecţie pentru certificatul de navigabilitate, şi am plecat. Am semnat un contract cu Roland Frampton pentru a prelua marfă din Rosenheim.

– Asta-i într-adevăr o veste bună. Deci te mai am pentru patru nopţi.

El o trase niţel mai aproape.

– Mda, dacă mă poţi strecura între două obligaţii de serviciu.

– Ah, da, cred c-aş putea să-ţi acord două ore. Diseară am un dineu în scopuri caritabile, dar voi termina înainte de ora unsprezece. Promit!

– Grozav! Te-ai descurcat superb, Ione, realmente, i-ai lăsat pur şi simplu pe toţi cu gura căscată. Toţi te iubesc.

– Şi nimeni nu şi-a strâns bagajele şi n-a plecat – niciuna dintre companiile majore, nici plutocraţii. Ăsta-i adevăratul meu succes.

– Discursul tău i-a convins. Iisuse, dacă mâine s-ar ţine alegeri, ai fi preşedintă!

Ajunseră la vagonetul tubului care aştepta în staţia micuţă. Doi gardişti stăteau de o parte şi de cealaltă, când uşa se deschise.

Joshua se uită la ei, apoi la vagonetul cu zece locuri.

– Nu pot s-aştepte afară? întrebă el nevinovat.

– De ce?

Tânărul rânji sugestiv.

* * *

Ea îl strânse în braţe puternic după aceea, tremurând uşor, cu corpurile încinse şi asudate. Joshua stătea pe marginea unui scaun, cu Ione ca o liană agăţătoare, cu picioarele îndoite înapoia spatelui său. Ventilatoarele de aer condiţionat din vagonet bâzâiau puternic, reciclând aerul neobişnuit de umed.

– Joshua?

– Da?

O sărută pe gât, mângâindu-i încet fesele.

– După ce-o să pleci, n-o să te mai pot proteja.

– Ştiu.

– Să nu faci vreo prostie. Să nu-ncerci să depăşeşti nimic din ce-a făcut tatăl tău.

Nasul lui se frecă de baza bărbiei femeii.

– N-o s-o fac. Nu-s genul care să-şi caute moartea cu lumânarea.

– Joshua?

– Da?

Ione îşi retrase puţin capul pentru a-l privi drept în ochi şi se strădui să fie convingătoare.

– Ai încredere în instinctele tale.

– Aşa fac mereu.

– Te rog! Nu numai în privinţa obiectelor, ci şi a oamenilor. Ai grijă la oameni!

– Bine.

– Promite-mi.

– Îţi promit.

El se săltă, cu femeia tot încolăcită în jurul torsului său. Ione îi

putea simţi noua erecţie.

– Vezi mânerele alea de pe tavan? întrebă tânărul.

Ea înălţă ochii.

– Da.

– Prinde-le, ţine-te de ele şi nu le da drumul.

Ione ridică ambele mâini şi prinse o pereche de mânere inelare din oţel care se extindeau din plafon. Joshua îi dădu drumul şi ea ţipă scurt. Degetele de la picioare nu-i atingeau podeaua. Tânărul rămase în faţa ei, surâse larg şi o împinse uşor, pendulând-o.

– Joshua!

Ione desfăcu picioarele când ajunse la amplitudinea maximă a arcului.

El înaintă, râzând.

* * *

Erick Thakrar pluti în centrul de comandă al silozului MB 0-330, remorcându-şi geanta. Se opri expert lângă un mâner inelar. În jurul bulei de observaţie erau adunaţi neaşteptat de mulţi oameni. Îi recunoscu pe toţi: ingineri şi tehnicieni care lucraseră la reechiparea lui *Lady Macbeth.* În ultimele două săptămâni toţi avuseseră schimburi prelungite.

Pe Erick nu-l deranja munca, fiindcă însemna că-şi câştigase locul în echipajul lui *Lady Macbeth.* Oboseala permanentă şi spinarea înţepenită reprezentau un preţ care merita plătit pentru asta. Iar peste alte două ore avea să fie pe drum.

Zumzetul glasurilor se stinse când oamenii îl zăriră. În faţa bulei de observaţie se materializă un loc liber. Bărbatul se încordă şi privi în exterior.

Suportul se telescopase din siloz, purtând-o pe *Lady Mac.* Pe când privea, panourile de termopurjare ale navei se depliară din nişele aflate în carcasa gri-mat. Cuplajele ombilicale ale suportului se retraseră de la pupa.

– Aveţi permisiunea de deconectare, dataviză supervizorul silozului. *Bon voyage,* Joshua! Ai grijă!

Flăcări portocalii ca nişte lumânărele se aprinseră pe ecuatorul lui *Lady Macbeth,* şi duzele chimice de manevre ridicară nava de pe suport cu o dexteritate pe care numai un maestru pilot o putea atinge vreodată.

Echipa de tehnicieni izbucni în urale şi ovaţii.

– Erick?

Bărbatul se întoarse şi-l privi pe supervizor.

– Joshua spune că-i pare rău, dar Lordul Ruinelor crede că eşti un găozar.

Erick reveni spre silozul gol. Suportul cobora lent către podea. O lumină albastră se revărsă în jos, când rachetele ionice ale lui *Lady Macbeth* înlocuiră duzele de manevre.

– Nemernicul… murmură el stupefiat.

* * *

În *Lady Macbeth* existau patru capsule separate de susţinere biotică, sfere de câte doisprezece metri grupate laolaltă într-o piramidă chiar în centrul navei. Erau foarte bine dotate, întrucât cheltuielile necesare echipării lor reprezentaseră doar o fracţiune minusculă din costul total al navei stelare.

Capsulele B, C şi D, sferele inferioare, erau divizate fiecare în patru punţi, cu cele două niveluri mijlocii urmând o configuraţie bazică de cabine, salon, bucătărie şi baie. Celelalte punţi erau compartimente de stocare, ateliere de întreţinere, cale de echipamente şi ecluze pneumatice pentru hangarele VSM şi avionul spaţial.

În capsula A se afla puntea de comandă, care ocupa jumătate din puntea mediană superioară, cu console şi cuşete de acceleraţie pentru toţi cei şase membri ai echipajului. Deoarece nanonicele neurale puteau interfaţa cu calculatorul de zbor de oriunde din interiorul navei, era mai degrabă un soi de oficiu de management decât tradiţionalul centru de comandă, cu ecranele consolelor şi proiectoarele AV oferind afişaje la nivel specialist ale sistemelor care dublau informaţiile datavizate.

Lady Macbeth primise licenţa pentru a transporta până la treizeci de pasageri sau, dacă eventual cuşetele din cabine erau demontate şi înlocuite de cuve tau-zero, până la optzeci de persoane care călătoreau în stază. Fiindcă la bord se găseau numai Joshua şi cinci membri de echipaj, spaţiul disponibil era de domeniul luxului. Cabina lui Joshua era cea mai mare şi ocupa un sfert din puntea mediană superioară. El refuzase să modifice configuraţia interioară care fusese aleasă de Marcus Calvert. Scaunele proveneau dintr-o navă de pasageri de lux care fusese retrasă din circulaţie cu peste o jumătate de secol în urmă, sculpturi din spumă neagră, articulate, care în poziţia pliată aduceau cu cochilii marine uriaşe. Pe o etajeră se aflau volume legate în piele cu hărţi stelare străvechi. Un modul de calculator

pentru dirijarea capsulelor Apollo (de provenienţă dubioasă) era expus într-o bulă transparentă. Însă caracteristica principală, din punctul de vedere al tânărului, era cuşca pentru sex în imponderabilitate, un glob din traverse cauciucate care cobora din plafon. Puteai ricoşa fericit în interiorul ei fără vreun pericol de a te izbi de mobile neplăcute (şi cu colţuri ascuţite). Joshua intenţiona s-o folosească din plin împreună cu Sarha Mitcham, specialista în sisteme generale, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, care-i luase locul lui Erick Thakrar.

Când Joshua ridică *Lady Macbeth* de pe suportul silozului 0-330, toţi erau fixaţi în cuşetele de pe puntea de comandă. Tânărul o făcu instinctiv, asemenea unei crisalide care-şi deschide aripile spre soare, ştiind că pentru *asta* îi fusese reconfigurată spirala ADN-ului.

Vectorii de curs de la centrul de control al traficului spaţioportului se insinuară în mintea sa, şi rachetele ionice legănară leneş nava. Utilizând propulsia reactivă secundară, el o purtă peste marginea giganticului disc din traverse, apoi ambală cele trei propulsii de fuziune principale. Forţa *g* crescu rapid şi ieşiră din puţul gravitaţional al lui Mirchusko, îndreptându-se către semiluna verde a lui Falsia, aflată la şapte sute de mii de kilometri depărtare.

Zborul de testare dură cincisprezece ore. Programele de verificare rulară testări ale sistemelor; propulsiile de fuziune fură împinse la maximum, producând pentru scurt timp o acceleraţie de şapte *g,* iar plasma le fu scanată pentru instabilităţi; capacitatea sistemelor de susţinere biotică fu controlată în toate capsulele. Sistemele de ghidare, senzorii, şicanele deflectoare din rezervoarele de combustibil, izolarea termică, circuitele energetice, generatoarele… milioanele de componente ce intrau în alcătuirea structurii navei stelare.

Joshua inseră *Lady Macbeth* pe orbită la două sute de kilometri deasupra satelitului presărat de cratere şi lipsit de viaţă, unde făcură o pauză de nouăzeci de minute. După raportul oficial final care confirmă concordanţa dintre eficienţa generală şi cerinţele Consiliului Astronautic al Confederaţiei, el alimentă iarăşi propulsiile de fuziune şi acceleră, revenind spre giganta gazoasă învăluită în pâcle ocru.

Navelor stelare adamiste le lipsea flexibilitatea şoimilor-de-vid, nu numai ca manevrabilitate, ci şi în privinţa metodelor

utilizate pentru deplasarea cu viteze superluminice. În timp ce aparatele bitek îşi puteau ajusta găurile-de-vierme pentru a produce un terminus în locul dorit, indiferent de orbita şi de vectorul lor acceleraţie, navele ca *Lady Macbeth* efectuau salturi în lungul traseului lor orbital fără niciun fel de derivă. Limitarea aceasta îi costa pe căpitani timp mult între salturi. Nava trebuia să se alinieze direct cu steaua-ţintă. În spaţiul interstelar nu era ceva foarte dificil, ci pur şi simplu o problemă de compensare pentru erori naturale. Totuşi, saltul iniţial afară dintr-un sistem stelar trebuia să fie pe atât de precis pe cât era omeneşte posibil, pentru a împiedica scăparea de sub control a inexactităţilor cu privire la punctul de ieşire. Dacă o navă stelară pleca de pe un asteroid care se îndepărta de următoarea escală a navei, căpitanul putea petrece zile întregi pentru a-şi modifica orbita, iar costurile în rezervă de delta-*v* erau îngrozitoare. Majoritatea căpitanilor se mulţumeau să se folosească de planeta disponibilă cea mai apropiată, care le oferea posibilitatea salturilor către orice stea din galaxie o dată la fiecare orbită.

Lady Macbeth ocupă o orbită circulară la o sută optzeci şi cinci de mii de kilometri deasupra lui Mirchusko, cu o marjă de siguranţă de zece mii de kilometri. Distorsiunea gravitaţională împiedica navele adamiste să efectueze salturi de la mai puţin de o sută şaptezeci şi cinci de mii de kilometri de gigantele gazoase.

Calculatorul de zbor datavіză liniile de vectori în mintea lui Joshua. Tânărul văzu dedesubt corpul masiv acoperit de benzi de furtuni, cu gura de peşteră neagră a terminatorului târându-se spre el. Traiectoria lui *Lady Mac* era un tub de inele de neon verde ce se întindea în depărtare până se contopea într-un singur fir care descria o buclă ce dispărea în spatele feţei întunecate a lui Mirchusko. Inele verzi goneau pe lângă carcasă cu viteză ameţitoare.

Rosenheim apărea ca un punct insignifiant de lumină albă, încadrat de simboluri grafice roşii, care se ridica peste giganta gazoasă.

– Generatoarele sunt activate, raportă prompt Melvyn Ducharme.

– Dahybi? întrebă Joshua.

– Circuitele configuratoare sunt stabile, răspunse calm Dahybi Yadev, specialistul în noduri.

– Bun, se pare că suntem gata de salt.

Tânărul comandă nodurilor să se activeze, alimentând întregul output al generatorului în circuitele configuratoare. Rosenheim se ridică tot mai sus deasupra gigantei gazoase, pe măsură ce *Lady Mac* gonea pe orbita ei.

Iisuse, un salt adevărat!

Potrivit programului său de monitorizare fiziologică a nanonicelor neurale, ritmul cardiac îi ajunsese la o sută de bătăi pe minut şi creştea. Se ştia că unii membri de echipaj aflaţi la primul lor salt intraseră în panică la momentul respectiv, îngroziţi de gândul unei desincronizări a hodografelor energetice. Era suficientă o singură hibă, eroarea unui singur program de monitorizare.

„Nu eu! Nu nava asta.”

Datavizǎ calculatorului de zbor să plieze panourile de termopurjare şi grupurile de senzori.

– Nodurile complet încărcate, anunţă Dahybi. De-acum i-a ta, Joshua.

Tânărul surâse auzind cuvintele acelea. Nava fusese dintotdeauna a sa.

Rachetele ionice pâlpâiră scurt, reglând fin traiectoria. Rosenheim lunecă peste vectorul de inele verzi, drept în centru. Zecimalele coborâră la zero, zecimi de secundă, sutimi, miimi…

Comanda lui Joshua fulgeră cu viteza luminii prin nodurile configuratoare. Energia curse, cu densitatea gonind către infinit.

Un orizont de evenimente apăru din neant şi învălui carcasa lui *Lady Macbeth.* În cinci milisecunde se comprimă la dimensiune zero, luând nava stelară cu el.

* * *

Erick Thakrar coborî cu liftul din blocul zgârie-stele Stmichelle până la nivelul patruzeci şi trei, apoi ieşi şi sui două paliere de trepte. În vestibulul de la nivelul patruzeci şi cinci nu se găsea nimeni. Acesta era tărâmul birourilor, jumătate dintre ele erau neocupate, iar ora locală era nouăsprezece.

Intră în biroul Marinei Confederaţiei.

Comandorul Olsen Neale ridică ochii surprins când Erick pătrunse în cabinetul său.

– Ce dracu’ cauţi aici? Crezusem că *Lady Macbeth* a plecat.

Erick se lăsă greoi în scaunul care era în faţa biroului lui Neale.

– A plecat.

Explică tot ce se întâmplase.

Comandorul Neale îşi sprijini bărbia în palme şi se încruntă. Erick Thakrar era unul dintre cei şase agenţi pe care SCNC îi folosea în Seninătate, încercând să-i strecoare în nave comerciale independente (mai ales cele cu propulsii antimaterie) şi şoimi-negri, cu speranţa de a obţine o pistă despre activităţile piratereşti şi staţiile de producere a antimateriei.

– Lordul Ruinelor l-a avertizat pe Calvert? repetă comandorul Neale pe un ton surprins.

– Aşa a spus supervizorul silozului de întreţinere.

– Doamne Dumnezeule, asta-i tot ce ne mai trebuia – ca fata asta, Ione, să transforme Seninătate într-un soi de naţiune anarhică de piraţi! N-are decât să fie o bază pentru şoimii-negri, dar până acum Lorzii Ruinelor au susţinut mereu Confederaţia.

Comandorul Neale se uită în jurul pereţilor din polip, apoi fixă cu privirea coloana AV care se ridica din blocul procesor al biroului său, parcă aşteptându-se pe jumătate ca personalitatea să-l contacteze şi să nege acuzaţia.

– Crezi c-ai fost demascat?

– Nu ştiu. Cei care au muncit la reechipare s-au amuzat pur şi simplu pe seama mea. Se pare că Joshua Calvert a angajat în locul meu o fată. Ziceau că era destul de atrăgătoare.

– În tot cazul se potriveşte cu ce ştim despre el; pentru o concubină, ar fi putut renunţa cu uşurinţă la tine.

– Ce-a fost atunci cu referirea la Lordul Ruinelor?

– Dumnezeu ştie… Neale expiră prelung: Vreau să continui să-ncerci să te angajezi într-o navă; o să afli foarte repede dacă se ştie cine eşti. Eu voi trece totul în flekul de rapoarte diplomatic şi-l voi lăsa pe Amiralul Aleksandrovici să-şi bată capul.

– Da, domnule.

Erick salută şi ieşi.

Comandorul Neale rămase mult timp în scaunul său, uitându-se la câmpul stelar care se rotea dincolo de fereastră. Posibilitatea ca Seninătate să devină un habitat apostat era teribilă, mai ales dacă ţineai seama de statu-quoul pe care-l menţinuse vreme de douăzeci şi şapte de ani. În cele din urmă, accesă fişierul despre doctorul Mzu din nanonicele sale neurale şi începu să verifice circumstanţele în care era autorizat s-o asasineze.

11

Unii dintre cei mai superstiţioşi locuitori din Aberdale fură auziţi spunând că Marie Skibbow luase cu ea norocul aşezării, atunci când plecase. Circumstanţele fizice nu se modificaseră, dar ei păreau să sufere o adevărată avalanşă de incidente deprimante şi nefericite.

Marie avusese dreptate în privinţa reacţiei familiei ei. După ce adevărul fusese stabilit finalmente (Rai Molvi confirmase că fata suise la bordul lui *Coogan,* Scott Williams confirmase că încărca focarul termic când ambarcaţiunea plecase), reacţia lui Gerald Skibbow faţă de trădarea fiicei sale, aşa cum o considerase, fusese de furie pură. El ceruse ca Powel Manani fie să plece călare pe urmele lui *Coogan,* fie să-şi utilizeze blocul comunicator pentru a-i cere şerifului comitatului s-o aresteze când negustorul ambulant avea să treacă pe lângă Schuster.

Powel îi explicase politicos că, din punct de vedere legal, Marie era adult şi nu avea un contract de colonizare cu CDL, aşa că era liberă să facă orice dorea. Cu Loren plângând în pumni, Gerald se dezlănţuise împotriva nedreptăţii, după care se lamentase cu amărăciune la adresa incompetenţei reprezentanţilor locali ai CDL. În momentul acela, supervizorul trivilor, epuizat după ce condusese căutarea lui Gwyn Lawes la capătul unei zile întregi petrecute în şa pentru a aduna vitele rătăcite, fusese foarte aproape de a-l pocni pe colonist. Rai, Horst şi Leslie Atcliffe trebuiseră să-i despartă pe cei doi bărbaţi.

Numele lui Marie nu mai fu amintit niciodată.

Ogoarele şi plantaţiile ce fuseseră smulse junglei înapoia luminişului lui Aberdale erau acum atât de mari, încât buruienile viguroase ce invadau solul discuit creşteau la loc aproape la fel de repede pe cât puteau fi tăiate. Era o muncă obositoare, care-i epuiza până şi pe trivii disciplinaţi. În mod limpede nu mai putea fi vorba despre altă extindere a culturilor, până nu se prindea ferm primul lot de culturi. Varietăţile mai delicate de legume şi zarzavaturi terestre se străduiau din greu sub asaltul perpetuu al ploii. În ciuda modificărilor genetice, roşiile, dovleceii, salata, napii, varza şi vinetele izbuteau să se înalţe, însă frunzele le erau îndoite şi fleşcăite, îngălbenite pe perimetru. O furtună violentă, care lăsă jungla învăluită în pâcle pentru câteva zile după ce

luase sfârşit, împrăştie jumătate din puii satului şi puţini dintre ei mai fură găsiţi.

La două săptămâni după plecarea lui *Coogan,* sosi alt negustor ambulant, *Louis Leonid.* Fu cât pe-aici să izbucnească o revoltă faţă de preţurile cerute de căpitan, iar acesta ridică ancora în grabă, jurând că va avertiza toate ambarcaţiunile din bazinul Juliffe să evite pe viitor afluentul Quallheim.

La acestea se adăugară decesele. După Gwyn Lawes, urmă Roger Chadwick, înecat în Quallheim, cu corpul descoperit la un kilometru în aval. Apoi teribila tragedie a familiei Hoffman: Donnie şi Judy, împreună cu cei doi copii adolescenţi ai lor, Angie şi Thomas, arseseră într-o noapte în ferma lor din savană. Alarma fusese dată abia dimineaţă, când Frank Kava zărise coloana subţire de fum care se ridica din cenuşă. Trupurile fuseseră carbonizate în aşa măsură, încât nu mai puteau fi identificate. Până şi un laborator patologic bine echipat ar fi avut mari dificultăţi în a-şi da seama că toţi muriseră prin împuşcarea în ochi de la cinci centimetri depărtare cu un laser de vânătoare.

* * *

Horst Elwes apăsă baza ascuţită a crucii treizeci de centimetri în lutul negru şi ud, apoi începu să bătătorească solul cu bocancul. El însuşi făcuse crucea, din lemn de mayope, desigur nu atât de bună pe cât ar fi putut-o face Leslie, însă era nepângărită. Simţea că asta era important pentru mica Angie.

– Nu există nicio dovadă, rosti el privind grămăjoara lunguiaţă de pământ, duios de mică.

– Ha! făcu Ruth Hilton şi-i întinse crucea lui Thomas.

Porniră spre mormântul băiatului. Lui Horst îi venea foarte greu să vizualizeze acum chipul lui Thomas. Băiatul avusese treisprezece ani, fusese numai zâmbete şi alergase mereu peste tot. Crucea pătrunse în argilă cu un zgomot de sucţiune.

– Tu însuţi ai spus că sunt satanişti, insistă Ruth. Şi noi ştim al naibii de bine că ăia trei colonişti au fost omorâţi în Durringham.

– Tâlhăriţi, preciză Horst. Au fost tâlhăriţi.

– Au fost ucişi.

Crucea purta numele lui Thomas ars grosolan cu o lamă de fisiune. „Aş fi putut face ceva mai bun decât atât”, gândi Horst, „n-ar fi fost mare sacrificiu pentru bietul băiat să fi stat treaz în timp ce-i săpam literele numelui.”

– Ucişi, tâlhăriţi… s-a întâmplat în cu totul altă lume, Ruth.

Oare a existat realmente un loc ca Pământul? Se spune că trecutul nu-i decât o amintire. Mie-mi vine foarte greu să-mi mai reamintesc Pământul. Crezi că asta înseamnă că nu mai există?

Femeia îl privi realmente îngrijorată. Preotul era nebărbierit şi probabil că nici nu se hrănea corespunzător. Grădina lui de legume era sufocată de buruieni şi liane târâtoare. Corpul masiv îi slăbise considerabil. Majoritatea celor din Aberdale pierduseră în greutate de când sosiseră, dar compensaseră prin dezvoltarea musculaturii. Pielea lui Horst începuse să-i atârne în falduri sub bărbie. Ruth suspecta că găsise altă provizie de băutură de când ea mersese la capătul pontonului şi-i deşertase în Quallheim ultimele trei sticle de scotch.

– Unde s-a născut Iisus, Horst? Unde a murit el pentru păcatele noastre de muritori?

– Oh-ho, foarte bine! Da, da, foarte bine. Dacă m-ai lăsa, te-aş putea instrui rapid să devii predicator laic.

– Am un ogor de întreţinut. Am pui şi o capră de hrănit. Trebuie să am grijă de Jay. Ce vrei să faci în privinţa trivilor?

– Cel fără de păcat să arunce primul piatra.

– Horst!

– Iartă-mă…

Preotul privi cu jale crucea ţinută de femeie. Ruth i-o împinse în mână.

– Nu vreau ca ei să trăiască pe-aici. Ce dracu', nu l-ai văzut pe micuţul Jason Lawes cum umblă după Quinn Dexter? Este ca un căţel în lesă.

– Câţi dintre noi s-au oprit să aibă grijă de Rachel şi Jason? Oh, da, toţi am fost nişte vecini minunaţi pentru ea în prima săptămână după moartea lui Gwyn, ba chiar şi în primele zece zile. Dar acum… Să continui săptămâni şi săptămâni la rând, fără sfârşit, când ai propria ta familie de îngrijit? Oamenii n-o pot face, n-au tenacitatea necesară. Bineînţeles că i-au desemnat pe trivi s-o ajute pe Rachel. S-a întreprins ceva, şi conştiinţele sunt împăcate. Eu nu învinovăţesc însă pe nimeni pentru asta. Locul acesta ne secătuieşte, Ruth. Ne transformă în egoişti, avem timp doar pentru noi înşine.

Ruth decise să nu mai amintească ce auzise despre Rachel şi Quinn Dexter. Ce dracu', bietul Gwyn murise de numai cinci săptămâni, nenorocita aia de femeie nu mai putea să aştepte niţel?

– Unde se va opri, Horst? Cine va fi următorul? Ştii ce vise am? Visez că Jay aleargă după super-macho-ul ăla de Jackson Gael sau după Lawrence Dillon, cu faţa lui frumuşică şi zâmbetul de mort. Astea-s visele mele. Vrei să-mi spui că n-am de ce să-mi fac griji, că sunt doar paranoică? Şase morţi în cinci săptămâni. Şase *accidente* în cinci săptămâni. Trebuie să facem ceva.

– Ştiu!

Horst înfipse crucea lui Judy Hoffman în pământ. Apa supură în jurul marginilor lemnului. „Ca sângele”, gândi el, „sânge murdar.”

* * *

Aburii se înălţau lent din junglă. Plouase cu mai puţin de o oră în urmă şi toate trunchiurile şi frunzele străluceau încă de apă. Un strat gros de ceaţă albă ca lebăda se formase la înălţimea pieptului. Asta însemna că cei patru trivi care mergeau pe poteca sălbăticiunilor abia îşi puteau vedea picioarele. Degete de lumină solară coborau prin baldachinul de frunze de deasupra, sclipind aidoma unor şuviţe solide de aur în aerul foarte umed. Hăt în depărtare se auzeau bolboroselile tremurătoare şi uguirile păsărilor, corul acela pe care bărbaţii învăţaseră de mult să-l filtreze şi să-l ignore.

Aici solul era accidentat, deformat de movile sinuoase de două ori mai înalte ca statul de om. Copacii creşteau pe flancurile lor sub unghiuri neaşteptate, curbându-se în sus, susţinuţi de rădăcini uriaşe aidoma unor contraforturi. Trunchiurile de culoarea cenuşii erau zvelte prin comparaţie cu înălţimea lor, depăşind arar treizeci de centimetri diametru, însă toţi se ridicau la peste douăzeci de metri şi erau încoronaţi de umbrele întreţesute de frunziş ca smaraldul. Mai jos nimic nu creştea pe tulpini. Până şi lianele şi tufele din jurul rădăcinilor triunghiulare erau lipsite de vigoarea lor obişnuită.

– Pe-aici nu-i niciun vânat, comentă Sean Williams după o jumătate de oră de mers peste movile interminabile şi plescăit prin apa care băltea în jur. Nu-i un ţinut propice.

– Aşa-i, încuviinţă Quinn. Nu există niciun motiv pentru cineva ca să vină pe-aici.

Porniseră devreme în dimineaţa aceea, pe drumeagul deja bine bătătorit spre fermele din savană din sudul lui Aberdale, ca echipă legitimă de vânătoare, cu patru carabine cu laser împrumutate şi o carabină electromagnetică. Quinn îi condusese

pe drumeag cale de cinci kilometri, după care se afundase în junglă, către vest. Făcea săptămânal câte o expediţie de felul acesta, asigurându-se cu ajutorul blocului orientator luat din ferma Hoffman că cerceta de fiecare dată alt sector.

În noaptea aceea, cu două săptămâni în urmă, se aleseseră cu o pradă excelentă de la familia Hoffman. Donnie venise pe Lalonde foarte bine pregătit pentru rigorile vieţii de pionierat. Găsiseră alimente liofilizate, scule, medicamente, câteva carabine şi două discuri de credit Banca Joviană. Cei şase trivi cu care venise în misiunea nocturnă la fermă se ospătaseră bine înainte ca el să-i slobozească să-şi facă de cap cu Judy şi cei doi copii.

Aceea fusese prima dată când Quinn condusese ceremonia completă, liturghia neagră consacrată Fratelui Domnului. Legarea celorlalţi de el prin împărtăşirea depravării. Anterior, frica fusese cea care-i determina să asculte. Acum le deţinea sufletele.

Doi dintre ei fuseseră cei mai slabi din grupul de trivi, Irley şi Scott, necredincioşi până când le fusese oferită frumoasa Angie. Fiara şarpe se trezise în ambii, aşa cum se întâmpla întotdeauna, întărâtată de pasiune, de incantaţii şi de lumina portocalie a torţelor care strălucea pe pielea dezgolită. Fratele Domnului le şoptise în inimi şi le arătase adevărata cale a cărnii, calea animalică. Ispita triumfase o dată în plus, şi strigătele Angiei se auziseră hăt departe în savană în văzduhul nemişcat al nopţii. După ceremonie, ei deveniseră camarazii cei mai de încredere ai lui Quinn.

Era ceva ce-i arătase Banneth; ceremoniile însemnau mai mult decât simple adoraţii, ele aveau un scop. Dacă le parcurgeai, dacă urmai ritualurile, deveneai pentru totdeauna parte din sectă. După aceea nu mai exista nimeni. Erai un paria, incapabil să mai poţi fi mântuit şi respins de societatea decentă, de discipolii lui Iisus şi Allah.

În scurtă vreme aveau să urmeze alte ceremonii şi toţi trivii aveau să treacă prin iniţiere.

Terenul redevenea plat. Copacii creşteau acum mai apropiaţi între ei, cu tufişuri mai dese. Quinn traversă alt pârâiaş, şi tălpile cizmelor sale trosniră pe prundiş. Purta şort din doc verde lung până la genunchi şi vestă fără mâneci din acelaşi material, atât doar cât să-i protejeze pielea de crenguţe şi spini. Hainele

fuseseră ale lui Gwyn Lawes; Rachel Lawes le dăruise trivilor toate hainele fostului ei soţ în semn de mulţumire că-i curăţau ogorul de buruieni. În ultima vreme sărmana Rachel nu mai era o femeie în toate minţile, devenise foarte fragilă după moartea lui Gwyn. Bolborosea singură şi auzea vocile sfinţilor. Însă noaptea asculta ce dorea Quinn şi se conforma. Rachel ura Lalonde la fel de mult ca şi el şi nu era unica din sat. Quinn ţinu minte numele pe care i le spunea şi le ceru trivilor să se strecoare pe sub pielea celor nemulţumiţi.

Lawrence Dillon scoase un strigăt de bucurie şi trase cu carabina laser împrumutată. Quinn ridică ochii la timp pentru a vedea un vennal repezindu-se prin vârful arborilor; micul animal asemănător unei şopârle se deplasa cu mişcări fluide în lungul ramurilor de sus, abia atingând scoarţa cu labele.

Lawrence trase din nou. Un fuior de fum se înălţă de pe o creangă unde vennalul fusese cu o clipă în urmă.

– Da’ iute mai este!

– Lasă-l, spuse Quinn. Dup-aia va trebui să-l cari după tine toată ziua. O să facem rost de ceva carne la-ntoarcere.

– Bine, încuviinţă Lawrence nehotărât; lăsase capul mult pe spate şi-l legăna încet într-o parte şi alta, mijind ochii în sus. Oricum, l-am pierdut.

Quinn privi şi el în locul unde fusese vennalul. Graţioasele creaturi arboricole aveau piele verde-albăstruie, aproape imposibil de distins de la o distanţă mai mare de cincisprezece metri. Comută pe infraroşu şi scană vârfurile copacilor din lumea roşie şi trandafirie lipsită de umbre pe care i-o dezvăluia implantul retinal. Vennalul era o corona roz-somon strălucitor, întins deasupra unei crengi groase, cu capul triunghiular privind nervos în jos, către ei. Quinn descrise un cerc complet.

– Lăsaţi armele jos, spuse el.

Ceilalţi îl priviră nedumeriţi.

– Quinn…

– Acum!

Îşi luă carabina laser de pe umăr şi o aşeză pe iarba umedă. Recunoscându-i autoritatea, ceilalţi făcură aşa cum li se ceruse, fără alte proteste.

Quinn depărtă braţele, cu palmele deschise.

– Mulţumit? întrebă el.

Costumul cameleonic îşi pierdu tiparul de scoarţă şi redeveni

cenuşiu-închis.

Lawrence se retrase un pas, surprins.

– Căcat! Nu l-am văzut nicio clipă!

Quinn se mulţumi să râdă.

Bărbatul stătea cu spatele lipit de un arbore qualtook la opt metri depărtare. Îşi lăsă gluga pe spate şi dezvălui o faţă rotundă de patruzeci de ani, cu bărbie pronunţată şi ochi gri-deschis.

– 'Neaţa, rosti Quinn pe un ton voios. (Se aşteptase la cineva diferit, cineva care să dovedească genul de manie a lui Banneth; bărbatul acesta părea să nu aibă niciun fel de prezenţă.) Mi-ai urmat aşadar sfatul? Foarte înţelept.

– Spune-mi de ce n-ar trebui să fii eliminat, rosti necunoscutul.

Lui Quinn i se păru că vocea îi suna ca sintetizată de un bloc procesor, complet neutră.

– Pentru că nu ştii cui am spus sau ce am spus. Asta mă protejează. Nu te-ai piti pe aici, dacă ai putea să distrugi sate întregi ori de câte ori securitatea ţi-ar fi compromisă. Nu-i aşa?

– Despre ce vrei să vorbeşti?

– N-o să ştiu asta până nu văd ce ai tu. Pentru început, cine eşti?

– Numele acestui corp este Clive Jenson.

– Ce i-ai făcut, i-ai introdus o nanonică sechestratoare de personalitate?

– Nu tocmai, dar situaţia este similară.

– Atunci eşti pregătit să vorbim acum?

– Voi asculta. Bărbatul îi făcu semn cu degetul: Tu vii cu mine, ceilalţi rămân aici.

– Hei, nici gând! zise Jackson.

Quinn ridică mâinile.

– E-n regulă, este perfect. Staţi aici trei ore, apoi întoarceţi-vă în Aberdale, indiferent dacă am apărut sau nu.

Verifică îndată coordonatele de pe blocul orientator şi porni după bărbatul în costum cameleonic al cărui nume fusese Clive Jenson.

* * *

După şase săptămâni de navigat şi negoţ, *Coogan* se apropia de sfârşitul voiajului său. Marie ştia că se aflau la numai câteva zile de Durringham, deşi Len nu spusese nimic. Ea recunoscu satele mincinoase; pereţii din şindrile zugrăvite în alb ai caselor

cochete, grădinile îngrijite, fantezia pastorală. Juliffe redevenise maroniu-cafeniu şi curgea năvalnic spre libertatea oceanului care de acum nu mai putea fi departe. Atunci când vălurelele nu erau prea înalte, Marie putea să vadă Mlaştina Hultain de pe malul nordic, o încâlceală înspăimântătoare de vegetaţie putrezită din care se ridicau fuioare de gaze sulfuroase ce-i înlăcrimau ochii. Ambarcaţiuni mari cu zbaturi, similare cu *Swithland,* pufăiau în amonte, lăsând în urmă siaje înspumegate. Colonişti noi se holbau la mal cu uimirea şi dorinţa animându-le chipurile, iar copiii alergau pe punţi, chicotind şi râzând.

„Nişte proşti. Toţi – proşti fără minţi."

Coogan se oprea de acum la tot mai puţine pontoane. Vânduse aproape complet stocurile iniţiale, astfel că linia de plutire a ambarcaţiunii ieşea cu o jumătate de metru deasupra apei. Soldul din discul de credit Banca Joviană al lui Len Buchannan crescuse proporţional. Bărbatul cumpăra carne conservată, pe care s-o vândă în oraş.

– Nu mai încărca focarul! îi strigă el din timonerie. Acostăm aici.

Prova boantă a lui *Coogan* se roti câteva grade, orientându-se către un ponton aflat dedesubtul unui şir de antrepozite mari, din lemn. Într-o parte existau câteva silozuri cilindrice pentru cereale. Biciclete cu motor hurducau pe drumurile de pământ ce şerpuiau în jurul caselor. Satul era bogat. Genul de aşezare spre care Marie bănuia că se îndrepta Grupul 7, genul care o păcălise pe ea.

Abandonă cioturile de lemn cu care alimenta focarul şi-şi îndreptă spinarea. Săptămânile petrecute tăind lemne cu un ferestrău de fisiune, cu care să alimenteze după aceea focarul indiferent de vremea de afară, îi dezvoltaseră genul de muşchi pe care nu-i căpătase niciodată de la orele de fitness din arcologie. Pierduse aproape doi centimetri de pe talie şi şortul vechi nu i se mai mula pe coapse aşa cum o făcuse înainte.

Fumul subţire din coşul din fier neetanş al focarului îi înlăcrima ochii. Clipi furios şi privi către satul de care se apropiau, apoi în faţă, spre vest. Luă o hotărâre şi înaintă.

Gail stătea pe o latură a timoneriei, cu părul răvăşit strâns la spate şi pălăria culi adumbrind andrelele cu care tricota. Cususe şi tricotase pe toată durata călătoriei de la Aberdale.

– Unde crezi că te duci, scumpo? o întrebă femeia voinică.

– În cabina mea.

– Ai grijă să fii aici la timp ca să-l ajuţi pe Lennie al meu cu amararea. N-o să te las să lâncezeşti, când el are treabă de făcut. N-am mai văzut un om aşa leneş ca tine. Bietul meu soţ munceşte ca un mecanoid ca să putem pluti pe apă.

Marie o ignoră şi trecu pe lângă ea, aplecându-se pentru a intra în cabină. Transformase un colţişor al cabinei pentru mărfuri într-un cuibuşor personal şi dormea pe o bucată de poliţă nopţile, după ce Len termina cu ea. Lemnul era dur şi în prima săptămână se lovise de multe ori cu capul de ramă până se obişnuise cu spaţiul strâmt; dar în niciun caz nu intenţiona să-şi petreacă nopţile în îmbrăţişarea bărbatului.

Dezbrăcă salopeta decolorată din doc pe care o folosea pe punte şi scoase un sutien şi un tricou curate din geanta ei, acolo unde stătuseră pe toată durata călătoriei. Atingerea de piele a ţesăturii sintetice moi îi readuse amintiri ale Pământului şi arcologiei. Planeta ei, unde exista viaţă şi un viitor, unde Guvcentralul preda cursuri didactice, unde oamenii aveau slujbe adevărate şi mergeau în cluburi şi puteau alege dintre o mie de canale de divertisment senzavizare, iar vidtrenurile te puteau duce în numai şase ore pe cealaltă parte a planetei. Blugii negri cu model tropical şi aspect de piele întoarsă terminară schimbarea. Era ca şi cum ar fi purtat civilizaţia ca pe un veşmânt. Fata îşi luă geanta de umăr şi merse la prova.

Gail zbiera după ea, când trase zăvorul la uşa toaletei. Toaleta în sine era o ladă simplă din lemn (construită din mayope, pentru a putea susţine greutatea lui Gail), cu o gaură pe latura de sus; alături se găsea un teanc gros de frunze cu care să te ştergi. Marie îngenunche şi desfăcu scândura cea mai de jos de pe latura frontală a cutiei. Râul bolborosea la un metru dedesubt. Cele două pachete ale ei atârnau sub podea, prinse bine cu gută de pescuit din fibră de siliciu. Tăie guta cu o lamă de fisiune portabilă şi-şi îndesă în geantă cele două pachete învelite în polietilenă. Erau în principal pachete nanonice medicale, obiectele cu cel mai bun raport valoare/greutate de la bordul lui *Coogan;* fata mai adăugase câteva playere StF personale, două blocuri procesoare şi câteva unelte mici cu alimentare energetică. Un tezaur pe care-l adunase încetişor în timpul călătoriei. Banda de etanşare a genţii abia reuşi să se închidă peste ele.

Vocea lui Gail atinsese o notă isterică până ce Marie reveni în bucătărie şi privi pentru ultima dată în jurul celulei din lemn în care petrecuse o eternitate, gătind şi dereticând. Coborî oala cea mare de lut maro plină cu ierburi şi trase afară un teanc gros de franci Lalonde. Era doar unul dintre teancurile pe care Gail le pitise prin ambarcaţiune. Vârî bancnotele din plastic foşnitor într-un buzunar de la spate, apoi, mânată de un impuls, luă o cutie de chibrituri înainte de a ieşi pe punte.

Coogan oprise deja lângă ponton, şi Len era ocupat să lege una dintre parâme de o baba. Chipul lui Gail devenise purpuriu-întunecat sub pălăria culi.

Femeia o privi năucită pe Marie.

– Ce dracu' crezi că faci-mbrăcată aşa, curviştino? Pune mâna şi ajută-l pe Lennie să-ncarce carnea. Lenni-al meu nu poate trage singur de carcasele-alea. Şi-unde dracu' crezi că pleci cu geanta aia? Şi ce-ai în ea?

Marie îi aruncă zâmbetul ei leneş, cel despre care tatăl ei spusese că era intolerabil de indolent. Aprinse un chibrit, frecându-l de peretele cabinei.

Amândouă priviră vârful de fosfor care sfârâi şi învie, cu flacăra galbenă muşcând beţişorul de lemn şi devorându-l, îndreptându-se către degetele ei. Gura lui Gail se căscă lent, pe măsură ce înţelese ce va urma.

– La revedere, rosti Marie surâzând. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Aruncă băţul de chibrit în caseta de croitorie de la picioarele femeii.

Gail zbieră panicată când chibritul dispăru sub bucăţile ei de bumbac şi dantelă. Flăcări portocaliu-viu lipăiră în sus.

Marie porni pe ponton. Len stătea lângă baba, în faţa ei, ţinând în mâini un colac de funie din fibră de siliciu.

– Pleci, rosti el.

Gail urla în urma ei o tiradă de obscenităţi şi ameninţări. Se auzi apoi un plescăit puternic, când preţioasa casetă de croitorie lovi apa.

Marie nu putu afişa expresia de blazare pe care o dorise. Nu în faţa lui. Pe chipul bătrânului slăbănog se citea o privire ciudată, de consternare.

– Nu pleca, spuse el.

Era o rugăminte, fata nu-i mai auzise niciodată vocea atât de

plângăreaţă.

– De ce? A existat ceva ce n-ai avut? Ceva ce ai uitat să-ncerci?

Simţea cum glasul îi era pe punctul de a-i ceda.

– O să scap de ea, spuse bărbatul cu disperare.

– Pentru mine?

– Eşti frumoasă, Marie.

– Asta este? Asta-i tot ce ai să-mi spui?

– Da. M-am gândit... Nu te-am lovit niciodată. Nici măcar o dată.

– Şi vrei să continui? Asta vrei, Len? Vrei ca noi doi să navigăm în sus şi-n jos pe Juliffe tot restul vieţii?

– Te rog, Marie. O urăsc pe ea. Pe tine te doresc, nu pe ea.

Fata se opri la zece centimetri de el, simţindu-i în respiraţie mirosul fructului pe care-l mâncase de dimineaţă.

– Aşa să fie?

– Am bani. Ai trăi ca o prinţesă, îţi promit.

– Banii nu-nseamnă nimic. Eu trebuie să fiu iubită. M-aş dărui cu totul bărbatului care m-ar iubi. Tu mă iubeşti, Len? Mă iubeşti cu-adevărat?

– Da, Marie. Dumnezeule, da! *Te rog.* Vino cu mine!

Ea îşi plimbă un deget în lungul bărbiei lui. Lacrimile podidiseră ochii bărbatului.

– Atunci poţi să te-omori, Len, şopti fata răguşit. Fiindcă ea este tot ce ai. Ea este tot ce vei avea vreodată. Pentru tot restul vieţii tale, Len, vei trăi cu ştiinţa că eu sunt mereu de neatins pentru tine.

Aşteptă până ce chipul lui plin de speranţe şi tragism se boţi în umilire completă, apoi izbucni în râs. Era mult, mult mai satisfăcător decât să-i fi tras un genunchi în boaşe.

Pe drumul principal de pământ care se îndrepta spre vest mergea o căruţă plină cu grâne. O conducea un băiat de paisprezece ani în salopetă de doc, îndemnând la răstimpuri din hăţuri calul de povară. Marie făcu semn cu degetul mare, iar el încuviinţă energic din cap, holbându-se uluit la ea. Fata sui din mers.

– Cât mai e până la Durringham? întrebă ea.

– Cincizeci de kilometri. Dar eu nu merg aşa departe, doar până la Mepal.

– E bine pentru-nceput.

Marie se lăsă pe spate pe capra tare din scândură de lemn, şi hurducăturile roţilor o legănară lin dintr-o parte în alta. Soarele ardea, clătinăturile erau inconfortabile, calul duhnea. Se simţea minunat.

* * *

Gigantea avea vârsta de peste şapte mii de ani când Laton şi micul lui grup de discipoli sosiseră pe Lalonde. Se afla pe un dâmb mic, care-i ridica astfel şi mai mult înălţimea de peste trei sute de metri deasupra junglei înconjurătoare. Furtunile rupseseră şi-i destrămaseră vârful, formând un nod bulbucat de crenguţe încâlcite cu smocuri de frunze ce se îndreptau în toate direcţiile. Păsările transformaseră creştetul acesta diform într-un cuib voluminos, ciugulindu-l de-a lungul secolelor, până ce fusese ciuruit de un labirint de găuri.

Când ploua, apa se aduna în frunzele groase şi scămoase ale giganteii, împingând ramurile curbate în jos şi apropiindu-le şi mai mult de tulpina groasă. Apoi, ore în şir după încetarea ploii, stropii picurau în jos, udând gigantea începând de sus, iar crengile se ridicau lent înapoi. Dacă ai fi stat pe sol dedesubt, ai fi fost ca sub o cascadă micuţă, dar puternică. Ultimele petice de sol fuseseră spălate de sub ramuri cu câteva milenii în urmă. Rămăsese doar o încâlceală solidă şi unduitoare de rădăcini, care se extindeau o sută de metri de jur împrejur, slinoase ca bolovanii de pe ţărmuri la reflux.

Şoimul-negru al lui Laton îl adusese pe Lalonde în anul 2575. La momentul acela pe planetă nu existau nici o sută de oameni, o echipă interimară care se îngrijea de tabăra de la locul de asolizare. Echipa de evaluare ecologică îşi încheiase analiza şi plecase; echipa de inspecţie a Confederaţiei urma să sosească abia după un an. Laton obţinuse o copie ilegală după raportul confidenţial al companiei; planeta era locuibilă şi avea să obţină certificarea Confederaţiei. În cele din urmă aveau să apară colonişti; săraci lipiţi pământului, ignoranţi, fără tehnologii avansate. Ţinând seama de planurile lui explicite pentru viitor, avea să fie cultura perfectă în care să se infiltreze.

Ei asolizaseră în munţii din partea răsăriteană a Amariskului, douăzeci de oameni şi şapte jeepuri încărcate cu suficiente obiecte de lux pentru a face exilul suportabil, alături de stocuri mult mai esenţiale: sisteme manufacturiere cibernetice mici şi echipamentul lui genetic. Avea, de asemenea, cele nouă ovule

ale şoimului-negru, extrase din ovarele sale şi stocate în tau-zero. Şoimul-negru fusese trimis la pierzanie în steaua alb-albastră arzătoare, şi convoiul micuţ pornise să străbată jungla. Avuseseră nevoie de două zile pentru a ajunge la afluentul care într-o bună zi urma să fie botezat Quallheim. Trei zile de navigare (jeepurile aveau fuzelaje amfibie) îi aduseseră în Comitatul Schuster, un teritoriu unde solul era îndeajuns de adânc pentru gigantea. Intraseră din nou în junglă şi după o jumătate de zi el găsise probabil specimenul de gigantea cel mai mare de pe continent.

– Asta va merge, le spusese tovarăşilor săi. Ba chiar aş zice că-i foarte potrivită.

* * *

Ramurile încă îşi revărsau povara de apă provenită de la ploaia anterioară când Clive Jenson îl conduse pe Quinn pe colacii lunecoşi ai rădăcinilor giganteii. Dedesubtul uriaşelor crengi lăţoase, crepusculul era permanent. Apa răpăia, formând pârâiaşe care clipoceau şi gâlgâiau în jurul încâlcelilor intestinale de sub tălpile bărbaţilor.

Quinn rezistă impulsului de a-şi gârbovi umerii sub stropii mari ce-i picurau în cap. Spori sau sevă – ceva organic, în tot cazul – se coagulase, amestecându-se cu apa şi o transformase într-un lichid vâscos şi lipicios. La umbră era răcoare, ceva ce până atunci nu mai simţise pe Lalonde.

Se apropiau de tulpina colosală. Rădăcinile începeau să se curbeze în sus, spre verticală, talazuri de lemn care se spărgeau de o faleză de lemn. Între funiile groase se zăreau crăpături sinuoase, întunecate, de cinci ori mai înalte decât el, subţiindu-se treptat până deveneau fisuri nu mai late decât tăişul unui cuţit. Jenson păşi în una dintre ele. Quinn îl privi dispărând, apoi strânse din umeri şi-l urmă.

După cinci metri solul devenea plan şi pereţii se îndepărtau până la doi metri unul de celălalt, cu pătura grosolană de fibre a scoarţei giganteii lăsând loc lemnului neted. Fusese prelucrat, îşi dădu seama bărbatul. Pe Fratele Domnului, îşi tăiase casa în copac! Ce eforturi fuseseră necesare?

În faţă se întrezări scânteierea unei lumini. Quinn străbătu un pasaj în formă de S şi pătrunse într-o încăpere puternic iluminată. Era lungă de cincisprezece metri şi lată de zece, complet banală cu excepţia faptului că nu avea ferestre. Pe

cuierul de pe un perete atârna un şir de hanorace verde-închis. Lemnul de gigantea avea culoarea celui de nuc, dar o nuanţă mai deschisă, şi fibrele mult spaţiate, astfel încât se părea că pereţii ar fi fost construiţi din scânduri foarte late. Pe o latură a încăperii exista un birou ca o tejghea lungă de bar, realizat dintr-un singur bloc. Din capătul îndepărtat al biroului, o femeie îl privea impasibil.

Quinn rânji lent. Femeia părea să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani, era mai înaltă ca el, cu piele neagră, păr castaniu lung şi nas mic, cârn. Bluza fără mâneci de culoarea chihlimbarului şi şortul alb îi puneau în evidenţă corpul voluptuos.

Un licăr de neplăcere îi străbătu chipul.

– Nu fi dezgustător, Dexter.

– Poftim? N-am scos niciun cuvânt.

– Nici nu trebuia s-o faci. Mai curând m-aş fute c-un cimpicasnic servitor.

– Pot să mă uit?

Strâmbătura ei se intensifică.

– Stai locului – nu clinti, altfel îl pun pe Clive să te disece.

Luă de pe birou o baghetă senzorială.

Continuând să rânjească, Quinn ridică braţele şi o lăsă să-l scaneze cu bagheta. Clive Jenson stătea la doi metri depărtare, perfect nemişcat, în poziţie de drepţi, ca şi cum ar fi fost un mecanoid deconectat. Quinn încercă să nu trădeze cât de mult îl neliniştea postura aceea.

– De cât timp eşti aici? întrebă el.

– Destul.

– Cum să-ţi spun?

– Camilla.

– Perfect, Camilla, e cool. Ia zi, care-i treaba pe-aici?

– O să-l las pe Laton să-ţi povestească. Îşi bombă obrazul cu vârful limbii: Asta dacă nu va decide să te încorporeze ca pe Clive.

Quinn aruncă o privire către bărbatul încremenit.

– Unul dintre coloniştii din fermele Schuster?

– Exact.

– Aha.

– Ritmul cardiac îţi este ridicat, Dexter. Te-ngrijorează ceva?

– Nu. Dar pe tine?

Femeia lăsă bagheta pe birou.

– Acum poţi să mergi la Laton. Nu prezinţi niciun pericol: două implanturi şi mult tupeu.

Bărbatul se crispă la menţionarea implanturilor. În felul acela dispărea ultimul său atu, oricât de minuscul ar fi fost.

– M-a adus până aici, nu?

Camilla pornise către uşă.

– Să intri e partea cea mai uşoară.

O scară lată, în spirală, suia prin tulpină. Quinn întrezări coridoare şi odăi. Un nivel întreg era dedicat unui centru balnear complet, cu piscină. Aerul era plin de aburi, iar bărbaţi şi femei stăteau în apă sau pe diverse platforme; unul se întinsese pe o lespede şi era masat de o femeie de vârstă mijlocie care avea expresia goală a feţei pe care începuse s-o recunoască. Îşi dădu seama ce lipsea: unii oameni râdeau, însă nu vorbea nimeni. Cimpicasnici servitori mişunau pe coridoare în misiuni misterioase; erau înalţi de un metru şi jumătate şi mergeau cu un legănat aproape omenesc, iar blana aurie le era perfect ţesălată. Când se uită mai atent, Quinn văzu că aveau picioare normale, nu labele strămoşilor lor din junglele Pământului.

„Pe Fratele Domnului, alea-s construcţii edeniste! Ce pizda mă-sii-i asta?”

Camilla îl conduse pe un coridor care nu se deosebea cu nimic de celelalte. O uşă se deschise silenţios, un dreptunghi gros de lemn care avea drept balamale un soi de ţesut muscular sintetic.

– Vizuina leului, Dexter – haide, intră.

Uşa se închise la fel de neauzit pe cât se deschisese. Spaţiul dinăuntru era mare şi circular, cu plafon boltit. Mobilierul avea stilul minimalist sever: un birou cu tăblie din sticlă şi picioare metalice, o masă pentru mâncat, tot cu tăblie din sticlă, două banchete mici dispuse faţă în faţă; toate piesele de mobilier erau astfel aranjate, încât între ele să existe distanţe cât mai mari. O porţiune a peretelui era un ecran holografic care prezenta jungla de afară. Obiectivul videocamerei era mult deasupra vârfurilor arborilor şi arăta o întindere neîntreruptă de frunze; frânturi zdrenţuite de nori pluteau fără ţintă. În centrul încăperii se afla o stinghie din fier, la trei metri înălţime. De pe ea, vânturelul îl privea cu atenţie. Înăuntru se mai aflau două persoane: un bărbat aşezat la birou şi o tânără în picioare lângă banchete.

Laton se ridică de la birou. Era unul dintre bărbaţii cei mai

înalţi pe care Quinn îi văzuse vreodată; musculos, cu piele de culoarea scorţişoarei care părea mai degrabă un fel de bronz, decât pigmentare naturală, chip arătos, vag asiatic, cu ochi verde-cenuşiu afundaţi în orbite, şi barbă îngrijită, păr de abanos legat la spate într-o coadă mică. Purta o robă simplă de mătase verde, cu cordon. Vârsta i-ar fi fost greu de precizat – peste treizeci de ani, dar sub o sută. În mod evident era modificat genetic.

Aceasta era prezenţa pe care Quinn o căutase când Jenson îşi scosese gluga costumului cameleonic. Invincibila siguranţă de sine, un bărbat care inspira devoţiune.

– Quinn Dexter, ai cauzat destulă agitaţie printre colegii mei. Avem foarte puţini vizitatori, aşa cum îţi poţi imagina. Ia loc.

Laton indică o banchetă purpuriu-regal, unde aştepta fata.

– Te putem servi cu ceva, cât timp eşti aici? O băutură decentă? Sau poate o mâncare ca lumea? Prin bunul şi dragul Aberdale încă nu curg laptele şi mierea.

Instinctul lui Quinn îl îndemnă să refuze, totuşi oferta era prea ispititoare. Îl durea exact în cur, dacă în felul acela părea lacom şi inferior.

– O friptură, uşor în sânge, cu cartofi prăjiţi şi salată, fără muştar. Şi un pahar de lapte. N-aş fi crezut niciodată că voi duce dorul laptelui.

Afişă spre Laton un zâmbet despre care spera că era flegmatic, când bărbatul înalt se aşeză pe bancheta din faţa lui. Avea să-i fie foarte dificil să se dovedească mai impasibil decât el.

– Bineînţeles, cred că putem obţine aşa ceva. Folosim glande secretorii de hrană din zgârie-stele, modificate pentru a utiliza seva giganteii. Simţul gustului este adaptabil. Laton ridică uşor glasul: Anname, ocupă-te, te rog.

Fata schiţă o plecăciune vagă, nesigură. Quinn aprecie că avea doisprezece-treisprezece ani, cu păr blond, des, care-i cobora mai jos de umeri şi ten nordic, albicios; genele îi erau aproape invizibile. Ochii albastru-deschis i-l amintiră lui Quinn pe Gwyn Lawes în clipele dinaintea morţii. Anname era o fetiţă foarte, foarte speriată.

– Altă membră a familiilor dispărute? bănui el.

– Exact.

– Şi n-ai încorporat-o?

– Nu mi-a oferit niciun motiv pentru a o face. Masculii adulţi sunt utili pentru diversele munci intense şi de aceea îi păstrez; dar pentru băieţaşi n-am avut absolut nicio cerinţă, aşa că toţi au fost stocaţi ca materiale pentru transplanturi.

– Şi care ţi-au fost cerinţele?

– Ovare, în esenţă. Nu aveam o cantitate suficientă pentru etapa următoare a proiectului meu. A fost o situaţie pe care femelele din ferme au reuşit din fericire s-o îndrepte. Avem aici suficiente cuve de suspensie pentru a le menţine trompele uterine în stare complet funcţională, asigurându-mă astfel că îşi depun lunar micile şi preţioasele lor daruri în palma mea. Anname încă nu s-a maturizat complet pentru aşa ceva. Văzând că organele nu prosperă realmente deloc în cuve, o lăsăm să se-nvârtă pe aici până va fi pregătită. Unii dintre companionii mei au îndrăgit-o destul de mult. Mărturisesc că până şi eu o găsesc moderat de tolerabilă.

Anname îi aruncă o privire de teroare pură înainte ca uşa să se deschidă şi s-o lase să iasă.

– Aici e treabă de bitek, nu glumă, rosti Quinn. Dacă n-aş fi ştiut, aş fi zis că sunteţi edenişti.

Laton se încruntă.

– Oh, vai! Aşadar numele meu nu figurează în memoriile tale, nu?

– Nu. Ar trebui?

– Vai, vai, asta este gloria. Trecătoare, în cazul cel mai fericit. Bineînţeles că mi-am atins notorietatea cu un număr considerabil de ani înainte ca tu să te fi născut, aşa că, bănuiesc, n-ar fi surprinzător.

– Ce ai făcut?

– O incorectitudine în privinţa unei cantităţi de antimaterie, plus un virus proteanic care a afectat destul de rău personalitatea habitatului meu. Mă tem că l-am lansat înainte de finalizarea transferului codului AM replicant.

– Habitatul tău? Atunci eşti într-adevăr edenist?

– Foloseşti un timp verbal greşit. Am fost edenist, da.

– Dar voi sunteţi toţi legaţi prin afinitate. Niciunul dintre voi nu încalcă legea. Nu puteţi s-o faceţi.

– Oh, da, tânărul meu prieten, mă tem că eşti victima prejudecăţilor populare, ca să nu mai amintesc despre o propagandă de-a dreptul dezgustătoare din partea lui Jupiter. Nu

suntem mulţi, însă, crede-mă, nu toţi cei născuţi edenişti mor edenişti. Unii dintre noi, rebelii, am decuplat cacofonia aceea de nobilitate şi unitate care ne vomită în minţi în fiecare secundă a vieţii. Ne recâştigăm individualitatea şi libertatea mentală. Iar în majoritatea cazurilor, optăm pentru a ne urma cursul independent prin viaţă. Foştii noştri semeni şi egali ne numesc Şerpi.

Surâse ironic şi urmă:

– Evident, nu le place să ne admită existenţa. Ba chiar recurg la măsuri destul de obositoare pentru a ne urmări. Aşa se explică şi poziţia mea curentă.

– Şerpi, şopti Quinn. Asta sunt toţi oamenii. Aşa ne învaţă Fratele Domnului. Fiecare este o fiară în adâncul sufletului, este partea cea mai puternică din noi şi de aceea ne temem cel mai mult de ea. Dacă găseşti totuşi curajul pentru a o lăsa să conducă, nu poţi fi învins niciodată. Nu crezusem că un edenist îşi poate elibera fiara.

– O coincidenţă lingvistică destul de interesantă, murmură Laton.

Quinn se aplecă înainte.

– Nu-nţelegi? Noi doi suntem la fel. Amândoi păşim pe aceeaşi cărare. Suntem fraţi.

– Quinn Dexter, noi doi împărtăşim unele calităţi; dar trebuie să înţelegi că ai devenit un puşti rebutat şi apoi un membru al sectei Fratele Luminii din cauza condiţiilor sociale. Secta aceea a fost unica ta cale pentru a ieşi din mediocritate. Pe de altă parte, eu am optat să fiu ceea ce sunt după o examinare atentă a opţiunilor. Iar singurul lucru pe care-l păstrez din trecutul meu edenist este ateismul complet.

– Asta-i! Tu însuţi ai spus-o. Căcat – amândoi am băgat în pizda mă-sii viaţa banală. Noi îl urmăm pe Fratele Domnului în felul nostru, însă amândoi o facem.

Laton ridică din sprâncene cu un gest de exasperare.

– Constat că este o argumentaţie lipsită de rost. Despre ce doreai să discuţi cu mine?

– Vreau ajutorul tău pentru a subjuga Aberdale.

– De ce m-ar interesa să fac aşa ceva?

– Pentru că după aceea ţi-l voi da ţie.

Laton rămase inexpresiv pentru o clipă, după care înclină a înţelegere din cap.

– Bineînţeles, banii. Mă întrebasem pentru ce doreşti banii. Nu intenţionezi să fii lordul feudal al lui Aberdale, ci să pleci complet de pe Lalonde.

– Da, pe prima navă în care-mi pot cumpăra un loc. Dacă pot ajunge la Durringham înainte să se dea vreo alarmă, atunci aş putea folosi fără probleme discurile de credit Banca Joviană ale vreunui sătean. Iar, dacă tu ai fi şeful pe-aici, n-ar exista nicio alarmă.

– Şi ce se va întâmpla cu amicii tăi trivi, cei pe care pari atât de ocupat să-i botezi în sânge.

– Mă fut în gura lor. Vreau s-o tai de-aici. Am afaceri pe Pământ, afaceri serioase.

– Sunt convins.

– Ce spui atunci? Am putea colabora. Eu şi trivii i-am putea aduna pe femei şi pe copii în timpul zilei, când bărbaţii sunt plecaţi la vânătoare şi lucrul câmpului, şi să-i folosim ca ostatici. Îi ducem pe toţi în clădirea publică şi le luăm armele. După ce bărbaţii vor fi dezarmaţi, nu vei avea nicio problemă să-i încorporezi pe toţi, iar dup-aia îi laşi pur şi simplu să trăiască aşa cum fac şi în prezent. Pentru oricine ar apărea ulterior, Aberdale va fi un alt sat de căcat, plin de colonişti care se scarpină-n cur. Eu capăt ce-mi doresc – adică *să plec de-aici –,* iar tu te-alegi cu o mulţime de corpuri vii; plus că nu mai există riscul de securitate ca vreun necunoscut să descopere din întâmplare palatul ăsta din lemn şi s-anunţe la Durringham.

– Cred că-mi supraestimezi abilităţile.

– Nici vorbă. În niciun caz acum, după ce am văzut ce ai aici. Chestia asta cu încorporarea cred că seamănă cu sechestrarea de personalitate. Cu tehnologia aia ai putea conduce o arcologie întreagă.

– Da, însă regulatorii bitek pe care îi implantăm trebuie mai întâi să fie crescuţi. Nu-i am în stoc, în niciun caz cinci sute cincizeci de bucăţi. Durează.

– Şi ce dacă? Eu nu plec nicăieri.

– Aşa este. Şi, desigur, dacă aş fi de acord, nu ai aminti nimănui numele meu după ce vei reveni pe Pământ.

– Nu sunt sifonar. Ăsta-i unul din motivele pentru care mă aflu aici.

Laton se lăsă pe spate pe banchetă şi-l privi lung şi gânditor pe Quinn.

– Perfect. Dă-mi voie acum să-ţi fac la rândul meu o ofertă. Părăseşte Aberdale şi alătură-te mie. Am oricând nevoie de oameni cu un curaj ca al tău.

Quinn îşi lăsă ochii să rătăcească prin încăperea mare şi goală.

– De cât timp eşti aici?

– De vreo treizeci şi cinci de ani.

– Cam aşa mă gândisem şi eu; n-ai fi putut asoliza după sosirea coloniştilor, în niciun caz dacă eşti atât de bine cunoscut pe cât zici. Trebuie să-ţi spun că eu nu-s făcut pentru a trăi treizeci şi cinci de ani într-un copac fără ferestre. Şi oricum nu sunt edenist şi n-am şmecheria de afinitate pentru a controla bitekul.

– Asta se poate aranja, poţi utiliza simbionţii neuronali, aşa cum o face prietenul tău Powell Manani. Mai bine de o treime dintre colegii mei sunt adamişti, iar restul sunt copiii mei. După cum vezi, îţi pot da ceea ce-ţi doreşti cel mai mult.

– O vreau pe Banneth, iar ea se află la trei sute de ani-lumină depărtare. Tu n-o ai pe ea, ca să mi-o dai.

– Quinn Dexter, mă refer la ceea ce-ţi doreşti cu adevărat. Ceea ce ne dorim toţi cu adevărat.

– Ah, da? Ce anume?

– O formă de nemurire.

– Căcat! Până şi eu ştiu c-aşa ceva nu există. Maximumul pe care l-au putut scoate Saldana a fost două secole, iar asta cu tot bănetul lor şi cu echipele de cercetare genetică.

– Asta fiindcă ele merg pe calea greşită. Adamistă.

Quinn detesta felul în care era atras în conversaţia aceea. Nu era ceea ce-şi dorea, îşi imaginase cum îşi va ţine discursul prin care să subjuge Aberdale şi cum şeful ăsta îi va înţelege raţiunea. Acum era nevoit să se gândească la idei ţăcănite, cum era nemurirea, şi să încerce să găsească un pretext pentru care nu şi-ar fi dorit-o. Ceea ce era o prostie, pentru că bineînţeles că şi-ar fi dorit-o. Laton oricum n-o avea, ca să i-o poată oferi. În mod cert aici se utiliza tehnologie foarte înaltă, şi el le folosea pe fete pentru un soi de experiment biologic. Pe Fratele Domnului, Laton era un tip al naibii de şmecher!

– Şi care-i calea ta? întrebă fără chef.

– O combinaţie de afinitate şi procese de gândire derulate în paralel. Ştii că atunci când mor, edeniştii îşi transferă memoriile

în celulele naturale ale habitatului lor?

– Am auzit despre asta, da.

– Este o formă de nemurire, deşi eu o consider oarecum nesatisfăcătoare. După câteva secole, identitatea se destramă. Se pierde dorinţa de a trăi, dacă vrei să spui aşa. Este lesne de înţeles, realmente, nu mai există activităţi umane care să menţină scânteia vitalităţii care ne impulsionează pe toţi şi nu-ţi mai rămâne decât observarea, îţi trăieşti viaţa prin intermediul realizărilor descendenţilor tăi. Nu tocmai inspirator. De aceea am început să explorez opţiunea simplei transferări a memoriilor mele într-un corp nou. Un transfer direct este împiedicat de câteva probleme imediate. În primul rând ai nevoie de un creier gol, capabil de a stoca memoriile unui adult. Creierul unui prunc este gol, dar nu are capacitatea de a păstra personalitatea unui adult, acel secol şi jumătate de memorii acumulate care fac din noi ceea ce suntem. Atunci am început să examinez structura neuronală pentru a vedea dacă putea fi îmbunătăţită. Nu este un domeniu care să fi fost cercetat amănunţit. Mărimea creierului a fost mărită pentru a asigura o capacitate a memoriei capabilă să vă poarte printr-un secol şi jumătate, iar IQ-ul a fost crescut cu câteva puncte, însă structura în sine este un aspect pe care geneticienii nu l-au abordat. Am început să examinez ideea unor procese de gândire ale oamenilor derulate în paralel, la fel ca habitatele edeniste. Un habitat poate susţine simultan un milion de conversaţii şi în acelaşi timp să-şi regleze ambientul, acţionând ca un director executiv administrativ, plus o mie de alte funcţii, deşi n-are decât o singură conştiinţă. În acelaşi timp, noi, bieţii oameni muritori, nu putem să ne gândim ori să facem decât un singur lucru la un moment dat. Am încercat să reprofilez o reţea neurală, astfel încât să poată desfăşura câteva operaţiuni simultan. Asta a fost cheia. Am înţeles că, deoarece nu exista nicio limită cu privire la numărul operaţiunilor ce puteau fi desfăşurate, puteai să ai chiar mai multe unităţi independente, legate prin intermediul afinităţii şi partajând o identitate unică. În felul acela, când o unitate moare, nu există o pierdere a identităţii, ci conştiinţa rămâne intactă şi este crescută o unitate nouă care s-o înlocuiască.

– Unitate? repetă apăsat Quinn. Te referi la o „persoană”?

– Mă refer la un corp omenesc cu un creier modificat, legat prin afinitate de un număr oricât de mare de cópii clonate.

Acesta este proiectul căruia mi-am dedicat energiile aici, în exilul acesta. Cu un grad considerabil de succes, aş putea adăuga, în ciuda dificultăţilor cauzate de izolare. A fost conceput un creier cu procesări în paralel, pe care colegii mei îl secvenţiază actualmente în ADN-ul nucleelor mele plasmatice. După aceea clonele îmi vor fi crescute în exo-utere. Gândurile noastre vor fi legate din clipa concepţiei, clonele vor simţi tot ce simt eu, vor vedea ce văd eu. Personalitatea mea va sălăşlui în mod egal în fiecare dintre noi, ca o prezenţă omogenizată. Finalmente corpul iniţial se va veşteji şi va dispărea, dar eu voi dăinui. Pentru mine, moartea va fi de domeniul trecutului. Moartea va muri. Intenţionez să mă răspândesc pe planeta aceasta până ce resursele ei îmi vor aparţine, laolaltă cu industriile şi populaţia. Atunci se va modela o formă nouă de societate umană, una care nu va fi guvernată de orbul şi copleşitorul imperativ biologic de reproducere. Vom fi mai ordonaţi, mai chibzuiţi. Prevăd în cele din urmă încorporarea construcţiilor bitek în mine; voi fi nu numai corpuri omeneşti, ci şi nave stelare şi habitate. Viaţa fără limite temporale sau restricţii fizice. Voi transcende, Quinn; nu este acesta un vis pe care să merite să-l urmăreşti? Iar acum ţi-l ofer şi ţie. Fetele din ferme ne pot asigura destule ovule pentru a ne clona toţi. Modificarea ADN-ului tău este o chestiune simplă, şi toate clonele tale se vor putea reproduce. Te poţi alătura nouă, Quinn, poţi trăi de-a pururi. Poţi chiar să te ocupi de această Banneth; zece de tine, douăzeci, o armată de cópii identice ale tale îi pot ataca arcologia pentru a te răzbuna. Nu te atrage aşa ceva, Quinn? Nu are mai mult stil decât să fugi noaptea printr-o junglă şi să scoţi măruntaiele oamenilor pentru câteva mii de fuzidolari?

Doar autocontrolul deosebit al lui Quinn îi menţinu chipul într-o mască de indiferenţă. Îşi dorea să nu fi venit niciodată aici, îşi dorea să nu fi înţeles niciodată ce era vânturelul. Pe Fratele Domnului, ce-o regreta! Banneth nu era nimic prin comparaţie cu sonatul ăsta. Banneth era sănătatea logică pură. În acelaşi timp însă toate căcaturile revărsate de Laton aveau o logică teribilă, care-l atrăgea precum dansul văduvei-negre. Să-i spună că putea fi nemuritor era aceeaşi şmecherie pe care el o folosise cu trivii, dar în stil demonic, acoperindu-l de sângele conspiraţiei, asigurându-se că nu exista cale de întoarcere. Ştia că Laton nu-i va îngădui niciodată să ajungă la spaţioportul din Durringham, cu

atât mai puţin la o navă stelară de pe orbită. Nu acum, nu după ce el aflase totul. Singura cale de ieşire din copacul acesta – din încăperea aceasta! –, păstrându-şi propriul creier, era acceptul. Şi trebuia să fie acceptul cel mai convingător pe care-l declarase vreodată în viaţa sa.

– Şmecheria asta cu extinderea minţii înseamnă că va trebui să renunţ la credinţa mea? întrebă el.

Laton îi surâse scurt.

– Credinţa ta va fi amplificată, protejată împotriva pierderii în multiplele tale unităţi şi purtată în lungul secolelor. Ai putea chiar să ieşi din umbre ca să-ţi predici credinţa. Ce ar conta dacă unităţi individuale ar fi aruncate în temniţă sau executate? Acel tu care eşti tu ar dăinui.

– Şi sexul, aş continua să mă bucur de sex, nu?

– Da, cu o mică diferenţă: toate genele vor fi dominante. Fiecare copil pe care l-ai zămisli ar fi alta dintre unităţile tale.

– Şi cât de mult ai înaintat cu creierul ăsta cu procesare paralelă? Ai crescut realmente unul, ca să vezi dacă funcţionează?

– Un simulacru numeric a fost rulat printr-o reţea de procesoare bitek. Programul de analiză i-a dovedit validitatea. Este o tehnică standard, pe care geneticienii edenişti au utilizat-o la proiectarea şoimilor-de-vid. Ei funcţionează, nu?

– Sigur că da. Uite ce-i, sunt interesat, nu pot nega asta. Pe Fratele Domnului, să trăieşti de-a pururi, cine n-ar dori-o? Uite ce-ţi zic – n-o să fac nicio mişcare ca să revin pe Pământ, până vor apărea clonele astea ale tale din exo-utere. Dacă se dovedesc pe-atât de bune pe cât spui, vin lângă tine instantaneu. Dacă nu, o să reexaminăm situaţia. Ce pizda mă-sii, nu mă deranjează s-aştept câţiva ani, dacă atâta-i necesar pentru a le perfecţiona.

– O prudenţă lăudabilă, toarse Laton.

– Între timp ar fi o idee bună să bruiem blocul comunicator al supervizorului Manani. Pentru amândoi. Indiferent ce s-ar întâmpla în continuare, niciunul dintre noi nu vrea ca sătenii să ţipe după ajutor spre capitală. Nu-mi poţi da un flek încărcat cu vreun virus care să belească procesoarele? Dacă-l sparg pur şi simplu, o să ştie cine-a fost autorul.

Anname intră, aducând o tavă cu friptura lui Quinn şi un pahar cu jumătate de litru cu lapte. O aşeză în poala lui Quinn şi

privi ezitant către Laton.

– Nu, draga mea, îi spuse Laton. El nu este în niciun caz Sfântul Gheorghe sosit ca să te elibereze de mine, balaurul aruncător de flăcări.

Ea icni sonor şi se învăpăie la faţă.

Quinn rânji ca un lup, în vreme ce înfuleca friptura.

– Cred că pot accepta aranjamentul ăsta, rosti Laton. Unul dintre oamenii mei îţi va pregăti un flek, înainte de a pleca.

Quinn sorbi cu zgomot din lapte şi se şterse la gură cu dosul palmei.

– Grozav.

* * *

Ceva era în neregulă cu biserica din Aberdale. Doar jumătate din numărul stranelor fuseseră construite şi instalate, deşi Horst folosea ocazional scândurile de lemn geluit pe care trivii le tăiaseră la dimensiunile necesare pentru restul. El se îndoia că cele trei strane pe care le asamblase în ocazionalele accese de activitate indusă de ruşine ar fi putut susţine greutatea a mai mult de patru oameni. Totuşi, prin acoperiş nu curgea apă, exista familiaritatea conferită de cărţile de imnuri, odăjdii şi diversele obiecte de cult, iar el avea o colecţie vastă de pe flekuri cu muzică religioasă, pe care blocul audio-player le proiecta în toată clădirea. În ciuda începutului pe care dorea să-l uite, continua să simbolizeze o formă de speranţă. În ultima vreme devenise refugiul său. Poate că nu putea fi vorba despre pământ sfinţit – iar Horst nu era într-atât de naiv, încât să creadă că ar fi reprezentat vreo formă de protecţie –, dar trivii nu intrau niciodată aici.

Însă ceva intrase.

Horst stătu în faţa banchetei care slujea drept altar, cu firişoarele de păr de pe braţe zbârlite ca şi cum s-ar fi aflat într-un câmp puternic de electricitate statică. În biserică exista o prezenţă, eterică, totuşi deţinând o forţă brutală. O putea percepe, privindu-l. O vârstă aproape mai presus de înţelegere. Prima dată când văzuse o gigantea, Horst petrecuse mai bine de o oră doar holbându-se stupefiat la ea, cu capul dat pe spate – un organism viu care fusese deja bătrân când Hristos păşise pe Pământ. Dar gigantea nu reprezenta nimic prin comparaţie cu ceea ce exista acum aici, arborele era un biet prunc. Vârsta, vârsta adevărată, era ceva înspăimântător.

Horst nu credea în fantome. În plus, prezenţa era prea reală pentru aşa ceva. Ea submina biserica, absorbind puţinul caracter divin care existase cândva.

– Ce eşti? şopti bărbatul spre briza lină.

Noaptea cobora afară, şi vârfurile copacilor se legănau, proiectând o linie zimţată, neagră ca tăciunele, pe fundalul cerului roz-auriu. Bărbaţii reveneau de pe ogoare, asudaţi şi obosiţi, însă zâmbitori. Glasurile răsunau prin luminiş. Aberdale era atât de paşnic, încât semăna cu tot ce-şi dorise el când părăsise Pământul.

– Ce eşti? repetă Horst. Aceasta este o biserică, un lăcaş al Domnului. Nu voi accepta ca aici să se comită vreun sacrilegiu. Sunt bineveniţi doar cei care se căiesc cu adevărat.

Pentru un moment ameţitor, gândurile i se năpustiră cu violenţă prin spaţiul pustiu. Viteza era terifiantă. Răcni, şocat, fiindcă în jurul său nu exista nimic, nici corp, nici stele. Aşa şi-ar fi imaginat el că ar fi arătat non-dimensiunea din exteriorul unei nave stelare când efectua un salt.

Brusc, reveni în biserică. O steluţă rubinie ardea în aer la doi metri în faţa lui.

Se holbă la ea, uluit, apoi chicoti:

– Stea strălucitoare, stea din depărtare – cine eşti tu oare?

Steaua dispăru.

Râsetul i se transformă într-un scâncet sugrumat. Bărbatul ieşi în goană în poieniţa amurgită, poticnindu-se prin pământul moale al grădinii de zarzavaturi, ignorând plantele firave pe care le strivea sub tălpi.

Peste câteva ore, cântecele sale îi atraseră pe săteni. Stătea pe ponton, cu o sticlă de votcă distilată local. Grupul care se strânsese îl privi cu dispreţ.

– Diavoli! răcni Horst când Powell Manani şi alţi doi bărbaţi îl ridicară în picioare. Ei i-au invocat aici pe diavolii sângeroşi.

Ruth îi azvârli o singură uitătură dezgustată, după care reveni la cabana ei.

Horst fu purtat târâş până în patul său, unde-i administrară unul dintre propriile sale tranchilizante. Adormi, mormăind întruna avertismente.

* * *

Ly-cilful era interesat de oameni. Dintre cele o sută şaptezeci de milioane de specii înzestrate cu raţiune pe care le întâlnise,

numai trei sute de mii fuseseră capabile să-l perceapă, fie prin intermediul tehnologiei, fie al psihicului.

În mod clar preotul fusese conştient de focalizarea identităţii sale, deşi nu-i înţelesese natura. În mod evident oamenii deţineau o conştientizare rudimentară a ambientului lor energistic. Căută prin înregistrările pe care le compilase din accesarea puţinelor blocuri procesoare şi flekuri de memorie disponibile în Aberdale, care cuprindeau în majoritate textele educaţionale ale lui Ruth Hilton. Aşa-numitele abilităţi psihice erau tratate în general cu superioritate, ca halucinaţii sau escrocherii comise în scopul obţinerii de câştiguri financiare. Cu toate acestea, rasa avea o istorie vastă de incidente şi mituri de natură psihică, iar credinţele ei religioase, care continuau în forţă, constituiau o indicaţie asupra extinderii acestor facultăţi, conferind evenimentelor „supranaturale” o ortodoxie respectabilă. În mod evident exista un potenţial însemnat pentru dezvoltarea percepţiei energistice, care era însă inhibat de mentalitatea raţională. Conflictul îi era familiar ly-cilfului, deşi nu cunoscuse altă rasă în care cele două naturi opuse să fi fost atât de antagonice.

* * *

Ce crezi? îşi întrebă Laton colegii, când uşa se închise în urma lui Quinn.

Un răhăţel psihopat, la care se adaugă o predispoziţie urâţică spre sadism, spuse Waldsey, şeful tehnologilor virali din grup.

În mod clar, Dexter este instabil, zise Camilla. **Nu cred că te poţi încrede în el să respecte vreo înţelegere. Motivatorul lui dominant este obsesia răzbunării faţă de persoana Banneth. Este improbabil ca planul nostru de nemurire s-o înlocuiască; este prea cerebral.**

Eu spun că ar trebui să-l eliminăm, spuse Salkid.

Sunt înclinat să fiu de acord, încuviinţă Laton. **Păcat. Aduce cumva cu a-ţi urmări o versiune miniaturală a propriei persoane.**

Tu n-ai fost niciodată atât de arbitrar, tată, zise Camilla.

Ţinând seama de circumstanţe, aş fi putut să fiu. Speculaţia este însă irelevantă. Problema noastră imediată nu o reprezintă securitatea proprie. Putem presupune în mod rezonabil că Quinn Dexter i-a informat

pe majoritatea tovarăşilor lui trivi, dacă nu pe toţi, despre ceva rău care pândeşte în păduri. Asta ne va îngreuna viaţa.

Şi? Îi preluăm pur şi simplu pe toţi, spuse Salkid. Dintre toţi exilaţii, fostul căpitan al şoimului-negru era cel mai afectat de deceniile de inactivitate. **O să-i conduc eu pe încorporaţi. Va fi o plăcere.**

Salkid, încetează să te mai comporţi ca un ţărănoi, zise Laton. **Nu-i putem elimina singuri pe toţi trivii. Atenţia pe care ar genera-o o asemenea acţiune făţişă ar fi realmente intolerabilă, sosind atât de curând după cele întâmplate la ferme.**

Şi atunci?

Mai întâi vom aştepta până ce Quinn Dexter bruiază comunicatorul supervizorului Manani, apoi va trebui să-i determinăm pe săteni să-i elimine pe trivi pentru noi.

Cum? întrebă Waldsey.

Preotul ştie deja că trivii sunt adoratorii Diavolului. Vom aduce pur şi simplu faptul la cunoştinţa tuturor într-un mod pe care nu-l vor putea ignora.

12

Idria descria o orbită uşor eliptică prin centura asteroidală Lyll din sistemul Noua Californie, la distanţa medie de o sută şaptezeci de milioane de kilometri de steaua primară G5. Era un bolovan din piatră şi fier, care semăna cu un nap învineţit şi pe cale de descuamare, lung de şaptesprezece kilometri pe axa lungă şi având unsprezece kilometri pe axa scurtă, de rotaţie. O formaţiune inelară din treizeci şi două de staţii industriale atârna deasupra rocii negre şi încreţite, recipiente nesătule ale unui flux interminabil de materii prime expediate de pe spaţioportul non-rotativ al Idriei.

Varietatea acelor compuşi chimici era cea care justifica investiţia considerabilă făcută în asteroid. Combinaţia de resurse a Idriei era rară şi raritatea atrage întotdeauna bani.

În anul 2402, un vehicul de explorare găsise filoane lungi de minerale întinse ca un curcubeu bolnav prin zăcămintele obişnuite de metal, un amestec ciudat de sulfuri, alumine şi silice. O şedinţă a consiliului de administraţie al asteroidului apreciase că respectiva concentraţie de straturi cristaline era îndeajuns de valoroasă pentru a îndreptăţi o operaţiune de exploatare, iar minerii şi maşinăriile lor grele de excavare începuseră să sape puţuri în interior în anul 2408. Urmaseră apoi staţiile industriale care rafinau şi procesau minereurile direct în carieră. Populaţia începuse să sporească încetişor, fuseseră extinse caverne şi începute biosfere. Până în 2450, caverna centrală avea lungimea de cinci kilometri şi lăţimea de patru. Rotaţia Idriei fusese mărită, astfel încât pe podeaua cavernei să existe 0,5 *g* standard. De acum locuiau înăuntru nouăzeci de mii de oameni care alcătuiau o comunitate autonomă în majoritatea domeniilor. A fost declarată independentă şi şi-a câştigat un loc în Adunarea sistemului planetar local. Era totuşi proprietatea unei companii – Lassen Interstelar.

Lassen se ocupa de minerit, transport, finanţe, componente şi sisteme militare… alături de multe altele. Era o companie tipică pentru Noua Californie, produsul a nenumărate fuziuni şi preluări; extensia liniară a vechilor săi predecesori tereştri care înfloriseră pe ţărmul vestic al Americii. Managementul său se închina eticii supracapitaliste, extinzându-se în mod agresiv,

mulgând guvernele pentru contracte de dezvoltare, presând Adunarea pentru relaxări fiscale tot mai convenabile, răspândind sucursale prin Confederaţie, băgând beţe în roate opoziţiei la fiecare ocazie.

Pe Noua Californie îşi aveau baza mii de companii similare. Tigri corporativi ale căror prăzi ridicau standardul traiului în tot sistemul. Natura competiţiei lor era aprigă şi belicoasă. Adunarea Confederaţiei votase câteva moţiuni de cenzură privind exporturile lor dubioase şi deschisese anchete asupra contractelor individuale de livrare. Nivelul tehnologic al Noii Californii era ridicat, şi produsele sale militare foarte solicitate. Companiile erau indiferente faţă de utilizarea lor finală; odată ce cumpărătorul fusese identificat, oferta făcută şi finanţarea organizată, nimic nu avea să fie îngăduit pentru a opri vânzarea. Nici oficiul guvernamental de acordare a licenţelor pentru export şi cu siguranţă nici inspectorii băgăcioşi ai Confederaţiei. Din cauza lor, livrarea putea fi o problemă, mai ales în cazul contractelor mai delicate spre sisteme stelare ce operau embargouri neraţionale. Căpitanii care acceptau astfel de contracte se puteau aştepta la recompense mari. Iar provocarea în sine atrăgea cu certitudine un anumit tip de indivizi.

* * *

Lady Macbeth se afla pe un suport de andocare în una dintre cele treizeci de staţii industriale ce descriau o orbită imprecisă în jurul Idriei. Ambele uşi circulare ale calelor de marfă de pe partea frontală a fuzelajului erau deschise şi în amândouă se zăreau grote metalice de nervuri de rigidizare în jurul cărora se încolăceau cabluri de energie şi date, cleme pentru fixarea mărfurilor şi mufe de interfaţare pentru reglementările ambientale; toate învelite în foiţă de aur mat şi slab iluminate.

Silozul de andocare era un crater cu diametrul de şaptezeci şi cinci de metri din carbotan şi materiale compozite, nervurat cu conducte şi tuburi. Spoturi dispuse pe circumferinţa pereţilor curbi proiectau raze alb-orbitor pe carcasa plumburie a navei, compensând razele solare palide ce cădeau peste staţie atunci când intra în penumbra Idriei. De jur împrejurul buzei silozului existau câteva rastele de stocare ce aduceau mult cu eşafodajele de schele abandonate de pe timpul construirii staţiei. Toate erau echipate cu un braţ telecomandat lung cu patru articulaţii, pentru încărcarea şi descărcarea mărfurilor din nave. Braţele

erau operate de la console situate în mici bule transparente care ieşeau în relief pe suprafaţa carbotanului aidoma cochiliilor lustruite de scoici.

Joshua Calvert atârna de un inel de prindere în compartimentul supervizorului de marfă, cu chipul la câţiva centimetri de sticla curbată protejată împotriva radiaţiilor, şi privea braţul telecomandat care ridica alt container din rastelul de stocare. Containerele erau lungi de doi metri, cilindri presurizaţi cu capetele uşor rotunjite; învelişul gros şi alb din compozit pe bază de siliciu le proteja de variaţiile mari de temperaturi întâlnite în spaţiu. Erau ştanţate cu logoul Lassen al vulturului geometric şi cu multe rânduri de litere roşii serigrafiate. Potrivit codurilor respective, conţineau bobine pentru compresie magnetică de înaltă densitate pentru tokamakuri. Iar nouăzeci la sută dintre containere conţineau într-adevăr bobinele respective; în restul de zece la sută se aflau bobine mai mici, mai compacte ce produceau un câmp magnetic încă şi mai puternic, adecvat pentru delimitarea antimateriei.

Braţul telecomandat coborî containerul în cala lui *Lady Mac* şi un set de cleme de fixare se închiseră în jurul său. Joshua simţea un fior considerabil de nelinişte. În interiorul sistemului Noua Californie bobinele reprezentau o marfă perfect legală, indiferent de codurile ce induceau în eroare. În spaţiul interstelar însă legalitatea lor era foarte ambiguă, deşi un avocat decent ar fi trebuit să poată anula orice acuzaţii. Iar în sistemul Puerto de Santa Maria unde trebuia să le transporte el, bobinele anunţau necazuri mari cu majuscule de zece metri înălţime.

Mâna Sarhei Mitcham o strânse pe cea a tânărului.

– Chiar avem nevoie de asta? murmură ea.

Îşi scosese casca în interiorul emisferei transparente, lăsându-şi părul scurt şi castaniu să plutească letargic în imponderabilitate. Buzele îi erau subţiate într-un rictus de îngrijorare.

– Mă tem că da.

O gâdilă în palmă cu vârful unui deget, într-un semnal privat pe care-l utilizau frecvent la bordul lui *Lady Mac.* Sarha era o amantă plină de vigoare şi ei petrecuseră ore lungi experimentând în cuşca din cabina lui, dar de data aceasta nu-i putu alunga neliniştea.

Nu era vorba că *Lady Macbeth* n-ar fi câştigat bani frumoşi; în

cele opt luni care trecuseră de la prima cursă comandată de Roland Frampton, făcuseră şapte transporturi cu marfă şi unul cu un grup de pasageri, specialişti în bacteriologie, care mergeau pe Northway pentru a se alătura unei echipe de evaluare ecologică. În acelaşi timp *Lady Macbeth* înghiţea bani cu o viteză colosală: combustibil şi consumabile de fiecare dată când andocau; o listă nesfârşită de piese de schimb – practic nu existase niciun zbor în care să nu se defecteze ceva sau în care să nu fie necesară o înlocuire obligatorie cauzată de expirarea duratei de viaţă; salariile echipajului trebuiau plătite; la care se adăugau taxele din spaţioporturi, vama şi taxele de imigrare. Joshua nu-şi dăduse seama de dimensiunile imense ale cheltuielilor implicate în operarea lui *Lady Macbeth.* Cumva, Marcus Calvert trecuse peste partea aceea. Profitul era mic, oscilând la limita inexistenţei şi el nu-şi putea permite să-şi crească onorariul mai mult, fiindcă nu s-ar mai fi ales cu nicio comandă. Practic, câştigase mai mult când fusese scotocitor.

Aşa că acum ştia adevărul dinapoia conversaţiilor căpitanilor din Barul Harkey's şi din nenumăratele sale omoloage din toată Confederaţia. Aidoma lui, ei toţi spuneau că se descurcau minunat şi că zburau doar pentru viaţa grozavă pe care le-o ofereau călătoriile, nu din necesităţi financiare. Minciuni, toate nu erau decât un eşafodaj magnific şi artistic de minciuni. Băncile nu se clinteau din sediile lor şi câştigau bani cu lopata, pe când toţi ceilalţi munceau din greu pentru a-şi câştiga existenţa.

– Nu-i nicio ruşine, îi spusese Hasan Rawand cu două săptămâni în urmă. Toţi tragem la acelaşi jug. Ce dracu', Joshua, tu stai mult mai bine decât majoritatea noastră! Tu n-ai ipoteci de achitat.

Hasan era căpitanul lui *Dechal,* o navă comercială independentă mai mică decât *Lady Mac.* Avea şaptezeci şi cinci de ani şi zbura de cincizeci de ani, iar în ultimii cincisprezece fusese căpitan-proprietar.

– Banii serioşi nu se câştigă din transportul de marfă, explicase el. Nu-s pentru oameni ca noi. Sunt numai firimituri care să ne-ajute să nu murim de foame. Companiile mari au monopol pe toate rutele cu-adevărat profitabile. Ele operează carteluri impenetrabile, în care unii ca tine şi ca mine n-au nicio şansă să pătrundă.

Cei doi beau într-un club din secţiunea de dormitoare a unei staţii industriale aflată pe orbita lui Baydon, o roată din alitiu care se rotea pentru a produce 0,6 *g* standard pe circumferinţă. Joshua se rezemase de tejgheaua barului şi privise faţa întunecată a planetei care luneca dincolo de fereastra uriaşă. Scânteile de lumină ale aşezărilor trasau curbe stranii prin beznă.

– Şi-atunci unde-s banii? întrebase el.

Băuse zdravăn şi fără pauză de trei ore, îndeajuns pentru ca suficient alcool să treacă dincolo de organele lui amplificate şi să-i pătrundă în creier, conferind universului o aură agreabilă.

– În cursele care utilizează al patrulea tub de propulsie cu care-i dotată *Lady Mac.*

– Lasă-le baltă pe-alea, nu-mi arde chiar aşa buza după bani.

– În regul-atunci. Hasan gesticulase larg, şi berea îi ieşise din pahar, cu picăturile pornind lent pe o curbă largă. Vreau doar să zic c-asta-i natura lor: cu lupte şi sancţiuni. Astea-s chestiile pentru care independenţii ca noi există-n galaxie. La răstimpuri toţi piloţii mai fac câte-o cursă de-aia. Unii dintre noi, ca mine, le fac mai des ca majoritatea. Astea păstrează carcasa intactă şi radiaţia în exterioru' deflectorului.

– Faci multe curse de-astea? întrebase Joshua, privind posomorât în adâncul paharului.

– Ceva… Nu foarte multe. De-aici vine reputaţia noastră de băieţi răi. Lumea crede că le facem tot timpul. Nu-i adevărat. Însă lumea nu ştie de-astea, de cursele banale pe care le facem cincizeci de săptămâni pe an. Despre noi se aude doar când suntem prinşi, şi agenţiile de ştiri împânzesc reţelele cu arestarea. Noi suntem victimele permanente ale unei publicităţi negative. Ar trebui să-i dăm în judecată.

– Dar tu n-ai fost prins?

– Încă. Eu folosesc o metodă care-i practic garantată, totuşi necesită două nave.

– Aha…

Joshua fusese probabil mai beat decât îşi dăduse seama, pentru că se auzise în continuare întrebând:

– Ia mai povesteşte-mi.

Iar acum, după două săptămâni, începea să regrete că ascultase. Deşi, trebuia să recunoască, era o metodă aproape al naibii de garantată. Cele două săptămâni fuseseră petrecute în pregătiri frenetice. Dintr-un punct de vedere, faptul că Hasan se

gândise la el ca la un potenţial partener era un compliment indirect, fiindcă numai căpitanii foarte buni puteau spera să reuşească. Iar riscul final nu-i revenea lui în cursa aceasta. El era partenerul secundar. Şi douăzeci la sută nu era o sumă la care să strâmbi din nas, mai ales când însemna opt sute de mii de fuzidolari, dintre care jumătate în avans.

Ultimul container cu bobine magnetice fu fixat în cala pentru marfă a lui *Lady Mac.* Sarha suspină încet şi trist când braţul telecomandat se plie în suportul său. Cursa aceasta o neliniştea, dar fusese de acord, alături de restul echipajului când Joshua le explicase despre ce era vorba. Iar situaţia lor financiară devenea inconfortabil de şubredă. Până şi flekurile cu albume ale formaţiilor StF pe care echipajul le vindea întotdeauna prin porturi distribuitorilor ilegali aduceau preţuri minime. O parte însemnată din stocul ei privat se învechea, deoarece distribuţia companiilor oficiale o prindea din urmă. Aici, pe Idria, ea cumpărase practic mai multe albume decât vânduse. Cel puţin Noua Californie era un sistem avid după cultura StF, aşa că ar fi trebuit să poată vinde înregistrările noi timp de vreo şase luni, mai ales în genul de porturi uitate de lume spre care zbura *Lady Macbeth.*

Banii aveau să intre în fondul comun al echipajului, astfel ca peste două luni să-şi poată finanţa propriile transporturi. Era singurul lor vis luminos, care făcea mai tolerabilă rutina cotidiană. Norfolk ajungea curând la conjuncţie şi un transport de Lacrimi le-ar fi adus un profit real, dacă ei ar fi fost proprietarii mărfii, nu doar simplii transportatori. Şi atunci poate că n-ar mai fi trebuit să repete multă vreme genul acesta de cursă.

– Toate sunt încărcate şi n-ai nici măcar o zgârietură pe carcasă, anunţă încântată operatoarea braţului telecomandat.

Joshua privi peste umăr şi-i zâmbi. Era zveltă şi niţel cam înaltă pentru gustul lui, însă uniforma-combinezon reliefa o colecţie atrăgătoare de curbe sub ţesătura de culoarea smaraldului.

– Da, bună treabă, mulţumesc.

Datavizǎ consola ei, încărcându-şi codul personal pentru a confirma transferul mărfurilor la bordul lui *Lady Mac.*

Femeia verifică datele şi-i întinse flekul cu declaraţia de expediţie.

– *Bon voyage,* căpitane!

Joshua şi Sarha plutiră afară din compartiment şi se strecurară prin labirintul de coridoare înguste, către tubul-ecluză telescopic care lega capsulele de susţinere biotică din *Lady Mac* de staţie.

Operatoarea braţului telecomandat aşteptă un minut după plecarea lor, apoi închise ochii.

Toate containerele au fost încărcate. *Lady Macbeth* este programată să se deconecteze de la staţie peste optsprezece minute.

Mulţumesc, răspunse *Oenone.*

* * *

Simţurile Seninătăţii percepură distorsionarea gravitaţională cauzată de deschiderea capătului găurii-de-vierme într-o zonă de ieşire desemnată, la o sută cincisprezece mii de kilometri de habitat. Pe fundalul imensităţii galben-maronie a lui Mirchusko, capătul era un disc neutru bidimensional. Privindu-l printr-un senzor optic de pe una dintre platformele sale defensive strategice care înconjurau zona, Seninătate căpăta însă o senzaţie extrem de puternică de *profunzime.*

Ilex zbură afară din gaura-de-vierme. Şoimul-de-vid cu carcasa mai mult gri decât albastrul obişnuit se îndepărtă lin de capătul care se contractă rapid.

***Ilex,* nava Marinei Confederaţiei ALV-90100, solicită permisiunea de apropiere şi andocare,** anunţă el oficial.

Acordată, răspunse Seninătate.

Şoimul-de-vid acceleră spre habitat, ajungând aproape imediat la trei *g.*

Eşti binevenit, spuse Seninătate. **Puţini şoimi-de-vid mă vizitează.**

Mulţumesc. Deşi nu este un privilegiu la care să mă fi aşteptat. Până acum trei zile am fost repartizaţi pentru misiuni de patrulare în sectorul Ellas. Acum am fost trecuţi pe misiune de curierat diplomatic. Căpitanul meu, Auster, este uşor nemulţumit. Spune că nu ne-am înrolat ca să fim folosiţi drept serviciu de taxi.

Oho, asta sună chiar interesant.

Cred că circumstanţele sunt excepţionale. Iar în legătură cu asta, căpitanul meu are altă solicitare. O roagă pe Ione Saldana să-l primească pe căpitanul Maynard Khanna, trimis special al Prim-amiralului Samual

Aleksandrovici.

Ai venit direct de la Avon pentru a-l aduce pe căpitanul acesta?

Da.

Lordul Ruinelor este onorat să accepte trimisul Amiralului şi-l invită pe căpitanul Auster şi echipajul său la cină în seara aceasta.

Căpitanul meu acceptă. Este curios cu privire la Ione Saldana, agenţiile de ştiri au fost de-a dreptul exuberante în privinţa ei.

Ţi-aş putea spune una sau două poveşti despre ea.

Serios?

Şi m-ar interesa să aud despre sectorul Ellas. Sunt mulţi piraţi pe acolo?

* * *

Vagonetul tubului se opri, şi căpitanul Khanna coborî pe peronul staţiei micuţe. Era un bărbat în vârstă de treizeci şi opt de ani, cu păr roşu-nisipiu tuns periuţă, ten palid predispus la pistrui dacă îl prindea soarele, trăsături regulate şi ochi căprui-închis. Corpul îi era menţinut în formă prin patruzeci de minute susţinute de exerciţii aprobate de Marină, în fiecare dimineaţă fără excepţie. Terminase al treilea din clasa lui de o sută cincisprezece ofiţeri cadeţi; ar fi fost primul, însă la evaluarea psihologică calculatorul afirmase că nu avea suficientă flexibilitate, fiind „orientat spre doctrină”.

Făcea parte de optsprezece luni din personalul executiv al Prim-amiralului, timp în care nu comisese nici măcar o eroare. Aceasta era prima lui misiune independentă şi se simţea realmente terifiat. Se descurca perfect cu decizii tactice şi de comandă, ba chiar şi cu intrigile din biroul Amiralităţii, însă o adolescentă, oaia neagră a dinastiei Saldana, semisihastră şi universal admirată, legată prin afinitate cu un habitat bitek non-edenist era cu totul altceva. Cum dracu’ să pregăteşti profilurile de analiză motivaţională ale unei asemenea creaturi?

– O să te descurci perfect, îi spusese amiralul Aleksandrovici în briefingul final. Eşti îndeajuns de tânăr ca să n-o stresezi şi îndeajuns de isteţ ca să nu-i insulţi inteligenţa. În plus, toate fetele se dau în vânt după uniforma militară.

Îi făcuse cu ochiul şi-l bătuse pe spate ca între bărbaţi.

Maynard Khanna îşi netezi vestonul uniformei bleumarin

imaculate, îşi aşeză chipiul ferm pe cap, îndreptă umerii şi sui treptele ce ieşeau din staţie. Ajunse într-o curte interioară pavată cu lespezi şi mărginită cu jardiniere pline de begonii şi fucsii colorate. Poteci se desprindeau în toate direcţiile în parcul subtropical din jur. La o sută de metri depărtare, zări o clădire; dar îi aruncă doar o privire fugară, pentru că se uită uluit în jur. După ce părăsise ecluza pneumatică de la piedestalul de andocare, suise direct în vagonetul care-l aştepta şi până acum nu văzuse nimic din interior. Dimensiunile Seninătăţii erau în sine copleşitoare, fiind îndeajuns de mare pentru a înghiţi două habitate edeniste standard şi a le rostogoli prin interior ca pe nişte zaruri într-un pahar. Un tub de lumină axial orbitor strălucea fierbinte, nori albi ca din vată de zahăr se deplasau lent prin văzduh. O panoramă de păduri şi pajişti presărate de lacuri argintii şi cursuri lungi de apă se ridicau de o parte şi alta a sa ca pereţii unui canion din Paradis, iar la vreo opt kilometri depărtare se vedea o mare – nu i-ar fi putut spune altfel, întrucât avea valuri sclipitoare şi insuliţe pitoreşti. Îi urmări arcul care se ridica întruna, lăsându-şi capul pe spate până ce fu cât pe-aici să-şi scape chipiul. Milioane de tone de apă erau suspendate deasupra lui, gata să se prăbuşească într-un potop care l-ar fi copleşit pe Noe.

Coborî iute ochii, străduindu-se să-şi amintească în ce fel scăpase de ameţeală când vizitase habitatele edeniste de pe orbita lui Jupiter.

– Nu privi decât strict pe orizontală şi ţine minte mereu că amărâtul de deasupra ta crede c-o să cazi peste el, îi spusese ghidul bătrân şi morocănos.

Ştiind că fusese învins chiar înainte să fi început, Maynard porni pe aleea cu dale galben-maronii spre clădirea ce aducea cu un templu elen. Era o bazilică lungă, cu un capăt deschis într-o zonă circulară cu acoperiş în formă de cupolă dintr-un material negru ca noaptea susţinut de piloni albi; spaţiile dintre piloni erau umplute cu panouri din sticlă-oglindă albastră.

Poteca îl duse către capătul opus al bazilicii, unde o pereche de gardişti stăteau de pază precum statui de goblini de coşmar de ambele părţi ale arcadei intrării.

– Căpitanul Khanna? întrebă unul dintre ei.

Glasul era blând şi prietenos, cu totul diferit de aspectul său.

– Da.

– Lordul Ruinelor te aşteaptă acum. Urmează-mi, te rog, servitorul.

Gardistul se întoarse şi-l conduse în clădire. Merseră printr-o navă centrală cu tablouri mari în rame poleite atârnate pe pereţii din marmură albă şi cafenie.

La început Maynard crezu că erau holograme şi abia după aceea observă că erau bidimensionale, iar o examinare mai atentă dezvălui că erau picturi în ulei. Majoritatea prezentau peisaje rurale, în care oamenii purtau costume complicate, baroce, călări pe cai ori strânşi în grupuri ostentative. Scene de pe Pământul vechi – din epoca preindustrială –, iar un Saldana nu s-ar fi încurcat niciodată cu cópii. Trebuiau să fie autentice. Mintea i se înfioră la valoarea lor; cu banii pe care i-ar fi adus o singură pictură dintre acelea ai fi putut cumpăra un crucişător.

În capătul opus al navei centrale, o capsulă Vostok se afla pe un suport sub un dom de sticlă protectoare. Maynard se opri şi privi cu un amestec de surescitare şi admiraţie sfera veche şi uzată. Era atât de mică, atât de *rudimentară,* totuşi, pentru câţiva ani, reprezentase apogeul tehnologiei umane. Oare ce ar fi crezut despre Seninătate cosmonautul care zburase cu ea în spaţiu?

– Care dintre ele este? îl întrebă încetişor pe gardist.

– Vostok 6, care a dus-o pe Valentina Tereşkova pe orbită în 1963. Ea a fost prima femeie în spaţiu.

Ione Saldana îl aştepta în sala de audienţe mare şi rotundă din capătul navei. Stătea aşezată îndărătul unui birou din lemn în formă de semilună, poziţionat în centrul încăperii; planuri groase de lumină pătrundeau prin panourile gigantice de sticlă dintre pilaştri, transformând aerul într-o pâclă de platină.

Podeaua din polip alb era gravată cu emblema uriaşă a unui fenix încoronat, în stacojiu şi albastru. Bărbatul avu nevoie de o veşnicie ca să ajungă de la uşă la birou; sunetele cizmelor sale ce ţăcăneau pe suprafaţa lustruită răsunau sonor în imensul spaţiu gol.

„Intenţionat să intimideze”, gândi el. „Ştii cât eşti de singur când te confrunţi cu ea.”

Efectuă un salut perfect când ajunse la birou. La urma urmelor fata era un şef de stat; oficiul de protocol al Amiralului insistase foarte mult în această privinţă şi asupra felului în care trebuia s-o trateze.

Ione purta o rochie simplă de vară, verde-marin, cu mâneci lungi. Lumina intensă făcea ca părul ei scurt, galben-auriu, să scânteieze uşor.

Era pe atât de frumoasă pe cât o arătaseră înregistrările AV pe care le studiase.

– Ia loc, căpitane Khanna, rosti ea zâmbind. Pari foarte nelalocul tău când stai astfel în picioare.

– Mulţumesc, doamnă.

De partea biroului său existau două scaune cu spătar înalt; se aşeză în unul dintre ele, păstrându-şi ţinuta rigidă.

– Am înţeles că ai venit tocmai de la cartierul general al Flotei I de la Avon doar pentru a mă vedea?

– Da, doamnă.

– Într-un şoim-de-vid?

– Da, doamnă.

– Datorită naturii oarecum neobişnuite a acestei lumi spaţiale, rosti ea cu graţie, nu avem corp diplomatic şi nici personal guvernamental. O mână delicată indică sala de audienţe: Personalitatea habitatului se ocupă destul de eficient de toate funcţiile administrative. Totuşi, Lorzii Ruinelor se folosesc de o firmă juridică de pe Avon pentru a reprezenta interesele Seninătăţii în sala Adunării Confederaţiei. Dacă apare o problemă urgentă, este suficient să o consulţi. M-am întâlnit cu conducerea firmei şi am multă încredere în oamenii aceia.

– Da, doamnă…

– Maynard, te rog! Încetează să-mi mai spui „doamnă”. Aceasta este o întâlnire privată şi mă faci să mă simt ca educatoarea-şefă a unei grădiniţe pentru copiii aristocraţilor.

– Da, Ione.

Ea surâse sclipitor. Efectul fu devastator. Bărbatul observă că ochii ei aveau o nuanţă încântătoare de albastru.

– Aşa-i mai bine. Spune-mi acum despre ce ai venit să vorbim?

– Despre doctorul Alkad Mzu.

– Aha.

– Cunoşti numele?

– Numele şi majoritatea circumstanţelor.

– Amiralul Aleksandrovici a considerat că aceasta nu este o problemă care să fie discutată cu reprezentanţii tăi juridici de pe Avon. După părerea sa, cu cât mai puţine persoane cunosc

situaţia, cu atât este mai bine.

Zâmbetul lui Ione deveni speculativ.

– ”Mai puţine persoane”? Maynard, în Seninătate există opt agenţii de contrainformaţii diferite şi toate rulează operaţiuni de supraveghere asupra sărmanei Mzu. În unele momente, urmărirea lor se apropie periculos de mult de comedia bufă. Până şi ASE Kulu are o echipă aici. Bănuiesc că trebuie să fie un adevărat ghimpe în mândria regală a vărului Alastair.

– Cred că Amiralul s-a referit la mai puţine persoane din afara conducerii guvernelor.

– Da, desigur, persoanele *cel* mai capabile să abordeze situaţia.

Ironia din glasul ei îl înfioră pe Maynard.

– Ţinând seama de faptul că doctorul Mzu contactează în clipa de faţă mai mulţi căpitani de nave stelare şi că sancţiunile omutane se apropie de expirare, amiralul ar fi extrem de recunoscător dacă ne-ai putea face cunoscută politica ta referitoare la doctorul Mzu, rosti el oficial.

– Înregistrezi discuţia noastră pentru Amiral?

– Da, în senzavizare totală.

Ione îl privi drept în ochi şi rosti cu dicţie perfectă:

– Tatăl meu i-a promis predecesorului Amiralului Aleksandrovici că lui Alkad Mzu nu i se va permite niciodată să părăsească Seninătate, iar eu îi repet Amiralului promisiunea aceea. Lui Alkad Mzu nu i se va îngădui să plece, iar eu nu voi susţine nicio încercare de a vinde sau înmâna cuiva informaţiile despre care se presupune că le-ar deţine, nici chiar Marinei Confederaţiei. După decesul ei, va fi incinerată pentru a-i distruge nanonicele neurale. Şi sper din toată inima că acela va fi sfârşitul ameninţării.

– Mulţumesc, spuse Maynard.

Ione se destinse puţin.

– Nu eram nici măcar în gestaţie, când Mzu a sosit aici, acum douăzeci şi şase de ani, aşa că sunt curioasă. Spune-mi, Contrainformaţiile Flotei au descoperit cum a supravieţuit ea distrugerii Garissei?

– Nu. Este imposibil să fi fost pe planetă. Marina Confederaţiei s-a ocupat de evacuare şi nu avem nicio înregistrare a ei într-o navă de-a noastră. Nu figura nici în vreo colonie asteroidală. Singura concluzie logică este că, atunci când Omuta a

bombardat Garissa, doctorul Mzu se afla în exteriorul sistemului într-o misiune militară clandestină.

– Lansa Alchimistul?

– Cine poate şti? În tot cazul dispozitivul n-a fost utilizat, aşa că fie că n-a funcţionat, fie că misiunea militară a fost interceptată. Statul-major este în favoarea scenariului intercepţiei.

– Şi dacă ea a supravieţuit, a supravieţuit şi Alchimistul, concluzionă Ione.

– Dacă a fost construit vreodată.

Ea arcui o sprânceană.

– După atâta vreme, crezusem că se ştia cu certitudine.

– După atâta vreme, ar fi trebuit totuşi să fi auzit şi altceva decât simple zvonuri. Dacă există cu adevărat, de ce n-au încercat supravieţuitorii garissani să-l folosească împotriva Omutei?

– Când se vorbeşte despre arme apocaliptice, nu vreau s-aud decât zvonuri.

– Da.

– Am urmărit-o şi eu uneori pe doctor Mzu, când lucra în centrul de fizică al proiectului laymili. Este o fiziciană bună, colegii o respectă, dar nu dovedeşte nimic excepţional – mental mă refer.

– Nu trebuie mai mult de o singură idee într-o viaţă.

– Ai dreptate. A fost inteligent din partea ei să vină aici. Unicul loc unde securitatea îi este garantată şi în acelaşi timp unica mini-naţiune despre care toţi ştiu că nu constituie o ameninţare militară pentru ceilalţi membri ai Confederaţiei.

– Pot atunci să anunţ că nu ai nicio obiecţie faţă de păstrarea echipei noastre de observare?

– Poţi, cu condiţia de a nu vă grozăvi cu privilegiul acesta. În acelaşi timp, liniştiţi-vă. Nu cred că Mzu a avut parte de prea multe modificări genetice, poate chiar de niciuna. Nu va mai trăi decât treizeci, maximum patruzeci de ani. Atunci totul se va sfârşi.

– Excelent. Bărbatul se aplecă în faţă câţiva centimetri şi colţurile buzelor i se ridicară într-un surâs mai degrabă stângaci: Mai este ceva…

Ochii lui Ione se lărgiră în anticipare inocentă.

– Da?

– Un căpitan comerciant independent pe nume Joshua Calvert ţi-a amintit numele în conexiune cu unul dintre agenţii noştri.

Fata miji ochii spre tavan, parcă silindu-se să-şi reamintească ceva dificil.

– Ah, da, Joshua. Mi-l amintesc, a stârnit destulă agitaţie la începutul anului. A găsit un fragment măricel de electronică laymili în Inelul Ruinelor. L-am cunoscut la o petrecere. Un tânăr amabil.

– Da, încuviinţă delicat Maynard. Deci nu tu l-ai avertizat că Eric Thakrar este unul dintre agenţii noştri sub acoperire?

– Numele Eric Thakrar nu mi-a ieşit niciodată dintre buze. Ba chiar, Thakrar tocmai a fost acceptat de căpitanul André Duchamp în echipajul *Răzbunării lui Villeneuve* – o navă adamistă cu propulsie antimaterie. Sunt convinsă că şi comandorul Olsen Neale îţi va confirma informaţia aceasta. Eric Thakrar continuă să-şi păstreze statutul de agent sub acoperire şi te pot asigura că André Duchamp nu suspectează absolut nimic.

– Bun, asta-i o veste foarte bună, şi Amiralul va fi încântat.

– Mă bucur. Şi te rog să nu vă mai faceţi griji despre Joshua Calvert. Sunt sigură că nu va întreprinde niciodată nimic ilegal; este realmente un cetăţean exemplar.

* * *

***Lady Macbeth* se pregăteşte pentru salt în sistem,** avertiză *Oenone* echipajul.

Se aflau la două săptămâni-lumină de steaua lui Puerto de Santa Maria, care proiecta o umbră abia perceptibilă pe carcasa învelită în spumă a şoimului-de-vid. *Nephele* plutea la opt sute de kilometri deasupra carcasei superioare, totuşi senzorii optici ai lui *Oenone* nu-l puteau zări.

La douăzeci şi opt de mii de kilometri mai departe spre steaua vagă, grupurile de senzori şi panourile de termopurjare ale lui *Lady Macbeth* se pliau cu perfecţiunea unui vultur care-şi strânge aripile înaintea unui picaj.

Nu totul era însă la fel de perfect în zborul navei adamiste, gândi Syrinx. Căpitanul Calvert era un incompetent înnăscut. Avusese nevoie de şase zile ca să ajungă aici de la Noua Californie, o distanţă de cincizeci şi trei de ani-lumină. Manevrele pe care *Lady Macbeth* le efectua de fiecare dată când ajungea la coordonatele unui salt erau înfiorător de stângace şi durau ore la

rând. Timpul însemna bani în transporturile comerciale, iar dacă acela era felul în care Calvert naviga la toate voiajurile sale nu era de mirare că avea nevoie atât de disperată de bani.

– Fiţi gata, îl anunţă Syrinx pe Larry Kouritz. S-a aliniat cu asteroidul Ciudad.

– Am înţeles, încuviinţă căpitanul puşcaşilor marini.

– Ciudadul, murmură Eileen Carouch pe când accesa fişierul Puerto de Santa Maria din nanonicele neurale. Potrivit agenţiei de contrainformaţii a guvernului planetar, acolo îşi au baza câteva celule insurecţionale, care militează din greu pentru independenţă.

Atenţie toată lumea, emise Syrinx. **Vreau să părăsim modul stealth imediat cum am ieşit. *Lady Macbeth* este dotată cu tunuri maser, aşa că nu-i cazul să facem greşeli. Chi, din clipa asta poţi autoriza deschiderea focului. La cel mai mic semn de şmecherii din partea lor, i-ai tăiat în două. *Nephele,* eşti foarte atent la orice nave care se pot apropia. Dacă insurecţionalii ăştia sunt îndeajuns de disperaţi pentru a încerca să obţină tehnologie de restricţionare a antimateriei, poate că sunt şi atât de idioţi încât să încerce să-şi ajute curierul.**

Te vom acoperi, replică Tagard, căpitanul lui *Nephele.*

Syrinx îşi întoarse atenţia la inputurile senzoriale ale lui *Oenone. Lady Macbeth* revenise la forma de sferă perfectă. Flăcări ionice albastre se micşorară şi pieriră. Uniformitatea spaţiului cunoscu o distorsionare bruscă.

Porneşte, comandă ea.

Oenone erupse prin capătul găurii-de-vierme la o mie şapte sute de kilometri depărtare de *Lady Macbeth.* Un viscol de fulgi de spumă se învolbură, îndepărtându-se, când senzorii electronici şi panourile de termopurjare fură descoperite în jurul torului echipajului. Generatoarele de fuziune din torul sistemelor de luptă din carcasa inferioară se activară. Laserele cu raze X se desfăşurară. Gravitaţia reveni în torul echipajului. Câmpul de distorsionare se dilată spre exterior, accelerând şoimul-de-vid până la şapte *g.* Descrise o curbă strânsă şi se alinie cu *Lady Macbeth.* La două sute de kilometri depărtare, *Nephele* îşi scutura mantia stealth.

Ciudad era o pată îndepărtată, ştearsă, înconjurată de o constelaţie mică de staţii industriale. Radiaţii dinspre senzori

defensivi strategici se revărsară peste *Oenone.*

Syrinx detectă o oscilaţie secundară curioasă în câmpul de distorsiune. Spuma era îndepărtată de pe toată carcasa.

Aşa-i mai bine, suspină *Oenone* aproape subliminal.

Syrinx nu avu timp pentru mustrări. O antenă de transmisie se deplie din torul carcasei inferioare şi se roti pentru a focaliza pe *Lady Macbeth.*

– Nava stelară *Lady Macbeth,* expedie ea prin procesoarele bitek ale transmiţătorului. Sunt nava *Oenone* din Marina Confederaţiei. Îţi ordonăm să rămâi pe loc. Nu-ţi activa propulsia reactivă şi nu încerca să efectuezi un salt. Pregăteşte pentru rendez-vous şi abordaj.

Câmpul de distorsiune al lui *Oenone* se extinse, cuprinzând nava adamistă.

Syrinx îl putea auzi pe Tula comunicând cu centrul de control defensiv al Ciudadului, informându-l asupra interceptării.

– Salut, *Oenone,* răsună voios glasul lui Joshua Calvert din coloanele AV ale punţii. Aveţi vreo problemă? Cum vă putem ajuta?

Întinsă în cuşeta ei şi încleştând din dinţi sub acceleraţia de patru *g,* Syrinx privi derutată şi uimită coloana insultătoare.

* * *

Oenone parcurse cu prudenţă ultimii cinci kilometri, cu toţi senzorii şi armele aţintite asupra lui *Lady Macbeth,* alert la cel mai mărunt indiciu de viclenie. La o sută cincizeci de metri depărtare, şoimul-de-vid se roti lent, orientându-şi carcasa superioară spre nava stelară adamistă. Cele două extinseră tuburi-ecluze, care se atinseră şi se etanşară. Larry Kouritz îşi conduse echipa în capsulele de susţinere biotică din *Lady Macbeth,* executând procedurile de pătrundere şi asigurare cu precizia literei de manual.

Syrinx privi prin blisterele de senzori ale lui *Oenone* cum uşile ca nişte valve de scoici ale hangarului torului echipajului se depărtară. Oxley pilotă în spaţiu micul lor vehicul de servicii multifuncţional, pe care flăcările chimice galben-portocalii îl propulsară către trapa deschisă a calei lui *Lady Macbeth.*

Joshua Calvert fu adus pe punte de doi puşcaşi marini în costume blindate de carbotan negru. El surâse afabil de jur împrejur către membrii echipajului lui Syrinx şi-şi arătă şi mai mult dinţii sclipitori când o zări pe femeie.

Ea se foi stânjenită sub atenţia tânărului arătos. Intercepţia nu trebuia în niciun caz să se deruleze în felul acela.

Am fost traşi pe sfoară, îi spuse brusc Ruben.

Syrinx aruncă o privire amantului ei. Stătea la consola sa cu o expresie de resemnare posacă pe chip. Îşi trecu degetele spre spate prin părul alb, creţ.

Ce vrei să spui? îl întrebă.

Uită-te la el. Arată ca un individ care se aşteaptă la o condamnare de patruzeci de ani pentru contrabandă?

Am fost cu ochii pe *Lady Macbeth* pe toată durata zborului şi n-a făcut nicio joncţiune cu nimeni.

Ruben se mulţumi să ridice ironic dintr-o sprânceană.

Femeia reveni cu atenţia asupra căpitanului înalt. Era iritată de felul în care privirea părea să i se fi pironit pe sânii ei.

– Căpitan Syrinx, rosti el cu căldură, trebuie să te felicit pe tine şi nava ta. A fost un zbor superb, realmente superb. Iisuse, i-ai speriat de moarte pe câţiva membri ai echipajului meu când ai apărut din senin lângă noi! Am crezut că sunteţi o pereche de şoimi-negri. Întinse mâna: Este o plăcere să întâlnesc un căpitan atât de talentat. Şi sper că nu te superi dacă spun că este în acelaşi timp un căpitan foarte atrăgător.

Da, în mod clar am fost traşi pe sfoară.

Syrinx ignoră mâna întinsă.

– Căpitane Calvert, avem motive să suspectăm că eşti implicat în import de tehnologie interzisă în acest sistem stelar. De aceea te avertizez că nava îţi va fi percheziţionată în conformitate cu autoritatea care mi-a fost atribuită de Adunarea Confederaţiei. Refuzul de a permite percheziţia noastră constituie o încălcare a codului reglementărilor spaţiale ale Confederaţiei, care permite reprezentanţilor legii accesul complet la toate sistemele şi înregistrările după anunţarea percheziţiei de către numiţii reprezentanţi. În clipa aceasta anunţ percheziţia. Ai înţeles?

– Da, sigur, cum să nu, rosti Joshua plin de sinceritate. O notă de îndoială i se strecură în voce: Nu-mi place să pun întrebarea asta… dar eşti perfect sigură că ai oprit nava care trebuia?

– Perfect sigură, replică Syrinx tăios.

– Ah, bine, sigur că da, voi coopera în toate felurile în care pot. Sunt de părere că voi, cei din Marină, faceţi o treabă excelentă. Întotdeauna este liniştitor pentru noi, cei din navele

comerciale, să ştim că ne putem bizui pe voi pentru menţinerea ordinii interstelare.

– Te rog, fiule, rosti Ruben obosit, nu strica efectul. Te-ai descurcat foarte bine deocamdată.

– Nu sunt decât un cetăţean încântat să poată fi de ajutor, spuse Joshua.

– Un cetăţean care deţine o navă cu o propulsie antimaterie, zise Syrinx apăsat.

Privirea lui Joshua se refocaliză pe pieptul tunicii ei albastru-deschis.

– Nu am proiectat-o eu. Aşa a fost construită. Ba chiar a fost construită de compania Ferring Astronautics în Haloul O'Neill al Pământului. Mi se pare că Pământul este principalul aliat edenist din Confederaţie, nu? Oricum, aşa afirmă cursurile mele didactice de istorie.

– Avem un punct de vedere comun, rosti Syrinx fără chef; orice altceva ar fi sunat ca admiterea unei vinovăţii.

– Nu ai fi putut demonta propulsia? întrebă Ruben.

Joshua izbuti să afişeze o expresie cuvenit de îngrijorată, potrivită momentului.

– Aş fi vrut să-mi pot permite aşa ceva, însă când tata i-a salvat pe edeniştii aceia din ghearele piraţilor a suferit o mulţime de avarii. Reechiparea m-a costat toţi banii pe care-i aveam.

– Ce edenişti a salvat? scăpă Cacus fără să vrea.

Idiotule, îl apostrofară simultan Syrinx şi Ruben.

Specialistul în sisteme de susţinere biotică desfăcu braţele neajutorat.

– Era un convoi de ajutoare pentru Anglade, începu Joshua. Cu câţiva ani în urmă acolo fusese o epidemie bacteriologică. Tata s-a alăturat bineînţeles operaţiunilor de ajutorare; ce mai reprezintă nevoile comerciale prin comparaţie cu salvarea de vieţi omeneşti? Ei transportau pe planetă echipamente de procesare virală, pentru a fabrica un antidot. Din nefericire au fost atacaţi de şoimi-negri care voiau să fure marfa – echipamentele alea sunt foarte scumpe. Iisuse, când te gândeşti cât de nemernici pot fi unii oameni! A urmat o bătălie, şi un şoim-de-vid din escortă a fost rănit. Şoimii-negri s-au apropiat să dea lovitura decisivă, dar tata a aşteptat până ce echipajul a ieşit. După aceea a efectuat saltul cu câmpul de distorsionare al şoimului-negru fixat pe el. A fost unica lor şansă, erau grav

avariaţi, însă bătrâna *Lady Mac* i-a adus pe toţi în viaţă.

Joshua închise ochii, amintindu-şi durerea veche.

– Tatei nu-i plăcea să pomenească prea des despre episodul ăsta…

Să mori tu? pufni Ruben.

A fost vreodată o epidemie pe Anglade? întrebă Tula.

Da, răspunse *Oenone.* **Acum douăzeci şi trei de ani. Nu am totuşi date privind atacul asupra vreunui convoi de ajutoare.**

Mă surprinzi, comentă Syrinx.

Căpitanul acesta mi se pare un tânăr cumsecade, zise *Oenone.* **În mod clar, pare foarte atras de tine.**

Mai degrabă aş intra într-o mănăstire adamistă. Şi, te rog, lasă analizele psihologice pe seama noastră, a oamenilor.

Tăcerea din mintea ei fu plină de reproş.

– Da, bun, asta a fost în trecut, spuse Syrinx cu stângăcie spre Joshua. Problema ta este aici, în prezent.

Syrinx? o apelă Oxley.

Tonul mental precaut o avertiză.

Da?

Am deschis două dintre containerele lor de marfă. Ambele conţin bobinele pentru tokamakuri menţionate în declaraţia de expediţie. Nu se vede nici urmă de tehnologie de restricţie pentru antimaterie.

Poftim? Nu se poate ca ei să aibă bobine pentru tokamakuri.

Prin ochii lui Oxley privi în cabina micuţă a VSM-ului. Eileen Carouch era prinsă în plasa de protecţie alături de bărbat; câteva ecrane erau acoperite cu grafică multicoloră complicată. Ofiţerul de legătură avea o încruntătură îngrijorată în timp ce studia displayurile. Dincolo de babord, Syrinx putea zări unul dintre containerele de marfă din *Lady Macbeth* prins în braţul telecomandat de clasă industrială al VSM-ului. Containerul fusese deschis, şi bobinele pentru tokamakuri fuseseră scoase de manipulatoarele ca nişte mandibule ale braţului.

Eileen se răsuci către Oxley.

– N-arată bine. Potrivit informaţiilor noastre, ambele containere ar fi trebuit să conţină bobine de restricţionare.

Am fost traşi pe sfoară, spuse Ruben.

Încetează cu chestia asta, îi ceru Syrinx.

Ce vrei să facem? o întrebă Oxley.

Examinaţi toate containerele care ar fi trebuit să conţină bobinele de restricţionare a antimateriei.

Am înţeles.

– Totul e-n regulă? se interesă Joshua.

Syrinx deschise ochii şi-şi compuse un surâs dulce de asasină.

– Da, mulţumesc, e perfect.

Eileen şi Oxley deschiseră toate cele optsprezece containere de marfă care ar fi trebuit să conţină bobinele ilegale. În toate găsiră bobine pentru tokamakuri ambalate potrivit prescripţiilor.

Syrinx le ordonă să deschidă alte cinci containere, aleatoriu. Şi acelea conţineau bobine pentru tokamakuri.

Syrinx renunţă. Ruben avea dreptate, fuseseră traşi pe sfoară.

* * *

În noaptea aceea ea stătu întinsă în cuşetă, neputând să adoarmă, deşi încordarea corporală cauzată de zece zile de acţiuni stealth permanente aproape că se disipase. Ruben dormea lângă ea. Nici nu fusese vorba despre a face sex când ieşiseră din cart, fiindcă dispoziţia femeii era prea întunecată. Ruben părea să accepte înfrângerea cu un aer flegmatic care o irita teribil.

Ce s-a-ntâmplat? îl întrebă pe *Oenone.* **N-ai scăpat nicio clipă din ochi nava aia veche şi rablagită. Ai urmărit-o superb. Eu am fost mai degrabă îngrijorată dacă *Nephele* va putea ţine pasul. Orientarea lui spaţială nu-i pe măsura ta.**

Nu se poate ca agenţii de la Idria să fi pierdut urma bobinelor?

Erau siguri că au fost îmbarcate. Sunt gata să accept că Joshua Calvert ar fi putut ascunde un set în navă, are un cubaj destul de mare, dar în niciun caz optsprezece.

Trebuie să fi avut loc un schimb.

Însă cum?

Nu ştiu. Îmi pare rău.

Stai liniştit, nu-i vina ta. Ai făcut tot ce ţi s-a cerut, chiar şi când erai învelit în spumă.

Urăsc spuma aia.

Ştiu. În sfârşit, mai avem numai două luni şi după aceea vom fi civili.

Grozav!

Syrinx zâmbi în penumbra cabinei.

Crezusem că-ţi place serviciul militar.

Îmi place.

Dar?…

Dar toate patrulările astea sunt izolate. Când vom fi pe rutele comerciale, ne vom întâlni cu mulţi alţi şoimi-de-vid şi habitate. Va fi plăcut.

Da, cred c-aşa o să fie. Atât doar că mi-ar fi plăcut să fi terminat cu un succes.

Joshua Calvert?

Da! Şi-a râs de noi!

Mie mi s-a părut drăguţ. Tânăr şi fără griji, rătăcind prin univers. Foarte romantic.

Te rog! N-o să mai rătăcească multă vreme. În niciun caz cu un ego ca ăla. Foarte curând va comite o greşeală – îl va împinge în ea aroganţa asta teribilă a lui. Îmi pare însă rău că nu vom fi acolo în momentul acela.

Îl cuprinse pe Ruben cu un braţ, astfel ca bărbatul să ştie că nu era supărată pe el când avea să se trezească. Totuşi, când închise ochii, imaginea obişnuită a câmpurilor stelare ce o însoţea în somn fu înlocuită de un zâmbet ştrengăresc şi un chip colţuros.

13

Se numea Carter McBride şi avea zece ani; unicul copil şi mândria părinţilor săi Dimitri şi Victoria, care-l răsfăţau pe cât de bine le-o îngăduiau circumstanţele. Ca majorităţii celor din generaţia cea mai tânără din Aberdale, îi plăceau jungla şi râul; Lalonde era mult mai atractivă decât peşterile posomorâte din beton, oţel şi compozite ale arcologiilor de pe Pământ. Ocaziile pentru joacă de pe noul lui tărâm erau nelimitate. Carter avea propria sa grădină micuţă în colţul ogorului tatălui său, pe care o ticsea cu căpşuni, modificate genetic astfel ca fructele mari şi stacojii să nu putrezească din cauza ploilor şi a umidităţii. Avea un cocker spaniel botezat Chomper, care li se vâra mereu printre picioare şi distrugea hainele din cabana familiei McBride. Primea cursuri didactice de la Ruth Hilton, care spunea că absorbea datele agronomice cu o viteză satisfăcătoare şi că într-o bună zi va fi un fermier promiţător. Şi, pentru că avea aproape unsprezece ani, părinţii aveau încredere în el să se joace nesupravegheat, spunând că era îndeajuns de responsabil pentru a nu se aventura prea adânc în junglă.

În dimineaţa după ce Horst îl întâlnise pe Iy-cilf în biserică, Carter se afla lângă râu, unde, împreună cu alţi copii, înjgheba o plută din resturi de cherestea rămase de la una dintre construcţiile adulţilor. Îşi dădu seama că nu-l mai văzuse pe Chomper de vreo cincisprezece minute şi privi în jurul luminişului. O străfulgerare de blană galben-maronie printre arborii dinapoia clădirii comune îl făcu să strige exasperat la animalul idiot. Acesta nu-i răspunse imediat, aşa că băiatul porni în urmărire, ridicând cu bocancii jerbe de stropi prin stratul subţire de noroi. Când ajunse la liziera junglei, îl auzi pe Chomper lătrând surescitat undeva dincolo de mulţimea de copaci şi liane. Carter flutură din braţ spre domnul Travis, care mărunţea solul în jurul vlăstarelor sale de ananas, şi se repezi în junglă după câine.

Chomper părea decis să-l îndepărteze de sat. Carter îl strigă şi-l strigă până simţi că-l durea gâtul. Se încălzise şi transpirase, iar tricoul lui destrămat era mânjit cu dâre prelungi de sevă galben-verzuie de la lianele rupte. Era, de asemenea, foarte supărat pe Chomper, pe care avea să-l pună în lanţ imediat ce ajungea acasă, iar după aceea aveau să urmeze cursurile

cuvenite de dresaj pe care i le promisese domnul Manani.

Alegarea se sfârşi într-o poieniţă mărginită de arbori înalţi de qualtook, a căror coroană deasă de frunziş nu lăsa să treacă prea multă lumină solară. Firele de iarbă subţiri creşteau până la genunchii lui Carter, iar liane cu nenumărate bobiţe de culoarea lămâii se încâlceau ca o spumă pe trunchiurile lucioase. Chomper stătea în mijlocul poieniţei, cu blana de pe grumaz zbârlită, şi mârâia la un copac.

Carter îl prinse de ceafă şi-i zbieră exact ce anume gândea despre el în clipa aceea. Câinele se împotrivi să fie tras şi chelălăi de zor.

– Ce naiba te-a apucat? întrebă băiatul exasperat.

Atunci apăru doamna neagră şi înaltă. Cu o secundă în urmă, în faţa lui nu existase decât un arbore qualtook, pentru ca apoi, pe neaşteptate, ea să se ivească la cinci metri mai încolo, îmbrăcată în salopetă gri, scoţându-şi gluga. Părul lung şi castaniu se rostogoli dinăuntru.

Chomper amuţise. Carter îl ţinu strâns şi se holbă cu gura deschisă la doamnă, prea surprins ca să spună ceva. Ea îi făcu cu ochiul şi-l chemă cu un deget. Carter surâse încrezător spre ea şi se apropie.

* * *

L-am prins, anunţă Camilla. **E foarte drăguţ.**

Şi gâtul meu este la fel, replică Laton scurt. **Ai grijă să-l laşi într-un loc unde să-l poată găsi cu uşurinţă.**

* * *

– Horst, spuse Ruth, aşa nu mai poate continua.

Preotul doar icni, cu o imensă autocompătimire.

Zăcea pe patul unde fusese trântit în seara trecută, cu pături verde-măsliniu boţite şi înfăşurate strâns în jurul picioarelor. La un moment dat din timpul nopţii, îi fusese iarăşi rău. O băltoacă de vomă cleioasă începuse să se coaguleze pe scândurile podelei, sub perna sa.

– Pleacă, bolborosi el.

– Încetează să-ţi mai fie atâta milă de tine şi ridică-te.

Bărbatul se întoarse încet. Ea văzu că plânsese, ochii îi erau injectaţi şi genele lipicioase.

– Vorbesc serios, Ruth. Pleacă imediat. Ia-o pe Jay şi plecaţi. Găseşte o ambarcaţiune, plăteşte oricât ţi-ar cere, întoarceţi-vă în Durringham şi apoi părăsiţi planeta. *Pleacă!*

– Termină cu idioţeniile astea. Aberdale nu-i un loc chiar atât de rău. Vom găsi o cale de a ne ocupa de trivi. O să-i cer lui Rai să convoace diseară o adunare generală şi le voi spune oamenilor ce cred că se-ntâmplă. Trase adânc aer în piept: Vreau să mă susţii, Horst.

– Nu. Nu trebuie s-o faci. Nu-i înfuria pe trivi. Te rog, pentru siguranţa voastră, Ruth. N-o face. Mai ai încă timp să plecaţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu…

– Ha! Dumnezeu e mort, spuse el amar, sau cel puţin a expulzat de multă vreme planeta aceasta din împărăţia Lui.

Cu un gest agitat din mână îi făcu semn să se apropie, aruncând priviri furişe către uşa deschisă.

Ruth înaintă fără chef un pas spre pat, strâmbând din nas înaintea mirosului.

– L-am văzut, şopti Horst răguşit. Aseară. Era acolo, în biserică.

– Cine era acolo?

– El. Diavolul pe care l-au invocat ei. L-am văzut, Ruth! Roşu, roşu strălucitor, roşu orbitor. Lumina iadului… Ochiul Satanei s-a deschis şi s-a uitat direct la mine. Asta-i planeta lui, Ruth. Nu a Domnului nostru Hristos. N-ar fi trebuit să fi venit niciodată aici. Niciodată!

– Futu-i maica mă-sii, murmură ea neauzit.

O suită întreagă de probleme reale îi fulgerară prin minte: cum să-l ducă în Durringham, dacă exista vreun psihiatru pe planetă, cine s-ar fi putut ocupa de mica infirmerie de care se îngrijise preotul. Îşi frecă ceafa pe sub părul transpirat şi-l privi pe bărbat ca şi cum ar fi fost o enigmă complicată pe care ea ar fi trebuit s-o rezolve.

Rai Molvi sui în goană treptele de lemn până la uşă şi năvăli înăuntru.

– Ruth, rosti el întretăiat, mă gândisem că te găsesc aici. Carter McBride a dispărut de vreo două ore. Cineva zice că l-ar fi văzut urmărindu-l pe idiotu’ ăla de câine al lui în junglă. Organizez o echipă de căutare. Vii?

Molvi nici măcar nu părea să-l fi observat pe Horst.

– Da, încuviinţă femeia. Să vorbesc cu cineva să aibă grijă de Jay.

– De asta se ocupă doamna Cranthorp, o să-i adune pe toţii copiii şi o să le dea prânzul. Ne strângem în zece minute lângă

clădirea principală.
Se răsuci ca să plece.
– Vin şi eu, spuse Horst.
– Cum vrei, zise Rai şi ieşi.
– Oho, l-ai impresionat, nu glumă, comentă Ruth.
– Te rog, Ruth, trebuie să plecaţi de-aici.
– O să vedem diseară. În clipa asta trebuie s-ajut la găsirea unui copil. Tăcu o secundă, apoi urmă: La dracu', Carter e de vârsta lui Jay!

* * *

Fluierul îi aduse pe toţi în fuga mare. Arnold Travis stătea gârbovit, rezemat de tulpina unui arbore mayope. Privea distrus în pământ, cu fluierul argintiu atârnându-i într-un colţ al gurii.
Sătenii sosiră în perechi, rupând lianele şi călcând tufişurile în picioare, ridicând spre cerul arzător stoluri de păsări ce ţipau. Când ajungeau în poieniţă, imaginea care-i întâmpina părea să le golească orice urmă de putere din picioare. Un semicerc se formase în jurul uriaşului stejar-vişin, iar chipurile îndurerate priveau fructul său îngrozitor.
Powell Manani sosi printre ultimii. Vorix îl însoţea, sărind cu uşurinţă prin tufele abundente. Simţurile canine clocoteau în mintea lui Powell, imaginile monocrom, sunetele perfect distincte şi gama largă de mirosuri. În aer exista un iz pătrunzător de sânge.
Bărbatul se împinse printre săteni şi-şi croi loc până în faţa mulţimii şocate, văzu stejarul-vişin…
– Iisuse!
Palma i se ridică spre gură. Ceva din adâncul său dorea să sloboadă un vaiet primordial, să urle pur şi simplu, să urle şi să urle până ce toată durerea era vomitată afară.
Carter era spânzurat cu capul în jos pe trunchiul arborelui. Gleznele îi fuseseră legate de tulpină cu bucăţi de liane uscate, astfel încât părea că stătea proptit în creştetul capului. Ambele braţe îi erau larg desfăcute, ţinute paralel cu solul prin intermediul unei perechi de ţăruşi la fiecare încheietură. Rănile lungi nu mai sângerau de acum. Insecte mici viermuiau prin iarba năclăită de sub capul său, ghiftuindu-se.
Dimitri McBride schiţă doi paşi împleticiţi către fiul său, apoi căzu în genunchi, parcă rugându-se. Privi în jur la cercul de chipuri pământii, cu o expresie uşor buimăcită.

– Nu-nţeleg… Carter avea zece ani… Cine-a făcut asta? Nu-nţeleg… Vă rog, spuneţi-mi…

Îşi zări propria durere reflectată în ochii scăldaţi în lacrimi ce-l înconjurau.

– De ce asta? De ce să facă asta?

– Trivii, rosti Horst.

Globii oculari stacojii ai micuţului Carter îl fixau holbaţi, cerându-i să vorbească.

– Aceasta este crucea inversată, continuă el pedant.

Simţea că era important să fie precis într-o astfel de chestiune, era important ca ei toţi să priceapă complet.

– Este opusul crucifixului. Ei îl idolatrizează pe Fratele Luminii. Fratele Luminii este diametral opus Domnului nostru Iisus şi de aceea sectele efectuează sacrificiul acesta ca o batjocură. În realitate, este foarte logic.

Preotul constată că-i venea greu să-şi tragă răsuflarea, ca şi cum ar fi alergat pe o distanţă mare.

Dimitri izbi în el cu forţa unui ciocan pneumatic. Preotul fu aruncat pe spate, cu Dimitri călare peste el.

– Ai ştiut! Ai ştiut! urlă bărbatul, şi degete de metal se închiseră în jurul gâtului lui Horst aidoma unor gheare. Ăsta-i fiul meu. Şi tu ai ştiut!

Capul lui Horst fu ridicat brusc, apoi lovit cu putere de lutul spongios.

– Dacă ne-ai fi spus, el ar mai fi trăit. Tu l-ai ucis! Tu l-ai ucis! Tu!

Lumea lui Horst se întuneca la periferii. Încercă să vorbească, să explice. Pentru asta fusese el instruit, să-i determine pe oameni să accepte lumea aşa cum era. Nu putea să vadă însă decât gura deschisă şi urlătoare a lui Dimitri McBride.

– Ia-l de pe el, îi spuse Ruth lui Powell.

Supervizorul o privi întunecat, după care încuviinţă fără chef. Le făcu semn la doi săteni, şi aceştia izbutiră să descleşteze degetele lui Dimitri de pe gâtul preotului. Horst rămase locului, horcăind şi inspirând ca victima unui infarct.

Dimitri se prăbuşi într-un maldăr inert, hohotind.

Trei săteni tăiară legăturile micului Carter, îl coborâră de pe tulpină şi-l înveliră într-o haină.

– Ce-o să-i spun Victoriei? întrebă Dimitri fără să se adreseze cuiva anume. Ce-o să-i spun?

Mâini liniştitoare îi găsiră din nou umerii, bătându-l uşor, oferindu-i simpatia lor jalnic de inadecvată. Un bidonaş plat îi fu lipit de buze. Se înecă şi tuşi când băutura acidă îi curse pe gâtlej.

Powell rămase în picioare lângă Horst. „Sunt la fel de vinovat ca şi preotul”, îşi spuse el. „Ştiam că şobolanul ăla nenorocit de Quinn o s-aducă doar necazuri. Şi, totuşi, Doamne Dumnezeule, *aşa ceva...* Trivii nu sunt oameni. Cineva care poate să facă aşa ceva e-n stare de orice.”

Orice. Gândul îl lovi ca o tornadă de viscol îngheţat. Spulberă până şi cele mai îndepărtate sentimente de milă faţă de distrusul de popă beţiv. Îl împinse cu vârful cizmei.

– Tu... M-auzi?

Horst hârâi şi-şi rostogoli ochii în orbite.

Powell îşi lăsă întreaga mânie să se reverse în mintea lui Vorix. Câinele se smuci către Horst, mârâind furios.

Horst îl văzu venind şi se sculă cu disperare în patru labe, străduind să se ferească de ferocitatea dulăului. Vorix lătră asurzitor, cu botul la numai câţiva centimetri de faţa lui.

– Hei! protestă Ruth.

– Gura! făcu Powell fără măcar s-o privească. Popo – m-asculţi?

Vorix mârâi.

Toţi priveau scena acum, inclusiv Dimitri McBride.

– Asta sunt ei, rosti Horst. Echilibrul natural. Negru şi alb, bine şi rău. Regatul ceresc al Domnului şi iadul. Pământul şi Lalonde. Înţelegi?

Îi zâmbi lui Powell.

– Trivii n-au sosit toţi din aceeaşi arcologie, vorbi Powell cu glas teribil de egal. Înainte de a fi ajuns aici, ei nici măcar nu se întâlniseră vreodată. Asta înseamnă că Quinn a făcut asta de când am sosit, că i-a schimbat în ceea ce sunt acum. Tu cunoşti doctrina asta a lor. Ştii totul despre ea. De cât timp au făcut parte din mişcarea asta a sectei? Dinainte de Gwyn Lawes? Da, popo? Au fost implicaţi toţi înainte de moartea lui ciudată, nevăzută şi sângeroasă de aici din junglă? Spune – *au fost!*

Câţiva privitori icniră sonor. Powell auzi pe cineva gemând:

– Doamne Dumnezeule, te rog, nu!

Rânjind ca un nebun, Horst îl privi pe supervizor.

– Atunci a-nceput, popo? urmă Powell. Quinn a avut la

dispoziţie luni de zile în care să-i convertească, să-i macine, să-i controleze. Nu-i aşa? Asta făcea el tot timpul în cabana aia frumoasă a lor. Iar după ce i-a adus pe toţi în linie, au început să ne vâneze pe noi.

Degetul i se aţinti asupra lui Horst. Ar fi dorit să fi fost o puşcă de vânătoare, să-l facă bucăţi pe ratatul ăla bicisnic.

– Primele jafuri din Durringham, Gwyn Lawes, Roger Chadwick, Hoffmanii. Dumnezeule, ce le-au făcut Hoffmanilor ca să fie nevoie ca după aceea să-i incinereze, pentru ca noi să nu putem vedea? Şi totul pentru că tu nu ne-ai spus nimic. Cum îi vei explica toate astea Dumnezeului tău, când vei da ochii cu el, popo? Spune-mi!

– N-am fost sigur, se tângui Horst. Tu eşti la fel de rău ca şi ei. Eşti un sălbatic, îţi place-aici. Unica diferenţă dintre tine şi un triv este faptul că tu eşti plătit pentru ceea ce faci. Te-ar fi apucat damblaua dacă aş fi făcut măcar vreo aluzie că ei s-au dus la o sectă, în loc să fi venit la mine.

– *Când ai ştiut?* urlă Powell.

Umerii lui Horst se zguduiră, îşi strânse braţele peste piept şi se strânse ghem.

– În ziua când a murit Gwyn.

Powell lăsă capul pe spate şi ridică pumnii brusc spre cer.

– QUINN! răcni el. O să pun mâna pe tine! O să pun mâna pe voi toţi! M-auzi, Quinn? Eşti ca şi mort!

Vorix urla sfidător spre ceruri.

Privi în jur către expresiile împietrite aţintite spre el şi văzu fisurile ce se deschideau în frica lor şi mânia care începea să scânteieze înăuntru. Îi cunoştea pe oameni, şi aceştia erau acum alături de el. În cele din urmă, după mult timp, erau alături de el. Nu aveau să mai aibă odihnă până ce trivii aveau să fie exterminaţi.

– Nu putem presupune pur şi simplu că trivii sunt vinovaţi, rosti Rai Molvi. Nu doar bazându-ne pe cuvântul lui.

Privi caustic către Horst. De aceea Vorix îl luă prin surprindere. Câinele îl lovi în piept şi-l răsturnă. Rai ţipă îngrozit, când Vorix lătră şi colţii săi lungi pocniră la numai câţiva centimetri de nasul lui.

– Tu! rosti Powell. Scuipase cuvântul ca pe o acuzaţie: Tu, avocatule! Tu eşti cel care a dorit să-i las în pace. Tu ai fost de acord să-şi construiască o cabană. Tu doreai ca ei să poată

umbla nestingheriţi peste tot. Dacă am fi făcut totul după litera manualului, dacă i-am fi ţinut pe puţoii ăia în jegul de care-aparţin, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Îl strigă pe Vorix, care se ridică de pe pieptul bărbatului care gâfâia speriat.

– Dar ai dreptate. Noi *nu ştim* dacă trivii ar fi avut vreo legătură cu Gwyn, Roger sau Hoffmanii. Nu putem dovedi asta, nu-i aşa, avocatule al apărării? Prin urmare, nu-l avem decât pe Carter. Mai ştii pe cineva care va spinteca un copil de zece ani? Mai ştii? Fiindcă, dacă ştii, am dori toţi să auzim despre cine-i vorba.

Rai scutură din cap, cu dinţii încleştaţi de spaimă.

– Exact, urmă Powell. Tu ce zici, Dimitri? Carter a fost fiul tău. Ce crezi tu c-ar trebui să le facem celor care i-au făcut asta băiatului tău?

– Să-i ucidem, rosti Dimitri din mijlocul grupului mic care încerca să-l liniştească. Să-i ucidem pe toţi!

* * *

Sus deasupra vârfurilor copacilor, vânturelul se rotea şi se învârtea într-un agil dans aerian, folosind curenţii rapizi de aer fierbinte şi umed pentru a plana cu efort minim. Laton îngăduise întotdeauna instinctelor naturale ale păsării să preia conducerea, iar el se mulţumise pur şi simplu să direcţioneze. Jos pe sol, sub bariera aproape impenetrabilă de frunze, oamenii se mişcau. Pete mici de culoare erau vizibile prin interstiţii, modelul distinctiv al unei cămăşi anume, piele murdară, asudată. Instinctele de prădător ale vânturelului amplificau fiecare mişcare, clădind un tablou comprehensiv.

Patru bărbaţi purtau corpul băiatului pe o targă improvizată. Se mişcau încet, trecând cu grijă peste rădăcini şi făgaşe, toţi părând mai degrabă şovăielnici.

În faţa lor se găsea grupul principal, condus de supervizorul Manani. Bărbaţii aceia mergeau cu pas energic. Aveau un obiectiv clar. Laton putea distinge asta în feţele încruntate şi pline de ură, în hotărârea fermă. Cei care nu aveau carabine cu laser se înarmaseră cu bâte sau ramuri zdravene.

Mult îndărătul tuturor, vânturelul îi văzu mergând pe Ruth Hilton şi Rai Molvi. Siluete slabe, descurajate, care nu scoteau niciun cuvânt. Amândoi erau pierduţi în propria vinovăţie privată.

Horst Elwes fusese abandonat în poieniţă. Continua să zacă

ghemuit pe pământ, unde tremura destul de violent. La răstimpuri scotea câte un strigăt puternic, de parcă fusese muşcat. Laton bănuia că-şi pierduse complet minţile. Era lipsit de importanţă, îşi îndeplinise minunat rolul.

* * *

Leslie Atcliffe ieşi la suprafaţa apei la zece metri de capătul pontonului Aberdale, ţinând în mâini un coş plin cu crabi-şoareci. Se întoarse pe spate şi începu să bată din picioare către mal, remorcând coşul. Fuioare de nori plumburii începuseră să brăzdeze orizontul vestic. Aprecia că peste vreo treizeci de minute avea să înceapă ploaia.

Kay stătea aşezată pe mal imediat deasupra liniei apei şi vărsa într-o cutie crabii-şoareci care încă se zbăteau, de unde aveau să-i scoată şi să-i facă fileuri. Purta un şort decolorat, o bustieră croită dintr-un tricou tăiat, bocanci cu ciorapi albaştri rulaţi în jos şi o pălărie neregulată pe care o împletise chiar ea din tulpini lungi şi uscate de iarbă. Pe Leslie îl încânta vederea corpului suplu, cu pielea castaniu superb după atâtea luni petrecute sub razele soarelui. Abia peste alte trei nopţi aveau să petreacă noaptea împreună. Şi prefera să creadă că lui Kay îi plăcea mai mult să se fută cu el decât cu ceilalţi. În tot cazul, femeia discuta în restul timpului cu el, ca o prietenă.

Tălpile lui atinseră prundişul de pe fund şi se ridică în picioare.

– Mai am o serie pentru tine! îi strigă.

Crabii-şoareci lunecau şi forfoteau în coş; corpuri înguste şi plate, fiecare cu câte douăsprezece picioare subţiratice, solzi maronii care semănau cu o blană udă şi cap ascuţit care se termina cu un vârf negru ca nasul unui rozător.

Kay îi surâse şi flutură din braţul în care ţinea cuţitul pentru fileuri, iar lama de oţel sclipi în soare. Zâmbetul acela îi lumină toată ziua tânărului.

Grupul de căutare ieşi din junglă la patruzeci de metri depărtare de ponton. Leslie ştiu imediat că se întâmplase ceva. Oamenii aceia mergeau prea repede, aşa cum merg indivizii furioşi. Şi se îndreptau direct către ponton, toţi – vreo cincizeci. Leslie privi nesigur. Nu, nu se îndreptau spre ponton, ci spre el!

– Pe Fratele Domnului… murmură el.

Aduceau cu o gloată pornită să linşeze. Quinn! Trebuie să fi fost ceva ce făcuse Quinn. Quinn care era întotdeauna atât de isteţ, încât nu era prins niciodată.

Kay se răsuci la auzul murmurului surd de glasuri şi-şi feri ochii de soare. Tony tocmai ieşise la suprafaţă cu un coş plin şi privea derutat mulţimea care se apropia.

Leslie privi dincolo de el, peste râu. Malul opus, noroios şi cu un zid de copaci legaţi prin liane, se afla la o sută patruzeci de metri. Brusc îi păru foarte ispititor; în ultimele luni, el devenise un înotător puternic. Nu l-ar fi prins, dacă ar fi pornit imediat.

Primii membri ai gloatei ajunseră la Kay. Fu pocnită în plină faţă fără cel mai mic avertisment. Leslie văzu cine o făcuse – domnul Garlworth, un enofil de patruzeci şi cinci de ani, care era decis să aibă propria lui podgorie. Un bărbat tăcut, paşnic, destul de retras. Acum chipul îi era congestionat şi o surescitare dementă îi distorsiona trăsăturile. Icni triumfător când pumnul său lovi în plin falca femeii.

Ea strigă de durere şi căzu, cu o mărgică de sânge ţâşnindu-i din gură. Bărbaţii se strânseră în jurul ei şi o izbiră cu picioarele, cu o sălbăticie care rivaliza cu setea de sânge a unui sayce.

– Futu-vă-n gură! urlă Leslie.

Azvârli coşul cât colo şi se năpusti spre mal prin apa înaltă până la genunchi, ridicând jerbe înalte de stropi. Kay ţipa, pierdută îndărătul vârtejului de picioare care loveau. Leslie văzu cuţitul pentru fileuri scânteind o dată. Un bărbat căzu, prinzându-se cu palmele de tibia. Apoi un ciomag se ridică mult.

Leslie nu auzi şi nu văzu niciodată dacă bâta aceea căzuse peste fată. Intră ca o ghiulea de tun în ceata de săteni care alerga pe pantă în jos către el. Powell Manani era unul dintre ei, cu braţul dus înapoi şi mâna încleştată într-un pumn masiv. Lumea lui Leslie se dezintegră într-un haos condus doar de instincte. Pumni îl pocniră din toate direcţiile. Replică, mânat de o violenţă oarbă. Oamenii urlau şi mugeau. Părul îi fu prins de o mână voinică şi smocurile pârâiră îngrozitor, când îi fură smulse de pe scalp. Un torent de spumă clocotea în jurul său, aproape ca şi cum s-ar fi luptat sub o cascadă. Colţi i se închiseră în jurul încheieturii, trăgându-i braţul în jos. Se auzi un mârâit şi trosnetul de os rupt care continuă interminabil. Durerea exista acum peste tot, copleşindu-i toţi nervii. Cumva nu-l stânjenea într-o măsură atât de mare pe cât ar fi trebuit. Nu putea răspunde însă loviturilor aşa cum ar fi dorit s-o facă. Braţele nu-l ascultau. Constată că ajunsese în genunchi şi vederea îi pălea în pete cenuşiu-sângerii. Apa noroioasă a râului fierbea stacojie.

Există după aceea un moment în care nu se întâmplă nimic. El era ţinut cu faţa în jos de nişte mâini invincibile. Powell se înălţa înaintea lui, cu barba neagră şi deasă udă leoarcă, despicată în şuviţe, rânjind feroce pe când îl ţintea. În clipa aceea de tăcere, Leslie auzi un copil plângând disperat undeva în depărtare, iar după aceea cizma grea a lui Powell şută în testiculele lui cu toată forţa de care era în stare supervizorul mătăhălos.

Fulgerul de agonie anulă instantaneu orice fărâmă de conştiinţă. Leslie fu despărţit de viaţa înconjurătoare, în centrul unei pâcle dense de neon roşu, fără să mai simtă sau să mai audă ceva din exterior. Exista doar durerea distrugătoare.

Roşul se transformă în negru. Fiori de senzaţii supurară înapoi în făptura lui. Chipul îi era strivit în prundiş rece. Asta era important, dar el nu putea gândi de ce anume. Plămânii îl dureau îngrozitor. Cu falca ruptă şi inutilă, Leslie încercă să tragă aer prin nasul zdrobit. Apa cu nisip şi pătată de sânge a lui Quallheim îi năvăli în plămâni.

* * *

Lawrence Dillon fugea ca să scape cu viaţă, gonea cât mai departe de demenţa care pusese stăpânire pe locuitorii lui Aberdale. El şi Douglas lucraseră în loturile din spatele cabanei lor, când sătenii reveniseră din căutare. Tulpinile înalte ale vrejurilor de fasole şi plantele înflorite de porumb zaharat îi camuflaseră parţial, când oamenii îi atacaseră pe Kay, Leslie şi Tony lângă râu. Până atunci Lawrence nu mai văzuse niciodată o asemenea etalare de violenţă nestăvilită. Nici chiar Quinn nu era atât de turbat, ci violenţa lui era direcţionată şi avea un sens clar.

Atât el, cât şi Douglas rămăseseră ca hipnotizaţi, privind cum tovarăşii lor dispărură sub lovituri. Numai când Powell Manani ieşi plescăind din apă, cei doi se gândiră să fugă.

– Ne despărţim! răcni Lawrence spre Douglas, când intrară trosnind în junglă. Aşa avem mai multe şanse!

Auzea dulăul acela monstruos, Vorix, care lătra cu furie după ei şi-l întrezări gonind peste luminişul satului pornit în urmărire.

– Fugi la Quinn! Avertizează-l!

Apoi porniră în direcţii opuse, trecând prin tufişuri ca şi cum ar fi fost făcute din hârtie igienică.

Peste un minut, Lawrence găsi o potecă mică făcută de sălbăticiuni. Începuse să fie acoperită de buruieni, deoarece

danderilii o părăsiseră imediat după construirea satului. Era totuşi suficient de bună pentru a-i oferi o accelerare suplimentară. Încălţămintea lui uzată se destrăma pur şi simplu în timp ce alerga, şi purta pe el doar şortul. Lianele şi crengile îl sfâşiau cu gheare ascuţite ca acele. Irelevant... Conta să supravieţuiască şi să se îndepărteze cât mai mult de sat.

După aceea Vorix porni după Douglas. Lawrence zvârli un strigăt tăcut de mulţumire către Fratele Luminii care-l cruţase şi încetini numai puţin, scanând solul în căutarea unor pietre potrivite. Câinele avea să-l caute imediat după ce-l răpunea pe Douglas. Dulăul putea da de urma mirosurilor chiar şi în jungla umedă şi avea să-i conducă pe săteni spre orice triv pitit. Trebuia să facă ceva în privinţa lui, dacă vreunul dintre ei dorea să aibă cea mai măruntă şansă de supravieţuire până la sfârşitul zilei. Iar ticălosul ăla de supervizor nu ştia ce ameninţare puteau fi discipolii Fratelui Luminii pentru oricine le stătea în cale. Gândul îl încurajă, îngăduindu-i să-şi mai alunge o parte din panică. Pentru asta trebuia să-i mulţumească lui Quinn. Quinn îi arătase că în adevărata eliberare nu exista frică. Quinn îl ajutase să-şi găsească forţa interioară, arătându-i cum să îmbrăţişeze fiara şarpe. Quinn, care apărea atât de pregnant în visele sale, un personaj de fantasy întunecat, încoronat cu flăcări portocalii arzătoare.

Strâmbându-se din cauza nenumăratelor zgârieturi cu care se alesese în timpul goanei sale nebuneşti, Lawrence privi în jur cu hotărâre fermă.

* * *

Powell Manani era obişnuit să vadă lumea prin ochii lui Vorix. Era o perspectivă alcătuită din nuanţe albastre şi cenuşii, de parcă toate structurile ar fi fost formate din straturi de umbre. Copacii se ridicau mult deasupra capului, până ce dispăreau într-un văl ceţos de cer, iar tufele şi hăţişurile junglei se înălţau oprimat, cu frunzele negre pocnind împinse în lături ca nişte cărţi de joc pocnite pe masă de un expert.

Câinele robust gonea pe o veche cărăruie de animale, în urmărirea lui Lawrence Dillon. Mirosul tânărului triv era peste tot. Zăcea aidoma unei pâcle unsuroase în urmele de paşi lăsaţi pe lutul moale, se revărsa lent, în jos, de pe frunzele de care se atinsese. Pete ocazionale de sânge provenite de la picioarele zgâriate îmbibau solul spongios. Vorix nici măcar nu trebuia să

atingă pământul cu nasul.

Senzaţiile curgeau în mintea lui Powell, benzile musculare neobosite ce-i pompau în labe, limba atârnându-i printre fălci, răsuflarea fierbinte care-i umfla nările. Ei erau o dualitate, corpul lui Vorix şi mintea lui Powell, care acţiona în fuziune perfectă. Aşa cum făcuseră când dulăul îl ajunsese pe Douglas. Reflexele de atac ale animalului şi abilitatea omului se combinaseră în sinergia unei maşinării de distrugere, care ştia cu exactitate unde să lovească pentru a cauza distrugere maximă. Powell încă putea să simtă carnea moale cedând sub labele puternice, gustul de sânge care dăinuise mult timp după ce colţii străpunseseră beregata flăcăului, retezând carotida. La răstimpuri foşnetele brizei păreau să poarte strigătele horcăite ale lui Douglas.

Însă acela fusese doar un aperitiv. În scurt timp, Quinn avea să fie cel care să-l înfrunte pe câine. Quinn avea să fie cel care să zbiere de frică. La fel cum trebuie să fi făcut micuţul Carter. Gândul acela îi îmboldi pe amândoi, şi inima lui Vorix bubui voios.

Urma de miros se sfârşi. Vorix mai înaintă din inerţie câţiva paşi, după care se opri, înălţă capul bont şi adulmecă atent. Powell ştia că o încruntătură încreţea propria lui faţă. În aer se simţea izul ploii, totuşi acesta nu era suficient pentru a şterge o urmă atât de puternică. Aproape că-l ajunsese pe Lawrence, trivul nu putea fi foarte departe.

Îndărătul câinelui se auzi un bufnet slab. Vorix se roti cu iuţeală electrică. Lawrence Dillon stătea pe potecă, la şapte metri depărtare, ghemuit pe picioarele însângerate ca şi când ar fi fost gata să sară asupra dulăului, cu o lamă de fisiune în mână şi un fel de laţ din liane în mâna cealaltă.

Probabil că flăcăul se întorsese pe propriile lui urme şi suise într-un copac. Viclean, răhăţelul! Dar asta n-avea să-l ajute cu nimic, în niciun caz împotriva lui Vorix. Unica lui şansă fusese să fi sărit chiar pe câine şi să fi înfipt cuţitul în el înainte ca vreunul dintre ei să-şi fi dat seama ce se întâmpla. Iar el o ratase.

Powell hohoti când câinele începu să alerge. Lawrence îşi roti bucata de liană. Powell îşi dădu seama prea târziu că aceasta era îngreunată de pietre ovale. Vorix se desprinsese deja în săritură când mintea supervizorului îi răcni avertismentul. Lawrence slobozi pietrele bola.

Colaci perfizi de liane încâlciră labele anterioare ale lui Vorix

cu un *sfrrr* abia audibil, şi coarda care se rotea îl muşcă dureros prin blană. Una dintre pietre îi lovi cu putere ţeasta, trimiţând un roi de steluţe prin legătura de afinitate şi ameţindu-l pe Powell. Vorix se prăbuşi pe pământ, uşor năucit. Se flexionă, încercând să ajungă cu dinţii la liane. O masă incredibil de grea îi ateriză pe spate, aproape rupându-i şira spinării. Plămânii îi fură goliţi de aer şi icni. Câteva coaste pocniră. Labele din spate zgâriară cu disperare, străduindu-se să-l arunce pe triv.

O săgeată de durere insuportabilă explodă în creierul lui Powell. Bărbatul urlă şi se împletici. Simţi cum îl lasă un genunchi şi se poticni. Pentru o clipă legătura de afinitate păli şi văzu un cerc de feţe de săteni care-l priveau uimite. Câteva mâini se întinseră să-l ajute.

Vorix încremenise de durere şi şoc. Nu mai simţea absolut nimic cu una dintre labele posterioare. Câinele se roti pe un flanc pe pământul frământat. Laba îi zăcea pe iarba însângerată, zvâcnind şi tresăltând.

Lawrence îi tăie a doua labă posterioară cu cuţitul de fisiune. Sângele sfârâi şi aburi, când bolborosi peste lama galbenă, radiantă.

Ambele picioare ale lui Powell erau strânse în garouri făcute din benzi de gheaţă. Căzu ca un sac în poziţia şezut, cu răsuflarea gâfâind printre buze arse. Muşchii coapselor se contractau necontrolat.

Lama de fisiune pătrunse prin articulaţia fălcii stângi a lui Vorix, retezând muşchi, os şi cartilagii. Vârful ei ieşi în partea din spate a gurii dulăului, tăind o bucată mare din limbă.

Powell începu să se înece, chinuindu-se să respire. Întregul trup îi vibra sălbatic. Vomită fără putere în propria-i barbă.

Vorix emitea un schelălăit chinuit din maxilarul distrus. Ochi pământii se rostogoleau în orbite, sticloşi de durere, încercând să-şi găsească torţionarul. Lawrence îi lovi pe rând labele anterioare, retezându-le la nivelul genunchilor, lăsând cioturi.

La capătul îndepărtat al unui tunel plin de volburi negre, Powell îl văzu pe adolescentul cu păr nisipiu apărând în faţa câinelui. Scuipă pe botul bont al lui Vorix.

– Acum nu mai eşti aşa deştept, în morţii mă-tii, este? urlă Lawrence.

Powell abia îl putea auzi, glasul părea că răzbate din străfundul unui puţ adânc în piatră.

– Mai vrei să te joci de-a urmărirea, cuţule?

Lawrence schiţă câţiva paşi de dans, hohotind.

Cioturile lui Vorix loviră fără putere solul într-o parodie a mersului. Imaginea aceea îl făcu pe Lawrence să izbucnească în alt acces de râsete.

– Dansezi şi tu? Haide – dansează!

Powell gemu de furie neajutorată. Legătura de afinitate slăbea, subţiind gândurile fulgerate de dureri ale dulăului la nivelul unui fir tot mai fragil. Bila i se ridică prin gâtlej şi o vărsă pe iarbă.

– Ştiu că mă poţi auzi, Manani, căcat cu ochi ce eşti! strigă Lawrence. Şi sper să-ţi curgă tot sângele din inimă prin rănile-astea. N-o să-ţi omor câinele, n-o s-o fac repede, curat şi fără chinuri. Nu, nu, o să-l las aici să se tăvălească-n căcaţii, pişaţii şi sângele lui. În felu-ăsta o să-l simţi cum moare până la capăt, oricât de mult va dura. Îmi place ideea asta, fiindcă l-ai iubit cu-adevărat pe câinele-ăsta. Fratele Domnului îi pedepseşte întotdeauna pe cei care-l nemulţumesc. Vorix e ca un fel de prevestire, ai înţeles? Dacă eu am făcut asta unui câine, gândeşte-te ce-ţi va face Quinn ţie.

* * *

Ploua zdravăn când Jay îl aduse pe Sango, calul bej al Powell Manani, din umbrarul improvizat ca grajd în spatele cabanei supervizorului. Domnul Manani se ţinuse de promisiunea făcută pe *Swithland,* o lăsase să-l ţesale pe Sango, să-l ajute să-i dea de mâncare şi să-l scoată să facă mişcare. Cu două luni în urmă, când se mai domolise nebunia frenetică ce domnise peste Aberdale cât timp fuseseră ridicate cabanele şi arate ogoarele, el o învăţase să călărească.

Aberdale nu reprezenta tocmai existenţa rurală de vis la care se aşteptase ea, deşi era destul de drăguţ în felul lui. Iar Sango juca un rol uriaş în privinţa aceea. Jay ştia clar un lucru: ea nu mai dorea să se întoarcă în vreo arcologie.

Sau cel puţin nu mai dorise, până azi.

În dimineaţa aceasta în junglă se întâmplase ceva despre care niciun adult nu voia să vorbească. Ea şi toţi ceilalţi copii ştiau că murise Carter, asta măcar li se spusese. Urmase însă bătaia groaznică lângă ponton şi multe femei plânseseră, dar şi bărbaţi, deşi ei încercaseră să se ferească. Apoi, cu douăzeci de minute în urmă, domnul Manani avusese o criză teribilă şi prelungă,

urlând şi gâfâind după ce se prăbuşise pe pământ.

După aceea lucrurile se mai liniştiseră. În clădirea publică avusese loc o şedinţă, după care oamenii reveniseră la casele lor. Acum însă îi putea vedea adunându-se iarăşi în centrul satului; toţi erau îmbrăcaţi aşa cum făceau când mergeau la vânătoare. Toţi păreau să aibă arme.

Jay bătu în stâlpul de la uşa cabanei domnului Manani. Bărbatul ieşi îmbrăcat în blugi bleumarin, cămaşă cu pătrăţele verzi şi albastre şi o vestă cafenie care avea o sumedenie de încărcătoare cilindrice pentru carabinele laser. Purta două tuburi cenuşii ca ardezia, lungi de cincizeci de centimetri, care aveau la un capăt plăsele ca de pistol. Fata nu le mai văzuse până atunci, totuşi ştiu că erau arme.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, după care Jay examină pământul noroios.

– Jay?

Ea ridică privirea.

– Ascultă-mă, scumpo. Trivii au fost răi, foarte, foarte răi. Ei nu sunt cu toate minţile întregi.

– Aşa cum sunt copiii rebutaţi din arcologii?

Un surâs trist flutură pe buzele lui, auzindu-i curiozitatea vie din glas.

– Cam aşa ceva. Ei l-au omorât pe Carter McBride.

– Ne gândiserăm noi, recunoscu fata.

– De aceea va trebui să-i prindem şi să-i oprim să mai facă vreodată aşa ceva.

– Înţeleg.

Bărbatul vârî carabinele maser în tocurile lor de la şa.

– Este pentru binele tuturor, scumpo, ăsta-i adevărul. Uite ce se-ntâmplă, Aberdale nu va fi tocmai frumos vreo două săptămâni, dar apoi va fi mai bine. Îţi promit! Nici nu-ţi vei da seama când va fi cel mai bun sat de pe tot afluentul. Am mai văzut întâmplându-se aşa.

Ea încuviinţă din cap.

– Să ai grijă, domnule Manani. Te rog.

El o sărută pe creştetul capului. Părul îi era presărat cu picături foarte fine de apă.

– O să am. Şi-ţi mulţumesc că l-ai înşeuat pe Sango. Acum du-te şi caut-o pe mămica ta. Este puţin tulburată de cele ce s-au întâmplat azi-dimineaţă.

– Nu l-am văzut de multe ore pe părintele Elwes. El nu se mai întoarce?

Bărbatul îşi îndreptă spinarea, neputând s-o privească pe fată în ochi.

– Ba da, însă doar pentru a-şi strânge lucrurile. El nu va mai rămâne în Aberdale. Şi-a terminat treaba aici.

Powell îl călări pe Sango până la vânătorii care aşteptau. Cei mai mulţi purtau poncho-uri impermeabile, pe care ploaia lucea. Acum păreau mai degrabă îngrijoraţi decât furioşi. Mânia iniţială cauzată de moartea lui Carter se diminuase, şi şocul uciderii celor trei trivi li se infiltra în minţi. Erau mai degrabă speriaţi pentru familiile lor şi pentru propria lor piele decât preocupaţi de răzbunare. Totuşi, produsul final era acelaşi. Teama de Quinn avea să-i îmboldească până ce terminau treaba.

Îl văzu printre ei pe Rai Molvi, care strângea o carabină laser sub poncho. Nu avea rost să mai redeschidă discuţia. Se aplecă în jos din şa, pentru a li se adresa:

– Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că blocul meu comunicator nu mai funcţionează. Nu l-am putut anunţa pe şeriful lui Schuster despre ce se-ntâmplă aici şi nici Oficiul Guvernatorului din Durringham. Blocurile astea comunicatoare sunt nişte cărămizi mai mult sau mai puţin solide de circuite cu tot felul de redundanţe încorporate şi pân-acum n-am auzit despre vreunul care să se fi stricat. Ledurile se aprind, aşa că nu-i o problemă de alimentare. Funcţiona acum trei zile când mi-am expediat raportul de rutină. Las în seama voastră să deduceţi semnificaţia defectării lui de azi.

– Hristoase, da' cu cine-avem de-a face? întrebă cineva imediat.

– Cu puştii rebutaţi, răspunse Powell. Depravaţi şi speriaţi. Asta-i tot ce sunt ei. Rahatul ăsta cu secta nu-i decât un pretext din partea lui Quinn pentru a-i putea manipula.

– Au arme.

– Au exact opt carabine laser şi niciun încărcător de rezervă. În faţa mea văd vreo sută douăzeci de carabine. Ei nu vor reprezenta o problemă. Trageţi ca să ucideţi şi fără avertisment. Asta-i tot ce trebuie să facem. N-avem tribunale şi nici n-am avea timp de procese, în niciun caz aici. Eu bag mâna-n foc că-s vinovaţi. Şi vreau să m-asigur că restul copiilor voştri pot ieşi din satul ăsta fără să privească peste umăr toată viaţa. Pentru asta

aţi venit aici, nu? Ca să scăpaţi de rahaturile pe care Pământu' vi le-arunca-ntruna în faţă. Ei bine, o mică parte dintre ele aţi adus-o şi aici. Dar azi le vom pune capăt. După ziua de azi nu va mai exista vreun Carter McBride.

Determinarea reveni în rândul mulţimii; bărbaţii încuviinţară din capete şi schimbară priviri de susţinere cu vecinii, iar armele fură strânse cu o fracţiune mai tare la menţionarea numelui lui Carter. Era o acumulare colectivă de curaj, care-i absolvea din capul locului de orice vinovăţie.

Powell îi privi cu satisfacţie. Erau din nou oamenii lui, ca în ziua în care debarcaseră de pe *Swithland,* înainte ca idiotul de Molvi să fi început să intervină.

– Bun – trivii s-au împărţit azi-dimineaţă în trei grupuri de muncă: două sunt la fermele din savană, iar unul a plecat spre est cu echipa de vânătoare. Ne vom împărţi în două. Arnold Travis, tu cunoşti destul de bine jungla de est – ia cu tine cincizeci de oameni şi-ncearcă să-i găseşti pe vânători. Eu voi porni călare către ferme, pentru a-i avertiza pe cei de-acolo. Mă aştept ca-ntr-acolo să se fi îndreptat Lawrence Dillon, fiindcă acolo-i Quinn. Restul urmaţi-mă cât puteţi de repede şi, pentru numele lui Hristos, nu vă risipiţi! După ce-o s-ajungeţi la ferme, vom decide ce să facem în continuare. Gata, să-i dăm drumul!

* * *

Extinderea ţarcului fermei Skibbow era muncă grea; lemnul pentru gard trebuia să fie pretăiat în junglă – la un kilometru depărtare –, apoi transportat până în locul de montare. Solul era dificil de pregătit pentru stâlpi, întrucât existau acumulări vaste de iarbă uscată şi încâlcită, care trebuiau înlăturate pentru a se ajunge la solul nisipos, dur. Prânzul oferit de Loren Skibbow fusese friptură rece de cioropui şi un fel de tocană de legume insipidă şi sleită, pe care majoritatea trivilor n-o mâncase. În plus Gerald Skibbow plecase prin savană ca să-şi caute o oaie rătăcită şi-l lăsase pe Frank Kava, care era un pulifrici despotic, să supravegheze.

Până la mijlocul după-amiezii, Quinn decisese deja că familiile Skibbow şi Kava aveau să joace un rol foarte important în următoarea lui ceremonie de liturghie neagră.

Lemnele pe care le tăiaseră în dimineaţa aceea fuseseră aşezate pe iarbă, marcând un pătrat cu latura de treizeci şi cinci de metri, lipit de ţarcul existent. Quinn şi Jackson lucrau

împreună, bătând pe rând stâlpii verticali în pământ. Ceilalţi patru trivi din echipă veneau după ei şi fixau în cuie bârnele orizontale. Terminaseră o latură şi trei stâlpi din latura următoare. Mai devreme plouase, însă Frank nu le îngăduise să se oprească din muncă.

– Nenorocitu', murmură Jackson lovind cu sete cu barosul; stâlpul vibră şi se mai afundă trei centimetri în sol. Vrea să terminăm până diseară, ca să-i poată arăta lui Gerald ce băiat priceput e el. Asta-nseamnă c-o să ne-ntoarcem pe-ntuneric.

– Nu-ţi face griji, replică Quinn.

Stătea în genunchi şi ţinea stâlpul negru în poziţie verticală. Lemnul de mayope era ud şi-i luneca dintre palme.

– Ploaia asta-i dată dracu', mârâi Jackson. E uşor să te-accidentezi, iar pe planeta asta dacă te-ai rănit, ai pus-o. Beţivu' ăla băşinos de popă n-are habar ce-nseamnă medicina adevărată.

Barosul izbi din nou stâlpul.

– Relaxează-te. M-am gândit că locul ăsta ar fi o ţintă bună pentru noi.

– Ăhă. Ştii ce mă şucăreşte realmente? Frank suie-n pat cu Paula-n fiecare noapte. De-acord, n-are ţâţele lui Marie, dar, pe Fratele Domnului, în fiecare noapte!

– Vrei să-ncetezi pentru o clipă să mai gândeşti cu pula? Ţi-am lăsat-o pe Rachel, nu? E la fel de bună ca fetele noastre.

– Da. Mulţumesc, Quinn. Iartă-mă.

– Bun, o să-ncepem să ne gândim pe cine vrem să băgăm în asta şi unde-o s-o facem.

Jackson strânse mai tare bucăţile de cârpe pe care şi le legase peste palme pentru o priză mai bună a mânerului barosului.

– Poate pe Tony. E cam de capu' lui prin sat, stă de vorbă cu coloniştii… Cred c-ar fi bine să-i reamintim care-i sunt loialităţile.

– S-ar putea…

Jackson roti iarăşi barosul.

Quinn întrezări o mişcare pe câmpia vastă de iarbă unduitoare, spre linia subţire verde-întunecat ce marca începutul junglei.

– Ia stai aşa…

Amplifică la maximum implantul retinal. Silueta care alerga deveni clară.

– E Lawrence. Pe Fratele Domnului, parcă-i mort de frică!

Scană terenul din urma tânărului, căutând vreun sayce sau crocoleu. Ceva trebuia să-l determine să fugă aşa.

– Ia haide.

Porni în alergare uşoară către Lawrence. Jackson îşi aruncă barosul şi-l urmă.

Frank Kava măsura distanţa dintre stâlpi, pregătind poziţiile corecte pentru trivi. Se gândea însă că putorile alea n-ar fi apreciat efortul. Trebuia să fii tot timpul cu ochii după ei şi n-aveau pic de iniţiativă, trebuia să le explici totul. El credea în mod serios că majoritatea erau retardaţi; în tot cazul asta indica tăcerea lor îmbufnată.

Apăsă cu putere pe hârleţ şi smulse rădăcinile noduroase ale ierbii. Ţarcul avea să fie o adăugire foarte utilă pentru ferma lor. Primul devenise prea ticsit după ce animalele ajunseseră la stadiul adult. În scurtă vreme aveau neapărată nevoie de spaţiul suplimentar pentru a doua generaţie. Peste vreo două luni oile aveau să fie îndeajuns de mature pentru fecundare.

Frank nutrise unele îndoieli faţă de venirea pe Lalonde, dar acum trebuia să admită că era cea mai bună decizie pe care o luase vreodată. În fiecare seară te puteai odihni şi vedeai de la o zi la alta ce realizaseşi. Era un sentiment extraordinar.

După aceea mai era şi Paula. Ea încă nu spusese nimic, însă Frank avea unele bănuieli. În ultima vreme păruse foarte *dinamică.*

Sunetele îl făcură să ridice ochii – se întâmplase ceva. Patru trivi continuau să bată în cuie barele orizontale, totuşi nimeni nu folosea barosul. Frank înjură în barbă. Quinn Dexter şi voinicul Jackson Gael erau la o sută de metri depărtare şi alergau prin iarbă. De necrezut! Îşi duse palmele în jurul gurii şi-i strigă, dar fie că nu-l auziseră, fie că-l ignorară. După cum îi ştia, probabil că-l ignoraseră. Apoi văzu şi silueta care ieşise în fugă din junglă, cu paşii împiedicaţi şi aleatorii ai unui om disperat ajuns la capătul puterilor. Pe când privea, silueta căzu, fluturând din braţe; Quinn şi Jackson iuţiră ritmul. Încruntându-se, Frank porni către ei.

Pe ultimii douăzeci de metri se călăuzi după glasuri. Toţi trei stăteau jos, sub nivelul ierbii înalte.

Tânărul apărut din junglă era tot un triv. Zăcea pe spate şi horcăia, trăgând guri uriaşe de aer şi încercând în acelaşi timp să vorbească cu glas ascuţit şi întretăiat. Picioarele îi arătau ca nişte

bucăţi de carne însângerată. Quinn şi Jackson îngenuncheaseră lângă el.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Frank.

Quinn privi peste umăr.

– Trage-i-o, rosti el calm.

Frank se retrase un pas când Jackson se ridică.

– Stai aşa…

* * *

Paula şi Loren se aflau în living şi aşteptau să fiarbă gemul de elwisie proaspăt pregătit. Elwisia era unul dintre fructele locale comestibile, o sferă purpuriu-închis cu diametrul de zece centimetri. Un crâng întreg de pomişori din aceia sfrijiţi creştea la liziera junglei şi culeseseră toată ziua de ieri. Principala problemă avea să fie zahărul; câţiva săteni plantaseră trestie-de-zahăr, dar cele câteva kilograme cu care făceau troc nu erau de o calitate prea grozavă.

„Se va îmbunătăţi totuşi”, gândi Loren. Totul din Aberdale se îmbunătăţea, treptat. Asta era o parte din satisfacţia de a trăi aici.

Paula luă borcanele din lut de pe plita pe care se preîncălziseră.

– Puteai să le mai fi lăsat un minut, rosti Loren care amesteca în mixtura ce bolborosea în cratiţa mare.

Paula lăsă jos tava cu borcanele şi privi prin uşa deschisă. Un grup de oameni se apropia de după colţul ţarcului. Jackson Gael purta pe cineva în braţe, un adolescent din picioarele căruia picura sânge. Alţi doi trivi cărau corpul inconfundabil al lui Frank.

– Mamă! se repezi Paula afară pe uşă.

Chipul lui Frank arăta teribil de bătut, cu nasul spart, aproape turtit, cu ochii şi obrajii tumefiaţi şi învineţiţi. Gemea slab.

– Doamne Dumnezeule! Paula ridică palmele şi le lipi de obraji. Cine i-a făcut asta?

– Noi, răspunse Quinn.

Loren Skibbow fu cât pe-aici să reuşească. Ceva din Quinn Dexter o neliniştise în permanenţă, iar vederea lui Frank îi declanşase toate alarmele mentale. Fără să ezite, se răsuci pe călcâie şi alergă înapoi în casă. Carabinele laser de vânătoare erau atârnate pe peretele livingului. Cinci arme, câte una pentru fiecare. Gerald şi-o luase pe a sa de dimineaţă. Ea se întinse către următoarea, care fusese a lui Marie.

Quinn o lovi în rinichi, şi pumnul o propulsă în perete. Ricoşă, iar Quinn o izbi cu piciorul în spatele genunchiului. Femeia căzu pe podeaua din scânduri, gemând de durere. Carabina zăngăni lângă ea.

– Mulţumesc, o să iau eu asta, zise Quinn.

Vederea lui Loren era înceţoşată de lacrimi. O auzi pe Paula ţipând şi izbuti să întoarcă ochii. Jackson Gael o târâse înăuntru, ţinând-o sub un braţ, în timp ce dădea disperată din picioare.

– Irley şi Malcolm, vreau armele şi toate încărcătoarele pe care le găsiţi, orice truse medicale şi toate alimentele lor deshidratate. Daţi-i drumul! ordonă Quinn când apărură şi ceilalţi trivi. Ann, treci de pază afară! Manani o să vină aici călare – fii cu ochii-n patru şi după Gerald.

Îi azvârli carabina. Femeia o prinse şi încuviinţă scurt.

Irley şi Malcolm începură să răscolească rafturile.

– Gura! urlă Quinn spre Paula.

Ea încetă să mai ţipe, holbându-se la el cu ochi căscaţi, terifiaţi. Jackson o îmbrânci într-un colţ, unde rămase nemişcată, strângându-se cu braţele după umeri.

– Aşa-i mai bine, spuse Quinn. Imran, aşază-l pe Lawrence în scaun şi dup-aia caută bocancii din casă, toate perechile pe care le găseşti. Vom avea nevoie de ele. Avem drum lung de bătut.

Loren văzu cum tânărul triv cu picioarele însângerate fu aşezat pe unul dintre scaunele din jurul mesei pătrate din bucătărie. Era pământiu la faţă şi scăldat în sudoare.

– Găsiţi-mi nişte bandaje şi nişte bocanci şi-o să fiu în regulă, rosti Lawrence. Vorbesc serios, Quinn, o să mă descurc perfect.

Quinn îi mângâie fruntea, îndepărtând cu degetele şuviţele blonde de păr năclăit de transpiraţie.

– Ştiu. Ai făcut o cursă dată dracului. Te-ai descurcat grozav, Lawrence. Pe cuvânt. Eşti cel mai tare.

Loren îl zări pe Lawrence ridicând ochii spre Quinn şi văzu veneraţia din ochii puştiului. Îl zări pe Quinn scoţând o lamă de fisiune din şort. Încercă să spună ceva când lama învie cu un fulger de lumină galbenă, dar din gâtlej nu-i ieşi decât un bolborosit.

Quinn afundă lama în ceafa lui Lawrence, orientând-o în sus, astfel încât să străpungă creierul.

– Cel mai tare… şopti el. Fratele Domnului te va primi cu braţele deschise-n Noapte.

Paula căscă gura într-un tânguit fără sunet, când trupul lui Lawrence lunecă pe podea. Loren începu să suspine încetişor.

– Ce pizda mă-sii, Quinn! protestă Irley.

– Care-i treaba? Trebuie s-o ştergem de-aici, trebuia să fi plecat de ieri. I-ai văzut picioarele; ne-ar fi întârziat. Aşa am fi fost toţi prinşi. Asta vrei?

– Nu, murmură jalnic Irley.

– A fost mai rapid decât ce i-ar fi făcut ei, spuse Quinn pe jumătate pentru sine.

– Ai făcut ce trebuia, încuviinţă Jackson.

Se întoarse către Paula şi rânji larg. Ea scânci, încercând să se ghemuiască şi mai mult în colţ. Bărbatul o prinse de păr şi o trase în picioare.

– N-avem timp, rosti Quinn blajin.

– Ba da. N-o să dureze mult.

Loren se strădui să se ridice de pe podea, când zbieretele Paulei reîncepură.

– Afurisită femeie, zise Quinn.

Bocancul său o nimeri în tâmplă. Ea căzu pe spate ca un mecanoid stricat, incapabilă să mai mişte. Vederea îi era înceţoşată, cu formele ocultate îndărătul unor pete sure. Îl văzu totuşi pe Quinn luând carabina Paulei de pe perete, verificând calm nivelul de energie şi împuşcându-l pe Frank. Apoi bărbatul se răsuci şi îndreptă ţeava spre ea.

* * *

Fluierul de rechemare răsună ascuţit prin junglă. Scott Williams oftă şi se ridică de pe sol, scuturând frunze uscate de pe ţesătura uzată a salopetei.

Găozarii! Era convins că un danderil foşnea prin tufişuri. Acum n-avea să mai ştie niciodată dacă avusese sau nu dreptate.

– Mă-ntreb ce s-a-ntâmplat? spuse Alex Fitton.

– Nu ştiu, replică Scott.

Alex nu-l deranja prea mult. Avea douăzeci şi opt de ani şi nu avea nimic împotrivă să stea de vorbă cu un triv. În plus, ştia nişte bancuri porno mişto de tot. Scott vâna regulat cu el.

Fluierul se auzi iarăşi.

Alex pufni.

– Haidem.

Porniră încet către sursa fluierăturilor. Alte perechi de vânători apărură printre copaci, îndreptându-se toţi spre

fluieratul insistent. Se schimbau întrebări strigate înainte şi înapoi. Nimeni nu ştia de ce erau rechemaţi. Fluierul ar fi trebuit să semnaleze eventuale accidentări şi sfârşitul vânătorii.

Scott fu surprins să vadă un grup mare de oameni înşiruiţi, aşteptând pe coama unei măguri abrupte de pământ, erau vreo patruzeci sau cincizeci. Probabil că veniseră din sat. În faţa lor, Rai Molvi sufla din răsputeri din fluier. Fu extrem de conştient de toţi ochii bărbaţilor acelora, când el şi Alex suiră panta măgurii.

Un arbore qualtook gros avea rădăcinile de o parte şi cealaltă a crestei. Una dintre ramurile sale inferioare groase se întindea peste panta din partea opusă. De ea fuseseră legate trei frânghii din fibră de siliciu.

Grupul de săteni se deschise în tăcere, formând o potecă spre copac. Realmente îngrijorat acum, Scott trecu printre ei şi văzu ce atârna de funii. Jemima fusese ultima şi încă se zbătea, sufocându-se. Se învineţise, şi ochii îi ieşiseră din orbite.

Încercă să fugă, dar îl împuşcară în coapsă cu un impuls laser şi-l târâră înapoi. Alex Fitton fu cel care îi strânse ştreangul în jurul gâtului. Lacrimile îi şiroiau pe obraji când o făcea, dar, la urma urmelor, Alex fusese cumnatul lui Roger Chadwick.

* * *

Alergarea înapoi spre fermă aproape că-i venise de hac lui Gerald Skibbow. Când văzuse fumul, el revenea oricum, trăgând oaia rătăcită legată de o funie. Orlando, alsacianul familiei Skibbow, zburda vesel în faţă prin iarba înaltă. Ştia că făcuse treabă bună, urmărind mirosul oii. Gerald surâdea cu indulgenţă la giumbuşlucurile lui. Era complet dezvoltat de acum. În mod interesant, Loren era dresorul lui cel mai bun.

În dimineaţa aceea Gerald avusese impresia că străbătuse jumătate de savană. Nu-i venea să creadă cât de departe ajunsese blestemata de oaie în numai câteva ore. O găsise în cele din urmă, behăind, la capătul unei vâlcele cu pereţi abrupţi, la trei kilometri de casă. Bărbatul era realmente recunoscător că sayceii nu părăseau jungla. Nu avuseseră probleme nici din partea crocoleilor, care ar fi trebuit să bântuiască terenul ierbos; doar de câteva ori întrezăriseră corpuri lucioase prin iarbă şi ocazional le auziseră răgetele noaptea.

Iar apoi când ajunsese la doi kilometri de casă, fuiorul teribil de fum alb-albastru se răsucise leneş pe cer în faţa lui, cu baza ascunsă dincolo de orizont. Gerald îl privise fix şi îngheţase de

frică. Toate celelalte ferme se găseau la mulţi kilometri depărtare, şi sursa fumului nu putea fi decât una. Era ca şi cum şi-ar fi văzut propriul sânge, fluidul vital, scurgându-se în firmamentul azuriu fără nori. Ferma era totul, îşi investise întreaga viaţă în ea şi nu exista alt viitor.

– Loren! strigă el.

Dădu drumul oii şi începu să alerge.

– Paula!

Carabina laser i se lovea de şold. O aruncă cât colo. Orlando lătră alarmat, simţind agitaţia stăpânului.

Iarba era de vină, nenorocita de iarbă. I se agăţa de picioare, împiedicându-l. Făgaşe şi încreţituri ale pământului îl făceau să se poticnească mereu. Căzu, îşi juli palmele şi se lovi rău la un genunchi. Nu conta. Se ridică şi alergă mai departe. O dată şi încă o dată.

Savana absorbea toate sunetele. Şfichiuiturile ierbii pe pantalonii lui de doc, gâfâielile întretăiate, icnetele la fiecare căzătură. Toate erau amortizate de aerul fierbinte şi nemişcat, de parcă le-ar fi înghiţit, hrănindu-se cu ele, lacom după zgomotul cel mai mărunt.

Ultimele două sute de metri fură cele mai groaznice. Trecu peste o ridicătură de pământ şi zări ferma. Doar scheletul mai rămăsese în picioare, piloni groşi de lemn, învăluiţi de flăcări înalte. Şindrila şi astereala arseseră deja şi se desprinseseră ca pielea putredă, zăcând în dâre fărâmicioase în jurul bazei.

Animalele se împrăştiaseră. Speriate de căldură şi de vuietul văpăilor, se împinseseră în gardul ţarcului şi trecuseră prin el. Alergaseră vreo sută de metri, până ce frica imediată li se potolise, apoi începuseră să rătăcească de colo-colo. Gerald văzu calul şi doi porci la iaz, unde se adăpau liniştiţi. Altele se zăreau prin iarba înaltă.

Nu exista nicio mişcare. Niciun om. Rămase cu gura căscată, privind ca anesteziat. Unde erau Frank, Loren şi Paula? Şi echipa de muncă a trivilor; ar fi trebuit să fi încercat să stingă incendiul.

Cu picioarele ca nişte greutăţi de carne moartă şi cu respiraţia arzându-i pieptul, alergă năucit pe ultima porţiune. O ploaie aurie strălucitoare de scântei se învolbura în văzduh. Structura de rezistenţă a casei trosni chinuitor şi după aceea se nărui în interior într-o serie de convulsii.

Gerald scoase un singur strigăt de durere când se prăbuşi

ultimul pilon. Se opri la cincisprezece metri de ruine.

– Loren? Paula? Frank? Unde sunteţi?

Strigătul se pierdu odată cu scânteile spre boltă. Nu-i răspunse nimeni. Se simţea prea înspăimântat ca să se apropie de rămăşiţele casei. Apoi îl auzi pe Orlando scâncind încetişor. Merse către câine.

Era Paula. Scumpa de Paula, fetiţa care-i stătea în poală pe vremea când trăiau în apartamentul din arcologie şi încerca să-l tragă de nas, chicotind încântată. Care crescuse într-o tânără frumoasă, cu o forţă interioară demnă şi tăcută. Care înflorise realmente aici pe tărâmul acesta aventuros.

Paula… Ochi ce priveau orb jerbele de scântei. O gaură de doi centimetri în centrul frunţii, cauterizată de laserul de vânătoare.

Gerald îşi privi fiica şi-şi îndesă încheieturile degetelor în gura larg căscată. Picioarele îi cedară şi, încet, căzu lângă ea, pe iarba strivită.

* * *

Aşa îl găsi Powell Manani, când ajunse acolo după patruzeci de minute. Supervizorul înregistră scena dintr-o singură privire. Furia şi mânia ce se acumulaseră în decursul zilei se cristalizaseră într-un calm letal, de Zen.

Cercetă cu luare-aminte ruinele fumegătoare ale fermei. La interior existau trei corpuri carbonizate, ceea ce-l nedumeri o vreme până înţelese că al doilea bărbat era probabil Lawrence Dillon.

Evident Quinn ar fi dorit să se mişte iute. Iar picioarele lui Lawrence sângeraseră chiar şi atunci când îl omorâse pe Vorix. Hristoase, dar Quinn ăsta era un ticălos fără scrupule!

Întrebarea era: unde s-ar fi putut duce?

Acum mai supravieţuiau doar şase trivi. Powell ajunsese la ferma familiei Nicholls, unde a doua echipă de trivi lucra la ridicarea unui hambar. Carabina lui maser îi ucisese unul câte unul sub ochii îngroziţi ai Nichollsilor. Le explicase motivul abia după aceea. Ei continuaseră totuşi să-l privească de parcă ar fi fost un monstru. Nu-i păsase prea mult. Mâine, restul sătenilor avea să le explice.

Powell privi spre dunga junglei aflată la un kilometru depărtare. Quinn era acolo – asta era limpede –, însă găsirea lui urma să fie dificilă. Decât dacă… Era posibil ca Quinn să revină în sat. Devenise un bandit adevărat şi avea nevoie de hrană şi

arme, de provizii suficiente ca să se îndepărteze binişor de Comitatul Schuster. Un grup mic şi aflat în mişcare putea să se ascundă mult timp pe acolo de şerifi şi chiar de un marshal (presupunând că Guvernatorul ar fi trimis unul).

Orlando i se învârti printre picioare, şi Powell îl mângâie absent. Simţea mai mult ca oricând lipsa lui Vorix. Vorix ar fi dat de urma lui Quinn în mai puţin de o oră.

– Da, se adresă el alsacianului. Înapoi la Aberdale, asta-i.

În orice caz datoria lui era să-i avertizeze pe săteni de cele întâmplate. Quinn luase probabil armele din ferma asta. Slavă cerului că aceşti colonişti aveau dreptul doar la carabine de vânătoare, nimic de calibru greu.

Gerald Skibbow nu spuse nimic când Powell o acoperi pe Paula cu o prelată folosită pentru a ţine uscate căpiţele de fân. Îi îngădui totuşi lui Powell să-l conducă şi sui pe Sango când i se spuse.

Cei doi porniră călare peste savană, înapoi către ferma Nicholls, cu Orlando alergând alături prin iarba deasă. În urma lor animalele abandonate începură să se apropie treptat de iaz ca să se adape, uşor agitate de noua şi neaşteptata libertate.

* * *

Jay Hilton se plictisea. Satul era foarte straniu fără nimeni care să muncească pe ogoare şi în grădinile de zarzavat. Până spre sfârşitul după-amiezii toţi copiii fuseseră chemaţi la casele lor. Locul părea pustiu, deşi ea vedea oameni privind pe ferestrele cabanelor, în timp ce rătăcea fără ţel pe potecile familiare.

Mama nu voia să vorbească, ceea ce era neobişnuit. După ce revenise din căutarea lui Carter McBride, ea se trântise pe pat şi rămăsese cu ochii pironiţi în tavan. Nu se alăturase grupului care plecase cu domnul Manani pentru a-i vâna pe trivi.

Jay trecu pe lângă biserică. Părintele Elwes încă nu se întorsese. Fata ştia că el făcuse ceva foarte, foarte rău din felul în care domnul Manani reacţionase când îi amintise numele mai devreme, mai rău decât beţiile lui. Nu era totuşi bine pentru părintele Elwes să fie singur în junglă când se apropia seara. Soarele era deja invizibil, coborât dincolo de vârfurile copacilor.

Mintea ei entuziastă şi imaginativă umplu jungla cu tot felul de viziuni. Preotul căzuse şi-şi rupsese o gleznă… Se rătăcise şi bântuia zăpăcit… Suise într-un copac pentru a se feri de un

sayce sălbatic…

Jay cunoştea jungla din imediata apropiere a satului, ca pe o hartă didactică imprimată cu laserul pe creier. Dacă avea să-l găsească pe părintele Elwes, avea să fie o adevărată eroină. Trase cu ochiul iute către cabana ei. La interior nu se vedea nicio lumină. Mama nu i-ar fi observat lipsa în următoarea jumătate de oră. Se grăbi spre zidul sumbru de arbori.

În junglă era tăcere. Până şi cioropuii plecaseră. Iar umbrele erau mai dese decât se obişnuise ea. Suliţe de lumină portocalie şi roz străpungeau frunzele foşnitoare, nenatural de strălucitoare în amurgul care sporea.

După zece minute, fata se gândi că poate nu fusese o idee tocmai bună. Poteca bine bătătorită care ducea la fermele din savană nu era departe. O luă iute pe o scurtătură prin tufişuri, şi după două minute ieşi pe cărarea aceea.

Aici era mult mai bine, fiindcă putea să vadă pe aproape şaptezeci de metri în fiecare direcţie. O parte din nelinişte i se evaporă.

– Părinte? strigă ea într-o doară.

Glasul îi răsună sonor printre şirurile tăcute de arbori întunecaţi care se ridicau înalţi de ambele părţi.

– Părinte, sunt eu, Jay!

Se roti, descriind un cerc complet. Nimic nu se clintea, nu se auzea niciun sunet. Îşi dori să apară grupurile de săteni plecaţi după trivi, astfel încât să se poată întoarce acasă cu ei. Ar fi fost foarte încântată de tovărăşia cuiva.

Îndărătul ei se auzi un trosnet, de parcă cineva ar fi călcat pe o crenguţă.

– Părinte?

Jay se răsuci şi ţipă încetişor. La început crezuse că un cap de negresă plutea de unul singur în aer, dar când miji ochii atentă îi distinse silueta corpului. Era ca şi cum razele luminii s-ar fi curbat în jurul ei, formându-i pe contur efecte de unduiri albastre şi vineţii.

Femeia ridică o mână. Frunze şi rămurele îi plutiră fluid peste palmă, în configuraţia exactă a ceea ce exista îndărătul ei. Duse un deget la buze, apoi îi făcu semn să se apropie.

* * *

Sango galopă pe poteca spre Aberdale, păstrând un ritm constant pe măsură ce întunericul începea să se adune în jurul

bazelor copacilor. Powell se apleca ocazional pentru a evita crengile mai joase. De acum cunoştea ruta asta pe dinafară. Călărea în mod instinctiv, în timp ce mintea îi examina acţiunile posibile.

Mâine toţi trebuiau să rămână în sat; puteau să posteze santinele, astfel încât munca pe ogoare să poată continua. Orice întrerupere majoră a vieţilor lor ar fi însemnat o victorie pentru Quinn şi nu putea îngădui să se întâmple aşa ceva. Oamenii erau deja serios zguduiţi de cele întâmplate; încrederea în propriile lor persoane trebuia reclădită de la zero.

Cu un sfert de oră mai devreme, trecuse pe lângă grupul lui Arnold Travis, care revenea către casă. Îi spânzuraseră pe toţi trivii lor. Iar grupul care mersese la ferme îi îngropa pe trivii pe care el îi împuşcase la familia Nicholls. Mâine o echipă va merge la ferma Skibbow şi va face ce mai putea.

Iar asta n-ar fi însemnat mare lucru, admise el amar. Însă putea să fi fost mult mai rău. Şi, de fapt, putea să fi fost mult mai bine.

Powell inspiră şuierat printre dinţi gândindu-se la Quinn care se afla în libertate. La prima geană de lumină avea să plece în aval spre Schuster. Şeriful de acolo avea să ia legătura cu Durringhamul şi se putea organiza o urmărire corespunzătoare. Îl cunoştea pe supervizorul din Schuster, Gregor O'Keefe, care avea un doberman legat prin afinitate. Puteau să plece imediat după Quinn, înainte ca urmele să se fi răcit. Gregor ar fi înţeles necesitatea respectivă.

Nimic din cele întâmplate n-avea să arate bine în dosarul lui. Familii măcelărite şi trivi care se răsculaseră făţiş. Probabil că Oficiul de Alocare a Terenurilor n-avea să-i mai ofere alt contract de supervizor. Să-i ia dracu' atunci! Quinn era tot ce conta acum.

Sango necheză şi se cabră violent. În mod instinctiv, Powell strânse tare hăţurile. Calul căzu, şi bărbatul îşi dădu seama că picioarele îi colapsau. Momentul de inerţie îl purtă înainte, şi capul i se lovi de gâtul lui Sango care se dăduse pe spate. Coama îi şfichiui faţa şi nasul i se strivi de pielea bej. Simţi izul de sânge.

Sango lovi pământul, şi inerţia îl purtă în derapaj încă doi metri înainte, până se opri pe o parte. Powell îşi auzi piciorul drept rupându-se cu un trosnet şocant de sonor, când greutatea calului căzu direct peste el. Pentru o clipă îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, vomită imediat. Nu-şi mai simţea deloc piciorul

drept de la şold în jos. Avea o ameţeală periculoasă. O sudoare rece îi înţepa pielea.

Flancul calului îi fixase piciorul de sol. Se ridică într-un cot şi încercă să-l tragă de acolo. O durere ca un fier încins în foc îi fulgeră traiectele nervoase. Gemu şi se nărui înapoi pe iarba deasă, gâfâind greoi.

Tufişurile foşniră îndărătul lui. Pe pământ răsunară zgomote de paşi.

– Hei! strigă el. Hristoase, ajutor! Blestematu' de cal a căzut peste mine. Nu-mi mai simt picioru'.

Întoarse capul. Şase siluete ieşeau din umbrele care mărgineau poteca.

Quinn Dexter hohoti.

Powell se întinse cu disperare spre carabina maser din tocul şeii. Degetele i se strânseră în jurul patului.

Ann se aşteptase la mişcare. Trase cu carabina laser. Pulsul infraroşu lovi dosul palmei lui Powell, străpungând-o. Pielea şi muşchii se vaporizară într-un crater de cinci centimetri, cu venele instantaneu cauterizate; tendoanele întinse fură arse şi plesniră. În jurul rănii, pielea se înnegri şi se desprinse în solzi, iar de dedesubt irupse un inel uriaş de băşici. Powell emise un mârâit gutural şi-şi smuci braţul înapoi.

– Aduceţi-l! porunci Quinn.

* * *

Spiritul diavolesc revenise în biserică. Acela fu primul lucru pe care-l descoperise Horst după ce revenise.

Nu mai ştia ce se întâmplase în majoritatea zilei. Probabil că zăcuse ore întregi în poieniţă. Cămaşa şi pantalonii îi erau ude de ploaie şi mânjite de noroi, iar ochii lui Carter McBride acoperiţi cu o peliculă de sânge continuau să-l privească.

– A fost vina ta! răcnise furios supervizorul Manani.

Avea dreptate.

Păcatul prin omisiune. Credinţa că demnitatea umană va triumfa. Că tot ce trebuia el să facă era să aştepte până ce trivii se vor plictisi de ritualurile şi genuflexiunile lor prosteşti. Că-şi vor da seama că secta Fratele Luminii nu era decât o şaradă menită să-i determine să urmeze poruncile lui Quinn. Atunci Horst va fi acolo pentru ei, aşteptând să ierte şi să-i primească sub mantia Domnului.

Aroganţa aceea îl costase pe un copil viaţa, poate şi pe alţii,

dacă suspiciunile lui Ruth şi Manani erau corecte. Horst nu era defel sigur că ar fi dorit să mai trăiască.

Reveni în poiana satului pe când umbrele se ridicau dinspre est, iar stelele mai intense începuseră să sclipească deasupra vârfurilor negre ale arborilor. În câteva cabane străluceau lumini galbene, dar satul era cufundat într-o linişte de moarte. Viaţa pierise din el.

„Spiritul”, gândi Horst, „asta-i lipseşte.” Chiar şi după ce ei se răzbunaseră şi-i măcelăriseră pe trivi, locul acesta avea să fie pătat. Muşcaseră de acum din mărul lor, şi cunoaşterea adevărului le corupsese sufletele. Ştiau ce fiare le sălăşluiau în inimi. Chiar dacă înveşmântau totul în straiele onoarei şi justiţiei civilizate. Ei ştiau…

Ieşi greoi din umbrele junglei şi porni spre biserică. Bisericuţa aceea simplă care simboliza tot ce era rău în sat. Clădită pe o minciună, casa unui nebun luat în derâdere de toţi. „Nici aici, pe planeta cea mai uitată de Dumnezeu din Confederaţie, unde de fapt nu contează nimic, tot n-o pot face corect. Nu pot face singurul lucru pentru care am jurat în faţa Domnului că-mi voi dedica viaţa – nu le pot da credinţa în ei înşişi.”

Împinse uşa batantă din spatele bisericii. Carter McBride fusese depus pe o strană din faţă şi acoperit cu o pătură. Cineva aprinsese o lumânare la altar.

O steluţă roşie şi delicată pâlpâia la un metru deasupra corpului.

Toate angoasele lui Horst revenură într-un potop care ameninţă să-i distrugă definitiv sănătatea mentală. Îşi muşcă buza inferioară, care tremura.

Dacă Dumnezeu şi Sfânta Treime există, spuneau sataniştii sectei rebutaţilor, atunci – *ipso facto* – şi Întunecatul este, de asemenea, real. Fiindcă Iisus fusese ispitit de Satan, amândoi călcaseră pe Pământ şi amândoi vor reveni.

Acum Horst Elwes privi punctul de lumină roşie şi simţi iarăşi greutatea aridă a eonilor apăsându-i mintea. Modul acesta de dovedire a existenţei unei divinităţi supranaturale era un travesti hidos. Oamenii ar fi trebuit să se îndrepte singuri către credinţă, nu să fie siliţi.

Bărbatul căzu într-un genunchi, de parcă l-ar fi apăsat o mână gigantică şi irezistibilă.

– Iartă-mă, Doamne. Iartă-mi slăbiciunea. Te implor!

Steluţa lunecă prin aer spre el. Nu părea să proiecteze nicio lumină pe strane ori pe podea.

– Ce eşti? Pentru ce-ai venit aici? Pentru sufletul băiatului? Quinn Dexter te-a invocat pentru asta. Te compătimesc! Băiatul acesta era neprihănit la minte şi suflet, indiferent ce i-au făcut ei, indiferent ce l-au obligat să spună. Domnul nostru nu-l va alunga de la sânul Său din cauza neomeniei acoliţilor tăi. Carter va fi primit de însuşi Gabriel în Împărăţia Cerurilor.

Steaua se opri la doi metri de Horst.

– Ieşi! rosti Horst. Se ridică şi forţa nesăbuinţei îi năvăli prin picioare. Pleacă din locul acesta! Ai dat greş. Ai dat greş îndoit!

Chipul i se lăbărţă într-un rânjet lent şi stropi de salivă i se scurseră prin barbă.

– Bătrânul acesta păcătos a căpătat curaj din nou de pe urma prezenţei tale. Iar locul acesta pe care-l pângăreşti este sacru. Acum – afară! Îndreptă un deget arătător rigid către jungla cuprinsă de crepuscul de dincolo de uşă: *Afară!*

Paşi bubuiră pe treptele bisericii, iar uşa batantă fu dată cu putere în lături.

– Părinte! ţipă Jay din toate puterile.

Braţe mici şi subţiri îi cuprinseră mijlocul cu o forţă greu de egalat de un adult. În mod instinctiv, Horst îi răspunse îmbrăţişării, mângâindu-i cu palmele părul blond-deschis încâlcit.

– Părinte… icni fetiţa. A fost oribil, l-au omorât pe Sango. L-au împuşcat. E mort! Sango e mort!

– Cine? Cine l-a-mpuşcat?

– Quinn… Trivii… Dădu capul pe spate pentru a-l privi; ochii îi erau umflaţi de plâns: Ea m-a ascuns. Ei erau foarte aproape.

– L-ai văzut pe Quinn?

– Da. El l-a-mpuşcat pe Sango. *Îl urăsc!*

– Când a fost asta?

– Chiar acum.

– Aici? În sat?

– Nu. Eram pe poteca spre fermele din savană, la vreo jumătate de kilometru.

– Cu cine erai?

Jay smiorcăi şi-şi frecă un ochi cu pumnul.

– Nu ştiu cum o cheamă. Era o doamnă neagră. A apărut pur şi simplu din junglă într-un costum ciudat. A zis că trebuie să fiu atentă, fiindcă trivii sunt foarte aproape. Mi-a fost frică. Ne-am

ascuns de ei în spatele unor tufe. Şi dup-aia Sango a apărut pe potecă. (Bărbia începu să-i tremure.) E mort, părinte…

– Unde-i femeia aceea?

– A plecat. M-a însoţit până la sat, apoi a plecat.

Mai degrabă nedumerit decât îngrijorat, Horst încercă să-şi calmeze gândurile învolburate.

– Ce era ciudat la costumul ei?

– Era ca o bucată din junglă, aşa că n-o puteai vedea.

– Un marshal? rosti el în barbă.

Părea complet ilogic. După aceea îşi dădu seama că ceva lipsea din povestea fetiţei. O prinse de umeri şi o fixă cu privirea.

– Domnul Manani îl călărea pe Sango când l-a împuşcat Quinn?

– Da.

– El este mort?

– Nu. Striga, pentru că era rănit. Apoi trivii l-au luat de-acolo.

– Doamne Dumnezeule! Într-acolo a plecat femeia aceea? S-a întors să-l ajute pe domnul Manani?

Chipul lui Jay radia nefericire.

– Nu cred. N-a zis niciun cuvânt şi-a dispărut imediat ce-am ajuns la plantaţiile din jurul satului.

Horst se răsuci către spiritul demonic. Acesta pierise. O împinse iute pe Jay afară din biserică.

– Te duci imediat acasă la mama – şi am zis *imediat!* Îi spui ce mi-ai spus şi mie şi-i mai spui să-i organizeze pe ceilalţi săteni. Trebuie să fie preveniţi că trivii sunt în apropiere.

Jay încuviinţă din cap, cu ochi rotunzi şi foarte serioşi.

Horst se uită în jurul luminişului. În amurg copacii păreau mult mai apropiaţi, mult mai mari. Se cutremură.

– Ce vrei să faci, părinte?

– O să arunc o privire, doar atât. Acum dă-i drumul! O împinse cu blândeţe în direcţia cabanei lui Ruth: Acasă!

Fata porni printre şirurile de case, cu picioarele lungi şi subţiri alergând cu paşi clătinaţi ce dădeau impresia permanentă că era pe punctul să cadă. Apoi Horst rămase singur. Aruncă o căutătură încruntată spre junglă şi porni către interstiţiul dintre arbori unde începea cărarea ce ducea la fermele din savană.

* * *

Tâmpită sentimentală, rosti Laton.

Auzi, tată, răspunse Camilla, **după toate câte am făcut**

azi, am dreptul să arăt şi ceva sentimente. Quinn ar fi făcut-o bucăţi. De-acum nu mai este nevoie de genul ăsta de vărsare de sânge. Ne-am atins obiectivul propus.

Şi-acum idiotul ăsta de preot a plecat să facă pe eroul. Intenţionezi să-l salvezi şi pe el?

Nu. El este un adult. Sunt opţiunile lui personale.

Perfect! Totuşi, pierderea supervizorului Manani este iritantă. Mă bizuiam pe el să-i distrugă pe restul trivilor.

Vrei să-i împuşc eu?

Nu, grupul vânătorilor se întoarce. Vor găsi în curând calul şi urma lăsată de Quinn Dexter. Se vor întreba cine i-a ucis pe trivi. Nu trebuie să existe niciun indiciu despre existenţa noastră. Deşi Jay...

N-o va crede nimeni.

Posibil.

Şi-atunci ce intenţionezi cu Dexter? Potrivit scenariului nostru iniţial, n-ar fi trebuit să supravieţuiască aşa mult.

Quinn Dexter va veni acum la mine, nu mai are încotro să se îndrepte. Şerifii vor presupune că a fugit în sălbăticie şi nu va mai apărea niciodată. Nu-i chiar soluţia perfectă, dar niciun plan de bătălie nu supravieţuieşte primului foc de armă. Iar ovulele lui Ann vor fi o adăugire salutară la resursele noastre genetice.

Atunci misiunea mea de agent provocator s-a încheiat acum?

Da, nu cred că situaţia mai necesită alte intervenţii din partea noastră. Putem monitoriza evenimentele prin intermediul cercetaşilor servitori.

Perfect, atunci vin spre casă; să mă aştepte o baie şi un cocteil, te rog, a fost o zi lungă.

* * *

Quinn îl privi pe Powell. Supervizorul dezbrăcat în pielea goală îşi regăsise cunoştinţa când terminaseră să-i lege picioarele strivite de trunchiul mayope. Capul îi atârna la câţiva centimetri de sol, cu obrajii tumescenţi de fluidele ce se acumulau în ţesuturile faciale. Îi depărtaseră mult braţele, legându-i mâinile de ţăruşi mici bătuţi în pământ. Crucea inversată.

Powell gemu ameţit.

Quinn ridică braţele, cerând linişte.

– Noaptea devine tot mai puternică. Bun-venit în lumea

noastră, Powell!

– Puţoiule… icni Powell.

Quinn activă un inductor termic portabil şi-l lipi de tibia ruptă a bărbatului. Acesta gemu şi se zbătu fără putere.

– De ce-ai făcut-o, Powell? De ce i-ai înecat pe Leslie şi Tony? De ce-ai ucis-o pe Kay? De ce l-ai trimis pe Vorix după Douglas?

– Şi pe ceilalţi, hârâi Powell. Nu uita de ei.

Quinn se încordă.

– Ceilalţi?

– Doar voi aţi mai rămas, iar mâine n-o să mai existaţi nici voi.

Inductorul termic îi fu lipit iarăşi de picior.

– De ce? întrebă Quinn.

– Carter McBride… Tu de ce crezi? Sunteţi nişte animale, toţi. *Animale,* nimic mai mult. Un om n-ar fi putut face aşa ceva altuia. Avea zece ani!

Quinn se încruntă şi dezactivă inductorul termic.

– Ce s-a-ntâmplat cu Carter McBride?

– Asta! Puţoiule… L-ai spânzurat, tu şi cu ticăloşii tăi din Fratele Luminii. L-aţi spintecat în două!

– Quinn? rosti nesigur Jackson.

Quinn ridică un deget, făcându-i semn să tacă.

– Noi nu ne-am atins de Carter. Cum am fi putut? Eram la ferma lui Skibbow.

Powell trase cu o disperare extraordinară de lianele ce-i legau mâinile.

– Şi Gwyn Lawes, şi Roger Chadwick, şi Hoffmanii? Despre ei ce-ai de zis? Ai alibiuri şi pentru ei?

– Da, aici trebuie să recunosc c-ai pus degetul pe rană. Dar de unde ştiai că-l urmam pe Fratele Luminii?

– Elwes ne-a spus.

– Trebuia să-mi fi dat seama că un preot ar înţelege ce se-ntâmplă. Oricum nu mai contează acum.

Scoase lama de fisiune din buzunarul pantalonilor.

– Quinn, şuieră Jackson apăsat. Ceva e-n neregulă aici. Cine l-a mierlit pe Carter, dacă n-am făcut-o noi?

Quinn ridică lama înaintea feţei şi o privi ca intrat în transă.

– Ce s-a-ntâmplat după ce-a fost găsit Carter?

– Ce vrei să spui? zbieră Jackson. Despre ce vorbeşti? Pula mea, Quinn, trezeşte-te, moşule! O să murim dacă nu acţionăm.

– Exact. O să murim. A fost o făcătură.

Lama învie, radiind o lumină galbenă spectrală, care-i proiecta pe chip o nuanţă de fosfene. Surâse larg.

Jackson simţi cum un ger de moarte îi cuprinde inima. Până acum nu-şi dăduse seama cât de nebun era Quinn; ţicnit, sigur că da, avea ceva de psihopat în el, însă asta – pe Fratele Domnului, lui Quinn îi făcea cu adevărat plăcere, el *se credea* discipolul Nopţii!

Ceilalţi trivi schimbau priviri foarte neliniştite.

Quinn nu-i băgă în seamă. Se aplecă, apropiindu-se de Powell. Supervizorul se înmuie complet, renunţând să se mai zbată.

– Noi suntem prinţii Nopţii, intonă Quinn.

– Noi suntem prinţii Nopţii, psalmodiară trivii, cu supunere oarbă.

* * *

Camilla, mergi acolo, chiar acum. Elimină-i pe toţi, imediat. Eu îi trimit pe încorporaţi să te ajute să te debarasezi de corpuri. Dacă grupul de vânători ajunge primul, utilizează o grenadă termică pentru a distruge complet locul. Nu-i nici pe departe elegant, dar n-avem alternativă. Nu trebuie să-i îngăduim lui Quinn Dexter să ne divulge existenţa.

Am pornit, tată.

* * *

Ly-cilful îşi deplasa focarul identităţii între Quinn Dexter şi Powell Manani, extinzându-şi câmpul de percepţii în jurul tuturor oamenilor aflaţi în poieniţa din junglă. Nu putea citi gânduri individuale, cel puţin nu deocamdată, deoarece descâlcirea şi catalogarea complexităţii descărcărilor sinaptice umane avea să mai dureze, însă conţinutul afectiv al creierelor lor era destul de limpede.

Polaritatea emoţională între Quinn Dexter şi Powell Manani era enormă; unul triumfător şi îmbătat de succes, iubitor de viaţă; celălalt înfrânt şi retras în sine, dorind sosirea iute a morţii. Le oglindea trăsăturile religioase, deosebirea diametrală.

La limita conştientizării, ly-cilful putu detecta o minusculă transmisiune energetică de la Powell Manani în Quinn Dexter. Provenea de la forţa energistică de bază care îmbiba toate celulele vii. Genul acela de transfer era extraordinar de rar la entităţile materiale. Iar Quinn Dexter părea să fie conştient de el la un nivel fundamental, el poseda un simţ energistic mult

superior preotului. Pentru Quinn Dexter, sacrificiile liturghiei negre însemnau mai mult decât un ritual mecanic de adorare; ele generau o aşteptare masivă în mintea lui, confirmându-i credinţa. Ly-cilful privi senzaţia care creştea în el şi aşteptă, extinzându-şi toate facultăţile perceptive, nerăbdător să înregistreze fenomenul.

– Când falsul dumnezeu îşi va conduce ciurdele spre uitare, noi vom fi aici, spuse Quinn.

– Noi vom fi aici, repetară trivii.

– Când Tu vei aduce lumină în beznă, noi vom fi aici.

– Noi vom fi aici.

– Când timpul se va sfârşi şi spaţiul va colapsa în sine, noi vom fi aici.

– Noi vom fi aici.

Quinn întinse lama de fisiune. Îi apăsă vârful în vintrele lui Powell, imediat deasupra bazei penisului. Pielea sfârâi când lama se afundă, părul pubian se pârli şi se încreţi. Powell strânse din dinţi, cu muşchii gâtului ieşindu-i în relief aidoma unor funii, când se luptă să-şi stăvilească urletul. Quinn începu să taie, folosind lama ca pe un ferestrău, prin abdomenul supervizorului.

– Acesta este sacramentul nostru pentru Tine, Stăpâne, spuse Quinn. Noi ne-am eliberat şerpii, noi suntem fiara care a fost creată. Noi suntem reali. Acceptă viaţa aceasta ca semn al iubirii şi devoţiunii noastre.

Cuţitul ajunse la ombilicul lui Powell, şi panglici de sânge se prelingeau din rană. Quinn văzu cum lichidul stacojiu îmbibă părul corporal abundent al bărbatului şi simţi o încântare pătrunzătoare.

– Dă-ne nouă puterea Ta, Stăpâne, ajută-ne să-i înfrângem pe duşmanii Tăi!

Fericirea întunecată a fiarei şarpe nu fusese niciodată atât de minunată până acum; se simţea ca sub efectul unei băuturi ameţitoare. Toate celulele din corp îi vibrau de euforie.

– Arată-Te nouă, Stăpâne! răcni el. Vorbeşte-ne!

Powell Manani murea. Ly-cilful observă volbura de configuraţii energistice care i se dezlănţuise prin trup. O descărcare măruntă pârâi în Quinn, unde fu absorbită cu lăcomie, ridicând extazul mental al trivului la înălţimi şi mai mari. Restul energiei vieţii lui Powell pălea, dar disiparea ei nu era complet entropică, o fracţiune infimă se îndepărta printr-o distorsionare dimensională

ezoterică. Ly-cilful era fascinat – ceremonia aceasta elibera o bogăţie incredibilă de cunoaştere; pe toată durata imensă a existenţei sale, el nu se acordase niciodată atât de atotpătrunzător la moartea unei entităţi.

Se inseră în fluxul de energie dinspre celulele lui Manani, urmărindu-l între pliurile perfecte ale realităţii cuantice, şi se trezi ieşind într-un continuum pe care nici măcar nu-l concepuse până atunci: un vid energistic. Un vid care era pentru el la fel de înspăimântător pe cât era spaţiul cosmic pentru un om în pielea goală. Menţinerea coeziunii în mediul acela era extraordinar de dificilă şi trebui să-şi contracteze densitatea pentru a împiedica flame de energie proprie să ţâşnească din el aidoma gazelor volatile dintr-o cometă. După ce-şi stabiliză structura internă, ly-cilful îşi deschise mult câmpul de percepţie. Nu era singur.

Vârtejuri de informaţii incomplet focalizate goneau prin vidul acesta străin, similare ca natură cu facilitatea de memorie a ly-cilfului. Erau entităţi distincte, în privinţa asta era sigur, deşi se contopeau permanent, interpenetrându-se, apoi divergând. Ly-cilful observă că mentalităţile străine se strângeau în jurul limitei de separaţie a focarului identităţii sale. Fuioare delicate de radiaţii o atingeau, stârnind o multitudine de imagini incredibil de amestecate. El asamblă o identitate standardizată şi un mesaj de interpretare şi-l emise pe aceleaşi benzi de radiaţii pe care le utilizau. În mod oribil, în loc să-i răspundă, străinii îi străpunseră limita de separaţie.

Ly-cilful se luptă să-şi păstreze integritatea fundamentală, pe măsură ce rutinele de gândire îi erau violate şi subsumate de mentalităţile străine atacatoare. Erau însă prea multe pentru a le bloca. Începu să-şi piardă controlul funcţiilor; câmpul de percepţie se contractă, accesul la vastul depozit de cunoaştere stocată deveni nesigur, fu incapabil să se mişte. Străinii îi modificau structura energetică internă şi deschideau un canal larg între continuumul lor vid şi continuumul spaţio-temporal. Configuraţii porniră să năvălească înapoi prin distorsiunea dimensională, mănunchiuri de memorie brută care foloseau ly-cilful ca pe o arteră de comunicaţii, căutând o matrice fizică specifică în care puteau opera.

Era o încălcare monstruoasă, care contravenea naturii celei mai intrinseci a ly-cilfului. Mentalităţile străine îl sileau să participe în fluxul de evenimente care ordona universul, să

interfereze cu acesta. Rămăsese doar o singură opţiune. Se autostocă. Procesele de gândire şi memoria imediată fură încărcate în reţeaua de macrodate. Funcţiile active încetară să mai existe.

Ly-cilful avea să rămână în stază între cele două continuumuri diferite până avea să fie descoperit şi reanimat de altul din rasa lui. Probabilitatea acelei descoperiri înainte de sfârşitul universului era infinitezimală, dar timpul nu avea relevanţă pentru ly-cilfi. Acesta făcuse tot ce putuse.

La treizeci de metri depărtare de trivi şi de Powell, Horst se târa prin hăţişuri, atras de glasurile care psalmodiau încet. Urmele de liane şi frunze rupte ce porneau de lângă calul mort fuseseră absurd de uşor de urmat, chiar şi în ultimele pâlpâiri ale soarelui în amurg. Era de parcă lui Quinn nu-i păsa că va fi găsit.

Noaptea pogorâse cu o iuţeală uluitoare după ce Horst părăsise poteca, iar jungla se strânsese ameninţător în jurul lui. Bezna îşi asumase caracteristicile unui fluid apos. Se îneca în el.

Apoi auzi glasurile scârţâite, incantaţia barbară. Glasuri de oameni speriaţi.

O scânteie de lumină galbenă se legănă printre copaci în faţa lui. Se lipi de trunchiul mare al unui qualtook şi trase cu ochiul după el. Quinn afundă lama de fisiune în trupul răstignit al lui Powell Manani.

Horst icni şi-şi făcu cruce.

– Doamne, primeşte-l pe fiul Tău…

Spiritul demonic înflori ca o novă miniaturală între Quinn şi Powell, transformând jungla în stacojiu sinistru de jur împrejur. Pulsa în imitaţia batjocoritoare a vieţii organice. Păienjenişuri incandescente de lumină vermillon se târâră peste Quinn aidoma unor flăcări de gheaţă.

Horst strânse puternic în braţe trunchiul copacului, dincolo de teroare, dincolo de speranţă. Niciun triv nu observase manifestarea. Cu excepţia lui Quinn. Quinn rânjea cu fericirea orgasmului.

Când extazul atinse un apogeu aproape insuportabil, Quinn auzi vocile. Veneau din interiorul craniului său şi erau similare cu şoaptele fracturate pe care le pronunţau himerele din vise. Însă acestea deveneau mai puternice, cuvinte întregi care se ridicau din vacarmul nedesluşit. Văzu lumină răsărind înaintea lui, o aureolă stacojie care învălui corpul lui Powell. În centrul ei exista

o fisură de întuneric absolut.

Quinn întinse braţele către sfâşietura goală din spaţiu.

– Stăpâne! Ai sosit!

Multitudinea de glasuri se auzi simultan.

– Tânjeşti mult după întuneric, Quinn? întrebară la unison.

– Da, oh, da!

– Noi suntem din întuneric, Quinn. Am petrecut eoni aici, căutând pe unul ca tine.

– Sunt al tău, Stăpâne.

– Primeşte-ne, Quinn.

– O fac. Adu-mi Noaptea, Stăpâne!

Tentacule zvârcolitoare de fulgere bidimensionale spectrale răbufniră din cadavrul lui Powell cu un ţiuit care perfora timpanele. Se năpustiră direct spre Quinn, ca un sucub hrăpăreţ. Jackson se împletici îndărăt, răcnind şocat, ferindu-şi ochii de lumina alb-purpurie orbitoare. Lângă el, Ann se agăţă de tulpina subţire a unui copăcel, parcă prinsă în rafala unui uragan, cu părul biciuind de jur împrejur, cu ochii strâns închişi. Fuioarele plate de fulgere se înfăşurau asiduu în jurul lui Quinn. Membrele sale tresăreau în reflexe spastice. Umbre nebune pâlpâiau peste poieniţă. Duhoarea de carne arsă umplu aerul. Corpul lui Powell fumega.

– Tu eşti alesul, Quinn, vorbiră vocile unificate în mintea sa.

El îi simţi ieşind din umbre, ieşind dintr-o Noapte atât de profundă, încât era tortură permanentă. Inima i se umplu de fericire înaintea prezenţei lor, fiindcă erau acelaşi neam cu el, erau fiare şerpi. Se dărui lor, şi ei îi năvăliră în minte ca o vijelie psihică. Bezna îl cuprinse, iar lumea de lumină şi culoare dispăru cu o viteză incredibilă.

Singur în iubita lui Noapte, Quinn aşteptă sosirea Fratelui Luminii.

Horst văzu cum lumina roşie diavolească se stinse. Fulgerul păgân strălucea în locul ei, arcuindu-se prin aer, scormonind poieniţa cu panglici rătăcite. Prin fuioarele incandescente păreau să înoate forme, umbre subţiri şi tulburi care aduceau cu imaginile negative ale unui meteorit. Frunzele şi lianele foşniră şi fâlfâiră, când curentul de aer năvăli peste ele.

Trivii urlau şi dădeau din braţe, cuprinşi de panică. Horst îl văzu pe Irley izbit de un trăsnet tremurător rătăcit; fu azvârlit doi metri prin aer şi căzu ameţit şi zvâcnind.

Quinn rămăsese în centrul vijeliei, tremurând din tot corpul, dar păstrându-şi mereu poziţia verticală. Cu un surâs neîncrezător pe chip.

Fulgerele încetară.

El se roti lent, nesigur, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit cu propriul său trup, testându-i musculatura. Horst îşi dădu seama că-l putea zări perfect, deşi era întuneric beznă. Ceilalţi trivi erau umbre aproape invizibile. Privirea extatică a lui Quinn trecu peste toţi.

– Şi voi, de asemenea, rosti el blând.

Fulgere irumpseră din el, fire subţiri şi nărăvaşe care-i loviră fără greş pe cei cinci tovarăşi ai săi. Zbieretele se intersectară în văzduh.

– Tatăl nostru, Carele eşti în ceruri… începu Horst.

Aştepta ca fulgerele să-l izbească.

– Sfinţească-se numele Tău…

Ţipetele trivilor se stingeau.

– Şi ne iartă nouă greşalele noastre…

Potopul teribil de lumină dispăru. Se făcu linişte.

Horst privi pe după trunchi. Cei şase trivi stăteau în picioare în poiană. Fiecare avea propriul său nimb de lumină.

„Ca nişte îngeri”, gândi el, „chipeşi cu trupurile lor tinere şi splendide. Ce amăgitor crud este natura!”

Pe când privea, strălucirea lor începu să pălească. Jackson se întoarse şi privi drept spre el. Inima lui Horst îngheţă.

– Un preot, râse Jackson. Ce minunat! Ei bine, nu mai avem nevoie de serviciile tale, padre. Avem însă nevoie de corpul tău.

Făcu un pas înainte.

– Sus, acolo! strigă Ann şi arătă către adâncul junglei.

Camilla ajunsese chiar la sfârşitul ceremoniei de sacrificiu, la timp pentru a vedea fulgerele zvârcolind în jurul luminişului. Folosise pernuţele adezive ale costumului pentru a se cocoţa într-un arbore mare şi se ghemuise la bifurcaţia a două ramuri, privindu-i de sus pe trivi.

Nu ştiu ce dracu’ este fulgerul acela, spuse Laton. **Nu poate fi de natură electrică, altfel ar fi morţi.**

Contează? întrebă ea. Adrenalina îi furnica prin vene. **Indiferent care i-ar fi sursa, nu ne slujeşte.**

Este adevărat. Totuşi, fii atentă cum îşi păstrează ei vizibilitatea. Este ca un efect holografic.

De unde provine?

Habar n-am. Probabil că îl proiectează cineva. Cercetaşii n-au văzut nimic.

Ann strigă şi o arătă cu mâna. Ceilalţi trivi se rotiră.

Pentru prima dată în viaţa ei, Camilla ştiu ce era frica.

Rahat, mă pot vedea!

Înălţă carabina maser.

Nu! strigă Laton.

Costumul cameleonic se aprinse. O flacără albă orbitoare o învălui complet. Femeia îşi simţi pielea arzând şi ţipă. Ţesătura din plastic se topi rapid şi picături încinse plouară din înaltul copacului. Ea începu a se lovi cu disperare cu palmele, străduindu-se să stingă focul. Căzu de pe ramură ca un fulger globular, cu văpăile alungindu-se în urmă. Deja nu-i mai rămăsese aer în plămâni cu care să zbiere. Lovi solul cu un bufnet surd şi ridică un rug de flăcări. Temperatura focului nimicitor spori, arzând ca o flamă de magneziu, înghiţind muşchi, organe şi oase deopotrivă.

Trivii se strânseră în jur, când ultimele flăcări sfârâiră şi se stinseră. Nu mai rămăsese decât un contur înnegrit de pământ carbonizat, pe care erau risipiţi tăciuni strălucitori ca lava. Aceştia trosneau sonor, răcindu-se.

– Ce risipă, comentă Jackson.

Se întoarseră ca unul, căutându-l pe Horst. El însă fugise de mult.

* * *

Ruth şi ceilalţi săteni adulţi erau grupaţi în jurul clădirii publice într-un cerc defensiv. Toţi copiii se aflau înăuntru. Nimeni nu prea ştia ce să înţeleagă din povestea lui Jay, dar nu se putea nega faptul că fetiţa îl văzuse pe Quinn Dexter.

Luminile lanternelor lunecau pe lângă cabanele goale şi potecile noroioase. Pereţii din şindrilă străluceau gri-alburiu sub fascicule. Cei ale căror carabine erau echipate cu dispozitive de ochit pe timp de noapte scanau jungla înconjurătoare.

– Hristoase, cât mai durează până se-ntorc vânătorii? se plânse Skyba Molvi. Ei au destulă putere de foc pentru a distruge o armată de trivi.

– Nu mai durează mult, murmură Ruth încordată.

– Îl văd! răcni cineva.

– Pe cine?

Ruth se răsuci fulgerător cu toţi nervii întinşi la maximum.

Laserele de ţintire împunseră, descriind prin văzduh zigzaguri de rubin şi smarald. O carabină magnetică ciripi. La patruzeci de metri depărtare, un petic de sol se înălţă sub impactul gloanţelor, formând cratere înguste însă adânci, iar vegetaţia din jur luă foc. Împuşcăturile se opriră.

– Căcat, i-un câine…

Respiraţia ieşi şuierat din Ruth. Braţele îi tremurau. Copiii strigau dinăuntru, cerând să ştie ce se întâmpla.

„Ar trebui să fiu acolo, cu Jay”, gândi Ruth. „Grozavă mamă mai sunt, s-o las să rătăcească singură prin junglă, în vreme ce eu m-omor cu plânsul. Şi de fapt ce dracu' s-a-ntâmplat acolo?”

Horst apăru ca un bolid din junglă, bălăngănind disperat din braţe pentru a-şi păstra echilibrul. Hainele îi erau rupte, faţa şi mâinile zgâriate şi julite. Văzu razele de lumină ce baleiau din direcţia clădirii publice şi strigă cât putu de tare.

Ruth auzi pe cineva comentând:

– E idiotu-ăla de popă.

– Iar e beat.

– Nenorocitu' l-ar fi putut salva pe Carter.

Ruth ar fi vrut să se poată ghemui şi transforma în ceva mic, mic de tot pe care să nu-l vadă nimeni. Era convinsă că toţi puteau simţi de la depărtare izul vinovăţiei ei.

– Diavoli! urlă Horst alergând spre ei. I-au slobozit pe diavoli. Salvează-ne, Doamne! Fugiţi! Fugiţi!

– Da' *chiar* că-i beat.

– El ar fi trebuit s-o mierlească, nu Carter.

Horst se împletici şi se opri înaintea lor; trupul îl durea în aşa hal din cauza eforturilor, încât abia mai putea sta în picioare. Văzu dezgustul şi dispreţul de pe feţele lor şi simţi că va izbucni în plâns.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Îmi dau cuvântul de onoare. Quinn i-acolo şi l-a ucis pe Powell. S-a-ntâmplat ceva, a *sosit* ceva.

Dinspre mulţime se auziră murmure mânioase. Cineva scuipă în direcţia preotului.

Ruth văzu că lanterna ei pălise. O zgâlţâi.

– De ce nu l-ai ajutat pe Powell, popo? întrebă un glas.

– Ruth? o imploră Horst. Te rog, spune-le cât de ticălos este Quinn!

– Ştim.

– Gura, popo! N-avem nevoie de-un beţiv nevolnic care se pişă pe el să ne spună despre trivi. Dacă Quinn apare pe-aici, e ca şi mort.

Lanterna lui Ruth se stinse.

Icnete alarmate răsunară dinspre ceilalţi, când toate lanternele începură să pâlpâie şi să se stingă.

– Vin diavolii! urlă Horst.

Flăcări portocalii se înălţară dintr-o cabană aflată la cincizeci de metri de ei; linseră în lungul soclului ei, după care năvăliră în sus pe stâlpi, spre acoperiş. În treizeci de secunde totul era învăpăiat. Flamele ce se răsuceau suiau la zece metri înălţime.

– Doamne Dumnezeule… murmură Ruth.

Nimic n-ar fi trebuit să ardă cu iuţeala aceea.

– Mami! ţipă un copil din clădirea publică.

– Horst, ce *s-a-ntâmplat* acolo? răcni Ruth.

Preotul clătină din cap şi un chicotit îi bolborosi printre buze.

– E prea târziu, prea târziu… Fiarele Satanei umblă acum printre noi. Ţi-am spus…

O a doua cabană porni să ardă.

– Scoateţi copiii dinăuntru! strigă Skyba.

Toţi năvăliră spre uşă. Ruth şovăi, privind implorator către Horst. Majoritatea poienii satului era scăldată în lumină chihlimbarie rătăcitoare. Umbrele posedau o viaţă proprie, sărind de colo-colo aleatoriu. O siluetă neagră pâlpâi între cabane, în depărtare, îndărătul preotului.

– Sunt aici, rosti ea. (Nimeni n-o asculta.) Trivii sunt aici!

Înălţă carabina laser. Raza verde de ochire străpunse văzduhul, inundând-o de uşurare. Cel puţin unele obiecte mai funcţionau. Apăsă pe trăgaci şi trimise un baraj de impulsuri infraroşii după silueta evazivă.

Copiii se revărsară din clădire ca un val, cu unii dintre cei mari escaladând pereţii laterali fragili de numai un metru înălţime. Ţipete şi strigăte răsunară peste tot, când alergară spre părinţi.

– Jay! urlă Ruth.

O linie de foc străbătu acoperişul. Era perfect rectilinie şi femeia văzu cum lemnul se înnegrea cu o fracţiune de clipă înainte să se ridice vâlvătaia. Maser!

Aproximă locul din care se trăgea şi ochi într-acolo cu carabina laser. Degetul ei apăsă butonul declanşator.

– Mami! strigă Jay.

– Aici!

Carabina piui. Ruth ejectă încărcătorul energetic golit şi vârî unul nou.

Şi alţi săteni trăgeau în direcţia junglei. Firele de neon ale laserelor de ochire ţâşniră, urmărind fantome evazive.

O mişcare concertată se dezlănţuise dinspre clădirea publică, de care toţi se îndepărtaţi, alergând aplecaţi. Era haos total, copiii plângeau, adulţii răcneau. Peretele împletit din ramuri de palmieri al structurii luase foc.

„Ne-ar putea omorî pe toţi, dacă ar vrea asta”, înţelese Ruth.

Jay se repezi şi o cuprinse cu braţele în jurul mijlocului. Ruth o înhăţă de mână.

– Haide, pe-aici!

Porni spre ponton. Alte trei cabane începuseră să ardă.

Îl zări pe Horst la doi metri depărtare şi-i făcu un gest decis din cap. Bărbatul porni greoi după ele.

Un zbieret răsună peste Aberdale, o modulaţie oribilă care n-ar fi putut proveni niciodată dintr-un gâtlej omenesc. Îi şocă până şi pe copiii speriaţi, reducându-i la tăcere. Laserele de ochire ţâşniră în mod reflex, străbătând interstiţiile dintre case.

Zbieretul se estompă, devenind un scâncet sfâşietor de disperat.

– Iisuse Hristoase, sunt peste tot, de jur împrejur!

– Unde-s vânătorii? Vânătorii!

Laserele de ochire active păreau să se fi împuţinat. Prima cabană care luase foc se nărui pe neaşteptate, ridicând trâmbe efemere de scântei strălucitoare.

– Horst, trebuie s-o salvăm pe Jay, rosti agitată Ruth.

– Nu există scăpare, bolborosi el. Nu există scăpare pentru cei blestemaţi… Şi ce-altceva am fost noi?

– Serios? Nici tu nu crezi asta.

Începu s-o tragă pe Jay de-a curmezişul puhoiului, îndreptându-se către şirul cel mai apropiat de cabane. Horst plecă fruntea şi le urmă.

Ajunseră la cabane tocmai când un tumult se declanşă lângă ponton: auziră strigăte, şi plescăitul unui corp greu care căzuse în râu. Asta însemna că nimeni n-o prea băga în seamă.

– Slavă Domnului pentru asta, zise Ruth.

O purtă pe Jay prin spaţiul dintre două case.

– Unde mergem, mami? întrebă fetiţa.
– O să ne-ascundem două ore, până se-ntorc nenorociţii ăia de vânători. Lua-l-ar dracu’ pe Powell, c-a dezarmat satul!
– De-acum e mai presus de damnare, rosti preotul.
– Horst, ia spune ce-ai…
Jackson Gael apăru de după colţul cabanei şi se opri în faţa lor cu picioarele ferm desfăcute.
– Bună seara, Ruth, micuţă Jay, părinte Horst. Veniţi la mine. Sunteţi bineveniţi.
– Căcat! mârâi Ruth şi roti carabina laser. (Nu mai exista fascicul de ochire, ba până şi ledurile nivelului de încărcare energetică se stinseseră.) Căcat!
Jackson înaintă un pas către ei.
– Nu mai există moarte, Ruth, spuse el. Moartea nu va mai exista niciodată.
Ruth o împinse pe Jay spre Horst. Era unul dintre gesturile cele mai grele pe care le făcuse vreodată.
– Scoate-o de-aici, fugi cu ea!
– Ai încredere în mine, Ruth, nu vei muri. Jackson întinse mâna: Vino!
– Du-te-n mă-ta!
Îşi azvârli carabina laser inutilă şi stătu între el şi Jay.
– Nu există sanctuar… bolborosi Horst. Nu pe planeta asta blestemată.
– Mami! se tângui Jay.
– Horst, măcar o dată-n viaţa ta de căcat fă bine ceva: ia-mi fata şi scoate-o de-aici. Nenorocitu-ăsta n-o să treacă de mine.
– Eu…
– Fă-o!
– Dumnezeu să te binecuvânteze, Ruth!
Începu s-o tragă pe Jay, care se împotrivea, înapoi pe unde veniseră.
– Mami, te rog! ţipă fetiţa.
– Du-te cu Horst. Te iubesc.
Îşi scoase cuţitul Bowie din teaca de la şold. Oţel bun, solid, pe care te puteai bizui.
Jackson rânji. Ruth ar fi putut jura că văzuse colţi.

14

Ione stătu în faţa uşii vagonetului şi o îndemnă să se deschidă.

Nu-l pot face şi meargă mai repede, mormăi Seninătate când contracurentul de emoţii se disipă prin legătura de afinitate.

Ştiu. Nu te-nvinuiesc. Femeia strânse din pumni, trecându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt. Vagonetul încetini, şi ea ridică braţul ca să se ţină de un mâner inelar. Amintirea lui Joshua îi fulgeră prin minte – niciodată n-avea să mai poată folosi vagonetele fără să se gândească la el. Zâmbi.

Un fior defăimător dinspre Seninătate îi răsună în minte.

Gelos, îl tachină ea.

Nici vorbă, sosi iute replica.

Uşa vagonetului glisă şi se deschise. Ione păşi pe peronul pustiu şi porni în fugă în sus pe scări, cu bodyguardul gardist tropăind după ea.

Era o staţie din golful calotei sudice, la doi kilometri de campusul proiectului de cercetare laymili. Golful era lung de şase sute de metri, o semilună lină cu nisip fin alb-auriu şi câteva aflorimente din bolovani de granit. Un şir de cocotieri bătrâni urma linia ţărmului, câţiva se răsturnaseră, smulgând mormane de nisip şi rădăcini, iar trei se rupseseră la jumătatea înălţimii tulpinii, contribuind la aspectul vag sălbatic al locului. În centrul golfului, la şaizeci de metri de ţărm, se afla o insuliţă cu câţiva palmieri foarte înalţi, asigurând un colţişor atrăgător pentru înotătorii entuziaşti. O faleză acoperită cu prundiş, plantată cu stuf des, se ridica înapoia plajei, contopindu-se în prima şi cea mai lată dintre terasele calotei.

Şase domuri joase din polip, cu diametrul de patruzeci de metri, întrerupeau întinderea de iarbă şi stejari-de-mătase dinapoia falezei, lăsând impresia că ar fi fost parţial îngropate. Erau reşedinţele kiintilor, crescute special pentru cei opt xenoci mari care participau la proiectul laymili.

Implicarea lor fusese o adevărată lovitură de imagine pentru Michael Saldana. Deşi ei construiau nave stelare TTZ (susţineau că datorită psihologiei lor nu aveau un interes real faţă de călătoriile prin spaţiul cosmic), kiintii rămâneau rasa cea mai

avansată tehnologic din Confederaţie. Până să fi acceptat invitaţia lui Michael, ei se abţinuseră de la orice colaborare ştiinţifică cu alţi membri ai Confederaţiei. Michael avusese totuşi succes acolo unde nenumăraţi alţii eşuaseră, oferindu-le o problemă paşnică ce le-ar fi solicitat la maximum capacităţile. Intelectul lor, alături de instrumentele pe care le ofereau, ar fi iuţit în mod inevitabil cercetarea. Şi, desigur, prezenţa lor ar fi ajutat la susţinerea faimei Seninătăţii în dificila perioadă de început.

Pe nicio altă planetă sau habitat uman din exteriorul capitalei Confederaţiei, Avon, nu mai existau aşa mulţi rezidenţi kiint. Altceva însă îi adusese lui Michael un grad considerabil de satisfacţie tainică: Kulu nu se mândrea decât cu obişnuita pereche de ambasadori.

La interiorul Seninătăţii, kiintii se păstrau la fel de izolaţi pe cât erau în general în Confederaţie. Deşi cordiali cu colegii lor din proiectul de cercetare, nu socializau cu nimeni din populaţia habitatului, iar Seninătate le proteja cu stricteţe intimitatea fizică. Ione însăşi nu avusese decât puţine întâlniri oficiale cu ei, în care ambele părţi se limitaseră la schimburi de amabilităţi. Fusese la fel de plictisitor ca „primirile” tuturor ambasadorilor naţionali. Câte ore petrecuse cu insipizii aceia semisenili…

Până acum Ione nu fusese niciodată la clădirile kiintilor şi probabil că nici nu s-ar fi dus. Dar aprecia că ocazia aceasta îi justifica apariţia, chiar dacă xenocii aveau să fie nemulţumiţi de încălcarea etichetei din partea ei.

Se opri în vârful falezei şi privi în jos, către kiintii albi şi masivi care se scăldau în apa puţin adâncă. Din locul în care se afla putea să vadă multe plescăituri şi stropeli.

La treizeci de metri mai departe, o potecă largă din pământ sfărâmicios cobora spre plajă. Porni pe ea.

Kiintii cum ajung zilnic la campusul proiectului? întrebă, brusc curioasă.

Merg pe jos. Numai oamenii solicită transport mecanic care să-i deplaseze de la o cameră la alta.

Vai, vai, dar suntem tare sensibili în dimineaţa asta!

Aş atrage atenţia că garantarea izolării a făcut parte din acordul original dintre kiinti şi bunicul tău.

Da, da, rosti ea cu nerăbdare.

Ajunse la capătul potecii şi-şi scoase sandalele ca să meargă

pe nisip. Halatul din prosop pe care-l purta peste bikini flutura întredeschis.

În apă se găseau trei kiinti, Nang şi Lieria, o pereche care lucra în divizia Fiziologie a proiectului laymili, şi un prunc. Seninătate anunţase apariţia acestuia imediat ce Ione se trezise, deşi personalitatea refuzase să-i arate propriile ei memorii ale naşterii, care se petrecuse în decursul nopţii.

Ţi-ar plăcea ca înregistrări ale chinurilor naşterii tale să le fie prezentate xenocilor, pur şi simplu pentru că ar fi morbid de curioşi? o întrebase sever.

Femeia încuviinţase fără chef.

Pruncul kiint avea doi metri lungime, cu trupul mai rotunjit decât al adulţilor şi ceva mai alburiu. Picioarele erau înalte de un metru, astfel încât creştetul capului ajungea la acelaşi nivel cu al lui Ione. În mod clar, se distra de minune în apă. Braţele tractamorfice se metamorfozau cu o viteză frenetică, mai întâi căuşe, apoi vâsle cu care lovea de zor pentru a ridica perdele de picături, apoi bulbi ce împroşcau jeturi. Pliscul i se deschidea şi închidea întruna.

Părinţii îl mângâiau şi-l atingeau uşor cu braţele, în vreme ce el descria cercuri împrejurul lor. După aceea pruncul o zări pe Ione.

Panică. Alarmă. Incredulitate. *Creatura* nu are suficiente picioare. Mers bălăngănit. Însă nu cade. De ce, de ce, de ce? Ce *este?*

Ione clipi repede înaintea revărsării neaşteptate de emoţii amestecate şi întrebări iuţi ce păreau de-a dreptul răcnite în mintea ei.

Asta te va învăţa minte să te mai furişezi peste alte entităţi, rosti sec Seninătate.

Pruncul kiint se lovi de flancul Lieriei, ascunzându-se de Ione.

Ce este? Ce este? Teamă de ciudăţenii.

Ione receptă un schimb extrem de scurt de imagini mentale pe care adulţii kiinti le direcţionară spre prunc, un flux de informaţii mai complex decât orice cunoscuse ea vreodată. Viteza sa era incredibilă şi se sfârşi aproape imediat ce începuse.

Femeia se opri cu picioarele în apa caldă şi limpede şi se plecă uşor către adulţi.

Nang şi Lieria, am venit să vă felicit pentru naştere şi să văd dacă pruncul vostru necesită cerinţe speciale. Îmi

cer scuze dacă vă tulbur.

Îţi mulţumim, Ione Saldana, spuse Lieria. Îndărătul vocii mentale exista sugestia unui amuzament superior. **Interesul şi grija ta ne măgulesc, nu este necesar să-ţi ceri scuze. Aceasta este Haile, fiica noastră.**

Bun sosit în Seninătate, Haile, se adresă Ione pruncului, proiectând cât mai multă căldură şi încântare. Era uşor, fiindcă micuţa kiintă era drăgălaşă. Foarte diferită de adulţii solemni.

Haile îşi împinse capul în mod comic în jurul gâtului Lieriei, şi ochii ei uriaşi, tiviţi cu violet o fixară pe Ione.

Comunică! Creatură vie.

Urmă altă transmisie mentală rapidă din partea unui adult. Pruncul se întoarse pentru a se uita la Nang, apoi o privi iarăşi pe Ione. Tumultul emoţional care se infiltra în banda de afinitate începu să se domolească.

Este greşit adresare oficială. Multe păreri de rău. Respectare ritual adresare. Gândurile se opriră brusc, ca şi cum şi-ar fi tras mental răsuflarea. **Salut, Ione Saldana. Este corect?**

Da.

Eşti om?

Da.

Eu sunt Haile.

Salut, Haile. Mă bucur de cunoştinţă!

Haile se răsuci incitată, şi apa se înspumă în jurul celor opt picioare ale ei.

Mă place! Simt multă fericire.

Sunt bucuroasă.

Întrebare identitate om: parte din ce-i în jur?

Se referă la mine, preciză Seninătate.

Nu, eu nu sunt o parte din ce-i în jur. Suntem doar prieteni buni.

Haile se repezi brusc înainte, despicând apa. Nu deprinsese încă perfect mersul, şi perechea posterioară de picioare aproape că punea piedică celorlalte perechi.

De data aceasta Ione putu să înţeleagă perfect avertismentul adulţilor.

Atenţie!

Haile se opri la un metru de ea. Răsuflarea caldă exalată din fantele faciale avea un iz uşor condimentat, iar braţele

tractamorfice se agitau de zor. Întinse mâna cu palma în sus către prunc şi deschise degetele. Haile încercă să-i imite mâna; tentativa ei semăna cu un model din ceară pe jumătate topit.

Nereuşită! Tristeţe. Arată-mi cum, Ione Saldana.

Nu pot, a mea este întotdeauna aşa.

Haile emise o rafală de şocare.

Ione chicoti.

Este perfect. Sunt foarte mulţumită de felul în care sunt.

Este corect?

Este corect.

Viaţa are multe ciudăţenii, conchise filosofic Haile.

Aici ai multă dreptate.

Haile îşi îndoi gâtul cu o sută optzeci de grade, pentru a privi în urmă spre părinţii ei. Schimbul rapid care urmă în afinitate o făcu pe Ione să se simtă jalnic de inadecvată.

Eşti prietena mea, Ione Saldana? întrebă nesigur Haile.

Cred că aş putea fi, da.

O să-mi arăţi ce-i în jur? Este foarte mare. Nu vreau să merg singură. Mi-e frică de singurătate.

Va fi o plăcere, spuse femeia surprinsă.

Braţele Hailei loviră apa, ridicând o jerbă uriaşă de stropi. Ione fu instantaneu udată până la piele. Îşi îndepărtă părul ud din ochi şi oftă cu jale.

Nu îţi place apa? întrebă Haile îngrijorată.

Te anunţ că înot mult mai bine ca tine.

Multă bucurie!

Ione, rosti Seninătate, ***Lady Macbeth*** **tocmai s-a materializat dintr-un salt TTZ. Joshua a solicitat permisiunea de andocare.**

– Joshua! strigă Ione.

Îşi aminti prea târziu că kiintii nu aveau niciun fel de simţ auditiv.

Braţele Hailei se agitară alarmate.

Panică. Teamă. Fericire împărtăşită.

Se retrase dinaintea lui Ione şi căzu aproape imediat.

– Oh, iartă-mă, spuse Ione înaintând spre ea prin apă.

Nang şi Lieria se apropiară şi-şi strecurară braţele pe sub pântecele Hailei, în timp ce pruncul kiint încolăci vârful unui braţ în jurul mâinii femeii. Ea o trase în sus.

Întrebare identitate Joshua? spuse Haile de îndată ce reveni în picioare şi rămase legănându-se nesigur.

Este alt prieten de-al meu.

Mai mulţi prieteni? Un prieten al meu? Eu l-am întâlnit?

Ione deschise gura... apoi se răzgândi. Departe, în fundul minţii ei, Seninătate afişa o superioritate senină.

Ione închise gura.

Cred că vom aştepta până îi vei înţelege pe oameni niţel mai bine.

* * *

O lege cvasiinfailibilă decreta că pentru a fi edenist, un om trebuia să aibă afinitate şi să trăiască într-un habitat; şi într-adevăr toţi edeniştii reveneau într-un habitat pentru a muri sau îşi transferau gândurile într-un habitat după moarte. Din punct de vedere fizic, sistemele bitek ce făceau parte integrală din societatea lor erau capabile să susţină un standard de trai foarte ridicat cu costuri financiare mici: dirijarea sfărâmăturilor asteroidale în malaxorul habitatului, sistemele mecanice interioare, aşa cum erau lifturile blocurilor zgârie-stele, şi reţeaua de tuburi cu vagonete. Din punct de vedere cultural însă simbioza era mult mai subtilă. Cu excepţia Şerpilor, în populaţia edenistă nu existau probleme psihologice; deşi aveau un spectru emoţional complet, toţi erau extrem de bine echilibraţi individual. Ştiinţa faptului că vor dăinui şi după moartea corporală ca parte din personalitatea habitatului acţiona ca o imensă influenţă stabilizatoare, anulând multe psihoze uzuale printre oameni. Era o eliberare care-i răsplătea cu o încredere universală şi un echilibru pe care adamiştii le considerau aproape întotdeauna ca fiind aroganţă neînfrânată. Inegalitatea în bogăţie dintre cele două societăţi contribuia, de asemenea, la imaginea edeniştilor de aristocraţi ai omenirii.

Prin urmare edenismul era dependent de habitate, iar habitatele bitek puteau fi găsite doar pe orbitele gigantelor gazoase. Pentru energie, ele se bazau în totalitate pe magnetosferele vaste ale unor asemenea planete. Fotosinteza era o metodă cu totul nepractică de satisfacere a cerinţelor energetice ale unui habitat; ea necesita utilizarea unor uriaşe membrane analoge frunzelor şi se confrunta cu numeroasele lor dificultăţi inerente, începând de la rotaţia structurii şi terminând cu predispoziţia inacceptabilă la avariile cauzate de impacturile

particulelor şi de radiaţiile cosmice. De aceea edeniştii erau limitaţi la colonizarea gigantelor gazoase din Confederaţie.

Exista totuşi o excepţie, o planetă terracompatibilă pe care o colonizaseră cu succes: Atlantis; fusese botezată aşa deoarece era un unic şi gigantic ocean de apă sărată. Unicele sale produse de export erau delicatesele marine pentru care devenise renumită în toată Confederaţia. Varietatea formelor de viaţă de sub valuri era într-atât de mare, încât şi la două sute patruzeci de ani după ce fusese descoperită, numai o treime din ele fusese catalogată. Un număr impresionant de comercianţi, atât independenţi, cât şi corporativi, erau atraşi de ea; de aceea şi Syrinx o pilotă pe *Oenone* acolo, după terminarea stagiului în Marină.

Syrinx decisese ca după lăsarea la vatră să intre direct în comerţul independent. O deprima gândul anilor petrecuţi cu livrări de He_3. Mulţi căpitani de şoimi-de-vid preferau contractele pentru cisterne din cauza stabilităţii financiare pe care o ofereau şi exact aşa procedase şi ea când *Oenone* începuse să zboare, dar ultimul lucru pe care-l dorea era să sfârşească din nou în curse de rutină; Marina îi oferise deja suficiente din acelea, şi sentimentul femeii era împărtăşit din toată inima de restul echipajului (cu excepţia lui Chi, care plecase cu tot hardware-ul de armament din carcasa inferioară). Deşi unele îndoieli continuau să-i dăinuie cu încăpăţânare în minte, zborurile comerciale reprezentau o abatere importantă de la viaţa precisă şi ordonată cu care o obişnuise Marina.

Văzându-şi fiica şovăitoare, Athene îi atrăsese atenţia că Norfolk se apropia de conjuncţie şi petrecu o seară povestind despre propriile ei zboruri pentru colectarea faimoaselor Lacrimi ale planetei. După trei zile, *Oenone* părăsi docul de întreţinere de la Romulus; fuseseră montate suporturi noi pentru marfă, se completase o înregistrare civilă nouă, licenţiată de Consiliul Astronautic al Confederaţiei pentru transport de marfă şi maximum douăzeci de pasageri, torul echipajului fusese renovat, şi membrii echipajului în sine aveau un moral de luptători.

Oenone ieşi din gaura-de-vierme la o sută cincisprezece mii de kilometri deasupra lui Atlantis, aproape direct peste terminatorul zorilor. Syrinx percepu restul echipajului observând planeta prin blisterele de senzori ale şoimului-de-vid. Urmă o emisie colectivă de admiraţie.

Atlantis era o întindere albastră fără limite de demarcaţie, peste care se suprapuneau spirale încreţite de nori alb-pur. Furtunile erau mai puţine decât pe o planetă obişnuită, unde vânturile continentale şi oceanice strângeau fronturi de aer de înaltă şi joasă presiune, care fierbeau neîncetat. Majoritatea furtunilor de aici erau concentrate în zonele tropicale, fiind puse în mişcare de efectul Coriolis. Ambele calote polare erau cercuri identice, cu contururi uimitor de regulate.

Ruben, care stătea în cabina de zi a lui Syrinx în cuşeta automodelantă de lângă femeie, o strânse uşor de mână.

A fost o alegere excelentă, scumpo. Un început cu-adevărat nou al vieţii noastre civile. În toţi anii mei, n-am fost niciodată aici.

Syrinx ştia că era încă prea încordată după fiecare manevră de înghiţire, alertă după nave ostile. O paranoia specifică Marinei. Lăsă imaginea externă să-i scalde mintea, liniştind şi îndepărtând vechile şi stresantele obiceiuri. Oceanul avea o radianţă de safir minunată.

Mulţumesc. Cred că simt deja izul de sare.

Atâta vreme cât nu încerci să bei oceanul ăsta, aşa cum ai făcut pe Uighur.

Ea râse, amintindu-şi cum o învăţase bărbatul să practice windsurf în superbul golfuleţ pustiu de pe o insulă de vacanţă. Acum patru… ba nu, cinci ani. Cum mai zburase timpul!

Oenone coborî pe o orbită de cinci sute de kilometri, plângându-se întruna. Gravitaţia planetei îşi exercita influenţa inexorabilă asupra spaţiului local, dezechilibrând stabilitatea câmpului de distorsiune al şoimului-de-vid şi solicitând putere suplimentară pentru a compensa – o degradare ce sporea constant pe măsură ce se apropia de suprafaţă. Când ajunse la punctul de injectare pe orbită, abia dacă mai putea genera o acceleraţie de 0,5 *g.*

Aceeaşi orbită ecuatorială standard era partajată de peste şase sute de şoimi-de-vid (şi de treizeci şi opt de şoimi-negri, observă Syrinx uşor dezaprobator) şi de aproape o mie de nave adamiste. Sensibilitatea masică a lui *Oenone* le revela pentru mintea ei sub forma unor urme înnoroiate de paşi pe zăpadă. La răstimpuri lumina soarelui sclipea de pe o suprafaţă argintată, trădându-le poziţia pentru senzorii optici. Vehicule sol-orbită se deplasau permanent între ele şi insulele ce pluteau hăt

dedesubt. Femeia văzu că majoritatea erau avioane spaţiale, nu mai recentele vehicule cu câmp ionic. Pe banda de afinitate se percepea un zumzet discret de fundal, provenit de la şoimii-de-vid care conversau şi făceau schimb de actualizări astronavigaţionale.

Îl poţi găsi pe Eysk? întrebă ea.

Bineînţeles, răspunse *Oenone.* **Insula Pernik este imediat după orizont, acolo este amiază. Ar fi mai lesne de ajuns de pe o orbită mai înaltă,** adăugă cu inocenţă prefăcută.

Nici vorbă. Stăm aici numai o săptămână.

Syrinx simţi deschiderea legăturii de afinitate cu Eysk. Schimbară particularităţi de identitate. El avea cincizeci şi opt de ani şi era cel mai vârstnic membru al unei companii comerciale de familie care se ocupa cu pescuit şi recoltarea de alge, pe care le ambalau apoi pentru tranzit.

Sora mea Pomona mi-a spus c-ar trebui să te contactez, zise Syrinx.

Nu sunt sigur dacă asta-i bine sau rău, replică Eysk. **Încă nu ne-am revenit după ultima ei vizită.**

Da, aşa-i soră-mea. Te voi lăsa însă pe tine să decizi. Stau aici sus cu o cală tragic de goală, care trebuie umplută. Patru sute dintre produsele cele mai gustoase şi de clasă pe care le ai.

Urmă un râset mental.

Din întâmplare, te-ndrepţi cumva spre Norfolk?

Cum ai ghicit?

Uită-te-n jurul tău, Syrinx, jumătate dintre navele de pe orbită încarcă pentru cursa respectivă. Iar ele au semnat contracte cu un an în urmă.

N-aş fi putut face asta.

De ce?

Acum trei săptămâni am terminat contractul cu Marina Confederaţiei. De atunci ***Oenone*** **a fost în docuri, unde au fost demontate lansatoarele de viespi de luptă şi au fost montate sistemele standard pentru mărfuri.**

Simţi cum mintea lui se închise uşor, pe când îi analiza cererea.

Ruben încrucişă degetele şi făcu o grimasă.

S-ar putea s-avem ceva surplus, anunţă Eysk în cele din urmă.

Grozav!

Nu-i ieftin şi nu se apropie nici pe departe de patru sute de tone.

Banii nu sunt o problemă. Percepu fiorul de uimire al echipajului faţă de afirmaţia aceea nepăsătoare. Toţi puseseră laolaltă economiile făcute din solde şi făcuseră un împrumut masiv de la Banca Joviană, cu speranţa încheierii unui contract de transport cu un comerciant din asociaţia de prelucrare a trandafirilor Norfolk. Contrar convingerii adamiste ferm înrădăcinate, Banca Joviană nu împrumuta bani oricărui edenist care-o solicita. Echipajul lui *Oenone* abia dacă izbutise să adune suficienţi fuzidolari pentru o garanţie în lichidităţi.

Aş vrea să am şi eu norocul ăsta, comentă Eysk. **Sunt totuşi gata oricând să ajut un fost membru al Marinei. Ştii ce anume cauţi?**

Am mâncat odată nişte crabi unlin şi au fost senzaţionali. De asemenea, portocalcani, dacă ai.

Futchi, interveni Cacus.

Şi ţipargintii, adăugă prompt Edwin.

Cred c-ar fi mai bine dacă aţi coborî pentru o şedinţă de degustare, propuse Eysk. **V-ar oferi o idee mai bună despre produsele disponibile.**

Perfect. Mai ştii cumva alte familii care ar putea avea un surplus pe care să-l cumpărăm?

O să mă interesez. Ne vedem la cină.

Legătura de afinitate se destrămă.

Syrinx pocni încântată din palme. Ruben o sărută uşor.

– Eşti o minune! îi spuse.

Ea îi răspunse sărutării.

– Asta nu-i decât jumătate de bătălie. Continui să mă bazez pe contactul tău pentru după ce vom ajunge la Norfolk.

– Stai liniştită, e mort după fructele de mare.

Oxley, apelă ea. **Pregăteşte avioneta, se pare că-ncepem afacerea.**

* * *

Joshua nu se aşteptase să simtă aşa ceva. El trăia pentru spaţiul cosmic, pentru planete străine, pentru negocieri dure ale contractelor de transport, pentru nenumăratele fete dornice de aventură din porturi. Însă acum exteriorul banal, roşu-cafeniu al Seninătăţii acoperise jumătate din vizualizarea oferită de reţeaua

de senzori a lui *Lady Mac* şi i se părea absolut *minunat.* „Revin acasă.”

O pauză de la lamentaţiile lui Ashly despre cât de grozavă era viaţa cu două secole în urmă, de la morocăneala lui Warlow, de la atenţia cusurgie şi perfidă la detalii a lui Dahybi. Până şi Sarha începuse să se banalizeze; la urma urmelor, imponderabilitatea nu oferea o varietate infinită de poziţii… şi, după ce înlăturai sexul, între ei nu mai rămânea mare lucru.

Da, în mod clar avea nevoie de un repaus. Şi cu siguranţă şi-l putea oferi după cursa Puerto de Santa Maria. Barul Harkey’s avea să joace rolul unei supape de eliberare a presiunii după ce avea să ajungă acolo diseară.

Restul membrilor echipajului erau conectaţi la calculatorul de zbor prin intermediul nanonicelor neurale. Joshua pilotă nava pe vectorul care-i fusese datavizat de controlul de trafic al spaţioportului, menţinând strict la minimum rafalele rachetelor ionice. Distribuţia masică a lui *Lady Mac* nu mai avea acum niciun fel de taine pentru el, ştia cum va răspunde şi sub impactul unui singur foton.

Nava coborî fără cel mai mic ricoşeu pe suport, şi zăvoarele de fixare clicăiră automat. Joshua se alătură ţipetelor de încântare ale celorlalţi.

Doi gardişti îl aşteptau când ieşiră prin sasul rotativ de etanşare care conecta discul spaţioportului de habitat. Tânărul se mulţumi să strângă jalnic din umeri către echipajul care rămăsese cu gura căscată, în timp ce servitorii bitek îl purtară aproape pe sus spre un vagonet de tub ce-i aştepta; glisară toţi trei prin câmpul gravitaţional de zece la sută, cu geanta sa de umăr, şi preţiosul ei conţinut, plutind în urmă ca un balon pe jumătate umflat.

– Vă găsesc eu diseară! le strigă peste umăr înainte ca uşa să se închidă.

Ione stătea pe peron, când uşa se redeschise. Era staţia micuţă a apartamentului ei din baza falezei.

Purta o rochie neagră cu despicături laterale, fabulos de mulată pe corp în partea inferioară. Părul îi fusese coafat în mod complicat.

Când Joshua se opri să se mai holbeze anticipativ la picioarele şi sânii ei, zări expresia intimidatoare de pe faţa femeii.

– Deci? rosti ea.

– Ăăă…

– Unde este?

– La ce anume *exact* te referi?

Un pantof negru cu vârful ca un ac bătu nerăbdător pe polip.

– Joshua Calvert, ai petrecut mai bine de unsprezece luni, hoinărind prin univers, fără, accentuez, să-mi fi trimis un singur flek de memorie, ca să-mi spui cum îţi merge.

– Aşa e. Iartă-mă… Ştii, am fost ocupat.

Iisuse, îi venea să-i smulgă rochia de pe ea. Ione părea de zece ori mai sexy decât fusese când el rederulase memoriile nanonicelor neurale. Şi peste tot pe unde mersese, oamenii vorbeau despre noua şi tânăra Lord al Ruinelor. Personajul pe care ei îl visau era prietena lui. Asta o făcea cu atât mai ispititoare.

– Deci… unde-i cadoul meu?

Joshua fu cât pe-aici să rostească „Eu sunt cadoul tău”, dar, chiar în clipa în care începu să surâdă larg, simţi fiorul mărunt de nelinişte interioară. Dorea ca nimic să nu strice reîntâlnirea aceasta. În plus, Ione era doar o puştoaică, avea nevoie de el. Era mai bine să renunţe la glumele de rahat.

– Ah… ăla, murmură el.

Ochii albaştri ca marea se înăspriră.

– Joshua!

El răsuci clema genţii de umăr. Fata o deschise cu nerăbdare. Sailu clipi înaintea luminii şi ridică spre ea ochii complet negri şi incredibil de mişcători.

Primii oameni care-i văzuseră pe sailu îi descriseră drept gnomi vii, înalţi de numai treizeci de centimetri, totuşi complet dezvoltaţi, cu blană alb-negru, remarcabil de similară ursuleţilor Panda tereştri. Pe planeta lor natală, Oshanko, erau atât de rari, încât erau ţinuţi exclusiv într-o rezervaţie imperială. Doar copiii Împăratului aveau dreptul să-i deţină ca animale de companie. Programele de clonare şi împerechere erau o anatemă pentru Curtea imperială, aşa încât trăiau conform selecţiei naturale. Nu existau date oficiale despre numărul lor, însă zvonuri credibile sugerau că nu mai rămăseseră nici două mii.

În ciuda formei bipede, aveau scheletul şi musculatura foarte diferite de antropoidele terestre. Nu existau coate sau genunchi, iar membrele li se îndoiau pe toată lungimea, astfel că mişcările le erau incredibil de lente. Erau erbivori şi, dacă se putea da

crezare înregistrărilor AV oficiale ale familiei imperiale, se agăţau plini de afecţiune de oameni.

Ione îşi acoperi gura cu o palmă, şi ochii îi scânteiară de neîncredere. Creatura era înaltă de douăzeci de centimetri.

– Un sailu… murmură ea stupefiată.

– Da.

Ea strecură o mână în geantă, extinzând un deget. Sailu se întinse către el, cu o mişcare graţioasă în ralanti, şi blana delicios de mătăsoasă îi atinse articulaţia falangelor.

– Dar numai copiii Împăratului pot să-i aibă…

– Împărat… Lord – care-i diferenţa? Am făcut rost de el, fiindcă m-am gândit că-ţi va plăcea.

Sailu se ridicase, ţinându-se de degetul ei. Nasul lui turtit şi umed o adulmeca.

– Cum? întrebă Ione.

Joshua îi surâse cu subînţeles.

– Nu. Nu vreau să ştiu.

Fata auzi un murmur blând şi, coborând ochii, se pierdu în privirea de adoraţie.

– A fost foarte urât din partea ta, Joshua. Dar el este cu adevărat minunat. Mulţumesc!

– Nu sunt sigur dacă este un „el”. Cred că există trei sau patru sexe. Nicio bibliotecă de referinţă nu are prea multe date despre ei. Ce se ştie însă cu certitudine este că mănâncă salată verde şi căpşuni.

– O să ţin minte.

Îşi desprinse degetul din strânsoarea sailului.

– Şi-acum… unde-i cadoul meu? întrebă Joshua.

Ione îşi puse o mână în şold şi-şi umezi încetişor buzele cu limba.

– Eu sunt cadoul tău.

Nu mai ajunseră până în dormitor. Joshua îi smulse rochia imediat ce trecură de uşă, iar Ione, la rândul ei, îi trase atât de tare de banda de etanşare a salopetei, încât o rupse. Prima dată fu pe una dintre mesele din alcov, după care folosiră balustrada complicată din fier forjat a scării drept sprijin, apoi se rostogoliră de-a dreptul pe covorul din muşchi de culoarea caisei.

Patul fu utilizat la sfârşit, după duş şi o sticlă de şampanie. Peste câteva ore, Joshua îşi aminti că ratase petrecerea din Barul Harkey’s, dar nu-i păsă. Dincolo de fereastră, lumina care se

filtra prin apă pălise la verdele amurgului, şi peştişori portocalii şi galbeni priveau înăuntru, la ei.

Ione stătea cu picioarele încrucişate pe cearşaful transparent şi lunecos, cu spatele rezemat de câteva perne din mătase. Sailu i se cuibărise în mână, în timp ce-l hrănea cu frunzele creţe roşii şi verzi ale unei salate. Creatura le mesteca delicat, fără să-şi ia ochii de la ea.

Nu-i adorabil? rosti ea fericită.

Genul sailu prezintă foarte multe trăsături antropomorfe care inspiră dragoste oamenilor.

Fac pariu c-ai fi mult mai drăguţ, dacă nu l-ar fi adus tocmai Joshua.

Îndepărtarea lui sailu de pe planeta sa natală nu numai că reprezintă o încălcare absolută a statutelor planetare, ci în acelaşi timp o insultare directă şi personală a Împăratului. Joshua te-a pus într-o poziţie în care vei fi invidiată. O tipică acţiune negândită din partea lui.

Eu n-o să-i spun Împăratului, dacă n-o vei face nici tu.

Eu nu propuneam să-i spun Împăratului, şi nici chiar ambasadorului Imperiului Japonez.

Băşinosul ăla bătrân…

Ione, te rog! Ambasadorul Ng este un diplomat foarte experimentat. Numirea lui aici este un semn de respect al Împăratului faţă de tine.

Ştiu.

Îl gâdilă pe sailu sub bărbia micuţă. Chipul şi corpul îi erau ovale plate, legate printr-un gât scurt. Picioarele i se curbară lent, apăsându-i torsul de degetul ei.

– O să-l numesc Augustine, anunţă ea. Este un nume nobil.

– Grozav, făcu Joshua.

Se aplecă peste marginea patului şi scoase sticla de şampanie din frapieră.

– S-a trezit, comentă el după ce-şi turnă în cupă.

– La ce te referi? întrebă ea jucăuş.

Tânărul se întinse către sânul ei stâng şi zâmbi larg.

– Potoleşte-te! se feri Ione. Augustine n-a terminat de mâncat. O să-l deranjezi.

El se lăsă pe spate, mormăind dezamăgit.

– Joshua, cât vei rămâne de data asta?

– Vreo două săptămâni. Trebuie să pun la punct un contract

cu Roland Frampton. De distribuţie, nu de curse charter simple. O să mergem la Norfolk. Am acumulat mult capital din unele contracte şi, pus laolaltă cu ce mi-a mai rămas din scotociri, am avea bani destui pentru o încărcătură de Lacrimile Norfolk. Imaginează-ţi! O cală plină cu aşa ceva!

– Serios? E minunat atunci.

– Da, dacă pot pune mâna pe ele. Problema n-ar fi distribuţia, ci achiziţia. Am stat de vorbă şi cu alţi căpitani. Comercianţii ăia din asociaţia de prelucrare a trandafirilor Norfolk sunt al naibii de greu de convins. Nu vor să accepte o piaţă de futures, ceea ce-i de fapt destul de inteligent din partea lor. Ar fi dominată de case financiare extraplanetare. Trebuie să vii c-o navă şi cu banii cash, dar nici atunci n-ai certitudinea că vei căpăta vreo sticlă. Ai nevoie de măcar un contact local pe care să te poţi bizui.

– Însă tu n-ai fost niciodată acolo şi n-ai niciun fel de contact.

– Ştiu. Căpitanii care vin pentru prima dată au nevoie de o marfă pe care s-o vândă, să facă un fel de semitroc. Trebuie să ai ceva foarte, foarte dorit de comercianţi şi-n felul ăla ai o deschidere.

– Ce fel de marfă?

– Eh, aia-i problema! Din punct de vedere constituţional, Norfolk este o planetă pastorală şi nu se îngăduie aproape niciun import de tehnologie avansată. Majoritatea căpitanilor aduc gastronomie rafinată sau antichităţi de artă, ţesături neobişnuite, chestii de-astea…

Ione îl puse pe Augustine cu grijă de cealaltă parte a pernelor din mătase şi se răsuci pe o parte, privindu-l pe tânăr.

– Dar tu ai altceva, aşa-i? Joshua Calvert, cunosc perfect tonul ăsta. Te simţi mândru de tine.

El surâse spre tavan.

– Aşa-i, m-am gândit la ceva: ceva esenţial şi în acelaşi timp inedit, însă care să nu fie sintetic. Ceva ce-şi vor dori toate aşezările şi fermele alea din Epoca de Piatră.

– Şi-anume?

– Lemn.

– Mă iei peste picior? Lemn… cherestea adică?

– Exact.

– Cu toate acestea, au lemn pe Norfolk. Planeta-i acoperită de păduri.

– Ştiu. Asta-i şi frumuseţea ideii: ei utilizează lemnul pentru

orice. Am studiat nişte înregistrări senzavizare de-acolo; îşi construiesc clădirile din lemn, podurile, ambarcaţiunile… Ce naiba, îşi fac şi vehiculele din lemn! Tâmplăria este o industrie importantă acolo. Eu însă le voi duce o esenţă dură… şi vreau să zic superdură, ca metalul. O pot utiliza în mobilier sau pentru mânerele sculelor, ba chiar şi pentru roţile dinţate din angrenaje, pentru orice care se foloseşte zilnic sau care putrezeşte şi se uzează. Nu-i tehnologie de vârf, dar în acelaşi timp va fi o modernizare reală şi eficientă ca preţ. Asta ar trebui să mă pună-n legătură cu comercianţii.

– Să transporţi lemn prin spaţiul interstelar?!

Ione clătină din cap, uluită. Numai Joshua putea veni cu o idee atât de minunată de nebunească.

– Îhî. *Lady Mac* ar trebui să poată transporta aproape o mie de tone, dacă-l stivuim bine de tot.

– Şi la ce esenţă de lemn te-ai gândit?

– Când am fost în sistemul Noua Californie, am examinat fişierele dintr-o bibliotecă botanică de referinţă. Cea mai dură esenţă de lemn cunoscută în Confederaţie este mayope, care creşte pe o planetă colonială nouă, Lalonde.

* * *

Avioneta lui *Oenone* era un ovoid turtit, lung de unsprezece metri, cu fuzelaj care strălucea precum cromul purpuriu. Fusese construită de compania Brasow Dynamics, pe Kulu, care fusese puternic implicată alături de Corporaţia Kulu (proprietatea Coroanei) în explorarea tehnologiei câmpurilor ionice care expediase valuri de panică printre celelalte companii de astroinginerie din Confederaţie. Avioanele spaţiale erau pe ducă, şi Kulu îşi folosea abilităţile tehnologice cu efecte politice devastatoare, acordând licenţe de producţie preferenţiale companiilor din sisteme stelare aliate.

Rachete ionice standard o ridicară din hangarul mic al lui *Oenone* şi o împinseră pe o orbită eliptică tangentă la atmosfera superioară a lui Atlantis. Când primele fuioare de ceaţă moleculară începură să se îndesească în exteriorul fuzelajului, Oxley activă câmpul magnetic coerent. Avioneta fu înconjurată imediat de o bulă de pâclă aurie, temperând fluxul de gaze care se revărsa în jurul fuzelajului. Oxley folosi liniile de flux pentru a se prinde de mezosferă, reducând viteza avionetei, şi coborâră într-o curbă abruptă spre oceanul aflat mult dedesubt.

Syrinx se lăsă pe spate în fotoliul ei capitonat din cabină, alături de Ruben, Tula şi cel mai recent membru al echipajului, Serina, o generalistă pentru toroidul echipajului, care-l înlocuise pe Chi. Toţi priveau atenţi prin unicul panou transparent curb din partea frontală a cabinei. Avioneta fusese personalizată de o staţie industrială de la Jupiter, înlocuind circuitele originale de control al zborului, din siliciu, produse de Brasow, cu o matrice de procesoare bitek; dar imaginea de la senzori avea o rezoluţie slabă prin comparaţie cu blisterele de senzori ale lui *Oenone.* Ochii erau aproape la fel de buni.

Nu exista absolut niciun mod prin care să aprecieze dimensiunile, niciun punct de referinţă. Dacă nu consulta procesoarele avionetei, Syrinx nu ştia la ce altitudine se găseau. Oceanul se întindea dedesubt, parcă nesfârşit.

După patruzeci de minute, insula Pernik apăru la orizont. Un cerc verde-viu, care era în mod evident vegetaţie. Insulele pe care edeniştii le utilizaseră pentru a coloniza Atlantisul erau o variantă a habitatului bitek: discuri circulare cu diametrul de doi kilometri la maturitate, din polip spongios ca buretele, pentru flotabilitate. În centru se afla un parc lat de un kilometru, cu cinci turnuri pentru locuit dispuse echidistant pe circumferinţă, alături de clădiri civice şi domuri pentru industria uşoară. Marginea exterioară era un arici de cheiuri plutitoare pentru ambarcaţiuni.

Aidoma blocurilor zgârie-stele din habitate, apartamentele din turnuri aveau glande bazice pentru sintetizarea hranei, deşi scopul lor primar era producerea de lapte şi sucuri de fructe – când pluteai, practic, pe o supă ticsită de proteine, nu exista nevoia unei oferte de hrană. O insulă avea două surse energetice pentru alimentarea funcţiilor sale biologice. Mai întâi fotosinteza, de la muşchiul gros care creştea pe toate suprafeţele exterioare, inclusiv pe pereţii turnurilor, şi apoi traiectele digestive triplicate care erau hrănite cu tonele de krill-analog capturate de căuşe cu fanoane pe perimetru. Tot krillul oferea materia primă pentru polip, ca şi fluidele nutritive. Electricitatea pentru industrie provenea de la cabluri de diferenţă de potenţial termic; conductori organici complecşi ce coborau kilometri sub insulă şi generau curent prin exploatarea diferenţei de temperatură dintre apele reci din adânc şi stratul încălzit de soare de la suprafaţă.

Nu exista niciun sistem de propulsie. Insulele pluteau acolo unde le purtau curenţii leneşi. Deocamdată fuseseră germinate

şase sute cincizeci. Şansele de coliziune erau minuscule; apropierea a două insule în raza vizuală reciprocă putea constitui un eveniment în sine.

Oxley descrise un tur în jurul lui Pernik. Apa din imediata sa vecinătate găzduia o flotă de ambarcaţiuni. Traulerele şi recoltatoarele lui Pernik produceau un păienjeniş de siaje largi în formă de V, când plecau către zonele lor de pescuit. Ambarcaţiuni de divertisment se legănau pe valuri în urma lor, dinghii mici şi iahturi cu velele-membrane verde-viu complet extinse.

Avioneta coborî pe una dintre platformele de asolizare dintre turnuri şi margine. Eysk însuşi şi trei membri ai familiei sale se apropiară de îndată ce pâcla de aer ionizat din jurul avionetei se destrămă, dispărând prin grila metalică.

Syrinx coborî scara care se deplie din ecluză şi inspiră aerul umed, sărat şi straniu de tăcut. Salută grupul care îi aştepta şi schimbară trăsături de identitate: Alto şi Kilda, un cuplu căsătorit, ambii în jur de treizeci de ani, care supravegheau pregătirea capturilor familiei, şi Mosul, fiul lui Eysk, un tânăr de douăzeci şi patru de ani cu umeri largi şi păr negru care-i cobora cârlionţat, în stilul ţiganilor, mai jos de umeri, purtând şort de doc albastru. Era căpitanul unei ambarcaţiuni de pescuit.

Un căpitan coleg, spuse Syrinx apreciativ.

Nu-i chiar acelaşi lucru, răspunse el politicos după ce porniră spre turnul cel mai apropiat. **Ambarcaţiunile noastre au grefate în ele câteva elemente bitek, dar în esenţă sunt mecanice. Eu navighez peste valuri, tu navighezi peste ani-lumină.**

Fiecare cu ce se pricepe, replică ea jucăuş.

Aproape că urmă un zumzet perceptibil, când gândurile li se amestecară la un nivel mai profund şi mai intens. Pentru o clipă, simţi soarele pe torsul lui gol, puterea din trupul său, un simţ al echilibrului care egala orientarea ei spaţială. Şi admiraţia fizică reciprocă.

Te deranjează dacă mă culc cu el? îl întrebă pe Ruben pe modul de angajare-singular. **Este superb.**

Nu stau niciodată în calea inevitabilului, zise el şi-i făcu cu ochiul.

Eysk avea un apartament mare la nivelul cincisprezece al turnului, unde îi primea şi pe comercianţii aflaţi în vizită. Alesese

un stil bogat, care combina mobilierul modernist din cristal cu un amalgam de obiecte de artă multietnice şi din multe epoci din toată Confederaţia.

Salonul de recepţie avea un perete transparent cu arcade ce duceau pe un balcon larg. În mijloc, o masă lungă din cristal albastru sculptat, împestriţată de licurici scânteietori, era acoperită cu un formidabil bufet rece din fructe de mare autohtone.

Ruben privi colecţia de ornamente şi tablouri din jur şi-şi răsfrânse gânditor buza inferioară.

Comerţul cu fructe de mare trebuie să meargă destul de bine.

Nu te lăsa amăgit de comoara de dragon a lui Eysk, spuse Kilda aducându-i o cupă cu vin roz-pal. **Bunicul lui, Gadra, a început-o cu o sută optzeci de ani în urmă. Pernik este una dintre insulele cele mai vechi. Dacă n-am fi suferit de aceste „investiţii”, familia noastră ar fi putut avea de acum propria ei insulă. Arta îşi pierde relevanţa foarte rapid în societatea contemporană.**

Ignor-o pe femeie, Ruben, rosti Gadra din multiplicitatea insulei. **Multe dintre obiectele de aici valorează dublu faţă de suma cu care au fost achiziţionate. Şi toate îşi păstrează frumuseţea, cu condiţia de a le vedea în contextul istoric. Ăsta-i necazul cu tinerii: n-au timp să aprecieze calităţile mai rafinate ale vieţii.**

Syrinx îi îngădui lui Eysk s-o conducă în lungul mesei. Numărul preparatelor culinare era enorm, cu cele din carne albă aranjate pe frunze şi bucăţile din peşte marinate în sosuri, alături de care se aflau creaturi stranii, alcătuite parcă numai din antene şi picioare, care în plus nu păreau să fi fost procesate în bucătărie. Bărbatul îi întinse o furculiţă din argint şi un pocal cu apă minerală.

Toată arta este să guşti, apoi să-ţi cureţi gura printr-o sorbitură, îi explică.

Ca o degustare de vinuri?

Da, însă aici sunt mai multe de savurat. Vinurile sunt variante simple pe o temă. Aici avem o diversitate a cărei catalogare este dificilă chiar şi pentru personalităţile insulelor. Vom începe cu crabul unlin, despre care spuneai că ţi-l reaminteşti.

Ea băgă furculiţa în pasta ca de pateu pe care i-o indică. I se topi în gură ca vata de zahăr.

Oh! Este pe cât de minunat mi-l reamintesc. Cât ai disponibil?

Începură să discute detalii, pe când înaintau în jurul mesei. Toţi li se alăturară în mod relaxat, propunând şi contrazicându-se despre diverse preparate, totuşi acordurile finale se derulau întotdeauna între Syrinx şi Eysk. Segmentul Banca Joviană al personalităţii insulei fu apelat pentru a înregistra tranzacţiile, pe măsură ce erau finalizate.

Sfârşiră printr-o convenţie complexă, prin care Syrinx era de acord să vândă familiei lui Eysk zece la sută din orice transport de Lacrimile Norfolk, în schimbul unui tratament preferenţial prin care căpăta fructele de mare dorite. Procentul de zece la sută avea să fie vândut cu doar trei la sută peste costul de transport, pentru a-i îngădui lui Eysk să obţină un profit decent din distribuirea sa pe restul insulei. Syrinx nu era pe de-a întregul încântată, totuşi ajunsese prea târziu la afacerea Norfolk pentru a mai impune condiţii dificile unicului ei furnizor. În plus, rămânea încă nouăzeci la sută din băutură, şi *Oenone* o putea transporta în toată Confederaţia. Preţul era stabilit întotdeauna în relaţie cu distanţa faţă de Norfolk pe care o străbătuse, iar costurile unui şoim-de-vid erau minime prin comparaţie cu o navă stelară adamistă.

După două ore de negocieri, Syrinx ieşi pe balcon cu Serina şi Mosul. Ruben, Tula şi Alto se strânseseră în jurul unei măsuţe joase din salon pentru a mai bea nişte vin.

Se găseau pe un colţ al turnului care le oferea vedere atât peste parc, cât şi peste ocean. O briză umedă şi blândă zbârli părul lui Syrinx, când se aplecă peste balustradă, ţinând relaxat în mână o cupă cu vin ca mierea.

Cred că n-o să mai pun nimic în gură pentru câteva zile, le spuse celorlalţi doi transmiţând senzaţia de presiune bolborositoare din stomac. **Simt că pocnesc.**

De multe ori mă gândesc că n-am botezat bine planeta asta, zise Mosul. **Ar fi fost mai bine să-i fi spus Abundenţa.**

Aşa-i, încuviinţă Serina. **Niciun comerciant de pe Norfolk nu va putea rezista la propunerea asta.**

Avea douăzeci şi doi de ani, fiind singura membră de echipaj mai tânără decât Syrinx, ceva mai scundă decât edeniştii

obişnuiţi, cu piele neagră şi chip delicat. Îi privea pe Syrinx şi Mosul cu amuzament discret, fermecată de revărsarea vag erotică a legăturii dintre ei care sporea întruna.

Syrinx era încântată de compania ei; era minunat să aibă la bord pe cineva cu un caracter de fetişcană atât de deschis. Ea îşi alesese echipajul în funcţie de experienţa lor şi toţi erau profesionişti desăvârşiţi, dar în acelaşi timp era savuros să aibă pe cineva alături de care să-şi poată face realmente de cap. Serina adăuga echipajului o scânteie de vioiciune inexistentă anterior.

Noi suntem o opţiune destul de uzuală, spuse Mosul. **În acelaşi timp plină de succes. Aproape toţi căpitanii aflaţi la prima cursă iau produsele noastre. Asta dacă sunt cât de cât inteligenţi. Până şi Saldanii trimit aici o navă la fiecare două luni pentru aprovizionarea bucătăriilor palatului.**

Chiar şi Ione Saldana? întrebă Serina interesată.

Nu cred.

Seninătate nu deţine nave stelare, preciză Syrinx.

Ai fost acolo? o întrebă Mosul.

Nici vorbă, este o bază a şoimilor-negri.

Ah…

Serina ridică brusc ochii şi roti încet capul.

În sfârşit! Mi-am dat seama ce lipseşte.

Ce? întrebă Syrinx.

Păsările. Pe ţărmurile planetelor terracompatibile obişnuite există întotdeauna păsări. De aceea este atât de linişte aici.

Unul dintre avioanele spaţiale de marfă mari îşi alese momentul acela pentru a se ridica de pe platforma sa. Motoarele VTOL produseră un ţiuit metalic strident, până ajunse la altitudinea de o sută de metri. Se aplecă spre tribord şi porni peste ocean, accelerând rapid.

Serina începu să râdă.

Aproape linişte!

Fii prietenă bună, transmise Syrinx pe modul de angajare-singular. **Dispari!**

Serina strâmbă din nas şi-şi goli cupa de vin.

– Momentul reumplerii! V-am lăsat.

Intră în salon cu un legănat suspicios.

Syrinx zâmbi larg.

Echipajul meu loial, îi spuse lui Mosul în modul de angajare-singular.

Echipajul tău atrăgător, replică el în acelaşi mod.

Îi voi spune c-ai zis asta, dar numai după ce am părăsit deja sistemul.

El se apropie şi-i cuprinse umerii cu braţul.

Am de făcut o mică mărturisire, rosti Syrinx. **Nu-i vorba doar despre plăcere.**

Mie aşa mi se pare.

Vreau să-nchiriez o ambarcaţiune şi să vizitez balenele. În acelaşi timp am nevoie de cineva priceput la navigaţie care să mă ducă acolo. Este posibil?

Singur cu tine pe o barcă? Nu-i numai posibil, ci şi o certitudine garantată.

Pe-aici există bancuri de balene sau trebuie să plecăm de pe altă insulă? N-am la dispoziţie decât o săptămână.

Acum o zi, un banc de balene albastre se afla la o sută de kilometri sud de noi. Stai aşa, o să-i întreb pe delfini dacă mai sunt acolo.

Pe delfini?

Da. Ei ne ajută la pescuit.

Nu ştiusem că aveţi servitori delfini.

Nici n-avem. Sunt delfini absolut normali, care au grefată o genă a afinităţii.

Femeia îi urmări mintea când apelă delfinii. Răspunsul era bizar, mai degrabă o melodie decât fraze sau emoţii. O armonie blândă, care liniştea sufletul. Senzaţiile însoţitoare o urmară. Ea gonea prin cenuşiu compact, văzând puţin, receptând contururi precis definite de sunete. Forme se mişcau de jur împrejur ca o galaxie de stele negre. Ajunse la suprafaţă şi fulgeră prin oglinda efemeră în orbirea şi vidul în care rămase suspendată, întinzând la maximum pielea care o furnica.

Simţi cum propriul corp i se întinse voluptuos, ca răspuns. Legătura de afinitate se destrămă, şi ea suspină cu regret.

Delfinii sunt plăcuţi, spuse *Oenone.* **Te fac să te simţi bine. Şi se bucură de libertatea lor.**

Ca nişte şoimi-de-vid în apă, vrei să spui?

Nu! Ba, să ştii că da. Niţel.

Încântată că reuşise să-l tachineze pe *Oenone* cu succes,

Syrinx se întoarse către Mosul.

A fost foarte frumos, dar n-am înţeles nimic.

O traducere aproximativă din scherzo este că balenele sunt încă în raza noastră. Vom avea nevoie de o zi de navigaţie, dacă folosim barca mea. E bine?

Excelent. Familia se poate lipsi de tine?

Da. Luna ce urmează nu-i aglomerată. Am muncit ca nebunii în ultimele nouă săptămâni, pregătindu-ne pentru comerţul cu Norfolk, aşa că am dreptul la o perioadă de odihnă.

Aşadar crezi că pe barcă te vei odihni?

Să fiu sincer, sper că nu. Totuşi nu-mi pari genul de turistă. Desigur, asta nu-nseamnă că balenele nu merită să fie văzute…

Syrinx se întoarse din nou cu faţa la ocean, mijind ochii către banda albă de nori unde cerul se contopea cu apa.

Este o amintire pentru altcineva.

– Fratele meu…

Mosul simţi durerea integrată în gând şi nu insistă.

* * *

Alkad Mzu sui scara de la apartamentul ei aflat la primul nivel al blocului zgârie-stele Stpelham şi ieşi în foaierul circular cu plafon înalt, ondulat şi pereţi transparenţi cu vedere la parcul habitatului. O duzină de alţi matinali se găseau în foaier, aşteptând lifturile din pilonul central sau îndreptându-se către scările late de pe perimetru, care coborau la staţiile pentru tub ale turnului. Era la o oră după ce tubul de lumină axial adusese zorii trandafirii timizi în interiorul Seninătăţii; petice de ceaţă fină continuau să dăinuie prin porţiunile mai joase de tufăriş. Zonele de parc din jurul foaierelor din zgârie-stele erau menţinute sub forma unor pajişti deschise, presărate cu pâlculeţe de copăcei tunşi ornamental şi cu tufe înflorite. Femeia ieşi prin uşile glisante în aerul umed, plin de parfumul reginei-nopţii. Păsări colorate fulgerau prin văzduh, ciripind sonor.

Ea porni pe poteca de nisip greblat care ducea spre lacul aflat la două sute de metri depărtare, şchiopătând abia vizibil. Flamingo se plimbau prin apa puţin adâncă, între grupurile dese de crini albi şi albaştri. Printre ei pluteau şopârle aviare stacojii; creaturile xenoc erau mai mici decât păsările terestre, cu ochi turcoaz-strălucitor, şi se menţineau perfect nemişcate, pentru ca

apoi să plonjeze brusc şi neaşteptat sub suprafaţa netedă ca sticla. Ambele specii se îndreptară spre mal la trecerea ei. Alkad vârî mâna în buzunarul jachetei, scoase câţiva pesmeţi mucegăiţi şi le azvârli firimiturile. Păsările şi creaturile-şopârle (nu se obosise niciodată să le înveţe numele) le înghiţiră cu lăcomie. Erau prieteni vechi, femeia le hrănise în fiecare dimineaţă în ultimii douăzeci şi şase de ani.

Alkad considera interiorul Seninătăţii ca fiind extrem de relaxant, şi însăşi dimensiunea sa juca un rol important în sugerarea invulnerabilităţii. Ea dorea să-şi fi putut găsi un apartament deasupra suprafeţei. Vidul din exteriorul ferestrei apartamentului din zgârie-stele o înfiora chiar şi acum, după atâta timp. Totuşi, solicitările repetate de a fi relocată la interior fuseseră refuzate întotdeauna politicos de către personalitatea habitatului, care o informase că nu exista nimic disponibil. De aceea se mulţumise cu apartamentul de la primul nivel, care era aproape de securitatea carcasei şi petrecea multe ore din timpul liber mergând pe jos sau călare prin parc. Pe de o parte pentru propria ei destindere şi pe de altă parte fiindcă îngreuna teribil misiunea urmăritorilor din agenţiile de contrainformaţii.

La doi metri de potecă, un servitor grădinar ocolea încet un ciot vechi de arbore, ascuns acum sub o pătură lăţoasă de iasomie. Era o broască-ţestoasă masiv modificată genetic, cu diametrul carapacei de un metru. Pe lângă faptul că-i măriseră corpul, geneticienii adăugaseră un sistem digestiv secundar, care transforma vegetaţia moartă în granule de compost bogat în azot pe care le excreta. Căpătase, de asemenea, o pereche de braţe scurte şi solzoase ce ieşeau din găuri de o parte şi cealaltă a gâtului, sfârşindu-se prin gheare aidoma unor cleşti. Sub ochii lui Alkad, începu să reteze florile tubulare ofilite şi să le ducă la gură.

– Poftă bună, spuse femeia trecând mai departe.

Destinaţia ei era Glover's, un restaurant aflat pe malul lacului. Era construit din lemn natural, şi arhitectul îi conferise o tentă caraibă distinctă. Acoperişul cu pantă accentuată era împletit din stuf şi deasupra apei se întindea o verandă pe piloni, îndeajuns de lată pentru a găzdui zece mese. La interior avea acelaşi aspect grosolan, cu treizeci de mese şi o tejghea lungă pe un perete întreg, vecin cu cel în care bucătarii pregăteau mâncarea pe grilluri din piatră încinsă. Seara erau necesari trei bucătari

pentru a face faţă comenzilor; Glover's era popular printre turişti şi managerii de mijloc ai corporaţiilor.

Când Alkad intră, zece persoane se aflau deja înăuntru: figurile obişnuite pentru micul dejun, celibatari care nu se sinchiseau să-şi pregătească masa. O coloană proiectoare AV se găsea pe tejghea între samovarul cu ceai şi filtrul de cafea, emiţând o strălucire moarată slabă. Dinapoia tejghelei, Vincent ridică un braţ în semn de salut în timp ce bătea nişte ouă. În ultimii cincisprezece ani, el fusese bucătarul de dimineaţă. Alkad îi răspunse la salut, încuviinţă din cap spre doi clienţi obişnuiţi pe care-i cunoştea, apoi îl ignoră deliberat pe agentul de contrainformaţii edenist, un bărbat de nouăzeci şi şapte de ani pe nume Samuel, care la rândul său se prefăcea că ea nu exista. Masa femeii era în colţ, de unde avea panorama cea mai bună peste lac. Era pregătită pentru o singură persoană.

Sharleene îi aduse sucul de portocale de la gheaţă şi un castronaş cu cereale.

– Ce iei azi – ouă sau clătite?

Alkad turnă lapte peste cereale.

– Clătite, mulţumesc.

– O faţă nouă-n dimineaţa asta, rosti încetişor Sharleene. O bogătaşă cu nasu' pe sus.

Chelneriţa surâse conspirativ şi reveni la bar.

Alkad înghiţi două linguri de cereale, după care îşi bău sucul de portocale, ceea ce-i oferi ocazia de a privi în jur.

Lady Tessa Moncrieff stătea singură la o masă de lângă bar, unde mirosurile de şuncă prăjită şi cafea bolborositoare erau cel mai puternice. Avea patruzeci şi şase de ani, era maior în ASE Kulu şi şefa agenţiei din Seninătate. Chip subţire, obosit şi păr blond-spălăcit tuns scurt şi nu prea stilat; bluza albă şi fusta gri dădeau impresia unei funcţionare împotmolite în drumul spre promovare. Ceea ce era aproape adevărat. Cu doi ani în urmă, când fusese informată asupra naturii sarcinii de urmărire şi a motivului de la baza ei, acceptase cu plăcere misiunea în Seninătate. Era o responsabilitate teribilă, ceea ce însemna că fusese acceptată finalmente la poziţia ei. Inversiunea snobismului constituia o realitate în toate serviciile Kulu şi oricine deţinea un titlu ereditar trebuia să tragă de două ori mai tare decât era normal pentru a-şi dovedi calităţile.

Seninătate se dovedise o misiune liniştită, ceea ce îngreuna

păstrarea disciplinei. Doctorul Alkad Mzu era în mare măsură o făptură a rutinei, iar rutinele acelea erau foarte plictisitoare. Dacă n-ar fi fost frecventele ei hoinăreli prin parc, care reprezentau o provocare pentru echipa de supraveghere, era posibil ca moralul să se fi degradat de mult.

Mai precis, agitaţia cea mai mare de la sosirea lui Lady Moncrieff nu fusese defel doctorul Mzu, ci mai degrabă apariţia neaşteptată a lui Ione Saldana cu un an în urmă. Lady Moncrieff fusese nevoită să compileze un uriaş raport flek despre fată, destinat lui Alastair al II-lea însuşi. Era interesant de observat că familia regală împărtăşea aceeaşi însetare faţă de detalii ca publicul general.

Lady Moncrieff avu grijă să-şi mestece impasibil pâinea prăjită sub privirea aparent fugară a lui Alkad Mzu. Era doar pentru a treia oară când o vedea pe Mzu în carne şi oase. Însă dimineaţa aceasta nu era una în care să lase urmărirea în seama echipei, pentru că dorea să observe ea însăşi reacţiile femeii. Dimineaţa aceasta putea însemna începutul sfârşitului misiunii de douăzeci şi trei de ani a lui ASE.

Alkad rulă o căutare de identificare vizuală prin nanonicele neurale, dar nu găsi nimic. Femeia putea fi un agent nou sau chiar un client autentic. Cumva, nu credea că aşa ar fi stat lucrurile; Sharleene avea dreptate, degaja un aer de rafinament. Încărcă imaginea vizuală în fişierul deja considerabil al nanonicelor neurale care fusese etichetat *adversari.*

Când îşi termină cerealele şi sucul, se lăsă pe spate şi privi direct coloana AV de pe bar. Emitea programul Collins de ştiri matinale. O scânteie de lumină verde monocrom îi fulgeră prin nervul optic, şi studioul ştirilor i se materializă în faţă. Prezentatoarea era Kelly Tirrel, îmbrăcată în costum verde şi cravată din dantelă, cu părul strâns într-un turban. Aspectul profesional rigid îi adăuga zece ani la vârsta reală.

Prezentă veştile locale despre finanţe şi comerţ, un dineu caritabil la care Ione participase în seara trecută. Urmară ştirile regionale, politica din sistemele stelare apropiate. O actualizare a dezbaterilor din Adunarea Confederaţiei. Ştiri militare:

– Reportajul următor provine de la Omuta şi a fost realizat acum nouă zile de Tim Beard.

Imaginea trecu de la interiorul studioului la o planetă terracompatibilă văzută din spaţiu.

– Confederaţia a impus un embargo de treizeci de ani împotriva Omutei pentru rolul jucat în holocaustul Garissa din 2581, interzicând atât comerţul, cât şi călătoriile către sistemul stelar. De atunci Flota a VII-a a fost responsabilă pentru aplicarea embargoului. Misiunea aceea s-a încheiat în mod oficial cu nouă zile în urmă.

Alkad deschise un canal în reţeaua de comunicaţii a Seninătăţii şi accesă direct programul senzavizare Collins. Privi prin ochii lui Tim Beard şi ascultă prin urechile sale. Şi în cele din urmă tălpile ei călcară pe solul Omutei şi-şi umplu plămânii cu aerul cu iz slab de pin al planetei.

„Ce ironie oribilă”, gândi ea.

Beard stătea pe pista de beton pustie a unui spaţioport vast. Într-o parte, în depărtare, se zăreau pereţii cenuşii şi albaştri ai hangarelor din materiale compozite, decolorate de vechime, pătate de firişoare ruginii provenite de la niturile panourilor. Cinci avioane spaţiale delta mari Sukhoi SuAS-686 erau înşiruite înaintea reporterului, cu fuzelajele gri-perlat sclipind în lumina caldă a soarelui de dimineaţă. O fanfară militară stătea în poziţie de drepţi chiar în faţa boturilor lor boante ca nişte gloanţe. În lateral fusese ridicată o tribună temporară, în care se aflau aproximativ două sute de oameni. Cabinetul guvernamental omutan format din douăzeci de persoane stătea în picioare pe covorul roşu întins în faţa ei, paisprezece bărbaţi şi şase femei în costume elegante şi oficiale cenuşiu-albastre.

– Sunt ultimele minute ale izolării Omutei, rosti Beard. Aşteptăm acum sosirea contraamiralului Meredith Saldana, care comandă o escadrilă din Flota a VII-a detaşată aici, în sistemul omutan.

Pe cerul de vest apăru un punct auriu strălucitor, care crescu rapid. Implantul retinal al lui Beard transfocă şi dezvălui o avionetă cu câmp ionic a Marinei. Era o prismă triunghiulară lungă de patruzeci de metri, sur-neutru, care pluti o secundă deasupra betonului, în timp ce extinse suporturile de asolizare. Norul scânteietor de molecule de aer ionizate pocni ca o bulă de săpun după ce atinse solul.

– Aceasta este practic prima avionetă cu câmp ionic care este văzută pe Omuta, rosti Beard pe când ministrul de Externe îl primea pe contraamiral. (Meredith Saldana era înalt şi impunător ca şi rudele sale regale, cu acelaşi nas distinctiv.) Deşi

reprezentanţii mass-media au primit dispensă specială pentru a coborî pe planetă aseară, a trebuit să folosim avioanele spaţiale omutane, dintre care unele au vechimea de cincizeci de ani şi pentru care aproape nu se mai găsesc piese de rezervă. Aceasta este o indicaţie a forţei cu care embargoul a lovit planeta; ea a rămas în urmă atât industrial, cât şi economic. Dar mai mult ca orice, duce lipsă de investitori. Este o situaţie pe care cabinetul este nerăbdător s-o remedieze; am fost informaţi că stabilirea de misiuni comerciale va fi o prioritate.

Contraamiralul şi alaiul său fură escortaţi la preşedintele Omutei, un bărbat surâzător, cu păr argintiu, în vârstă de o sută zece ani. Cei doi îşi strânseră mâinile.

– Situaţia aceasta este aproape o ironie a sorţii, comentă Beard, şi Alkad îi simţi muşchii faciali mişcându-se într-un surâs uşor. Ultima dată când un comandant al unei escadrile din Flota a VII-a a Confederaţiei s-a întâlnit cu preşedintele Omutei a fost acum treizeci de ani, când întregul cabinet a fost executat pentru rolul jucat în holocaustul Garissa. Astăzi lucrurile stau niţel altfel.

Implanturile sale retinale oferiră un prim-plan al contraamiralului care întindea preşedintelui un sul de pergament.

– Aceea este invitaţia oficială a preşedintelui Adunării Confederaţiei pentru ca Omuta să-şi reia locul. Îl puteţi vedea pe preşedinte înmânându-şi acceptul.

Alkad anulă canalul spre Collins şi-şi desprinse ochii de la tejghea. Turnă peste clătite sirop vâscos de lămâie, le tăie cu furculiţa şi mestecă gânditoare. Coloana AV de lângă samovar zumzăia încetişor; Kelly Tirrel îşi reluase prezentarea.

Desigur, data aceea era imprimată în creierul lui Alkad, şi ea ştiuse că sosea. Cu toate acestea, nanonicele ei neurale fură nevoite să-i expedieze prin sistemul nervos un potop de anulări de priorităţi, pentru a-i împiedica lacrimile să se reverse şi bărbia să-i tremure.

A şti şi a vedea erau două lucruri extrem de diferite, descoperi ea în mod dureros. Iar ceremonia aceea ridicolă parcă fusese concepută special pentru a-i redeschide rana din suflet. O strângere de mâini, un schimb de scrisori simbolice şi totul fusese dat uitării. Nouăzeci şi cinci de milioane de oameni… Maică Maria!

O singură lacrimă i se scurse din ochiul stâng, în ciuda

eforturilor colosale ale nanonicelor neurale. O şterse cu un şerveţel din hârtie, apoi îşi achită micul dejun, lăsând bacşişul obişnuit. Reveni încet la foaierul Stpelham, pentru a lua un vagonet de tub până la serviciu.

Lady Moncrieff şi Samuel o priviră plecând, trăgându-şi aproape insesizabil piciorul stâng pe potecă. Schimbară o privire uşor stânjenită.

Tabloul dăinui în mintea lui Ione, pe când amesteca în ceaiul de dimineaţă.

Biata femeie.

Cred că reacţia ei a fost admirabil de reţinută, comentă Seninătate.

Doar la exterior, răspunse Ione posac.

Era mahmură după petrecerea şi dineul caritabil din seara anterioară. Fusese o greşeală să stea toată seara lângă Dominique Vasilkovsky; Dominique îi era prietenă bună şi nici nu profitase de prietenia aceea, un lucru minunat prin raritatea sa... dar, cerurilor, cât putea fata aia să bea!

Ione se uită cum Lady Moncrieff îşi plăti consumaţia şi ieşi din Glover's.

Mi-aş dori ca agenţii ăştia s-o lase pe Mzu-n pace – stilul ăsta de perpetuă reamintire nu-i pot face deloc viaţa mai uşoară.

Îi poţi evacua oricând doreşti.

Ea sorbi din ceai, reflectând asupra opţiunii, în vreme ce un cimpicasnic strânse masa. Augustine stătea în vârful portocalelor din fructiera de argint şi se străduia să smulgă o boabă de strugure din ciorchine. Nu avea forţa necesară.

Chiar dacă nu ne place, este mai bine să ştim despre ce-i vorba, spuse ea resemnată. **Uneori îmi doresc ca Mzu să nu fi apărut niciodată aici. În acelaşi timp nu mi-ar plăcea deloc ca altcineva să dispună de cunoştinţele ei.**

Bănuiesc că există câteva guverne care au aceeaşi părere cu privire la tine şi la mine. Natura umană...

Poate că da, poate că nu. În tot cazul, niciunul dintre ele nu s-a oferit voluntar.

Probabil că le este teamă să nu instige un conflict legat de posesia ei. Dacă unul singur te-ar aborda, atunci toate ar trebui să procedeze la fel. O asemenea dispută ar fi imposibil de tăinuit. În privinţa asta Prim-amiralul

are perfectă dreptate, cu cât mai puţini ştiu despre ea, cu atât mai bine. Reacţia publicului faţă de superarme apocaliptice n-ar fi favorabilă.

Da, bănuiesc că aşa-i. Să înţeleg că acest contraamiral, Meredith Saldana, este rudă cu mine?

Exact. Este fiul ultimului prinţ de Nesko, ceea ce-i conferă titlul de conte. El însă a optat să devină ofiţer de carieră în flota Confederaţiei, ceea ce nu poate fi uşor, din cauza numelui care acţionează împotriva lui.

I-a întors spatele lui Kulu, ca bunicul?

Nu; în mod firesc, al cincilea fiu al unui conducător de principat nu este destinat tronului. Meredith Saldana a decis să realizeze ceea ce putea prin propriile sale merite. Dacă ar fi rămas pe Nesko, o asemenea acţiune l-ar fi putut aduce în conflict cu noul prinţ. De aceea a plecat pentru a urma o carieră independentă; ţinând seama de poziţia lui, a fost actul unui supus loial. Familia este mândră de realizările sale.

Nu va ajunge aşadar niciodată Prim-amiral?

Nu; ar fi imposibil din punct de vedere politic, ţinând seama de descendenţa lui, totuşi ar putea ajunge la comanda Flotei a VII-a. Este un ofiţer foarte competent şi popular.

E plăcut să ştiu că încă nu suntem total decadenţi.

Ione îl ridică pe Augustine dintre portocale, îl aşeză lângă farfuria ei şi-i tăie o boabă de strugure. El zumzăi mulţumit şi ridică la gură o bucăţică în felul lui molatic care o fascina pe femeie. Ca întotdeauna, mintea ei rătăci spre Joshua. De acum ar fi trebuit să fi ajuns la mijlocul drumului către Lalonde.

Am două mesaje pentru tine.

Încerci să mă distragi, spuse ea acuzator.

Da. Ştii că nu-mi place când eşti tulburată. Este în acelaşi timp şi vina mea.

Nu, nu este. Acum sunt mare; ştiam exact în ce mă bag cu Joshua. Deci… care sunt mesajele?

Haile vrea să ştie când vii să înotaţi.

Ione se lumină la faţă.

Spune-i că ne vedem peste o oră.

Perfect. Al doilea mesaj – Parker Higgens te solicită să-l vizitezi azi, mai precis cât mai curând cu putinţă. A fost

destul de insistent.

De ce?

Cred că echipa care analizează modulul-pachet de componente electronice laymili găsit de Joshua a dat o lovitură.

* * *

Ambarcaţiunile de pescuit de pe Pernik se aflau la jumătatea distanţei până la orizont, când Syrinx ieşi din baza turnului în dimineaţa în care trebuia să vadă balenele. Soarele răcoros din zori colorase în negru-mat învelişul de muşchi al insulei. Ea inspiră aerul sărat, bucurându-se de puritatea sa.

Realmente nu mă gândisem că aerul nostru ar fi ceva excepţional, zise Mosul.

Mergea pe lângă ea, purtând o cutie mare, plină cu provizii pentru voiaj.

Nici nu este după ce creşte umiditatea. Dar nu uita că-mi petrec peste nouăzeci la sută din viaţă într-un ambient perfect reglat. Aceasta este o schimbare euforică.

Oh, mulţumesc! comentă *Oenone* caustic.

Syrinx făcu o grimasă.

Avem noroc, zise Mosul. **Am verificat cu delfinii, şi balenele sunt azi chiar mai aproape. Până la sfârşitul după-amiezii ar trebui s-ajungem la ele.**

Grozav!

Mosul o conduse pe bulevardul larg, spre cheiurile de pe periferie. Apa clipocea leneş peste polip. În ciuda mişcărilor sale, Pernik putea să fi fost o insulă autentică, înrădăcinată în crusta planetei.

Câteodată o furtună serioasă ne leagănă un grad sau două.

Aha. Surâsul ei dispăru. **Scuză-mă, nu mi-am dat seama că scap atât de multe. Este foarte grosolan din partea mea. Cred că eram preocupată.**

Nicio problemă. Vrei ca Ruben să vină cu noi? Poate că el te-ar putea face să te simţi mai destinsă.

Syrinx se gândi la bărbatul ghemuit în patul în care-l lăsase cu o jumătate de oră în urmă. Nu-i dăduse niciun răspuns la cererea ei formulată cu jumătate de gură. Se culcase înapoi.

Nu. Nu sunt niciodată singură. Îl am pe *Oenone*.

Privi cum o încruntătură se formează peste chipul lui Mosul,

arătos şi ars de soarele mării. Câţi ani are Ruben? sosi gândul semiapologetic.

Ea îi spuse şi trebui să-şi înăbuşească un chicotit faţă de surpriza şi dezaprobarea vagă ce se revărsară din mintea lui, în ciuda efortului disperat de a le acoperi. Aşa se petrecea de fiecare dată.

N-ar trebui să-i tachinezi pe oameni în felul ăsta, spuse *Oenone.* **Este un tânăr drăguţ. Mie îmi place.**

Aşa spui de fiecare dată.

Spun doar ceea ce simt.

Cheiul era montat pe flotoare cilindrice uriaşe, care se ridicau şi coborau lent pe valuri. Conducte roşu-purpurii groase mărgineau perimetrul, transportând fluide nutritive la ambarcaţiuni. Fluidele vâscoase şi întunecate picurau în apă prin etanşările uzate.

Syrinx se trase într-o parte, când trecură doi servitori cimpanzei care purtau cutii. Erau complet diferiţi faţă de cimpicasnicii standard din habitate, având piele reptiliană solzoasă de culoare verzui-albastră. Labele picioarelor erau lătăreţe, cu degete lungi şi unite printr-o pieliţă.

Ambarcaţiunea care-i aştepta se numea *Spiros;* era lungă de şaptesprezece metri, cu coca din compozit alb. Unităţi bitek fuseseră fuzionate în structură cu o abilitate care depăşea mult orice caracter mecanic practic, fiind aproape o artă. Organele digestive şi vezicile cu rezerve nutritive se găseau în santine, susţinând matricea de procesoare subraţionale şi membrana velei principale, ca şi sistemele auxiliare. Toate dotările din cabină erau din lemn provenit de la arborii care creşteau în parcul central al insulei. Era utilizată pentru divertisment de toată familia lui Mosul. Ceea ce explica dezordinea din cabină, când suiră la bord.

Mosul se opri în bucătărie, fără să dea drumul cutiei pe care o adusese, şi privi furios la ambalajele azvârlite pe jos, tigăile nespălate şi petele cu cruste de pe mese. Mormăi în barbă.

Verii mei au fost cu ea acum două zile, îşi ceru el scuze.

Nu fi prea dur cu ei, tinereţea este o vârstă care trebuie preţuită.

Nu sunt chiar atât de tineri. Şi ar fi putut foarte bine să fi detaşat un cimpicasnic care să facă puţină curăţenie după aceea. Nu se gândesc naibii niciodată la alţii.

Urmară alte înjurături, când înaintă prin ambarcaţiune şi găsi şi cuşetele în aceeaşi stare.

Syrinx auzi fragmente dintr-o conversaţie furioasă, purtată prin afinitate cu adolescenţii vinovaţi. Surâzând pentru sine, începu să despacheteze proviziile.

Mosul decuplă venele de alimentare cu nutritivi de la chei din mufele de pe puntea pupei lui *Spiros,* apoi dezlegă parâma de amarare. Aplecându-se peste balustrada pupei, Syrinx privi cum coada sur-argintie, lungă de cinci metri, derivată din ţipari, undui energic imediat sub suprafaţă şi îndepărtă barca de chei. Vela-membrană strâns rulată începu să se desfăşoare pe catargul înalt de douăzeci de metri. Când fu complet deschisă, era un triunghi de culoarea frunzelor primăvăratice de fag, ranforsat cu o reţea hexagonală elastică de celule musculare.

Prinse briza dimineţii şi se umflă. Un siaj mic, alb se ridică uşor, curbându-se în jurul provei. Coada se îndreptă, lovind doar ocazional, dar cu putere, pentru a menţine cursul încărcat de Mosul în matricea de procesoare.

Syrinx înaintă cu precauţie. Puntea era umedă sub talpa de cauciuc a tenişilor ei, iar ambarcaţiunea căpătase deja o viteză neaşteptată. Se rezemă încântată de balustradă şi lăsă vântul să-i scalde chipul. Mosul se apropie şi o cuprinse cu braţul după umăr.

Cred că găsesc oceanul ăsta mai descurajant decât spaţiul cosmic, rosti Syrinx în vreme ce Pernik rămânea rapid în urmă. **Ştiu că spaţiul cosmic este infinit, şi asta nu mă deranjează absolut deloc, însă Atlantis *pare* infinită. Mii de kilometri de ocean pustiu reprezintă un concept mai degrabă accesibil minţii omeneşti decât toţi anii-lumină.**

Asta-i valabil pentru mintea ta, preciză Mosul. **Eu m-am născut aici şi nu mi se pare defel infinit, nu m-aş putea rătăci niciodată. Pe când spaţiul cosmic este cu totul altceva. În spaţiu poţi să ţii de-a pururi linia dreaptă, fără să te mai întorci niciodată de unde ai plecat. Asta-i înspăimântător!**

Petrecură dimineaţa vorbind, schimbând amintiri ale unor întâmplări foarte intense, mişcătoare sau preţuite din vieţile lor. Syrinx se pomeni simţindu-se uşor invidioasă pe viaţa lui simplă de pescuit şi navigat şi înţelese că aceea era atracţia instinctivă pe care o simţise la prima lor întâlnire. Mosul era minunat de

lipsit de complicaţii. La rândul său, bărbatul era extaziat de sofisticarea ei, de lumile pe care le văzuse, de oamenii pe care-i întâlnise, de riscantele misiuni în Marină.

După ce soarele se înălţase suficient pentru a-l simţi pe piele, Syrinx se dezbrăcă şi-şi aplică o doză sănătoasă de unguent ecran solar.

Asta-i altă deosebire, spuse ea când Mosul o masă pe spate, între omoplaţi, unde nu putea să ajungă singură. **Uită-te şi tu – prin comparaţie cu tine sunt o albinoasă.**

Îmi place aşa, răspunse el. **Toate fetele de aici au culoarea cafelei sau mai închisă; cum putem spune dacă sunt sau nu de etnie africană?**

Ea suspină şi se întinse pe un prosop pe acoperişul cabinei, în faţa velei-membrană.

Nu contează. Toţi strămoşii etnici ne-au dezmoştenit cu mult timp în urmă.

Ideea asta poartă multe resentimente. Nu ştiu de ce. Adamiştii care sosesc aici sunt destul de plăcuţi.

Bineînţeles că sunt aşa, doar vă doresc produsele.

Iar noi le dorim banii.

Vela trosni şi se legănă uşor, pe măsură ce ziua se scurse. Syrinx descoperi că legănarea ambarcaţiunii o făcea să moţăie şi, adăugată la căldura soarelui, aproape că o împinse în braţele somnului.

Te pot vedea, şopti *Oenone* pe secţiunea unică de afinitate care le aparţinea numai lor.

Fără să se gândească în mod conştient, femeia ştia că orbita lui îl purta peste *Spiros.* Deschise ochii şi se uită în cerul azuriu nemărginit.

Ochii mei nu sunt la fel de buni ca blisterele tale de senzori, îmi pare rău.

Îmi place să te văd. Nu se întâmplă des.

Syrinx flutură prosteşte din braţ. Şi dindărătul albastrului catifelat se zări răşchirată pe barca micuţă, fluturând din braţ. Ambarcaţiunea se îndepărtă, deveni un punctuleţ, apoi dispăru. Ambele universuri erau albastru compact.

Grăbeşte-te să te-ntorci, spuse *Oenone.* **Sunt schilod atât de aproape de o planetă.**

O voi face. În curând, îţi promit.

În după-amiaza aceea, văzură balenele.

Munţi negri săreau din apă. Syrinx îi văzu în depărtare. Corpuri gigantice, curbilinii, care se ridicau din valuri sfidând gravitaţia şi după aceea se prăbuşeau în mijlocul unor talazuri de spumă clocotitoare. Penajele de vapori ale unor fântâni arteziene ţâşneau spre cer din nări.

Femeia nu se putu stăpâni şi începu să ţopăie pe punte, arătând:

– Uite, uite!

Le văd, spuse Mosul amuzat, şi o mândrie neaşteptată se strecură printre gândurile sale. **Sunt balene albastre, un banc mare, cred că-s mai bine de o sută.**

Poţi să vezi? întrebă Syrinx.

Pot, o asigură *Oenone.* **Pot şi să simt. Eşti fericită. Eu sunt fericit. Balenele par şi ele fericite, zâmbesc.**

Da! Syrinx izbucni în râs.

Gurile balenelor aveau colţurile ridicate, ca şi cum ar fi surâs. Un zâmbet perpetuu. Şi de ce nu? Existenţa în sine a acestor creaturi era motiv de fericire.

Mosul o apropie pe *Spiros* şi comandă marginilor velei să se ruleze. Vacarmul bancului se abătu asupra ambarcaţiunii. Plesnetele trupurilor uriaşe care săreau şi plescăiau se alăturară fluierăturilor groase şi vibrante provenite dinspre nările lor. Femeia încercă să estimeze cât de mari erau, când *Spiros* se apropie de perimetrul bancului. Unele dintre ele, masculii bătrâni, trebuie să fi avut lungimea de treizeci de metri.

Un pui se apropie înotând de *Spiros;* era lung de peste zece metri şi trimitea jeturi pe nări. Mama sa îl urma îndeaproape, astfel încât cei doi se atingeau şi glisau unul pe lângă celălalt. Cozile imense şi bifurcate loveau în sus şi în jos, făcând apa să fiarbă, pe când înotătoarele păreau nişte aripi pipernicite. Syrinx privi de-a dreptul fascinată cum trecură la nici cincizeci de metri de ambarcaţiune, legănând-o alarmant în siajul masiv lăsat în urmă. Abia dacă sesiză însă tangajul, holbându-se la puiul care începu să sugă de la mama lui, când aceasta se rostogoli pe o parte.

– Asta-i imaginea cea mai incredibilă şi mai minunată, rosti ea fermecată. (Mâinile îi strângeau balustrada, cu încheieturile albindu-se.) Şi nu sunt nici măcar xenoci. Sunt ale noastre. Ale Pământului.

– Nu mai sunt.

Mosul venise lângă ea şi era la fel de vrăjit.

Slavă cerului c-am avut bunul-simţ să păstrăm genele. Deşi continui să fiu stupefiată că Adunarea Confederaţiei v-a permis să le aduceţi aici.

Balenele nu interferează cu lanţul trofic, sunt în afara lui. Oceanul acesta poate renunţa cu uşurinţă la un milion de tone de krill pe zi. Şi nimic analog n-ar putea evolua vreodată pe Atlantis, aşa încât ele nu concurează cu nimeni. La urma urmelor, balenele sunt mamifere, au nevoie de uscat pentru o parte a dezvoltării lor. Nu, animalul cel mai mare pe care l-a produs Atlantis este rechinul-roşu, iar el nu are decât şase metri lungime.

Syrinx îşi trecu braţul pe sub al lui şi se lipi de bărbat.

Voiam să spun că-i stupefiant ca Adunarea să dea dovadă de atâta raţiune. Ar fi fost o crimă monumentală să se îngăduie dispariţia acestor creaturi.

Cinică afurisită ce eşti!

Ea îl sărută uşor.

O anticipare a ceea ce va urma.

Îşi lăsă apoi iarăşi capul pe umărul lui şi reveni cu atenţia asupra balenelor, înregistrând absolut toate nuanţele cu dragoste în memorie.

Urmăriră bancul acela toată după-amiaza, în vreme ce animalele uriaşe se jucau şi se bălăceau. Când se lăsă amurgul, Mosul întoarse prova lui *Spiros.* Ultima imagine văzută de Syrinx fu a corpurilor lor masive şi întunecate, arcuindu-se graţios pe linia roşu-aurie a orizontului, în timp ce mugetele nărilor li se pierdeau în murmurul oceanului.

În noaptea aceea volburi de radianţă de fosfene sclipiră prin apa din jurul carenei, proiectând o lumină palidă albastră ca diamantele peste vela-membrană pe jumătate strânsă. Syrinx şi Mosul aduseră perne pe punte şi făcură dragoste sub stele. De câteva ori *Oenone* privi în jos spre trupurile lor îmbrăţişate, şi prezenţa lui contribui la sentimentul minunat de împlinire din mintea femeii. Nu-i spuse totuşi nimic lui Mosul.

* * *

Divizia Electronice a proiectului laymili era găzduită într-o clădire octogonală cu trei niveluri în apropiere de centrul campusului. Pereţii erau din polip alb-blând, cu ferestre ovale mari; hortensiile căţărătoare ajunseseră dedesubtul ferestrelor

de la etajul întâi. Arbori chuantawa de pe Raouil erau plantaţi la exterior, specimene înalte de patruzeci de metri, cu scoarţa ca de cauciuc şi frunze lungi, de forma unor limbi, cu ciorchini de fructe arămii legănându-se pe fiecare ramură.

Ione merse într-acolo pe poteca străjuită de trompa-elefantului, venind de la cea mai apropiată dintre cele cinci staţii de tub ale campusului, urmată de trei bodyguarzi gardişti. Părul îi era încă umed după bălăceala cu Haile, şi vârfurile lui îi atingeau gulerul sacoului oficial din mătase verde a taiorului. Atrase priviri holbate şi surâsuri discrete din partea celor câţiva lucrători la proiect care traversau, de asemenea, campusul.

Parker Higgens o aştepta imediat în afara intrării principale, îmbrăcat ca întotdeauna în costumul de culoarea alunei cu spirale roşii pe mânecile evazate. Pantalonii erau bufanţi, la modă, însă bărbatul umplea destul de confortabil sacoul. Smocul de păr alb îi atârna oarecum zbârlit peste frunte.

Ione îşi opri un zâmbet când îşi strânseră mâinile. Directorul era întotdeauna foarte agitat în prezenţa ei. Era extrem de competent în meseria sa, dar cu certitudine ei doi nu aveau acelaşi simţ al umorului. El ar fi considerat tachinările ca pe o insultă personală.

Femeia o salută apoi pe Oski Katsura, şefa diviziei Electronice. Aceasta îl schimbase pe şeful anterior cu numai şase luni în urmă; numirea ei fusese de altfel prima confirmată de Ione. Avea şaptezeci de ani şi era mai înaltă decât Ione, o frumuseţe zveltă şi distinsă care purta un halat alb, banal, de laborator.

– Să înţeleg că aveţi veşti bune pentru mine? întrebă Ione după ce intrară şi porniră pe coridorul central.

– Da, doamnă, încuviinţă Parker.

– Majoritatea circuitelor din modul erau cristale de memorie, spuse Katsura. Procesoarele erau elemente subsidiare pentru facilitarea accesărilor şi înregistrărilor. În esenţă modulul este un nucleu de memorie.

– Înţeleg. Şi gheaţa l-a conservat aşa cum speram? întrebă Ione. Când l-am văzut, părea intact.

– Oh, da. Era aproape complet intact; cipurile şi cristalele încastrate în gheaţă au funcţionat perfect după ce au fost extrase şi curăţate. Decriptarea datelor stocate în cristale ne-a luat aşa mult timp fiindcă erau non-standard.

Ajunseră la un set de uşi late, duble, şi Katsura datavizǎ un

cod de securitate pentru a le deschide, după care îi făcu lui Ione semn să treacă.

Divizia Electronice îi reamintea întotdeauna lui Ione de o ciberfabrică: rânduri de incinte identice, perfect curate, iluminate de lămpi albe puternice, toate ticsite cu stive enigmatice de echipamente, din care se răsfirau în toate părţile cabluri şi conductori. Încăperea aceasta era absolut la fel: în lungul pereţilor se întindeau mese de lucru late, iar în mijloc se găsea o alta, pe care se înghesuiau module electronice specializate şi aparatură de testare. Peretele îndepărtat era din sticlă; dincolo de el se zăreau şase cubiculumuri de probe în care câţiva cercetători utilizau cu precizie robotică celule de asamblare pentru fabricarea de module. La capătul opus cubiculumurilor se afla un piedestal din oţel inoxidabil care susţinea o sferă mare din compozit transparent dur. Din cvadrantul ei inferior şerpuiau, îndepărtându-se, furtunuri groase de susţinere ambientală, ce se conectau la aparate de condiţionare voluminoase. Ione văzu pachetul de electronice laymili în mijlocul sferei; din baza lui radiau cabluri de fibre optice şi de înaltă tensiune. Cel mai surprinzător era faptul că Lieria stătea în faţa mesei de lucru lungi din mijlocul încăperii, cu braţele tractamorfice răsfirate fiecare în cinci-şase tentacule, care erau vârâte într-un modul electronic.

Ione se simţi destul de mândră c-o putu recunoaşte imediat pe kiintă.

Bună dimineaţa, Lieria. Crezusem că lucrezi în divizia Psihologie.

Apendicele tentacule se descolăciră din modul şi se reformară într-un singur trunchi de carne solidă. Lieria se întoarse greoi, grijulie să nu lovească ceva.

Bun venit, Ione Saldana! Mă aflu aici pentru că Oski Katsura mi-a solicitat inputul în acest program. Am putut să contribui la analiza datelor stocate în cristalele laymili; există o suprapunere cu domeniul meu principal de studiu.

Excelent!

Observ că părul tău cranial poartă un reziduu de apă sărată; ai înotat?

Da, m-am bălăcit cu Haile. Este nerăbdătoare să dea o raită prin Seninătate. Va trebui să mă anunţi când crezi

că este pregătită pentru aşa ceva.

Bunătatea ta este mult apreciată. Noi o considerăm îndeajuns de matură pentru a i se îngădui să iasă dincolo de restricţiile parentale, cu condiţia de a fi însoţită. Nu-i îngăduim totuşi să-ţi răpească timpul.

Nu mă deranjează deloc.

Unul dintre braţele Lieriei se alungi şi luă de pe masă un cip alb şi subţire de zece centimetri pătraţi. Unitatea emise un fluierat scurt, apoi rosti:

– Salutări, director Parker Higgens!

Bărbatul se plecă scurt în direcţia xenocei.

Katsura ciocăni cu unghia în bula ambientală.

– Am curăţat şi testat toate componentele înainte de a le reasambla, îi explică lui Ione. Gheaţa nu era apă pură, ci existau şi nişte hidrocarburi aparte.

– Materii fecale laymili, preciză Lieria prin intermediul cipului translator.

– Probabil. Însă adevărata problemă au reprezentat-o datele în sine, care nu semănau cu nimic din ce am găsit până acum. Păreau înregistrate aproape complet aleatoriu. La început, am crezut că s-ar putea să fie o formă de artă, dar după aceea am început să remarcăm repetiţii neregulate.

Aceleaşi tipare repetate în combinaţii diferite, traduse Seninătate.

Cercetătorii ştiinţifici bat mereu câmpii în felul ăsta, nu-i aşa? întrebă Ione, pe jumătate amuzată.

Este şansa lor de a-ţi demonstra, ţie, care eşti sponsorul lor, eforturile pe care le depun. Nu-i dezamăgi, ar fi nepoliticos.

Ione îşi păstră o expresie neutră pe durata schimbului de replici care nu durase decât o secundă.

– Ceea ce a fost îndeajuns pentru a concepe un program de recunoaştere, rosti ea prompt.

– Exact, încuviinţă Katsura. Pentru noi, nouăzeci la sută dintre date erau lipsite de înţeles, însă aceste tipare apăreau întruna.

– După ce am identificat în mod clar un număr suficient, am ţinut o întrunire interdisciplinară şi am solicitat ipoteze, spuse Parker. A fost cu bătaie cam lungă, totuşi rezultatele au meritat. Sunt încântat să spun că Lieria afirmă că seamănă cu impulsuri optice laymili.

– Corect, întări Lieria prin intermediul translatorului. Similitudinea se apropie de optzeci şi cinci la sută. Pachetele de date reprezentau culori pentru ochii laymililor.

– După ce am stabilit asta, am rulat o comparaţie pe restul datelor, încercând să le potrivim cu alte impulsuri nervoase laymili, zise Katsura. Bingo! Mă rog, mai mult sau mai puţin… Am avut nevoie de patru luni pentru a scrie programe de interpretare şi a construi unităţi de interfaţare adecvate, dar în cele din urmă am făcut-o.

Flutură din braţ către mesele de lucru şi echipamentele complexe de pe ele.

– Azi-noapte am descifrat prima secvenţă completă.

Înţelegerea finală a cuvintelor ei stârni incitarea reală a lui Ione. Ochii îi erau atraşi de pachetul de electronice din bula protectoare. Atinse cu respect suprafaţa transparentă, care era mai caldă decât temperatura mediului.

– Este o înregistrare a unui spectru senzorial laymili? întrebă ea.

Parker şi Katsura rânjiră larg, ca nişte puşti de zece ani.

– Da, doamnă, încuviinţă Parker.

Ione se întoarse direct spre el.

– Cât este înăuntru? Cât durează?

Katsura strânse cu modestie din umeri.

– Încă nu înţelegem tocmai exact succesiunea fişierelor. Cel pe care l-am tradus până acum durează cu puţin peste trei minute.

– Adică?

În glasul lui Ione se strecură o undă tăioasă.

– Dacă rata biţilor se menţine constantă şi pentru celelalte secvenţe… aproximativ opt mii de ore.

A spus opt *mii?*

Da, zise Seninătate.

– Să dea dracii! (Un surâs prostesc apăru pe chipul lui Ione.) Când ai spus „tradus”, la ce te-ai referit?

– Secvenţa a fost adaptată pentru recepţie umană prin senzavizare, rosti Katsura.

– Aţi vizionat-o?

– Da. Calitatea este sub a standardelor comerciale normale, dar aspectul acesta ar trebui să se îmbunătăţească după ce vom rafina programele şi echipamentele.

– Seninătate vă poate accesa echipamentele prin intermediul reţelei de comunicaţii? întrebă imediat Ione.

– Ar trebui să fie destul de simplu. O clipă, să datavizez codul de acces, spuse Katsura. Gata!

Arată-mi!

Simţuri care erau fundamental *eronate* îi cuprinseră gândirea conştientă, lăsând-o ca pe un observator pasiv, care protesta vag. Corpul laymililor era trisimetric, înalt de un metru şi şaptezeci şi cinci, cu piele sură ca ardezia, tare şi foarte cutată. Avea trei picioare, ai căror genunchi erau dublu articulaţi, iar labele se terminau printr-o copită. Trei braţe, fiecare cu umăr proeminent, care îngăduia un grad mare de articulare, cot şi mână cu patru degete triarticulate, groase cât degetul mare uman şi de două ori mai lungi, sugerând forţă şi dexteritate considerabilă. Cele mai tulburătoare erau cele trei capete senzoriale, care ieşeau dintre umeri aidoma unor şerpi retezaţi. Fiecare avea un ochi frontal, deasupra căruia exista o ureche triunghiulară ca de liliac, iar dedesubtul ochiului era gura respiratorie, lipsită de dinţi. Toate gurile puteau vocaliza, dar una era mai mare şi mai sofisticată decât celelalte, care compensau însă deficienţa printr-un simţ olfactiv mai acut. Gura hrănitoare era dispusă în partea superioară a torsului, în adâncitura dintre umeri: un orificiu circular echipat cu dinţi ascuţiţi ca acele.

Corpul pe care îl purta acum Ione restricţiona puternic propria ei siluetă, strivind-o sub benzi musculare circulare ce flexionau şi se răsuceau sinuos, strângând într-o formă nouă carnea şi oasele ce protestau, silind-o să se conformeze identităţii resuscitate suspendate în matricea de cristal. Femeia simţea ca şi cum membrele i-ar fi fost sistematic răsucite în toate direcţiile opuse celor pe care le intenţionase natura. În acelaşi timp însă în metamorfoză nu exista nicio durere inerentă. Gândurile febrile, electrizate de repulsie instinctivă, începură să se calmeze. Ea privi în jur, acceptând pe cât putea mai bine inputul vederii trioculare.

Purta haine. Prima surpriză, născută din prejudecată; fizicul străin era *animalic,* non-uman şi nu putea exista vreun antropomorfism pe baza căruia să construiască o punte. Totuşi, pantalonii erau lesne de recunoscut, tuburi de ţesătură vineţie ca miezul de noapte, lunecoasă ca mătasea pe pielea aspră. Coborau până la jumătatea piciorului inferior şi aveau până şi o

curea recognoscibilă. Cămaşa era un cilindru extensibil verde-deschis, cu inele ce atârnau în jurul gâturilor.

Păşea – era un mers pe trei picioare atât de uşor, atât de firesc, încât nici măcar nu trebuia să se gândească în ce fel să mişte membrele pentru a evita să se împiedice. Capul senzorial cu gura vorbitoare se afla întotdeauna în faţă, legănându-se lent dintr-o parte în cealaltă. Celelalte două capete scanau peisajul rural din jur. Imagini şi sunete o asediau. În lumea ei vizuală existau puţine tonuri pastelate, dominau culorile primare vii; totuşi, imaginea era presărată de minuscule fisuri negre, aidoma unei proiecţii AV supuse unei interferenţe masive; nenumăratele sunete se revărsau cu pauze de tăcere de câte o jumătate de secundă.

Ione trecu peste imperfecţiuni. Păşea printr-un habitat laymili. Dacă Seninătate era perfecţiunea cosmetizată, atunci aici era anarhia cosmetizată. Arborii se războiau, împungându-se şi cotropindu-se reciproc. Nimic nu creştea vertical. Era ca o junglă lovită de un uragan, dar cu tulpinile atât de strâns apropiate, încât nu puteau să cadă, ci doar să se rezeme pe vecinele lor. Văzu copaci cu trunchiurile lipite laolaltă, cu trunchiuri ce spiralau unul în jurul celuilalt, luptându-se pentru înălţime şi lumină, cu vlăstare tinere străpungând tulpini bătrâne şi decojite. Rădăcini de mărimea torsului unui om răsăreau din tulpini mult deasupra capului ei, înfigându-se în jos, precum dinţii cărnoşi şi bej ai unei furculiţe, în solul nisipos, pentru a produce un con de ranforsare. Frunzele erau panglici lungi verde-măsliniu, răsucite în spirală. Iar jos, pe unde mergea ea, acolo unde umbrele şi razele solare alternau aidoma unor pilaştri spectrali, absolut fiecare locşor era ticsit de ciupercuţe albastru-cobalt ce înfloreau, cu pileus înconjurate de stamine vermillon care se legănau ca nişte anemone marine într-un curent slab.

Plăcerea şi pacea o pătrundeau ca lumina soarelui prin chihlimbar. Pădurea era în armonie, spiritul ei vital rezona cu esenţa-mamă a ostrovului spaţial, cântându-şi madrigalul la unison. Ea ascultă cu inima, recunoscătoare pentru privilegiul de a trăi.

Copitele tropăiau egal pe poteca şerpuită, purtând-o spre a patra comunitate maritală. Soţii/perechile ei o aşteptau, nerăbdarea din suflet i se întreţesea în cântecul pădurii, căruia i se alătura fericită esenţa-mamă.

Ajunse la liziera junglei, întristată de copacii mai mici, de sfârşitul cântecului, însă triumfătoare că trecuse fără probleme, că era demnă de al patrulea ciclu reproductiv. Arborii lăsau loc terenului deschis, o vale lină acoperită de iarbă înaltă, luxuriantă şi presărată de flori în formă de clopoţei în culori vii de roşu, galben şi albastru. Ostrovul spaţial se ridica în jurul ei, un peisaj de verdeaţă încâlcită, năvalnică, sufocând vinişoarele argintii ale pâraielor şi râurilor, mânjit cu smocuri fragile de nori. Turle solare porneau din centrul fiecărei calote din capete, florete subţiri care se întindeau cale de douăzeci de kilometri în lungul axei, radiind furios.

– **Cântec unitate spirit arbori,** strigă ea cu glasul şi cu mintea. (Cele două capete trâmbiţe sunară voios.) **Aştept.**

– **Răsplată bogată creştere embrion fiică,** replică entitatea mamă a ostrovului spaţial.

– **Selecţie mascul?**

– **Concordanţă.**

– **Unison aşteaptă.**

– **Viaţa îndeamnă rapt.**

Ea porni în jos pe pantă. În faţă, pe fundul văii, se afla a patra comunitate maritală. Structuri cubice din polip albastru, cu simetrie rigidă, dispuse în cercuri concentrice. Zărea alţi laymili, mergând pe potecile dintre zidurile lipsite de semne distinctive. Toate capetele i se orientară spre înainte.

Memoria se sfârşi.

Revenirea la convenţionalitatea laboratorului de electronică fu bruscă şi şocantă. Ione se prinse cu o mână de banc, pentru a-şi păstra echilibrul. Katsura şi Parker îi aruncară priviri alarmate, ba până şi ochii violet-întunecaţi ai Lieriei erau concentraţi asupra ei.

– A fost… uluitor, izbuti ea să rostească. (Jungla laymili sufocantă pândea la periferia vederii, ca o reverie răzbunătoare.) Copacii aceia… părea să-i considere vii.

– Da, încuviinţă Parker. În mod evident, era un fel de test sau ritual de selecţie pentru împerechere. Ştim că femelele laymili sunt capabile de cinci cicluri reproducătoare şi nimeni nu s-a gândit niciodată că ar putea fi supuse unor restricţionări artificiale. Ba chiar mi se pare uimitor că o cultură atât de sofisticată ar trebui să se complacă într-un rit aproape păgân.

– Nu sunt sigură că era păgân, interveni Katsura. Am

identificat deja în genomul laymili o secvenţă genetică similară genei de afinitate edeniste. În mod evident însă ei sunt mult mai gaeaistici decât oamenii edenişti; habitatul lor – ostrovul spaţial – făcea practic parte din procesul reproductiv. Cu certitudine, părea să deţină un fel de putere de veto.

– Ca mine şi Seninătate, şopti Ione.

Nici pe departe.

Mai acordă-ne cinci mii de ani, şi naşterea unui nou Lord al Ruinelor ar putea foarte uşor să devină un ritual.

Ai perfectă dreptate, Ione Saldana, spuse Lieria.

Kiinta continuă să vorbească prin intermediul translatorului ei electronic:

– Observ dovezi considerabile în sprijinul ipotezei că procesul de selecţie a partenerului de împerechere laymili se bazează pe eugenice ştiinţifice, nu pe spiritualism primitiv. Potrivirea înseamnă considerabil mai mult decât deţinerea unor caracteristici fizice dezirabile. În mod evident, forţa mentală este o cerinţă primară.

– Indiferent ce ar fi, deschide o fereastră fantastică în civilizaţia lor, spuse Parker. Înainte de asta, ştiam foarte, foarte puţine. Când vezi cât de multe ne pot oferi numai trei minute... Posibilităţile pe care le relevă...

Privi aproape cu veneraţie modulul de electronice.

– Ar fi vreo problemă în traducerea restului? o întrebă Ione pe Katsura.

– Nu văd vreuna. Ceea ce ai accesat a fost încă destul de grosolan, fiindcă analoagele emoţionale au fost aproximări rudimentare. Vom ajusta programul, bineînţeles, dar mă îndoiesc că am putea obţine paralele directe cu o rasă atât de străină.

Ione rămase privind modulul de electronice. Un oracol pentru o rasă întreagă. Şi era posibil, doar posibil, ca secretul să se afle înlăuntrul său: de ce o făcuseră? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai enigmatic părea. Laymilii erau atât de vii, atât de doritori să-şi trăiască viaţa din plin... Pentru Dumnezeu, ce ar fi putut determina o asemenea entitate să comită o sinucidere?

Se înfioră uşor, apoi se întoarse către Parker.

– Pregăteşte un buget prioritar pentru divizia Electronice, rosti ea ferm. Vreau ca toate cele opt mii de ore să fie traduse cât mai repede posibil, iar divizia de Analiză Culturală va trebui să fie extinsă considerabil. Până acum ne-am concentrat prea mult

asupra laturii tehnologice şi fizice a laymililor – situaţia va trebui să se modifice.

Parker deschise gura ca să protesteze.

– N-a fost o critică, urmă Ione repede. Tot ce am avut până în prezent a fost legat de aspectul fizic. Acum însă, graţie acestor memorii senzoriale şi emoţionale, intrăm într-o fază nouă. Ar fi util să trimitem invitaţii tuturor experţilor în psihologie xenoc despre care crezi că ar putea fi de ajutor. Oferă-le burse de un an pentru a-şi părăsi actualele îndeletniciri. Dacă apreciezi că numele meu va conferi greutate suplimentară invitaţiilor, o să adaug mesaje personale.

– Da, doamnă.

Administratorul ştiinţific părea stupefiat de iuţeala ei.

– Lieria, doresc ca tu sau unul dintre colegii tăi să ajute la interpretarea culturală. Înţeleg că punctele voastre de vedere vor fi de nepreţuit.

Braţele Lieriei unduiră de la bază până la vârf (un râs kiint?).

– Va fi plăcerea mea să ajut, Ione Saldana.

– Un ultim lucru. Vreau ca Seninătate să fie primul care vede memoriile, imediat şi pe măsură ce sunt traduse.

– Da, încuviinţă Katsura nesigură.

– Scuze, rosti Ione cu un surâs plin de sinceritate, dar, în calitate de Lord al Ruinelor, păstrez dreptul de a pune embargou pe tehnologia armamentului. Experţii culturali n-au decât să argumenteze luni de zile în privinţa nuanţelor fine a celor ce vedem, totuşi o armă este destul de uşor de observat. Nu doresc ca nişte arsenale neplăcute să încapă pe mâinile Confederaţiei.

„Iar dacă habitatele laymili au fost distruse de o armă inamică, doresc să aflu înainte de a decide ce să le spun tuturor.”

15

Noaptea sosise în Durringham. Adusese cu ea o ceaţă sură şi groasă, care se revărsa pe străzile noroioase şi peste şindrilele putrezite ale acoperişurilor, depunând în urmă un înveliş slinos de picături fine. Apa acoperi toţi pereţii exteriori, până ce întreaga aşezare străluci întunecat, cu picăturile contopindu-se şi şiroind de pe frontoane şi streşini. Uşile şi obloanele nu constituiau niciun fel de protecţie, întrucât ceaţa pătrundea cu uşurinţă în clădiri, îmbibând ţesăturile şi condensându-se pe mobile. Era mai păcătoasă decât ploaia.

Oficiul Guvernatorului n-o ducea mult mai bine decât restul oraşului. Colin Rexrew mărise intensitatea aparatului de condiţionare, până când începuse să emită un zăngănit alarmant, totuşi atmosfera dinăuntru rămânea încăpăţânat de umedă. Colin examina imagini provenite de la sateliţi, alături de Terrance Smith şi Candace Elford, şeriful-şef de pe Lalonde. Cele trei ecrane murale mari aflate vizavi de fereastra curbă afişau imaginile unei aşezări de pe malul râului: obişnuita adunătură de colibe dezordonate şi loturi arabile mici, grămezi uriaşe de copaci doborâţi şi cioturi deja acoperite cu ciuperci portocalii. Orătănii scurmau în pământ printre colibe, în vreme ce câinii hoinăreau liber. Puţinii oameni surprinşi de videocamere erau îmbrăcaţi în haine murdare şi zdrenţuite. Un copil de vreo doi ani era gol puşcă.

– Imaginile astea sunt foarte slabe, se plânse Colin.

Marginile lor erau în general înceţoşate, iar culorile păreau spălăcite.

– Da, încuviinţă Candace. Am rulat o verificare de diagnoză pe satelitul de observaţii, dar n-a constatat nicio defecţiune. Imaginile provenite din alte zone sunt ireproşabile. Satelitul are probleme numai când trece peste Quallheim.

– Haide, termină! interveni Terrance. Doar nu vrei să spui că cei din comitatele Quallheim ne pot distorsiona observaţiile, nu?

Candace se gândi cu atenţie la răspuns. Avea cincizeci şi şapte de ani şi Lalonde era a doua ei numire ca şerif-şef. Ambele funcţii fuseseră obţinute graţie meticulozităţii de care dăduse dovadă; avansase în ierarhia serviciilor poliţieneşti de pe planete-colonii şi păstrase un soi de dispreţ surprins faţă de

colonişti, care, descoperise ea, erau capabili de aproape orice în regiunile de frontieră.

– Este improbabil, recunoscu în cele din urmă. Sateliţii SPEEL ai Marinei Confederaţiei n-au detectat nicio emisie neobişnuită dinspre Comitatul Schuster. Este probabil o eroare de programare – satelitul acela este vechi de cincisprezece ani şi n-a mai fost reparat în ultimii unsprezece ani.

– Bine, rosti Colin. Am înţeles aluzia. Aşa cum ştii foarte bine, nu avem bani pentru întreţineri regulate.

– Când se va strica definitiv, o va costa pe CDL mai mult decât cheltuielile unei întreţineri trienale, răspunse Candace.

– Te rog! Aş dori să ne limităm la subiectul curent, zise Colin.

Privi cu jind spre bar. Ar fi fost grozav să deschidă o sticlă frapată de vin alb şi să poarte o discuţie mai relaxată, dar Candace ar fi refuzat, ceea ce ar fi dus la o situaţie penibilă. Femeia era un ofiţer care nu făcea compromisuri; însă unul dintre cei mai buni oameni ai săi şi toţi şerifii o respectau şi ascultau. Avea nevoie de ea, aşa că-i accepta rigiditatea, subliniindu-i aspectele pozitive.

– Perfect, rosti ea apăsat. După cum se vede, în Aberdale există douăsprezece case arse. Potrivit şerifului din Schuster, Matthew Skinner, acum patru zile a avut loc un incident asociat trivilor şi atunci au fost distruse şi clădirile. S-ar părea că trivii ar fi ucis un băiat de zece ani şi sătenii au pornit să-i vâneze. Blocul comunicator al supervizorului Manani nu funcţiona, aşa că un colonist din Aberdale a venit în Schuster la o zi după crima respectivă şi Matthew Skinner a raportat-o la oficiul meu. Asta se întâmpla acum trei zile. El a spus că pleca în Aberdale să investigheze; aparent majoritatea trivilor fuseseră deja ucişi. N-am mai căpătat apoi nicio veste până azi-dimineaţă, când Matthew Skinner a anunţat că tulburările luaseră sfârşit şi că toţi trivii din Aberdale erau morţi.

– Eu dezaprob acţiunile civile, rosti Colin. Mai precis, le dezaprob în mod oficial. Pe de altă parte, ţinând seama de circumstanţe, nu pot spune că-i acuz pe sătenii din Aberdale, fiindcă trivii ăştia au fost mereu un cuţit cu două tăişuri. Jumătate dintre ei n-ar trebui să fie trimişi aici, pentru că zece ani de timp de muncă nu-i va schimba pe nişte recidivişti adevăraţi.

– Da, domnule, încuviinţă Candace, dar nu aceasta este

problema.

Colin îşi trecu degetele umede prin smocurile rărite ale părului.

– Nici nu mă aşteptasem să fie atât de uşor… Zi mai departe.

Femeia datavizǎ o comandă în calculatorul oficiului. Ecranele începură să afişeze altă aşezare; părea încă şi mai nevoiaşă decât Aberdale.

– Acesta este chiar oraşul Schuster, explică ea. Imaginea a fost înregistrată azi-dimineaţă. Sunt vizibile trei clădiri arse.

Colin se îndreptă niţel înapoia biroului.

– Şi ei au avut probleme cu trivii?

– Asta-i partea curioasă, răspunse Candace. Matthew Skinner n-a amintit niciodată de incendii, deşi ar fi trebuit s-o facă, deoarece ele sunt periculoase în genul acesta de comunităţi. Ultimele imagini de rutină transmise de satelit din Schuster provin de acum două săptămâni, iar atunci casele erau intacte.

– O coincidenţă cam dubioasă, murmură Colin pe jumătate pentru sine.

– Aşa a gândit şi oficiul meu, încuviinţă Candace. De aceea am început să verificăm mai atent. Oficiul de Alocare a Terenurilor a împărţit teritoriul Quallheim în trei comitate: Schuster, Medellin şi Rossan, în care există cu totul zece aşezări. Am observat clădiri incendiate în şase dintre aşezările acelea: Aberdale, Schuster, Qayen, Pamiers, Kilkee şi Medellin.

Datavizǎ alte instrucţiuni. Ecranele începură să ruleze imagini ale satelor pe care oficiul ei le înregistrase în cursul dimineţii.

– Iisuse, murmură Colin; unele bârne înnegrite încă fumegau. Ce s-a-ntâmplat acolo?

– Aceasta este prima întrebare pe care am pus-o. De aceea i-am apelat pe toţi supervizorii aşezărilor, zise Candace. Qayen n-a răspuns, iar celelalte trei au spus că totul era în regulă. De aceea am apelat aşezările ce nu prezentau incendii. Salkhad, Guer şi Suttal n-au răspuns; supervizorul lui Rossan a spus că ei erau toţi în regulă şi că nu se petrecuse nimic neobişnuit. Nu auziseră şi nu văzuseră ceva legat de celelalte aşezări.

– Care-i opinia ta? întrebă Colin.

Şeriful-şef reveni cu privirea la ecrane.

– O ultimă informaţie. Astăzi satelitul a efectuat şapte treceri peste comitatele Quallheim. În ciuda imaginilor proaste, nu am văzut absolut pe nimeni lucrând pe ogoare, indiferent de oră – în

niciuna dintre cele zece aşezări.

Terrance şuieră încetişor, aspirând aerul printre dinţi.

– Nu-i bine… Este imposibil să ţii un colonist departe de ogorul lui, mai ales pe o vreme cum a fost cea de-acolo. Ei sunt complet dependenţi de recolte. Supervizorii o subliniază apăsat din capul locului: odată ce s-au stabilit, nu mai capătă nici cel mai mic ajutor din partea lui Durringham. Nu-şi pot permite să lase culturile neîngrijite. Mai ţineţi minte ce s-a-ntâmplat în comitatul Arklow?

Colin îşi privi adjunctul cu un aer de iritare.

– Nu-mi reaminti, am accesat fişierele când am sosit.

Reveni cu ochii la ecrane şi la imaginile din satul Qayen. Avea o premoniţie întunecată.

– Aşadar, ce vrei să-mi spui, Candace?

– Ştiu ce pare a fi, spuse femeia. Atâta doar că nu-mi vine pur şi simplu să cred. O revoltă a trivilor care au preluat cu succes controlul comitatelor Quallheim… şi în numai patru zile!

– În comitatele alea se află peste şase mii de colonişti, rosti Terrance. Majoritatea au arme şi nu se tem să le utilizeze. Lor li se opun o sută optzeci şi şase de trivi, neînarmaţi şi neorganizaţi, şi în plus lipsiţi de orice formă de comunicare serioasă. Sunt drojdia Pământului, puşti rebutaţi; dacă ar fi fost în stare să organizeze aşa ceva, n-ar fi ajuns aici în primul rând.

– Ştiu, aprobă femeia. De aceea am spus că nu-mi vine să cred. Totuşi, ce altceva ar putea fi? Cineva din exterior? Cine?

Colin se încruntă.

– Schuster a mai pus probleme şi înainte. Ce… (Tăcu, în timp ce solicită o căutare prin fişierele stocate în nanonicele lui neurale.) Ah, da! Dispariţia familiilor acelea. Cred că-ţi aminteşti, Terrance, am trimis un marshal să investigheze anul trecut. O risipă necugetată de bani – aia a fost.

– O risipă de bani din punctul nostru de vedere, fiindcă marshalul n-a găsit nimic, zise Terrance. Iar asta în sine a fost neobişnuit. Marshalii sunt buni. Ceea ce înseamnă fie c-a fost cazul autentic al unui animal care i-a târât pe oamenii aceia de-acolo, fie c-a fost de fapt acţiunea unui grup necunoscut, care a reuşit să-şi acopere urmele atât de bine, încât l-a păcălit atât pe supervizorul local, cât şi pe marshal. Dacă a fost un raid organizat, atunci autorii au fost cel puţin de nivelul marshalului nostru.

– Şi? întrebă Colin.

– Şi acum avem alt eveniment, care s-a petrecut în acelaşi comitat şi care ar fi dificil de explicat în termenii unei revolte a trivilor. Scara incidentului contrazice în mod clar o acţiune a trivilor în sine. Pe de altă parte posibilitatea ca un grup extern să fi preluat controlul comitatelor Quallheim s-ar potrivi cu datele de care dispunem.

– Oricum avem doar un raport la mâna a doua că ar fi fost trivii, preciză Colin examinând ideea foarte neplăcută.

– Rămâne lipsit de sens, spuse Candace. Sunt de acord că faptele arată că trivii capătă ajutor, dar despre ce grup extern este vorba? Şi de ce comitatele Quallheim, pentru numele lui Dumnezeu? Acolo nu există absolut niciun fel de bogăţii; coloniştii de-abia îşi duc zilele. Dacă este să spunem adevărul, nicăieri pe Lalonde nu există vreo bogăţie.

– În felul ăsta n-ajungem nicăieri, rosti Colin. Uite care-i treaba, în două zile sunt programate să plece două vapoare – transportă şase sute de colonişti nou-sosiţi în comitatul Schuster, pentru a înfiinţa un sat. Candace, tu eşti consiliera mea în probleme de securitate, îmi recomanzi să nu-i trimit?

– Cred că da, asta ar fi recomandarea mea; în tot cazul, în etapa actuală. Ai destule alte destinaţii dintre care să alegi. Trimiterea unor colonişti nepregătiţi şi care nu suspectează nimic în mijlocul unei potenţiale revolte n-ar da bine în dosarul niciunuia dintre noi. N-ai o alternativă apropiată de Schuster, unde să-i poţi plasa?

– Comitatul Willow West pe Frenshaw, sugeră Terrance. Este la numai o sută de kilometri nord-vest de Schuster; au loc destul acolo. Oricum figurează pe lista noastră de teritorii curente.

– Bine, aprobă Colin. Pune la punct detaliile cu Oficiul de Alocare a Terenurilor. Candace, tu ce intenţionezi să faci între timp cu situaţia din Quallheim?

– Aş dori aprobarea ta să trimit acolo o forţă de intervenţie, pe vapoarele cu colonişti. După ce coloniştii vor fi lăsaţi la Willow West, vapoarele o pot duce la Quallheim. Imediat cum am nişte oameni de nădejde la locul faptelor, putem să stabilim ce se întâmplă de fapt şi să restaurăm ordinea.

– Câţi vrei să trimiţi?

– O sută ar trebui să fie suficient. Douăzeci de şerifi, iar restul voluntari. În Durringham există suficienţi oameni care să profite

de ocazia unei croaziere de cinci săptămâni pe fluviu cu soldă întreagă. Pentru orice eventualitate vreau şi trei marshali.

– Da, foarte bine, zise Colin, însă nu uita că totul se achită din bugetul tău.

– Vor trece aproape trei săptămâni până să-ţi poţi aduce oamenii acolo, comentă Terrance gânditor.

– Şi ce pot face? replică şeriful-şef. Eu nu pot iuţi vapoarele.

– Nu, dar în timpul respectiv se pot întâmpla multe. Dacă ar fi să credem ce am văzut până acum, revolta aceasta s-a întins prin Quallheim în patru zile. În cazul scenariului cel mai nefavorabil, ar putea creşte în acelaşi ritm, ceea ce ar însemna că detaşamentul tău de o sută de oameni ar fi serios depăşit numeric. Eu propun să ducem detaşamentul acolo pe cât de repede este fizic posibil şi să oprim orice expansiuni până nu scăpăm complet situaţia de sub control. Avem la aeroport trei aparate VTOL BK133 pe care echipa noastră de recunoaştere ecologică le utilizează pentru misiuni de recoltare. Sunt subsonice şi în ele încap doar zece persoane, totuşi pot ajunge până la gura lui Quallheim. În felul ăsta am avea forţa de intervenţie acolo în două zile.

Colin se rezemă cu ceafa de spătarul scaunului şi rulă o comparaţie de costuri prin nanonicele neurale.

– Al naibii de scump, conchise el. Şi oricum unul dintre aparatele alea nu mai funcţionează după reducerile bugetului Clasificării Fructelor Aborigene de anul trecut. Ca întotdeauna, vom face un compromis. Candace îşi trimite şerifii şi voluntarii pe Quallheim cu vapoarele, iar oficiul ei de aici continuă să monitorizeze situaţia cu satelitul de observaţii. Dacă revolta asta sau ce o fi ea pare că se întinde în afara comitatelor Quallheim, vom folosi aparatele VTOL pentru a întări detaşamentul înainte să fi ajuns la destinaţie.

* * *

Celulele electrofosforescente din apexul cabinetului lui Laton erau întunecate, eradicând stimulii externi, astfel încât el să se poată concentra asupra eului interior. Simţurile se furişau asupra minţii lui glaciale, senzaţii adunate prin intermediul afinităţii de la cercetaşii servitori răspândiţi prin junglă. Rezultatele îl nemulţumeau profund. De fapt îl aduceau foarte aproape de îngrijorare. Nu se mai simţise aşa de când agenţii contrainformaţiilor edeniste strânseseră cercul în jurul său,

silindu-l să fugă din habitatul lui original, cu şaptezeci de ani în urmă. La momentul acela, simţise furie, teamă şi stupoare ale căror intensitate nu le cunoscuse niciodată ca edenist; îl făcuseră să înţeleagă cât de lipsită de valoare era de fapt societatea aceea. După aceea respingerea sa fusese totală.

Iar acum ceva strângea din nou cercul în jurul său. Ceva ce el nici nu cunoştea, nici nu înţelegea; ceva care acţiona ca nanonicele sechestratoare, uzurpând personalitatea originală a unui om şi înlocuind-o cu trăsături de războinic mecanoid. Văzuse comportamentul drastic modificat al lui Quinn Dexter şi al trivilor după incidentul cu fulgerul din junglă. Acţionaseră aidoma unei trupe de mercenari perfect instruiţi, iar alţii care veniseră în contact cu ei dovediseră în scurt timp trăsături similare, deşi o minoritate dintre uzurpaţi acţiona aproape normal... foarte enigmatic. În plus, nu aveau nevoie de arme, ci dobândiseră abilitatea de a azvârli jeturi de protoni ca nişte proiectoare holografice, o lumină care putea acţiona ca un câmp de inducţie termică, dar cu o forţă şi o rază imense. În acelaşi timp însă nu exista niciun mecanism fizic vizibil.

Laton simţise prima revărsare de durere dinspre Camilla când trivii o incineraseră, scurtată milostiv fiindcă ea îşi pierduse cunoştinţa. Bărbatul îşi jelise fiica, aşa cum se cuvenea, departe, într-o porţiune subsidiară a minţii sale; absenţa ei din viaţa lui era o împunsătură de regret. Lucrul cel mai important în prezent îl reprezenta totuşi ameninţarea cu care se confrunta. Pentru a-ţi înfrunta inamicul fără teamă, deoarece teama este o săgeată în tolba duşmană, trebuie să-l înţelegi. Iar înţelegerea era singurul lucru care nu sosise după patru zile continue de eforturi cerebrale supreme.

Unele imagini pe care le întrezărise prin intermediul cercetaşilor sfidau legile fizicii. Fie asta, fie fizica avansase mai presus de orice aşteptări rezonabile în decursul exilului său. Asta era posibil, judecă el, pentru că tehnologiile armamentelor erau întotdeauna foarte secrete; guvernele le acordau cele mai multe fonduri şi cea mai puţină publicitate.

Amintire: un bărbat priveşte spre cer şi zăreşte vânturelul legat prin afinitate. Bărbatul râde şi ridică mâna, pocnind din degete. Aerul din jurul vânturelului se solidifică, îl închide într-o matrice de molecule îngheţate, şi-l prăbuşeşte, rostogolindu-l din văzduh, pentru a-şi zdrobi corpul de stâncile aflate la două sute

de metri dedesubt. Un pocnet din degete…

Amintire: un sătean din Kilkee, ieşit din minţi de spaimă, trage cu carabina laser de vânătoare într-un uzurpator. Distanţa fusese de cincisprezece metri, şi fasciculul nu avusese absolut niciun efect. După primele salve, carabina murise complet. Apoi vennalul pe care Laton îl folosise pentru cercetare se ghemuise şi se afundase într-un soi de comă.

Satele din toate comitatele Quallheim fuseseră cucerite cu iuţeală uimitoare. Asta mai mult ca orice îl convinsese pe Laton că se afla în prezenţa unui gen de forţă militară. Înapoia uzurpatorilor se afla o inteligenţă care dirija şi le mărea puterea numerică cu o rată exponenţială, dar ceea ce-l deruta realmente era motivul. El alesese Lalonde întrucât corespundea cu planurile sale pe termen lung; altfel, planeta era cu totul inutilă. De ce să preiei controlul oamenilor de aici?

Singura explicaţie la care se putea gândi era un test, iar posibilitatea testului atrăgea imediat întrebarea: Un test preliminar la ce anume? Potenţialul era teribil.

Laton?

Tonul mental al lui Waldsey era temător şi nesigur, deloc obişnuit pentru el.

Da, răspunse Laton egal.

Putea bănui ce va urma. După şaizeci de ani ştia felul în care lucrau minţile colegilor săi mai bine decât ei înşişi. Era doar uşor surprins că le trebuise atât de mult timp pentru a-l aborda.

Nu ştii încă ce este?

Nu. M-am gândit la posibilitatea unui tip de nanonic viral, însă numărul funcţiilor demonstrate pe care le posedă ar fi cu ordine de magnitudine peste toate teoriile pe care le cunoaştem. Iar unele dintre funcţiile acelea sunt greu de explicat în termenii fizicii pe care o ştim şi înţelegem. Pe scurt, dacă ai avea o tehnologie atât de puternică, de ce te-ai sinchisi s-o utilizezi în felul acesta? Este foarte bizar.

Bizar! izbucni Tao furios. **Tată, este letal şi-i imediat în exteriorul arborelui. Dă-o dracu' de *bizarerie,* trebuie să facem ceva!**

Laton îngădui imaginii fulgerătoare a unui surâs să pătrundă în afinitatea lor partajată. Numai copiii lui erau cei care cutezau să-l contrazică vreodată, ceea ce-l încânta dintr-un punct de

vedere; dispreţuia servilismul aproape la fel de mult ca lipsa de loialitate. În felul acela toţi aveau de menţinut un echilibru îngust şi periculos.

Neîndoios ai o idee despre ce ar trebui să facem.

Bineînţeles. Încărcăm jeepurile şi ne îndreptăm spre dealuri. Poţi să-i zici retragere strategică, poţi să-i spui prudenţă, dar să *ieşim* odată din copacul ăsta. Imediat! Cât mai putem s-o facem. Eu n-o să mă ruşinez să recunosc că sunt speriat, dacă alţii n-o vor face.

Mi-aş fi imaginat că până şi şeriful-şef al planetei acesteia va şti de acum că ceva straniu se petrece în Aberdale şi celelalte sate din Quallheim, spuse Laton.

Îi simţi pe alţii intrând în conversaţie, cu minţile precaut protejate pentru a nu scăpa prea multe emoţii.

Satelitul de supraveghere CDL poate fi într-o condiţie deplorabilă, totuşi vă asigur că este perfect capabil să observe jeepurile. Şi va fi focalizat cu foarte multă atenţie pe comitatele Quallheim.

Şi? Îl doborâm. Maserele şoimului-negru cu care ai asolizat aici pot ajunge până la el. Vor trece săptămâni până va fi înlocuit de CDL. Până atunci, noi vom fi plecat de mult. De acord, vor vedea urma pe care o vom lăsa prin junglă, dar după ce ieşim în savană ne vor pierde.

Ţi-aş reaminti cât de aproape de succes este proiectul nostru de nemurire. Eşti dispus să-l sacrifici?

Tată, dacă nu ieşim de aici, nu vom mai avea nici proiect şi nici viaţă care să fie nemuritoare. Nu ne putem apăra împotriva sătenilor uzurpaţi. Am văzut ce se întâmplă când cineva trage în ei. Nici măcar nu-şi dau seama! Şi, chiar dacă va izbuti cineva să-i înfrângă, comitatele Quallheim vor fi după aceea scotocite centimetru cu centimetru. Şi într-un caz, şi în celălalt, nu putem sta aici.

Flăcăul are dreptate-n privinţa asta, Laton, spuse Salkid. **Nu putem insista să rămânem aici, pur şi simplu din sentimentalitate.**

Mi-ai spus mereu că niciodată cunoaşterea nu poate fi distrusă, rosti Tao. **Noi ştim cum să realizăm un creier cu procesare paralelă. Ne trebuie doar un loc sigur în care s-o facem. În tot cazul, copacul nu mai este un loc sigur.**

Bine argumentat, încuviinţă Laton. **Nu sunt însă sigur că pe Lalonde mai există vreun loc care să poată fi clasificat drept sigur. Tehnologia aceasta este înfricoşătoare.**

În mod deliberat, îngădui coborârea paravanelor sale emoţionale şi simţi reculul şocat al gândurilor lor când văzură că el, care nu demonstrase niciodată slăbiciune, era atât de profund tulburat.

Nu putem intra pe spaţioportul Durringham şi să cerem să fim evacuaţi din sistem, spuse Waldsey.

Copiii pot, zise Laton. **Ei s-au născut aici, şi agenţiile de contrainformaţii nu au nicio înregistrare a lor. După ce ajung pe orbită, ne pot face rost de o navă.**

Nu pot să cred că vorbeşti serios.

Ba da. Este cursul logic. În caz extrem, sunt pregătit să contactez agenţiile de contrainformaţii din Durringham şi să le raportez situaţia. Ele mă vor privi cu seriozitate, şi în felul acesta un avertisment va ajunge acolo unde trebuie.

Este atât de rău, tată? întrebă Salsett îngrijorată.

Laton proiectă o rafală de căldură liniştitoare spre fata de cincisprezece ani.

Nu cred că se va ajunge până acolo, scumpo.

Părăsitul copacului… spuse ea gânditor.

Da, zise el. **Tao, sugestia ta a fost bună; tu şi Salkid luaţi un maser de şoim-negru din stocare şi pregătiţi-vă să eliminaţi satelitul de observare. Restul dispuneţi de zece ore pentru împachetare. Diseară pornim către Durringham.**

Nu putu detecta nici măcar o undă de disensiune. Minţile se retraseră din contactul de afinitate.

În orele ce urmară, copacul gigantea fu subiectul genului de activitate coordonată pe care n-o mai văzuse de la sosirea lor. Ordine erau azvârlite frenetic spre încorporaţi şi cimpicasnici, pe măsură ce locuitorii arborelui se străduiau să demonteze munca a treizeci de ani în puţinele ore ce le rămăseseră. Fură luate decizii sfâşietoare despre ce putea fi îmbarcat şi ce trebuia să rămână, şi câteva perechi se luară la ceartă. Jeepurile trebuiau verificate şi pregătite după treizeci de ani de nefuncţionare. Cei mai mici dintre copiii lui Laton alergau de colo-colo, vârându-li-se printre picioare, agitaţi şi incitaţi de ideea plecării; membrii mai

vârstnici ai frăţiei începeau să se gândească din nou la planetele Confederaţiei. În toate încăperile şi coridoarele fură instalate încărcături termice, gata să distrugă orice urme ale secretelor din gigantea.

Activitatea febrilă se înregistra ca un murmur de fundal printre gândurile inflexibile ale lui Laton. Ocazional cineva îi pătrundea în contemplare pentru a cere instrucţiuni.

După ce anunţă puţinele obiecte personale care dorea să-l însoţească, îşi petrecu timpul reexaminând memoria celor petrecute în luminiş, când Quinn Dexter îl ucisese pe supervizorul Manani. Fulgerul acela straniu declanşase totul. Rulă şi re-rulă imaginile din amintirea Camillei, care fuseseră stocate în matricea de procesoare bitek subraţionale a arborelui. Fulgerul părea să fie aplatizat, aproape comprimat, cu unele secţiuni mai întunecate. Când rulă iarăşi memoria, porţiunile întunecate se mişcară, lunecând pe panglicile orbitoare de electroni sălbatici. Fulgerele acţionau ca nişte conducte pentru un fel de şablon energetic care se comporta în afara normelor acceptate.

Un curent de aer îi atinse faţa. Deschise ochii în beznă. Studioul era aşa cum fusese dintotdeauna. Îşi comută implanturile retinale pe infraroşu. Jackson Gael şi Ruth Hilton stăteau pe lemnul curbat în faţa lui.

– Abil, rosti Laton.

Contactul lui cu procesoarele păli. Afinitatea fu redusă la nivelul unui murmur care se învârtea prin spaţiul închis al ţestei sale.

– Este energie, nu? Un program viral independent care se poate autostoca într-o reţea non-fizică.

Ruth se aplecă şi-şi puse mâna sub bărbia lui, ridicându-i puţin chipul pentru a-l putea examina.

– Edeniştii… Mereu atât de raţionali.

– Mă întreb însă de unde a venit? spuse Laton.

– De ce va fi nevoie pentru a-i distruge convingerile? întrebă Jackson.

– Nu-i de origine umană, zise Laton. Sunt sigur în privinţa asta; de asemenea, nu-i niciuna dintre rasele de xenoci pe care le cunoaştem.

– Vom afla diseară, răspunse Ruth. Dădu drumul bărbiei lui Laton şi întinse mâna: Haide!

* * *

A doua zi dimineaţă după discuţia Guvernatorului Rexrew cu Candace Elford, Ralph Hiltch stătea înapoia biroului său din bena Ambasadei Kulu, primind o versiune condensată a evenimentelor din partea lui Jenny Harris. Unul dintre agenţii ASE pe care ea îi avea în Oficiul Şerifului solicitase o întâlnire şi-i povestise despre problemele ce mocneau în comitatele Quallheim.

Totul bine şi frumos, era grozav să vezi că Guvernatorul nu putea să tragă niciun pârţ fără ca ASE s-o ştie, dar, ca şi Rexrew înaintea sa, Ralph avea o mulţime de probleme legate de conceptul unei răscoale a trivilor.

– O revoltă pe faţă? întrebă el cu scepticism.

– Aşa pare, răspunse Jenny pe un ton de scuză. Uite, agentul mi-a dat un flek al imaginilor de la satelitul de supraveghere.

Îl încărcă în blocul procesor de pe biroul lui Ralph, şi ecranele murale începură să arate colecţia pestriţă de sate din Quallheim.

Când apărură poieniţele semicirculare tăiate în jungla compactă, Ralph se ridică şi stătu în faţa lor, cu mâinile în şolduri. Vârfurile arborilor aduceau cu o spumă verde, întreruptă de luminişuri ocazionale, care acoperea practic pâraiele şi râuleţele.

– Au fost multe incendii, încuviinţă el nefericit. Şi recent. Nu poţi obţine o rezoluţie mai bună?

– Se pare că nu, iar acesta este al doilea motiv pentru alarmare. Ceva bruiază satelitul de câte ori trece peste afluentul Quallheim. Nicio altă porţiune din Amarisk nu-i afectată.

El o privi prelung.

– Ştiu, aprobă femeia. Sună ridicol.

Ralph trimise o solicitare de căutare spre nanonicele sale neurale şi reveni cu atenţia la ecrane.

– În mod sigur acolo s-au dat nişte lupte. Şi nu-i prima dată când comitatul Schuster are probleme.

Nanonicele neurale raportară absenţa oricăror rezultate, aşa că deschise un canal pentru a accesa fişierul de sisteme militare strict secrete al blocului său procesor, ca să extindă căutarea.

– Căpitanul Lambourne, spuse Jenny, a raportat că expediţia de anul trecut a marshalului nu s-a soldat cu niciun rezultat. Tot nu ştim ce s-a întâmplat cu familiile acelea de colonişti.

Nanonicele neurale ale lui Ralph îl anunţară că fişierul blocului procesor nu putea găsi nicio potrivire pentru solicitarea sa.

– Interesant… Potrivit fişierelor noastre, nu se cunoaşte niciun

sistem electronic militar care ar putea distorsiona în felul acesta o imagine provenită de la sateliţi.

– Cât de actualizate sunt fişierele?

– Sunt de anul trecut. (Ralph reveni la locul său.) Scapi însă din vedere principalul. În primul rând este un sistem complet ineficient, care nu face decât să înceţoşeze uşor imaginile. În al doilea rând, dacă tot te-ai chinuit într-atât încât să bruiezi satelitul, de ce nu-l scoţi complet din funcţiune? Ţinând seama de vechimea lui, toţi ar fi bănuit că a fost o defecţiune firească şi inevitabilă. Metoda la care s-a recurs nu face decât să atragă atenţia asupra lui Quallheim.

– Sau să abată atenţia de la altceva…

– Sunt paranoic, dar sunt oare îndeajuns de paranoic? murmură bărbatul.

Dincolo de fereastră, acoperişurile întunecate din Durringham abureau uşor sub soarele puternic al dimineţii. Totul era voios de primitiv, locuitorii mergeau pe străzile înnămolite, bicicletele cu motor ridicau jeturi de noroi, un cuplu de adolescenţi era pierdut unul în ochii celuilalt, ariergarda unui grup de colonişti noi se îndrepta către dormitoarele de tranzit. În fiecare dimineaţă din ultimii patru ani, Ralph văzuse variante ale aceleiaşi scene. Locuitorii Lalondei îşi vedeau mai departe de vieţile lor esenţiale, niţel corupte, şi nu deranjau niciodată pe nimeni. Nu puteau, nu aveau mijloacele cu care s-o facă.

– Cel mai tare mă deranjează ideea lui Rexrew că ar putea fi un grup din exterior care încearcă un soi de lovitură de stat. Aproape că sunt de acord cu el – este cu siguranţă mai logic decât o răscoală a trivilor. Lovi cu încheieturile degetelor în birou, străduindu-se să-şi focalizeze gândurile: Când va pleca forţa de intervenţie a Candacei Elford?

– Mâine; în dimineaţa asta, se recrutează voluntarii. Şi, întâmplător, *Swithland* este unul dintre vapoarele care-i va transporta. Căpitanul Lambourne ne poate ţine la curent, dacă-i îngădui să utilizeze un bloc comunicator.

– Bine, dar doresc minimum cinci agenţi de-ai noştri în grupul acela de voluntari, chiar mai mulţi dacă poţi reuşi. Trebuie să ştim ce se-ntâmplă în comitatele Quallheim. Echipează-i şi pe ei cu blocuri comunicatoare, însă nu le vor folosi decât dacă situaţia este foarte gravă. O să discut cu Kelven Solanki despre problemă, mai mult ca sigur că şi el vrea la fel de mult ca noi să

ştie ce se petrece.

– O să mă ocup, zise Jenny. Unul dintre şerifii pe care-i trimite Elford este oricum agentul meu, şi asta va uşura plasarea oamenilor noştri printre voluntari.

– Bravo, bine lucrat!

Jenny îl salută oficial, dar înainte să ajungă la uşă se întoarse şi spuse:

– Nu-nţeleg… De ce ar dori cineva să organizeze o lovitură de stat unde şi-a înţărcat dracu' copiii?

– Poate că este cineva care priveşte spre viitorul îndepărtat. În cazul ăsta, misiunea noastră este foarte clară.

– Da, domnule; totuşi, dacă lucrurile stau aşa, ei ar avea nevoie de ajutor din afara sistemului.

– E-adevărat. Cel puţin asta poate fi monitorizată destul de uşor.

În următoarele două ore Ralph se ocupă cu activităţi autentice specifice membrilor ambasadei. Lalonde importa foarte puţine bunuri, dar de pe lista celor solicitate, el încerca să distribuie o porţiune rezonabilă către companiile Kulu. Tocmai încerca să găsească un furnizor pentru matriţele de temperaturi înalte dorite de o nouă fabrică de sticlărie, când nanonicele neurale îl alertară asupra unei nave stelare neprevăzute care ieşise prin salt în zona de ieşire desemnată pentru Lalonde, la cincizeci de mii de kilometri deasupra suprafeţei planetei. Electronicele benei interceptau transmisiile spre sol ale celor doi sateliţi Lalonde civili pentru monitorizarea zborurilor spaţiale, oferind acces la datele neprelucrate. Nu-i asigura însă şi autoritate de comandă asupra sistemului, ci era doar un observator pasiv.

Controlul traficului Lalonde avu nevoie de mult timp pentru a răspunde la alerta satelitului de monitorizare. Pe orbita ecuatorială de parcare se aflau trei nave stelare, două transportoare de colonişti de pe Pământ şi un cargobot din Noua Californie, şi nimic altceva nu era aşteptat să sosească pentru o săptămână. Probabil că personalul nici măcar nu fusese în centrul de control, se gândi Ralph nervos, aşteptându-i să-şi pună fundurile la bătaie şi să-i ofere mai multe informaţii.

Vizitele unor nave stelare, cu excepţia celor aflate sub contract regulat cu CDL şi a şoimilor-de-vid care aprovizionau Aethra, erau evenimente rare: de cel mult cinci-şase ori pe an. Faptul că aceasta apăruse tocmai acum era o coincidenţă pe

care nu şi-o putea alunga din minte.

Nava stelară se îndrepta deja către o orbită ecuatorială standard de parcare, când controlul de trafic îşi declanşă finalmente transponderul şi stabili un canal de comunicaţii. Datele se revărsară în mintea lui Ralph: înregistrarea şi certificarea standard ale Consiliului Astronautic al Confederaţiei. Era nava comercială independentă *Lady Macbeth.*

Suspiciunile i se adânciră.

* * *

Zvonurile ajunseră în Durringham şi se răspândiră cu o viteză care ar fi fost invidiată de divizia de distribuţie a unei companii de ştiri. Se declanşară atunci când oamenii Candacei Elford merseră să bea un păhărel după o zi grea de evaluare a informaţiilor distorsionate pe care le căpătau de la comitatele Quallheim. Berea tare din Durringham, vinurile dulci din domeniile învecinate şi rularea de programe stimulatoare a dispoziţiei prin nanonicele lor neurale eliberară o cantitate de informaţii aproape corecte despre cele petrecute în ziua aceea în biroul şerifului-şef.

Fu necesară jumătate din noaptea lungă de pe Lalonde pentru ca informaţiile să iasă din puburile în care băuseră şerifii şi să treacă în tavernele mai simple frecventate de agricultori, lucrătorii din port şi echipajele de pe fluviu. Distanţa, timpul, alcoolul şi halucinogenele slabe deformară şi amplificară povestea în valuri creative. Rezultatele finale, care fură strigate şi argumentate sonor prin localurile de pe malul fluviului, ar fi impresionat orice student al dinamicii sociale. În ziua următoare, zvonurile proliferară prin toate locuinţele şi locurile de muncă.

Teoriile principale erau următoarele:

Coloniştii din comitatele Quallheim fuseseră masacraţi ritualic de către trivi, care adoptaseră adularea Diavolului. Înfiinţarea unei teocraţii satanice fusese declarată Guvernatorului şi solicitase recunoaşterea ca stat independent; toţi trivii urmau să fie trimişi acolo.

O armată de trivi anarhişti radicali mărşăluia în aval, distrugând satele pe care le întâlnea, jefuind şi violând. Erau kamikaze, care juraseră să devasteze Lalonde.

Puşcaşii marini regali Kulu asolizaseră în amonte şi stabiliseră un cap de pod pentru o forţă completă de invazie; toţi localnicii care se opuseseră fuseseră executaţi. Trivii îi primiseră cu

braţele deschise pe puşcaşi, trădându-i pe coloniştii care rezistaseră. În plus: Lalonde urma să fie încorporată cu forţa în Regatul Kulu. (Rahat cu mac, spuneau oamenii, de ce ar fi dorit Alastair al II-lea căcăţişul ăsta de planetă?)

Fermierii tyrathca fuseseră loviţi de foamete şi mâncau oameni, începând din Aberdale. (Nu, nu-i posibil. Tyrathca nu erau erbivori?)

Puşti rebutaţi de pe Pământ furaseră o navă stelară şi, după ce loviseră satelitul de supraveghere al şerifului, asolizaseră pentru a-şi ajuta vechii colegi de bande, trivii.

Şoimi-negri şi nave stelare mercenare se asociaseră; invadau Lalonde şi intenţionau s-o transforme într-o planetă rebelă care ar fi fost o bază pentru raiduri asupra Confederaţiei. Coloniştii erau folosiţi ca sclavi pentru a construi fortificaţii şi piste de asolizare secrete în junglă. Trivii conduceau echipele de muncă forţată.

Prin toate teoriile acelea nebuneşti, două lucruri rămâneau constante în mod rezonabil. Unu: colonişti fuseseră omorâţi de trivi. Doi: trivii conduceau/ajutau revolta.

Durringham era un oraş de frontieră, cu vasta majoritate a populaţiei sale asigurându-şi o existenţă mizeră prin multe ore de muncă grea. Oamenii erau săraci şi mândri, iar singurul grup care stătea între ei şi treapta cea mai de jos era format din trivii ticăloşi, puturoşi, criminali şi siluitori de fiice; şi, pentru Dumnezeu, acolo trebuiau să rămână ei: sub talpa bocancului!

Când şerifii Candacei Elford începură să recruteze voluntari pentru trupele de intervenţie, tensiunea şi nervozitatea puseseră deja stăpânire pe oraş. Vederea detaşamentului care se aduna lângă port, confirmând că ceva se petrecea în amonte, înclină agitaţia spre agresiune fizică.

* * *

Darcy şi Lori avură noroc să scape de partea cea mai neplăcută a haosului. Ei acţionau pe Lalonde ca reprezentanţi locali pentru Ward Molecular, o companie Kulu ce importa unităţi de stare solidă, ca şi multe dintre celulele energetice cu matrice electronică pe care industriile încă embrionare ale capitalei le încorporau într-un număr tot mai mare de produse. Conexiunea Kulu era o tuşă ironică adăugată paravanului lor; regatul Kulu profund religios şi edeniştii nu erau aliaţi în Confederaţie. Edeniştilor nu li se îngăduia să-şi germineze habitatele în niciunul

dintre sistemele stelare ale Regatului, ceea ce făcea improbabil ca ei să fie consideraţi supuşi loiali ai regelui Alastair al II-lea.

Cei doi îşi derulau afacerile dintr-un antrepozit lung din lemn, o structură industrială standard, cu acoperiş foarte înclinat şi podea susţinută pe piloni din piatră la un metru deasupra prundişului amestecat cu noroi. Construită complet din mayope, era îndeajuns de puternică pentru a rezista tentativelor uzuale de spargere ale delincvenţilor mărunţi ai capitalei, al căror număr creştea lent. Cabana cu un singur nivel în care locuiau se găsea în centrul terenului de două mii de metri pătraţi din spatele antrepozitului; ca majoritatea locuitorilor lui Durringham, îl foloseau pentru a creşte legume şi tufe fructifere.

Antrepozitul şi cabana erau amplasate pe latura vestică a portului, la cinci sute de metri de apă. Cele mai multe dintre clădirile vecine aveau natură lucrativă – joagăre, depozite de cherestea, câteva forjării şi ţesătorii relativ noi, ale căror şiruri monotone şi mohorâte erau întrerupte de uliţele dintre căsuţele pentru muncitori. Capătul acesta al oraşului rămăsese neschimbat de ani buni. Capătul estic şi lunga latură de sud erau cele aflate în extindere şi nimeni nu părea doritor să construiască spre mlaştinile de coastă care se întindeau pe zece kilometri în lungul lui Juliffe. De asemenea, către vest nu existau ferme; jungla deasă începea la nici doi kilometri depărtare.

Apropierea de port îi situase însă la periferia tulburărilor. Se aflau în biroul de lângă antrepozit, când Stewart Danielsson, unul dintre cei trei angajaţi ai lor, dădu buzna înăuntru.

– Oameni afară, rosti el.

Lori şi Darcy schimbară o privire la auzul agitaţiei din tonul său şi merseră să vadă despre ce era vorba.

O mulţime dezlânată de bărbaţi proveniţi de la fabricile şi morile din apropiere se îndrepta spre port. Darcy se opri pe rampa din exteriorul uşilor mari, deschise, din faţa antrepozitului; înăuntru exista, de asemenea, un atelier unde ambalau comenzile şi efectuau reparaţii la unităţile mai simple ale lui Ward Molecular. Cole Este şi Gaven Hough, ceilalţi doi angajaţi ai companiei, îşi părăsiseră bancurile de lucru şi li se alăturaseră.

– Unde merg toţi? întrebă Lori. **Şi de ce par atât de furioşi?** i se adresă lui Darcy pe modul de angajare-singular.

– În port, răspunse Gaven.

– De ce?

Bărbatul ridică din umeri, stingher.

– Să termine cu trivii.

– Au dreptate, dă-i naibii, mormăi Cole morocănos. M-aş fi-nrolat şi eu în detaşamentul ăla. Şerifii au recrutat voluntari toată dimineaţa.

La dracu', făcu Darcy, **oraşul ăsta gândeşte întotdeauna cu curul.** El şi Lori aflaseră în seara anterioară despre revolta din comitatele Quallheim, de la un contact al lor din Oficiul de Alocare a Terenurilor. **Probabil că idioţii ăia de şerifi au ţipat peste tot ştirile despre Schuster.**

– Gaven, Stewart, haideţi să-nchidem uşile astea. Terminăm pe ziua de azi.

Începură să gliseze uşile mari, apropiindu-le, în timp ce Cole rămase pe rampă, de unde rânjea şi schimba comentarii strigate cu bărbaţii pe care-i cunoştea. Avea nouăsprezece ani, era cel mai tânăr dintre cei trei lucrători şi în mod evident ar fi dorit să se alăture mulţimii.

Uită-te la idiotu' ăsta mic, zise Lori.

Uşurel. Nici nu ne implicăm, nici nu criticăm. E prima regulă.

Ce să-ţi zic! O să-i omoare pe trivi în dormitoarele de tranzit. Ştii asta, nu?

Darcy trase ivărul uşii şi-l încuie cu un lacăt cifrat după amprenta sa digitală.

Ştiu.

– Vreţi să mai stăm? întrebă Stewart pe un ton parcă nesigur.

– Nu, e-n regulă, puteţi pleca toţi. Ne-ngrijim noi de lucrurile de-aici.

Darcy şi Lori se aşezară în biroul care avea toate ferestrele, cu o excepţie, asigurate prin obloane interioare. Un panou cu un şir de ochiuri înalte de sticlă în rame de lemn dădea spre antrepozitul întunecat. Mobilierul era simplu: două mese şi cinci scaune pe care le făcuse Darcy însuşi. Aparatul de aer condiţionat bâzâia aproape silenţios într-un colţ, păstrând atmosfera răcoroasă şi uscată. Biroul era una dintre puţinele încăperi de pe planetă în care se aduna praf.

O dată este acceptabil, spuse Lori. **De două ori, nu mai este. În comitatul Schuster se întâmplă ceva anormal.**

Posibil. Darcy îşi aşeză carabina maser pe masă, între ei. Raza solitară de lumină solară care pătrundea prin fereastră sclipea

palid pe carcasa din compozit cenuşiu neted. Protecţie, pentru eventualitatea în care răzmeriţa ar fi revenit spre oraş.

Amândoi puteau auzi murmurul îndepărtat al gloatei din port; trivii nou-sosiţi erau vânaţi şi omorâţi. Bătuţi cu bâte improvizate până cădeau în glod sau sfârtecaţi de sayce întărâtaţi în ovaţiile privitorilor. Dacă priveau pieziş prin fereastră, puteau zări ambarcaţiuni de toate dimensiunile ce părăseau în grabă portul circular din polip, îndreptându-se către siguranţa din largul apei.

Îi urăsc pe adamişti, spuse Lori. **Numai ei pot face aşa ceva unul celuilalt. O fac, fiindcă nu se cunosc unul pe celălalt. Ei nu iubesc, ci cunosc doar desfrâul şi teama.**

Darcy surâse şi se întinse ca s-o atingă, deoarece din mintea femeii scăpa o undă de dorinţă după un contact fizic liniştitor. Mâna lui nu mai apucă să străbată distanţa mică. Cu puterea unei furtuni sălbatice, un glas afinitate le mugi în minţi:

ATENŢIE, AGENŢI DE CONTRAINFORMAŢII DE PE LALONDE, SUNT LATON. ÎN COMITATELE QUALLHEIM SE AFLĂ ÎN LIBERTATE UN VIRUS ENERGETIC XENOC. ESTE OSTIL ŞI FOARTE PERICULOS. PĂRĂSIŢI IMEDIAT LALONDE. MARINA CONFEDERAŢIEI TREBUIE INFORMATĂ. ACEASTA ESTE UNICA VOASTRĂ PRIORITATE ACUM. EU NU MAI POT REZISTA MULT.

Lori scâncea, cu palmele acoperindu-i urechile, cu gura încremenită deschisă într-un urlet îngrozit. Darcy o văzu dizolvându-se sub o descărcare de imagini mentale haotice, fiecare dintre ele îndeajuns de strălucitoare pentru a orbi.

Junglă... Un sat văzut din văzduh... Iarăşi junglă... Un băieţel atârnat cu capul în jos de un copac, cu stomacul despicat... Un bărbat bărbos atârnat cu capul în jos de alt copac, cu fulgere înflorind sălbatic...

Căldură, fierbinţeală insuportabilă...

Darcy gemu de durere, se simţea în foc. Pielea i se înnegrea, părul se pârlea, gâtlejul i se scorojea.

Încetă.

Era răstignit pe podea. Flăcări în fundal. Mereu flăcări. Un bărbat şi o femeie se aplecau peste el, goi. Pielea lor se schimba, întunecându-se către verde, devenind solzoasă. Ochii şi gurile erau roşu-stacojii. Femeia deschise buzele, şi limba bifurcată a unui şarpe lunecă afară.

Copiii lui plângeau de jur împrejur.

Îmi pare rău, îmi pare atât de rău că v-am înşelat aşteptările.

Ruşine paternă: dezonoare care se extindea, coborând până la nivel celular.

Mâini acoperite cu piele verde tăbăcită începură să-l mângâie pe piept într-o parodie a senzualităţii. Acolo unde-l atingeau degetele simţea rupturi adânci sub piele.

ACUM CREDEŢI?

Şi glasuri, audibile dincolo de agonia sa. Veneau din interior, dintr-o parte a creierului său mai adâncă decât cea în care îşi avea originea afinitatea. Şoapte în cor.

– Noi te putem ajuta, putem face să-nceteze asta. Lasă-ne să intrăm, lasă-ne să te eliberăm. Lasă-te.

AVERTIZAŢI-L, FIŢI BLESTEMAŢI.

Apoi nimic.

Darcy se trezi ghemuit pe scândurile din mayope ale podelei biroului. Îşi muşcase buza; un firicel de sânge i se prelingea pe bărbie.

Se atinse cu grijă, pipăindu-şi cu degetele coastele, îngrozit de ce va găsi. Nu exista însă nicio durere, nicio rană deschisă, nicio leziune internă.

– El era… croncăni Lori; stătea în scaunul ei, cu capul plecat, braţele încrucişate peste piept, mâinile încleştate în pumni strânşi.

– Laton… Este aici, este cu-adevărat aici.

Darcy izbuti să se îndrepte şi rămase în genunchi; era destul deocamdată, dacă ar fi încercat să se ridice în picioare, ar fi leşinat cu siguranţă.

– Imaginile alea… **Le-ai văzut?**

Oamenii-reptile? Da. Totuşi, puterea din afinitate. Aproape… aproape că m-a copleşit.

Comitatele Quallheim, acolo spunea că se află. Asta-nseamnă la peste o mie de kilometri în amonte. Afinitatea umană poate atinge cel mult o sută de kilometri.

A dispus de treizeci de ani în care să-şi perfecţioneze schemele genetice diabolice.

Gândurile femeii erau contaminate de frică şi repulsie.

– ”Un virus energetic xenoc”, murmură Darcy derutat. **Ce-a vrut să spună? Şi era torturat într-adevăr, alături de copiii lui. De ce? Ce se-ntâmplă în amonte?**

Nu ştiu. Ştiu doar că nu m-aş încrede în el, niciodată.

Noi am văzut simple imagini, figuri fantastice. La urma urmelor, a avut la dispoziţie treizeci de ani în care să le construiască.

Dar erau atât de reale… Şi de ce să se autodemaşte? Ştie că-l vom elimina, cu orice preţ.

Da, ştie că vom veni în forţă. Însă cu puterea aceea a afinităţii ar putea subjuga probabil şi un şoim-de-vid. I-ar îngădui lui şi clicii lui să se răspândească prin Confederaţie.

A fost atât de real… repetă Darcy ca paralizat. **Şi acum, dacă ştim că-i atât de puternic, ne putem păzi de el. N-are logică, decât doar dacă el a dat într-adevăr peste ceva căruia nu-i poate face faţă. Ceva mult mai puternic decât el.**

Lori îi aruncă o privire tristă, aproape înfrântă.

Trebuie să aflăm, nu?

Da.

Îşi lăsară gândurile să curgă şi să se întrepătrundă aidoma corpurilor unor amanţi îmbrăţişaţi, consolidându-le puterile, eliminând slăbiciunile. Adunând curaj.

Darcy se sprijini de un scaun şi se ridică de pe podea. Toate articulaţiile i se simţeau teribil de rigide. Se aşeză greoi şi-şi tamponă buza muşcată.

Lori îi surâse cu drag şi-i întinse o batistă.

Mai întâi de orice, datoria, rosti el. **Trebuie să informăm Jupiter că Laton este aici. Asta are precedenţă faţă de orice altceva. În următoarele două luni nu ne va vizita niciun alt şoim-de-vid. Mă voi duce la Kelven Solanki şi-i voi cere să expedieze imediat un mesaj către Aethra şi staţia de susţinere de la Murora; oficiul lui are echipamentele necesare pentru a o face direct. Marina Confederaţiei trebuie oricum anunţată, aşa că poate fi la fel de bine să fie anunţată de acum. El poate include, de asemenea, un raport în flekul diplomatic de la bordul unei nave transportor de colonişti care revine pe Pământ. Asta ar trebui să ne acopere.**

Iar după aceea, mergem în amonte, zise Lori.

Da.

* * *

– Următorul! strigă şeriful.

Yuri Wilkin se apropie de masă, ţinându-şi strâns în lesă sayceul, Randolf. Ploaia răpăia pe acoperişul antrepozitului gol, mult deasupra capului. Dincolo de capătul deschis al clădirii, înapoia şerifului, craterul de polip galben-maroniu al danei cinci revenea la un aspect de normalitate. Majoritatea ambarcaţiunilor se întorseseră după noaptea petrecută pe fluviu. Echipa de lucru a unui şantier naval examina o cocă înnegrită de foc care se legăna pe apă. Un căpitan care nu se îndepărtase îndeajuns de iute când răsculaţii se revărsaseră peste polip în căutarea trivilor.

Izul de lemn ars se întrepătrundea cu aromele mai exotice ale produselor care arseseră în câteva magazii. Văpăile ce se înălţaseră din clădirile condamnate fuseseră teribile, până şi ploaia Lalondei avusese nevoie de câteva ore pentru a le stinge.

În noaptea trecută, Yuri se învârtise pe-acolo şi privise alături de ceilalţi scandalagii, fascinat de distrugere. Flăcările aprinseseră ceva din interiorul său, ceva ce se simţise încântat la vederea unui triv tânăr şi îngrozit pe care bâtele gloatei îl transformaseră într-un morman însângerat de carne diformă. Răcnise încurajări, până ce răguşise.

– Vârsta? întrebă şeriful.

– Douăzeci, minţi Yuri.

Avea şaptesprezece ani, dar afişa deja o barbă rezonabilă. Îşi ţinu răsuflarea, sperând că va fi suficient. Îndărătul lui aşteptau alţi două sute de oameni, care doreau toţi să aibă o şansă acum, când şerifii reîncepuseră recrutările.

Şeriful ridică ochii de la blocul său procesor.

– Vezi să nu! Ai tras vreodată cu arma, fiule?

– Mănânc cioropui în fiecare săptămână şi-i împuşc cu mâna mea. Ştiu cum să mă deplasez prin junglă, da? Şi-l am pe Randolf, pe care l-am dresat chiar eu, este as în urmăriri, ştie să se bată şi să vâneze. Va fi de mare ajutor în sus pe fluviu – căpătaţi doi la preţ de unu.

Şeriful se aplecă uşor în faţă şi privi peste marginea mesei.

Randolf îşi dezgoli colţii pătaţi.

– Omorrr trrrivi, mârâi fiara.

– Bine, încuviinţă şeriful. Eşti dispus s-asculţi ordine? N-avem nevoie de indivizi care nu-s pregătiţi să lucreze-n echipă.

– Da, domnule.

– Bănuiesc că da, după cum vorbeşti. Ai un schimb de haine?

Rânjind, Yuri se întoarse şi-i arătă sacul din prelată care-i atârna pe umăr; de el era prinsă carabina lui laser.

Şeriful ridică o insignă vermillon din grămada de lângă blocul procesor.

– Ia-o! Te duci la *Swithland* şi-ţi găseşti o cuşetă. După ce plecăm, o să depui jurământul oficial de ajutor de şerif. Şi pune-i o botniţă nenorocitului ăsta de sayce, nu vreau să-i muşte pe colonişti înainte s-ajungem la destinaţie.

Yuri frecă solzii negri dintre urechile ferfeniţite ale lui Randolf.

– Nu vă faceţi griji pentru el, n-o să facă niciun rău nimănui, până nu-i ordon eu.

– Următorul! strigă şeriful.

Yuri Wilkin îşi îndesă şapca ferm pe cap şi porni către portul scăldat în soare, cu un cântec în inimă şi măcel în minte.

* * *

– Dumnezeule, am văzut multe planete nasoale-n viaţa mea, spuse Ashly, da’ asta le-ntrece pe toate! Nimeni din tot spaţioportul n-a vrut să cumpere albumul StF al Jezzibellei, ce să mai vorbesc despre o reţea de distribuţie pe piaţa neagră!

Sorbi o gură de suc din sonda înaltă; era un lichid purpuriu cu multă gheaţă şi fructe native. Pilotul nu punea alcool în gură cât timp *Lady Macbeth* era andocată la o staţie sau se afla pe orbita de parcare.

Joshua bău din paharul lui cu bitter, care era cald şi foarte tare. Pubul în care se găseau se numea *Crashed Dumper* şi era o structură din lemn asemănătoare unui hambar, la capătul drumului care lega spaţioportul de Durringham. De pereţi erau rezemate componente expirate de avioane spaţiale, cea mai mare fiind un turboventilator de McBoeing care ocupa aproape tot peretele opus, cu două pale groase îndoite în urma impactului unei păsări. Pubul era frecventat de personalul din spaţioport, alături de piloţii şi echipajele navelor stelare. Se afirma că ar fi fost unul dintre localurile cele mai luxoase din Durringham.

Dacă acela era rafinament, lui Joshua nu-i plăcea să-şi imagineze cum arătau restul barurilor din oraş.

– Am fost şi-n altele mai nasoale, mormăi Warlow.

Armonicele basului său stârniră vibraţii pe suprafaţa lămâiţei-iuţi din paharul lui bulbucat, cu brandy.

– Unde? se interesă Ashly.

Joshua îi ignoră. Era a doua lor zi în Durringham şi începea să

se îngrijoreze. În chiar ziua când asolizaseră, lângă fluviu avusese loc un fel de răzmeriţă. Totul se închisese: magazine, antrepozite, oficii guvernamentale. Procedurile din spaţioport fuseseră minime, deşi el bănuia că aşa se întâmpla mereu pe Lalonde. Ashly avea dreptate: era o colonie incredibil de primitivă. Azi, fusese ceva mai bine; secretarul industrial al Guvernatorului îl pusese în legătură cu un negustor de cherestea din Durringham. Adresa se dovedise a fi un birou mic de lângă chei. Închis, bineînţeles. Întrebând în stânga şi în dreapta, dăduse de urma proprietarului, domnul Purcell, într-un pub din apropiere. Bărbatul îl asigurase pe Joshua că procurarea a o mie de tone de mayope nu reprezenta absolut nicio problemă.

– Dar nu-l poţi găsi aici, avem stocuri depozitate pe la jumătatea lui Juliffe.

Anunţase că preţul era de treizeci şi cinci de mii de fuzidolari, cu toate serviciile incluse, şi promisese că livrările puteau începe chiar mâine la spaţioport. Preţul era exagerat, dar Joshua nu se tocmise. Ba plătise şi două mii de fuzidolari ca avans.

Joshua, Ashly şi Warlow reveniseră la spaţioport cu bicicletele cu motor închiriate (iar preţul de închiriere era furt pe faţă), pentru a încerca să aranjeze un charter McBoeing care să transporte lemnul la *Lady Mac.* Asta le ocupase restul zilei şi alţi trei mii de fuzidolari pentru mite.

Nu banii îl nelinişteau în mod deosebit; şi, ţinând seama de necesarele ungeri ale roţilor de pe Lalonde, mayope în sine reprezenta doar un procentaj mic din costul unei curse până la Norfolk. Joshua era obişnuit cu tranzacţiile datavizate şi accesul instantaneu la oricine ar fi dorit, prin intermediul reţelei locale de comunicaţii. Pe Lalonde, unde nu exista reţea şi puţini oameni cu nanonice neurale, el începea să se simtă depăşit de probleme.

Când se întorsese în oraş la sfârşitul după-amiezii ca să-i confirme domnului Purcell că avea un McBoeing la dispoziţie, nu-l putuse găsi nicăieri pe negustor. Joshua revenise extrem de încruntat în *Crashed Dumper.* Nu era deloc convins că mayope va apărea a doua zi, iar ei trebuiau să plece peste şase zile, ca să mai aibă şansa prinderii unui transport de Lacrimile Norfolk de la un comerciant din livezile de trandafiri. Şase zile şi nicio alternativă la mayope. Şi păruse o idee cu adevărat excelentă…

Sorbi iarăşi din bitter. Pubul se umplea, pe măsură ce personalul spaţioportului ieşea din schimb. Într-un colţ, un bloc

audio cânta o baladă al cărei refren era reluat în cor de unii clienţi. Ventilatoare mari se roteau necontenit sub plafon, străduindu-se să agite o parte din aerul umed.

– Căpitanul Calvert?

Joshua ridică ochii.

Marie Skibbow purta o bluză verde mulată, fără mâneci, şi fustă neagră scurtă, plisată. Părul ei des era strâns împletit. Ţinea o tavă rotundă încărcată de pahare goale.

– Ehe-he, asta mai zic şi eu îmbunătăţirea serviciului, comentă Ashly radios.

– Eu sunt, încuviinţă Joshua.

Iisuse, ce picioare extraordinare avea! Era drăguţă şi la chip, părând chiar ceva mai înţeleaptă decât vârsta probabilă.

– Înţeleg că te interesează un transport de mayope, aşa-i? întrebă Marie.

– O ştiu toţi din oraş? replică Joshua.

– Aproape. Vizita unei nave stelare comerciale independente nu-i un eveniment tocmai obişnuit pe-aici. Dacă n-am fi avut necazurile astea cu comitatele Quallheim şi cu revoltele antitrivi, ai fi fost subiectul cel mai comentat din Durringham.

– Înţeleg.

– Pot lua loc?

– Sigur că da.

Îi trase un scaun gol. Oamenii manifestaseră tendinţa de a le evita masa; acela fusese de altfel unul dintre motivele pentru care-l adusese pe Warlow de pe orbită. Doar vreun individ mort de beat sau de drogat ar fi încercat să aibă de-a face cu cantitatea de muşchi amplificaţi pe care bătrânul cosmonik o afişa pe corpul gigant.

Marie se aşeză şi-l fixă direct pe Joshua.

– Te-ar interesa să cooptezi un membru suplimentar în echipaj?

– Pe tine?

– Da.

– Ai nanonice neurale?

– Nu.

– Atunci îmi pare rău, dar răspunsul este nu. Oricum am echipajul complet.

– Cât ceri pentru o călătorie?

– Până unde?

– Până la următoarea voastră escală.

– Dacă putem obţine o încărcătură de mayope, mergem la Norfolk. Îţi cer treizeci de mii de fuzidolari pentru voiaj în tau-zero, mai mult dacă doreşti o cabină. Zborul stelar nu-i ieftin.

Încrederea sofisticată a lui Marie se reduse uşor.

– Da, ştiu.

– Chiar aşa de mult ţii să pleci? întrebă Ashly plin de simpatie.

Ea plecă ochii şi aprobă din cap.

– Voi n-aţi face-o? Până anul trecut am trăit pe Pământ. Urăsc locul ăsta şi n-o să rămân, indiferent cât m-ar costa. Vreau înapoi în civilizaţie.

– Pământul… reflectă Ashly. Doamne, n-am mai fost acolo de două secole! Nici pe-atunci nu l-aş fi numit cine ştie ce civilizat.

– Este un săritor prin timp, explică Joshua când o văzu pe Marie privindu-l derutată pe pilot. Iar dacă urăşti locul ăsta pe atât de mult pe cât spui, atunci nici Norfolk nu-i o planetă unde-ai vrea s-ajungi. Este strict pastorală. Au o politică de utilizare minimală a tehnologiei şi, din câte am auzit, guvernul o impune cu destulă rigurozitate. Îmi pare rău.

Ea strânse din umeri.

– Nici nu crezusem că va fi foarte uşor.

– Ideea de a te angaja într-o navă este bună, rosti Ashly, dar ai nevoie realmente de nanonice neurale înainte ca vreun căpitan să se uite la tine.

– Da, ştiu, economisesc pentru un set.

Joshua afişă o expresie neutră.

– Bravo.

Marie aproape că izbucni în râs, văzându-l cât de atent era să nu-i rănească sentimentele.

– Crezi că sunt chelneriţă? Că sunt o rebutată idioată care pune deoparte bacşişurile şi visează la un viitor mai bun?

– Ăăă… nu.

– Lucrez aici serile, fiindcă-i locul unde vin echipajele navelor stelare. Aşa pot s-aud despre orice locuri vacante înainte de restul celor din Durringham. Sigur că da, mai sunt şi bacşişurile, orice sumă este de folos, oricât de mică ar fi. Însă pentru banii serioşi, mi-am cumpărat un post de secretară în Oficiul Comercial din ambasada Kulu.

– Ţi-ai „cumpărat”? urui Warlow.

Faţa lui galben-întunecat ca de statuie era incapabilă de

expresii, dar vocea care bubui din diagrama pectorală avea un apăsat ton întrebător. Mai mulţi clienţi se întoarseră să-l privească, iar glasul acoperi balada.

– Bineînţeles. Crezi că un asemenea post ar fi dat pe ochi frumoşi? Ambasada îşi plăteşte personalul în lire Kulu, care-i totuşi a doua valută din Confederaţie, după fuzidolari. De-acolo voi face rost de bani pentru nanonicele neurale.

– Aha, acum înţeleg.

Joshua ridică paharul în semn de salut. Admira duritatea fetei – aproape în aceeaşi măsură în care-i admira trupul.

– Fie aşa, fie s-ar putea ca fiul ambasadorului să mă scoată de-aici, rosti încetişor Marie. Are douăzeci şi doi de ani şi-i place mult de mine. Dacă ne-am căsători, atunci aş pleca evident în Kulu cu el după ce s-ar încheia mandatul tatălui său.

Ashly rânji şi mai sorbi din sucul de fructe. Din pieptul lui Warlow răsună un uruit suspect.

Marie îl privi întrebător pe Joshua.

– Aşadar, căpitane, mai vrei mayope?

– Crezi că-mi poţi face rost?

– Cum spuneam, lucrez în Oficiul Comercial. Şi sunt pricepută la ceea ce fac, adăugă ea apăsat. Ştiu mai multe decât şeful meu despre structura economică a oraşului ăsta. Îţi cumperi lemnul de la Dodd Purcell, aşa-i?

– Da, încuviinţă Joshua precaut.

– Mă gândisem eu; el este nepotul secretarului industrial al Guvernatorului. Dodd Purcell e un ratat absolut, dar un partener bun pentru unchiul lui. Toate solicitările oficiale pentru cherestea trec prin compania pe care o deţine, atât doar că, de fapt, este a unchiului şi n-are decât un birou în port. În realitate, nu deţine niciun depozit şi nici măcar o scândură. CDL plăteşte cât nu face, însă nimeni nu pune întrebări, pentru că niciuna dintre ofertele de preţuri mici nu trec vreodată de oficiul secretarului industrial. În realitate, Purcell se ocupă numai de contractarea unui depozit real de lemn, care să furnizeze materia primă pentru care plăteşte CDL; ăia fac toată treaba, iar el şi unchiul încasează treizeci la sută. Niciun efort şi numai profit.

Scaunul lui Warlow scârţâi proteste alarmate, când trupul mătăhălos se foi. El înclină paharul de brandy spre apertura gurii, şi lămâiţa-iute curse, aproape aspirată, în duza de absorbţie.

– Isteţi, nemernicii.

– Iisuse! făcu Joshua. Sunt gata să pun pariu că preţul va creşte mâine.

– Aşa m-aştept, încuviinţă Marie. După aceea, din nou, poimâine, după care se va transforma într-o comandă prioritară ca să-ţi satisfacă termenul-limită, aşa că va trebui să plăteşti o taxă suplimentară.

Joshua îşi lăsă paharul gol pe masa pătată.

– Perfect, ai câştigat. Care-i contraoferta ta?

– Tu-i plăteşti lui Purcell treizeci şi cinci de mii de fuzidolari, ceea ce-nseamnă treizeci la sută peste preţ. Eu îţi ofer să te pun direct în contact cu un depozit care-ţi va furniza marfa la preţul pieţei, şi tu-mi plăteşti cinci la sută din diferenţă.

– Dar, dacă ne-am duce noi direct la un depozit de lemn, acum după ce ne-ai spus ce se-ntâmplă? întrebă Ashly.

Marie surâse dulce.

– La care anume? Vă-ntoarceţi la secretarul industrial al Guvernatorului să-i cereţi o listă? Şi, după ce-aţi ales unul, de unde ştiţi că n-a ars în revolte? Unde este şi cum veţi ajunge la el? Unele părţi din oraş sunt foarte nesănătoase pentru vizitatori, mai ales după răzmeriţe. Are suficient mayope în stoc sau proprietarul vă cântă doar în strună? Cu ce veţi transporta lemnul la spaţioport? Şi cât timp puteţi irosi pentru a soluţiona toate astea? Chiar şi un proprietar relativ onest al unui depozit se va prinde că aveţi un termen-limită, după ce veţi începe să vă agitaţi, fiindcă nu aveţi autorizaţiile şi procedurile pregătite din vreme. Ce naiba, aţi avut nevoie de o zi întreagă ca să-nchiriaţi un McBoeing. Fac pariu că n-aţi cumpărat şi combustibil pentru el, pentru ăla o să vă pocnească mâine. Iar când vor simţi mirosul de sânge, se va repeta cazul Purcell.

Joshua ridică o mână, oprindu-l pe Ashly. Nimeni din spaţioport nu pomenise nimic despre combustibil pentru McBoeing. Iisuse! Pe o planetă normală ar fi făcut parte din charter; şi desigur el nu-şi putea folosi nanonicele neurale pentru a accesa contractul şi a rula un program juridic, întrucât exemplarul lui de contract era tipărit pe hârtie. *Hârtie,* pentru Hristos!

– O să bat palma cu tine, îi spuse lui Marie. Dar plătesc numai în momentul livrării pe orbită, şi asta-i valabil şi pentru onorariul tău. Ca atare, va trebui să depăşeşti toate obstacolele alea pe care le-ai menţionat, deoarece n-o să plătesc nici măcar un

fuzidolar după trecerea celor şase zile.

Femeia întinse mâna şi, după o clipă de ezitare, Joshua i-o strânse.

– O să dormim în avionul meu spaţial, pentru că am văzut că are singurul aparat de aer condiţionat funcţional de pe toată planeta, adăugă el. Vreau să fii aici mâine-dimineaţă la ora şapte, pregătită să ne duci la depozitul tău de lemne.

– Să trăiţi, căpitane!

Ea se ridică şi-şi luă tava.

Joshua scoase din buzunarul jachetei un teanc de franci Lalonde şi extrase câteva bancnote.

– Mai luăm un rând din aceleaşi băuturi şi ia-ţi şi tu una mare. Cred că ţi-ai câştigat-o pe merit. Marie îi luă bancnotele din mână şi le îndesă într-un buzunar lateral al fustei. Când porni spre bar, fâţâi din fund către ei cu o mişcare ridicolă.

Ashly o privi cu o expresie lugubră pe faţă, apoi îşi deşertă sucul dintr-o singură înghiţitură.

– Vai de curul fiului ăluia de-ambasador!

* * *

Darcy şi Lori petrecură ziua de după revoltă, pregătindu-se pentru călătorie. Trebuiau să-l informeze pe Kelven Solanki asupra situaţiei, să-i scoată din tau-zero pe vulturii lor Abraham şi Catlin şi să pună echipamentele la punct. În primul rând însă trebuiau să găsească un mijloc de transport. Oficiul şefului portului fusese afectat de răzmeriţă, aşa că nu existau liste ale ambarcaţiunilor andocate disponibile. După-amiază, trimiseră vulturii peste inelele din polip pentru a căuta ceva ce puteau folosi.

Ce crezi? întrebă Darcy.

Abraham descria leneş cercuri peste dana şapte, şi retinele sale amplificate ofereau o imagine clară a bărcilor amarate la chei.

Ei? exclamă Lori uimită.

Ai găsit pe altcineva?

Nu.

Cel puţin pe ei ştim că-i putem cumpăra cu bani.

Portul încă nu-şi revenise de pe urma răzmeriţei, când coborâră a doua zi dimineaţă spre dana şapte. Mormane imense de tăciuni, care fuseseră cândva clădiri, radiau şi acum căldură din miezurile mocnite, ridicând fuioare subţiri de fum acru.

Făgaşe lungi de cenuşă udă şerpuiau săpate de ploaie de la bazele lor; se coagulaseră sub soarele dimineţii şi semănau cu şuvoaie de lavă umedă.

Echipe de muncitori scurmau cu prăjini lungi din mayope prin grămezi, căutând orice mai putea fi recuperat. Trecură pe lângă un antrepozit de tranzit distrus, din ale cărui resturi ruinate fuseseră scoase mai multe containere de marfă; compozitul deformat aducea cu sculpturi suprarealiste. Darcy privi o familie deznădăjduită care deschise o cochilie marsupiu cu urme adânci de arsură pe învelişul de culoarea stridiilor. Puiul patruped fusese copt în somnul lui chimic, redus la o mumie înnegrită şi încreţită. Darcy nu putea spune nici măcar ce specie fusese.

Lori îşi feri privirea de la chipurile pustiite ale coloniştilor care trăgeau de capacele deformate ale containerelor, cu salopetele noi şi strălucitoare primite în navă mânjite de sudoare şi murdărie. Veniseră pe Lalonde plini de speranţe, iar acum se confruntau cu ruina totală chiar înainte de a li se fi acordat o şansă la viaţă.

Groaznic, spuse ea.

Periculos, replică Darcy. **Deocamdată sunt anesteziaţi şi şocaţi, dar în scurt timp starea asta va lăsa loc furiei. Nu pot fi trimişi în amonte fără echipamentele agricole, şi Rexrew va fi silit în cele din urmă să le înlocuiască.**

N-a ars totul, rosti ea pe un ton de lehamite.

În după-amiaza şi seara revoltei, un torent constant de oameni trecuse pe lângă antrepozitul Ward Molecular, cărând containere şi lăzi cu echipamente furate.

Ocoliră dana şapte până ajunseră la pontonul unde era amarată *Coogan.* Bătrâna ambarcaţiune comercială se găsea într-o stare jalnică, având găuri în acoperişul cabinei şi o despicătură prelungă în provă, sus, unde se lovise probabil de un buştean plutitor. Len Buchannan izbutise să părăsească portul numai cu puţin înainte de sosirea răsculaţilor, doar după ce smulsese scânduri din peretele cabinei şi le aruncase cu disperare în focarul cu schimb termic.

Gail stătea în locul ei obişnuit, din afara uşii bucătăriei, cu pălăria culi umbrindu-i faţa asudată, cu un cuţit de bucătărie aproape ascuns în mâna imensă. Reteza o rădăcinoasă lungă, iar feliile cădeau în tigaia de culoarea cositorului de la picioarele ei. Îi privi cu şiretenie pe Darcy şi Lori, când păşiră pe punte.

– Iar aţi venit? Len! Len, ia vino-ncoace, avem musafiri. Haide, Len!

Darcy aşteptă impasibil. În trecut, ei se folosiseră de soţii Buchannan ca sursă de informaţii, cerându-le ocazional să preia flekuri de la agenţi din amonte. Se dovediseră însă atât de capricioşi şi incerţi, încât Darcy nu se mai sinchisise să apeleze la ei în ultimele douăzeci de luni.

Len Buchannan ieşi din micuţa cameră a motoarelor, unde peticise pereţii. Purta blugi şi şapcă, iar în jurul şoldurilor slăbănoage îi atârna larg o centură utilitară de tâmplar, cu numai câteva scule în inele. Lui Darcy i se păru că arăta mahmur, ceea ce se potrivea cu zvonurile pe care le auzise prin port. În ultima vreme, *Coogan* avusese necazuri.

– Ai ceva de transportat în amonte? întrebă Darcy.

– Nu, răspunse Len posac.

– A fost un sezon greu pentru noi, completă Gail. Lucrurile nu mai merg ca altădată. În ziua de azi nimeni nu mai dă dovadă de loialitate. Păi, ce mai, dacă n-am fi fost noi, care practic ne-am vândut pe degeaba mărfurile, jumătate din satele din amonte ar fi murit de foame. Dar crezi c-arată vreo recunoştinţă? Ha!

– *Coogan* poate naviga? întrebă Darcy, retezându-i brusc vorbăria. Acum? Azi?

Len îşi scoase şapca şi se scărpină în cap.

– Cred că da. Motoarele sunt în regulă. Le-ntreţin cu atenţie şi regulat.

– Normal că-i în forma cea mai bună, interveni Gail. Coca n-are nimic. Şi cabina-i în halu' ăla doar pentru că beţivu' ăsta caraghios îşi petrece toată vremea jelind-o pe curviştina aia de puştoaică.

Len suspină iritat şi se rezemă de canatul uşii de la bucătărie.

– Să nu-ncepi iar, spuse el.

– Am ştiut că-i belea, urmă Gail. Ţi-am zis să n-o laşi la bord. Te-am prevenit. Şi, după toate câte-am făcut pentru ea…

– Gura!

Femeia îl fulgeră din priviri şi reveni la felierea legumei alb-crem.

– Pentru ce-l vreţi pe *Coogan?* întrebă Len.

– Trebuie să plecăm azi în amonte, spuse Darcy. Fără încărcătură, doar noi.

Len dădu un spectacol întreg din pusul şepcii înapoi pe cap.

– Sunt necazuri în sus pe fluviu…

– Ştiu asta. Chiar acolo vreau să mergem, în comitatele Quallheim.

– Nu, rosti Len. Îmi pare rău, oriunde altundeva în bazinul de afluenţi, însă nu acolo.

– De-acolo a venit *ea,* şuieră veninos Gail. De-aia ţi-e frică.

– Acolo-i război adevărat, femeie. Ai văzut vapoarele care-au plecat cu trupele de intervenţie.

– Zece mii de fuzidolari, spuse Gail. Şi să nu-ncercaţi să vă târguiţi cu mine, fiindcă-i unica ofertă pe care o căpătaţi. Şi-aşa-mi rup de la gură. Dacă lui Lennie îi e frică, vă duc eu.

Dacă aşa arată un om care-şi rupe de la gură, cum o fi când se ghiftuieşte? comentă Darcy.

– Asta-i barca mea, anunţă Len. Am construit-o cu mâinile mele.

– Jumate e a ta, zbieră Gail agitând cuţitul. Jumate! Am şi io un cuvânt de spus şi spun că *Coogan* se-ntoarce la Quallheim. Dacă nu-ţi place, du-te şi plânge-i în poală. Dacă vrea să te mai ia. Beţiv bătrân şi prost!

Dacă aşa o duc tot timpul, or să se omoare între ei înainte de a ieşi din port, spuse Lori.

Se uită la Len care privea porţiunile incendiate ale portului, cu chipul tăbăcit şi arămiu pierdut în melancolie.

– Bine, zise el în cele din urmă. O să vă duc până la gura lui Quallheim sau pe cât de-aproape putem ajunge, dar nu mă apropii de locurile cu belele.

– Mi se pare corect, încuviinţă Darcy. Cu viteză maximă, în cât timp ajungem?

– Mergând în sus pe fluviu? Len închise ochii şi mişcă din buze, calculând în gând. Fără să ne oprim pentru comerţ, zece-douăsprezece zile. Ţine seama că va trebui să ne oprim seara şi să tăiem lemne. Va trebui să lucraţi şi voi.

– Nu-i nevoie, zise Darcy. După-amiază voi comanda suficiente lemne pentru a ajunge acolo fără escală; le putem depozita în cala de la prova, în locul mărfurilor. Şi te pot înlocui nopţile, n-am nevoie de prea mult somn. Dacă mergem aşa, în cât timp ajungem?

– O săptămână, poate.

Len nu părea teribil de încântat de idee.

– Perfect. Plecăm după-amiază.

– Noi vrem jumătate din bani acum, ca avans, spuse Gail.

Un disc Banca Joviană îi apăru în mână, ca prin farmec.

– Căpătaţi o mie ca avans, plus cinci sute ca să cumpăraţi suficiente alimente şi apă pentru trei săptămâni, spuse Lori. O să vă plătesc alte două mii în clipa în care ieşim din port după-amiază, alte două când ajungem la Schuster şi restul la întoarcere.

Gail emise o mulţime de zgomote indignate, totuşi vederea banilor reali care-i intrau în disc o amuţi.

– Asiguraţi-vă că-s alimente decente, o avertiză Lori. Liofilizate – sunt convinsă că ştiţi de unde să obţineţi aşa ceva.

Îi lăsară pe soţii Buchannan certându-se şi merseră la un depozit de lemne pentru a aranja livrarea buştenilor. Preluarea comenzii lor dură cu o oră mai mult decât ar fi trebuit şi unicul motiv pentru care căpătară până la urmă lemnele fu faptul că erau clienţi vechi. Depozitul era ocupat până peste cap cu o comandă de o mie de tone de mayope. Râzând în hohote, şeful echipei de lucru le povesti că un căpitan nebun de navă stelară intenţiona să transporte lemnele la altă stea.

* * *

Aveau să respecte termenul-limită al lui Joshua Calvert. Marie nu-şi putea scoate gândul acela din minte. Era mijlocul după-amiezii, şi ea stătea la barul din *Crashed Dumper,* care era aproape pustiu, şi sărbătorea cu un pahar de băutură. În realitate, simţea că-i vine să cânte şi să danseze; era o senzaţie absolut minunată. Toate contactele pe care şi le clădise cu meticulozitate în ultimele luni se amortizaseră până la urmă. Tranzacţiile pe care le pusese laolaltă se succedaseră perfect pe tot drumul, netezind calea ajungerii lemnului din depozit pe orbită cu minimum de probleme şi maximum de viteză. Ba se dovedise că erau limitaţi de viteza cu care Ashly putea încărca stivele acoperite cu spumă în calele lui *Lady Macbeth.* Nava stelară avea doar un VSM, ceea ce impunea o restricţie de două sute cincizeci de tone pe zi. Pur şi simplu, pilotul nu putea să lucreze mai repede; şi nici chiar Marie nu putea obţine un VSM de la Kenyon, singurul celălalt loc unde se utiliza în sistemul stelar Lalonde. Şi aşa însă ar fi trebuit să încarce ultima stivă mâine, cu o zi înaintea termenului-limită.

Discul ei Banca Joviană o ardea ca un micuţ câmp de inducţie termică în buzunarul blugilor retezaţi. Joshua o plătise prompt şi

fiecare zbor McBoeing care pleca de pe pista de grilă metalică a spaţioportului îi adăuga în cont alţi fuzidolari. În plus, bărbatul îi dăduse o bonificaţie fiindcă aranjase cu şoferii. Camioanele transportau echipamentele coloniştilor de la spaţioport la port şi reveneau goale; nu trebuia prea multă organizare sau bani ca să rezolve problema aceea, astfel că se întorceau cu mayope. În felul acela Joshua economisise bani pentru un contract oficial cu compania care deţinea camioanele.

Prima ei tranzacţie majoră... Fata sorbi din lămâiţa-iute cu gheaţă, apreciindu-i gustul amar. Oare aşa simţeau milionarii zilnic? Satisfacţia totală care provenea de la realizarea tangibilă. Şi toate numele faimoase de comercianţi din istorie trebuie să fi început cu o primă tranzacţie ca aceasta, până şi Richard Saldana, care întemeiase Kulu. Asta era într-adevăr o idee.

Pe Lalonde nu existau totuşi multe prilejuri pentru tranzacţii de asemenea dimensiuni. Ea trebuia pur şi simplu să plece, obiectivul acela nu se modificase nicio clipă. Banii din tranzacţie aveau să fie o parte frumuşică din cei optsprezece mii de fuzidolari necesari pentru un set de bază de nanonice neurale. Probabil că Joshua avea să-i plătească şi o bonificaţie finală. Era îndeajuns de onest pentru asta.

Şi aşa ajungea la întrebarea reală a zilei: dacă să se culce sau nu cu el? În ultimele patru zile, tânărul îi făcuse propunerea de mai multe ori. Era chipeş, chiar dacă niţel cam slăbănog, cu trup arătos; şi trebuia să fie talentat, după toate fetele cu care fusese. Un proprietar-căpitan care nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani avea de-a face, cu certitudine, cu sute de fete. Mai ales cu zâmbetul acela... probabil că-l exersa; era *atât* de sexy! Fetei îi plăcea să se gândească la ce ar fi putut să-şi facă unul altuia, dacă s-ar fi lepădat de orice inhibiţii. În arcologie auzise zvonuri despre îndemânarea indivizilor modificaţi genetic pentru zborul spaţial; era ceva legat de amplificarea flexibilităţii.

Iar dacă s-ar fi culcat cu el – ceea ce probabil că avea să facă –, exista o posibilitate ca Joshua s-o ia la bord când pleca. Şi nu era nici pe departe o posibilitate pe care Marie şi-ar fi putut permite s-o ignore. El spunea că după Norfolk intenţiona să revină la Seninătate. Habitatul acela însemna proprietăţi imobiliare de prim rang, superioare până şi Pământului şi lui Kulu. „M-am curvit deja pentru a coborî fluviul; curvirea până la Seninătate n-ar fi mare greutate după voiajul ăla."

Uşa de la *Crashed Dumper* scârţâi şi se deschise. În local intră un tânăr cu cămaşă cadrilată în roşu şi albastru şi pantaloni kaki trei sferturi, care se aşeză la capătul opus al barului. Nu aruncă nici măcar o privire spre Marie, ceea ce era straniu. Ea purta blugii retezaţi şi un maiou, portocaliu-închis, fără mâneci care-i puneau în evidenţă membrele lungi. Chipul tânărului părea familiar, abia trecut de douăzeci de ani, atrăgător în modul mai aspru, cu barbă tunsă scurt şi îngrijită. Hainele îi erau noi şi curate, de provenienţă locală. Era oare din noua generaţie de negustori din Durringham? De când căpătase postul la ambasadă, Marie cunoscuse mulţi din aceştia şi erau întotdeauna doritori să discute cu ea în timp ce-l aşteptau pe Ralph Hiltch, şeful ei.

Se bosumflă uşor. Uite, dacă ar fi avut nanonice neurale, n-ar fi avut probleme în a-şi reaminti numele lui.

– Bere, te rog, ceru tânărul barmanului.

Glasul îl fixă în mintea ei, totuşi avu nevoie de un moment ca să-şi alunge stupefacţia. Nu era de mirare că nu-l recunoscuse din capul locului. Porni către el.

– Quinn Dexter, ce mama dracului cauţi aici?!

El se răsuci lent, clipind spre ea nesigur în lumina filtrată din pub. Marie îşi stăpâni râsul, fiindcă era evident că nici el n-o recunoştea.

Apoi tânărul pocni din degete şi surâse.

– Marie Skibbow. Mă bucur să văd c-ai reuşit s-ajungi în oraşul cel mare. Toţi se-ntrebau dacă vei izbuti. Vreo lună au vorbit întruna despre tine.

– Mda, mă rog…

Se aşeză pe taburetul de lângă el, pe când îşi plătea berea dintr-un teanc gros de franci Lalonde. Asta nu era în regulă, trivii nu aveau acces la bani. Marie aşteptă până ce barmanul se îndepărtă, după care vorbi cu glas scăzut:

– Să nu le spui oamenilor cine eşti. Îi omoară pe trivi chiar acum, în oraş. Este destul de urât.

– Nicio problemă. Nu mai sunt triv. Mi-am răscumpărat contractul de timp de muncă.

– L-ai răscumpărat?

Marie nu ştiuse că se putea face aşa ceva.

– Exact, îi făcu el cu ochiul. Totul pe planeta asta este orientat spre bani.

– Ah, da, corect. Şi cum ai făcut? Să nu-mi spui că dragul şi bunul de Aberdale a-nceput să aibă succes?

– Nu, nici vorbă, nu s-a schimbat nimic. Am găsit nişte aur în râu.

– Aur?

– Da, o pepită atât de mare că nu m-ai crede. Ridică mâna, strângând-o în pumn: Uite-atât de mare, şi-i adevărul adevărat! Aşa c-am căutat în continuare, n-am mai descoperit nimic la fel de mare ca prima pepită, dar am strâns ceva. Se crede că ar fi fost adus din munţii aflaţi de cealaltă parte a savanei, îi mai ţii minte?

– Dumnezeule, nu-mi mai aminti. Nu vreau să-mi reamintesc absolut nimic despre satul ăla.

– Nu te pot învinui. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să plec de-acolo. Am plecat pe-o ambarcaţiune comercială; am avut nevoie de o săptămână, şi căpitanul practic m-a jecmănit, însă uite c-am ajuns. Azi am sosit.

– Da, şi pe mine m-au jecmănit. Marie îşi studie paharul de lămâiţă-iute: Auzi, ce se-ntâmplă de fapt în amonte? Trivii au preluat realmente comitatele Quallheim?

– Şi eu am aflat vestea asta azi-dimineaţă, când am andocat. Când plecasem, nu se pregătea nimic de felul ăsta. Poate că se bat pe aur. Cel care deţine filonul-mamă o să fie-al naibii de bogat.

– Au trimis o grămadă de şerifi şi ajutoare acolo, înarmaţi până-n dinţi.

– Oho-ho! Nu sună deloc bine. Bănuiesc c-am fost norocos c-am plecat la timp.

Marie îşi dădu seama că se înfierbântase în ultimele două minute. Când ridică ochii, văzu că ventilatoarele încetaseră să se mai rotească. La naiba, tipic – exact când soarele era la zenit!

– Ai mei cum o duc?

– Păi... Tânărul se strâmbă sardonic: Taică-tău nu s-a schimbat prea mult.

Ea îşi ridică paharul în dreptul feţei:

– Amin!

– Ia să vedem... maică-ta-i bine, cumnatul e bine... Ah, da, Paula e-nsărcinată.

– Serios? Dumnezeule, o să fiu mătuşă!

– Aşa se pare.

Quinn sorbi din bere.

– Şi tu ce vrei să faci acum?

– Să plec. Să mă-mbarc într-o navă stelară şi să plec pe-o planetă unde să pot lua totul de la-nceput.

– Aşa mult aur a fost? întrebă ea.

– Da, aşa mult, şi încă pe-atât.

Marie gândi rapid, cântărindu-şi opţiunile.

– Te pot scoate de pe Lalonde până mâine după-amiază, dar nu în direcţia Pământului – căpitanul se îndreaptă către o planetă nouă. Aer curat, spaţii deschise şi o economie supersolidă.

– Serios?

Quinn se înveseli considerabil. Ventilatoarele de sub plafon reîncepură să se rotească.

– Da. Am un contact în navă, însă îţi percep un comision ca să te pun în legătură cu el.

– Oho-ho, dar eşti cu picioarele zdravăn înfipte-n pământ, aşa-i?

– Mă descurc.

– Ştii, pe ambarcaţiunea cu care am venit n-a fost nicio fată…

Marie nu ştia cum se făcuse de Quinn ajunsese atât de aproape, atât de brusc. Era practic lipit de ea, şi prezenţa lui trimitea fisuri de îndoială prin încrederea în sine a fetei. Ceva legat de Quinn era monstruos de intimidant, chiar ameninţător.

– Cred că te pot ajuta şi-n direcţia asta. Ştiu un loc… fetele-s curate.

– Nu vreau *un loc,* Marie. Dumnezeule, când te-am văzut stând aici mi s-au declanşat toate amintirile despre care credeam că le reprimasem!

– Quinn, rosti ea scurt.

– Crezi că mă pot opri? În Aberdale erai visul nocturn al tuturor trivilor, petreceam ore vorbind despre tine. Ne luam la bătaie ca să obţinem dreptul de-a fi trimişi la ferma voastră. Eu câştigam, am câştigat de fiecare dată, m-asiguram de asta.

– Quinn!

– Tu erai tot ce n-am putut avea niciodată, Marie. La dracu’, Hristoase, te-am venerat, erai perfecţiunea, tot ce era corect şi bun în lume!

– Termină, Quinn.

Capul i se învârtea şi se simţea ameţită. Cuvintele lui erau o nebunie, nici măcar n-o băgase în seamă când intrase în *Crashed*

Dumper. Era foarte cald, şi transpiraţia îi şiroia pe spinare. Braţul lui o cuprinse şi o sili să privească în ochii înfierbântaţi.

– Şi acum eşti aici, din nou. Propriul meu idol. De parcă Dumnezeu mi-ar fi oferit încă o şansă. Iar la şansa asta nu voi renunţa, Marie. Oricât ar costa, te doresc. Te doresc, Marie.

Apoi buzele lui fură peste ale ei.

Fata tremura toată, când el îşi termină sărutul.

– Quinn, nu, murmură.

El îşi înteţi strânsoarea, strivind-o. Pieptul lui părea dăltuit în stâncă, fiecare muşchi era o bandă din oţel. Marie nu putea înţelege de ce nu-l împingea îndărăt. Cu toate acestea n-o făcea, ideea aceea era de neconceput.

– O să fac să fie atât de bine, încât n-o să mă părăseşti niciodată, şopti el iute. O să te fac să vezi că sunt unicul pentru tine, că-n toată galaxia nu există altul care să mă poată înlocui. Când voi pleca, o să te iau de pe atrocitatea asta de planetă şi vom merge să trăim într-un loc frumos şi minunat, unde nu există nicio junglă şi unde oamenii sunt fericiţi. Şi-o să cumpăr o casă mare pentru noi, şi-o să te las însărcinată, şi copiii noştri vor fi atât de frumoşi încât n-o să te poţi uita la ei. O să vezi, Marie. O să vezi ce poate-aduce iubirea adevărată, când mi te vei dărui.

Ochii ei se umplură de lacrimi la auzul cuvintelor acelea teribil de frumoase. Cuvinte ce rosteau toate visurile pe care le avusese vreodată. Şi cum ar fi putut el oare să le ştie? Iar pe chipul lui se citea numai dor arzător. Aşa că poate – te rog, Doamne! –, doar poate, că era adevărat. Fiindcă nimeni n-ar fi putut să fie atât de crud ca să mintă despre aşa ceva.

Se rezemau unul de celălalt când se împleticiră afară din *Crashed Dumper,* un cuplu îmbătat cu propriul său tip de dorinţe.

* * *

Oficiul Marinei Confederaţiei de pe Lalonde era o structură cu două niveluri, un paralelipiped lung de şaizeci şi cinci de metri şi lat de douăzeci. Pereţii exteriori erau oglinzi albastru-argintii, întrerupte la jumătatea înălţimii de o singură bandă neagră care ocolea tot perimetrul. Pe acoperişul plat existau şapte antene de sateliţi, protejate împotriva naturii de carcase geodezice care semănau cu nişte ciuperci portocaliu-strălucitor teribil de virile. În realitate numai cinci dintre ele adăposteau cu adevărat echipamente de comunicaţii, întrucât în celelalte două se aflau tunuri maser care asigurau capacitate defensivă pe rază mică.

Clădirea era situată în sectorul estic al lui Durringham, la cinci sute de metri de bena care găzduia Oficiul Guvernatorului.

Era un birou de clasa 050-6B, adecvat coloniilor de etapa I şi misiunilor non-capitale (tropicale); o structură din siliciu programat realizată de Lunar IIS. Sosise pe Lalonde într-un container cubic cu latura de cinci metri. Inginerii Marinei Confederaţiei care o activaseră fuseseră nevoiţi să afunde colţurile fundaţiei la cincisprezece metri în sol, pentru a o asigura împotriva vânturilor. Pereţii din siliciu aveau duritatea lui mayope, dar nu erau mai groşi ca o foaie de hârtie; structura era teribil de vulnerabilă chiar şi în faţa unor rafale blânde. Şi, ţinând seama de temperatura de pe Lalonde, existau unele speculaţii că aerul cald care se acumula la interior ar fi putut să aibă realmente suficientă forţă ascensională pentru a o ridica în văzduh.

În interior mâncau, lucrau şi dormeau cincizeci de membri ai Marinei Confederaţiei detaşaţi pe Lalonde: ofiţeri, subofiţeri şi soldaţi. Departamentul cel mai activ era centrul de recrutare, unde cincisprezece persoane se ocupau permanent de tinerii care împărtăşeau opinia lui Marie Skibbow faţă de planeta lor, însă care nu deţineau capacităţile ei de a se descurca individual. Încorporarea oferea un bilet de aur pentru părăsirea planetei, departe de ploaie, arşiţă şi de truda fizică necontenită de la ferme.

De fiecare dată când Ralph Hiltch pătrundea prin uşile automate largi de la intrare şi inspira aerul curat, uscat şi climatizat, se simţea cu măcar niţel mai aproape de casă. Înapoi într-o lume cu unghiuri drepte, materiale sintetice, uniforme, maşinării zumzăitoare şi mobilier furnizat de guvern.

Un soldat – o fată drăguţă, abia ieşită din adolescenţă, aştepta să-l escorteze din holul de la intrare, unde toţi băieţii şi fetele plini de speranţe din ferme stăteau la coadă în cămăşile lor cusute manual şi pantalonii din doc pătaţi de noroi. Bărbatul îşi descheie hanoracul uşor şi scutură de pe el picături de ploaie, pe când suia scara, intrând în zona de securitate de la etaj.

Locotenentul-comandor Kelven Solanki îl aştepta în biroul său mare amplasat pe colţ. Ofiţer de carieră care-şi părăsise planeta de etnie poloneză Mazowiecki cu douăzeci şi nouă de ani în urmă, el avea patruzeci şi şapte de ani: un bărbat cu chip îngust şi siluetă subţire, cu câţiva centimetri mai scund ca Ralph, cu păr

des, negru ca pana corbului, tuns la lungimea regulamentară de un centimetru. Uniforma bleumarin îi cădea bine, deşi îşi lăsase vestonul pe spătarul scaunului.

Ralph căpătă o strângere de mână sinceră şi caldă, când intră, iar soldatul primi liber. Fata salută scurt şi închise uşa.

Surâsul de bun-sosit al lui Kelven se diminuă considerabil, când îi indică lui Ralph canapeaua acoperită cu imitaţie de piele.

– Care-ncepe?

Ralph îşi atârnă hanoracul pe braţul canapelei şi se lăsă pe spate.

– Suntem la tine acasă, aşa c-o să-ncep eu.

– Bine.

Kelven se aşeză pe scaunul din faţa lui.

– Mai întâi, Joshua Calvert şi *Lady Macbeth,* chiar dacă pare incredibil, este un caz autentic din câte ne-am putut da seama. Am o sursă de la interior: secretara mea, Marie, îi derulează o afacere, aşa că-i ferm cu ochii pe el pentru mine. A cumpărat o mie de tone de mayope, a obţinut o licenţă de export şi încarcă lemnul în nava lui stelară pe cât de repede i-l poate aduce pe orbită McBoeingul pe care l-a-nchiriat. N-a făcut nicio încercare de a lua legătura cu vreun tăinuitor cunoscut, n-a adus nicio marfă, legală sau ilegală, în avionul lui spaţial, şi va pleca mâine.

Kelven descoperi că acel căpitan comerciant independent îl interesa mai mult decât ar fi cerut-o într-adevăr situaţia.

– Transportă realmente lemnul la altă stea?

– Da. Se pare că la Norfolk. Ceea ce, ţinând seama de restricţiile lor de import, nu-i o nebunie atât de mare pe cât ar părea. S-ar putea cu adevărat să-i găsească o utilitate în tehnologia lor pastorală. Încă n-am decis dacă-i un idiot sau un geniu. Mi-ar plăcea să ştiu cum se va descurca-n continuare.

– Şi mie. În acelaşi timp nu-i chiar inocentul pe care-l presupui. *Lady Macbeth* are o unitate de propulsie antimaterie. Iar ultima mea actualizare generală a fişierului de securitate de la Avon conţinea un raport potrivit căruia acum două luni a fost interceptat de un şoim-de-vid al Marinei. Contrainformaţiile Flotei sunt convinse că încerca să facă un pic de contrabandă cu tehnologii interzise. Se văzuse realmente cum unităţile fuseseră încărcate în cala lui, totuşi la percheziţia făcută de căpitanul şoimului-de-vid – nimic. Nu pare aşadar c-ar fi un idiot.

– Interesant. Ar trebui să plece abia mâine, aşa c-ar mai avea

timp să-ncerce ceva. O să-l ţin sub observaţie strictă. Tu?

– L-am urmărit în mod discret pe căpitanul Calvert încă de când a sosit şi voi continua s-o fac. Acum, situaţia comitatelor Quallheim. Nu-mi place deloc. Am reexaminat imaginile pe care le-a descărcat azi-dimineaţă satelitul de observaţie al şerifului-şef şi problemele se extind în comitatul Willow West. În sate se zăresc mai multe locuinţe arse şi dovezi de lupte, iar ogoarele sunt ignorate.

– La dracu', n-am ştiut asta!

– Ei bine, de data asta Candace Elford a reuşit să ţină capacul pe oală, cel puţin deocamdată. Însă şerifii şi supervizorii din comitatele Quallheim şi Willow West continuă să insiste că nimic n-ar fi în neregulă. Desigur... cei care pot fi apelaţi prin blocurile comunicatoare. Cred că ăsta-i aspectul cel mai straniu al situaţiei; nu-i pot vedea pe trivi stând permanent, minut de minut cu laserele aţintite spre capetele lor.

– Îmi vine foarte greu să cred că trivii ar fi putut prelua controlul unui comitat întreg, ca să nu mai zic de patru comitate... S-ar putea ca Rexrew să aibă dreptate – ca în spatele acestor operaţiuni să existe un grup din exterior. Imaginile astea noi din Willow West erau la fel de înceţoşate ca ultimul lot din Quallheim?

Kelven îşi privi cu subînţeles omologul.

– Da, din păcate, aşa erau, iar ofiţerul meu tehnic nu poate să-nţeleagă cum s-a procedat. De acord, nu-i cea mai mare expertă din Marină în mijloacele de bruiaj electronic, dar afirmă că nu există nici măcar o teorie care să poată explica situaţia. Trebuie să mă gândesc cu toată seriozitatea la posibilitatea ca Rexrew să fi avut dreptate. Şi mai este ceva...

Ralph se smulse din reverie, auzind tonul celuilalt.

– Am fost *autorizat* – sublinie el cuvântul – să-ţi spun că agenţii de contrainformaţii edenişti cred că Laton este viu şi poate fi pe Lalonde, mai precis în comitatul Schuster. Ei spun că i-a contactat pentru a-i avertiza asupra unei infiltrări xenoce. Ei au plecat acum trei zile din Durringham, în amonte, pentru a investiga, dar nu înainte de a-mi cere să contactez Aethra şi s-o actualizez asupra situaţiei. Şi păreau îngrijoraţi.

– Contrainformaţiile edeniste operează aici? dori să ştie Ralph.

Nu avusese niciodată habar de aşa ceva.

– Da.

– Laton… cred că ştiu numele, un Şarpe insurgent; însă nu-i stocat în fişierele mele nanonice neurale. Probabil că-l am în blocul procesor de la ambasadă.

– O să te scutesc eu să mai cauţi. Fişierul lui e-n calculator. Nu-i o lectură plăcută, dar eşti invitatul meu.

Ralph datavizǎ solicitarea în calculatorul oficiului şi rămase în tăcere tulburată, în vreme ce informaţiile îi rulau în creier. Instruirea lui acoperise Şerpii edenişti, totuşi îi prezentase distant şi academic. El era obişnuit să aibă de-a face cu mercenari, şoimi-negri, contrabandişti şi politicieni veroşi, nu cu aşa ceva. Datavizarea părea să-i pompeze lichid criogenic prin şira spinării.

– Şi edeniştii cred că-i pe Lalonde? îl întrebă îngrozit pe Kelven.

– Exact. N-au fost niciodată siguri, dar el dovedise interes faţă de locul ăsta cu decenii în urmă, aşa că l-au menţinut sub supraveghere. Acum este confirmat, a supravieţuit asaltului Marinei şi a venit aici. Potrivit agenţilor, i-a apelat fiindcă ceea ce se află îndărătul tulburărilor din Quallheim îi străpungea liniile defensive.

– Iisuse Hristoase!

– Există posibilitatea îndepărtată să fi fost un soi de cacealma care să atragă şoimi-de-vid aici, astfel ca să-i poată supune şi părăsi planeta împreună cu asociaţii lui. Trebuie totuşi să spun că nu-i un scenariu probabil. Se pare că în comitatele Quallheim acţionează realmente un soi de influenţă externă.

– Edeniştii au dorit ca eu să ştiu toate astea?

– Da. Ei au considerat că este destul de important pentru a depăşi minorele constrângeri politice – exact astea le-au fost cuvintele. Ei doresc ca Prim-amiralul şi conducătorii voştri Saldana să fie, de asemenea, avertizaţi, ca şi Consensul Jupiter. Laton în sine ar fi necesitat o acţiune militară majoră – pentru a fi învins ar fi probabil necesară o desfăşurare la nivelul Flotei.

Ralph îl fixă cu privirea pe Kelven. Ofiţerul de Marină era în mod evident înfricoşat.

– I-ai spus Guvernatorului?

– Nu. Rexrew are destule probleme. În dormitoarele de tranzit se află peste patru mii de colonişti, ale căror echipamente agricole au fost fie furate, fie arse. Nu-i poate trimite în amonte şi nu are echipamente înlocuitoare şi nici nu le va căpăta în viitorul apropiat. Pe orbită există trei nave stelare transportoare

pentru colonişti, ai căror trivi au rămas în tau-zero; Rexrew nu-i poate aduce pe planetă, deoarece ar fi linşaţi imediat ce ar ieşi din McBoeinguri. Căpitanii de nave stelare nu sunt autorizaţi să-i readucă pe Pământ. În estul lui Durringham continuă să existe sectoare în care ordinea civilă n-a fost restabilită complet. Sincer vorbind, ţinând seama de starea oraşului, ne aşteptăm la extinderea nesupunerilor civile în următoarele trei săptămâni, chiar mai devreme dacă în oraş ajung ştiri despre înaintarea în aval a revoltelor din Quallheim. Iar asta se va întâmpla, după felul în care idioţii ăştia de şerifi scapă informaţii confidenţiale. Ne confruntăm practic cu izbucnirea unei anarhii. Nu apreciez că Guvernatorul ar fi persoana căreia să-i comunicăm toate datele acestea. În prezent, el se găseşte între cele două proverbiale pietre tari.

– Ai dreptate, încuviinţă Ralph fără chef.

Doamne, de ce Lalonde? El urâse planeta, încă de pe când nu era decât o colonie înapoiată şi ca vai de lume, lipsită de orice viitor. Dar o revenire la starea aceea ar fi fost acum o adevărată binecuvântare.

– Consider că prioritatea mea este să informez Kulu despre ce s-a întâmplat şi ce se poate întâmpla în privinţa lui Laton şi a acestor posibili xenoci în comitatele Quallheim.

– Perfect. Eu deţin autoritatea legală de a declara stare de urgenţă la nivelul întregului sistem şi de a rechiziţiona orice navă stelară disponibilă. Să sperăm că nu se va ajunge acolo, însă îmi trimit un ofiţer la un transportor de colonişti pe care să-l devieze spre Avon. Asta-i ca şi rezolvat acum, *Eurydice* a terminat ieri să-şi descarce coloniştii şi mai are doar cincizeci de trivi rămaşi în tau-zero. Ei vor fi transferaţi în *Martijn,* unde pot rămâne până ce Rexrew hotărăşte ce va face cu ei. Exceptând orice incident complet neanticipat, *Eurydice* ar trebui să plece în următoarele douăsprezece ore. Îmi voi transmite raportul către Prim-amiral pe un flek diplomatic şi voi adresa alt flek ambasadorului edenist de pe Avon. Poţi să incluzi şi tu un flek pentru misiunea Kulu de la Adunarea Confederaţiei.

– Mulţumesc. Deşi n-am nici cea mai mică idee cum să compilez un asemenea raport. Vor crede că suntem nebuni.

Kelven privi ploaia care răpăia pe acoperişurile întunecate. Simplitatea scenei făcea ca evenimentele din îndepărtatele comitate Quallheim să pară ireale.

– Poate că şi suntem. Trebuie totuşi să-ntreprindem ceva.

– Primul lucru pe care şefii noştri îl vor face va fi să solicite confirmare şi mai multe informaţii.

– Da, m-am gândit la asta. Trebuie să le pregătim informaţiile respective.

– Cineva trebuie să meargă în comitatele Quallheim.

– Edeniştii au pornit deja într-acolo, dar aş dori să-mi trimit propria mea echipă. Puşcaşii marini ard de nerăbdare să li se ofere o şansă. Ai pe cineva capabil să efectueze o asemenea misiune de recunoaştere? Cred realmente că trebuie să ne cumulăm resursele.

– În privinţa asta sunt de acord cu tine. Ce dracu', sunt de acord chiar şi cu edeniştii. (Surâse cinic, când rosti cuvintele acelea.) O acţiune combinată ar produce rezultatele cele mai bune. Am două persoane antrenate în efectuarea de infiltrări camuflate şi misiuni de recunoaştere. De fapt, dacă mi-ai îngădui accesul la circuitele de comunicaţii ale sateliţilor voştri SPIEL, mi-aş putea activa nişte agenţi din amonte, să văd dacă ei ne pot oferi date despre ce se-ntâmplă acolo.

– O să mă ocup de asta.

– Perfect, o s-o trimit pe locotenenta mea Jenny Harris să supervizeze operaţiunea. Cum intenţionezi să aduci echipa de recunoaştere în amonte?

Kelven datavizǎ o instrucţiune spre calculatorul oficiului şi un ecran mural se aprinse, prezentând o hartă a bazinului de afluenţi ai lui Juliffe. Comitatele Quallheim apăreau ca o bandă roşie piezişă, în sudul bazinului; Willow West strălucea chihlimbariu ameninţător în nord-vest. Comitatul vecin era conturat în negru, iar numele Kristo pâlpâia cu litere albe.

– O şalupă rapidă până la comitatul Kristo, apoi călare până în zona cu probleme. Dacă vor pleca mâine, ar trebui să ajungă cu numai o zi sau două după *Swithland* şi detaşamentul său, poate niţel înainte.

– Nu i-am putea transporta pe calea aerului? Aş putea obţine un BK133, până diseară ar fi aici.

– Şi cum s-ar descurca mai departe? Nu uita că-i o misiune de recunoaştere. Nu poţi sui cai într-un asemenea aparat de zbor şi cu altceva nu poţi răzbi prin junglă.

Ralph se strâmbă la harta de pe ecran.

– Fir-ar al dracu', ai dreptate! Planeta asta e-al naibii de

jalnică.

– În acelaşi timp însă convenabilă. Este unul dintre puţinele locuri din Confederaţie unde o distanţă de o mie de kilometri îşi bate joc de sistemele noastre uzuale de transport. Suntem atât de obişnuiţi cu răspunsurile instantanee, încât am devenit răzgâiaţi.

– Mda. Ei bine, dacă există o planetă care să ne poată readuce la elementele de bază, atunci aia nu poate fi decât Lalonde.

* * *

Stiva de trunchiuri de mayope din camionul de marfă fusese asamblată de echipa de sol în unul dintre hangarele spaţioportului. O treabă destul de simplă, chiar şi pentru facilităţile sărăcăcioase de pregătire a mărfurilor de pe planetă; trunchiurile erau aproape perfect cilindrice, cu diametrul de un metru, tăiate la aceeaşi lungime de cincisprezece metri. Curele galben-strălucitor le ţineau laolaltă; pe circumferinţa stivei fuseseră distribuite echidistant zece buloane de fixare. Cu toate acestea, două stive se desfăcuseră până acum când Ashly folosise braţul telecomandat al VSM-ului pentru a le manevra din avionul spaţial în cala lui *Lady Macbeth.* Întârzierea îi costase opt ore, şi lemnul înlocuitor trebuia comandat şi plătit.

De atunci Warlow inspectase toate stivele înainte de a fi încărcate în McBoeing. Trimisese trei înapoi la hangar pentru reasamblare, după ce descoperise curele slăbite, iar simţurile lui audio amplificate receptaseră mormăiturile echipei de sol, după ce se crezuseră ieşiţi din raza lui auditivă.

Însă stiva aceasta părea satisfăcătoare. Dispozitivul de prindere cuplat la mufa din partea inferioară a braţului său stâng se închise în jurul ultimului bulon de încărcare. Warlow se rezemă de baza camionului şi încercă să deplaseze bulonul. Metalul de sub tălpile lui emise un scârţâit ezitant, când muşchii săi amplificaţi îşi exercitară forţa atent determinată. Bulonul rămase perfect nemişcat.

– Bun, încărcaţi-o! se adresă echipei de sol.

Dispozitivul de prindere se decuplă, şi el sări jos pe pista de asolizare.

Şoferul camionului dădu cu spatele sub McBoeingul care aştepta. Mecanismele hidraulice începură să gliseze stiva în cala inferioară din fuzelaj. Warlow rămase lângă roţile posterioare ale

avionului spaţial, în umbră. Sistemul lui de distribuire a sarcinii termice prin corp avea capacitate mai mult decât suficientă pentru a face faţă soarelui alb-albastru al Lalondei, dar aici se simţea mai la răcoare.

O bicicletă cu motor apăru de după colţul hangarului şi viră spre avionul spaţial. Doi oameni se aflau pe ea, Marie Skibbow şi un tânăr în cămaşă cadrilată şi şort kaki. Ea opri în faţa lui Warlow şi-i surâse radios cosmonikului uriaş.

Suporturile din cala avionului spaţial începură să se închidă cu pocnete în jurul buloanelor de încărcare ale stivelor. Mecanismul de manipulare al camionului se retrase lent.

– Cum merge? se interesă Marie.

– Încă o cursă după asta, şi terminăm, zise Warlow. Zece ore, maximum.

– Grozav!

Marie îşi trecu piciorul peste şaua bicicletei. Tânărul descălecă după o clipă.

– Warlow, el este Quinn Dexter.

Quinn surâse amabil.

– Mă bucur să te cunosc, Warlow. Marie mi-a spus că mergeţi la Norfolk.

– Exact.

Warlow privi cum camionul porni iarăşi spre hangar; vehiculul portocaliu-strălucitor părea ciudat de spălăcit. Nanonicele lui neurale anunţară o mică desincronizare de date a senzorilor săi optici şi comandă interogarea unui program de diagnoză.

– Atunci am putea avea noroc toţi, zise Quinn. Aş dori să cumpăr un loc de transport în *Lady Macbeth.* Marie mi-a spus că aveţi licenţă pentru pasageri.

– Aşa este.

– Perfect. Cât costă o cuşetă?

– Vrei să mergi la Norfolk? întrebă Warlow.

Senzorii săi optici reveniseră on-line; programul de diagnoză nu izbutise să descopere hiba.

– Da, se lăţi zâmbetul fericit al lui Quinn. Sunt agent de vânzări pentru Dobson Engineering. Este o companie Kulu. Producem o gamă largă de echipamente agricole de bază – pluguri, rulmenţi pentru căruţe, chestii de-astea. Excelente pentru planetele cu joasă tehnologie.

– În cazul ăsta, pe Lalonde ai venit în mod clar în locul cel mai

potrivit, rosti Warlow ridicând nivelul de bas al diafragmei, ceea ce pentru el constituia aproximarea cea mai bună a ironiei.

– Da, însă cred c-ar trebui să mai aştept încă cincizeci de ani înainte ca Lalonde să ajungă măcar la nivelul de joasă tehnologie. N-am izbutit să pătrund în monopolul oficial, nici chiar cu ajutorul ambasadei, aşa că-i momentul să plec mai departe.

– Am înţeles. O clipă.

Warlow îşi folosi nanonicele neurale pentru a deschide un canal către calculatorul de zbor al navei şi solicită o legătură cu *Lady Macbeth.*

– Ce s-a-ntâmplat? datavizǎ Joshua.

– Un client.

– Dă-mi imagine, ceru tânărul după ce Warlow termină de explicat.

Cosmonikul îşi focaliză senzorii optici pe faţa lui Quinn. Surâsul nu dispăruse, ba, dimpotrivă, se lăţise.

– Trebuie să fie destul de nerăbdător să plece, dacă-i dispus să plătească pentru *Lady Mac* în loc să aştepte o navă a companiei, comentă Joshua. Spune-i că-l costă patruzeci şi cinci de mii de fuzidolari pentru transport în tau-zero.

Existau momente când Warlow regreta pierderea capacităţii de a oferi un oftat realmente plângăreţ.

– N-o să plătească niciodată atât, replică el.

Poate că Joshua ar fi câştigat mai mult, dacă n-ar fi încercat mereu să-şi estorcheze clienţii.

– Şi? se încruntă Joshua. Ne putem târgui. Pe de altă parte, poate că-i în stare să plătească, iar noi avem nevoie de bani. Cheltuielile de pe planeta asta aproape că ne-au topit puşculiţa. Dacă nu suntem atenţi, vom intra în fondul pentru Norfolk.

– Căpitanul meu, anunţă Warlow cu glas tare, percepe în prezent patruzeci şi cinci de mii de fuzidolari pentru o cursă în tau-zero până la Norfolk.

– În tau-zero?

Quinn părea derutat.

– Da.

Tânărul se uită la Marie, care rămase impasibilă.

Warlow aşteptă răbdător, în timp ce uşile calei avionului spaţial începură să se închidă. Nanonicele sale neurale retransmiteau fundalul sonor oferit de pilotul care-şi derula

secvenţa de verificare dinaintea decolării.

– Nu vreau să călătoresc în tau-zero, rosti Quinn foarte rigid.

– L-am prins! Cincizeci şi cinci de mii pentru o cabină în timp real, dataviză Joshua.

– Atunci mă tem că transportul în cabină te va costa cincizeci şi cinci de mii, recită laborios Warlow. Consumabile, alimente, întreţinerea echipamentelor ambientale, toate costă.

– Da, văd. Perfect, atunci cincizeci şi cinci de mii.

Quinn scoase un disk Banca Joviană din buzunarul şortului.

– Iisuse! dataviză Joshua. Individul are un cont de cheltuieli pe care l-ar invidia şi un prinţ Saldana. Ia-i banii imediat, până nu se trezeşte la realitate şi dup-aia trimite-l sus cu McBoeingul.

Canalul cu *Lady Macbeth* se închise. Warlow luă propriul său disc de credit Banca Joviană dintr-un buzunăraş al centurii utilitare şi-l întinse lui Quinn.

– Bun sosit la bord! bubui el.

16

Oenone îşi reduse şi refocaliză câmpul de distorsiune, îngăduind terminusului găurii-de-vierme să se închidă înapoia sa. Privi în jur, curios, cu numeroasele lui simţuri. Norfolk se afla la o sută şaizeci de mii de kilometri depărtare, iar luminile contrastante de la două stele diferite îi scăldau fuzelajul. Partea de sus avea o strălucire trandafirie provenită de la Ducesa, steaua pitică roşie a sistemului, aflată la două sute de milioane de kilometri depărtare, întunecând şi iluminând configuraţia de reţea complexă, purpurie, a polipului albastru. Ducele, steaua primară de tip K2, radia o lumină puternic gălbuie peste modulele ambientale stabilizate prinse în cala lui *Oenone,* venind de la o sută şaptezeci şi trei de milioane de kilometri din partea opusă.

Norfolk se găsea aproape în conjuncţie directă între perechea de binare. Era o planetă cu patruzeci la sută uscat, format din insule mari, de câte o sută până la o sută cincizeci de mii de kilometri pătraţi fiecare, la care se adăugau nenumărate arhipelaguri mai mici. *Oenone* atârna deasupra singurei dunguliţe întunecate care rămăsese pe suprafaţă, deoarece apropiata conjuncţie alungase noaptea la dimensiunile unei semiluni micuţe care se întindea de la un pol la celălalt, cu lăţimea de o mie de kilometri la ecuator, ca şi cum o felie ar fi fost decupată din planetă. Mări convolute şi strâmtori şerpuite străluceau albastru şi carmin în emisferele lor, iar vârtejurile de nori erau împărţite în alb şi stacojiu. Sub strălucirea Ducelui, uscatul prezenta obişnuita contopire de tonuri cafeniu şi verde, răcoroase şi primitoare, pe când uscatul iluminat de Ducesă devenise vermillon-închis, brăzdat de încreţituri negre, un domeniu aparent sălbatic şi inospitalier.

Syrinx ceruse autorităţii civile a zborurilor spaţiale aprobarea de a intra pe o orbită de parcare şi o căpătase. *Oenone* se repezi spre planetă plin de voioşie, flecărind vesel cu uriaşul cârd de şoimi-de-vid din faţa sa. La trei sute şaptezeci şi cinci de kilometri deasupra ecuatorului, un inel diamantin scânteia delicat pe fundalul negru interstelar, de la cele douăzeci şi cinci de mii de nave ce reflectau fragmente de lumină dinspre sorii gemeni pe panourile lor termice sclipitoare ca oglinzile şi pe

antenele de comunicaţii.

Sistemul stelar al lui Norfolk nu era o opţiune evidentă pentru o planetă terracompatibilă. Când nava de recunoaştere *Ducele de Rutland* a Guvcentralului ieşise în sistem în anul 2207, o baleiere senzorială preliminară dezvăluise şase planete, toate solide. Două dintre ele se aflau pe orbită la douăzeci şi opt de milioane de kilometri deasupra Ducesei; Westmorland şi Brenock, formau propriul lor sistem binar, rotindu-se una în jurul celeilalte la distanţa de o jumătate de milion de kilometri. Celelalte patru – Derby, Lincoln, Norfolk şi Kent – se găseau pe orbita Ducelui. În scurt timp devenise evident că numai Norfolk cu cei doi sateliţi naturali ai săi, Argyll şi Fife, putea susţine viaţa.

În spaţiul interplanetar deja ticsit se mai aflau o pereche de centuri asteroidale majore şi cinci centuri minore, plus nenumăraţi bolovani, care treceau de la o stea la alta, după cum câmpurile gravitaţionale ale acestora se duelau între ele pentru aderenţi. În plus, în sistem hoinărea o cantitate considerabilă de comete şi resturi de mărimea prundişului. Cosmologul navei de recunoaştere fusese auzit spunând că era aproape de parcă nu terminaseră să se condenseze din discul rotitor al protostelei.

Un ultim argument împotriva colonizării era lipsa unei gigante gazoase din care edeniştii să exploateze He_3. Fără o sursă locală ieftină de combustibil pentru fuziune, industria şi zborurile spaţiale aveau să fie prohibitiv de scumpe.

Având în minte prognoza aceea sumbră, *Ducele de Rutland* intrase pe orbită în jurul lui Norfolk pentru a derula studiul obligatoriu al resurselor şi mediului. Era o planetă bizară, cu anotimpurile guvernate de conjuncţia dintre Duce şi Ducesă, nu de perioada ei siderală; mijlocul-iernii, care sosea când se afla la o sută şaptezeci şi trei de milioane de kilometri de steaua primară mai rece, era siberian, în timp ce în mijlocul-verii, la echilibrul dintre cele două stele, noaptea dispărea complet, şi temperaturile erau mediteraneene. Nu exista o distincţie între zona geografică tropicală şi cea temperată de pe planetele obişnuite (deşi existau mici calote polare), ci anotimpurile erau simţite uniform pe toată planeta. Evident, formele de viaţă aborigene urmau acest ciclu, deşi fără abateri majore de la tiparele evolutive standard. Norfolk avea o varietate de mamifere, specii marine şi insecte mai redusă decât în mod uzual. Hibernarea era comună – înlocuia migraţia la speciile

aviare – şi toate speciile se împerecheau astfel încât puii apăreau primăvara. Nimic neobişnuit până aici. Plantele însă înfloreau şi se dezvoltau doar când erau scăldate atât în lumina galbenă, cât şi în cea trandafirie pe toată durata zilei lungă de douăzeci şi trei de ore şi patruzeci şi trei de minute. Starea respectivă nu putea fi duplicată nicăieri, nici chiar în habitatele edeniste şi de aceea plantele erau unice. Iar unicitatea era întotdeauna valoroasă.

Descoperirea a fost suficientă pentru ca Statul Englez al Guvcentralului să sponsorizeze o misiune de evaluare ecologică. După trei luni în care clasificase plantele indigene după criterii de gust şi caracter comestibil, mijlocul-verii sosi pe Norfolk, şi misiunea dădu lovitura.

Oenone intră pe orbită la trei sute şaptezeci şi cinci de kilometri deasupra planetei colorate excentric şi-şi contractă câmpul de distorsiune până generă un câmp gravitaţional exclusiv pentru torul echipajului şi colectarea energiei cosmice. Navele stelare cele mai apropiate erau în majoritate adamiste, sfere mari care executau rostogoliri termice lente aidoma unui balet; cu panourile de purjare extinse, aduceau bizar de bine cu nişte mori de vânt greoaie. Drept în faţa lui *Oenone* se găsea un cliper mare, cu buclele violete şi verzi ale Liniei Vasilkovsky proeminente pe blindaj.

Şoimul-de-vid continua să converseze înflăcărat cu colegii săi, când Syrinx, Ruben, Oxley şi Tula coborâră cu avioneta cu câmp ionic pe Kesteven, una dintre insulele cele mai mari, la şapte sute de kilometri sud de ecuator. Capitala ei era Boston, un centru comercial cu o sută douăzeci de mii de suflete, cuibărit în confluenţa a două văi line. Zona era puternic împădurită, iar locuitorii răriseră arborii numai pentru a-şi construi casele, astfel că oraşul era aproape camuflat din văzduh. Syrinx distinse câteva parcuri şi turle de biserici cenuşii care se înălţau deasupra copacilor. Aerodromul oraşului era o zonă ierboasă largă, aflată la o milă şi jumătate (Norfolk refuza să utilizeze măsurile metrice) la nord de bulevardele şerpuite şi frunzoase.

Oxley veni cu avioneta dinspre nord-vest, atent să nu survoleze oraşul în sine. Aparatele de zbor erau interzise pe Norfolk, cu excepţia unui mic serviciu medical şi de ambulanţă aerian, iar nouăzeci la sută din comerţul său interstelar se derula la mijlocul-verii, unica perioadă din an când planeta vedea avioanele spaţiale. De aceea populaţia de pe Norfolk era destul

de sensibilă faţă de obiectele de douăzeci şi cinci de tone care fulgerau prin cer deasupra acoperişurilor lor.

Pe aerodromul ierbos staţionau deja peste trei sute de avioane spaţiale şi avionete cu câmp ionic. Oxley opri la un kilometru de pâlcul mic de clădiri care găzduia turnul de control şi administraţia aerodromului.

Scara ecluzei se deplie în faţa lui Syrinx, dezvăluind îndepărtatul perete verde de arbori, şi femeia văzu un individ pedalând pe o bicicletă în lungul şirului de avioane spaţiale, alături de care alerga un câine. Inspiră adânc, testând aerul uscat, uşor prăfos, cu iz de polen distinctiv înţepător.

Oraşul este mai mare decât îmi aminteam, comentă Ruben şi o uşoară senzaţie de perplexitate i se întrepătrunse printre gânduri.

Cât am văzut arată foarte ordonat, aproape demodat. Îmi place felul în care au încorporat pădurea, în loc s-o defrişeze.

El ridică din sprâncene stupefiat.

Auzi ce zice – demodat! Ai grijă să nu le zici băştinaşilor asta.

Îşi drese glasul:

– Şi nu utiliza afinitatea prea mult când eşti în preajma lor, deoarece o consideră o nepoliteţe.

Syrinx îl privi pe biciclistul care se apropia. Era un băiat, nu mai mare de paisprezece ani, cu o geantă pe umăr.

O să ţin minte.

– La urma urmelor, ei sunt creştini destul de rigizi. Iar expresiile noastre faciale ne trădează.

– Bănuiesc că aşa-i. Factorul religie afectează şansele noastre de a căpăta o încărcătură?

– În niciun caz; ei sunt de etnie engleză, mult prea politicoşi ca să fie părtinitori, cel puţin în public. **Şi dacă tot suntem la subiectul ăsta,** le transmise celor trei colegi de echipaj, **vă rog, fără avansuri sexuale. Le place să menţină iluzia că au standarde morale ridicate. Lăsaţi-i pe ei să dea tonul, o fac în mod invariabil.**

– Cine, eu? exclamă Syrinx, prefăcându-se îngrozită de cele auzite.

Andrew Unwin se apropie cu bicicleta de grupul de oameni care aştepta lângă avioneta purpuriu-strălucitor şi frână,

oprindu-se, cu roata posterioară scârţâind sonor. Avea păr roşcovan şi chip luminos, copleşit de pistrui. Cămaşa îi era din bumbac alb, simplă, cu nasturi în faţă şi mânecile suflecate până la coate; şortul verde era încins cu o curea lată de piele neagră, care avea o cataramă de alamă ornată. Nicăieri nu se zărea vreo bandă de etanşare modernă. El privi uniforma albastră elegantă a lui Syrinx, cu steaua argintie pe epoleţi, şi-şi îndreptă în mod reflex spinarea.

– Sunteţi căpitanul, doamnă?

– Da, surâse femeia.

Andrew nu izbuti să-şi păstreze ţinuta scrobită şi oficială, iar colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet.

– Salutări din partea Managerului Aerodromului, doamnă căpitan. Îşi cere scuze pentru că nu vă întâmpină personal, dar suntem extrem de aglomeraţi în clipa de faţă.

– Da, văd asta. A fost amabil din partea lui să te trimită.

– Ah, nu m-a trimis tata. Eu sunt Ofiţerul de Paşapoarte, rosti băiatul mândru şi-şi îndreptă din nou ţinuta. Puteţi să mi le arătaţi, vă rog? Am la mine blocul procesor.

Se repezi să scotocească în geanta de umăr, ceea ce-l incită pe câine, care porni să latre şi să sară în jurul lui.

– Termină, Mel! strigă el.

Syrinx constată că-i plăcea ideea ca un băiat să dea o mână de ajutor în felul acela, apropiindu-se cu veneraţie şi curiozitate de nişte persoane complet străine şi negândindu-se în mod evident că ele ar putea fi periculoase. Maniera aceea vorbea despre o societate relaxată, care avea puţine griji, şi în care prevala încrederea. Poate că adamiştii puteau, ocazional, să facă lucrurile aşa cum trebuia.

Îşi întinseră pe rând flekurile paşapoarte, şi Andrew le introduse în blocul procesor. Unitatea îi părea teribil de desuetă lui Syrinx, veche de minimum cincizeci de ani.

– Firma Drayton’s Import de pe Penn Street merge tot aşa bine? îl întrebă Ruben pe Andrew, exagerând cu zâmbetul său de împrietenire.

Băiatul îl privi neînţelegător, după care feţişoara de elf i se lumină de încântare.

– Da, este tot acolo. Deci aţi mai fost pe Norfolk?

– Cu nişte ani în urmă.

– În regulă! Andrew îi restitui lui Syrinx flekul paşaport, în

vreme ce câinele adulmeca pe lângă picioarele femeii: Vă mulţumesc, doamnă căpitan. Bun sosit pe Norfolk! Sper că veţi găsi marfă.

– Este foarte amabil din partea ta.

Syrinx trimise o comandă de afinitate silenţioasă spre câine, pentru a înceta, şi se simţi stingheră când o ignoră complet.

Andrew îi privea cu un aer de aşteptare.

– Pentru deranjul tău, murmură Ruben şi palma lui trecu peste a băiatului.

– Mulţumesc, domnule!

O scânteiere argintie se întrezări, când el strecură moneda în buzunar.

– Cum putem ajunge în oraş? se interesă Ruben.

– Lângă turn este o staţie de taxiuri. Nu daţi mai mult de cinci guinee. Puteţi schimba bani în blocul Administraţiei, după ce aţi trecut prin Vamă.

Un avion spaţial delta, mic, îi survolă la joasă înălţime, cu compresoarele fluierând pe când duzele începură să se rotească spre poziţie verticală, depliind deja trenul de asolizare. Andrew se întoarse să-l privească.

– Dacă sunteţi în căutare de cazare, cred că la Wheatsheaf mai sunt ceva camere.

Sări pe bicicletă şi pedală către avionul spaţial care asoliza, cu câinele gonind după el.

Syrinx îl privi îndepărtându-se şi se simţi amuzată. În mod evident, controlul paşapoartelor era o chestie serioasă pe Norfolk.

– Dar cum ajungem la turn? întrebă Tula plângăreţ.

Îşi dusese palma pavăză la ochi pentru a se feri de lumina auriu-strălucitoare a Ducelui.

– Ai dreptul la o singură încercare, chicoti Ruben foarte vesel.

– Mergem pe jos, zise Syrinx.

– Asta da fată isteaţă!

Oxley se întoarse în avionul spaţial şi luă unitatea frigorifică plină cu mostre de pe Atlantis, apoi scotoci prin dulăpioare în căutarea genţilor de umăr personale. Când ieşi, expedie o comandă codificată spre procesorul bitek al avionetei şi scara se plie, cu ecluza închizându-se silenţios. Tula ridică unitatea frigorifică şi porniră către turnul de control alb al cărui contur tremura în valurile de căldură.

– Ce-a vrut să spună cu chestia aia să nu dăm prea mult la taxi? îl întrebă Syrinx pe Ruben. N-au aparate de taxare standard?

Ruben începu să chicotească. Îşi trecu braţul pe sub cel al femeii.

– Când spui „taxi”, cred că te referi la unul dintre vehiculele acelea mici şi elegante pe care adamiştii le utilizează întotdeauna pe planetele dezvoltate, cu suspensii magnetice şi, poate, aer condiţionat?

Syrinx fu cât pe aici să răspundă „bineînţeles”, totuşi scânteia din ochii bărbatului o opri.

– Nu... Ei ce folosesc aici?

El se mulţumi s-o tragă şi mai aproape şi să râdă.

* * *

Puntea-raiului revenise pe ceruri. Louise Kavanagh se plimba prin padocul conacului Cricklade cu sora ei Genevieve şi amândouă lăsau capetele mult pe spate ca s-o privească. În ultima săptămână ieşiseră devreme în fiecare dimineaţă-Duce, pentru a o vedea cum crescuse în timpul nopţii-Ducesă.

Orizontul vestic era copleşit de o gigantică corona roşu-închis, proiectată de Ducesă, pe când cobora îndărătul dealurilor, însă navele stelare de pe orbită scânteiau şi sclipeau în cvadrantul nordic. Puncte lucitoare de lumină rubinie vie goneau pe boltă atât de apropiate între ele, încât formau o bandă aproape solidă, ca un curcubeu din paiete roşii. Orizontul vestic, acolo unde răsărea Ducele, avea un arc similar, dar din aur pur. Direct spre nord, banda atârna jos peste vâlcelele unduitoare din comitatul Stoke, lipsită de strălucirea celor două arce de pe orizont, acolo unde unghiul de reflecţie era cel mai favorabil, totuşi perfect vizibilă în ziua-Duce.

– Păcat că nu stau aşa tot timpul, spuse melancolic Genevieve. Vara este un anotimp cu-adevărat minunat.

Avea doisprezece ani (tereştri): o fată înaltă, slăbuţă, cu un chip oval şi ochi căprui întrebători; moştenise de la mamă părul negru care-i atârna până la jumătatea spatelui în stilul potrivit pentru membrii clasei deţinătoare de terenuri. Rochia era albastru-pastelat cu buline albe şi guler mare din dantelă, asortat la ciorapii trei sferturi albi şi sandalele din piele bleumarin bine lustruită.

– Fără iarnă, vara n-ar mai sosi niciodată, replică Louise. Totul

ar fi la fel cât este anul de lung şi n-am mai avea ce să aşteptăm. Acolo sus există multe planete de felul acesta.

Priviră împreună panglica de nave stelare.

Cea mai mare dintre cele două surori, Louise avea şaisprezece ani şi era moştenitoarea domeniului Cricklade, căminul lor. Era cu cincisprezece inci mai înaltă decât Genevieve, dar avea părul mai deschis la culoare şi îndeajuns de lung pentru a-i ajunge până la şolduri când era despletit. Prezentau aceleaşi trăsături faciale, cu nasuri mici şi ochi înguşti, deşi pometţii lui Louise erau mai pronunţaţi, fiindcă rotunjimile copilăriei dispăreau. Se lăuda cu un ten perfect curat, cu toate că, spre disperarea ei, obrajii îi rămâneau încăpăţânat de rumeni – ca ai unei ţărănci.

În dimineaţa aceasta purta o rochie de vară simplă, galben-canar; şi, minunea minunilor, acesta era anul în care mama îi îngăduise *finalmente* să aibă un decolteu pătrat la unele veşminte, deşi tivurile rochiilor trebuiau să coboare binişor peste genunchi. Decolteurile îndrăzneţe îi îngăduiau să arate cum îmbobocea în femeie. În vara aceasta în comitatul Stoke nu exista niciun tânăr care să n-o privească de două ori când trecea pe lângă el.

Însă Louise se obişnuise să fie în centrul atenţiei. Aşa fusese din ziua în care se născuse. Kavanagh era principala familie de pe Kesteven; făcea parte din reţeaua de tip clan formată din familiile bogate deţinătoare de terenuri, care, când acţionau concertat, exercitau mai multă influenţă decât oricare consiliu insular regional, pur şi simplu graţie averii. Louise şi Genevieve erau membre ale unei armate de rude care conduceau Kestevenul practic ca pe un fief privat. În plus, Kavanaghii aveau legături puternice de sânge cu regalii Mountbatten, o familie coborâtoare din monarhia britanică Windsor originală, al cărei prinţ juca rolul de garant planetar al Constituţiei. Poate că Norfolk era de etnie britanică, dar îşi datora structura socială unei versiuni idealizate a Britaniei din secolul al XVI-lea, nu statului republică federală Guvcentral care întemeiase colonia cu patru secole în urmă.

Unchiul lui Louise, Roland, cel mai vârstnic dintre cei şase copii ai bunicului fetei, deţinea aproape zece la sută din terenul arabil al insulei. Domeniul conacului Cricklade în sine se întindea pe o sută cincizeci de mii de acri şi încorpora păduri, ogoare şi

parcuri, ba chiar şi sate întregi, asigurând locuri de muncă pentru mii de lucrători care trudeau pe ţarinile, în pădurile şi livezile sale de trandafiri sau se îngrijeau de cirezile şi turmele sale. Alte trei sute de familii plăteau arendă pentru loturile de pământ pe care le lucrau în interiorul întinselor sale graniţe. Meşteşugarii din comitatul Stoke depindeau de industria pe care o genera pentru a-şi putea duce existenţa. Şi, bineînţeles, domeniul deţinea o cotă majoritară din livezile de trandafiri ale comitatului.

Louise era moştenitoarea cea mai dorită de pe insula Kesteven şi adora poziţia aceea; oamenii nu-i arătau decât respect şi erau dispuşi să-i acorde favoruri fără să aştepte din partea ei nimic altceva decât protecţie.

Conacul Cricklade în sine era o clădire superbă cu două etaje din piatră sură, cu faţada lungă de o sută de yarzi. Ferestrele verticale tăiate în piatră dădeau spre o întindere vastă de pajişti, dumbrăvi şi livezi împrejmuite de ziduri. Perimetrul domeniului era marcat de o alee de acces străjuită de cedri tereştri, modificaţi genetic pentru a rezista anului lung de pe Norfolk şi bombardamentului dual de fotoni specific planetei. Fuseseră plantaţi cu trei sute de ani în urmă şi acum erau înalţi de câteva sute de picioare. Louise adora arborii bătrâni şi măreţi; coroanele lor graţios suprapuse degajau un aer mistic pe care mai scunzii pini-analogi aborigeni nu puteau spera să-l egaleze vreodată. Reprezentau o parte a moştenirii ei de-a pururi pierdută printre stele şi făceau aluzie la un trecut romantic.

Padocul prin care se plimbau surorile se întindea dincolo de cedrii aflaţi pe latura de apus a conacului şi ocupa cea mai mare parte a unei pante line care cobora până la un pârâu ce alimenta iazul cu păstrăvi. De jur împrejur erau presărate obstacole pentru sărituri, nefolosite de săptămâni în incitarea produsă de apropierea recoltării trandafirilor. Mijlocul-verii era întotdeauna o perioadă bogată pentru Norfolk, iar domeniul Cricklade părea în centrul unui miniciclon de activitate, când se pregătea pentru maturizarea trandafirilor.

După ce obosiră admirând navele stelare, Louise şi Genevieve continuară drumul către apă. Câţiva murgi hoinăreau prin padoc, păscând smocurile de iarbă. Analogul de iarbă de pe Norfolk era rezonabil de similară cu cea terestră, atât doar că firele erau tubulare şi pe toată durata conjuncţiei estivale produceau în vârf floricele albe. Cununiţe-stelare, le spusese Louise în copilăria ei.

– Tata zice că se gândeşte să-l invite pe William Elphinstone în calitate de manager asistent de domeniu al domnului Butterworth, rosti Genevieve cu viclenie pe când se apropiau de gardul din lemne putrezite de la capătul padocului.

– O mişcare inteligentă, replică Louise inexpresiv.

– De ce?

– Dacă va prelua Glassmoor Hall, William va trebui să înveţe aspectele practice ale managementului de domenii şi nimeni n-ar fi mai potrivit ca domnul Butterworth pentru a-i fi tutore. În felul acesta, familia Elphinstone îi va fi obligată tatei, iar ea are legături puternice printre negustorii fermieri de pe Kesteven.

– Şi William va fi aici două mijlocuri-de-vară, asta-i perioada obişnuită de tutelă.

– Aşa este.

– Şi tu vei fi, de asemenea, aici.

– Genevieve Kavanagh, în clipa asta să-ţi tacă limba aia afurisită!

Genevieve dansă peste iarbă.

– E chipeş, e chipeş! hohoti fata. Am văzut eu cum se uită la tine, mai ales în rochiile *alea* pe care le porţi la dans.

Mâinile ei descriseră sâni imaginari peste piept.

Louise chicoti.

– Copil diabolic ce eşti, precis ţi-a sărit o doagă! Pe mine nu mă interesează William.

– Nu?

– Nu. Ah, da, îmi place de el şi sper că putem fi prieteni, dar asta-i tot. În tot cazul, e cu cinci ani mai mare ca mine.

– Mie mi se pare foarte arătos.

– Atunci îl poţi lua tu.

Chipul Genevievei se lungi.

– Mie nu-mi va fi oferit cineva atât de suspus. La urma urmelor, tu eşti moştenitoarea. Mama mă va sili să mă mărit cu vreun trol dintr-o familie minoră, sunt sigură de asta.

– Mama nu ne va mai *sili* să ne mărităm cu nimeni. Îmi dau cuvântul, Genny, n-o s-o facă!

– Serios, serios?

– Serios, serios, zise Louise, deşi nu se prea putea convinge nici pe ea de asta.

Realitatea era că pe Kesteven nu existau aşa de mulţi peţitori eligibili pentru ea. Deţinea o poziţie invidiată: un soţ ar fi trebuit

să aibă statut egal, însă cineva cu aceeaşi avere ar fi avut propriul lui domeniu şi ea ar fi trebuit să se mute acolo. Totuşi, Cricklade reprezenta viaţa lui Louise, era frumos chiar şi în lungile luni sterpe din mijlocul-iernii, când solul era acoperit de zăpadă înaltă de câţiva metri, pinii de pe dealurile din jur erau despuiaţi, iar păsările se îngropau sub linia de îngheţ. Ea nu putea suporta gândul de a pleca de acolo. Atunci cu cine s-ar fi putut mărita? Probabil că părinţii discutaseră despre asta; cu siguranţă, şi unchii şi mătuşile.

Nu-i plăcea să se gândească la posibilul rezultat al discuţiilor acelea. În cel mai bun caz spera că i se va da o listă, nu un ultimatum.

Un fluture îi atrase atenţia, un amiral-roşu modificat genetic, care se însorea pe un fir de iarbă. Cu un sentiment de jale, fata îşi dădu seama că el se bucura de mai multă libertate.

– Te vei mărita atunci din dragoste? întrebă Genevieve, cu ochi mari şi umezi ca ai unei ciute.

– Da, din dragoste.

– Super! Mi-ar plăcea să fiu şi eu la fel de îndrăzneaţă.

Louise puse mâinile pe bârna cea mai de sus a gardului şi privi peste pârâul care clipocea. Flori de nu-mă-uita îi năpădiseră din abundenţă malurile, şi petalele lor albastre atrăgeau nenumăraţi fluturi. Un moşier din trecutul lui Cricklade eliberase sute de specii pe domeniu şi în fiecare an invadau livezile şi grădinile cu culorile lor pâlpâitoare de arlechini.

– Nu sunt îndrăzneaţă. Sunt o visătoare nehotărâtă. Ştii ce visez?

– Nu, clătină Genevieve din cap, cu o privire de-a dreptul fascinată.

– Visez că tata mă va lăsa să călătoresc, înainte de a trebui să-mi asum vreo responsabilitate de familie.

– La Norwich?

– Nu, nu în capitală – la urma urmelor este la fel ca Boston, doar că-i mai mare, şi oricum voi merge acolo ca să termin şcoala. Nu, aş vrea să călătoresc pe alte planete şi să văd cum trăiesc oamenii de-acolo.

– Dumnezeule! Să călătoreşti c-o navă stelară, ast-ar fi extraordinar. Pot să vin şi eu? Te rog!

– Dacă eu voi merge, atunci cred că tata va trebui să te lase şi pe tine când o să-mplineşti vârsta. Aşa ar fi cinstit.

– Pe mine n-o să mă lase niciodată. N-am voie nici măcar să merg la dans.

– Dar te strecori pe lângă Nanny şi te uiţi oricum.

– Da!

– Păi…

– Da' el n-o să mă lase…

Louise surâse faţă de tonul plângăreţ al surorii ei.

– E numai un vis.

– Tu faci întotdeauna ca visurile să ţi se transforme în realitate. Eşti atât de isteaţă…

– Nu vreau să schimb lumea asta cu idei noi, rosti Louise pe jumătate pentru sine. Vreau doar să fiu lăsată să ies, măcar o dată! Totul de aici este atât de înregimentat, de legat de muncă… În unele zile mă simt ca şi cum mi-aş fi trăit deja viaţa.

– William te-ar putea lua de-aici. Ar putea cere un voiaj stelar în luna de miere; tata n-ar putea să refuze aşa ceva.

– Oho-ho! Afurisită obraznică ce eşti!

Schiţă leneş o lovitură cu palma spre capul surorii ei, însă Genevieve fugise deja din locul respectiv.

– Lună de miere! Lună de miere! scandă Genevieve atât de tare, încât până şi caii din apropiere înălţară capetele. Louise pleacă-n luna de miere!

Îşi ridică fustele şi o luă la fugă, zburând cu picioarele lungi şi zvelte peste iarba smălţuită de flori.

Louise porni în urmărirea ei, şi cele două fete chicotiră şi ţipară de încântare, alergând şi speriind fluturii din faţa lor.

* * *

Lady Macbeth ieşi în sistem după ultimul salt şi Joshua îşi îngădui o răsuflare de uşurare silenţioasă pentru că mai erau intacţi. Călătoria de la Lalonde fusese *îngrozitoare.*

În primul rând, Joshua descoperise că nici nu-i plăcea şi nici nu avea încredere în Quinn Dexter. Intuiţia îi spunea că ceva era foarte, foarte în neregulă cu bărbatul acela. În neregulă într-un chip pe care nu-l putea defini; Dexter părea să golească viaţa dintr-o cabină când intra. Şi comportamentul îi era straniu; nu avea un instinct, un ritm natural pentru evenimente sau conversaţie, de parcă ar fi funcţionat cu un decalaj de două secunde faţă de realitate.

Dacă Joshua l-ar fi întâlnit în carne şi oase pe spaţioportul Lalondei, probabil că nici nu l-ar fi acceptat ca pasager,

indiferent câţi bani ar fi avut în discul de credit. Acum era prea târziu. Deşi, din fericire, Dexter îşi petrecuse majoritatea timpului singur în cabina sa, jos în capsula C, ieşind doar la mese şi la baie.

Acela fusese unul dintre comportamentele lui mai raţionale. După ce ajunsese la bord, examinase iute şi cu suspiciune pereţii despărţitori compacţi, după care remarcase:

– Nu-mi mai aduceam aminte câtă mecanizare există într-o navă stelară.

„Uitase”? Joshua nu putuse înţelege remarca aceea. Cum ai putea uita felul în care arată o navă stelară?

Cea mai stranie fusese însă totala lui incompetenţă în imponderabilitate. Dacă ar fi fost întrebat, Joshua ar fi zis că individul nu mai fusese niciodată în spaţiul cosmic. Ceea ce era ridicol, întrucât era manager de vânzări itinerant. Un manager lipsit de nanonice neurale. Şi care purta permanent pe chip o expresie speriată. Existaseră chiar ocazii în care Joshua îl surprinsese tresărind la auzul unui zăngănit metalic dinspre sistemele capsulei sau la scârţâitul structurii de rezistenţă când se aflau în perioadele de acceleraţie.

Desigur, ţinând seama de performanţele lui *Lady Mac* în timpul voiajului, partea aceea a comportamentului lui Dexter era aproape de înţeles. Joshua însuşi avusese parte de destule momente neplăcute în timpul zborului. Se părea că nu exista niciun sistem la bord care să nu fi suferit vreun soi de perturbare de când părăsiseră orbita Lalondei. Voiajul care ar fi trebuit să fie banal şi să dureze patru zile se prelungise până la o săptămână, iar echipajul se luptase cu oscilaţii energetice, pierderi de date, pene ale servomotoarelor şi zeci de mici defecţiuni sâcâitoare. Joshua detesta să se gândească la ce se va petrece când va înmâna jurnalul de întreţinere inspectorilor de la Consiliul Astronautic al Confederaţiei – probabil că aveau să insiste pentru o revizie generală. Bine măcar că funcţionaseră nodurile de salt, deşi el începuse să aibă îndoieli până şi în privinţa lor.

Dataviză calculatorului de zbor să deplieze panourile de termopurjare şi extinse tijele senzorilor. Alarme de eroare îi răsunară în minte; unul dintre panouri refuza să se deschidă mai mult de jumătate şi trei tije erau înţepenite în locaşuri.

– Iisuse! mârâi el.

Se auziră murmure din partea celorlalţi membri ai echipajului,

prinşi în curele pe cuşetele lor de o parte şi cealaltă a sa.

– Crezusem c-ai reparat căcatu-ăla de panou! zbieră Joshua spre Warlow.

– L-am reparat, bubui răspunsul cosmonikului. Dacă tu crezi că te poţi descurca mai bine, pune-ţi costumul şi du-te afară.

Joshua îşi trecu o palmă peste frunte.

– Vezi ce poţi face, rosti el morocănos.

Warlow bodogăni ceva ininteligibil şi comandă curelelor să-l elibereze. Se trase către trapa deschisă. Ashly se eliberă, de asemenea, şi porni după el să-l ajute.

Datele senzorilor soseau dinspre tijele funcţionale. Calculatorul de zbor începu să urmărească stele apropiate pentru a oferi o poziţionare precisă pentru astronavigaţie. Cu iluminarea sa divergentă, Norfolk părea neobişnuit de mică pentru o planetă terracompatibilă. Joshua nu avu timp să-şi facă griji în privinţa asta, deoarece senzorii raportau impulsuri laser radar care ricoşau din blindaj, iar câmpul de distorsiune al unui şoim-de-vid se fixase pe ei.

– Iisuse, acum ce mai este? exclamă el în clipa în care poziţionarea de la astronavigaţie îi lunecă în minte.

Lady Mac translatase la două sute nouăzeci de mii de kilometri deasupra lui Norfolk, cu mult în afara zonei de ieşire desemnate a planetei. Icni sonor şi datavizä iute antenei de comunicaţii să le transmită codul de identificare. Navele Marinei Confederaţiei care patrulau lângă Norfolk aveau să înceapă foarte repede s-o folosească pe *Lady Mac* ca ţintă de antrenament.

Norfolk era aproape unică printre planetele terracompatibile din Confederaţie prin faptul că nu avea o reţea defensivă strategică. Nu exista industrie de înaltă tehnologie, nici colonii asteroidale pe orbită şi ca atare nimic care să merite să fie furat. Nu era necesară o protecţie împotriva navelor de mercenari şi piraţi; cu excepţia celor două săptămâni din fiecare an când navele stelare veneau să-şi ia încărcăturile de Lacrimile Norfolk.

Când planeta se apropia de mijlocul-verii, o escadrilă din Flota a VI-a a Marinei Confederaţiei era plătită de guvernul planetar pentru misiunea de protecţie. Misiunea aceea era foarte populară printre echipaje; după plecarea navelor comerciale, li se îngăduia să coboare în învoiri pe planetă, unde erau trataţi pe picior mare şi fiecare membru de echipaj primea din partea

guvernului recunoscător câte o sticlă specială, jumătate dintre cele obişnuite, de Lacrimile Norfolk.

Servomotoarele antenei de comunicaţii principale a lui *Lady Macbeth* se rotiră o dată, apoi încetară să mai funcţioneze. Semnale de pierdere a energiei apărură pe schema datavizată de calculatorul de zbor în creierul lui Joshua.

– În pizda mă-sii, nu pot să cred ce se-ntâmplă! Sarha, rezolvă cu nenorocit-aia de-antenă!

Cu coada ochiului, o văzu pe femeie activând consola de lângă cuşeta ei şi direcţionă codul de identificare a lui *Lady Mac* prin antena ei omnidirecţională.

Un canal radio inter-nave învie, şi consola de comunicaţii direcţionă datavizarea în nanonicele neurale ale lui Joshua.

– Navă stelară *Lady Macbeth,* aici nava *Pestravka* din Marina Confederaţiei. Te-ai materializat în afara zonelor de ieşire desemnate pentru navele stelare, ai necazuri?

– Mulţumesc, *Pestravka,* datavizä Joshua. Am nişte defecţiuni de sistem, îmi cer scuze că am cauzat panică.

– Care este natura defecţiunilor?

– Erori de senzori.

– Aşa ceva este destul de simplu de soluţionat; dacă informaţiile de ghidare nu erau corecte, n-ar fi trebuit să efectuezi saltul în sistem.

– Mai du-te-n mă-ta, mârâi Melvin Ducharme de pe cuşeta sa.

– Procentajul de eroare a devenit abia acum vizibil, zise Joshua. Actualizăm…

– Ce s-a întâmplat de fapt cu antena principală de comunicaţii?

– Supraîncărcarea servomotorului – este programat pentru înlocuire.

– Activeaz-o pe cea de rezervă.

Sarha emise un pufnet de indignare.

– Dacă-i place, o să-ndrept un maser spre el. O să recepţioneze salva aia tare şi-al dracu' de clar.

– O fac chiar acum, *Pestravka,* zise Joshua fulgerând-o din priviri pe Sarha.

Se rugă fierbinte în gând pe când tija nervurată a celei de-a doua antene glisă din carcasa de siliciu negru a lui *Lady Macbeth* şi se deschise ca o floare. Se roti şi se orientă spre *Pestravka.*

– Datavizez o copie a acestui incident către oficiul de pe

Norfolk al Consiliului Astronautic al Confederaţiei, continuă ofiţerul din *Pestravka.* Şi voi adăuga recomandarea de a-ţi examina certificatul pentru ieşire în spaţiu.

– Mulţumesc foarte mult, *Pestravka.* Avem acum autorizaţia de a contacta controlul zborurilor civile pentru un vector de apropiere? N-aş vrea să se tragă în mine doar pentru că nu ţi-am cerut mai întâi permisiunea.

– Nu-ţi forţa norocul, Calvert. Mi-ar fi foarte uşor să aloc două săptămâni pentru percheziţia calelor tale.

– Se pare că reputaţia ţi-a luat-o înainte, comentă Dahybi Yadev după ce *Pestravka* întrerupse legătura.

– Să sperăm că n-a ajuns încă la suprafaţa planetei, zise Sarha.

Joshua alinie antena secundară cu satelitul de comunicaţii al controlului zborurilor civile şi căpătă permisiunea de a intra pe o orbită de parcare. Cele trei tuburi de fuziune ale lui *Lady Mac* înviară, expediind râuri lungi de plasmă înceţoşată, iar nava stelară acceleră spre planetă la o zecime de *g.*

* * *

Cioburi de lumină scânteiau în lumea vacantă a lui Quinn, însoţite de zgrepţănări slabe. Era ca şi cum rafale intermitente de ploaie luminoasă cădeau prin fisuri dintr-un univers exterior. Unele fascicule de lumină licăreau în depărtare, altele se spărgeau peste el. Când o făceau, bărbatul vedea imaginile pe care le purtau.

O ambarcaţiune. Una dintre cele comerciale, şubrede, de pe Quallheim, cu niţel mai mult decât o plută improvizată. Gonea în aval.

O aşezare de clădiri din lemn. Durringham în ploaie.

O fată.

O cunoştea. Marie Skibbow, goală, legată cu o funie de un pat.

Inima îi bubuia în linişte.

– Da, spuse glasul pe care el îl cunoştea dinainte, din poieniţa junglei, glasul care ieşea din Noapte. M-am gândit c-o să-ţi placă asta.

Marie se smucea disperată în legături, iar trupul îi era pe atât de lasciv pe cât şi-l închipuise cândva imaginaţia sa.

– Ce vrei să faci cu ea, Quinn?

Ce să facă? Ce *n-ar fi putut* cu un corp atât de minunat? Oho,

oho-ho, cum avea să mai sufere sub el.

– Eşti respingător. Dar teribil de util.

Energia se răsuci nerăbdătoare în trupul său şi o fantasmă apăru şi se suprapuse realităţii. Interpretarea lui Quinn a formei fizice pe care o putea asuma Fratele Domnului dacă El ar fi ales vreodată să Se materializeze în carne şi oase. Şi ce carne… Capabilă de cele mai teribile asalturi, amplificând toate degradările pe care secta îl învăţase vreodată.

Fluxul de putere supranaturală atinse un vârf triumfător, deschizând o falie în vidul teribil din lumea de dincolo, aşa că un altul ieşi să preia posesia în timp ce Marie implora şi plângea.

– Înapoi, Quinn.

Şi imaginile se contractară, revenind la fasciculele ceţoase de lumină pâlpâitoare.

– Tu nu eşti Fratele Luminii! răcni Quinn în neant.

Furia faţă de recunoaşterea trădării îi acutiza percepţiile, lumina deveni mai strălucitoare, iar sunetele mai puternice.

– Bineînţeles că nu. Sunt mai rău decât el, mai rău decât orice diavol mitic. Noi toţi suntem aşa.

Râsete reverberară prin universul-temniţă, torturându-l.

Timpul diferea profund aici…

Un avion spaţial.

O navă stelară.

Incertitudine. Quinn o simţi curgând prin el ca un flux de hormoni. Maşinăria electrică de care depindea acum ricoşă de la corpul său înstrăinat, ceea ce făcu ca dependenţa să-i fie şi mai profundă, pe măsură ce aparatele delicate se decuplară unul câte unul. Incertitudinea lăsă loc fricii. Corpul îi tremură când încercă disperat să liniştească într-un fel curentul de energie exotică ce i se infiltrase în fiecare celulă.

Nu era omnipotent, înţelese Quinn; ceea ce-i controla trupul nu era atotputernic, ci avea limite. Lăsă cioburile şi fragmentele de lumină să îmbibe ce-i mai rămăsese din minte şi se concentră asupra imaginilor, a cuvintelor pe care le auzea. Privi, aşteptă, încercă să înţeleagă.

* * *

Syrinx îşi spuse că Boston era oraşul cel mai încântător pe care-l văzuse în paisprezece ani de călătorii prin Confederaţie, chiar mai frumos decât enclavele adăpostite, de case, din habitatele de pe orbita lui Saturn în care se născuse ea. Toate

locuinţele erau construite din piatră, cu ziduri groase care să ţină căldura afară în timpul verii lungi, apoi s-o păstreze pe durata iernii la fel de lungi. Cele mai multe aveau un etaj, iar unele dintre cele mai mari aveau două etaje; în faţă existau grădiniţe cu gărduleţe şi în spate se întindeau şiruri de grajduri. Caprifoiul şi iedera terestre erau plante agăţătoare populare pentru acoperirea pietrei, în timp ce coşurile cu plante atârnătoare ofereau pete vesele de culoare pentru majoritatea verandelor. Acoperişurile erau întotdeauna abrupte, pentru a face faţă zăpezilor abundente, iar ţiglele din ardezie cenuşie alternau cu panourile solare negru-tăciune, în şabloane geometrice plăcute. Lemnul era ars pentru a produce căldură şi uneori pentru gătit, astfel că exista o pădure de hornuri care se ridicau prin capetele frontoanelor, sfârşindu-se prin pălării din lut roşu, cu părţile superioare complicat împodobite. Indiferent dacă erau private, publice sau comerciale, toate clădirile erau individualizate, având genul de caracter imposibil pe planetele unde era uzuală producerea în masă a facilităţilor. Toate străzile largi aveau caldarâm, şi în lungul lor se înşiruiau felinare înalte din fier forjat. Abia după o vreme femeia înţelese că, deoarece nu existau mecanoizi sau servitori, absolut toate cuburile mici din granit fuseseră aşezate manual de oameni – cât timp şi ce eforturi necesitaseră! Trotuarele erau adumbrite de copaci, în principal pini-analogi specifici lui Norfolk, printre care se aflau şi plante perene terestre modificate genetic. Traficul era alcătuit exclusiv din biciclete, scutere pe trei roţi (foarte puţine şi conduse în majoritate de adolescenţi), cai, trăsuri şi căruţe trase de cai. Syrinx văzuse şi dube electrice, însă numai pe drumurile din jurul periferiei, iar acelea erau vehicule de la ferme.

După ce ieşiseră din Vamă (un serviciu mult mai riguros decât Controlul Paşapoartelor), găsiseră trăsurile-taxi trase de cai care aşteptau lângă turnul aerodromului. Syrinx surâsese larg, iar Tula scăpase un geamăt de exasperare. Totuşi, cea pe care o luaseră avea amortizoare bune şi oferise o călătorie rezonabil de lină în oraş. Urmând sfatul lui Andrew Unwin, închiriaseră odăi la Wheatsheaf, un han aflat pe malul unuia dintre râurile în jurul cărora se dezvoltase aşezarea.

După ce despachetaseră şi mâncaseră un prânz uşor în curte, Syrinx şi Ruben luaseră altă trăsură spre Penn Street, cu preţioasa unitate frigorifică pe podea, lângă picioarele lor.

Ruben privea cu un aer mulţumit traficul şi pietonii. Membrii echipajelor navelor stelare erau lesne de remarcat: hainele lor din ţesături sintetice păreau curios de spălăcite prin comparaţie cu veşmintele localnicilor. Vara, bostonienii favorizau culorile vii şi stilurile neconvenţionale; anul acesta vestele scurte şi multicolore erau la modă în rândul băieţilor, pe când fetele purtau fuste din tul cu pliseuri cu modele circulare îndrăzneţe (tivurile depăşeau întotdeauna genunchii, observă el cu tristeţe). Parcă ar fi păşit în istoria dinaintea zborurilor spaţiale, deşi bănuia că nicio perioadă istorică de pe Pământ nu fusese mai curată ca aceasta.

– Penn Street, şefu'! strigă vizitiul când calul coti pe un drum paralel cu râul Gwash.

Era sectorul comercial al oraşului, cu cheiuri de descărcare înşiruite în lungul apei, înapoia cărora se ridica un rând lung de antrepozite uriaşe. Aici întâlniră pentru prima oară camioane electrice. În capătul îndepărtat al drumului prăfuit se vedea un triaj.

Ruben privi şirul de antrepozite, şantiere şi birouri animate, perfect conştient de uitătura fierbinte a lui Syrinx pe ceafa sa. Gânduri sarcastice începură să-i roiască prin minte. Drayton's Import nu era *pe* Penn Street, ci era *însăşi* Penn Street. Numele se zărea pe firmele tuturor clădirilor.

– Încotro, şefu'? întrebă vizitiul.

– La Biroul Central, răspunse Ruben.

Ultima dată când fusese aici, Drayton's Import consta dintr-un singur birou într-un antrepozit închiriat.

Biroul Central se dovedi a fi o clădire înghesuită între două antrepozite la mijlocul străzii, pe partea râului. Ferestrele sale arcuite aveau rame din fier, iar pe zid, lângă uşa dublă, exista o placă mare de alamă impecabil lustruită. Trăsura opri în faţa scării curbe cu trepte din piatră.

– Se pare că moş Dominic Kavanagh se descurcă bine, comentă Ruben când coborâră.

Îi întinse vizitiului o guinee, cu o monedă de six penny ca bacşiş. Privirea lui Syrinx ar fi putut tăia şi diamante.

– Moş Dominic e unul dintre cei mai buni. Băiete, ce-am mai chefuit împreună – el ştie toate puburile din oraş.

Ruben se întrebă pe cine dorea să liniştească prin asemenea lăudăroşenii.

– Cu cât timp în urmă, *exact,* a fost asta? întrebă Syrinx când intrară în recepţie.

– Vreo cincisprezece-douăzeci de ani, propuse Ruben rapid.

Era sigur că aşa fusese, deşi avea sentimentul oribil că Dominic avusese aceeaşi vârstă cu el. „Ăsta-i necazul când serveşti la bordul unui şoim-de-vid”, gândi el, „toate zilele seamănă între ele şi toate sunt înghesuite laolaltă. De unde să ştiu eu data exactă?”

Recepţia avea pardoseala din marmură negru şi alb, iar o scară largă suia pe peretele îndepărtat. La zece metri de uşă, o tânără stătea îndărătul unei tejghele, alături de un portar în uniformă.

– Aş dori să-l văd pe Dominic Kavanagh, i se adresă Ruben voios. Spune-i doar că Ruben s-a-ntors în oraş.

– Îmi pare rău, domnule, rosti ea, nu cred că aici lucrează cineva cu numele acesta.

– El este proprietarul lui Drayton’s Import, făcu disperat Ruben.

– Kenneth Kavanagh deţine această afacere, domnule.

– Ah…

– Nu-l putem vedea pe el? întrebă Syrinx. Am venit tocmai de pe Pământ.

Femeia examină uniforma-combinezon albastră a lui Syrinx, cu steaua argintie.

– În ce problemă, doamnă căpitan?

– Ca toată lumea, caut o încărcătură.

– Să mă interesez dacă domnul Kavanagh este prezent.

Femeia ridică un receptor incrustat cu perle.

Peste opt minute erau conduşi în cabinetul lui Kenneth Kavanagh de la ultimul etaj. Jumătate dintr-un perete era o fereastră arcuită care oferea panorama râului. Barje late lunecau peste apa întunecată şi netedă, demne ca nişte lebede.

Kenneth Kavanagh se apropia de patruzeci de ani, avea umeri largi şi purta un costum elegant gri-fer, cămaşă albă şi cravată roşie din mătase. Părul negru ca pana corbului era pieptănat pe spate şi strălucea de gel.

Syrinx aproape că nu-l băgă deloc în seamă. În încăpere se mai afla un bărbat, pe la douăzeci şi cinci de ani, cu chip plat, maxilare pătrate şi o claie de păr arămiu, pieptănat cu o cărare aproximativă. Avea genul de conformaţie pe care femeia o

asocia sportivilor sau (mai probabil pe planeta aceasta) muncitorilor în aer liber. Costumul îi era croit din material gri-verzui lucitor. Mâneca stângă a hainei era goală, prinsă de flanc. Până atunci Syrinx nu mai văzuse niciodată un om fără un membru.

Te holbezi, o avertiză Ruben când strânse mâna cu Kenneth.

Syrinx simţi că i se înroşesc urechile.

Dar ce-i cu el?

Nimic. Pe planeta asta nu sunt permise cuvele de clonare.

Asta-i absurd! Îl sileşte să-şi trăiască viaţa schilod. N-aş putea dori aşa ceva nimănui.

Tehnologia medicală este domeniul în care se duc marile dezbateri despre ce ar trebui şi ce n-ar trebui să fie permis. Iar clonarea completă este destul de avansată.

Syrinx se redresă şi întinse mâna lui Kenneth. El o salută, apoi îl prezentă pe celălalt bărbat:

– Vărul meu, Gideon.

Îşi strânseră mâinile, şi Syrinx se sili să evite contactul vizual. Tânărul avea un aer atât de înfrânt, încât ameninţa s-o târască şi pe ea spre fundul mizeriei sale private.

– Gideon este asistentul meu, spuse Kenneth, învaţă rosturile afacerii, pornind de jos.

– Aşa pare să fie cel mai bine, zise Gideon Kavanagh cu glas încet. În prezent, nu pot administra domeniul familiei. Aşa ceva ar necesita o implicare fizică foarte mare.

– Ce s-a întâmplat? se interesă Ruben.

– Am căzut de pe cal. Ghinion, pur şi simplu. Căderile fac parte din călărie. Am aterizat însă prost, şi un stâlp de gard mi-a străpuns umărul.

Syrinx îi oferi o grimasă ineficientă de simpatie, neştiind ce să comenteze. *Oenone* era în mintea ei, iar prezenţa lui în sine constituia un sprijin enorm.

Kenneth indică scaunele din faţa biroului său din lemn alburiu.

– Mă bucur realmente de prezenţa dumitale aici, doamnă căpitan.

– Cred că în ultima săptămână ai spus cuvintele astea la destui căpitani, comentă ea sec, aşezându-se.

– Da, la destui, recunoscu Kenneth, însă întotdeauna primim cu plăcere un căpitan aflat la prima lui vizită. Unii dintre colegii

mei exportatori manifestă o atitudine mai blazată în privinţa produsului planetei noastre, spunând că cererea va exista mereu. Eu consider că puţină căldură în relaţii nu poate strica niciodată, mai ales fiindcă-i acel produs de care este dependentă întreaga noastră economie. Aş detesta să văd pe cineva atât de descurajat, încât să nu mai revină.

– Eu voi avea motive de descurajare?

Bărbatul desfăcu mâinile.

– Întotdeauna mai există şi asemenea cazuri. Care este capacitatea navei dumitale?

– *Oenone* poate să încarce şapte sute de tone.

– Atunci mă tem că o oarecare dezamăgire va fi chiar inevitabilă.

– Moş Dominic păstra întotdeauna nişte lăzi pentru un troc decent, interveni Ruben. Iar noi avem exact aşa ceva în minte.

– L-ai cunoscut pe Dominic Kavanagh? întrebă Kenneth brusc interesat.

– Da. E tatăl tău?

– Răposatul meu bunic.

Umerii lui Ruben se gârboviră.

– Păcat… a fost un chefliu bătrân şi minunat.

– Da, chiar aşa a fost, şi toţi îi simţim în mod acut lipsa înţelepciunii.

– A murit de moarte bună?

– Da. Acum douăzeci şi cinci de ani.

– Douăzeci şi cinci…

Ruben păru să se piardă în reverie.

Îmi pare rău, îi spuse Syrinx.

Douăzeci şi cinci de ani… Asta înseamnă că am fost aici acum treizeci şi cinci de ani sau poate şi mai de mult. Să fiu al naibii, nimic nu-i mai penibil decât un moş penibil!

– Ai menţionat un troc, zise Kenneth.

Syrinx atinse cu palma unitatea frigorifică aşezată pe podea lângă scaunul ei.

– Cele mai bune produse de pe Atlantis.

– Aha, o alegere înţeleaptă. Pot să vând întotdeauna delicatesele de pe Atlantis; propria mea familie va mânca jumătate din ele. Ai un inventar?

Syrinx îi întinse un teanc de foi. Observă că pe birou nu exista vreun bloc procesor, deşi vedea o tastatură şi un holoecran mic.

Kenneth citi toată lista, arcuind sprâncenele în semn de apreciere.

– Excelent, văd că ai adus portocalcan, ăsta se numără printre favoriţii mei.

– Atunci ai noroc, în frigiderul ăsta sunt vreo cinci fileuri. Poţi verifica dacă într-adevăr corespund standardelor.

– Sunt convins că da.

– Aş dori totuşi să-i accepţi conţinutul ca pe un cadou pentru ospitalitatea oferită.

– Este foarte amabil din partea dumitale, Syrinx.

Începu să bată la tastatură, în orb, privind direct holoecranul. Syrinx era sigură că degetele nu i s-ar fi putut mişca atât de rapid.

– Din fericire familia mea are acţiuni în mai multe livezi de trandafiri de pe Kesteven, rosti Kenneth. Aşa cum ştiţi, noi nu putem vinde în mod oficial Lacrimile Norfolk până la mijlocul-verii, când rodeşte noua cultură, însă pot folosi un sistem de alocare neoficial intern. Şi văd că vărul meu Abel are o serie de lăzi nerevendicate – el deţine domeniul Eaglethorpe din sudul Kestevenului. În districtul acela se produce un buchet foarte rezonabil. Din păcate, nu-ţi pot oferi o cală plină, dar cred că este posibil să te asigurăm de şase sute de lăzi de Lacrimi îmbuteliate, ceea ce înseamnă aproape două sute de tone.

– Pare destul de mulţumitor, încuviinţă Syrinx.

– Mă bucur. Atunci ne mai rămâne doar să negociem un preţ.

* * *

Andrew încărcă flekul paşaport al lui Quinn în blocul său procesor, şi unitatea încetă imediat să mai funcţioneze. Băiatul bătu cu încheieturile degetelor în ea, dar nu se întâmplă nimic. Cei trei bărbaţi din avionul spaţial îl priveau cu atenţie. Andrew ştia că obrajii îi deveniseră strălucitor de stacojii. Nu-i plăcea să se gândească la ce va spune tatăl lui. Ofiţerul de Paşapoarte era un post important.

– Mulţumesc, domnule.

Cu un aer jalnic, Andrew îi înmână flekul necitit lui Quinn, care-l luă fără să comenteze nimic. Mel continua să latre, din depărtare, ascunzându-se după roata din faţă a bicicletei. Câinele nu se oprise din clipa în care grupul coborâse pe scara ecluzei depliată din avionul spaţial.

Iar ziua mersese atât de bine… până la asolizarea avionului

spaţial din *Lady Macbeth.*

– Gata? strigă Joshua ca să acopere lătrăturile câinelui.

– Da, vă mulţumesc, domnule căpitan. Bun sosit pe Norfolk! Sper că veţi găsi marfă.

Joshua îi surâse larg şi-i făcu semn să se apropie. Ei doi se îndepărtară de Quinn şi Ashly, care aşteptau la piciorul scării, şi câinele îi urmă cu urechile lăsate pe spate.

– A fost amabil din partea ta să ne rezolvi cu atât de multă promptitudine, spuse Joshua. Văd că aerodromul este foarte animat.

– Este meseria mea, domnule căpitan.

Joshua scoase din buzunarul uniformei un teanc de franci Lalonde care-i rămăseseră şi extrase din el trei bancnote.

– Apreciez gestul ăsta.

Bancnotele din plastic fură îndesate în mâna băiatului. Zâmbetul reapăru pe chipul său.

– Spune-mi, te rog, urmă Joshua pe un ton ceva mai scăzut. O persoană căreia i se pot încredinţa problemele de paşapoarte trebuie să ştie cum merg lucrurile pe aici, care-s rosturile, este?

Andrew aprobă din cap, simţindu-se prea nervos ca să vorbească. „Care rosturi?”

– Am auzit că pe Norfolk există unele familii destul de importante. Tu ştii care-i cea mai influentă aici, pe Kesteven?

– Cred că familia Kavanagh, domnule căpitan. În familia asta sunt zeci şi zeci de nobili adevăraţi; au ferme, reşedinţe şi afaceri pe toată insula.

– Au şi livezi de trandafiri?

– Da, câteva dintre domeniile lor îmbuteliază chiar ele Lacrimi.

– A-ntâia! Acum o-ntrebare foarte importantă: ştii cine se ocupă de vânzările lor pentru extraplanetari?

– Da, domnule căpitan, răspunse băiatul mândru. (Teancul de bancnote foşnitoare rămăsese în mâna căpitanului şi se strădui din răsputeri să nu se holbeze la el.) Kenneth Kavanagh este cel pe care-l căutaţi. Dacă există cineva care să vă poată găsi o încărcătură, el este acela.

Fură numărate zece bancnote.

– Unde-l pot găsi?

– Compania Drayton’s Import, pe Penn Street.

Joshua îi întinse bancnotele.

Andrew le împături cu vioiciune practicată şi le înfundă în

buzunarul şortului. După ce se îndepărtă cu douăzeci de metri de avionul spaţial, blocul procesor piui discret. Redevenise complet funcţional. Băiatul îl privi stupefiat, apoi strânse din umeri şi pedală către avionul spaţial care tocmai asoliza.

* * *

Judecând după atitudinea iniţială a recepţionerei, Joshua bănui că nu era primul căpitan de navă stelară care bătuse în săptămâna aceea la uşa lui Drayton's Import. Izbuti totuşi să-i prindă privirea când duse la ureche receptorul incrustat cu perle şi obţinu un surâs sfios.

– Domnul Kavanagh te aşteaptă, căpitane Calvert, rosti ea.

– A fost foarte amabil din partea ta să insişti în favoarea mea.

– Câtuşi de puţin.

– Mă întreb dacă mi-ai putea recomanda un restaurant decent pentru diseară. Asociatul meu şi cu mine am sărit peste ultimele mese şi abia aşteptăm să ne relaxăm. Poate chiar un local pe care-l frecventezi tu?

Ea îşi îndreptă spinarea timid, şi tonul vocii i se ridică la un nivel monden.

– Uneori merg la Metropole, spuse nepăsător.

– Atunci sunt convins că trebuie să fie încântător.

Ashly înălţă ochii spre cer într-o implorare mută.

Mai trecu un sfert de oră înainte să fie conduşi în cabinetul lui Kenneth Kavanagh. Joshua nu se feri de contactul vizual cu Gideon, când Kenneth făcu prezentările. Avea impresia clară că victima amputării îşi controla o nervozitate extremă, îşi menţinea chipul prea rigid, ca şi cum s-ar fi temut să trădeze emoţii. Apoi îşi dădu seama că Kenneth îi urmărea propriile sale reacţii. Situaţia aceea avea ceva anormal…

Kenneth le oferi să ia loc pe scaunele din faţa biroului, pe când Gideon le explica felul în care-şi pierduse braţul. Joshua gândi că restricţia impusă clonării medicale era dură, deşi putea aprecia motivaţia. Odată ce trăsese o linie, Norfolk trebuia s-o respecte. Planeta dorea o cultură pastorală stabilă. Dacă deschideai uşa pentru o tehnologie medicală, unde te opreai? Era bucuros că nu trebuia să decidă el asta.

– Este prima dumitale vizită pe Norfolk, căpitane? întrebă Kenneth.

– Da. Am început să zbor abia anul trecut.

– Serios? Ei bine, îmi place mereu să-i salut pe căpitanii aflaţi

la prima lor vizită aici. Cred că este important să clădeşti contacte personale.

– Mi se pare o politică bună.

– Exportul de Lacrimile Norfolk este esenţa vieţii noastre şi nu mi se pare o opţiune înţeleaptă să-i nemulţumim pe căpitanii de nave stelare.

– Sper că nu voi fi nemulţumit.

– Acelaşi lucru îl sper şi eu. Încerc să procedez astfel încât nimeni să nu plece cu mâinile goale, deşi trebuie să înţelegi că există un nivel ridicat al cererii, iar eu am clienţi vechi cărora le datorez o anume loialitate. Iar cei mai mulţi dintre ei au venit aici de mai bine de o săptămână. Trebuie să-ţi spun că ai amânat cam mult sosirea. La ce încărcătură te-ai gândit?

– *Lady Mac* poate transporta fără probleme o mie de tone.

– Căpitane Calvert, unii dintre clienţii mei cei mai vechi nu capătă atâtea lăzi.

– Am pentru dumneata o propunere de troc care să echilibreze parţial preţul.

– Un troc este întotdeauna util, desigur; deşi legile importului pe Norfolk sunt destul de stricte. Nu aş putea să le încalc, ba nici chiar să le ocolesc. Trebuie să mă gândesc la reputaţia familiei.

– Înţeleg perfect, aprobă Joshua.

– Mă bucur. Ce anume ai adus?

– Lemn.

Kenneth se holbă stupefiat la el, după care izbucni în râs. Până şi expresia sumbră a lui Gideon se mai înveseli puţin.

– Lemn? Vorbeşti serios? făcu Kenneth. Cala navei dumitale este plină cu lemn?

– O mie de tone.

Joshua dezactivă etanşeizarea genţii sale de umăr şi scoase prisma neagră de mayope pe care o adusese. O alesese special din şantierul de cherestea de pe Lalonde. Era o pană standard, lungă de douăzeci şi cinci de centimetri, dar coaja era încă ataşată şi, mai important, avea o crenguţă cu câteva frunze scorojite. Îi dădu drumul în mijlocul mesei, unde bubui înfundat.

Kenneth se opri din râs şi se aplecă înainte.

– Dumnezeule…

O ciocăni cu o unghie, după aceea o lovi mai tare cu încheieturile degetelor. Fără un cuvânt, Joshua îi întinse o daltă din oţel inoxidabil.

Kenneth lovi lemnul cu lama ascuţită.
– Nici măcar nu-l pot zgâria…
– În mod normal, ai nevoie de o lamă cu fisiune pentru a tăia mayope, însă poate fi tăiat cu ferăstraiele mecanice pe care am văzut că le aveţi pe Norfolk, spuse Joshua. Deşi este înfiorător de greu. Aşa cum îţi poţi imagina, după ce este adus la forma dorită, uzura este infimă. Mă aştept ca meşteşugarii voştri să poată veni cu unele aplicaţii interesante dacă-şi pun mintea s-o facă.
Kenneth ridică lemnul într-o mână pentru a-i testa greutatea, iar cu mâna cealaltă îşi frecă buza inferioară.
– Mayope se numeşte?
– Exact, provine de pe planeta Lalonde. Este o planetă tropicală, aşa că lemnul nu va creşte aici, pe Norfolk. Oricum, nu fără modificări genetice extensive.
Se uită la Gideon, care stătea înapoia scaunului lui Kenneth. Bărbatul trăda admiraţie pentru lemn, dar nu era foarte implicat, în niciun caz ca vărul lui mai vârstnic. Oare un asistent n-ar fi trebuit să pună măcar o întrebare? Totuşi nu scosese nicio vorbă de când fusese prezentat. De ce era prezent? În mod instinctiv, Joshua ştiu că motivul era important. Dacă familia Kavanagh era atât de importantă pe cât părea, nici chiar un olog nu şi-ar fi irosit timpul stând într-un birou fără să facă nimic.
Se gândi din nou la Ione. „Ai încredere în tine când e vorba despre oameni”, îi spusese ea.
– Ai mai fost şi la alţi importatori cu lemnul ăsta? întrebă Kenneth precaut.
– Am sosit abia azi. Evident, am venit mai întâi la un Kavanagh.
– Căpitane, este extrem de curtenitor din partea dumitale să-mi onorezi familia în felul acesta. Şi aş dori realmente să-ţi întorc gestul. Sunt convins că putem conveni asupra unui aranjament. Aşa cum ştii, livezile de trandafiri nu au voie în mod legal să-şi vândă produsele înainte de a rodi noua recoltă, însă din fericire familia mea dispune de un sistem de alocare neoficial. Să văd ce pot găsi pentru dumneata.
Puse mayope jos şi începu să tasteze. Joshua îl privi drept în ochi pe Gideon.
– Înainte de acel accident tu ai dus o viaţă fizică foarte activă?
– Da, nobilii practică sporturile cu entuziasm. În lunile de iarnă nu sunt multe de făcut pe Kesteven, aşa că avem o gamă largă

de evenimente care să ne destindă. Accidentul meu a însemnat o lovitură grea.

– Aşadar, viaţa de birou nu prea ţi se potriveşte?

– Ţinând seama de circumstanţe, apreciez că este ocupaţia cea mai bună.

Kenneth se oprise din tastat.

– În imponderabilitate, urmă Joshua, n-ai fi la fel de restricţionat. Multe persoane cu probleme medicale duc vieţi cât se poate de împlinite în navele stelare şi staţiile industriale.

– Serios? făcu Gideon inexpresiv.

– Da. Poate că n-ar fi rău să te gândeşti la asta. Chiar acum am un loc liber la bordul lui *Lady Macbeth.* Munca este necalificată, dar decentă. Ai putea încerca vreme de un an Norfolk, să vezi dacă nu-ţi convine mai mult decât munca de birou. Dacă nu, te voi aduce înapoi când voi reveni după alt lot de Lacrimi, vara viitoare. Plata este rezonabilă şi toţi membrii de echipaj sunt asiguraţi. Îl privi drept în ochi pe Kenneth: Iar asta implică asigurare medicală completă.

– Este extraordinar de generos din partea dumitale, căpitane, rosti Gideon. Mi-ar face plăcere să accept condiţiile acelea. Aş încerca viaţa la bordul unei nave timp de un an.

– Bun sosit la bord!

Kenneth îşi reluă tastarea, apoi studie atent afişajul holoecranului.

– Ai noroc, căpitane Calvert. Cred că-ţi putem furniza trei mii de lăzi de Lacrimile Norfolk, ceea ce înseamnă aproximativ o mie de tone. Vărul meu Grant Kavanagh are dumbrăvi de trandafiri întinse în domeniul Cricklade şi încă n-a plasat toată recolta. Districtul acela produce un buchet absolut de mâna întâi.

– Minunat, zise Joshua.

– Sunt sigur că vărul Grant va dori să întâlnească un client aşa important, continuă Kenneth. În numele familiei, te invit pe dumneata şi pe domnul Hanson să locuiţi la Cricklade pe durata recoltei de la mijlocul-verii. Puteţi vedea cum sunt colectate faimoasele noastre Lacrimi.

* * *

Lumina dinspre Ducesă abia începea să-şi facă simţită prezenţa, când Joshua şi Ashly ieşiră din sediul Drayton’s Import. Scurta perioadă de întuneric de pe Norfolk lăsa loc luminii piticei roşii. Zidurile şi caldarâmul căpătau tonuri roz.

– Ai făcut-o! ţipă Ashly.

– Da, am făcut-o, încuviinţă Joshua.

– O mie de tone – n-am mai auzit pe nimeni pân-acum să capete aşa mult. Eşti afurisitul cel mai şmecher, abil şi iscusit pe care l-am întâlnit în toate secolele mele.

Îl cuprinse cu un braţ pe după gât şi-l târî spre strada principală.

– Dumnezeule, o să fim bogaţi! Asigurare medicală, să dea dracii! Joshua, eşti superb!

– O să-l punem pe Gideon în tau-zero până ajungem la Seninătate. O clinică n-ar avea nevoie de mai mult de opt luni ca să-i cloneze un braţ nou. Iar pentru restul timpului după aceea, se poate distra cu petrecerile lui Dominique. O să discut cu ea.

– Cum va reuşi să explice un braţ nou, când va reveni pe planetă?

– Iisuse, nu ştiu. Probabil ceva legat de magia muncii în imponderabilitate. Planeta asta-i îndeajuns de înapoiată ca s-o creadă.

Râzând, cei doi făcură semn unei trăsuri-taxi să oprească lângă ei.

* * *

Când Ducesa se înălţase binişor deasupra orizontului, trimiţându-şi razele stacojii pătrunzătoare să decoloreze oraşul, Joshua se instală pe un taburet din barul de pe chei al lui Wheatsheaf şi comandă un brandy local. Panorama dinapoia ferestrei era fascinantă, acoperind totul cu nuanţe de roşu. Unele culori erau aproape invizibile. Un convoi regulat de barje cobora pe râul străjuit de sălcii, cu cârmaci la timonele mari de la pupa.

Era superb, întregul oraş era un gigantic spectacol public grandios pentru turişti. Pe de altă parte, unii dintre locuitori duceau probabil vieţi incredibil de monotone, făcând acelaşi lucru zi după zi.

– În cele din urmă am dedus cum ai procedat, rosti un glas feminin în urechea lui.

Joshua se întoarse şi zări, chiar la nivelul ochilor săi, o uniformă-combinezon din mătase albastră, delicios de bombată.

– Căpitane Syrinx, dar ce plăcere! Îţi pot face cinste c-un pahar? Brandy-ul ăsta-i mai mult decât acceptabil, ţi-l pot recomanda… sau doreşti poate nişte vin?

– Nu te deranjează?

– Nu, eu pot să beau orice.

– Nu ştiu cum poţi să dormi nopţile. Antimateria îi ucide pe oameni, o ştii prea bine. Nu-i un joc şi nu-i de râs.

– Atunci, poate o bere?

– La revedere, căpitane! Syrinx dădu să treacă mai departe.

Joshua o prinse de braţ.

– Dacă nu bem un păhărel împreună, cum te poţi lăuda cu *deducţiile* tale? Şi cum poţi demonstra, cu aceeaşi ocazie, cât de superiori sunteţi voi, edeniştii, faţă de noi, amărâţii de primitivi care mestecăm noroi? Sau poate că nu vrei să-mi auzi contraargumentaţia. La urma urmelor, te-ai autoconvins că sunt vinovat de ceva. Deocamdată nici măcar nu ştiu despre ce poate fi vorba. Nimeni n-a avut niciodată decenţa să-mi spună ce anume credeaţi că transportam. Oare edeniştii au lăsat justiţia în urmă, odată cu restul amărâtelor şi imperfectelor noastre obiceiuri adamiste?

Syrinx rămase cu gura căscată. Individul era insuportabil! Cum de putea învârti frazele în felul acela? Era aproape ca şi cum ea ar fi fost vinovata.

– N-am zis nicio clipă, şuieră femeia, că aţi fi „primitivi care mestecă noroi”. Noi nu gândim deloc aşa.

Ochii lui Joshua lunecară cu subînţeles într-o parte. Syrinx îşi dădu seama că toţi din bar se holbau la ei.

Te simţi bine? întrebă îngrijorat *Oenone,* receptând vârtejul de gânduri din mintea ei.

Perfect. Atâta doar că-i iarăşi enervantul ăsta de Calvert.

Ah, Joshua este acolo?

– Joshua?

Făcu o grimasă. Fusese atât de surprinsă de faptul că *Oenone* îi folosise prenumele, încât îl rostise cu glas tare.

– Ţi-ai reamintit, rosti tânărul cu căldură.

– Am…

– Ia loc, ce bei?

Furioasă şi stânjenită, Syrinx se aşeză pe un taburet la bar. În felul acela îi oprea cel puţin pe toţi să se mai holbeze.

– O să-ncerc un vin.

Joshua îi făcu semn barmaniţei.

– Nu mai porţi însemnele Marinei.

– Nu. Înrolarea noastră s-a sfârşit de câteva săptămâni deja.

– Deci acum eşti o comerciantă cinstită?

– Da.

– Ai făcut rost de marfă?

– Da, mulţumesc.

– Hei, asta-i grozav, bravo! Negustorii ăştia de pe Norfolk sunt nişte tipi greu de-mbrobodit. Şi eu am umplut-o pe *Lady Mac.* Luă paharele şi-l atinse uşor pe al său de cel al femeii: Haide să cinăm împreună în seara asta, să sărbătorim.

– Nu cred.

– Ai aranjat altceva?

– Păi… – îi era imposibil să mintă pe faţă, în cazul acela n-ar fi fost cu nimic mai bună ca el. Mă pregăteam să mă duc la culcare. A fost o zi lungă, cu negocieri dure. Oricum, mulţumesc pentru invitaţie. Rămâne pe altă dată.

– Păcat, comentă el. În cazul ăsta se pare că m-ai condamnat la o seară ucigător de banală. Pe planetă n-a coborât cu mine decât pilotul, care-i prea bătrân pentru stilul meu de distracţii. O aştept s-apară dintr-o clipă-n alta. Se pare că ne-am pierdut pasagerul plătitor. Nu că m-aş plânge, nu era genul amator de petreceri. Am auzit că-n oraş există un restaurant bun, Metropole – intenţionăm să mergem să-l testăm. E singura seară pe care-o petrecem în oraş, deoarece am fost invitaţi pe un domeniu pentru mijlocul-verii. Zi aşa, negocieri dure, este? Câte lăzi ai obţinut?

– Tu ai fost momeala, rosti Syrinx iute profitând de ocazia care i se ivise pentru a vorbi.

– Poftim?

– Ai introdus prin contrabandă bobine de restricţionare pentru antimaterie în sistemul Puerto de Santa Maria.

– Nu eu.

– Te-am urmărit complet, încă din Idria, şi te-am avut în bătaia senzorilor pe fiecare kilometru. Asta n-am putut înţelege. A fost un zbor direct. Bobinele de restricţionare erau la bord când ai plecat, dar nu mai existau când ai sosit. La momentul respectiv am presupus că n-ai făcut rendez-vous cu nimeni, fiindcă n-am detectat niciodată pe nimeni. Însă tu nu ştiai că suntem acolo, aşa-i?

Joshua sorbi din brandy, fără s-o slăbească pe femeie din ochi peste marginea paharului său.

– Nu, voi eraţi în mod stealth complet, nu mai ţii minte?

– La fel era şi amicul tău.

– Care amic?

– La fiecare coordonată pentru salt ţi-a trebuit foarte mult timp să manevrezi. Până atunci nu mai văzusem pe cineva atât de stângaci.

– Nimeni nu-i perfect.

– De acord, dar nimeni nu-i nici atât de imperfect.

Syrinx sorbi din vin. Oho-ho, Joshua Calvert ăsta era tare şmecher; înţelegea acum de ce fusese aşa de uşor de păcălit anterior.

– Uite cum cred eu că s-au întâmplat lucrurile. L-ai pus pe amicul tău să te aştepte la o lună-lumină în exteriorul sistemului Noua Californie, în mod complet stealth, la coordonate foarte precise. Când ai plecat de la Idria, ai sărit la câteva mii de kilometri de el. Destul de dificil, dar o puteai face. Cu nodurile cu care-i echipată *Lady Macbeth* şi cu propria ta abilitate astronavigaţională, genul acela de precizie este posibilă. Şi cine ar suspecta ceva? Nimeni nu-i atât de precis când sare afară dintr-un sistem; ai nevoie de precizie atunci când intri în sistem, ca să ajungi în zonele de ieşire corecte.

– Continuă, este fascinant…

Femeia mai sorbi puţin vin.

– După ce ai sărit afară din sistem, ai aruncat bobinele ilegale din cala de marfă şi ai sărit din nou. Nu puteam detecta o purjare de masă inertă, pentru că de la depărtarea la care operam utilizam senzori pasivi. Apoi, imediat ce *Oenone* şi *Nephele* au sărit şi ele, urmărindu-te, amicul tău s-a apropiat şi a preluat bobinele. Aşa că, în timp ce tu aveai nevoie de o eternitate ca să ajungi la Puerto de Santa Maria şi ne ţineai pe noi ocupaţi pe urmele tale, el gonea înainte. Până am ajuns, bobinele fuseseră deja livrate.

– Sclipitor! Joshua dădu peste cap restul de brandy şi-i făcu semn barmaniţei: O stratagemă ca asta ar merge, este?

– A şi mers.

– Nu, nu tocmai. Vezi tu, teoria ta este bazată pe o presupunere. Tragic de falsă…

Syrinx ridică al doilea pahar de vin.

– Care anume?

– Că eu aş fi un astronavigator strălucit.

– Cred că eşti.

– Perfect, ca atare într-o cursă comercială normală aş utiliza această presupusă abilitate a mea pentru a reduce din orele de zbor necesare, da?

– Da.

– Atunci aş fi utilizat această abilitate pentru a ajunge aici, la Norfolk, nu? Adică am adus marfă cu care să fac troc şi n-am de gând să irosesc timp, bani şi combustibil ca s-ajung aici, nu?

– Nu.

– Perfect, atunci întreabă-l mai întâi pe căpitanul navei *Pestravka* când şi unde am ieşit în sistemul Norfolk. Poţi apoi să verifici ora şi data când am plecat de la Lalonde şi să deduci de cât timp am avut nevoie. Să-mi spui abia după aceea dacă mai crezi că sunt un astronavigator bun.

Îi surâse enervant, dezvelindu-şi toţi dinţii.

Mulţumită lui *Oenone,* femeia fu instantaneu conştientă de localizarea spaţială a Lalondei şi de timpul necesar unei nave stelare adamiste de clasa şi cu performanţele lui *Lady Macbeth* să facă drumul acela.

– În cât timp l-ai făcut? întrebă ea resemnată.

– În şase zile şi jumătate.

N-ar fi trebuit să dureze aşa mult, zise *Oenone.*

Syrinx nu comentă nimic. Îi era pur şi simplu imposibil să se convingă că el era inocent. Întreaga lui atitudine radia complicitate.

– Aha, uite-l şi pe Ashly. Joshua se ridică în picioare şi-i făcu semn pilotului: Şi doar pentru că ai comis o gafă extraordinar de grosolană, nu crede că trebuie să plăteşti tu băutura ca să te recompensezi. Eu fac cinste, insist. Ridică paharul: Pentru înţelegere reciprocă şi prietenie viitoare!

17

Prova scâlciată a lui *Coogan* înfrunta cu greutate vălurelele iuţi pe care afluentul Zamjan le trimitea pe toată lungimea sa spre Juliffe. Lori simţea cum uşoara ambarcaţiune comercială amplifica fiecare tangaj, pe când se luptau împotriva curentului. După patru zile şi jumătate, nimic legat de *Coogan* n-o mai deranja; scârţâia întruna, motoarele produceau o vibraţie care se resimţea prin toate scândurile, era fierbinte, întunecoasă, sufocantă şi înghesuită. Totuşi, rutina impusă făcea ca totul să fie lipsit de importanţă. În plus ea petrecea foarte mult timp zăcând inertă pe patul pliant şi reexaminând imaginile pe care i le transmiteau vulturii Abraham şi Catlin.

În clipa de faţă păsările se aflau la şase kilometri în faţa lui *Coogan,* planând la cinci sute de metri deasupra apei, bătând doar ocazional şi indolent dintr-o aripă pentru a menţine zborul. De ambele părţi ale râului umflat, jungla era sufocată cu ceaţă de la ploaia care abia încetase, fuioare albe ca lebăda care se agăţau ca-n liane animate de arborii verzi, lucitori. Lori gândi că imensitatea junglei era imposibil de înţeles. Imaginile pe care le vedea prin intermediul vulturilor arătau cât de puţine urme lăsaseră coloniştii în bazinul Juliffe în douăzeci şi cinci de ani. Satele cuibărite timid pe maluri erau exemple jalnice ale condiţiei umane. Paraziţi microscopici pe ecosistemul junglei, în locul unor cuceritori îndrăzneţi porniţi pentru a subjuga o planetă.

Abraham zări o linie zdrenţuită de fum care mânjea cerul în faţă. Judecând după formă şi culoare, părea vatra unui sat: Lori avusese parte de suficientă practică în ultimele zile pentru a o recunoaşte. Îşi consultă blocul procesor bitek, şi imaginea de la vulturi fu eclipsată de vizualizarea lui Zamjan. Lung de patru sute de kilometri, acesta putea fi considerat un fluviu în sine; în el se vărsa Quallheim. În jur pâlpâiau coordonate de ghidare inerţială. Satul se numea Oconto şi fusese întemeiat în urmă cu trei ani. Edeniştii aveau un agent acolo, un bărbat pe nume Quentin Montrose.

Lori, o apelă Darcy, **cred că-i altul, ar fi bine să vii să te uiţi.**

Vizualizarea se retrase în procesorul bitek.

Vin imediat.

Deschise ochii şi privi afară prin cea mai apropiată crăpătură din peretele şubred al cabinei. Nu zărea decât apa înspumată, biciuită de furtună. Picături calde se prelingeau pe interiorul acoperişului, sfidând gravitaţia înainte de a cădea pe paturile pliante, pe care ea şi Darcy îşi întinseseră sacii de dormit. Era loc mai mult acum – când o treime din buşteni fuseseră devoraţi de focarul nesătul –, dar trebuia să se strecoare cu grijă prin cabina celor doi Buchannan şi prin bucătărie.

Gail stătea la masă pe unul dintre taburetele speciale care-i puteau susţine greutatea. Pe lemnul unsuros din faţa ei erau împrăştiate câteva pachete de alimente liofilizate.

– Ce vreţi disearǎ? întrebă ea, când Lori trecu iute pe acolo.

– Nu contează.

– Tipic, fără pic de gândire. Cum pot să prepar o masă potrivită pentru nişte oameni care nu vor să m-ajute? V-aţi învăţa minte, dacă nu v-aş da decât orez fiert. Ce v-aţi mai plânge şi-aţi suspina atunci, nu mi-aţi mai da pace deloc!

Lori îi aruncă un zâmbet strâmb şi plecă fruntea ca să iasă pe uşă. Femeia grasă o dezgusta, nu numai prin dimensiuni, ci şi prin maniere. Gail reprezenta cu certitudine antiteza edenismului, toate aspectele naturii umane de care cultura ei se străduise să se distanţeze.

Ploaia răpăia pe acoperişul din celule solare al timoneriei micuţe. Darcy şi Len se aflau înăuntru, gârboviţi pentru a se feri de picăturile care pătrundeau prin laturile deschise. Lori alergă cei patru metri până la uşă, udându-şi totuşi leoarcă jacheta gri, largă.

– O să se termine-ntr-un minut, spuse Darcy.

Capătul norilor oţelii de ploaie era vizibil în faţă sub forma unei benzi de pâclă strălucitoare care copleşea râul şi jungla.

– Unde-i? întrebă femeia, mijind ochii împotriva ploii înţepătoare.

– Acolo, zise Len ridicând o mână de pe timonă şi indicând înainte.

Unul dintre vapoarele mari cu zbaturi, utilizate pentru transportul coloniştilor în amonte, luneca impunător prin apă spre ei. Nu avea tangajul lui *Coogan,* deoarece masa lui mai mare îi menţinea orizontalitatea, în ciuda valurilor care i se spărgeau de flanc şi pupă. Fumul ţâşnea aproape orizontal din

coşurile gemene.

– Merge periculos de repede, comentă Len. Mai ales în apele astea. Sunt multe foltwine pe-aici; dacă prinzi un fuior în zbaturi, poţi să-ţi beleşti complet lagărele. Iar acum e şi sezonu’ crinilor-de-zăpadă, iar ăia-s la fel de păcătoşi ca foltwinele, când se-adună laolaltă.

Lori încuviinţă scurt, cu un gest de înţelegere. Len le arătase frunzele înguste ca firele de iarbă care se multiplicau în lungul apei puţin adânci de lângă maluri, cu boboci de mărimea pumnului abia începând să se ridice deasupra suprafeţei. Crinii-de-zăpadă înfloreau de două ori în fiecare an pe Lalonde. Arătau superb, dar produceau o mulţime de necazuri ambarcaţiunilor.

Len se deschisese considerabil după ce porniseră în călătorie. Nici acum nu-i plăcea ideea ca Lori şi Darcy să-i piloteze ambarcaţiunea preţioasă, însă fusese nevoit să admită, fără chef, că se puteau descurca aproape la fel de bine ca el însuşi. Părea încântat să aibă şi pe altcineva cu care să vorbească în afară de soţia lui; el şi Gail nu schimbaseră zece cuvinte de când plecaseră din Durringham. Conversaţia lui era legată în majoritate despre navigaţia pe râu şi despre felul în care se dezvolta Lalonde, nu manifesta niciun interes faţă de Confederaţie. Unele informaţii îi fură utile femeii când preluă timona, şi Len păru surprins că ea şi le reamintise pe toate. Singura dată când se supărase fusese atunci când Lori îi spuse ce vârstă avea, şi el crezuse că era o glumă proastă; arăta de două ori mai tânără decât proprietarul ambarcaţiuni.

Cei trei urmăriră vaporul cu zbaturi care goni pe lângă ei. Len roti timona cu două puncte, lăsându-i loc mult. Darcy îşi aduse implanturile retinale la rezoluţie maximă şi studie puntea. Pe puntea prova erau înghesuiţi vreo treizeci şi cinci de oameni cu aspect de fermieri: bărbaţi cu bărbi dese şi femei cu feţe arse de soare, toţi în veşminte croite din ţesături locale. Aproape că n-o băgară în seamă pe *Coogan,* aparent concentraţi pe cursul de apă din faţa lor.

Len clătină din cap, şi pe chip îi apăru o expresie de neînţelegere.

– Ceva nu-i în regulă. *Broadmoor* ar trebui să fie într-un convoi de cel puţin trei vase. Aşa călătoresc întotdeauna vapoarele-astea. Şi dup-aia nici căpitanu’ nu ne-a apelat prin radio. Ciocăni cu degetul în blocul radio de rază mică, aflat lângă detectorul

masic cu baleiere frontală: Pe-aici bărcile vorbesc întotdeauna, nu-i cine ştie ce trafic, ca să se poată ignora reciproc.

– Iar cei de pe punte nu erau colonişti, spuse Darcy.

Coogan se legănă şi mai tare, când prova ajunse la primul făgaş adânc de apă lăsat în urmă de năbădăiosul *Broadmoor.*

– Nu, încuviinţă Len, n-au ce căuta în aval.

– Refugiaţi? sugeră Lori.

– Posibil, rosti Darcy. Totuşi, dacă situaţia-i atât de rea, de ce n-au fost mai multe?

Rederulă amintirea vaporului cu zbaturi. Era al treilea pe care-l întâlniseră în ultimele douăzeci de ore; celelalte două trecuseră pe lângă ei în noapte. Ceea ce-l deranjase fusese atitudinea oamenilor de pe punte. Stăteau pur şi simplu pe loc, fără să vorbească, fără să se adune în grupuri, aşa cum făceau de obicei oamenii, pentru tovărăşie. Păreau imuni şi faţă de ploaie.

Gândeşti la fel ca mine? întrebă Lori.

Femeia invocă o imagine a oamenilor-reptilă din apelul lui Laton şi o suprapuse pe puntea lui *Broadmoor* – cu ploaia curgând peste pielea lor verde fără s-o ude.

Da, răspunse el. **Este posibil. Ba chiar, probabil. În mod evident este implicată un fel de sechestrare. Iar oamenii aceia de la bord nu se comportau normal.**

Dacă vapoarele îi transportă pe sechestraţi în aval, ar însemna că au ocolit detaşamentul de pe *Swithland.*

Nu mă aşteptasem nicio clipă ca forţa aceea de intervenţie să fie altceva decât un avertisment, ba încă unul destul de jalnic. Dacă aceasta este o invazie xenocă, atunci în mod evident va dori să subjuge întreaga planetă. Afluenţii lui Juliffe sunt unicele rute fezabile de transport. În mod firesc va utiliza ambarcaţiuni.

Nu pot crede că o rasă care deţine tehnologia necesară traversării spaţiului interstelar ar putea fi redusă la folosirea unor ambarcaţiuni de lemn pentru deplasarea pe o planetă.

Păi aşa fac chiar coloniştii umani.

Darcy proiectă un botişor ironic.

Da, colonişti care nu-şi pot permite ceva mai bun, dar o forţă militară de cucerire?

Observaţia este corectă, totuşi situaţia curentă are o mulţime de lucruri pe care nu le înţelegem. Pentru

început, de ce ar invada Lalonde?

Adevărat. Dar pentru a reveni la situaţia imediată, dacă am străpuns deja frontul intruziunii, mai trebuie să continuăm?

Nu ştiu. Avem nevoie de informaţii.

Avem un agent în satul următor. Sugerez să ne oprim acolo şi să vedem ce ştie el.

Bună idee. Solanki trebuie însă informat despre traficul neaşteptat de pe râu.

Lori îl lăsă pe Darcy să alimenteze focarul cu schimb termic şi reveni la spaţiul pe care-l împărţeau în cabină. Îşi trase raniţa de sub pat şi scoase dintre haine blocul comunicator gri-ardezie de mărimea unei palme. Satelitul SPIEL al Marinei Confederaţiei avu nevoie de două secunde pentru a se conecta la canalul protejat. Chipul obosit al lui Kelven Solanki apăru pe faţa dispozitivului dreptunghiular şi subţire.

– S-ar putea să avem o problemă, spuse femeia.

– Una în plus nu mai contează prea mult.

– Asta s-ar putea să conteze. Credem că prezenţa despre care ne-a avertizat Laton se extinde în aval prin intermediul vapoarelor. Cu alte cuvinte, n-a putut fi oprită de forţa de intervenţie.

– La dracu’! Candace Elford a decis aseară că comitatul Kristo a fost deja cucerit, iar ăsta se află la jumătatea lui Zamjan, pornind de la gura lui Quallheim. Şi, după ce am văzut imaginile sateliţilor, trebuie să-i dau dreptate. Ea întăreşte detaşamentul prin BK133. Au un punct nou de asolizare – Ozark, în comitatul Meyhew, cu cincizeci de kilometri înainte de Kristo. BK133-urile decolează în clipa asta cu oameni şi arme. *Swithland* ar trebui să ajungă la ei mâine-dimineaţă – nu poate fi foarte departe în faţa voastră.

– Ne apropiem de satul Oconto.

– Deci mai sunt vreo treizeci de kilometri. Ce intenţionaţi să faceţi?

– Încă n-am decis. Indiferent despre ce ar fi vorba, trebuie să coborâm pe mal.

– Aveţi multă grijă, chestia asta se dovedeşte a fi mai mare decât scenariul meu cel mai pesimist.

– Nu intenţionăm să ne punem în pericol.

– Bine. Flekul cu mesajul vostru a fost trimis la ambasada

voastră de pe Avon, împreună cu flekul meu adresat Prim-amiralului şi cu unul de la Ralph Hiltch către ambasada lui. Rexrew a trimis şi el unul la Oficiul CDL.

– Mulţumesc. Să sperăm că Marina Confederaţiei va răspunde rapid.

– Da. Mai trebuie să ştiţi că Hiltch şi eu am trimis în amonte o echipă de recunoaştere combinată. Dacă vreţi să-i aşteptaţi sosirea în Oconto, sunteţi bineveniţi să vă alăturaţi ei. Înaintează bine – estimez că-n cel mult două zile va ajunge la voi. Iar puşcaşii mei marini dispun de forţă de foc serioasă.

– O s-o păstrăm ca pe o opţiune. Deşi Darcy şi cu mine nu credem că forţa de foc va fi un factor copleşitor în cazul acesta. Judecând după ce am întrezărit la Laton şi din ce am observat pe vapoarele cu zbaturi, se pare că sechestrarea pe scară mare joacă un rol major în invazie.

– Iisuse Hristoase!

Ea zâmbi, auzindu-l. Oare de ce adamiştii apelau întotdeauna la divinităţile lor? Nu înţelegea obiceiul acela. Dacă exista un zeu omnipotent, de ce umplea viaţa cu atâta durere?

– Un curs de acţiune prudent ar fi să examinezi traficul fluvial care a ieşit în ultimele zece zile din zonele afectate.

– Vrei să spui că ei ar fi ajuns deja la Durringham?

– Mă tem că-i mai mult decât probabil. Aproape că am ajuns la Kristo şi călătorim împotriva curentului pe o ambarcaţiune evident de mâna a treia.

– Înţeleg ce vrei să zici: că, dacă ar fi plecat din Aberdale imediat după ce a început totul, ar fi putut ajunge aici acum o săptămână.

– Teoretic, da.

– Perfect, mulţumesc pentru avertisment. Voi forma o echipă şi voi începe să analizez ambarcaţiunile care au coborât pe Zamjan. La dracu', asta-i exact ce ne mai lipsea după toate celelalte!

– Cum merge treaba în Durringham?

– Nu prea grozav. Toţi au început să tezaurizeze alimente, aşa că preţurile au luat-o razna. Candace recrutează tineri cu disperare. Printre rezidenţi au apărut frământări cauzate de evenimentele din amonte. Candace se teme că va urma o spirală descendentă care va scăpa de sub control. După care, miercuri, coloniştii tranzitorii au decis să demonstreze în mod paşnic în

faţa benei Guvernatorului, cerând echipamente noi care să le înlocuiască pe cele furate şi loturi suplimentare în compensaţie pentru tulburări. Am urmărit demonstraţia de la fereastră. Rexrew a refuzat să stea de vorbă cu ei. Se temea realmente că va fi linşat. Situaţia s-a înăsprit, şi ei s-au încăierat cu şerifii. Au fost destui răniţi de ambele părţi. Un idiot a dat drumul unui sayce. Cablurile energetice de la generatorul cu fuziune al benei au fost smulse. Drept urmare în zonă n-a mai fost curent electric două zile şi, bineînţeles, asta a inclus şi spitalul principal. Ia ghici ce s-a-ntâmplat cu generatorul energetic de rezervă.

– N-a funcţionat?

– Exact. Cineva vânduse cristalele cu matrice electronică pentru utilizare în bicicletele cu motor. Mai avea doar douăzeci la sută capacitate.

– Pare-se că nu-i mare deosebire între poziţia ta şi a mea.

Kelven o privi cu atenţie.

– Oho, ba cred că este.

* * *

Oconto era un sat tipic pentru Lalonde: un luminiş aproximativ pătrat, care fusese defrişat direct în junglă, având ca pivot marcajul Oficiului de Alocare a Terenurilor; cabane cu grădiniţe de zarzavat bine îngrijite strânse în nucleu şi periferia alcătuită din loturi mai largi. Scândurile din mayope ale clădirilor, în mod normal negre, căpătaseră o nuanţă mai cenuşie după anii de expunere la soare, căldură şi ploaie, întărindu-se şi fisurându-se aidoma lemnelor aruncate de valuri pe ţărmurile tropicale. Porcii guiţau în coteţe, iar vacile rumegau mulţumite în ţarcurile circulare. Peste treizeci de capre erau priponite de ţăruşi pe liziera junglei, ronţăind de zor plantele târâtoare ce avansau spre ogoare.

Satul se descurcase bine în cei trei ani scurşi de la înfiinţarea sa. Clădirile comune, ca primăria şi biserica, erau bine întreţinute, şi consiliul organizase construirea unei afumători scunde, acoperite cu pământ, unde se conservau peştii. Potecile majore erau presărate cu talaş pentru a absorbi noroiul. Exista până şi un teren de fotbal, marcat regulamentar. Trei pontoane ieşeau din malul care cobora lin în apa insipidă a lui Zamjan; la două dintre ele erau amarate puţinele bărci pescăreşti ale aşezării.

Când *Coogan* se apropie de pontonul principal central, Darcy

şi Lori fură uşuraţi să vadă un număr considerabil de oameni lucrând pe ogoare. Oconto încă nu se prăbuşise. Se auziră strigăte când ambarcaţiunea comercială fu observată. Mai mulţi bărbaţi porniră în goană spre debarcader şi toţi purtau arme.

Avură nevoie de un sfert de oră pentru a convinge nervosul comitet de primire că nu reprezentau nicio ameninţare, iar în primele minute Darcy crezuse că vor fi împuşcaţi fără multe discuţii. Len şi Gail erau binecunoscuţi (deşi nu teribil de populari), ceea ce fu în favoarea lor. *Coogan* călătorea în sus pe fluviu, îndreptându-se către comitatele rebele, nu aducea oameni dinspre acestea. Şi, finalmente, Lori şi Darcy în sine, cu hainele din ţesături sintetice şi cu unităţile hardware scumpe, fură acceptaţi ca un soi de echipă oficială. Nimeni n-a întrebat însă ce mandat aveau.

– Trebuie să-nţelegeţi că de marţea trecută oamenii noştri şi-au sporit sensibilitatea degetelor de pe trăgace, spuse Geoffrey Tunnard.

Era conducătorul curent al lui Oconto, avea cincizeci de ani, era zvelt, cu păr creţ, alb şi purta o salopetă din stambă decolorată, cu o sumedenie de petice. Acum, după ce se liniştise că *Coogan* nu aducea revoluţie şi distrugere, iar carabina laser îi atârna iarăşi pe umărul masiv, era perfect încântat să vorbească.

– Ce s-a întâmplat marţea trecută? se interesă Darcy.

– Trivii. Geoffrey scuipă peste marginea pontonului: Am auzit c-au fost necazuri în Willow West, aşa că i-am băgat pe-ai noştri-ntr-un ţarc. Au fost muncitori buni de când am sosit, dar n-are rost să ne-asumăm riscuri, este?

– Aşa este, încuviinţă Darcy diplomat.

– Însă luni ne-au vizitat nişte indivizi care susţineau că erau din satul Waldersy, din comitatul Kristo. Ei au zis că toţi trivii din comitatele Quallheim şi Willow West se răsculau, omorau bărbaţii şi violau femeile. Au mai zis că mulţi colonişti tineri li se alăturaseră. Ei înşişi nu erau decât un grup al vigilenţei publice şi era clar că erau supraexcitaţi. Bănuiesc că fumaseră canus; te poate ameţi serios, dacă usuci frunzele cum trebuie. Erau puşi pe rele şi voiau să ne-omoare trivii. Nu-i puteam lăsa. Un om nu-l poate ucide pe altul cu sânge rece, doar pentru c-aşa a spus altcineva. I-am trimis în aval. Şi să dea dracii dacă-n noaptea aia nu s-au furişat înapoi. Şi ştiţi ceva?

– I-au eliberat pe trivi, spuse Lori.

Geoffrey o privi cu respect.

– Aşa-i. S-au furişat aici, chiar pe sub nasurile noastre. Câinii nici măcar nu i-au observat. I-au retezat beregata lui moş Jamie Austin, care era de pază la ţarc. În dimineaţa următoare supervizorul nostru, Neil Barlow, a plecat imediat în urmărirea lor. A luat cu el cincizeci de oameni înarmaţi. Şi de-atunci n-am mai auzit absolut nimic de ei. Şi-asta nu-i ceva obişnuit pentru Neil – au trecut şase zile. Ar fi trebuit să trimită vorbă. Bărbaţii ăia au familii. Au rămas aici neveste şi copii care-s îngrijoraţi, nu glumă.

Se uită de la Darcy la Lori.

– Ne puteţi spune ceva?

Tonul lui era căznit; Geoffrey era un bărbat aflat sub foarte mult stres.

– Ne pare rău, răspunse Darcy, nu ştim nimic. Nu încă. De aceea am venit aici, ca să aflăm. Însă, indiferent ce veţi face, nu plecaţi după ei. Cu cât sunteţi mai mulţi, cu atât sunteţi mai în siguranţă.

Geoffrey îşi ţuguie buzele şi privi în depărtare, scotocind jungla cu ură amară.

– Mă gândisem că vei spune aşa ceva. Unii au plecat totuşi deja în căutarea lor. Printre ei au fost şi femei. Nu le-am putut opri.

Darcy îi puse o mână pe umăr şi-l strânse ferm.

– Dacă vor să mai plece şi alţii, opreşte-i. Trânteşte-le un buştean peste picioare, dacă-i nevoie, dar trebuie să-i opreşti.

– O să fac tot ce pot. Geoffrey plecă fruntea cu un gest de înfrângere: Dac-aş putea, aş pleca, mi-aş lua familia c-o barcă în jos pe fluviu. Însă am construit locu-ăsta cu propriile mele mâini şi fără niciun amestec din partea blestematului de Guvcentral. A fost o viaţă bună, aşa cum a fost. Poate să fie din nou. Nenorociţii de trivi n-au fost niciodată buni de nimic, puşti rebutaţi în salopete, atâta tot.

– Noi o să facem tot ce putem, zise Lori.

– Sigur că da. Voi faceţi exact ce-mi spuneţi mie să nu fac: vă duceţi în junglă. Numai voi doi. Asta-i… nebunie!

Lori avu impresia că Geoffrey fusese pe punctul de a spune „sinucidere”.

– Ne poţi spune unde locuieşte Quentin Montrose? întrebă ea.

Geoffrey indică o cabană care nu se deosebea prin nimic de

celelalte; panouri solare pe acoperiş şi o tendă deformată deasupra verandei.
– N-o să v-ajute cu nimic, a plecat cu grupul lui Neil.

Lori stătea lângă timonerie când *Coogan* se desprinse de ponton; Darcy era la pupa şi băga lemne în focar. Len fluieră fals, când intră lin cu ambarcaţiunea pe mijlocul râului. Treptat Oconto se micşoră în urmă, până când se zări doar ca o crestătură mai adâncă decât cele din jur în peretele de smarald. Fumurile focurilor de gătit pluteau apatic peste apa cu vălurele.
Am putea să trimitem şi un vultur să-i caute, sugeră Lori.
Nu vorbeşti serios.
Nu. Iartă-mă, încercam pur şi simplu să-mi liniştesc conştiinţa.
Cincizeci de bărbaţi înarmaţi şi nicio urmă. Nu ştiu care-i treaba cu conştiinţa ta, dar curajul meu aproape că dă bir cu fugiţii.
Ne-am putea întoarce ori să-i aşteptăm pe puşcaşii marini ai lui Solanki.
Da, am putea.
Ai dreptate. Mergem mai departe.
Ar fi trebuit să-i spunem lui Geoffrey Tunnard să plece, zise Darcy. **Eu ar fi trebuit să-i fi spus; să-şi ia familia şi să fugă înapoi în Durringham. Cel puţin ar fi fost onest. Nu speranţele astea false cu care l-am lăsat.**
Nu-i nimic, cred că el ştie deja.

* * *

Karl Lambourne se trezi, fără să ştie de ce. Încă nu era amiază şi el trebuia să intre de cart abia la ora două. Jaluzelele de la hubloul cabinei sale erau trase, reducând lumina dinăuntru la nivelul unui crepuscul misterios şi atrăgător. Bocanci răsunau pe puntea din afara uşii. Conversaţiile erau un fundal permanent murmurat, cu copiii strigând cu glăscioare plângăreţe.
Totul era normal. Atunci de ce se deşteptase cu sentimentul vag de nelinişte?
Fata colonistă – cum o chema? – se foi alături. Era cu câteva luni mai tânără decât el, cu păr negru în cârlionţi ce-i încadrau chipul drăguţ. În ciuda groazei sale iniţiale că *Swithland* trebuia să-i transporte pe toţi şerifii şi ajutoarele acelea suplimentare,

voiajul se dovedea unul bun. Fetele apreciau spaţiul şi intimitatea pe care le ofereau cabina sa; vaporul era cu adevărat ticsit cu saci de dormit acoperind fiecare metru de spaţiu de pe punte.

Pleoapele fetei se deschiseră lent, şi ea – Anne, ba nu, Alison; asta era, Alison! ţine minte – îi surâse.

– Bună!

Tânărul îi privi corpul. Cearşaful îi era mototolit în jurul mijlocului, îngăduindu-i o imagine splendidă a sânilor, muşchilor abdomenului suplu şi şoldurilor rotund curbate.

– Bună, îi răspunse şi-i îndepărtă câţiva cârlionţi de pe frunte.

De afară se auziră strigăte şi un râs lătrat. Alison chicoti sfios.

– Dumnezeule, ei sunt la numai un metru depărtare...

– Ar fi trebuit să te fi gândit la asta înainte să fi făcut zgomotele-alea de mai devreme.

Alison scoase vârful limbii printre dinţi.

– N-am făcut niciun zgomot.

– Ba da.

– Ba nu.

El o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape.

– Ba da, şi-o pot dovedi.

– Chiar aşa?

– Da.

O sărută uşor, şi fata începu să răspundă. Mâna lui lunecă în jos, îndepărtându-i cearşaful de pe picioare. Alison se întoarse când el i-o ceru, înfiorându-se de anticipare, în momentul în care braţul tânărului se strecură sub talia ei, ridicându-i fesele. Buzele i se întredeschiseră în anticipaţie.

– Ce dracu-a fost asta?

– Karl? Ea întoarse capul şi-l văzu îngenuncheat îndărătul ei, încruntându-se la plafon: Karl!

– Şşş... N-auzi nimic?

Fetei nu-i venea să creadă. Oamenii continuau să bocănească în sus şi-n jos pe puntea de afară. Nu se auzea absolut nimic altceva! Iar ea nu mai fusese niciodată atât de excitată. În clipa de faţă îl ura pe Karl cu aceeaşi intensitate cu care-l adorase cu o secundă mai devreme.

Karl roti încetişor capul, străduindu-se să audă din nou zgomotul. Atât doar că, de fapt, nu era chiar un zgomot, ci mai degrabă o trepidaţie, un uruit. El cunoştea toate sunetele, toate

vibraţiile pe care le producea *Swithland,* iar acesta nu figura în repertoriu.

Îl auzi iarăşi şi acum îl identifică. O scândură din bordaj vibra undeva la pupa. Trosnet de lemn aflat sub presiune, aproape ca şi cum ar fi atins un obstacol subacvatic. Totuşi, mama lui nu s-ar fi apropiat niciodată de aşa ceva, ar fi fost o nebunie...

Alison îl privea, furioasă şi rănită. Magia dispăruse. Îşi simţi penisul înmuindu-se.

Sunetul se auzi din nou. Un scrâşnet care dură trei secunde. Era acoperit de zgomotul pompelor santinei, însă de data aceasta fusese îndeajuns de sonor pentru a-l auzi până şi Alison.

Fata clipi derutată.

– Ce...?

Karl sări din pat, înhăţându-şi şortul din mers. Îşi vârî picioarele şi încă se chinuia cu nasturii când smuci uşa, deschizând-o, şi năvăli pe punte.

Alison chiţăi înapoia lui, încercând să se acopere cu braţele, sub lumina soarelui vibrant de dimineaţă care invadă cabina. Înşfăcă cearşaful subţire în care să se învelească şi începu să-şi caute hainele.

După umbrele seducătoare ale cabinei sale, razele de soare de pe punte trimiseră imagini reziduale orbitor de purpurii prin nervii optici ai lui Karl. Canalele lacrimale îşi eliberară lichidul stocat, pe care trebui să-l şteargă, iritat. Doi colonişti şi trei ajutoare de şerifi, cu puţin mai vârstnici decât el, îl fixau cu ochi holbaţi. Tânărul se aplecă peste balustradă şi privi cu atenţie râul. Apa purta sedimente, şi reflecţiile tremurătoare ale razelor de soare goneau peste suprafaţă, totuşi putea zări până la adâncimea de trei-patru metri. Nu exista însă nimic solid, niciun banc de nisip, niciun ciot îngropat în albie.

Sus pe punte, Rosemary Lambourne nu fusese sigură în privinţa primului hârşâit, dar, precum fiul ei cel mare, era perfect armonizată cu *Swithland.* Ceva îi cauzase o ascuţire a simţurilor şi-i crease brusc un gol în stomac. În mod automat, verifică detectorul masic cu baleiere frontală. Porţiunea aceasta din Zamjan era adâncă de doisprezece metri, ceea ce-i asigura zece metri sub chila plată, chiar şi dacă vaporul era supraîncărcat, ca acum. Nu exista nimic în faţă, nimic dedesubt şi nimic în lateral.

Apoi se întâmplă din nou. Coca pupei lovi ceva. Rosemary reduse imediat puterea zbaturilor.

– Mamă!

Se aplecă peste tribord şi-l văzu pe Karl privind-o de dedesubt.

– Ce-a fost asta?

Fusese mai rapid decât ea cu o fracţiune de secundă.

– Nu ştiu! îi strigă femeia. Detectorul masic nu arată nimic. Vezi ceva-n apă?

– Nu.

Curentul râului îl încetinea rapid pe *Swithland,* acum după ce zbaturile fuseseră oprite. Fără zgomotul permanent al paletelor, hărmălaia făcută de colonişti părea să se fi dublat.

Se auzi iarăşi un sunet prelung, sfâşietor de lemn torturat. La sfârşit, fu un trosnet clar.

– Asta a fost la pupa! strigă Rosemary. Du-te-acolo şi vezi ce s-a-ntâmplat! Anunţă-mă.

Scoase un comunicator manual din fanta de sub consola de comunicaţii şi-i dădu drumul peste marginea parmalâcului. Karl îl prinse din zbor cu uşurinţă şi o luă la fugă pe puntea îngustă, strecurându-se cu mişcări iuţi şi fluide printre grupurile de colonişti.

– *Swithland,* răspunde, te rog, se auzi din difuzorul consolei de comunicaţii. Rosemary, m-auzi? Sunt Dale. Ce se-ntâmplă, de ce v-aţi oprit?

Femeia ridică microfonul.

– Sunt aici, Dale, răspunse ea căpitanului lui *Nassier.*

Ridică privirea şi-l zări pe *Nassier* la jumătate de kilometru în amonte, îndepărtându-se; *Hycel* era în aval la tribord şi se apropia rapid.

– Se pare că ne-am lovit de ceva.

– Rău?

– Nu ştiu încă. O să revin.

– Rosemary, sunt Callan, cred c-ar fi mai bine dacă nu ne-am separa. O să opresc şi eu, până ştii dacă ai nevoie de asistenţă.

– Mulţumesc, Callan.

Se aplecă peste balustradă şi flutură din braţ către *Hycel.* Pe puntea vaporului, o siluetă micuţă îi răspunse printr-un gest similar.

Un scrâşnet îndeajuns de răsunător pentru a-i amuţi pe toţi coloniştii irupse dinspre coca lui *Swithland.* Rosemary simţi vaporul vibrând şi prova i se deplasă cu un grad. Nu mai simţise

niciodată ceva de felul acela. Erau aproape nemişcaţi în apă, aşa că era imposibil să fie vorba despre vreun obstacol submarin. Imposibil!

Karl ajunse pe puntea pupa exact în clipa în care *Swithland* se cutremură şi simţi realmente că vaporul se ridicase doi centimetri.

Puntea pupa era ticsită de colonişti şi membri ai forţei de intervenţie. Câteva grupuri de bărbaţi stăteau pe jos, jucând cărţi sau mâncând. Copiii alergau de colo-colo. Opt-nouă persoane pescuiau peste bord. Lăzi de echipamente agricole erau stivuite lângă suprastructură şi falsbordul pupa. Câini li se strecurau printre picioare; de balustrada laterală erau struniţi cinci cai, dintre care doi începură să se smucească atunci când scrâşnetul ascuţit răsună pe toată ambarcaţiunea. Toţi încremeniră în aşteptare.

– La o parte! strigă Karl. La o parte!

Începu să-i îmbrâncească pe oameni în lături. Zgomotul venea dinspre chilă, la pupa camerei focarului, care era lipită de spatele suprastructurii.

– Haide, mişcă!

Un sayce mârâi la el:

– Omorrrrr.

– Ia căcatu-ăsta din faţa mea!

Yuri Wilken îl trase pe Randolf într-o parte.

Toţi cei de pe puntea pupa se uitau la Karl. Tânărul ajunse la chepengul de peste mecanismul de alimentare care introducea lemne în focar. Era acoperit cu o stivă de containere din compozit.

– Ajutaţi-mă să le mut! strigă el.

Barry MacArple ieşi din camera focarului, un bărbat de douăzeci de ani, musculos, asudat şi mânjit de funingine. Rămăsese la interior în majoritatea călătoriei şi-i evitase cu multă grijă pe membrii forţei de intervenţie. Nimeni din familia Lambourne nu menţionase că el era triv.

Hărmălaia încetă brusc. Karl era foarte conştient de chipurile neliniştite care se concentraseră asupra lui şi de rugămintea tăcută pentru conducere. Ridică braţele în timp ce Barry începu să mute containerele de pe chepeng.

– Atenţie, am nimerit pe-un fel de stâncă! Vreau de aceea ca toţi copiii să meargă, fără grabă, la prova. Repet – fără grabă.

După aceea, femeile. Nu şi bărbaţii. Veţi periclita stabilitatea vaporului, dacă deplasaţi la prova o greutate atât de mare. Şi vreau ca proprietarul cailor ăştia să-i calmeze imediat.

Părinţii îşi zoriră copiii spre prova. Murmure agitate răsunau printre adulţi. Trei bărbaţi îl ajutau pe Barry să degajeze chepengul. Karl ridică el însuşi două containere. Apoi auzi iarăşi zgomotul, dar era îndepărtat acum, nu provenea de la coca lui *Swithland.*

– Ce dracu'…

Ridică ochii şi văzu pe *Hycel* la o sută de metri, la pupa.

– Karl, ce se-ntâmplă? răsună glasul lui Rosemary din comunicator.

Tânărul îl duse la gură.

– Este *Hycel,* mamă. S-au lovit şi ei.

– Să dea dracii! Ce-i cu coca noastră?

– Îţi zic într-un minut.

Ultimul container fu îndepărtat şi dezvălui chepengul de doi metri pătraţi. Karl se aplecă să desfacă zăvoarele.

În momentul acela răsună al doilea sunet, un ZDRUM înăbuşit de apă; ceva greu şi enorm de puternic se izbise în chilă. *Swithland* tresări şi se săltă câţiva centimetri. Unele lăzi şi containere mai post stivuite se rostogoliră. Coloniştii ţipară, panicaţi şi derutaţi, şi avansară în masă spre prova. Un cal se cabră, lovind prin aer cu picioarele din faţă. Karl smulse chepengul, deschizându-l.

ZDRUM.

Vălurele se îndepărtară de *Swithland,* care se legănă într-o parte şi alta.

– Karl! răsună din comunicator.

El privi sub punte. Mecanismul de alimentare cu lemne ocupa majoritatea spaţiului de sub chepeng, o aglomerare cu aspect primitiv de motoare, scripeţi şi pistoane. Două conveiere cu graifăre se îndepărtau către magaziile de lemne de la babord şi tribord. Scândurile din mayope negru ale cocii în sine abia erau vizibile. Apa ţâşnea prin crăpăturile dintre ele.

ZDRUM.

Karl se holbă stupefiat la scândurile care se curbau spre interior. Acela era lemn mayope, nimic nu putea deforma mayope.

ZDRUM.

Apărură aşchii, degete lungi ca nişte pumnale ce se depărtau.

ZDRUM.

Apa se revărsă prin breşele care creşteau. O suprafaţă lată de peste un metru era împinsă încet în sus. ZDRUM.

ZDRUM.

Swithland se legăna în sus şi în jos. Echipamente şi containere se rostogoleau peste puntea pupa, pe jumătate abandonată. Bărbaţii şi femeile se ţineau strâns de balustrade, alţii erau răşchiraţi pe punte, străduindu-se să se agaţe de ceva.

– Încearcă să intre! urlă Karl în comunicator.

– Ce? Ce? răcni mama lui.

– Sub noi e ceva, ceva viu. Pentru Dumnezeu, du-ne de-aici, du-ne la mal. La mal, mamă. Dă-i drumul! Bagă mare!

ZDRUM.

Apa spumega acum, acoperind complet scândurile cocii.

– Să-nchidem ăsta! strigă Karl.

Era teribil de îngrozit de ceea ce avea să iasă, odată ce gaura devenea suficient de mare. El şi Barry trântiră la loc chepengul şi-i prinseră zăvoarele. ZDRUM.

Coca lui *Swithland* fu perforată. Karl auzi un sunet prelung şi înfricoşător de sfâşiere, când lemnul dur ca fierul se rupse. Apa năvăli, clocotind şi leorpăind. Rupse alimentatorul de lemne de pe suportul său şi-l izbi în puntea de deasupra. Chepengul se cutremură violent.

Dinspre motoarele zbaturilor se auzi un ţiuit mult aşteptat. Rotirea lentă şi familiară a palelor încetă. *Swithland* se întoarse greoi către zidul neîntrerupt al junglei aflat la optzeci de metri depărtare.

Karl îşi dădu seama că oamenii plângeau şi ţipau. Probabil că mulţi dintre ei ajunseseră la prova, deoarece puntea vaporului era înclinată spre înainte.

ZDRUM.

De data aceasta fuseseră scândurile punţii pupa. Karl, care zăcea întins lângă chepeng, răcni şocat când picioarele îi fură săltate de pe punte în urma impactului. Se răsuci imediat, rostogolindu-se de trei ori, ca să se îndepărteze. Containerele tresăltau şi descriau piruete haotic. Caii înnebuniseră realmente. Unul îşi rupse priponul şi sări peste balustradă. Altul zvârlea sălbatic din copite. Lângă el zăcea un trup însângerat.

ZDRUM.

Scândurile de lângă chepeng se ridicară la unison, frângându-se ca nişte surcele. Apa porni să iasă din cală.

Barry alerga în patru labe pe punte, cu chipul congestionat de disperare. Karl întinse mâna către triv ca să-l ajute.

ZDRUM.

Scândurile de sub Barry fură lovite cu o violenţă incredibilă. Se îndoiră în sus şi se frânseră, marginile zdrenţuite străpunseră abdomenul şi pieptul trivului, apoi îi rupseră corpul în două ca o gheară uriaşă. Un gheizer de apă lat de un metru irumpse prin spărtură, târând cadavrul cu el.

Karl întoarse capul pentru a privi apa suind, cu spaima trecută în plan secundar de imaginea aceea incredibilă şi imposibilă. Gheizerul mugea feroce, zgâlţâind oasele lui Karl şi acoperind răcnetele coloniştilor. Se ridică până la treizeci de metri deasupra punţii şi vârful îi îmboboci ca o floare. Apă, noroi şi fragmente de scânduri din mayope curseră din înălţimi ca ploaia.

Ţinându-se cu disperare de un tambur de troliu, în timp ce *Swithland* se smucea ca un ţepos-cafeniu rănit, Karl privi cum gheizerul mesteca laturile neregulate ale găurii pe care o perforase. Înainta încet spre suprastructură. Probabil că santinele erau deja pline. Lent, dar sigur, tot mai mult lemn era măcinat de forţa teribilă a apei. Peste un minut avea să ajungă la camera focarului. Tânărul se gândi ce se va întâmpla când apa va izbi cele cincisprezece tone ale focarului arzător de fierbinte şi scânci.

Rosemary se lupta cu toate puterile pentru a-şi menţine poziţia pe când *Swithland* se zgâlţâia brutal în toate direcţiile. Putea să rămână în picioare, doar strângându-se de timonă. Numai groaza pură din vocea lui Karl o făcuse să acţioneze. Băiatul ei nu se temea de nimic de pe fluviu, pentru că se născuse pe *Swithland.*

Bubuiturile acelea ucigaşe loveau în inima ei, la fel de mult ca în cocă. Forţa care putea cutremura vaporul în felul acela era cu totul ieşită din comun.

Oare cât din *Swithland* avea să mai supravieţuiască după aşa ceva? Lua-l-ar dracu’ pe Colin Rexrew, nepăsarea şi stupiditatea lui! Trivii n-ar fi cutezat niciodată să se revolte, dacă la putere ar fi fost un guvernator ferm şi competent.

Un muget aidoma unei explozii continue o făcu să tresară şi aproape că o răsturnă din picioare. Brusc începu să plouă numai

pe *Swithland.* Toată suprastructura vibra. Ce *se întâmpla* la pupa?

Privi holoecranul mic care afişa diagramele circuitelor vaporului. Pierdeau rapid puterea de la focar. Cristalele cu matrice electronică auxiliare interveniră pentru a menţine curentul necesar spre motoare.

– Rosemary, se auzi din radio.

Femeia nu avea timp să răspundă. Prova lui *Swithland* era orientată perpendicular pe malul aflat la şaizeci şi cinci de metri depărtare şi recăpătaseră viteză. Containere şi lăzi erau împrăştiate în siajul vaporului, legănându-se pe apă. Rosemary văzu şi doi oameni plescăind printre ele. Alţii cădeau de pe puntea prova; acolo erau atât de strânşi laolaltă, încât păreau o grămadă de rugbi. Iar ea nu putea face absolut nimic, doar să-i aducă la mal.

La babord, *Nassier* avea probleme reale în a înainta, cu paletele rotindu-se intermitent. Rosemary zări o gigantică fântână arteziană izbucnind prin mijlocul suprastructurii sale şi bucăţile rupte se învolburară în văzduh. Ce pizda mă-sii putea face aşa ceva? Un monstru acvatic care pândea de pe fundul albiei? În chiar clipa în care ideea îi încolţi în minte, ştiu că acela nu putea fi răspunsul adevărat. Pe de altă parte ştia prea bine ce era mugetul acela dindărătul ei. Înţelegerea respectivă îi dizolvă ultima fărâmă de putere. Dacă lovea focarul…

Prova lui *Nassier* se ridică în aer, afundând puntea pupa în apă. Suprastructura se nărui, şi bucăţi mari fură azvârlite în toate părţile de jetul colosal. Zeci de pasageri fură măturaţi în fluviu, agitând disperaţi din braţe şi picioare. În mintea ei, Rosemary le putea auzi ţipetele.

La bordul vapoarelor cu zbaturi se găseau pur şi simplu prea mulţi oameni. Rexrew crescuse deja numărul coloniştilor pe care urmau să-i transporte, refuzând să plece urechea la avertismentul delegaţiei căpitanilor. Iar după aceea le adăugase şi trupele de intervenţie.

„Dacă mai apuc să mă-ntorc în Durringham, te-am halit, Rexrew!” îşi promise femeia. „Nu numai că nu ne-ai ajutat, ci ne-ai şi condamnat.”

Apoi *Nassier* începu să se răstoarne, înclinându-se tot mai mult la tribord. Jetul de apă dispăru, când chila se ridică la suprafaţă. Când ajunse la verticală, Rosemary văzu o gaură

imensă în scândurile din mijlocul vaporului. Probabil că în secunda aceea intrase şi apa în focar. O rafală uriaşă de abur alb devoră partea din spate a ambarcaţiunii şi se rostogoli peste fluviu. Din fericire ocultă actul final al morţii convulsive a lui *Nassier.*

Prova lui *Swithland* ajunsese la cincisprezece metri de arborii şi vegetaţia agăţătoare care acopereau malul. Rosemary auzi cum se reduse vuietul propriului ei gheizer distrugător. Se luptă cu timona pentru a păstra vaporul orientat perpendicular pe mal. Fundul albiei se ridica rapid, şi detectorul masic cu baleiere frontală urla avertismente frenetice. Adâncimea: cinci metri! Patru! Trei! Loviră noroiul la opt metri de lianele lungi şi încărcate cu flori ce atârnau în apă. Inerţia impresionantă a vaporului mare îi purtă mai departe, lunecând şi împingând prin mâlul aluvial gros şi negru. Bule de gaze sulfuroase urât mirositoare fierbeau de ambele părţi ale carenei. Gheizerul murise complet. Urmă un moment de pură tăcere visătoare înainte de a lovi malul.

Rosemary zări un arbore uriaş de qualtook drept în faţă; una dintre ramurile sale groase se afla la aceeaşi înălţime cu puntea. Se aplecă...

Impactul îl azvârli pe Yuri Wilken din nou pe burtă, tocmai când începuse să se ridice. Se izbi dureros cu nasul de punte şi simţi gust de sânge cald. Vaporul scotea trosnete hidoase, pătrunzând în vegetaţia de la malul apei. Funii lungi de liane şfichiuiau prin aer cu brutalitatea unor cravaşe. Tânărul încercă să se îngroape în lemnul dur al punţii, pentru a scăpa de loviturile lor la câţiva centimetri deasupra capului.

Prova boantă a lui *Swithland* izbi ca un berbec malul scund şi zvâcni în sus, parcurgând încă zece metri peste solul nisipos roşu-întunecat. Vaporul cu zbaturi se opri în cele din urmă, avariat, cu puntea prova aproape distrusă, şi arborele qualtook înglobat în partea frontală a suprastructurii.

Ţipetele şi plânsetele lăsară loc gemetelor şi strigătelor ascuţite de ajutor. Yuri riscă să privească în jur şi văzu că jungla se înfăşurase în jurul jumătăţii anterioare a ambarcaţiunii. Suprastructura părea periculos de instabilă, mult aplecată într-o parte şi apăsată pe provă şi flancuri de tone de vegetaţie.

Picioarele îi tremurau incontrolabil. Ar fi dorit să fie acasă în Durringham, să-l scoată pe Randolf la plimbare sau să joace

fotbal cu amicii. Locul lui nu era aici, în junglă.

– Te simţi bine, fiule? întrebă Mansing.

Şeriful Mansing îl recrutase pentru expediţie. Era mult mai abordabil decât alţi şerifi şi arunca un ochi părintesc după el.

– Aşa cred.

Îşi pipăi nasul, testând şi suflă puternic aer pe nări. Avea sânge pe mână.

– Îţi trece până te-nsori, comentă Mansing. Unde este Randolf?

– Nu ştiu.

Se ridică nesigur în picioare. Stăteau lângă colţul din faţă al suprastructurii. Oameni întinşi de jur împrejur se ridicau acum încet, cerând ajutor, cu expresii înspăimântate sau buimăcite. Două trupuri fuseseră strivite între tulpina de qualtook şi suprastructură; unul era al unei fetiţe de opt ani. Yuri îşi putea da seama de asta doar pentru că purta rochiţă. Se întoarse cu spatele, icnind.

– Strigă-l, îi zise Mansing. În scurt timp, vom avea nevoie de toate ajutoarele disponibile.

– Ce-aţi spus, domnule?

– Crezi că ăsta a fost un simplu accident?

Yuri nu crezuse absolut nimic. Ideea respectivă îi trimise un fior pe şira spinării. Ţuguie buzele şi reuşi un fluierat slab.

– Doisprezece ani am navigat în sus şi-n jos pe râul ăsta, comentă Mansing încruntat. N-am mai văzut niciodată ceva ca gheizeru-ăla. Ce dracu’ poate să scuipe apa-n felu-ăla? Şi n-a fost numai unul.

Randolf apăru târându-se peste copastie, cu blana neagră-lucioasă acoperită de mâl mirositor. Sayceul îşi pierduse obişnuita aroganţă agresivă şi veni direct la Yuri, lipindu-se de picioarele stăpânului său.

– Apa rrrea, mârâi el.

– Aici are dreptate, încuviinţă Mansing morocănos.

Avură nevoie de un sfert de oră pentru a restabili ordinea în jurul vaporului eşuat. Şerifii organizară grupuri care să se îngrijească de răniţi şi să ridice o tabără improvizată. Prin consens general, înaintară cincizeci de metri de la mal, îndepărtându-se de fluviu şi de ceea ce bântuia pe sub apele sale.

Câţiva supravieţuitori din *Nassier* izbutiră să înoate până la

pupa lui *Swithland,* care era pe jumătate scufundat; vaporul forma o punte utilă peste smârcul puturos care mărginea malul. *Hycel* reuşise să ajungă pe malul opus al lui Zamjan; scăpase de gheizerul distructiv, dar coca îi fusese rău lovită. Stabiliră contactul prin radio, şi ambele grupuri deciseră să rămână unde se găseau, în loc să încerce să traverseze fluviul şi să-şi unească forţele.

Şeriful Mansing găsi un bloc comunicator intact printre rămăşiţele echipamentelor forţei de intervenţie şi expedie un apel prin unicul satelit geostaţionar al lui CDL către Candace Elford. Şocată, şeriful-şef fu de acord să abată cele două BK133 spre *Swithland* pentru a-i aduce imediat pe cei grav răniţi în Durringham. Candace nu rosti însă niciun cuvânt despre întărirea vapoarelor eşuate. Dar şeriful Mansing era mai presus de orice un individ practic şi nici nu se aşteptase deja la aşa ceva.

După ce făcu trei drumuri până la tabără, transportând containere cu echipamente de la *Swithland,* Yuri fu inclus într-un grup mic de explorare, format din trei şerifi şi nouă ajutoare. Bănuia că fusese luat doar pentru Randolf. Nu-l deranja însă, celelalte ajutoare de şerifi scoteau acum cadavrele din vaporul cu zbaturi şi el prefera să-şi încerce şansele în junglă.

Când Yuri şi grupul său plecară, coloniştii echipaţi cu ferăstraie cu lame de fisiune începuseră să taie arborii de pe o latură a taberei, pentru asolizarea aparatelor VTOL.

În scurt timp gemetele răniţilor se pierdură, acoperite de densitatea vegetaţiei. Lui Yuri nu-i venea să creadă cât de întunecoasă era jungla aceasta; foarte puţine raze de soare ajungeau realmente la nivelul solului. Când ridică mâna, pielea avea o nuanţă verde-închis, iar jacheta de culoarea scorţişoarei pe care o primise pentru a-l proteja de spini era negru-profund. Jungla din jurul lui Durringham nu era defel aşa. Era îmblânzită, înţelese el, cu poteci bine bătute şi arbori înalţi, înconjuraţi de spirale de liane subţiri, colorate. Aici nu existau poteci, crengile se ramificau la toate înălţimile, iar lianele se întindeau între ramuri fie la nivelul gleznelor, fie la al gâtului. O ciupercă mucegăită şi lipicioasă acoperea toate frunzele, pornind de la trei metri deasupra solului.

Cercetaşii se împărţiră în perechi, răspândindu-se în evantai. Ideea era de a se familiariza cu zona imediat înconjurătoare pe o rază de cinci sute de metri, de a căuta alţi supravieţuitori de pe

Nassier şi de a vedea dacă în apropierea taberei existau ostili.

– O idioţenie, comentă Mansing, după ce parcurseseră cincizeci de metri. (Se afla în frunte şi reteza lianele, crengile mici şi tufişurile cu o macetă cu fisiune.) Nu te-aş putea vedea, nici dacă ai fi la numai trei metri depărtare.

– Poate că mai încolo se răreşte, spuse Yuri.

Mansing reteză altă ramură.

– Iar îţi trădezi vârsta, fiule. Doar cei foarte tineri sunt atât de incurabil de optimişti.

Îşi schimbau locurile, alternând în frunte. În ciuda lamelor de fisiune, croirea drumului prin junglă era istovitoare. Randolf îi urma, lovind ocazional cu botul în coapsele lui Yuri.

Parcurseseră trei sute de metri, potrivit blocului orientator al lui Mansing, când sayceul încremeni şi ridică botul, adulmecând aerul umed. Nu avea acelaşi simţ al mirosului pe care-l posedau caninele terestre, dar rămânea vânător excelent în teritoriul său specific: jungla.

– Oameni, mârâi Randolf.

– În ce parte? întrebă Yuri.

– Aici.

Sayceul împinse în ramurile retezate care alcătuiau pereţii potecii. Se întoarse şi-i privi.

– Aici.

– Vorbeşte serios? se încruntă Mansing sceptic.

– Bineînţeles, răspunse Yuri uşor iritat de îndoiala celuilalt. Cât de departe, băiatu'?

– Currrrând.

– Bine, zise Mansing şi începu să taie prin junglă în direcţia indicată de sayce.

Trecură alte două minute de muncă laborioasă şi asudată înainte să audă glasurile. Erau ascuţite şi subţiri, femeieşti. Unul dintre ele cânta.

Mansing era atât de concentrat asupra retezării vegetaţiei dese, pendulând ritmic şi neîncetat maceta grea, încât fu cât pe aici să cadă cu capul înainte în râuleţ, când lianele încetară brusc. Yuri îl prinse de gulerul jachetei, pentru a-l împiedica să alunece pe panta mică şi ierboasă. Amândoi se holbară uluiţi.

Lumina soarelui se revărsa prin breşa dintre arbori, plutind deasupra apei aidoma unei pâcle aurii rarefiate. Albia se lăţea într-un iaz larg de cincisprezece metri, căptuşit cu pietre. Liane

cu flori portocalii uriaşe, penate, atârnau precum cortine din copacii de pe partea cealaltă. Păsări micuţe, turcoaz şi galbene, zburau prin văzduh. Era o scenă desprinsă parcă din mitologia greacă. În iaz se îmbăiau şapte fete goale, cu vârste cuprinse între cincisprezece şi douăzeci şi unu de ani. Toate erau subţirele şi cu picioare lungi, iar razele solare le scânteiau pe piele. Robe albe erau întinse peste bolovanii negri de la marginea apei.

– Nuuu, gemu Randolf. Rrrău.

– Căcat, zise Yuri.

Fetele îi zăriră şi ţipară de încântare, surâzând şi fluturând din braţe.

Yuri îşi luă carabina laser de pe umăr şi rânji nebuneşte spre cele şapte perechi de sâni uzi care se legănau.

– La dracu', murmură Mansing.

Yuri trecu pe lângă el şi coborî panta către râuleţ. Fetele îl ovaţionară.

– Nuuu.

– Yuri, gesticulă Mansing zadarnic.

Tânărul se întoarse, cu chipul iluminat de încântare.

– Ce-i? Trebuie s-aflăm unde-i satul lor, nu? Asta-i misiunea noastră, să cercetăm terenul.

– Mda. Cred că da.

Bărbatul nu-şi putea desprinde ochii de la naiadele vesele.

Yuri înainta hotărât prin apă, ridicând jerbe de stropi cu picioarele.

– Nuuu! lătră Randolf cu insistenţă. Rrrău. Oameni rrrăi.

Mansing le privi pe fete ţipând încurajări lui Yuri, care plescăia spre ele.

– La dracu' cu demnitatea, mormăi el în barbă şi sări în apă.

Prima fată la care ajunse Yuri avea nouăsprezece ani şi flori stacojii prinse în părul ud. Îi surâse radiant şi-l prinse de mâini.

– Mă cheamă Polly, chicoti ea.

– Ura! răcni Yuri.

Apa ajungea abia la jumătatea coapselor ei; fata era realmente complet goală.

– Io mi-s Yuri!

Ea îl sărută, şi trupul umed se lipi de cămaşa lui fără mâneci, lăsând o urmă întunecată. Când se desprinse, altă fată îi trecu în jurul gâtului o ghirlandă din florile portocalii de liane.

– Şi eu sunt Samantha, îi spuse.

– O să mă săruţi şi tu?

Samantha îl cuprinse cu mâinile pe după gât, şi limba i se strecură flămândă în gura lui. Alte fete îi încercuiră, luând apă în pumni şi stropindu-i. Yuri se afla în centrul unui cerc de ploaie argintie şi caldă, cu extazul asaltându-i nervii. Aici, la capătul lumii, paradisul sosise pe Lalonde. Stropii cădeau în ralanti, furnicându-l dulce. Simţi mâini ridicându-i cureaua carabinei de pe umăr, alte mâini trăgându-i nasturii cămăşii. Pantalonii îi fuseseră desfăcuţi, şi penisul îi era mângâiat.

Samantha se retrase un pas şi-l privi adorator. Îşi cuprinse sânii în căuşele palmelor şi-i ridică spre el.

– Acum, Yuri, îl rugă ea. Ia-mă acum.

Yuri o trase brutal lângă el, cu pantalonii uzi înfăşuraţi în jurul genunchilor. Auzi un strigăt alarmat, care se întrerupse brusc. Trei fete îl trântiseră pe Mansing în apă, şi picioarele bărbatului se zbăteau disperat. Fetele râdeau isteric, cu muşchii încordându-se de efortul de a-l menţine sub unde.

– Hei… făcu Yuri.

Nu se putea clinti din cauza idioţilor de pantaloni.

– Yuri! îl strigă Samantha.

Tânărul se întoarse. Ea deschidea gura mai larg decât ar fi crezut că este posibil din punct de vedere fizic. Benzi lungi de muşchi i se zbăteau în jurul bărbiei, de parcă nişte viermi graşi i-ar fi gonit prin vene ca prin tunele. Obrajii începură să i se despice, începând de la colţurile gurii şi spintecându-se înapoi către urechi. Sângele ţâşnea din răni în ritm regulat, totuşi ea continua să-şi caşte fălcile.

Yuri se holbă vreme de o secundă împietrită, după care emise un muget gutural de spaimă care reverberă din arborii impasibili ce străjuiau de jur împrejur. Îşi pierdu controlul asupra vezicii urinare.

Capul oribil al Samanthei se repezi înainte, şi dinţii stacojii se strânseră ferm în jurul gâtului său, iar sângele ei îi împroşcă pielea.

– Randolf! răcni el.

Apoi dinţii fetei îi sfâşiară beregata şi propriul lui sânge irumpse din artera carotidă şi-i inundă faringele, înecând orice alte sunete.

Randolf urlă de furie când stăpânul lui căzu în apă, împins şi călărit de Samantha. Însă una dintre celelalte fete se uită direct

la el şi şuieră, avertizându-l, împroşcând stropi de salivă printre dinţii dezgoliţi. Sayceul se întoarse fulgerător şi dispăru în goană în junglă.

* * *

– Nu mai avem energie. Pierdem altitudine. Pierdem altitudine!

Glasul frenetic al pilotului de BK133 bubui din coloanele AV ale centrului de comandă.

Toţi şerifii din încăpere priveau cu gura căscată la staţia de comunicaţii tactice.

– Cădem!

Unda purtătoare mai pârâi două secunde, apoi amuţi complet.

– Doamne Dumnezeule… murmură încet Candace Elford.

Stătea la biroul ei din capătul încăperii dreptunghiulare. Precum majoritatea clădirilor civile ale capitalei, cartierul general al şerifului era construit din lemn. Se găsea în propria sa incintă pătrată şi fortificată, la două sute de metri de bena Guvernatorului – un design simplist în care orice soldat dinaintea secolului al XX-lea s-ar fi simţit ca la el acasă. Centrul de comandă în sine era o clădire lungă doar cu parter, care forma o latură a terenului de paradă; la distanţe egale în lungul coamei acoperişului, patru sfere din compozit gri găzduiau transmiţătoarele sateliţilor. La interior, bănci simple din lemn se întindeau pe lângă pereţi, susţinând o gamă impresionantă de console moderne de procesoare desktop operate de şerifii care stăteau în scaune compozit. Pe peretele opus biroului Candacei, un ecran de proiecţie uriaş afişa harta străzilor din Durringham (în măsura în care conglomeratul acela de alei şi pasaje private aleatorii putea fi cartografiat). Aparatele de condiţionare bâzâiau discret, pentru a reduce temperatura. Atmosfera de eficienţă tehnologică era uşor lezată de evantaiele de mucegai galben-cenuşiu care răsăreau de sub plintele aflate sub bănci.

– Contact pierdut, raportă cu chip inexpresiv Mitch Verkaik, şeriful de la staţia de comunicaţii tactice.

Candace se întoarse către echipa mică pe care o formase pentru a putea monitoriza avansarea forţei de intervenţie.

– Ce-i cu şerifii de pe sol? L-au văzut căzând?

Jan Routley opera legătura prin satelit cu supravieţuitorii de pe *Swithland;* încărcă o comandă în consola ei.

– Nu există niciun răspuns de la niciun comunicator de pe

Swithland sau *Hycel.* Nu pot obţine nici măcar codul de identitate al vreunui transponder.

Candace studie afişajul situaţiei proiectat de coloana AV a propriei ei console, mai mult din obişnuinţă decât din alt motiv. Ştia că toţi o aşteptau să emită ordine, stăpână şi sigură pe sine, producând instantaneu soluţii perfecte, ca un calculator cu picioare. Nu avea să se întâmple aşa. Ultima săptămână fusese un adevărat coşmar. Nu mai putuseră contacta pe nimeni din comitatele Quallheim sau din Willow West, iar comunicaţiile cu satele din lungul lui Zamjan erau defectuoase. Cursele de consolidare spre Ozark constituiau în cel mai fericit caz un expedient; în adâncul inimii, ea intenţionase ca noile trupe înarmate să protejeze pur şi simplu evacuarea coloniştilor în aval. Abandonase de mult ideea restabilirii ordinii în comitatele Quallheim, limitarea dezastrului era principala ei speranţă. Acum se părea că Ozark se găsea în interiorul zonei afectate. Şaptezeci de soldaţi şi aproape un sfert din arsenalul ei.

– Recheamă imediat al doilea BK133 în Durringham, rosti scurt. Dacă invadatorii pot doborî unul, îl pot doborî şi pe celălalt.

Şi avea să salveze măcar zece şerifi cu armele lor de calibru greu. În următoarele săptămâni era posibil să aibă foarte multă nevoie de ei. De acum era destul de evident că invadatorii intenţionau cucerirea completă a planetei.

– Da, doamnă, încuviinţă Mitch şi reveni la consola sa.

– Cât mai avem până ce satelitul trece peste vapoare? întrebă Candace.

– Cincisprezece minute, răspunse Jan.

– Programează-l pentru o suprascanare infraroşu pe cincizeci de kilometri de o parte şi cealaltă a rutei orbitale, să vadă dacă poate localiza BK133-ul doborât. N-ar trebui să fie greu de detectat.

Îşi lăsă bărbia în palme şi-şi privi procesorul desktop fără să-l vadă. Decise că prioritatea ei în clipa aceea era protejarea Durringhamului. Trebuiau să apere oraşul până ce CDL trimitea o forţă de luptă capabilă să recâştige zona rurală. Era convinsă că se confruntau cu o invazie, briefingul lung pe care-l avusese cu Kelven Solanki în dimineaţa aceea pusese capăt oricăror îndoieli finale. Kelven era teribil de îngrijorat, ceea ce nu-i stătea deloc în fire.

Candace nu-şi anunţase personalul despre cele aflate de la

Kelven, despre posibila folosire a sechestrării şi despre ambarcaţiunile care poate că aduseseră deja un pluton preliminar de invadatori în Durringham. Nu trebuiau să se gândească la asta. În centrul de comandă, trei scaune săreau azi în ochi prin faptul că erau goale; chiar şi şerifii reveneau la o mentalitate autoprotectoare. Nu-i putea învinui; majoritatea aveau familii în oraş şi niciunul nu semnase pentru a lupta cu o forţă militară bine organizată. Ea însă fusese de acord să coopereze cu Oficiul Marinei Confederaţiei, examinând înregistrările traficului fluvial făcute de sateliţi în ultimele două săptămâni.

– Primim imagini, anunţă Jan.

Candace se foi şi se apropie de staţia femeii. Kilometri de junglă defilau pe holoecranul de înaltă definiţie; vârfurile verzi ale arborilor erau acoperite de umbre roşii transparente, care indicau profilul temperaturii. Zamjan apăru brusc în partea de jos a ecranului, cu pupa lui *Swithland* întinzându-se în apă de sub baldachinul vegetaţiei de pe mal. Elemente grafice pâlpâiră pe ecran, trasând cercuri oranj în jurul unui luminiş din apropierea apei.

– Focuri, rosti Jan.

Dataviză o comandă în procesorul desktop pentru a focaliza pe sursa infraroşie. Poieniţa se extinse pe ecran, arătând un foc de tabără care ardea în mijlocul ei. În jur erau risipite pături şi inconfundabilele containere albe ce conţineau echipamente pentru ferme. Câţiva copaci fuseseră tăiaţi şi zăceau prăbuşiţi într-o parte.

– Unde au dispărut toţi oamenii? întrebă ea cu glas stins.

– Nu ştiu, răspunse Candace. Realmente, nu ştiu.

* * *

Era amiază, şi *Coogan* se găsea la douăzeci şi cinci de kilometri în aval de vapoarele cu zbaturi abandonate, când Len şi Darcy zăriră primele obiecte care pluteau pe apă. Lăzi cu echipamente agricole, bucăţi de scânduri, fructe. Peste alte cinci minute văzură primul corp: o femeie în uniformă-combinezon, cu faţa în jos, braţele şi picioarele răşchirate.

– Ne-ntoarcem în clipa asta, îl informă Len.

– Trebuie să mergi până la vărsarea lui Quallheim, îi reaminti Darcy.

– Bagă-ţi în cur banii şi contractul, rosti Len şi începu să

învârtă timona. Crezi că-s orb şi nu văd ce se-ntâmplă? Suntem deja în zona rebelilor. O s-avem nevoie de-o minune ca s-ajungem în aval, nici vorbă de înc-o sută cincizeci de kilometri spre est.

– Aşteaptă, puse Darcy mâna pe timonă. Cât mai este până la Ozark?

Făcând o grimasă, Len consultă un vechi bloc orientator aşezat pe o poliţă din timonerie.

– Treizeci de kilometri, poate treizeci şi cinci.

– Lasă-ne pe mal cu cinci kilometri înainte de sat.

– Nu ştiu…

– Uite care-i treaba, vulturii pot observa orice ambarcaţiune care ar coborî pe râu la zece kilometri în faţa noastră. Dacă apare vreuna, întoarcem imediat şi ne-ndreptăm spre Durringham. Ce părere ai?

– Şi-atunci de ce n-au văzut-o vulturii şi pe-asta? Greu de crezut c-ai putea-o trece cu vederea.

– Sunt deasupra junglei. Îi vom rechema. În plus s-ar putea să fi fost un accident autentic. Poate că-n faţă sunt oameni răniţi.

Liniile din jurul gurii lui Len se adânciră, reflectându-i indecizia. Niciun căpitan adevărat n-ar fi ignorat o ambarcaţiune aflată la ananghie. O bucată neregulată de ambalaj din plastic galben se frecă de flancul lui *Coogan.*

– Bine – încuviinţă el strângând spiţele timonei –, dar la primul semn de necazuri, am pornit înapoi. Nu-i vorba despre bani. *Coogan* este tot ce am, am construit-o cu propriile mele mâini. N-o risc pe bătrânică pentru voi.

– Nici nu-ţi cer s-o faci. Sunt la fel de doritor ca şi tine să nu se întâmple nimic ambarcaţiunii sau vouă. Indiferent ce am găsi în sate, tot va trebui să ne întoarcem în Durringham. Lori şi cu mine suntem prea bătrâni ca să mergem pe jos.

Len mârâi, îndepărtându-l, însă începu să rotească timona la loc, aliniind prova către orizontul estic.

Apelul prin afinitate porni, iar Abraham şi Catlin virară prin văzduhul senin şi se grăbiră spre râu. Din punctul în care se aflau, la şapte kilometri în faţa lui *Coogan,* puteau zări fragmente mici de rămăşiţe ce pluteau lent în curent. Erau, de asemenea, suficient de sus pentru ca apa să fie complet transparentă. Lori zări bancuri mari de ţepoşi-cafenii şi analogi-de-ţipari roşiatici care înotau fără grabă.

Abia când soarele devenise o minge roşu-aurie ce atingea vârfurile arborilor din faţa micuţei ambarcaţiuni comerciale, vulturii descoperiră vapoarele cu zbaturi eşuate pe maluri opuse. Lori şi Darcy îi dirijară în spirale lungi deasupra junglei înconjurătoare, în căutarea coloniştilor, echipajului şi forţei de intervenţie. Nu se zărea nimeni nici pe vapoare, nici în taberele improvizate.

Uite unul, rosti Lori.

Îl simţi pe Darcy intrând în legătură cu Abraham, privind prin ochii amplificaţi ai păsării. Dedesubt, o siluetă mergea prin junglă. Frunzele strâns alăturate îngreunau observaţiile, oferindu-le doar crâmpeie fugare de imagini. Era un bărbat, un colonist nou, apreciară ei, deoarece purta o cămaşă din ţesătură sintetică. Mergea fără grabă către vest, paralel cu râul, la un kilometru în interiorul uscatului.

Unde se duce? întrebă Darcy. **Pe malul ăsta nu mai e niciun sat cale de cincizeci de kilometri.**

Vrei să-l cobor pe Abraham la nivelul arborilor, ca să se uite mai bine?

Nu. Părerea mea este că individul a fost sechestrat. Toţi au fost.

Pe cele trei vapoare erau şapte sute de oameni.

Da.

Iar pe Lalonde sunt douăzeci de milioane. Cât ar costa să-i sechestreze pe toţi?

Foarte mult, dacă ai utiliza nanonice.

Nu crezi că-s nanonice?

Nu; Laton a spus că era un virus energetic. Indiferent despre ce ar fi vorba.

Şi-l crezi?

Detest s-o spun, dar în clipa de faţă acord foarte multă crezare spuselor lui. În tot cazul aici acţionează ceva ce depăşeşte experienţa noastră normală.

Vrei să-l capturăm pe bărbatul acesta? Dacă este o victimă a virusului, ar trebui să aflăm de la el tot ce este necesar.

Nu-mi place să urmăresc pe cineva prin jungla asta, mai ales un individ care merge pe jos şi care are în mod evident colegi în apropiere.

Atunci mergem la Ozark?

Da.

Coogan porni în sus pe râu cu un ritm mult mai lent, aşteptând ca soarele să apună înainte de a trece pe lângă cele două vapoare cu zbaturi. Pentru prima dată de când sosise pe planetă, Darcy se pomeni dorindu-şi să plouă. O aversă deasă şi frumoasă ar fi oferit un camuflaj suplimentar. Aşa însă trebuiau să se mulţumească doar cu norii rarefiaţi care goneau peste Diranol, reducându-i radianţa roşie la strălucirea unei lumânări, ceea ce micşora vizibilitatea la câteva sute de metri. Chiar şi aşa tusea motoarelor ambarcaţiunii şi ţăcăniturile angrenajelor răsunau îngrozitor de puternic pe fluviu în timpul nopţii, când liniştea era sacrosanctă.

Lori îşi activă implanturile retinale, când se furişară aidoma unor hoţi printre cele două vapoare. Nimic nu se clintea şi nu se zărea nicio luminiţă. Cele două nave eşuate trezeau în inima femeii fiori reci pe care nu-i putea ignora. Vapoarele păreau ameninţătoare.

– Pe-aici ar trebui să existe un afluent mic, rosti Darcy după o oră. Poţi intra cu *Coogan* pe el; în felul acesta ar trebui să fie invizibilă pentru oricine de pe Zamjan.

– Pentru cât timp? întrebă Len.

– Până mâine-seară. Asta ar trebui să însemne destul timp pentru noi. Ozark este la numai patru kilometri est de aici. Dacă nu ne-am întors până la patru dimineaţa, ridică ancora şi pleacă acasă.

– Chiar aşa o să fac. Şi, fii atent, n-o s-aştept niciun minut în plus.

– Ai grijă să nu gătiţi niciun fel de mâncare. Mirosurile vă vor trăda, dacă prin zonă există animale special dresate pentru vânătoare.

Afluentul era doar de două ori mai lat decât *Coogan* în sine, cu stejari-vişini înalţi crescând pe malurile noroioase. Len înaintă cu spatele, blestemând la fiecare centimetru parcurs. După ce cablurile îl asigurară în mijlocul canalului, Len, Lori şi Darcy lucrară timp de o oră, tăind crengi pentru a camufla cabina.

Dispoziţia posacă a lui Len se transformă în nelinişte când Darcy şi Lori se pregătiră în cele din urmă de plecare. Amândoi îşi îmbrăcaseră costumele cameleonice; gri-mat, mulate, cu o centură de buzunăraşe pentru echipamente. Nici măcar un buzunar nu era gol.

– Aveţi grijă de voi, bolborosi el stânjenit de propriile sale cuvinte, când cei doi coborâră pe scândura care unea bordul cu malul.

– Mulţumim, zise Darcy. O să avem. Asigură-te că eşti tot aici, când vom reveni.

Îşi trase gluga peste cap.

Len ridică un braţ. Aerul din jurul edeniştilor deveni impenetrabil de negru, curgând ca fum unsuros în jurul corpurilor lor. Apoi dispărură. Le auzi numai tălpile clefăind încetişor prin noroi, sunete ce dispăreau lent în depărtare. O briză rece păru să se ridice brusc din umiditatea lipicioasă a junglei, şi bărbatul se grăbi să intre în bucătărie. Costumele alea cameleonice aduceau prea mult cu magia.

* * *

Patru kilometri prin junglă în toiul nopţii.

Nu era foarte rău, deoarece implanturile lor retinale aveau capabilităţi în infraroşu şi lumină slabă. Vedea lumea în două tonuri – verde şi roşu străbătută de scântei albe stranii, aidoma interferenţelor de pe un holoecran prost reglat. Cea mai păcătoasă era percepţia adâncimii, care comprima arborii şi tufişurile într-o mantie plată de peisaj.

De două ori se întâlniră cu sayce aflaţi în colindări nocturne. Corpurile fierbinţi ale animalelor străluceau ca nişte luceferi prin vegetaţia ştearsă. Darcy îi ucise pe amândoi cu câte o singură salvă din carabina maser.

Blocul orientator inerţial al lui Lori îi călăuzi spre sat, cu procesorul său bitek pompându-i coordonatele direct în minte, oferindu-i ştiinţa fără de minte şi precizia unei păsări migratoare. Trebuia să fie atentă exclusiv la relieful solului; nici cea mai exhaustivă cartografiere din satelit nu putea dezvălui cutele, făgaşele şi movilele care se ascundeau sub coroanele copacilor.

La două sute de metri de marginea poieniţei lui Ozark, lumea lor verde-roşie începu să devină mai luminoasă. Lori verifică zona prin intermediul lui Abraham, aflat mult deasupra, menţinând pasărea în cercuri deasupra aşezării. În exteriorul cabanelor se zăreau mai multe focuri ce ardeau în gropi deschise.

Pare destul de normal, îi spuse ea lui Darcy.

De aici, da. Să vedem dacă ne putem apropia şi zări vreun şerif şi armele lor.

Bine. Stai numai un minut, să fac legătura cu Kelven. O

să-l informăm pe măsură ce mergem.

„În cazul în care se întâmplă ceva şi nu ne întoarcem, vor beneficia de o înregistrare”… dar încercă să nu gândească asta. Îi comandă blocului ei comunicator să deschidă un canal cu satelitul SPIEL al Marinei. Unitatea avea procesor bitek, aşa încât conversaţia n-avea să fie audibilă.

Am ajuns la Ozark, îl anunţă ea pe comandor.

Sunteţi bine? întrebă Kelven.

Da.

Care-i situaţia voastră?

În clipa de faţă stăm în patru labe, la o sută de metri de ogoarele din jurul satului. În sat ard câteva focuri şi, deşi este toiul nopţii, mulţi oameni se află în mişcare. Cred că sunt trei sau patru sute în aer liber; în cabane nu pot fi prea mulţi. În rest totul pare destul de banal.

Înaintă cu grijă prin hăţişurile de iarbă înaltă şi plante târâtoare, evitând tufele. Darcy era la un metru în stânga. Trecuse mult de la ultima ei şedinţă de antrenament în condiţii de teren şi era moderat de încântată de cât de puţin zgomot făcea.

Kelven, vreau să datavizezi o listă a şerifilor pe care i-au adus BK133-urile la Ozark, spuse Darcy. **Vom vedea dacă putem identifica vreunul.**

Imediat.

Lori apăsă pe sol crenguţele unei ramuri care atârna jos şi se târî peste ele. La patru metri în faţă rădăcinile unui mayope larg de vreo patru metri se ridicau deasupra pământului. Lumina proiectată dinspre focuri conferea scoarţei o fluorescenţă topaz lugubru.

Lista şerifilor îi curse în minte; date, cifre şi profiluri, cel mai important – hologramele. Spectrele a şaptezeci de bărbaţi pâlpâiră peste satul slab iluminat. Lori ajunse la trunchiul de mayope şi se uită către şirurile de cabane sărăcăcioase, încercând să potrivească şabloanele vizuale din mintea ei cu ceea ce putea zări.

Uite unul, rosti Darcy.

Mintea lui indică un bărbat care stătea pe vine într-un cerc de oameni în jurul unui foc. Deasupra flăcărilor se frigea un animal.

Şi altul, indică Lori.

Destul de repede, localizară alţi doisprezece şerifi la diverse

focuri.

Niciunul nu pare prea îngrijorat de faptul că le-au fost întrerupte comunicaţiile cu Candace Elford, zise Lori.

Au fost sechestraţi? întrebă Kelven.

Nu putem şti în mod cert, dar presupunerea mea este că da, răspunse Darcy. **Ţinând seama de situaţia lor curentă, comportamentul le este anormal. Ar fi trebuit să fi postat măcar santinele pe perimetru.**

Procesorul bitek din blocul comunicator de rezervă al lui Lori raportă o pierdere de energie în cristalul cu matrice electronică al unităţii. Femeia comandă în mod reflex conectarea cristalului de rezervă.

Sunt de acord, zise Lori. **Cred că în aceste circumstanţe scopul nostru iniţial de verificare a prezenţei lui Laton este irelevant.**

Aşa este. Vom încerca să capturăm una dintre persoanele acestea şi s-o aducem în Durringham pentru examinare.

Circuitul mimetic din costumul cameleonic al lui Darcy indică o perturbare a magistralei de date din piciorul său drept; canale alternative fură aduse on-line de procesorul master.

Şansele cele mai mari le-ar oferi cabana de acolo – este rezonabil de izolată şi am văzut pe cineva care tocmai a intrat.

Lori indică o casă cu cinci camere, amplasată mai departe de restul. Se găsea la o sută douăzeci de metri de liziera junglei, însă terenul până acolo era divizat în loturi cultivate, care ofereau la fel de mult adăpost ca şi copacii. Ea scoase un amplificator de imagini dintr-un buzunar al vestei şi-l ridică la ochi.

Porcăria naibii s-a stricat. Ia-ncearcă-l pe-al tău, trebuie să ştim câţi sunt înăuntru.

Detectorul de agenţi chimico-biologici al lui Darcy se opri din funcţionare.

Nu s-a stricat, rosti el consternat. **Ne găsim într-un fel de câmp de bruiaj electronic!**

La dracu'! Comunicatorul de rezervă şi senzorii de avertizare împotriva ţintirii cu laser ai lui Lori încetară să mai funcţioneze. **Kelven, ai auzit? Utilizează sisteme de bruiaj electronic foarte sofisticate.**

Intensitatea semnalelor voastre se reduce, îi anunţă Kelven.

Darcy simţi cum dispare legătura sa de afinitate cu procesorul de control al carabinei maser. Când îşi privi arma, displayul ei LED era mort.

Haide, mişcă! Înapoi la *Coogan!*

Darcy!

El se răsuci şi zări cinci oameni care stăteau în semicerc imediat în spatele lor. O femeie şi patru bărbaţi. Toţi zâmbeau straniu, placid; erau îmbrăcaţi aidoma coloniştilor, cu pantaloni de doc şi cămăşi de bumbac, iar bărbaţii aveau bărbi dese. În ciuda şocului care-i paralizase nervii, Darcy păstră suficientă prezenţă de spirit pentru a-şi privi propriul braţ. Infraroşiile îi arătară un contur roz vag, dar lumina slabă vedea doar fire lungi de iarbă. Circuitul cameleonic rămăsese funcţional.

– Rahat! **Kelven, ne pot vedea costumele cameleonice. Avertizează-ţi oamenii. Kelven?**

Unităţile hardware pe care le purta în jurul brâului se opreau în succesiune rapidă, şi afinitatea îi umplea mintea cu avertismente din partea procesorului. Ledurile li se stingeau pe rând. Kelven Solanki nu-i răspunse.

– Voi sunteţi probabil perechea pe care a apelat-o Laton, rosti unul dintre bărbaţi şi privi de la Lori la Darcy. Puteţi să vă ridicaţi.

Alimentatorul cu energie al costumului cameleonic al lui Lori se opri din funcţionare, şi ţesătura îşi reluă culoarea naturală, gri-închis. Ea se rostogoli pe o parte şi se ridică dintr-o singură mişcare fluidă. Glandele implantate îi pompară în sânge o combinaţie de hormoni, intensificându-i muşchii. Aruncă atât carabina maser, cât şi amplificatorul vizual, eliberându-şi mâinile. Cinci adversari n-ar fi fost o problemă.

– De unde vii? întrebă ea. Vorbesc cu tine, cel care-i ghidezi. Originea ta se află în memoria ta?

– Eşti o atee, replică femeia. Ar fi mai milos să te cruţăm de răspuns.

Rade-i, spuse Darcy.

Lori înaintă, rotindu-se, cu braţele şi picioarele mişcându-se extrem de rapid. Glezna stângă lovi în rotula bărbatului cu toată greutatea corpului ei şi auzi trosnetul satisfăcător al osului rupt; muchia palmei drepte izbi laringele femeii, turtindu-i mărul lui

Adam de vertebre. Darcy abătuse un vârtej la fel de distrugător asupra ţintelor sale. Lori se răsuci pe un picior şi lovi din nou cu stângul, arcuindu-şi suplu spinarea, iar vârful bocancului atinse un bărbat în spatele urechii, crăpându-i ţeasta.

Nişte mâini îi înşfăcară braţele din spate. Lori ţipă, şocată. Acolo n-ar fi trebuit să se găsească nimeni. Însă reflexele acţionară, o lovitură rapidă spre îndărăt care nimeri o coapsă, şi ea încheie rotaţia cu braţele aduse într-o postură defensivă, la timp pentru a o vedea pe femeie împleticindu-se înapoi. Clipi iute, fără să înţeleagă. Din gura femeii se revărsa un şuvoi de sânge, şi gâtul îi era practic strivit de prima lovitură. Chiar pe când o privea, pielea se dilată, şi mărul lui Adam reapăru. Jetul de sânge încetă.

Să fiu a naibii, cum pot fi opriţi?

Cei doi bărbaţi pe care-i doborâse Darcy se ridicau acum în picioare. Unul avea osul gambei rupt, şi capătul lui zimţat îi ieşea prin carne imediat sub genunchi; se sprijinea pe el şi înainta.

Electrozi, comandă Darcy.

Primul bărbat se întinse către el, cu partea laterală a feţei spartă spre interior, acolo unde lovise bocancul lui Darcy, cu globul ocular storcit în găvan, şiroind lacrimi de fluid vâscos galben, totuşi continua să surâdă. În mod deliberat, Darcy păşi în interiorul îmbrăţişării bâjbâitoare, ridică mâinile cu degetele răşchirate şi lipi simultan palmele pe cele două părţi ale capului bărbatului. Corzile lungi de celule galvanice derivate din ţipari care-i erau îngropate în antebraţe se descărcară prin conductori organici ce-i ieşiră prin vârfurile degetelor aidoma unor negi minusculi. Craniul bărbatului fu încununat cu o flamă orbitoare de electricitate statică alb-purpurie însoţită de un pocnet ca descărcarea unui pistol, când sarcina de două mii de volţi îi irumpse în creier.

Furnicături acute se revărsară peste mâinile lui Darcy, cauzate de o parte din curent care se scurse prin izolaţiile subcutanate. Dar efectul asupra victimei fu unul pe care nu-l mai văzuse niciodată. Descărcarea ar fi trebuit să-l doboare instantaneu, pentru că niciun organism viu n-ar fi putut rezista la atâta electricitate. În loc de aşa ceva, bărbatul se clătină îndărăt, prinzându-se cu mâinile de capul mutilat şi emise un ţipăt sinistru şi ascuţit, de sopranǎ. Epiderma începu să-i strălucească tot mai intens. Cămaşa şi blugii izbucniră scurt în flăcări şi căzură

ca nişte petale înnegrite de pe corpul incandescent. Darcy îşi duse palma pavăză la ochi. Îşi dădu seama că nu exista căldură; cu o lumină atât de puternică ar fi trebuit să simtă un val fierbinte care să-i cuprindă costumul cameleonic. Bărbatul devenise acum translucid, atât de puternic era talazul de fotoni, dezvăluind oase, vene şi organe sub forma unor umbre stacojii şi vineţiu-închis. Materialitatea lor se dizolvă, ca şi cum ar fi fost gaze diferit colorate prinse într-un uragan. Izbuti să emită un ultim vaier chinuit, iar trupul se contorsionă în spasme epileptice masive.

Lumina dispăru, şi bărbatul căzu cu faţa în jos.

Ceilalţi patru atacatori începură să urle. Lori auzise odată un câine jelind moartea stăpânului său; vocile lor aveau aceeaşi suferinţă nemulţumită şi amară. Observă că unele dintre unităţile ei hardware reveneau on-line, că efectul de subminare se reducea. Circuitele din costumul cameleonic expediară artificii psihedelice, stacojii şi verzui, zigzagând peste ţesătură.

– Kelven! răcni ea disperată.

Singur în cabinetul lui cufundat în întuneric, la o mie de kilometri depărtare, Kelven Solanki tresări brusc dinapoia biroului, când vocea hârâind de paraziţi a edenistei pătrunse ca un trăsnet în nanonicele lui neurale.

– Kelven, a avut dreptate, Laton a avut dreptate, este implicat un soi de câmp energetic. Interfaţează cumva cu materia şi o controlează. Îl poţi învinge cu electricitatea. Uneori… La dracu’, iar se ridică!

Glasul lui Darcy interveni:

– Fugi! Imediat!

– Nu-i lăsaţi să vină peste voi, Kelven. Sunt puternici când se grupează. Trebuie să fie xenoci.

– Căcat, tot satul a pornit după noi! strigă Darcy.

Paraziţii mugiră în lungul legăturii de satelit, ca un viscol binar, provocându-i lui Kelven o grimasă.

– Kelven, trebuie să pui carantină…

Lori nu mai apucă să termine, fiindcă semnalul îi fu înecat de potopul de schelălăieli şi şuierături turbate. Apoi vacarmul încetă.

ÎNTRERUPERE SEMNAL TRANSPONDER, scrise calculatorul pe ecranul de pe biroul lui Kelven.

* * *

– Ţi-am spus că n-ar trebui să venim aici, da? rosti Gail. Am zis foarte clar, nu, ţi-am zis că nu ne putem încrede în edenişti. Dar tu n-ai vrut să m-asculţi. Nu, nici gând. Şi-au agitat discurile de credit în faţa ochilor tăi şi-ai căzut pe spate ca o potaie neajutorată. E mai rău ca atunci când a fost ea la bord.

Aşezat la celălalt capăt al mesei din bucătărie, Len îşi acoperi ochii cu mâinile. Diatribele nu-l mai deranjau prea mult, învăţase de mulţi ani să le filtreze, să nu le mai audă. Poate că acela era unul dintre motivele pentru care stăteau laolaltă de atâta timp, nu din cauza atracţiei, ci pur şi simplu deoarece se ignorau în nouăzeci la sută din timp. El începuse să se gândească la lucrurile acestea recent, după plecarea lui Marie.

– A mai rămas cafea? o întrebă.

Gail nici măcar nu ridică ochii de la andrelele de tricotat.

– În ibric. Eşti la fel de puturos ca ea.

– Marie nu era puturoasă.

Se ridică şi se apropie de plita electrică pe care se afla ibricul cu cafea.

– Oho-ho, acum este *Marie,* i-auzi! Fac pariu că nu poţi numi alte zece pe care le-am dus pe râu în jos.

El îşi umplu jumătate de cană cu cafea şi se aşeză.

– Nici tu n-o poţi face.

De data aceasta Gail se opri din tricotat.

– Lennie, pentru Dumnezeu, niciuna dintre ele n-a avut efectul ăsta asupra ta! Uite ce ni s-a-ntâmplat, uite ce s-a-ntâmplat cu barca. Ce-a fost atât de special la ea? De-a lungul anilor, prin cuşeta aia a ta trebuie să fi trecut peste o sută de mirese.

Len ridică ochii surprins. Din cauza trăsăturilor ei deformate care-i făceau faţa aproape inexpresivă, era greu să ştie ce se petrecea îndărătul ochilor soţiei sale, însă îşi putea da seama de confuzia ei. Îşi plecă privirea spre cana ce aburea şi suflă absent în cafea.

– Nu ştiu…

Gail pufni şi-şi reluă croşetatul.

– De ce nu te duci la culcare? întrebă bărbatul. Este târziu şi-ar trebui să stăm treji în schimburi.

– Dacă n-ai fi fost atât de doritor să venim aici, n-ar fi trebuit să ne dăm rutina peste cap.

Discuţiile în contradictoriu pur şi simplu nu meritau efortul.

– Ei bine, acum suntem aici. O să stau eu de pază până

dimineaţă.

– Blestemaţii ăia de trivi! Sper ca Rexrew să-i împuşte pe toţi.

Panoul iluminator din tavanul bucătăriei începu să-şi diminueze intensitatea. Len îi aruncă o privire derutată; toate sistemele electrice ale ambarcaţiunii funcţionau pe baza cristalelor mari cu matrice electronică din sala maşinilor, care erau ţinute permanent complet încărcate. Dacă tot nu mai făcea mare lucru, bărbatul întreţinea în stare perfectă echipamentele. Pentru el rămăsese o chestiune de onoare.

Cineva păşi pe puntea lui *Coogan* între timonerie şi cabina lungă. Fusese un zgomot aproape neauzit, totuşi Len şi Gail ridicară brusc capetele, privindu-se reciproc.

Un tânăr cu aspect adolescentin intră în bucătărie. Len văzu că purta o jachetă de junglă în nuanţe bej, aşa cum aveau şerifii, iar în partea stângă a pieptului scria numele Yuri Wilken. Darcy îi povestise că invadatorii utilizau tehnici de sechestrare. La momentul respectiv el ascultase cu sarcasm; acum era pregătit s-o creadă în mod complet. Pe gâtul tânărului se zărea o rană urâtă, cicatrice lungi de piele roşie şi inflamată, încreţite. O dâră de sânge uscat cobora pe pieptul cămăşii fără mâneci. Avea genul de expresie ameţită, specifică celor foarte beţi.

– Dă-te jos de pe barca mea! mârâi Len.

Yuri întredeschise buzele într-o parodie de zâmbet. Gâfâieli fluide se auziră când încercă să vorbească. Panoul iluminator se stingea şi se aprindea cu frecvenţă rapidă.

Len se ridică şi se apropie calm de tejgheaua lungă fixată pe peretele de la tribord.

– Stai, hârâi Yuri.

Mâna i se închise peste umărul lui Gail. Se auzi un sfârâit, şi bareta rochiei ei se aprinse, trimiţând limbi de flăcări galbene care se curbară în jurul degetelor tânărului. Pielea lui rămase perfect neatinsă.

Gail scoase un geamăt alarmat de durere, şi gura i se deschise larg. Firicele de fum albăstrui se ridicau de sub palma lui Yuri, în timp ce pielea femeii era arsă.

– Stai sau ea moare.

Len deschise sertarul cel mai de sus de lângă frigider şi scoase pistolul semiautomat de calibrul 9 milimetri, pe care-l ţinea pentru urgenţe. Nu se încrezuse niciodată în puşti laser şi magnetice, în niciun caz în condiţiile de umiditate corosivă ale lui

Juliffe. Dorise să aibă ceva să funcţioneze garantat de prima dată, dacă cineva suia la bord cu sământă de scandal după vreo afacere care nu-i convenise sau dacă sătenii dintr-o aşezare se revoltau împotriva preţurilor.

Trase piedica şi roti spre Yuri arma grea, albastru-închis.

– Nu, croncăni glasul distrus al flăcăului.

Îşi ridică mâinile înaintea feţei, retrăgându-se.

Len trase. Primul glonţ îl lovi pe Yuri în umăr, răsucindu-l şi proiectându-l în perete. Tânărul schelălăi şi-l fulgeră cu ochi ucigaşi. Al doilea glonţ porni către inima lui. Îi lovi sternul, şi scândurile dinapoia sa fură împroşcate cu sânge roşu-aprins, când două coaste îi fură făcute bucăţi. El lunecă în jos pe lângă perete, cu răsuflarea şuierând printre dinţii dezgoliţi ca ai unei fiare sălbatice. Panoul iluminator se aprinse brusc la intensitate maximă.

Len privi cu stupoare amorţită cum rana din umăr se închise. Yuri se foi, străduindu-se să se ridice cu tenacitate lentă. Rânjea cu răutate. În palma lui Len, plăselele pistolului deveneau alarmant de fierbinţi.

– Omoară-l, Lennie! zbieră Gail. Ucide-l, ucide-l!

Posedat de un calm supranatural, Len ţinti capul flăcăului şi apăsă pe trăgaci. O dată. De două ori. Primul glonţ îi sparse nasul lui Yuri, îndesându-l în ţeastă, şi-i traversă creierul. El aspiră aer şi emise un bolborosit frenetic. Sânge şi ţesut cerebral supurară din gaură. Al doilea glonţ îi lovi tâmpla dreaptă, împlântând aşchii de os în lemnul din spate ca un nor de săgeţi din Epoca de Piatră. Picioarele începură să-i răpăie pe punte.

Len vedea totul printr-o pâclă rece. Corpul mutilat refuza pur şi simplu să se dea bătut. Urlă o înjurătură fără cuvinte, şi degetul lui apăsă din nou şi din nou.

Trăgaciul clicăia inutil, cu magazia descărcată. Len clipi, străduindu-se să-şi recapete focalizarea asupra lumii. Yuri încremenise finalmente; din cap nu-i mai rămăsese mare lucru. Bărbatul se întoarse într-o parte şi se prinse de latura lavoarului pentru sprijin, zguduit de un val de greaţă. Gail scâncea încetişor, mângâind cu o mână băşicile teribile şi urmele lungi şi întunecate de arsură care-i împestriţau umărul.

Len se apropie de ea şi-i luă capul în poală cu o tandreţe pe care n-o mai dovedise de mulţi ani.

– Scoate-ne de-aici, îl imploră ea. Te rog, Lennie!

– Darcy şi Lori…

– Pe noi, Lennie. Scoate-ne pe *noi* de-aici. Doar nu crezi că ei vor mai supravieţui în noaptea asta, nu?

El îşi umezi buzele şi luă decizia.

– Nu.

Aduse trusa de prim-ajutor şi aplică pe umărul ei un plasture anestezic mic. Gail suspină încet, fericită, când plasturele se descărcă.

– Porneşte motoarele, îi spuse. O să m-ocup eu de asta. Până-acum nu te-am încurcat niciodată.

Începu să scotocească prin trusă, căutând un pachet nanonic medical.

Len ieşi pe punte şi dezlegă cablurile din fibră de siliciu care amarau *Coogan,* aruncându-le capetele peste bord. Erau scumpe şi greu de obţinut, dar ar fi durat încă un sfert de oră să bâjbâie pe maluri şi să le bobineze aşa cum se cuvenea.

Focarul se răcise, totuşi cristalele cu matrice electronică aveau suficientă energie pentru a purta ambarcaţiunea minimum şaptezeci de kilometri în aval înainte de a se goli complet. Porni motoarele, împingând-o pe *Coogan* de sub tenda ca un păienjeniş de ramuri tăiate care o protejau de privirile superficiale.

Pornirea la drum fu un susţinător moral miraculos. Singuri pe animatul Zamjan, printre primele licăriri de lumină sură ale zorilor, bărbatul aproape că putea crede că făceau din nou negoţ. Vremurile simple, când urmărea instrumentele esenţiale ale timoneriei şi se bucura de ideea mulgerii de bani a altui lot de visători tâmpi din satul următor. Izbuti chiar să nu se gândească la cadavrul macabru din bucătărie.

Străbătuseră şase kilometri în majoritate spre vest, ajutaţi de curentul rapid al râului lat, când Len întrezări două pete întunecate pe apă, în faţă. *Swithland* şi *Hycel* veneau către el. O despicătură imensă se zărea în prova lui *Swithland* şi suprastructura îi era înclinată sub un unghi ameninţător, însă niciuna nu părea să-i afecteze viteza.

Blocul radio pe rază scurtă de lângă detectorul masic cu baleiere frontală emise un bip, după care banda generală de contact învie.

– Sal’tare, căpitane Buchannan, suntem *Hycel.* Redu viteza şi pregăteşte-te să intri pe curs paralel.

Len îl ignoră şi viră două grade la tribord. Cele două vapoare cu zbaturi îşi modificară cursul în consecinţă. Blocându-l.

– Haide, Buchannan, ce speri să câştigi? Amărâta ta de barcă nu-i mai rapidă ca noi. Într-un fel sau altul, o să veniţi la bord. Haide, fii băiat cuminte!

Len se gândi la arsurile pe care flăcăul le produsese cu mâinile goale, la panoul iluminator care pâlpâise. Depăşea cu mult orice ar fi putut spera să înţeleagă sau să rezolve. Nu mai putea fi vorba despre revenirea la viaţa anterioară, în niciun caz acum. Şi pe ansamblu fusese o viaţă bună.

Ambală mai mult motoarele şi menţinu cursul neclintit, ţintind prova aflată în creştere a lui *Hycel.* Cu niţel noroc, Gail n-avea să ştie niciodată.

Stătea încă ferm la timona lui *Coogan,* când cele două ambarcaţiuni se ciocniră. *Hycel,* cu masa mult mai mare şi coca robustă, trecu uşor peste impact, făcând ţăndări fragila *Coogan* de parcă ar fi fost un mănunchi de surcele şi aspiră sfărâmăturile sub carena sa în volburi sălbatice de bule.

Bucăţi de lemn şi plastic se legănară în siajul vaporului cu zbaturi, rotindu-se în apa turbulentă. Printre ele înfloriră pete groase de ulei negru. Curentul împinse lent fragmentele în aval, împrăştiindu-le pe o suprafaţă mare. Într-un sfert de oră nu mai rămăsese nicio dovadă care să ilustreze sfârşitul ambarcaţiunii.

Swithland şi *Hycel* îşi continuară drumul în amonte fără să încetinească.

18

Joshua fu surprins să constate că-l încânta călătoria cu trenul. Aproape că se aşteptase să vadă o locomotivă cu aburi din secolul al XIX-lea, pufăind nori de fum alb şi pistoane bubuitoare ce acţionau roţi din fier. În realitate fusese un vehicul de tracţiune aerodinamic cu opt roţi, cu motoare axiale magnetice alimentate de matrice electronice, care trăgea şase vagoane.

Familia Kavanagh îi asigurase un bilet la clasa I, aşa că stătea într-un compartiment privat, cu picioarele ridicate pe fotoliul de vizavi, şi privea pădurile întinse şi cătunele pitoreşti ce rămâneau în urmă. Dahybi stătea lângă el, cu pleoapele tresărindu-i frecvent, în timp ce un program stimulator îi picura prin nanonicele neurale. În cele din urmă deciseseră ca Ashly să rămână pentru a opera VSM-ul lui *Lady Mac,* pe când echipa scotea mayope din calele ei. Dahybi se oferise voluntar destul de repede pentru a-i lua locul şi, pentru că nodurile nu mai avuseseră perturbări pe drumul spre Norfolk, Joshua fusese de acord. Restul echipajului fusese alocat pentru sarcini de întreţinere. Sarha fusese extrem de posomorâtă, deoarece se aşteptase la o învoire prelungită în care să exploreze planeta blândă.

Sistemul audio din compartiment anunţă că se apropiau de gara Colsterworth. Joshua îşi întinse picioarele şi-şi încărcă în nanonicele neurale un program de etichetă oficială. Îl găsise în miezurile de memorie din *Lady Mac;* probabil că tatăl lui vizitase cândva planeta, deşi n-o menţionase niciodată. Programul acela s-ar fi putut dovedi salvator de vieţi, fiindcă despre locuitorii din Norfolk rurală se spunea că ar fi fost mai rigizi decât cei din Bostonul cosmopolit şi petrecăreţ. Ţuguindu-şi buzele înaintea ideii acelea, Joshua scutură umărul lui Dahybi.

– Haide, anulează programul! Am sosit.

Chipul lui Dahybi îşi pierdu expresia narcotizată şi miji ochii, privind pe fereastră.

– Asta-i?

– Asta-i.

– Pare un câmp cu două case-n mijloc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci genul ăsta de comentarii pe-aici. Ia! Îi dataviză o copie a programului de

etichetă: Ţine-l în modul primar. Nu vrem să ne irităm binefăcătorii.

Dahybi rulă câteva jurisprudenţe sociale listate în program.

– Să dea dracii, cred că *Lady Mac* a căzut printr-o discontinuitate temporală ca s-ajungă aici!

Joshua îl sună pe steward să le aducă valizele. Programul de etichetă cerea să-i dea bacşiş cinci la sută din preţul biletului sau un şiling.

Gara Colsterworth consta din două peroane de piatră, cu acoperişuri late din lemn susţinute de piloni din fier forjat împodobiţi. Sala de aşteptare şi casa de bilete erau din cărămidă roşie, iar un şir de suporturi metalice montate pe zidul din faţă susţineau coşuri mari din care atârnau flori strălucitoare. Aspectul era o prioritate pentru şeful de gară; zugrăveala roşu-viu şi crem era menţinută sclipitoare tot anul, alămurile erau lustruite, şi subordonaţii săi erau mereu îmbrăcaţi curat şi elegant.

Insistenţa respectivă îi fusese răsplătită astăzi. Stătea chiar lângă moştenitoarea domeniului Cricklade, Louise Kavanagh, care remarcase cât de frumos arăta totul.

Trenul de dimineaţă de la Boston încetini, şi şeful de gară îşi verifică ceasul.

– Treizeci de secunde întârziere.

Louise înclină graţios din cap spre omuleţul trupeş. De cealaltă parte a ei, William Elphinstone se foi nerăbdător. În gând, fata se rugă ca el să nu strice complet situaţia. Era foarte impetuos uneori şi părea complet nelalocul său în costumul gri; straiele de muncă pe câmp îi veneau mult mai bine.

Pentru ea, Louise îşi alesese cu grijă o rochie lavandă-pal cu mâneci bufante. Nanny o ajutase să-şi împletească părul înapoia capului într-un coc complicat, care se termina cu o coadă de cal lungă. Spera că respectiva combinaţie îi va conferi o înfăţişare potrivit de demnă.

Trenul opri, cu primele trei compartimente ocupând toată lungimea peronului. Uşile se deschiseră cu zgomot, şi pasagerii începură să coboare. Fata îşi îndreptă spatele, pentru a-i putea privi mai bine pe cei care ieşeau de la clasa I.

– Uite-i, rosti William.

Louise nu era complet sigură la ce se aşteptase, deşi în adâncul minţii fusese convinsă că toţi căpitanii de nave stelare

erau bărbaţi înţelepţi, serioşi, responsabili şi maturi, aducând poate niţel cu tatăl ei (mai puţin temperamentul său năvalnic). Cui altora li s-ar fi putut încredinţa o asemenea responsabilitate teribilă? În niciun caz un căpitan nu arăta, nici în visurile ei cele mai fantastice, ca un tânăr cu trăsături puternice şi regulate, înalt de peste un metru şi optzeci, în uniformă elegantă, stilată şi în acelaşi timp exotică, subliniindu-i muşchii. Însă pe umărul lui se afla steaua de argint, vizibilă pentru lumea întreagă.

Louise înghiţi un nod, încercă a-şi reaminti cuvintele pe care trebuia să le spună şi făcu un pas înainte, surâzând politicos.

– Căpitane Calvert, sunt Louise Kavanagh; tatăl meu îşi cere scuze pentru că nu este aici pentru a te primi personal, dar domeniul este foarte ocupat în clipa de faţă şi necesită întreaga lui atenţie. De aceea îţi salut eu însămi sosirea la Cricklade şi sper că îţi va face plăcere şederea.

Era aproape întocmai ceea ce repetase, însă mai fusese ceva despre plăcerea călătoriei cu trenul pe care o uitase. Eh, asta era…

Joshua îi luă mâna şi o ţinu într-o strânsoare apăsată.

– Este foarte amabil din partea dumitale, Louise. Şi trebuie să spun că mă consider extrem de norocos că tatăl dumitale este atât de ocupat, fiindcă pur şi simplu n-ar putea exista un mod mai minunat de a fi întâmpinat la Cricklade decât de o domnişoară aşa frumoasă ca dumneata.

Louise ştia că obrajii i se vor învăpăia şi ar fi dorit să se întoarcă şi să se ascundă. Ce reacţie juvenilă! El nu era decât politicos. Dar atât de şarmant! Şi suna sincer. Era oare posibil să gândească chiar aşa despre ea? Autocontrolul i se făcuse ţăndări.

– Salut, îi spuse ea lui Dahybi.

Ceea ce fusese o stângăcie îngrozitoare. Îmbujorarea i se accentuă. Observă că Joshua nu-i dăduse drumul mâinii.

– Specialistul meu astronavigator, rosti Joshua cu o plecăciune uşoară.

Louise îşi reveni şi-l prezentă pe William Elphinstone ca fiind manager de domeniu, fără să menţioneze că era abia în stadiul de asistent. Ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru asta, totuşi fata rămase cu impresia distinctă că nu era teribil de impresionat de căpitanul navei stelare.

– Am pregătit o trăsură care să vă ducă la conac, rosti William

şi-i făcu semn vizitiului să ia de la steward bagajele lui Joshua.

– Mulţumesc foarte mult pentru gestul acesta, i se adresă Joshua lui Louise.

Gropiţe apărură în obrajii ei.

– Pe aici, le făcu semn către ieşirea de pe peron.

Lui Joshua i se păru că trăsura care-i aştepta semăna cu un cărucior supradimensionat pentru copii, dotat cu roţi moderne, ultrauşoare. Însă cei doi cai negri o deplasau la trap constant, şi călătoria pe drumul cu făgaşe fu destul de lină. Colsterworth era un târg rural cu foarte puţină industrie, economia locală fiind concentrată asupra fermelor. Casele erau construite în majoritate din piatră albăstruie exploatată local, cu uşile şi ferestrele aproape întotdeauna în arcadă.

Când trecură pe animata High Street, pietonii îşi dădură coate şi traseră cu ochiul spre trăsură. La început Joshua crezuse că se uitau la el şi Dahybi, apoi îşi dădu seama că Louise le atrăgea atenţia.

După Colsterworth, ţinutul vălurit era un caroiaj de loturi mici, despărţite prin garduri-vii impecabil întreţinute. Pâraie şerpuiau prin văile blânde, iar crânguri presărau măgurile rotunjite şi cotloanele mai adâncite. Grâul şi orzul fuseseră deja recoltate. Peste tot se zăreau o mulţime de căpiţe cu vârfurile ascuţite acoperite de plase împotriva aşteptatelor vânturi hibernale. Tractoare arau miriştile, amestecând tulpinile retezate cu solul roşiatic mănos, înainte de semănatul următor. Aproape imediat după coacerea culturii aceleia aveau să înceapă lungile anotimpuri de toamnă şi iarnă.

– Nu aveţi aşadar interdicţii privind folosirea tractoarelor energetice? întrebă Joshua.

– În niciun caz, replică William. Suntem o societate stabilă, căpitane, nu una înapoiată. Folosim orice este cuvenit pentru a menţine statu-quoul şi în acelaşi timp pentru a le oferi oamenilor un standard de viaţă decent. Utilizarea cailor la aratul tuturor ţarinelor ar fi o corvoadă lipsită de sens. Nu acesta este scopul lui Norfolk. Întemeietorii societăţii noastre au dorit ca viaţa pastorală să fie plăcută pentru toţi.

Lui Joshua i se părea că tânărul reacţiona ca un arici burzuluit, dar aşa fusese încă din clipa prezentărilor.

– Şi energia de unde provine? se interesă el.

– Celulele solare sunt suficiente pentru utilităţile casnice,

totuşi nouăzeci la sută din electricitatea utilizată în industrie şi agricultură este geotermală. Cumpărăm din Confederaţie fibre de diferenţă de potenţial termic şi le îngropăm la cinci-şase kilometri adâncime în manta. Majoritatea oraşelor au cinci sau şase puţuri termice; practic, nu necesită întreţinere, iar fibrele rezistă câte două secole. Este o soluţie mult mai convenabilă decât construirea de hidrobaraje şi inundarea văilor.

„Interesant cum a spus Confederaţie”, gândi Joshua, „ca şi cum Norfolk n-ar face parte din ea.”

– Mă aştept ca toate acestea să ţi se pară teribil de greoaie, rosti Louise.

– Câtuşi de puţin, răspunse Joshua. Tot ce am văzut până acum este admirabil. Ar trebui să vizitezi unele dintre aşa-zisele planete avansate pe care am fost eu. Tehnologia înseamnă în acelaşi timp un preţ foarte ridicat pentru societate, o creştere îngrozitoare a nivelului crimelor şi viciilor. Unele regiuni urbane au decăzut, ajungând la zone în care nu se recomandă sub nicio formă să intri.

– Anul trecut pe Kesteven au fost omorâţi trei oameni, spuse Louise.

William se încruntă, de parcă ar fi avut ceva de obiectat, dar se abţinu.

– Cred că strămoşii voştri au creat o Constituţie foarte bună, zise Joshua.

– Cam dură cu cei care nu sunt perfect sănătoşi, observă Dahybi.

– Nu există multe boli, interveni William. Graţie stilului nostru de viaţă, suntem un popor foarte sănătos, iar spitalele noastre pot face faţă la majoritatea accidentelor.

– Incluzându-l pe vărul Gideon, rosti Louise apăsat.

Joshua îşi ascunse un zâmbet când William îi aruncă fetei o privire scurtă, cenzuratoare. Ea nu era pe atât de supusă pe cât bănuise iniţial. Stăteau vizavi unul faţă de celălalt în trăsură, ceea ce-i oferea o ocazie bună pentru a o studia. Crezuse că ea şi William Elphinstone cel c-un băţ înfipt în fund erau o pereche, însă, judecând după felul în care fata îl ignora, nu părea foarte probabil. Nici William nu era prea fericit de tratamentul rece care-i era acordat.

– De fapt, continuă ea, William nu-i chiar onest. Noi nu ne îmbolnăvim, deoarece majoritatea străbunilor noştri care au

venit aici fuseseră deja supuşi unor modificări genetice înainte de înfiinţarea coloniei. Este logic. Pe o planetă care exclude în mod deliberat cele mai avansate tratamente medicale, este înţelept să te protejezi din timp. Din punctul acela de vedere, noi nu ne ridicăm tocmai la înălţimea idealului pastoral simplist. Probabil că anterior modificărilor genetice nu s-ar fi putut construi o societate cu succesul lui Norfolk; oamenii ar fi insistat să-şi continue cercetările tehnice şi medicale pentru a se îmbunătăţi.

William întoarse capul cu un gest ostentativ şi privi în depărtare peste câmp.

– Ce idee fascinantă! comentă Joshua. Poţi avea stabilitate doar după ce ai depăşit un anumit nivel de tehnologie, iar ordinea naturală până se întâmplă asta este fluxul. O să urmezi politica la universitate?

Ea zvâcni foarte uşor din buze.

– Nu cred c-o să mă duc la universitate. În general, femeile nu continuă educaţia la nivel superior. Şi oricum nu există multe universităţi. Cei mai mulţi membri ai familiei mele merg la colegiul agricol.

– Şi te vei alătura şi dumneata lor?

– Poate. Tata n-a decis. Mi-ar plăcea. Ştii, într-o bună zi Cricklade va fi domeniul meu. Aş dori să fiu ceva mai mult decât şef numai cu numele.

– Sunt convins că aşa vei fi, Louise. Nu mi te pot imagina ca fiind şefă numai cu numele.

Fu surprins cât de sincer îi devenise glasul.

Louise plecă ochii şi văzu că-şi frământa mâinile în poală într-o manieră deloc potrivită pentru o lady. Ce naiba o făcea să bată câmpii în felul ăsta?

– Am ajuns în Cricklade? întrebă Joshua.

Ogoarele lăsaseră loc unor pajişti şi mai întinse, între pădurici. Oi şi vite păşteau placid, alături de xenoce de analoge bovine care semănau mult cu nişte căprioare foarte lăţoase, cu picioare groase şi copite emisferice.

– Mergem prin domeniul Cricklade de când am ieşit din oraş, pufni dispreţuitor William.

Joshua o privi încurajator pe Louise.

– Cât vezi cu ochii, aşa-i?

– Da.

– Atunci înţeleg de ce-l iubeşti atât de mult. Dacă mă voi stabili vreodată pe o planetă, aş dori să fie un tărâm ca acesta.

– Există şansa să vedem ceva trandafiri? întrebă Dahybi tare.

– Da, sigur că da, răspunse Louise cu un glas redevenit brusc profesional. Ce scăpare teribilă din partea mea! Vărul Kenneth a spus că sunteţi la prima vizită pe planetă.

Se întoarse şi-l bătu pe vizitiu pe umăr. Cei doi schimbară câteva cuvinte.

– Dincolo de pădurea din faţă este o livadă, zise ea. Ne vom opri acolo.

Livada ocupa aproape cinci hectare pe un versant orientat spre nord, pentru a prinde lumina sorilor, explică Louise. Era înconjurată de un zid din pietre fără mortar, acoperit cu petice lungi de analog de muşchi din care răsăreau flori roz miniaturale. Pietrele plate din componenţa lui se măcinau frecvent din cauza eroziunii cauzate de ger; fuseseră făcute prea puţine încercări de reparaţii, cu excepţia porţiunilor care se tasaseră cel mai rău. Într-un colţ al dumbrăvii exista un hambar lung cu acoperiş din stuf; lichenii îşi croiseră drum şi în interiorul acestora, slăbind mănunchiurile înnegrite de vreme. Prin uşa deschisă a hambarului se puteau întrezări paleţi noi din lemn ticsiţi cu mii de ghivece conice, albe, cu plante.

Aerul uscat şi nemişcat amplifica liniştea placidă a dumbrăvii, sporind impresia de decădere rafinată. Dacă n-ar fi existat rândurile de plante perfect aliniate, Joshua ar fi crezut că livada fusese neglijată, tratată pur şi simplu ca un hobby de către un latifundiar indulgent, nici pe departe ca industria vitală care era în realitate.

Trandafirul plângător de pe Norfolk era fără doar şi poate cea mai faimoasă plantă din Confederaţie. În starea sa naturală era un tufiş căţărător fără spini, care prefera solul de turbărie bine drenat, dar cultivat şi plantat în livezi, suia pe spaliere din sârmă înalte de trei metri. Frunzele verde-jad aveau mărimea palmelor omeneşti şi reaminteau de arţarii tereştri prin zimţările adânci şi vârfurile colorate în roşu-stins.

Florile fură însă cele care-i atraseră atenţia lui Joshua; erau galben-aurii, cu diametrul de douăzeci şi cinci de centimetri, cu guler gros de petale boţite care înconjurau un bulb de carpelă central în formă de ceapă. Fiecare plantă din livadă produsese treizeci şi cinci până la patruzeci de flori, care se ridicau mândru

pe tije cărnoase verzi, groase cât degetul mare. Sub strălucirea statornică a Ducelui, dobândiseră o corolă spectrală, galben-limoniu.

Cei patru înaintară puţin pe iarba tunsă dintre rânduri. Scurtarea şi curăţarea atentă a tufelor asiguraseră expunerea completă a tuturor florilor la lumina soarelui, astfel ca una să n-o umbrească pe alta.

Joshua apăsă cu vârful cizmei pe iarba sârmoasă şi simţi solul ferm.

– Este foarte uscat, observă el. Apa este suficientă ca să se dezvolte?

– În mijlocul-verii nu plouă niciodată, răspunse Louise. Oricum, nu pe insulele locuite. Convecţia poartă toţi norii spre poli; cea mai mare parte din calotele polare se topesc sub potop, totuşi temperatura rămâne cu două grade peste cea de îngheţ a apei. O bură aici în săptămâna dinaintea Zilei Mijlocului-verii este considerată un ghinion foarte neliniştitor. În timpul primăverii trandafirii stochează în rădăcinile lor toată umiditatea de care au nevoie pentru rodire.

Tânărul atinse una dintre florile mari şi fu surprins de rigiditatea tijei.

– Nu ştiusem că sunt atât de impresionanţi.

– Aceasta este o livadă bătrână, zise fata. Trandafirii de aici au cincizeci de ani şi vor mai rodi încă douăzeci de ani. În fiecare an replantăm câteva livezi din pepinierele domeniului.

– Asta pare a fi o operaţiune interesantă. Mi-ar plăcea s-o văd. Poate că m-ai putea conduce… pari foarte cunoscătoare despre cultivarea lor.

Louise se îmbujoră iarăşi.

– Da, pot; vreau să spun, voi putea, se bâlbâi ea.

– Bineînţeles, dacă n-ai alte îndatoriri. Nu vreau să forţez nota, zâmbi Joshua.

– Nu, nu, îl asigură ea iute.

– Mă bucur.

Fata se trezi surâzându-i fără absolut niciun motiv.

* * *

Joshua şi Dahybi trebuiră să aştepte până spre sfârşitul după-amiezii înainte de a-i fi prezentaţi lui Grant Kavanagh şi soţiei sale, Marjorie. Joshua profită de ocazie pentru a face un tur al conacului uriaş şi al domeniului imediat înconjurător, cu Louise

continuându-şi rolul de gazdă informativă. Conacul era o clădire impresionantă; o armată discretă de servitori păstrau odăile în stare impecabilă şi foarte mulţi bani fuseseră cheltuiţi pentru ca totul să aibă cât mai mult gust. În mod destul de firesc, stilul se baza proeminent pe şcoala de design din secolul al XVIII-lea, enclava miniaturală a istoriei.

Din fericire, William Elphinstone îi părăsi, anunţând că trebuia să lucreze în livezi. Ei însă se întâlniră cu Genevieve Kavanagh imediat ce trăsura opri în dreptul intrării. Sora mai mică a lui Louise îi urmă toată după-amiaza, chicotind permanent. Joshua nu era obişnuit cu copiii de vârsta aceea şi în opinia lui era o puştoaică răsfăţată care avea nevoie de o corecţie zdravănă. Dacă n-ar fi fost Louise, ar fi fost foarte tentat s-o pună pe genunchi şi să-i tragă câteva scatoalce la fund. În loc s-o facă, suferi în tăcere, străduindu-se să-şi imagineze cât mai multe din felul în care unduia ţesătura rochiei lui Louise la mişcările ei. Nu prea avea altceva care să-i atragă atenţia. Pentru ochii neiniţiaţilor, domeniul era aproape pustiu.

Mijlocul-verii pe Norfolk era o perioadă când toţi cei care locuiau în mediul rural ajutau la recoltarea trandafirilor plângători. Căruţele rătăcitoare de romany erau foarte solicitate, cu domeniile şi proprietarii independenţi de livezi concurând pentru munca lor. Până şi programa şcolară (Norfolk nu utiliza imprimările laser didactice) era structurată în conformitate cu anotimpul, oferindu-le copiilor timp liber pentru a-şi ajuta părinţii, lăsând iarna ca perioada principală pentru studiu. Întrucât întreaga recoltă a Lacrimilor era adunată în două zile, pregătirile constituiau o activitate foarte exactă şi febrilă.

Cu peste două sute de livezi în domeniul său (fără a le pune la socoteală pe cele din loturile de pe lângă casă), Grant Kavanagh era cel mai preocupat om din comitatul Stoke în zilele dinaintea mijlocului-verii. Avea cincizeci şi şase de ani; modificări genetice modeste produseseră un fizic cu piept bombat, înalt de un metru optzeci, cu păr şaten care începuse să se arginteze pe marginile favoriţilor masivi. Totuşi, activitatea fizică pe care o dusese permanent şi supravegherea cu stricteţe a alimentaţiei îi păstrase vigoarea unui bărbat de nici treizeci de ani. Era în stare a-şi hăitui cu încăpăţânare demoralizantă stolul de tineri manageri ai domeniului. Ceea ce, aşa cum ştia din propria sa

experienţă neplăcută, era unicul mod de a reuşi ceva în comitatul Stoke. Nu numai că trebuia să supravegheze echipele care făceau turul livezilor, instalând cupele de colectare, ci se ocupa şi de atelierul de îmbuteliere al comitatului. Grant Kavanagh nu-i tolera pe proşti, chiulangi şi pe sinecuriştii de familie, care, în opinia sa, alcătuiau nouăzeci şi cinci la sută din populaţia lui Norfolk. Domeniul Cricklade funcţionase lin şi profitabil în ultimii două sute şaptezeci de ani ai distinsei sale existenţe de trei sute de ani şi – pentru numele lui Dumnezeu! – recordul acela superb n-avea să se oprească în timpul vieţii sale.

După-amiaza petrecută în şa pentru vizitarea unora dintre livezile de trandafiri cele mai apropiate de conac, însoţit de răbdătorul domn Butterworth, nu-i adusese cea mai fericită stare de spirit pentru a pălăvrăgi flecuşteţe politicoase cu filfizoni de tipul căpitanilor de nave stelare aflaţi în vizită. Intră în casă, scuturându-şi colbul de pe pantalonii bufanţi de călărie şi cerând sonor ceva de băut, o baie şi o cină decentă.

Silueta milităroasă şi roşie la faţă care se îndrepta dominator spre Joshua prin holul larg şi înalt de la intrare îi aminti tânărului de gardiştii din Seninătate… atât doar că nu avea farmecul şi aspectul lor arătos.

– Cam tinerel pentru căpitănia unei nave stelare, nu? rosti Grant după ce Louise făcu prezentările. Mă surprinde că băncile ţi-au acordat împrumutul ca să zbori cu una.

– Am moştenit-o pe *Lady Mac,* iar echipajul meu a câştigat suficienţi bani în primul nostru an de zboruri comerciale ca să ajungem pe planeta aceasta. Este prima noastră vizită aici, şi familia dumitale a făcut tot posibilul ca să-mi dea trei mii de lăzi dintre cele mai bune Lacrimi de pe insulă. După ce criterii preferi să-mi judeci competenţa?

Louise închise ochii şi dori să intre undeva în adâncul pământului.

Grant se holbă la expresia de totală fermitate de pe chipul tânărului care-i răspunsese impertinent în propria sa casă şi izbucni în râs:

– Hristoase, asta-i exact genul de atitudine de care-am avea dracu’ mai multă nevoie pe-aici! Bravo, Joshua, sunt de-acord! Nu ceda şi muşcă-napoi de fiecare dată. Îşi cuprinse protector cele două fiice cu braţele după umeri: Aţi văzut, ticăloase mici? Asta vă trebuie ca să conduceţi o afacere; nave stelare sau

domenii, nu contează ce anume. Trebuie să fii şeful absolut de fiecare dată când deschizi gura.

O sărută pe Louise pe frunte şi o gâdilă uşor pe Genevieve care chicoti.

– Mă bucur să te cunosc, Joshua. Mă bucur să văd că tânărul Kenneth nu şi-a pierdut intuiţia în judecarea oamenilor.

– Nu-i uşor de negociat cu el, rosti Joshua pe un ton nefericit.

– Aşa se pare. Lemnul ăsta mayope i-aşa de bun pe cât se spune? Când am discutat la telefon, nu-l mai puteam opri.

– Da, e impresionant. Ca un copac care a crescut din oţel. Bineînţeles, am adus nişte mostre cu mine, aşa că le poţi studia personal.

– O să te-ascult despre asta mai târziu.

Majordomul conacului apăru în hol, purtând ginul cu tonic al lui Grant pe o tavă din argint. Bărbatul îl ridică şi sorbi.

– Bănuiesc că blestemata aia de planetă Lalonde va mări taxele de export imediat ce se va şti ce valoros e pentru noi, mormăi el pe un ton nemulţumit.

– Asta depinde, domnule.

– Oho?

Ochii lui Grant se lărgiră interesaţi, auzind tonul şiret amuzat. Îi dădu drumul lui Genevieve şi o bătu uşor pe spate.

– Fugi, păpuşică! Căpitanul Calvert şi cu mine avem ceva de discutat.

– Da, tată.

Genevieve se strecură pe lângă Joshua, aruncându-i o privire furişă şi chicotind din nou.

Louise îi surâse pieziş când se îndepărtă. Văzuse că alte fete de la şcoală procedau aşa când doreau să cocheteze cu băieţii.

– Cinezi cu noi, nu-i aşa, căpitane Calvert? întrebă ea cu un aer nepăsător.

– Bănuiesc că da.

– O să-l anunţ pe bucătar să pregătească nişte chiplemon rece. Îţi va plăcea; este felul meu favorit.

– Atunci sunt convins că-mi va plăcea şi mie.

– Şi să nu-ntârziaţi, tată.

– Întârzii eu vreodată? replică Grant, fermecat ca întotdeauna de caracterul jucăuş al fetiţei sale.

Ea îi răsplăti pe amândoi cu un surâs însorit, apoi se îndepărtă, parcă alunecând peste pardoseala holului, urmând-o

pe Genevieve.

* * *

Peste o oră, Joshua stătea întins pe patul său şi examina misterele sistemului de comunicaţii al planetei. Dormitorul lui se afla în aripa de vest şi era o încăpere mare cu baie inclusă, cu pereţii tapetaţi în desene purpuriu şi auriu bogat. Patul era dublu, cu căpătâiul din stejar sculptat şi o saltea oribil de solidă. Nu avea nevoie de foarte multă imaginaţie ca să şi-o închipuie pe Louise Kavanagh lângă el.

Pe noptieră exista un telefon, însă gadgetul imposibil de vechi nu avea procesor standard şi nu-şi putea utiliza propriile nanonice neurale pentru a dataviza spre calculatorul de control al reţelei de comunicaţii. Nu avea nici măcar o coloană AV, ci doar tastatură, holoecran şi receptor. Joshua crezuse că Norfolk scrisese un program Turing minunat de realist în matricea de procesoare a centralei telefonice, pentru a se ocupa cu atâta răbdare de solicitări, până ce-şi dăduse finalmente seama că vorbea de fapt cu o operatoare umană. Aceasta îl conectă la circuitul de sateliţi-relee geostaţionari şi deschise un canal către *Lady Macbeth.* Izbuti să nu se gândească la cât îl costa apelul ăsta pe Grant Kavanagh. Oameni pentru a opera o rutină de management a calculatoarelor!

– Am descărcat deja o treime din mayope, spuse Sarha; legătura era exclusiv audio, fără vizual. Noul tău amic negustor, Kenneth Kavanagh, a închiriat şase avioane spaţiale de la alte nave stelare pentru a coborî pe suprafaţă. Cu viteza asta, vom termina până mâine.

– Grozav! Nu vreau să mă pronunţ prematur, dar, după ce terminăm cursa asta, se pare că vom reveni aici ca să finalizăm aranjamentul ăla despre care vorbeam mai devreme.

– Înregistrezi aşadar progrese?

– Absolut.

– Cum e Cricklade?

– Uluitoare, e-ndeajuns pentru a-l face gelos pe un plutocrat din Seninătate. O să-ţi placă.

– Mersi, Joshua. Asta mă face să mă simt cu-adevărat bine.

El rânji şi sorbi din nou din Lacrimile Norfolk ce-i fuseseră puse la dispoziţie de atenta sa gazdă.

– Cum vă descurcaţi tu şi Warlow cu verificările şi-ntreţinerea?

– Am terminat.

– Cum?!

Se ridică atât de brusc, încât fu cât pe aici să verse din băutura preţioasă.

– Am terminat. La bord nu există niciun sistem care să nu toarcă liniştit ca o pisicuţă.

– Iisuse, probabil c-aţi dat serios în brânci!

– Am avut nevoie în total de cinci ore, iar în cea mai mare parte am stat, aşteptând să ruleze programele de diagnoză. *Lady Mac* n-are absolut nimic. Ratingul ei de performanţă este la fel de bun ca-n ziua în care BAC ne-a acordat certificatul de navigabilitate spaţială.

– E ridicol! După Lalonde, am avut atâtea probleme, încât am fost norocoşi c-am ajuns pân-aici.

– Crezi că nu ştiu cum să-ncarc un program de diagnoză? întrebă ea ţâfnos.

– Bineînţeles că-ţi ştii meseria – replică el iute pe un ton conciliator –, atât doar că mi se pare lipsit de logică…

– Vrei să-ţi datavizez rezultatele?

– Nu. Oricum, nu poţi; reţeaua planetei n-ar putea procesa aşa ceva. Warlow ce zice – *Lady Mac* este aptă pentru o inspecţie BAC?

– O s-o absolvim cu felicitări.

– Bine, vă las pe voi doi să decideţi ce trebuie făcut.

– Mâine-dimineaţă îi aducem aici pe inspectori. Oricum BAC de pe Norfolk rulează exclusiv verificări de grad D. Diagnozele noastre sunt mai stricte decât ale lor.

– Bine. O să sun mâine să mă ţii la curent.

– Sigur că da. La revedere!

* * *

Asteroidul Tehama era una dintre coloniile independente cu cel mai mare succes financiar şi industrial din sistemul stelar Noua Californie. Bolovanul de rocă feroasă lung de douăzeci şi opt de kilometri şi lat de optsprezece, care parcurgea o orbită eliptică neregulată de cincizeci de zile în jurul punctului troian posterior al lui Yosemite, cea mai mare gigantă gazoasă a sistemului, avea toate elementele şi mineralele necesare pentru întreţinerea vieţii, mai puţin hidrogen şi azot. Însă deficienţa aceea fusese compensată de un asteroid în formă de bulgăre de zăpadă din chondrite carbonifere, cu diametrul de un kilometru, care fusese adus pe o orbită de cincizeci de kilometri în jurul lui

Tehama. De atunci şisturile sale bituminoase fuseseră extrase şi rafinate; hidrogenul era combinat cu oxigenul, pentru a produce apă simplă; azotul era supus unor proceduri mai complexe de legătură, pentru a forma nitraţi utilizabili; hidrocarburile jucau un rol esenţial. Toate erau introduse în cavernele din Tehama care fuseseră golite de minereuri metalice, producând o biosferă locuibilă capabilă să întreţină populaţia aflată în creştere.

Până în anul 2611 două caverne majore fuseseră sfredelite în interiorul lui Tehama, iar tovarăşul său mai mic fusese redus la nivelul unui bulgăre negru cu diametrul de două sute cincizeci de metri, cu o staţie de rafinare alb-argintiu la fel de mare, prinsă pe el ca o scoică pe chila unei corăbii.

Răzbunarea lui Villeneuve se materializă din salt într-o zonă de ieşire aflată la o sută douăzeci de mii de kilometri depărtare şi-şi începu manevrele de apropiere. După lunile în care se îngrijise de sistemele vechi şi predispuse la defecţiuni ale navei, Eric Thakrar era recunoscător pentru oricât de puţin timp petrecuse pe un corp ceresc. Viaţa la bordul navei era o lungă corvoadă, şi el nu mai ţinea minte de câte ori falsificase jurnalul de întreţinere, pentru a putea evita penalizările BAC şi a continua să zboare. Neîndoios, *Răzbunarea lui Villeneuve* opera periculos de aproape de marjele mecanice şi financiare. Independenţa autentică era un obiectiv evaziv; căpitanul Duchamp avea datorii de un milion şi jumătate de fuzidolari la bănci, iar contractele erau greu de găsit.

O părticică din Erick simţea compătimire pentru bătrân. Comerţul interstelar era o afacere incredibil de dură, dominată de o reţea strâns întrepătrunsă de carteluri şi monopoluri mari, care urau însăşi existenţa negustorilor independenţi. Nave stelare ca *Răzbunarea lui Villeneuve* sileau flote comerciale majore să-şi menţină preţurile scăzute, reducând profiturile, şi ele se răzbunau prin sindicate semilegale, în tentativa de a bloca navele mici.

Duchamp era un căpitan excelent, dar abilitatea sa în afaceri lăsa mult de dorit. Echipajul îi era totuşi loial, şi Erick auzise destule poveşti din misiunile anterioare ca să ştie că nu avea scrupule privind felul în care îşi câştiga banii. Dacă ar fi dorit, i-ar fi putut aresta la o săptămână după sosirea la bord – conversaţiile înregistrate de nanonicele neurale erau admise ca dovezi în tribunale. El urmărea însă nişte trofee mai importante

decât o navă veche cu un echipaj de rataţi. *Răzbunarea lui Villeneuve* reprezenta codul său de acces la un întreg nivel de operaţiuni ilegale. Şi se părea că Tehama avea să însemne începutul jocului.

După andocarea la spaţioportul axial non-rotativ al asteroidului, patru membri de echipaj din *Răzbunarea lui Villeneuve* coborâră în barul Catalina din caverna Los Olivos, prima care fusese săpată – o cavitate cilindrică lungă de nouă kilometri şi cu diametrul de cinci kilometri. Catalina era un bar tipic de spaţioport, cu mese din aluminiu şi o estradă mică pentru o formaţie. La ora trei după-amiază, timpul local, era aproape pustiu.

Barul era la rândul său o grotă forată în capătul vertical ca o stâncă al cavernei, una dintre miile ce formau un oraş din peşteri interconectate, producând o bandă de ferestre din sticlă şi balcoane acoperite cu vegetaţie care înconjura baza capătului vertical. Ca într-un habitat edenist, nimeni nu locuia pe podeaua cavernei în sine, care era în acelaşi timp parc comun şi teren agricol. Aici se încheiau însă orice alte similitudini.

Erick stătea la o masă dintr-un separeu, lângă fereastra balconului, cu doi colegi de echipaj, Bev Lennon şi Desmond Lafoe, şi căpitanul André Duchamp. Catalina se afla în apropierea nivelurilor superioare ale oraşului, ceea ce-i conferea un câmp gravitaţional de şaptezeci şi cinci la sută şi o vedere bună spre interiorul cavernei. Erick nu era impresionat de ceea ce vedea. Axa era ocupată de un pod rulant cu diametrul de o sută de metri, acoperit în majoritate de conductele groase şi negre ale duzelor sistemului de irigare. La fiecare două sute cincizeci de metri era încercuită de tuburi solare toroidale, care străluceau cu o intensitate alb-albastră dureroasă. Le lipsea incandescenţa caldă a tuburilor de lumină axiale din habitatele edeniste, lucru ilustrat spectaculos de plantele aflate mult dedesubt. Iarba de pe podeaua cavernei avea o nuanţă mai degrabă gălbuie, pe când arborii şi arbuştii erau subţiratici, lipsiţi de podoaba completă de frunze. Până şi loturile cultivate aveau un aspect flămând (un motiv pentru care delicatesele importate erau atât de populare şi de profitabile în toate coloniile asteroidale). Părea ca şi cum o toamnă neaşteptată vizitase climatul tropical.

Întreaga cavernă avea un aspect aglomerat şi dezordonat, o copie jalnică a excelenţei habitatelor bitek. Erick se pomeni

gândindu-se cu nostalgie la Seninătate.

– Uite-l că vine, murmură Duchamp. Să fiţi amabili cu *englezoiul,* nu uitaţi c-avem nevoie de el.

Căpitanul era din Carcassonne, un francez naţionalist încăpăţânat, care învinuia etnia engleză din Confederaţie pentru orice, de la fibrele optice defecte din calculatorul de zbor al navei stelare până la actualul său sold debitor. La şaizeci şi cinci de ani, ADN-ul modificat genetic îi menţinea fizicul în matriţa zveltă care era criteriul principal al adaptaţilor la spaţiul cosmic, asigurându-i în acelaşi timp o faţă rotofeie. Când André Duchamp râdea, toţi cei din încăpere se pomeneau surâzând, într-atât de puternic îi era şarmul; avea aceeaşi convingere emoţională ca un clovn.

În clipa aceasta, arboră zâmbetul lui cel mai primitor pentru bărbatul care se apropia neliniştit de masă.

Lance Coulson era controlor senior de zbor în Biroul Astronautic Civil al Tehama; se apropia de şaizeci de ani şi-i lipseau contactele politice necesare pentru a fi promovat manager senior. Asta însemna că rămăsese împotmolit până la pensie în urmăririle şi comunicaţiile din interiorul sistemului; de aceea era ranchiunos şi dispus să le ofere celor ca André Duchamp informaţii – în schimbul preţului cuvenit.

Se aşeză la masă şi-l privi îndelung pe Erick.

– Pe tine nu te-am mai văzut.

Erick începu să-şi înregistreze spectrul senzorial amplificat de implanturi direct într-o celulă de memorie nanonică neurală şi comandă o căutare de fişier. Imagine: bărbat supraponderal, cu epiderma facială cafeniu-roşiatic, nuanţă cauzată de expunerea la tuburile solare din cavernă; costum gri cu guler circular înalt, strângând foarte tare carnea beregatei; păr şaten-deschis, a cărui culoare fusese înfrumuseţată de tratarea biochimică a foliculelor. Sunet: răsuflare uşor şuierată, ritmul cardiac deasupra mediei. Miros: sudoare omenească acră, picături pronunţate pe fruntea înaltă şi dosul mâinilor dolofane.

Lance Coulson îşi luă inima în dinţi. O fiinţă slabă, neliniştită de compania pe care o avea.

– Fiindcă n-am mai fost pe-aici până acum, replică Erick ferm.

Fişierul lui SCNC raporta absenţa oricăror potriviri. Lance Coulson nu era un delincvent cunoscut. „Probabil prea neînsemnat”, se gândi.

– Erick Thakrar, generalistul meu de sisteme, rosti André. Erick este un specialist excelent. Sper că nu-mi conteşti judecata în alegerea echipajului?

Tonul de mânie fusese suficient pentru ca Lance să se foiască în scaun.

– Nu, sigur că nu.

– Excelent!

André era din nou numai zâmbete; îl bătu pe Lance pe spate, obţinând din partea lui un surâs strâmb, şi-i împinse un pahar de brandy Montbard peste placa de aluminiu zgâriată.

– Deci, ce ai pentru mine?

– Un transport de generatoare de microfuziune, rosti încet bărbatul.

– Şi? Zi mai multe.

Funcţionarul civil răsuci piciorul paharului între degetul cel mare şi arătător, fără să-l privească pe căpitan.

– O sută de mii.

Îşi puse pe masă discul de credit Francisco Finance.

– Glumeşti! zise André şi ochii îi licăriră periculos.

– Ultima dată au fost... întrebări. Nu mai fac aşa ceva.

– N-o mai faci nici acum la preţul ăsta. Crezi că dac-aş avea genul ăsta de bani, aş mai fi aici, târându-mă pentr-o căpuşă ca tine?

Bev Lennon puse o mână liniştitoare pe umărul lui André.

– Uşurel, zise el blând. Uite care-i treaba, toţi ne-aflăm aici pentru că banii nu ne ajung, da? Cu siguranţă îţi putem plăti un sfert din suma aceea în avans.

Coulson îşi luă discul de credit şi se ridică.

– Văd că mi-am irosit timpul.

– Îţi mulţumim pentru informaţii! spuse Erick cu glas tare.

Coulson îl privi înfricoşat.

– Poftim?

– Ne vor fi foarte utile. Cum vrei să fii plătit? Cu bani gheaţă sau obiecte?

– Taci din gură!

– Stai jos şi termină cu lăbăreala.

Funcţionarul se aşeză şi privi nesigur spre ceilalţi bărbaţi de la masă.

– Noi vrem să cumpărăm, urmă Erick, tu vrei să vinzi. Haide-atunci să terminăm cu tactica asta de telenovelă. Presupune că

ne-ai arătat deja ce negociator dur eşti şi că toţi am înţepenit de respect. Acum zi care ţi-e preţul. Şi fii realist. Există şi-alţi controlori de zbor.

Bărbatul îşi învinse agitaţia timp suficient ca să-i arunce lui Erick o privire de ură transparentă.

– Treizeci de mii.

– De acord, rosti imediat André, ridicându-şi discul Banca Joviană.

Coulson azvârli o ultimă privire furişă de jur împrejur, înainte de a-şi împinge discul în direcţia căpitanului.

– *Merci,* Lance.

Rânjetul lui André era usturător când primi vectorul de zbor datavizat.

Cei patru membri de echipaj îl priviră pe funcţionarul civil retrăgându-se şi izbucniră în râs. Erick fu felicitat pentru felul în care ripostase la cacealmaua celuilalt, iar Bev îi făcu cinste cu o jumătate de litru de bere Lubeck de import.

– Mă panicasem! rosti specialistul în fuziune când trânti halbele pe masă.

Erick sorbi din berea ca gheaţa.

– Şi eu.

Mergea bine, ei îl acceptaseră, şi reţinerile (ştia prea bine că unii încă le mai aveau) se destrămau. Devenea unul dintre „băieţi”.

Erick petrecu următoarele zece minute flecărind vrute şi nevrute cu Bev şi Desmond Lafoe, specialistul în noduri al navei, un bărbat înalt de doi metri şi voinic ca un urs, în timp ce André examina cu chip inexpresiv vectorul pe care tocmai îl cumpărase.

– Nu văd nicio problemă, anunţă el în cele din urmă. Dacă efectuăm saltul de pe o orbită Sacramento, putem face joncţiunea oricând în următoarele şase zile. Ideal ar fi peste cincizeci şi cinci de ore…

Se opri brusc.

Erick se întoarse şi-i urmări căutătura. În barul Catalina intrau cinci bărbaţi în uniforme-combinezoane de culoarea cuprului.

Hasan Rawand îl zări pe André Duchamp în clipa când se pregătea să se aşeze la bar. Îl bătu uşor pe braţ pe Shane Brandes, specialistul în fuziune al lui *Dechal,* şi întinse un deget în direcţia căpitanului *Răzbunării lui Villeneuve.* Ceilalţi trei

oameni din echipaj care-l însoţeau – Ian O'Flaherty, Harry Levine şi Stafford Charlton – văzură gestul şi se întoarseră într-acolo.

Cele două echipaje se priviră cu ostilitate şi antagonism reciproc.

Hasan se apropie de masa din separeul de lângă fereastră, urmat de echipaj.

– Salut, André, rosti el cu amabilitate batjocoritoare. Mă bucur să te văd. Sper că mi-ai adus banii. Opt sute de miare, nu? Şi asta, fără dobândă. La urma urmelor, au trecut şaptesprezece luni.

André îl privi direct, ţinând palmele pe halba cu bere.

– Nu-ţi datorez niciun bănuţ, rosti el ursuz.

– Eu cred că da. Ia aminteşte-ţi; transportai iniţiatori pentru plutoniu de la Sab Biyar la sistemul Isolo. *Dechal* te-a aşteptat treizeci şi două de ore în norul Oort al lui Sab Biyar. Treizeci şi două de ore în mod stealth, cu aer îngheţat şi mâncare congelată, pişându-ne în tuburi care picurau, neavând voie nici măcar la playerul personal StF, pentru ca nu cumva navele Marinei să-i detecteze emisia electronică. N-a fost deloc plăcut; a fost pe cât de-aproape poţi să fii de o colonie-penitenciar a Confederaţiei fără să fi fost trimis pe suprafaţă într-o capsulă de asolizare. Am aşteptat *treizeci şi două de ore* în beznă şi duhoare, pentru ca tu să apari, şi noi să putem lua iniţiatorii, făcând treaba murdară pentru tine şi asumându-ne toate riscurile. Iar când ne-am întors la Sab Biyar, ce crezi c-am aflat?

André rânji spre oamenii săi, străduindu-se să pară sfidător.

– Sunt sigur c-o să-mi spui, *englezoiule.*

– Ai mers la Nuristan şi-ai vândut iniţiatorii unuia dintre contractorii lor navali, *căcat* galic ce eşti! Eu am fost abandonat încercând să explic Frontului de Independenţă Isolo unde îi dispăruseră bombele şi de ce rebeliunea avea să-i eşueze, fiindcă nu dispunea de puterea de foc cu care să-şi susţină revendicările.

– Poţi să-mi arăţi contractul? întrebă batjocoritor André.

Hasan îl fulgeră cu privirea şi-şi strânse buzele foarte furios.

– Ajunge să-mi dai banii. Un milion te absolvă de păcate.

– Mai dă-te dracu', jeg de *englezoi!* Eu, André Duchamp, nu datorez bani nimănui!

Se ridică şi încercă să treacă pe lângă căpitanul lui *Dechal.*

Fusese mişcarea pe care Erick o aşteptase şi de care se

temuse. Bineînţeles, Hasan îl îmbrânci înapoi în separeu. André se lovi de un scaun cu partea dinapoi a genunchiului, ceea ce aproape că-l dezechilibră. Îşi reveni şi se năpusti asupra lui Hasan, rotind pumnii.

Desmond se ridică de la masă, determinând un icnet din partea lui Ian O'Flaherty, când îi zări mărimea, greutatea şi puterea. Mâini uriaşe se întinseră înainte, şi Ian fu smuls de pe picioare. Se zvârcoli cu disperare, lovind cu vârfurile cizmelor în tibia lui Desmond. Gigantul se mulţumi să mârâie şi apoi îşi azvârli victima în cealaltă parte a încăperii. Ian căzu prost pe o masă din aluminiu, şi umărul lui suportă majoritatea impactului, înainte de a se prăbuşi mai departe peste două scaune.

Erick simţi o mână prinzându-i gulerul uniformei. Era tras afară din separeu de Shane Brandes; un bărbat de patruzeci de ani, chel şi cu cercei mici din aur, care rânjea cu anticipare răutăcioasă. Fişierul de luptă corp la corp fără arme din nanonicele neurale ale lui Erick cuplă în mod primar. Rutinele de gândire instinctivă fură înlocuite de şabloane bazate pe logică, calculând inerţii şi intenţii cu o uşurinţă care depăşea orice maestru de kung fu. Muşchi amplificaţi cu suplimente nanonice intrară în acţiune.

Shane fu surprins cât de lesne îi fu să-şi tragă oponentul afară din separeu. Satisfacţia se transformă rapid în alarmă, când adversarul nu se mai opri. Shane trebui să se retragă pentru a-şi menţine echilibrul, şi propriile sale nanonice neurale preluară comanda poziţionării masei. Îşi trase un pumn îndărăt pentru a-i zdrobi faţa lui Erick, dar un avertisment nanonic îi urlă în minte, când antebraţul lui Erick se înălţă cu viteză incredibilă. Lovitura îi fu blocată, iar braţul izbit dureros şi împins în lateral. Un şut furios spre vintrele lui Erick – genunchiul aproape că-i fu dislocat din impactul contraloviturii. Căzu într-o parte, peste Harry Levine şi Bev, care erau încleştaţi laolaltă.

Erick trânti un cot în coastele lui Shane şi auzi oasele trosnind. Bărbatul icni în agonie.

Fişierul de luptă corp la corp afirma că viteza era esenţială, că oponentul trebuia doborât cât mai rapid cu putinţă. Nanonicele neurale analizară mişcările lui Shane, răsucirea pe jumătate când se prinse de coaste şi se îndoi din mijloc. Mişcarea fu proiectată două secunde în viitor. Puncte de intercepţie fură calculate. O listă se materializă în conştiinţa lui Erick, care alese o lovitură

cauzatoare de incapacitate temporară. Piciorul lui drept ţâşni, cu cizma îndreptându-se către un loc unde nu se afla nimic. Capul lui Shane căzu în locul acela.

O subrutină de evaluare a ameninţărilor îi comută simţurile periferice în focalizare prioritară. André şi Hasan continuau să se bată lângă masa din separeu. Niciunul nu putea face mare lucru în spaţiul acela limitat.

Harry Levine îi prinsese capul lui Bev într-o priză la subsuoară. Cei doi erau pe podea şi se roteau ca nişte luptători-actori de wrestling, trimiţând scaunele în toate părţile. Bev expedie o rafală de jaburi cu coatele în stomacul lui Harry, străduindu-se să-i lipească ombilicul de şira spinării.

În mod evident, Stafford Charlton avea o musculatură amplificată. Stătea în faţa lui Desmond şi trimitea lovitură după lovitură în bărbatul masiv, mişcând braţele cu eficienţă programată. Oponentul său aproape că se îndoise din mijloc de durere, iar braţul drept îi atârna inert, cu umărul rupt. Din nasul spart îi şiroia sânge.

Ian O'Flaherty se ridică dinapoia lui Desmond, cu chipul contorsionat de ură ucigaşă şi un şiş de buzunar cu lamă de fisiune în mâna dreaptă. Având retinele îmbunătăţite la amplificare maximă, Erick fu orbit pentru o clipă de pâcla galbenă emisă de lama activată. Subrutina de evaluare a ameninţărilor activă implantul nanonic defensiv din mâna lui stângă. O grilă de ţintire formată din linii albastre subţiri i se suprapuse peste vedere. O secţiune dreptunghiulară pâlpâi roşu şi-l învălui pe O'Flaherty, adaptându-se mişcărilor sale ca un fir elastic.

– Nu! strigă Erick.

Ian O'Flaherty ridicase lama sus deasupra capului, când răsună strigătul, însă în starea lui probabil că nu i-ar fi dat ascultare, nici dacă l-ar fi auzit. Erick văzu cum muşchii din braţul inferior începură să i se contracte, cu şişul vibrând, când îşi începu spintecătura descendentă.

Programul de nanonice neurale anunţă că, în ciuda muşchilor amplificaţi, Erick nu putea ajunge la timp la O'Flaherty. Luă decizia. Un petic mic de epidermă de deasupra celei de-a doua falange a mâinii sale stângi se dilată, şi implantul scuipă o săgeată de circuite nanonice, nici cât un ac de viespe. Lovi pielea dezgolită a gâtului lui O'Flaherty şi penetră la adâncimea de şase

milimetri. Lama de fisiune coborâse deja douăzeci de centimetri spre spinarea lată a lui Desmond. Imediat ce simţi că pătrunsese în carne şi că momentul de inerţie fusese cheltuit, săgeata extinse o reţea de filamente microscopice, care interogară de jur împrejur, urmând un şablon de căutare preprogramat al fasciculelor nervoase, cu vârfurile strecurându-se între faguri strâns împachetaţi de celule. Ganglionii fură localizaţi, şi vârfurile ascuţite ale filamentelor îşi croiră drum prin membranele subţiri care protejau nervii individuali. La momentul respectiv, cuţitul coborâse douăzeci şi patru de centimetri. Pleoapa dreaptă a lui O'Flaherty zvâcni involuntar înaintea înţepăturii slabe cauzate de intrarea săgeţii. Procesorul intern al săgeţii analiză reacţiile chimice şi electrice ce goneau în lungul nervilor; începu să-şi emită propriul semnal în creier. Nanonicele lui neurale detectară imediat semnalul, totuşi circuitele nu puteau oferi niciun ajutor, ci doar să preia controlul prioritar asupra impulsurilor naturale ce-şi aveau originea în creier.

Ian O'Flaherty coborâse lama treizeci şi opt de centimetri către Desmond, când simţi un păienjeniş format dintr-un milion de firişoare de foc care-i ardea în interiorul corpului. Lama mai coborî patru centimetri înainte ca muşchii bărbatului să intre în convulsii cauzate de potopul de impulsuri. Nervii îi ardeau, supraîncărcaţi de semnalul diabolic al săgeţii nanonice, comandând eliberarea masivă şi necontrolată de energie în lungul fiecărui fascicul, o detonare chimică simultană în toate celulele neuronilor.

Răsuflarea îi hârâi din gura căscată, ochii îngroziţi priviră în jurul încăperii într-o ultimă şi disperată implorare a vieţii. Pielea i se înroşi, parcă afectată brusc de arsuri solare. Muşchii îşi pierdură toată puterea şi O'Flaherty se nărui moale pe podea. Lama cu fisiune se rostogoli într-o parte, desprinzând aşchii din toate locurile unde atingea podeaua.

Toţi încetaseră să mai lupte.

Desmond îi aruncă lui Erick o privire buimăcită şi chinuită:

– Ce...

– Te-ar fi ucis, răspunse Erick cu glas încet şi-şi coborî mâna stângă.

Toţi cei din bar păreau că se holbează la braţul acela criminal.

– Ce i-ai făcut? întrebă îngrozit Harry Levine.

Erick strânse din umeri.

– Dă-l în mă-sa, şuieră André; din nara stângă i se prelingea un firicel de sânge, şi ochiul i se umfla rapid. Haidem!

– Unde să plecaţi?! răcni Hasan. L-ai omorât!

André îl trase pe Bev în picioare.

– A fost autoapărare. Nemernicul ăla de *englezoi* a-ncercat să-mi omoare un om.

– Aşa-i, hurui Desmond. A fost tentativă de crimă.

Îi făcu semn lui Erick să pornească spre uşă.

– Anunţ poliţia! strigă Hasan.

– Aşa ai face, este? rânji André. Ăsta-i nivelul vostru, *englezoilor.* Când pierdeţi, începeţi să plângeţi şi fugiţi la poliţie. Îl fixă cu o privire de avertisment pe barmanul încremenit de şoc, apoi făcu semn din bărbie către echipaj să iasă: De ce ne-am luptat noi, Hasan? Pune-ţi întrebarea asta. *Les gendarmes* o vor pune cu certitudine.

Erick ieşi în tunelul prin piatră care lega Catalina de restul coridoarelor, lifturilor şi recepţiilor oraşului vertical, ajutându-l să şchiopăteze pe Desmond, care era alb la faţă.

– Atunci fugi şi-ascunde-te bine, Duchamp! răsună după ei glasul lui Hasan. Şi tu, ucigaşule! Însă universul ăsta nu-i chiar atât de mare. Nu uitaţi asta!

* * *

Noaptea adevărată, cu întuneric şi stele sclipind maiestuos, pogorâse peste Cricklade, după care dispăruse. Durase mai puţin de opt minute înainte să înceapă strălucirea roşie a nopţii-Ducesă şi nici chiar minutele acelea aparte nu fuseseră foarte întunecate. Inelul de nave stelare de pe orbită arătase spectaculos, dominând cu scânteierea sa îngheţată cerul nordic perfect senin. Joshua ieşise pe balconul conacului împreună cu familia Kavanagh pentru a vedea puntea-raiului, după ce terminaseră cina compusă din cinci feluri. Louise purta o rochie crem cu corsaj mulat, care înviase cu foc bleu-pal sub luminile de comete ce se revărsau din înalt. Cantitatea de atenţie cu care-l înconjurase în timpul mesei fusese la limita stânjenitorului, aproape la fel de neplăcută ca ostilitatea pe care i-o arătase William Elphinstone. Joshua aştepta mai degrabă ziua de mâine, când fata urma să-l conducă în turul domeniului. Grant Kavanagh primise cu entuziasm ideea. Fără să-şi consulte nanonicele neurale, tânărul nu putea fi tocmai sigur cine deschisese subiectul respectiv la masă.

Se auzi o ciocănitură uşoară, apoi uşa dormitorului se deschise înainte ca el să fi putut rosti ceva. Oare nu întorsese cheia în broască?

Se răsuci pe o parte în patul din care privea holoecranul cu programele de drame exagerat de plicticoase. Subiectele tuturor se desfăşurau pe Norfolk, unde nimeni nu-njura, nimeni nu făcea sex şi nimeni nu era sărac; până şi unicul program de ştiri pe care-l urmărise mai devreme avea un aer incredibil de parohial, numai cu două referinţe la navele stelare sosite în vizită şi absolut nimic despre politica din Confederaţie.

Marjorie Kavanagh se strecură în cameră. Surâse larg şi ridică o cheie-duplicat.

– Te sperie surprizele din toiul nopţii? întrebă ea.

El oftă consternat şi se lăsă să cadă cu faţa în sus pe pat. Se cunoscuseră înaintea cinei, cu ocazia băuturilor servite oficial în salon. Dacă replica n-ar fi fost atât de veche şi desuetă, Joshua ar fi spus: „Louise nu mi-a spus că are o soră mai mare”. Marjorie era mult mai tânără decât soţul ei; avea păr des şi negru ca pana corbului şi o siluetă care arăta cum ar fi putut arăta Louise după ce se împlinea pe deplin. Logic vorbind, Joshua ar fi trebuit să-şi dea seama că un aristocrat bogat ca Grant Kavanagh ar fi trebuit să aibă o soţie tânără şi frumoasă, mai ales pe o planetă unde statutul social era dominant. Lui Marjorie îi plăcea în acelaşi timp să flirteze, ceea ce soţul ei părea să găsească foarte amuzant, mai ales pentru că-şi rostea replicile aţâţătoare cu duble înţelesuri în timp ce-l strângea pe el de braţ. Joshua nu râsese însă; spre deosebire de Grant, ştia că femeia vorbea serios.

Marjorie se apropie de pat şi rămase locului, privindu-l de sus. Purta un capot lung din mătase albastră, strâns neglijent în jurul taliei. Draperia groasă era trasă peste geam, pentru a acoperi strălucirea roşie a nopţii-Ducesă, dar Joshua putea zări suficient din decolteul ei ca să ştie că nu purta nimic pe dedesubt.

– Ăăă… începu el.

– Nu dormeai? Aveai ceva în minte sau mai la sud de ea? întrebă Marjorie viclean, privind direct către vintrele lui.

– Moştenesc multe modificări genetice. N-am nevoie de prea mult somn.

– Oho-ho! Norocoasa de mine!

– Doamnă Kavanagh…

– Termină, Joshua. Nu te prinde rolul de inocent.

Se aşeză pe marginea patului.

El se ridică pe coate.

– În cazul ăsta, cum stă treaba cu Grant?

O mână cu degete lungi trecu prin părul ei spre spate, producându-i o cascadă întunecată peste umeri.

– Ce-i cu el? Grant este ceea ce ai putea numi un exemplu de masculinitate. Excelează în subiectele esenţiale ale bărbaţilor: vânătoare, băutură, glume obscene, jocuri de noroc şi femei. Dacă încă n-ai observat, Norfolk nu-i tocmai un model de iluminare socială şi emancipare a femeii. Iar asta îi oferă autorizaţia completă de a-şi satisface toate plăcerile, în vreme ce eu stau acasă şi joc rolul soţiei cuminţi. Aşa că-n timp ce el regula două adolescente romany pe care le-a văzut azi după-amiază dând o mână de ajutor în livezi, m-am gândit: Ce pizda mă-sii, o dată-n viaţă, o să mă distrez şi eu!

– Eu am vreun cuvânt de spus?

– Nu, eşti prea perfect pentru mine. Înalt, puternic, tânăr, chipeş şi pleci peste o săptămână. Cum aş putea scăpa o ocazie ca asta? În plus, sunt sălbatic de protectoare când este vorba despre fiicele mele, o adevărată căţea hax.

– Ăăă…

– Ah-ha! zâmbi larg femeia. Ai roşit! (Mâna ei găsi tivul cămăşii lui şi-i lunecă peste abdomen.) Grant poate fi de-a dreptul idiot, când este vorba despre fete. A fost foarte încântat de felul în care Louise te-a asaltat în timpul cinei. Nu gândeşte, asta-i problema lui. Vezi tu, aici, pe Norfolk, pe ele nu le ameninţă niciun fel de pericol din partea băieţilor localnici, n-au nevoie de dame de companie care să le escorteze la baluri şi nici de mătuşi păzitoare când stau cu prietenii. Numele lor le protejează. Dar tu nu eşti un băiat localnic şi am văzut exact ce se derula în mintea ta alimentată de testosteron. Nu-i de mirare că tu şi Grant vă înţelegeţi atât de bine, încât abia dacă vă pot deosebi.

Joshua se mişcă sub palma ei când îi atinse pielea sensibilă de pe flancul coastelor.

– Cred că Louise este foarte drăguţă. Asta-i tot.

– Drăguţă… surâse Marjorie. N-aveam decât optsprezece ani când am născut-o. Şi-o să-ţi mulţumesc dacă nu vei calcula câţi ani am! Aşa că poţi să înţelegi că ştiu exact ce gândeşte ea în clipa asta. Căpitanul Romantic coborât din cer. Colegele ei de pe

Norfolk sunt virgine din mai multe puncte de vedere. Nu intenţionez să las un străin excitat sexual să-i ruineze viitorul; şi aşa are o şansă destul de redusă pentru unul fericit, din cauza căsătoriilor aranjate şi a educaţiei minime, care este normal pentru femeile de pe planeta asta, chiar şi pentru clasa noastră. Şi-n acelaşi timp îţi fac o favoare foarte serioasă.

– Mie?

– Ţie. Grant te-ar omorî dacă ai atinge-o măcar cu un deget. Şi nu vorbesc metaforic.

– Ăăă…

Nu putea să creadă aşa ceva; nici chiar în societatea aceasta.

– Aşa că-mi voi sacrifica virtutea pentru a vă salva pe voi doi.

Îşi desfăcu cordonul şi-şi lăsă capotul să-i lunece de pe umeri. Lumina roşie ursuză îi sclipi pe trup, înfrumuseţând alura erotică.

– Nu aşa că-i *teribil* de nobil din partea mea?

* * *

Crinii-de-zăpadă începeau să fie o problemă serioasă în jurul pontoanelor satelor de pe malurile lui Juliffe şi ale numeroşilor săi afluenţi. Frunzele roşu-maroniu strâns lipite în pâlcuri ocupau porţiunile de apă puţin adâncă, malurile şi smârcurile de lângă acestea. Niciunul n-o afecta însă pe *Isakore,* care-şi străbătea ruta neabătut de dreaptă în lungul lui Zamjan spre comitatele Quallheim, purtându-şi pasagerii gălăgioşi: patru puşcaşi din Marina Confederaţiei şi trei agenţi operativi tactici din ASE Kulu. De când plecase din Durringham, *Isakore* nu trăsese la mal. Era o ambarcaţiune de pescuit lungă de optsprezece metri, cu bordaj dublu din mayope, îndeajuns de robustă pentru a coborî până la gura lui Juliffe, unde proprietarii ei prindeau peşti de mare în năvoade. Ralph Hiltch comandase demontarea focarului de conversie termică şi ceruse şantierului naval să instaleze generatorul de microfuziune pe care ambasada Kulu îl utiliza ca rezervă pentru alimentare energetică. Având drept combustibil o canistră de He_3 de înaltă presiune şi deuteriu, *Isakore* deţinea acum suficiente resurse pentru a ocoli planeta de două ori.

Jenny Harris stătea întinsă pe sacul de dormit sub tenda din plastic pe care o ridicaseră peste prova, ferită de bura fină ce cădea peste râu. Adăpostul nu conta prea mult, iar şortul şi tricoul alb îi erau ude leoarcă. După patru zile de călătorie în care umiditatea nu se redusese nici măcar o dată, se întreba în zadar dacă mai ţinea minte ultima dată când avusese hainele uscate.

Doi puşcaşi erau întinşi alături, tot pe sacii de dormit, Louis Beith şi Niels Regehr, abia ieşiţi din adolescenţă. Ambii erau transpuşi în lumea playerelor StF personale, cu ochii închişi şi degetele răpăind ritmuri haotice pe punte. Femeia le invidia optimismul şi încrederea. Ei tratau misiunea de recunoaştere cu entuziasm aproape şcolăresc; deşi recunoştea că erau bine antrenaţi şi impresionanţi din punct de vedere fizic, cu muşchii amplificaţi. Meritul revenea în mare măsură şi locotenentului lor, Murphy Hewlett, care păstrase ridicat moralul chiar şi într-o garnizoană de la capătul lumii aşa cum era Lalonde. Niels mărturisise că toţi considerau că misiunea lor în amonte era o răsplată, nu o pedeapsă.

Blocul comunicator al lui Jenny datavizǎ că o apela Ralph Hiltch. Se ridică şi ieşi de sub tendă, lăsându-le puţină intimitate tinerilor puşcaşi. În aer liber umezeala nu era considerabil mai mare. Dean Folan, adjunctul ei, îi făcu semn cu mâna din timoneria aflată la mijlocul punţii. Jenny îi răspunse la gest, după care se rezemă de copastie şi acceptă canalul de la blocul comunicator.

– Am noutăţi în privinţa agenţilor edenişti, datavizǎ Ralph.

– I-ai găsit?

Trecuseră douăzeci de ore de când emisia lor încetase brusc.

– Ar fi fost minunat să fi avut şansa asta. Nu, iar imaginile satelitului de observaţie arată că satul Ozark este în curs de abandonare. Oamenii îl părăsesc pur şi simplu – din câte ne dăm seama, intră în junglă. Trebuie să presupunem că au fost fie sechestraţi, fie eliminaţi. Nu există nici urmă a ambarcaţiunii pe care au folosit-o, *Coogan;* satelitul n-a văzut-o nicăieri pe râu.

– Am înţeles.

– Din păcate, ediniştii ştiau că voi veniţi în urma lor.

– La dracu’!

– Exact, aşa că dacă au fost sechestraţi, invadatorii ştiu despre voi.

Jenny îşi trecu o palmă peste cap. Părul galben-maroniu îi fusese tuns la lungimea de jumătate de centimetru, la fel ca al tuturor de la bord. Era procedura standard pentru misiunile în junglă şi asigura de asemenea un contact mai bun cu casca de luptă. Pe de altă parte, oricine i-ar fi văzut ar fi ştiut imediat ce erau.

– Nu eram tocmai inobservabili, datavizǎ ea.

– Nu, cred că nu.
– Asta ne schimbă profilul misiunii?
– Nu, directiva rămâne aceeaşi. Solanki şi cu mine dorim să aduceţi în Durringham pe unul dintre coloniştii aceia sechestraţi. Coordonarea temporală s-a modificat însă cu certitudine. Unde vă găsiţi acum?
Femeia datavize întrebarea în blocul ei orientator inerţial.
– La douăzeci şi cinci de kilometri vest de satul Oconto.
– Perfect, trageţi la mal imediat ce puteţi. Suntem uşor îngrijoraţi în privinţa ambarcaţiunilor care vin de pe afluenţii lui Quallheim şi Zamjan. Când am examinat imaginile sateliţilor, am descoperit vreo douăzeci care au plecat în aval în ultima săptămână, începând cu vapoare cu zbaturi şi terminând cu bărci pentru pescuit. Din câte ne-am dat seama, se îndreaptă către Durringham şi în niciun caz nu opresc pe parcurs.
– Vrei să spui că sunt şi-n spatele nostru? întrebă Jenny îngrozită.
– Aşa se pare, dar nu te teme, eu nu-mi abandonez niciodată oamenii. Ştii asta. Tocmai pun la punct o modalitate de a vă recupera, care nu include râul. Solicit-o însă numai dacă este imperios necesar. Numărul de locuri este limitat, adăugă el apăsat.
Ea privi peste apa cenuşie, la jungla neîntreruptă, şi mormăi o înjurătură neauzită. Îi plăceau puşcaşii marini şi în ultimele patru zile între cele două grupuri se dezvoltase încrederea; existau momente când ASE părea prea duplicitară şi ascunsă chiar şi pentru o agenţie de contrainformaţii.
– Da, şefu', înţeleg.
– Bun. Ţine minte: când acostaţi la mal, plecaţi de la presupunerea că toţi sunt ostili şi evitaţi orice grupuri de localnici. Solanki este convins că edeniştii au fost copleşiţi pur şi simplu numericeşte. Şi, Jenny, nu lăsa prejudecata să-ţi inflameze ego-ul – agenţii edenişti sunt buni.
– Da, domnule.
Întrerupse legătura şi trecu pe lângă timonerie, spre cabina micuţă care era lipită de spatele acesteia. O prelată mare, verde-sur, fusese întinsă peste pupa ambarcaţiunii, ca să ascundă caii. Îi putea auzi fornăind încetişor. Erau agitaţi şi speriaţi după atâta timp petrecut în spaţiul lor mic şi îngrădit. Murphy Hewlett le asigurase un confort rezonabil, totuşi Jenny avea să fie fericită

când le putea da drumul din nou pe pământ. La fel gândea şi echipa care le arunca bălegarul peste bord.

Murphy se adăpostise în partea ferită de vânt a prelatei şi-şi descheiase până la brâu jacheta neagră de camuflaj, arătând o cămaşă verde-închis cu mâneci scurte. Jenny începu să-i explice schimbarea de program.

– Vor să acostăm imediat? întrebă el.

Avea patruzeci şi doi de ani şi era veteran al mai multor campanii de luptă, atât în spaţiul cosmic, cât şi pe planete.

– Exact. Se pare că sătenii părăsesc în masă aşezările. Răpirea unuia n-ar trebui să fie mare greutate.

– Da, ai dreptate-n privinţa asta. Clătină din cap: Nu-mi place că suntem deja în spatele liniilor inamice.

– Nu mi-am întrebat şeful care era situaţia în Durringham în clipa asta, dar părerea mea este că toată planeta este în spatele liniilor inamice.

Murphy încuviinţă posac.

– Aici se clocesc necazuri serioase. Ştii, după o vreme începi să recunoşti sentimentul. Bătăliile îţi ascut instinctele, şi eu pot spune când lucrurile nu merg bine. Şi nu merg bine deloc…

Jenny se întrebă vinovată dacă el putea ghici esenţa mesajului pe care i-l transmisese Ralph.

– O să-i spun lui Dean să caute un loc bun pentru debarcare.

Femeia nici măcar nu ajunsese la timonerie, când Dean Folan strigă aţâţat:

– Vine-o ambarcaţiune!

Se repeziră la copastie şi priviră înainte prin vălul subţire şi sur de bură. Forma se clarifică lent şi amândoi se holbară uluiţi şi şocaţi cum trecu pe lângă ei.

Era un vapor cu zbaturi care părea să fi fost desprins direct de pe fluviul Mississippi din secolul al XIX-lea. Ambarcaţiunile acelea constituiseră inspiraţia pentru actuala flotă de vapoare cu zbaturi de pe Lalonde. Dar pe când *Swithland* şi cele ca ea erau urmaşi efeminaţi şi insipizi, care utilizau tehnologia în locul măiestriei mecanice, această *grande dame* putea să fi fost un original. Vopseaua ei albă era strălucitoare, coşurile din fier negru pufăiau fum gros şi unsuros, iar pistoanele şuierau şi cloncăneau, rotind paletele grele. Pe punţi stăteau oameni veseli, bărbaţi chipeşi în costume cu haine lungi, gri, cămăşi albe şi cravate înguste din mătase, şi femei elegante în rochii lungi şi plisate, care roteau

nepăsătoare umbreluţe pe umeri. Copii alergau încoace şi încolo, jucându-se voios; băieţeii purtau costume marinăreşti, iar fetiţele aveau panglici în părul lung.

– Este un vis… şopti Jenny. Trăiesc un vis…

Pasagerii mândri fluturau braţele spre ei, chemându-i.

Râsetele şi veselia reverberau limpede peste apă. Legendara epocă de aur a Pământului revenise pentru a-i hrăni cu promisiunile sale supreme de tărâmuri neprihănite şi timpuri lipsite de complicaţii. Vaporul cu zbaturi îi purta pe toţi oamenii buni către locul în care grijile prezentului aveau să înceteze să mai existe.

Imaginea aceea mişca inimile tuturor celor de la bordul lui *Isakore.* Practic toţi simţiră imboldul de a sări în apă şi de a înota peste hău – hăul dintre ei şi extaz, o fericire eternă de cântece şi vinuri, care aştepta dincolo de cumpăna crudă a propriei lor lumi.

– Nu! rosti Murphy.

Euforia lui Jenny se sparse precum cristalul când glasul discordant îi lovi timpanele. Mâna lui Murphy o prinsese pe a ei, strângând-o dureros, şi constată că braţele ei erau rigide, încordate, gata s-o propulseze peste bordul ambarcaţiunii de pescuit.

– Ce-i asta? întrebă Jenny.

La un nivel profund, deplângea pierderea, excluderea din călătoria într-un viitor diferit; acum n-avea să mai ştie niciodată dacă făgăduiala era adevărată…

– Nu vezi? făcu bărbatul. Sunt ei, indiferent ce anume sunt. Cresc. Nu le mai pasă că-i vedem fără măşti, nu se mai tem de noi.

Mirajul solid şi colorat continuă regal pe fluviu, cu siajul invocaţiilor voioase zăbovind deasupra apei cafenii aidoma unei pâcle din zori. Jenny rămase lângă copastie mult timp şi privi spre vest.

* * *

Livada era locul unei activităţi intense. Mai bine de două sute de oameni înaintau în lungul şirurilor, poziţionând cupele de colectare în jurul trandafirilor plângători. Era începutul zilei-Duce; Ducesa tocmai apusese, risipind pe orizontul vestic franjuri firavi, trandafirii. Laolaltă, cei doi sori alungaseră orice urmă de umezeală din aerul torid. Majoritatea bărbaţilor şi femeilor care se ocupau de uriaşii trandafiri plângători purtau haine uşoare.

Copiii alergau, aducând echipelor stive noi de cupe colectoare sau suc de fructe de la gheaţă, din recipiente mari.

Joshua simţea arşiţa în ciuda faptului că era îmbrăcat cu un tricou burgund fără mâneci şi blugi negri. Stătea pe cal şi-i privea pe lucrători. Cupele purtate cu atâta grijă erau conuri albe din carton, cu suprafaţa interioară cerată şi strălucitoare, cu diametrul bazei de treizeci de centimetri şi vârf etanş. Prin intermediul cercurilor rigide lipite de părţi se prindeau de spaliere sub florile trandafirilor plângători. Toţi cei pe care-i vedea aveau un mănunchi gros de sârme vârât la brâu. Nu le trebuia mai mult de treizeci de secunde pentru a fixa o cupă.

– Pentru fiecare floare există câte o cupă de colectare? întrebă el.

Louise stătea pe calul ei, alături, în pantaloni de călărie şi o bluză albă, simplă, cu părul prins la spate cu o singură bandă. Fusese surprinsă când Joshua îi acceptase propunerea de a merge călare, în loc de a folosi trăsura pentru vizitarea domeniului. Unde învăţase să călărească un căpitan de navă stelară? Dar putea într-adevăr s-o facă. Nu la fel de bine ca ea, ceea ce o încânta; o încânta în general faptul că putea fi mai bună decât un bărbat la ceva, indiferent la ce anume. Mai ales când bărbatul acela era Joshua.

– Da, îi răspunse. Cum altfel s-ar putea face?

El se încruntă nedumerit spre cupele de colectare care erau suprapuse la capătul fiecărui rând.

– Nu ştiu, Iisuse, trebuie să fie milioane!

Louise se obişnuise de acum cu obiceiul lui de a invoca permanent divinitatea. La început fusese şocată, totuşi era clar că oamenii veniţi dintre stele aveau obiceiuri niţel diferite. Din partea lui nu părea blasfemiator, ci mai degrabă exotic. Şi poate că cel mai surprinzător era felul în care trecea brusc de la felul lui natural de a fi la utilizarea etichetei cele mai protocolare.

– Domeniul Cricklade are două sute de livezi, zise fata. De aceea sunt atât de mulţi lucrători. Totul trebuie făcut în săptămâna dinaintea mijlocului-verii, când trandafirii sunt înfloriţi. Chiar dacă i-am aduce pe toţi oamenii apţi de muncă din comitat, abia dacă ar fi suficienţi pentru a termina la timp. O echipă ca asta are nevoie de aproape o zi întreagă ca să termine o livadă.

Joshua se aplecă înainte în şa şi-i studie pe lucrători. Totul

părea foarte plictisitor, însă absolut toţi erau concentraţi şi munceau cu devotament. Grant Kavanagh spusese că mulţi dintre ei lucrau jumătate din noaptea-Ducesă, întrucât altfel n-ar mai fi terminat niciodată.

– Încep să-nţeleg de ce o sticlă de Lacrimile Norfolk costă atât de mult. Nu-i vorba numai despre valoarea rarităţii, nu?

– Nu.

Louise trase de hăţuri şi-şi conduse calul în lungul rândurilor, către poarta din zid. Şeful de echipă îşi duse mâna la pălăria cu boruri late, când trecu pe lângă el. Fata îi surâse automat.

Joshua călări alături de ea după ce ieşiră din livadă. Cercul protector de cedri al conacului Cricklade se distingea la trei kilometri dincolo de terenurile nelucrate.

– Şi-acum… încotro?

Ţinutul dimprejur era aidoma unui parc, cu oi strânse în ciopoare sub copacii singuratici, adăpostindu-se la umbră. Iarba era smălţuită de boboci albi. Oriunde ar fi privit, existau flori de un fel sau altul – în arbori, tufe, plante de sol.

– M-am gândit că Willow West ar fi frumos, poţi să vezi cum arată Norfolk sălbatică. Louise indică o fâşie lungă de arbori verde-închis aflată la nici doi kilometri depărtare, urmând fundul unei văioage: Genevieve şi cu mine ne plimbăm deseori pe acolo. Este frumos.

Plecă fruntea. De parcă bărbatul ar fi fost interesat de luncile cu flori multicolore şi arome dulci.

– Pare minunat. Mi-ar face plăcere să ies de sub razele soarelui. Nu ştiu cum puteţi rezista voi…

– Realmente nici nu le mai simt.

El dădu pinteni calului şi porni la galop. Louise îl depăşi cu uşurinţă, mişcându-se fără efort în ritmul calului. Galopară împreună peste teren, speriind oile somnolente, şi râsul fetei reverberă prin aerul greu. Ea îl învinse cu uşurinţă în cursa până la marginea pădurii şi rămase acolo, surâzând, în timp ce el se apropie, gâfâind.

– N-a fost rău, comentă fata. Dacă ai exersa niţel, ai putea deveni un călăreţ bunicel.

Îşi trecu piciorul peste şa şi sări jos.

– În Seninătate există câteva grajduri, rosti el descălecând. Acolo am învăţat să călăresc, dar ajung destul de rar în Seninătate.

Un arbore mithorn uriaş se ridica imediat în afara pădurii principale; la capetele tuturor crenguţelor se deschideau flori roşu-închis de mărimea unor monede. Louise îşi trecu hăţurile în jurul unei ramuri inferioare şi intră în pădure pe una dintre cărările de animale sălbatice pe care le cunoştea.

– Am auzit de Seninătate. Acolo trăieşte Lordul Ruinelor, Ione Saldana. Anul trecut a fost la ştiri; este foarte frumoasă. Am vrut să-mi tai părul scurt, ca ea, dar mama s-a împotrivit. O cunoşti?

– Eh, ăsta-i necazul când cunoşti cu adevărat pe cineva faimos; nimeni nu te crede niciodată când spui „da”.

Ea se întoarse brusc, cu ochii lărgiţi de încântare.

– O cunoşti!

– Da. O cunoşteam dinainte să fi moştenit titlul, am crescut împreună.

– Şi cum este? Spune-mi!

În mintea lui Joshua apăru imaginea lui Ione goală, transpirată şi gemând, îndoită peste o masă pe când făceau sex.

– Plăcută, răspunse.

Luminişul în care-l conduse fata se afla pe fundul văii; era străbătut de un pârâu, care cobora printr-o suită de cinci iazuri naturale mici, căptuşite cu bolovani. Plante înalte până la genunchi, cu flori tubulare, galben şi lavandă, acopereau solul, degajând un parfum similar cu cel al florilor de portocal. Arbori monarh-de-apă străjuiau albia mai departe de iazuri, înalţi de cincizeci de metri, cu ramurile subţiri legănându-se în briza uşoară, cu frunze palmate ca nişte ferigi, atârnând. Păsări zburau prin coroana superioară, lilieci-analogi cu culori spălăcite, cenuşiu-închis, şi membre anterioare lungi şi puternice pentru a fora în sol. Trandafiri plângători sălbatici se revărsau peste pietre pe malurile a două iazuri; peste ramurile moarte şi pietrificate acumulate de ani şi ani crescuseră generaţii noi de vlăstare vii, producând tufişuri emisferice. Florile se înghesuiau între ele, strivindu-se reciproc în tentativa de a ajunge la lumină.

– Ai avut dreptate, îi spuse Joshua. Locul este foarte frumos.

– Mulţumesc. Verile, Genevieve şi cu mine ne scăldăm adesea aici.

El tresări.

– Serios?

– Este un colţişor de lume care-i numai al nostru. Nici haxii n-ajung aici.

– De fapt, ce sunt haxii? Am mai auzit pe cineva menţionând numele ăsta.

– Tata le spune lupi-analogi. Sunt mari şi răi şi-i atacă până şi pe oameni. Vânătoarea lor iarna este un sport popular. Însă acum i-am cam stârpit de pe Cricklade.

– Vânătorii se-mbracă în jachete roşii şi călăresc cu haite de câini?

– Da. De unde ştii?

– O presupunere norocoasă…

– În călătoriile tale cred că ai văzut monştri adevăraţi. Eu am văzut imagini de tyrathca pe holoecran. Sunt oribili! O săptămână după aceea, n-am mai închis ochii.

– Da, tyrathca arată destul de feroce, dar am cunoscut câteva perechi de prăsitori, şi ei nu se consideră deloc aşa. Pentru ei, noi suntem străinii cei cruzi. Este o chestiune de perspectivă.

Louise se îmbujoră şi plecă ochii, apoi se întoarse cu spatele la el.

– Scuză-mă… Probabil că mă crezi o bigotă oribilă.

– Nu. Atât doar că nu eşti obişnuită cu xenocii. Joshua veni în spatele fetei şi-şi puse mâinile pe umerii ei: Mi-ar plăcea totuşi să te iau cândva de aici şi să-ţi arăt restul Confederaţiei. Unele locuri sunt realmente spectaculoase. Şi mi-ar plăcea să te duc în Seninătate.

Privi gânditor în jurul poieniţei.

– Seamănă cumva cu locul ăsta, numai că-i mult mai mare. Cred că ţi-ar plăcea foarte mult.

Louise ar fi dorit să se desprindă din strânsoarea palmelor lui; bărbaţii n-ar fi trebuit pur şi simplu să acţioneze cu atâta familiaritate. Totuşi, obiceiurile lui erau cu siguranţă diferite, iar Joshua îi masa muşchii umerilor cu blândeţe. Se simţea bine.

– Mi-am dorit mereu să zbor într-o navă stelară.

– O să zbori, într-o bună zi. Când Cricklade va fi al tău, vei putea face orice doreşti.

Joshua era încântat de ea. Naivitatea, corpul voluptuos şi înţelegerea că el n-ar fi trebuit niciodată – dar absolut niciodată! – măcar să se gândească la dragostea fizică cu ea se combinau într-un afrodiziac puternic.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, zise ea luminându-se la chip. Pot s-o angajez pe *Lady Macbeth?* Oh, însă asta se va întâmpla peste ani şi ani… Nu vreau ca tata să moară, aşa ceva

ar fi un gând absolut oribil. Crezi că peste cincizeci de ani vei mai veni pe Norfolk?

– Bineînţeles. Am două lucruri care mă ţin legat aici. Afacerile… şi tu.

– Eu?! se auzi ca un chiţăit speriat.

Tânărul o răsuci cu faţa la el şi o sărută.

– Joshua!

El îi puse două degete peste buze.

– Şşş… Fără cuvinte, doar noi doi. Întotdeauna noi.

Louise rămase rigidă, în timp ce el îi descheia bluza, cu mintea cuprinsă de un vârtej de emoţii stranii şi conflictuale. „Ar trebui să fug. Ar trebui să-l opresc.”

Lumina soarelui cădea pe umerii şi spatele ei gol. Era o senzaţie aparte, o căldură furnicătoare. Şi o înfricoşa expresia de pe chipul lui Joshua; părea flămând, dar în acelaşi timp tulburat.

– Joshua… murmură ea pe jumătate nervoasă, pe jumătate amuzată.

El îşi trase tricoul peste cap. Se sărutară din nou, şi tânărul o cuprinse în braţe. Părea foarte puternic. Atingerea pielii lui porni în stomacul fetei un tremur pe care nimic nu-l putea opri. Apoi Louise îşi dădu seama că pantalonii de călărie îi erau traşi în jos.

– Oh, Dumnezeule…

Degetul lui îi ridică bărbia.

– Nu-i nimic. Îţi voi arăta cum.

Zâmbetul lui era cel puţin la fel de cald ca soarele.

Ea îşi scoase singură cizmele de călărie din piele neagră, după care îl ajută cu pantalonii. Sutienul şi chiloţii ei erau din bumbac simplu, alb. Joshua i le scoase fără grabă, savurând dezgolirea lentă.

Întinse hainele lor pe jos şi o aşeză pe ele. Fata era teribil de încordată, îşi strângea buza inferioară între dinţi, iar ochii mijiţi priveau în jos, temător, spre propriul ei trup. După un răstimp lung şi plăcut de mângâieri line, săruturi, şoapte furişe şi gâdilături, Louise începu să răspundă. Joshua obţinu un chicotit din partea ei, apoi altul, după care un ţipăt slab, un icnet. Fata îi atinse corpul, curioasă şi brusc îndrăzneaţă, coborând o mână pe pântecele lui pentru a-i cuprinde în palmă testiculele. Joshua se înfioră şi o răsplăti, masându-i coapsele. Urmă alt interval prelung, în care mâinile şi gurile lor se explorară reciproc. După aceea el lunecă deasupra lui Louise, privind în jos la părul ei

răvăşit, ochii moleşiţi, sfârcurile întunecate întărite semeţ, picioarele desfăcute. O pătrunse cu grijă, şi căldura umedă îi învălui şi-i strânse penisul cu splendoare erotică. Louise se zvârcoli impetuos sub el, şi Joshua începu un ritm lent, provocator. Folosi priorităţile nanonicelor neurale pentru a-şi restricţiona reacţiile propriului corp, susţinându-şi erecţia cât de mult dorea, decis ca fata să ajungă la un climax care trebuia să fie apropiat de perfecţiune.

După o eternitate, parcă, fu răsplătit de completa ei pierdere a controlului. Louise abandonă orice inhibiţie pe măsură ce orgasmul îi sporea şi strigă din răsputeri, arcuindu-şi disperată corpul sub el şi ridicându-i genunchii de pe sol. Abia atunci îşi îngădui şi Joshua să ejaculeze, alăturându-i-se în extaz absolut.

Lâncezeala post-coitală fu minunată, compusă din sărutări mici şi uşoare; îi îndepărtă şuviţe de păr transpirat de pe faţă şi rosti cuvinte simple, drăgăstoase. Avusese dreptate din capul locului – fructul interzis avea gustul cel mai bun.

– Te iubesc, îi şopti ea în ureche.

– Şi eu te iubesc.

– Nu mai pleca…

– Nu-i corect. Ştii c-o să mă-ntorc.

– Iartă-mă…

Îşi spori strânsoarea în jurul lui.

Tânărul ridică palma spre sânul ei stâng, îl strânse uşor şi o auzi inspirând încet printre dinţi.

– Te-a durut?

– Puţin. Nu mult…

– Mă bucur.

– Şi eu.

– Vrei să facem baie acum? În apă poate să fie foarte plăcut.

Ea zâmbi precaut.

– Din nou?

– Dacă vrei…

– Da.

* * *

În noaptea-Ducesei, Marjorie veni iarăşi în dormitorul lui. Posibilitatea ca Louise să se furişeze prin conacul scăldat în umbre roşii şi de a-l descoperi cu mama ei adăugă sexului un condiment care o epuiză şi încântă pe femeie.

La micul dejun din ziua următoare, Louise, cu ochi posesiv de

strălucitori, anunţă că avea să-i arate lui Joshua livezile de trandafiri ale comitatului, pentru ca el să poată vedea butoiaşele care erau pregătite pentru noile Lacrimi. Grant declară că era o idee superbă şi chicoti în sinea sa că micul lui îngeraş era pentru prima dată îndrăgostit până peste urechi.

Joshua zâmbi neutru şi-i mulţumi pentru grijă. Mai erau trei zile până la mijlocul-verii.

* * *

Pe domeniul Cricklade şi pe toată planeta Norfolk, începutul Zilei Mijlocului-verii era marcat printr-o ceremonie simplă. Spre sfârşitul zilei-Duce, familia Kavanagh, vicarul de Colsterworth, personalul din conacul Cricklade, lucrătorii cei mai vârstnici de pe domeniu şi reprezentanţi ai tuturor echipelor de cupari se adunară în livada cea mai apropiată de conac. Joshua şi Dahybi fură invitaţi şi luară loc în primul rând al grupului care se strânse imediat după zidul şubred de piatră.

Rândurile de trandafiri plângători se întindeau înaintea lor; florile şi cupele erau întoarse spre cerul de azur spălăcit, complet nemişcat în văzduhul încremenit al serii. Timpul părea să fi fost suspendat.

Ducele cobora sub orizontul vestic – o seceră oranj arzătoare, care trăgea după ea iluminarea planetei. Vicarul, în sutană simplă, ridică braţele, cerând linişte. Se întoarse cu faţa către est. Parcă ascultându-l, o lumină trandafiriu-apoasă se răspândi peste orizont.

Un oftat se înălţă din grup.

Până şi Joshua fu impresionat. În seara anterioară întunericul durase aproximativ două minute. Acum nu avea să mai existe noapte vreme de o zi siderală, fiindcă noaptea-Ducesă se contopea fără delimitare cu ziua-Duce. Abia spre sfârşitul următoarei nopţi-Ducesă, stelele aveau să mai răsară pentru un minut, după aceea urmau serile în care cei doi sori se suprapuneau şi întunericul dimineţilor se lungea, mereu şi mereu, extinzându-se în noaptea-Ducesă, până ce Norfolk ajungea la conjuncţia inferioară şi doar Ducele rămânea vizibilă: mijlocul-iernii.

Vicarul ţinu o slujbă scurtă, comună, de Mulţumire pentru Recoltă. Toţi membrii grupului ştiau cuvintele rugăciunilor şi psalmilor, iar vocile care murmurau discret se contopiră, răsunând în întreaga livadă; Joshua se simţi cu adevărat străin de

societatea aceea. Terminară, intonând „Toate făpturile, mari şi mici”. Cel puţin imnul acela exista într-un fişier al memoriei nanonicelor sale neurale şi tânărul cântă plin de entuziasm, surprins de satisfacţia pe care o simţi.

După slujbă, Grant Kavanagh îşi conduse familia şi prietenii într-o plimbare destinsă pe aleile dintre rânduri. Atinse diverşi trandafiri, le testă greutatea şi frecă petalele între degetul mare şi arătător, simţindu-le textura.

– Ia miroase! îi spuse lui Joshua şi-i întinse o petală pe care tocmai o culesese. Va fi o recoltă bună. Nu la fel de bună precum cea de acum cinci ani, dar mult peste medie.

Joshua mirosi. Parfumul era foarte slab, însă recognoscibil, similar cu cel care dăinuia pe dop după ce fusese deschisă o sticlă de Lacrimi.

– Îţi poţi da seama numai după asta? întrebă el.

Grant o cuprinse cu braţul pe Louise, în timp ce înaintau pe interval.

– Eu pot. Domnul Butterworth poate. Jumătate dintre lucrătorii de pe domeniu pot. Este necesară, pur şi simplu, experienţa. Trebuie să stai aici multe veri. Rânji larg: Poate că vei sta, Joshua. Sunt sigur că Louise te va ruga să revii, chiar dacă alţii n-o vor face.

Genevieve râse chiţăit.

Louise se învăpăie la chip, furioasă.

– Tată! îl pocni ea peste braţ.

Joshua surâse vag şi se întoarse ca să examineze un trandafir. Se pomeni faţă în faţă cu Marjorie, care îi făcu languros cu ochiul. Nanonicele lui neurale expediară o rafală de priorităţi pentru a încerca să oprească valul de sânge care se ridica spre propriii săi obraji.

După plimbare, se servi un bufet în aer liber. Grant Kavanagh stătea îndărătul unei mese demontabile şi tăia dintr-o friptură imensă de vită în sânge, jucând rolul gazdei joviale, adresând fiecăruia dintre oamenii săi câte un cuvânt şi un râset.

Pe măsură ce noaptea-Ducesă înaintă, florile trandafirilor începură să se înmoaie. Fenomenul se petrecea atât de lent, încât ochiul nu putea detecta nicio mişcare, dar oră după oră, tulpinile groase îşi pierdură rigiditatea, iar greutatea petalelor mari şi a carpelei centrale cedară inevitabil triumfului gravitaţiei.

Până în dimineaţa-Duce, majoritatea florilor ajunseseră la

orizontală. Petalele se uscau şi se zbârceau.

Joshua şi Louise călăriră către una dintre livezile din apropierea Pădurii Wardley şi se plimbară în lungul plantelor încovoiate. Mai rămăseseră doar câţiva cupari care să îngrijească rândurile lungi, îndreptând ocazionalele cupe de colectare. Încuviinţară intimidaţi din capete spre Louise şi se grăbiră să-şi vadă de treburi.

– Cei mai mulţi s-au dus acasă să se culce, spuse fata. Munca adevărată va reîncepe mâine.

Se traseră într-o parte, când un bărbat trecu pe lângă ei cu un cărucior din lemn pe care se afla o damigeană mare din sticlă, acoperită cu plasă din frânghie. Joshua privi cum bărbatul opri căruciorul la capătul unui rând şi descărcă damigeana. Cam o treime din rânduri aveau damigene similare care aşteptau la capete.

– Asta pentru ce-i? se interesă el.

– În ele se varsă cupele colectoare, explică Louise. După aceea damigenele sunt duse la asociaţia de prelucrare a trandafirilor a comitatului, unde Lacrimile sunt puse în butoaie.

– Şi stau în butoi vreme de un an.

– Exact.

– De ce?

– Pentru ca să petreacă o iarnă pe Norfolk. Până n-au simţit gerurile noastre, nu sunt Lacrimi adevărate. Se spune că le intensifică gustul.

„Şi le creşte costul”, gândi tânărul.

Florile se ofileau rapid, cu tulpinile curbându-se în jos în formă de U. Corola, ca o mantie aprinsă de lumina solară, pălise odată cu întunecarea petalelor şi astfel pierise şi mare parte din vrajă. Acum nu erau decât nişte flori banale care se uscau.

– Cuparii cum ştiu unde să prindă cupele? întrebă Joshua. Uită-te! Fiecare floare se-ndoaie deasupra unei cupe. (Privi în sus şi-n jos printre rânduri.) Absolut toate florile!

Louise îi surâse cu superioritate.

– Dacă eşti născut pe Norfolk, ştii cum să plasezi o cupă.

Nu numai trandafirii plângători rodiseră. Pe când mergeau în trap către Pădurea Wardley, Joshua văzu cum se închideau flori de pe arbori şi tufe; unele varietăţi se aplecau la fel ca trandafirii.

În poieniţa lor tăcută, tufele de trandafiri sălbatici din lungul iazurilor stâncoase păreau fleşcăite, de parcă formele li s-ar fi

dezumflat. Florile se rezemau una de cealaltă, şi petalele se lipeau într-o pătură de ţesut vegetal.

Louise îl lăsă pe Joshua s-o dezbrace, aşa cum făcea întotdeauna. Apoi întinseră o pătură pe piatra de sub trandafirii plângători şi se cuprinseră în braţe. Joshua ajunsese în punctul în care Louise se cutremura de anticipare încântată la plimbarea degetelor lui peste partea de jos a pântecelui ei şi pe interiorul coapselor, când se simţi stropit pe spate. Ignoră senzaţia şi sărută buricul fetei. Altă stropitură îl făcu să-şi piardă concentrarea. Nu putea să plouă, întrucât pe cerul albastru şi arid nu se zărea niciun nor. Se răsuci.

– Ce...?

Trandafirii de pe Norfolk începuseră să plângă. Din centrul carpelei, un fluid limpede exsuda în picături monotone, regulate. Avea s-o facă timp de zece-cincisprezece ore, până în următoarea noapte-Ducesă. Doar după ce receptaculul se golea, avea să crape şi să elibereze seminţele pe care le conţinea. Natura făcuse astfel încât fluidul înmuia solul devenit arid după săptămâni fără ploaie, îngăduind seminţelor să cadă în tină, unde şansele de germinare erau mai mari. După aceea însă, în anul 2209, o femeie pe nume Carys Thomas, botanist stagiar în misiunea de evaluare ecologică, acţionase împotriva tuturor regulamentelor (şi a raţiunii), pusese degetul sub un receptacul plângător şi atinsese cu limba perla de lichid sclipitor. Ordinea naturală de pe Norfolk luase imediat sfârşit.

Joshua şterse picătura ca de rouă de pe pielea sa şi-şi linse degetul. Avea gustul mai aspru decât Lacrimile Norfolk de care se bucurase în asemenea măsură în Seninătate, dar obârşia îi era mai presus de îndoială. O lumină şmecherească îi umplu ochii.

– Hei, da’ nu-i rău!

O deplasă pe Louise, care chicotea, dedesubtul florilor ce atârnau moale. Făcură dragoste sub un duş de stropi scânteietori, mai preţuiţi decât o recompensă regală.

Cuparii reveniră în livezi după sfârşitul următoarei nopţi-Ducesă. Demontară cupele colectoare, acum pline de Lacrimi, şi le turnară conţinutul preţios în damigene. Era o sarcină care avea să dureze alte cinci zile de muncă intensă, neîncetată.

Grant Kavanagh însuşi îi duse pe Joshua şi Dahybi la asociaţia de prelucrare a trandafirilor a comitatului, într-un jeep de fermă

cu tracţiune pe patru roţi, un vehicul puternic şi paralelipipedic, cu cauciucuri îndeajuns de înalte pentru a putea trece prin mlaştinile puţin adânci. Asociaţia se găsea la periferia lui Colsterworth şi era un ansamblu mare din clădiri de piatră acoperite de iederă, cu puţine ferestre. Sub sol se întindea un adevărat labirint de beciuri căptuşite cu cărămidă, unde butoaiele erau depozitate în anul pentru maturare.

Când trecură prin porţile largi de la intrare, muncitorii rostogoleau deja afară butoaiele cu Lacrimi de anul trecut.

– Azi se împlineşte exact un an, rosti mândru Grant în vreme ce cilindrii grei din stejar legaţi în fier zăngăneau şi se rostogoleau peste caldarâm. Asta-i marfa ta, tinere Joshua! În două zile, va fi gata pentru tine.

Frână jeepul lângă fabrica de îmbuteliere în care erau aduse butoaiele. Şeful fabricii le ieşi în grabă înainte, asudat.

– Nu-ţi face griji despre noi, îl linişti Grant voios. Îl plimb doar pe aici pe principalul nostru client. Nu-ţi stăm în cale.

Pătrunse apoi ţanţoş prin uşa lată.

Fabrica de îmbuteliere era cel mai sofisticat complex mecanic pe care îl văzuse Joshua pe planetă, deşi nu avea niciun sistem cibernetic (benzile rulante erau acţionate de roţi din cauciuc!). Era o sală lungă cu acoperiş dintr-o singură placă, ticsită de conveiere strălucitoare, ţevi şi rezervoare. Mii de sticle în formă de pară se deplasau încet pe benzile înguste care descriau bucle pe deasupra capetelor oamenilor şi şerpuiau în jurul duzelor de umplere; hărmălaia cauzată de cloncănirile lor permanente îngreuna teribil conversaţiile.

Grant îi conduse în lungul sălii. Toate butoaiele erau vărsate laolaltă în rezervoarele mari din oţel inoxidabil, le explică el. Buchetul comitatului Stoke era un produs omogenizat. Nicio livadă nu avea etichetă individuală, nici chiar ale sale.

Joshua privi cum sticlele se umpleau lângă rezervoare şi treceau după aceea mai departe, pentru a fi astupate şi etichetate. Fiecare etapă creştea preţul, iar greutatea recipientelor din sticlă reducea cantitatea de Lacrimi pe care le putea transporta o navă stelară.

„Iisuse, ce afacere minunată! Nici eu n-aş mai putea s-o-mbunătăţesc. Iar frumuseţea ei este faptul că noi suntem cel mai doritori să cooperăm, să ridicăm preţul.”

La capătul liniei, managerul complexului aştepta cu prima

sticlă ieşită de pe banda rulantă. Privi întrebător spre Grant, care încuviinţă. Sticla fu destupată şi conţinutul turnat în patru pahare tăiate din cristal masiv.

Grant adulmecă deasupra paharului, apoi sorbi puţin. Lăsă capul într-o parte şi păru gânditor.

– Da, rosti el. Este bun. Stoke îşi poate pune numele pe el.

Joshua gustă din paharul său. Toţi nervii din gâtlej îi îngheţară, după care stomacul îi izbucni în flăcări.

– Este destul de bun pentru tine? îl pocni Grant pe spate.

Dahybi îşi ridicase paharul către lumină şi-l privea cu încântare lacomă.

– Da, declară Joshua sec. Destul de bun.

* * *

Joshua şi Dahybi supraveghează pe rând lăzile pe care asociaţia de prelucrare a trandafirilor le pregătise pentru ei. În vederea călătoriei prin spaţiul cosmic, sticlele erau etanşate ermetic în containere cubice din compozit cu latura de un metru, cu un capitonaj gros de spumă neutră termic pentru a le proteja (greutate suplimentară); asociaţia de prelucrare a trandafirilor avea propriile ei echipamente de încărcare şi sigilare (preţ suplimentar). O linie de cale ferată ducea direct de la complex la gara oraşului, ceea ce însemna că puteau expedia zilnic câteva loturi la Boston.

Toată activitatea aceasta reducea sever timpul pe care Joshua îl petrecu la conacul Cricklade, spre marea disperare a lui Louise. În plus, nu mai exista niciun motiv credibil pentru care ea să-l mai plimbe pe domeniu.

Joshua aranjă schimburile cu Dahybi, astfel încât să lucreze aproape tot timpul nopţii-Ducesă, ceea ce însemna dispariţia hârjonelilor cu Marjorie.

În dimineaţa plecării sale, Louise izbuti să-l încolţească totuşi în grajduri. Aşa că fu nevoit să petreacă două ore într-o fânărie întunecoasă şi plină de praf, pentru a satisface o adolescentă tot mai îndrăzneaţă şi mai aventuroasă, care părea să fi căpătat o rezervă nesfârşită de rezistenţă fizică. Se încleştă de el mult timp după al treilea ei orgasm, în vreme ce tânărul îi şoptea asigurări despre cât de repede se va întoarce.

– Doar pentru afacerile cu tata o să revii? întrebă ea aproape acuzator.

– Nu! Pentru tine! Afacerile sunt un pretext, altfel ar fi dificil

pe planeta asta. Totu-i atât de-al naibii de-oficial aici.

– Mie nu-mi mai pasă. Nu-mi pasă cine ştie.

Joshua se întoarse şi-şi îndepărtă paiele de pe coaste.

– Ei bine, *mie* îmi pasă, fiindcă nu vreau să fii tratată ca o paria. Aşa că te rog să fii mai discretă.

Louise îşi trecu vârfurile degetelor peste obrajii lui, minunându-se.

– Chiar îţi pasă de mine, aşa-i?

– Bineînţeles.

– Tata te place, rosti ea nesigură.

Probabil că acesta nu era momentul cel mai potrivit pentru a-l presa în legătură cu viitorul lor după ce tânărul avea să se întoarcă. Probabil că el avea destule pe cap, cu responsabilitatea copleşitoare a zborului stelar care-l aştepta. Se părea că acordul tatălui ei era însă un semn bun. Foarte puţini oameni căpătau vreodată aprobarea tatei. Iar Joshua spusese că adora comitatul Stoke. Este genul de loc în care mi-ar plăcea să mă stabilesc: exact aşa spusese.

– Şi mie-mi place de bătrân. Dar, Dumnezeule, ce mai temperament are! Louise chicoti în întuneric. Jos, dedesubtul lor, caii se foiau. Fata încălecă abdomenul bărbatului şi coama-i de păr căzu între ei doi. Mâinile lui îi găsiră sânii şi degetele strânseră, până ce ea gemu de dorinţă. Cu glas scăzut, sugrumat, el îi spuse ce dorea să-i facă. Louise îşi sili trupul să-l primească, îngrozindu-se de propria ei îndrăzneală. Joshua era ca o stâncă lipită de ea, minunat *acolo,* încurajator şi laudativ.

– Mai spune-mi… murmură ea. Te rog…

– Te iubesc, rosti el cu răsuflarea arzând-o aţâţător pe gât.

Nici chiar nanonicele neurale nu puteau alunga sâmburele de vinovăţie pe care-l simţea când spunea cuvintele acelea. „Am ajuns în halul să mint o adolescentă încrezătoare şi lipsită de orice umbră de sofisticare? Poate că-i din cauză că ea este atât de superbă, aşa cum am dori să fie toate fetele, deşi ştim că nu-i bine. Nu mă pot opri.”

– Te iubesc şi-o să mă-ntorc după tine.

Ea gemu în delir când Joshua o pătrunse. Extazul aduse lumina sa specială, alungând bezna din fânărie.

Joshua izbuti să ajungă la conac la timp pentru a-şi lua rămas-bun de la grupul masiv format din familie şi personal (William Elphinstone era absent), care venise să-i ureze drum bun

tânărului şi lui Dahybi. Trăsura îi duse înapoi la gara Colsterworth, unde suiră în trenul care avea să-i transporte la Boston împreună cu ultimul lor lot de marfă.

Melvyn Ducharme îi aştepta când sosiră în capitală şi-i anunţă că mai bine de jumătate de lăzi fuseseră deja încărcate în *Lady Macbeth.* Kenneth Kavanagh îşi folosise influenţa printre căpitanii ale căror avioane spaţiale erau insuficient folosite. Aceştia nu fuseseră foarte încântaţi văzând câtă marfă obţinuse Joshua, totuşi încărcarea era cu mult înaintea graficului. Dacă ar fi utilizat doar micul avion spaţial al lui *Lady Mac,* ar fi avut nevoie de unsprezece zile pentru a ridica toate lăzile pe orbită.

Revenirǎ imediat la navă. Când Joshua pluti în cabina lui, Sarha extinsese cuşca pentru sex în imponderabilitate şi zâmbea flămândă.

– Nici nu poate fi vorba, îi spuse el, după care se ghemui în poziţie fetală şi dormi zece ore neîntrerupt.

Chiar dacă ar fi fost treaz, n-ar fi avut niciun motiv să focalizeze senzorii lui *Lady Macbeth* asupra navelor ce plecau. Aşa că n-ar fi văzut niciodată că din cele douăzeci şi şapte de mii opt sute patruzeci şi şase de nave stelare ce veniseră la Norfolk douăzeci şi două manifestau o varietate alarmantă de defecţiuni mecanice şi electrice severe când porniră spre planetele lor de bază.

19

Graeme Nicholson stătea pe taburetul lui obişnuit din *Crashed Dumper,* cel mai îndepărtat de blocul audio urlător, şi-l asculta pe Diego Sanigra de pe *Bryant,* care se plângea de felul cum fusese tratat de Colin Rexrew. *Bryant* era un transportor de colonişti care sosise la Lalonde cu două zile în urmă, iar până acum nici măcar unul dintre cei cinci mii cinci sute de pasageri ai săi nu fusese scos din tau-zero. Afacerile se duceau dracu-n felul ăsta, susţinea Diego. Guvernatorul n-avea niciun drept să refuze debarcarea coloniştilor. Iar energia pentru fiecare oră suplimentară pe care o petreceau pe orbită costa o avere. Compania avea să dea vina pe echipaj, aşa cum făcea întotdeauna. Salariul lui avea să sufere, n-avea să mai primească bonificaţii, şi posibilităţile de promovare aveau să fie reduse, dacă nu chiar ruinate.

Graeme încuviinţă cu înţelegere în timp ce nanonicele neurale stocară cu atenţie imprecaţiile incoerente într-o celulă de memorie. Mare lucru nu putea fi utilizat din informaţiile acelea, totuşi erau materiale de fundal bune. Felul în care conflictul global afecta vieţile indivizilor... Genul de chestii pe care el le prezenta foarte bine.

La şaptezeci şi cinci de ani, Graeme fusese reporter timp de cincizeci şi doi de ani. Aprecia că niciun curs didactic de jurnalism nu l-ar mai fi putut învăţa ceva nou. Cu experienţa sa, el însuşi ar fi trebuit să înregistreze cursuri didactice, atât doar că nu exista niciun editor al vreunei companii de ştiri care să fi dorit ca reporterii săi debutanţi să fie corupţi în asemenea hal. Din toate punctele de vedere, Graeme era un reporter care deţinea ştiinţa perfectă de a transforma nefericirile cotidiene în tragedii epice condimentate. El căuta de fiecare dată punctele slabe ale oamenilor, evidenţiind suferinţele şi jalea individului mărunt care era strivit, al celui care nu putea să lupte împotriva forţelor masive şi nepăsătoare ale guvernelor, birocraţiilor şi companiilor. Nu proceda aşa fiindcă ar fi simţit indignare morală – în tot cazul, el nu se considera un apărător al celor slabi. Simţea pur şi simplu că emoţiile primare însemnau o poveste mai bună, cu rating mai mare din partea audienţei. Într-un anumit grad, începuse să semene cu victimele faţă de care

manifesta atâta empatie; pe de o parte, era un act reflex, pentru că acestea erau mai puţin suspicioase faţă de cineva ale cărui haine nu cădeau niciodată bine, care avea piele groasă şi roşcovană şi ochi apoşi.

Genul lui de reportaj senzaţional mergea bine cu transmisiunile tabloid, dar, concentrându-se asupra aspectelor sordide pe care le cunoştea cel mai bine şi clădindu-şi reputaţia unui specialist al drojdiei societăţii, Graeme se trezise îndepărtat de la misiunile mai prestigioase; de un deceniu, nu mai prezentase vreun subiect măcar pe jumătate decent. În ultimii ani nanonicele lui neurale fuseseră utilizate mai puţin pentru înregistrări de senzavizare, cât mai degrabă pentru rularea de programe stimulatoare. Cu opt ani în urmă, Time Universe îl însărcinase cu misiunea de reporter itinerant, împingându-l spre subiectele mici şi periferice, pe care niciun alt veteran nu le-ar fi prezentat. Orice, numai pentru a-l ţine afară dintr-un studio sau dintr-un birou de redacţie acolo unde avansaseră toţi cei din generaţia lui.

Ei bine, gata! De acum avea să glumească el pe seama puturoşilor din birouri. Graeme Nicholson era singurul reporter din miezul acţiunii, cel mai influent şi cel mai admirat. Lalonde avea să-i câştige trofeele care-i fuseseră refuzate în toţi anii aceştia; şi poate că după aceea avea să se retragă într-un post tihnit în redacţie pe planeta lui natală, Decatur.

Se găsea pe Lalonde de trei luni, pentru a face un reportaj în stil documentar despre noua planetă de la frontieră şi a culege impresii generale de senzavizare şi locaţii pentru miezurile de memorie ale bibliotecii. Iar apoi calamitatea aceasta minunată se abătuse asupra Lalondei. O calamitate pentru planetă şi locuitorii ei, pentru Rexrew şi personalul de carieră din administraţia CDL; însă pentru Graeme era mană căzută din cer. În funcţie de persoana cu care stăteai de vorbă era război, rebeliune a trivilor sau o invazie xenoc şi reporterul inclusese relatări ale tuturor celor trei teorii în flekurile pe care *Eurydice* le dusese la Avon săptămâna trecută. Era totuşi ciudat că, după două săptămâni şi jumătate, Guvernatorul tot nu dăduse niciun comunicat oficial despre evenimentele din comitatele Quallheim şi Zamjan.

– Adjunctul-executiv al lu’ Rexrew, Terrance Smith, zicea că să ne trimită pe-altă planetă colonie de etapă I, mormăi Diego şi mai luă o înghiţitură din halbă. De parc-ar fi de cine ştie ce-

ajutor. Tu ce-ai zice daca-i fi un colonist care şi-a plătit biletu' spre Lalonde, şi când iese din tau-zero se trezeşte pe Liaotung Wan? Asta-i o etnie chineză, ştii, şi nu le-ar plăcea deloc de eurocreştinii pe care-i avem la bord.

– Acolo v-a sugerat Terrance Smith să-i duceţi? întrebă Graeme.

Celălalt pufni evaziv.

– Ţi-am dat doar un exemplu.

– Da' rezervele de combustibil? Aveţi destul He_3 şi deuteriu ca s-ajungeţi la altă planetă colonie şi dup-aia să vă-ntoarceţi pe Pământ?

Diego începu să răspundă, dar Graeme nu-l ascultă foarte atent, ci-şi lăsă privirea să rătăcească prin localul aglomerat şi încins. O parte din personalul spaţioportului tocmai ieşise din schimb. Pe moment McBoeingurile aveau puţine zboruri. Numai cele trei nave de marfă de pe orbita Lalondei erau descărcate, iar cele şase transportoare de colonişti îl aşteptau pe Rexrew să decidă ce va face cu pasagerii lor. În majoritate, echipele de sol din spaţioport se prezentau la program doar pentru a-şi putea revendica salariul.

„Mă-ntreb ce cred ei despre sistarea orelor suplimentare", gândi Graeme. „Poate c-ar fi rost de-un reportaj şi-n direcţia asta…"

În tot cazul, *Crashed Dumper* nu suferea de pe urma necazurilor ce afectau restul oraşului; districtul acesta îndepărtat nu protestase şi nici nu se revoltase faţă de Rexrew sau trivi, deoarece conţinea prea multe familii de muncitori ai CDL. În seara asta localul era ticsit de oameni care-şi înecau amărăciunile. Chelneriţele erau zorite de la un capăt la celălalt al încăperii lungi. Ventilatoarele de sub tavan se învârteau repede, dar nu aveau mare succes împotriva căldurii.

Graeme auzi cum blocul radio se poticni, iar glasul cântăreţului încetini, apoi se îngroşă la nivelul unui huruit straniu de bas. După aceea acceleră, transformând vocea într-o soprană de fetiţă. Clienţii începură să râdă şi unul dintre ei trânti pumnul peste aparat. După o clipă melodia reveni la normal.

Graeme zări trecând pe lângă el un bărbat înalt şi o adolescentă frumoasă. Chipul bărbatului îi era familiar. Pe fată o recunoscu ca fiind una dintre chelneriţele din *Crashed Dumper,* deşi în seara aceasta era îmbrăcată în blugi şi o bluză simplă din

bumbac. Însă bărbatul… era de vârstă mijlocie, cu barba tunsă îngrijit şi părul strâns în codiţă mică la spate, cu jachetă elegantă din piele şi şort gri-cenuşă, şi foarte înalt, aproape ca un edenist.

Paharul de lager căzu dintre degetele amorţite ale lui Graeme. Lovi scândurile de mayope şi se sparse, udându-i pantofii şi şosetele.

– Fir-aş al dracu'… cârâi el.

Groaza care-l strângea de gât împiedică exclamaţia să fie mai mult de o şoaptă.

– Ai păţit ceva? se interesă Diego, iritat pentru că fusese întrerupt în mijlociii lamentării.

Reporterul se sili să-şi îndepărteze ochii de la cuplu.

– Nu, se bâlbâi el, nu, n-am nimic.

Slavă cerului că nimeni nu-l băgase în seamă, dacă *el* s-ar fi întors… Se înroşi la faţă şi se aplecă să culeagă cioburile de sticlă. Când se îndreptă, cuplul era deja la bar. Cumva, traversaseră toată îmbulzeala aceea.

Graeme rulă un program prioritar de căutare prin nanonicele lui neurale. Oricum, era imposibil să se fi înşelat. Fişierul cu personaje publice produse o imagine vizuală dintr-o celulă de memorie înregistrată cu patruzeci de ani în urmă. Potrivirea era perfectă.

Laton!

* * *

Locotenenta Jenny Harris smuci de hăţuri, şi calul sur ocoli pe departe arborele qualtook mare. Unicele ei experienţe anterioare cu animale erau cursul didactic şi o săptămână petrecută în şa cu cinci ani în urmă în timpul unui exerciţiu de instruire ASE pentru transport, din Kulu. Acum se afla aici, conducea o expediţie prin una dintre cele mai sălbatice porţiuni de junglă din bazinul afluenţilor lui Juliffe şi încerca în acelaşi timp să evite atenţia unei posibile forţe militare de invazie. Nu era cea mai bună reintroducere în arta ecvestră. I se părea că animalul îi putea simţi inconfortul, deoarece răspundea greoi. Călărea doar de trei ore şi toţi muşchii din partea inferioară a trunchiului îi ţipau, braţele şi umerii îi înţepeniseră, spinarea trecuse de la durere la amorţeală şi se stabilise în cele din urmă la un junghi arzător care sporea în intensitate.

„Mă-ntreb în ce fel îmi sunt afectate implanturile de toate astea?”

Nanonicele neurale îi rulau un program de analiză senzorială extinsă, amplificând vederea periferică şi pragurile inputurilor audio şi examinându-le pentru orice semne de ostili ascunşi. În esenţă, paranoia electronică.

De când plecaseră de pe *Isakore* nu existase nimic nici măcar pe departe ameninţător, cu excepţia unui sayce, iar acela nu-şi asumase riscuri împotriva a trei cai.

Femeia îi auzea pe Dean Folan şi Will Danza urmând-o şi se întrebă cum se descurcau ei cu caii. Prezenţa celor doi soldaţi din Divizia G66 (activităţi tactice) ASE constituia o doză de confort mai puternică decât ar fi putut produce orice program stimulator. Jenny fusese antrenată în acţiuni de infiltrare generale, dar cei doi fuseseră practic concepuţi pentru acestea, modificările genetice şi suplimentările nanonice combinându-se pentru a face din ei maşini de luptă formidabile.

Dean Folan avea treizeci şi cinci de ani şi era un bărbat tăcut, cu piele de abanos şi genul de trăsături subtil chipeşe de care se bucurau majoritatea indivizilor modificaţi genetic. Era de înălţime mijlocie, însă avea membre lungi şi puternice, astfel că, prin comparaţie, torsul îi era aproape subdezvoltat. Jenny ştia că muşchii amplificaţi contribuiau la impresia aceea; osatura lui ranforsată cu fibre de siliciu fusese alungită pentru a-i oferi alonjă mai mare şi spaţiu disponibil pentru implanturi.

Will Danza se potrivea cu concepţia publică despre un soldat modern: douăzeci şi cinci de ani, înalt, masiv cu muşchi prelungi şi puternici. Era un genotip de vechi ostaşi prusaci, blond, politicos şi fără zâmbet. Emana pericolul la nivel psihic; indiferent cât de beat ai fi fost, nu săreai la el într-o încăierare din tavernă. Jenny îl suspecta că nu avea simţul umorului; pe de altă parte, în ultimii trei ani el fusese de trei ori în misiuni de infiltrare. Femeia îi accesase fişierul când fusese alcătuit grupul pentru junglă; fuseseră misiuni dure, iar una îl internase pentru opt luni în spital unde fusese reconstruit din organe clonate, şi-i adusese o Stea de Smarald decernată de ducele de Salion, vărul primar al lui Alastair al II-lea, şi preşedinte al comisiei de securitate al Consiliului Privat Kulu. În timpul călătoriei în sus pe râu, bărbatul nu vorbise niciodată despre asta.

Natura junglei porni să se schimbe în jurul lor. Arbuştii foarte apropiaţi lăsară loc unor trunchiuri înalte şi subţiri, ale căror coroane de frunze penate începeau de la treizeci de metri

deasupra capetelor oamenilor. O pătură solidă de plante târâtoare acoperea solul, ridicându-se pentru a îmbrăţişa treimea inferioară a tulpinilor copacilor aidoma unor încrustări conice solide. Vizibilitatea crescu spectaculos, dar caii trebuiau să păşească atent. Mult deasupra, vennalii executau salturi incredibile între arbori şi se cocoţau cu iuţeală pe trunchiurile subţiri, pentru a se ascunde în frunzişul din vârf. Jenny nu izbutea să vadă cum reuşeau să se prindă de scoarţa perfect netedă.

După alte patruzeci de minute ajunseră la un pârâu. Femeia descălecă încet – în etape grijulii –, şi-şi lăsă calul să se adape. Zări hăt departe un pâlc de danderili care se retrăgeau grăbit de lângă cursul de apă peste care pluteau aburi subţiri. Nori albi înaintau dinspre est. Jenny ştia că în mai puţin de o oră va ploua.

Dean descălecă lângă ea, lăsându-l pe Will călare, veghind din poziţia sa aflată mai sus. Toţi trei erau îmbrăcaţi identic, în costume monobloc antiproiectile, verde-măslinii, suprarezistente şi acoperite cu un strat de izolaţie exterioară care difuza armele cu fascicule. Armura uşoară se potrivea perfect şi avea un strat buretos interior care proteja pielea. Fibre de şuntare termică introduse în ţesătură menţineau temperatura corpului la o valoare prestabilită, ceea ce însemna o adevărată binecuvântare pe Lalonde. Dacă ar fi fost lovită de un proiectil cinetic, generatoarele de microvalenţă distribuite în jurul centurii s-ar fi activat, solidificând ţesătura instantaneu, distribuind impactul şi împiedicând trupul dinăuntru să fie sfârtecat de salvele de focuri automate. (Unicul regret al lui Jenny era că n-o apăra şi de rosăturile şeii.) Armura corporală era completată de o cască-cochilie, care se potrivea cu aceeaşi precizie ca şi costumul. Le conferea un aspect de insecte, din cauza lentilelor mari ale vizorului şi a unei fante centrale mici, în formă de V, prin care se filtra aerul. Gulerul avea un inel de senzori optici ce puteau fi accesaţi prin intermediul nanonicelor neurale, asigurându-le posibilitatea de a vedea în spate. Graţie capacităţii de reciclare a oxigenului, puteau rezista o jumătate de oră sub apă.

Pârâul era noroios, cu pietrele slinoase de alge, totuşi niciunul dintre amănuntele acelea nu părea să-i deranjeze pe cai. Jenny îi privi adăpându-se şi-i solicită băutură căştii-cochilie. Supse suc de portocale rece din tetină şi, ajutată de blocul orientator inerţial, examină locul unde ajunseseră.

După ce Dean şi Will schimbară rolurile, femeia datavizǎ

blocului comunicator al armurii să deschidă un canal demodulat spre Murphy Hewlett. Echipa ASE se despărţise de puşcaşii marini după ce părăsiseră *Isakore.* Apreciaseră că, dacă acţionau separat, ar fi avut mai multe şanse de a intercepta un colonist sechestrat.

– Suntem la opt kilometri de Oconto, anunţă ea. Deocamdată n-am întâlnit ostili sau localnici.

– Nici noi, răspunse locotenentul. Suntem la şase kilometri sud de voi şi-n jungla asta nu-i nimeni decât noi, fricoşii. Dacă supervizorul din Oconto a pornit într-adevăr cu cincizeci de oameni în urmărirea trivilor, n-a mers pe-aici. La cincisprezece kilometri începe o savană mică şi-acolo sunt vreo sută de ferme. O să le-ncercăm.

Canalul fu perturbat de electricitate statică. În mod reflex Jenny îşi controlă sistemul de bruiaj electronic al costumului, care raportă activitate zero. Poate că de vină erau condiţiile atmosferice.

– Bine. Noi continuăm să ne-apropiem de sat şi sperăm să găsim pe cineva înainte să ajungem acolo, îi dataviză.

– Perfect. Sugerez ca de-acum încolo să luăm legătura din jumătate în jumătate de oră. N-are…

Semnalul i se dizolvă într-un vacarm de paraziţi.

– La dracu’! Dean, Will, suntem bruiaţi.

Dean îşi consultă propriul bloc de bruiaj electronic.

– Nu detectez nicio activitate, anunţă el.

Jenny îşi prinse calul de hăţuri, puse un picior în scară şi-l trecu pe celălalt peste şa. Will încăleca grăbit alături. Toţi trei scanară jungla înconjurătoare. Calul lui Dean fornăi nervos. Jenny trase de hăţuri pentru a-l opri pe al ei să se răsucească în toate părţile.

– Ei sunt aici, rosti Will pe un ton calm.

– Unde? întrebă Jenny.

– Nu ştiu, dar ne supraveghează. O simt. Nu le place de noi.

Jenny îşi înăbuşi replica evidentă. Superstiţiile soldăţeşti nu erau tocmai indicate acum, totuşi Will avea mai multă experienţă de luptă decât ea. O verificare rapidă a statutului hardware-ului îi arătă că deocamdată era afectat doar blocul comunicator. Blocul de bruiaj electronic păstra o tăcere încăpăţânată.

– Bine, rosti ea. Nu dorim în niciun caz să dăm peste un grup de ostili. Edeniştii au spus că în grupuri sunt cel mai puternici.

Să-i dăm drumul de-aici şi să vedem dacă putem ieşi din zona asta de bruiaj. Ar trebui să ne putem deplasa mai rapid decât ei.

– În ce direcţie? întrebă Dean.

– Eu tot vreau să-ncercăm s-ajungem la sat. În acelaşi timp însă nu cred că ruta directă mai este recomandabilă. O să pornim spre sud-vest, apoi revenim către Oconto. Alte întrebări? Nu. Ia-o-nainte, Dean!

Traversară pârâul, cu caii părând nerăbdători să se afle din nou în mişcare. Will îşi scosese carabina cu pulsuri inductive termice din tocul de la şa şi o ţinea sprijinită de braţul drept, cu ţeava îndreptată în sus. Informaţiile datavizate de procesorul de ochire al armei formau un murmur discret în fundul minţii sale. Nici măcar nu-l sesiza la nivel conştient, ci făcea parte din inputurile senzoriale generale, în aceeaşi măsură ca şi legănatul lin al calului sau lumina puternică a soarelui, contopindu-le într-un tot.

El mergea în ariergarda micului lor grup, examinând în mod constant senzorii posteriori ai căştii-cochilie. Dacă cineva l-ar fi întrebat cum anume ştia că în apropiere se găseau ostili, ar fi strâns pur şi simplu din umeri şi ar fi spus că nu putea să explice. Totuşi, instinctul îl trăgea cu acelaşi impuls irezistibil pe care polenul îl exercita asupra albinelor. Ostilii erau aici şi erau în apropiere. Indiferent cine, sau ce ar fi fost ei.

Se răsuci în şa şi amplifică la maximum rezoluţia implanturilor retinale. Nu putea vedea decât trunchiurile negre, înalte şi subţiri, cu baze conice aidoma unor insule verzi, ale căror contururi tremurau din cauza căldurii şi a factorului de grosisment.

O mişcare.

Carabina PIT trase chiar înainte ca el să se fi gândit la asta, cu grafica albastră de ţintire lunecându-i peste câmpul vizual ca nişte uşi din neon când coborî ţeava printr-un arc scurt şi lin. Un cerc roşu intersectă pătratul central al grilei, şi nanonicele neurale declanşară cinci sute de împuşcături dispuse în evantai.

Porţiunea de junglă din pătratul albastru central scânteie de luminiţe oranj, când impulsurile inductive ciuntiră lemnul şi frunzişul. Dură două secunde.

– Jos! datavizǎ Will. Ostili la ora patru.

El luneca deja de pe cal, aterizând înfundat pe frunzele late şi triunghiulare ale plantelor târâtoare. Dean şi Jenny îl ascultară în

mod reflex şi se rostogoliră din şei, ocupând poziţii ghemuite, cu carabinele cu pulsuri inductive termice pregătite. Se răsuciră simultan, astfel încât fiecare acoperea altă porţiune a junglei.

– Ce-a fost? întrebă Jenny.

– Cred că erau doi.

Will rederulă rapid memoria. O umbră neagră şi densă ţâşnise dindărătul unui arbore, apoi se divizase în două. Atunci fusese momentul când el trăsese, şi imaginea tresărise. Totuşi, formele negre refuzau să se limpezească, indiferent câte programe de discriminare ar fi rulat. În tot cazul, erau prea mari pentru sayce. Şi avansau către el, pitindu-se înapoia bazelor lăţoase ale copacilor.

Bărbatul simţi o undă de admiraţie: erau buni.

– Ce facem acum? datavizǎ el.

Nu primi niciun răspuns.

– Ce facem acum? întrebă cu glas tare.

– Recunoaştere şi evaluare, spuse Jenny care tocmai îşi dăduse seama că până şi datavizările pe distanţe scurte erau afectate. Tot n-am scăpat de efectul de bruiaj.

Deasupra licări silenţios un fulger portocaliu. Treimea superioară a copacului aflat la zece metri în stânga ei începu să se încline, răsturnându-se pe o porţiune de tulpină care era în majoritate aşchii carbonizate. În clipa în care ajunse la orizontală, frunzişul verde şi bogat din vârf izbucni în foc. Flăcăruile pâlpâiră scurt, degajând un inel de fum gri-albăstrui, după care văpăile se înteţiră realmente. Doi vennali săriră afară, ţipând de durere, cu pielea pârlită. Înainte ca arborele să se fi prăvălit complet, coroana îi ardea cu o ferocitate pe potriva soarelui.

Caii cabrară, nechezând alarmaţi. Fură traşi în jos de muşchi amplificaţi.

Ţinându-l strâns pe al ei, Jenny înţelese că animalele deveneau rapid o povară. Nanonicele neurale o anunţară că senzorii costumului detectaseră un fascicul maser care lovise copacul, determinându-i prăbuşirea. Cu toate acestea nu urmase nicio lovitură energetică detectabilă care să justifice aprinderea sa.

Senzorii lui Dean detectaseră, de asemenea, fasciculul maser. Bărbatul trase un baraj rectiliniu de cincizeci de focuri.

Vârful arborelui prăbuşit se stingea. Rămăsese doar un miez central, conic, de lemn, şi un maldăr de cenuşă. Plante târâtoare

carbonizate fumegau într-un cerc larg în jurul său.

– Ce dracu-a făcut asta? întrebă Dean.

– Nu există date, răspunse Jenny. Nu poate fi însă ceva liniştitor.

Globule de foc viu alb goneau în sus pe trunchiurile câtorva arbori din apropiere, aidoma unui bizar lichid astral. Scoarţa se chirci şi se jupui în fâşii lungi în urma lor, iar lemnul de dedesubt mugi ca un furnal când se aprinse. Flăcările îşi dublară frenezia. Jenny, Will şi Dean fură înconjuraţi de douăsprezece torţe uriaşe de foc orbitor.

Implanturile retinale ale lui Jenny se luptară să facă faţă potopului infernal de fotoni. Calul ei cabră din nou, încercând să scape, zbătându-şi gâtul într-o parte şi alta în strădania de a o determina pe femeie să-l elibereze, cu picioarele anterioare pedalând periculos de aproape de craniul ei. Jenny îi zărea teroarea din ochi. Spuma îi ţâşnea din bot, împroşcându-i costumul.

– Luaţi echipamentele! strigă ea. Nu putem păstra caii-n nebunia asta.

Will auzi comanda în clipa în care calul lui începuse să zvârle din copitele posterioare, lovind duşmani imaginari. Îl izbi cu pumnul în cap, între ochi, şi animalul încremeni pentru o secundă de surprindere stupefiată, apoi genunchii i se îndoiră încet şi colapsă pe sol. Unul dintre arborii incendiaţi pârâi o singură dată, ca un avertisment, după care se prăbuşi. Căzu pe spinarea calului, rupând coaste şi picioare, şi-i pătrunse arzător în carne. Se înălţă fum unsuros. Will se repezi înainte şi trase de curelele şeii. Costumul îi dataviză un avertisment chihlimbar spre nanonicele neurale, când impactul termic al văpăilor lovi stratul exterior.

Mingi de foc oranj zburau prin văzduh pe deasupra lui, scuipând lichide negre uleioase: vennali care fugea şi mureau, în vreme ce cuiburile le erau incinerate. Corpuri mici, mumificate, răpăiră pe pământ de jur împrejur, unele dintre ele zvâcnind slab.

Dean şi Jenny încă se luptau cu caii lor, umplând aerul cu înjurături confuze. Costumul lui Will emise un avertisment preliminar, atenţionând că inputul termic îşi atingea limitele capacităţilor. Bărbatul simţi cureaua cedând şi sări înapoi cu pachetele de echipamente. Stratul exterior disipator al

costumului străluci roşu-vişiniu când radie excesul de căldură, şi fuioare de fum se ridicară în jurul picioarelor sale.

Alţi arbori cădeau, deoarece flăcările ardeau lemnul cu o viteză fantastică. Pentru un moment extrem de neplăcut, cei trei fură complet încercuiţi de un zid unduitor alcătuit din perdele solide din flăcările acelea albe, letale şi stranii.

Jenny îşi smulse pachetele cu echipament de pe cal şi dădu drumul căpăstrului. Animalul porni în goană orbeşte, cotind iute când alt copac învăpăiat se nărui în faţa lui. Un vennal cuprins de flăcări îi ateriză pe spinare, şi calul năvăli drept în foc, nechezând jalnic. Femeia îl văzu cum cade. Se zbătu de două ori, străduindu-se să se ridice, apoi se prăvăli inert.

De acum ardea o coroană circulară cu diametrul de o sută de metri, lăsând neatins doar un petic mic din centru. Cei trei se grupară acolo, când colapsară ultimii doi arbori. Mai ardeau numai plantele târâtoare, care ridicau flăcări galbene bifurcate şi fum albastru dens.

Jenny îşi trase pachetele către ea şi rulă o verificare a statutului sistemelor. Nu suna bine. Blocul orientator emitea date intermitent, iar ecourile telemetrului laser al costumului erau dubioase. Câmpul de bruiaj electronic al ostililor sporea în intensitate. Şi, potrivit senzorilor ei externi de temperatură, dacă n-ar fi purtat costume cu strat de dispersie termică, ar fi fost deja arşi de vii.

Femeia strânse mai puternic carabina PIT.

– Imediat ce-ncetează flăcările, vreau un şablon de ardere baleiator până la distanţa de patru sute de metri. Luptăm împotriva focului prin foc. Ei ne-au arătat ce pot face, acum e rândul nostru.

– Bine, murmură Will fericit.

Scotocind prin echipamente după una dintre celulele energetice sferice de mare putere pe care le purta, Jenny îi conectă cablul bobinat în patul carabinei. Ceilalţi doi făceau acelaşi lucru.

– Gata? întrebă femeia.

Flăcările erau înalte de numai doi metri, iar aerul de deasupra lor roia de scrum şi fragmente mici de cenuşă, ocultând soarele.

– Foc!

Stăteau umăr la umăr, dispuşi în triunghi. Carabinele PIT fulgerară şi expediară câte două sute cincizeci de încărcături

ucigaşe şi invizibile în fiecare secundă. Procesoarele de ţintire coordonau parametrii de baleiere, suprapunându-şi sectoarele de foc. Nanonicele neurale le comandau muşchilor să se mişte în incrementări precise, controlând direcţia furtunii de energie.

O undă circulară de distrugere mugi peste terenul deja incinerat, apoi începu să mestece în vegetaţia care-i urma. Stele portocalii de mare intensitate scânteiau pe tulpinile arborilor şi pe vegetaţia târâtoare, uscând instantaneu şi după aceea aprinzând lemnul şi corzile încâlcite de liane. Unda iniţială deveni un uragan arzător în toată legea, exacerbat de salvele neîncetate ale carabinelor.

– Ardeţi, futu-vă-n oase! urlă Will jubilând. Ardeţi!

Întreaga junglă era incendiată în jurul lor, şi avalanşa de văpăi gonea spre exterior. O dată în plus, vennalii muriră cu sutele, plonjând din copacii cuprinşi de flăcări direct în conflagraţie.

Nanonicele neurale ale lui Dean îl anunţară că arma lui tuşea, înecându-se, de fiecare dată când trecea cu ţeava peste o anumită coordonată. O aţinti premeditat într-acolo şi o menţinu pe loc. Rata salvelor coborî la cinci pe secundă.

– Băga-mi-aş! Jenny, mi-au prins procesorul de ţintire al carabinei cu sistemele lor de bruiaj electronic.

– Lasă-mă pe mine pe porţiunea aia.

El îi datavizǎ coordonatele – problemele de comunicaţie dispăruseră. Când femeia ţinti cu carabina PIT în lungul liniei indicate, outputul armei dispăru aproape imediat, dar blocurile costumului îi reveniră on-line.

– Iisuse, au nişte sisteme de bruiaj electronic foarte-ale naibii.

– Vrei să-ncerc şi eu? întrebă Will.

– Nu. Terminăm mai întâi baleiajul de pârjolire şi dup-aceea ne ocupăm de ei.

Reveni la porţiunea ei. Vederea valului invincibil de foc care se revărsa în cascadă peste junglă făcea ca inima să-i bată nebuneşte. Sentimentul de uimire respectuoasă cauzat de faptul că putea comanda asemenea putere teribilă îi gonea prin vine, ameţind-o în mod periculos. Trebui să încarce o comandă de suprimare în nanonicele neurale, care restricţionă prompt eliberarea de adrenalină naturală. Şablonul de baleiere fu încheiat, şi pielea i se răcori. Continua să se simtă totuşi surescitată.

Un holocaust de flăcări mugea la o sută douăzeci de metri

depărtare.

– Bun, acum şi-au trădat poziţia, rosti ea. Dean şi Will – mitralierele-gauss, vă rog. Proiectile cu fragmentare şi explozii de electroni, rata patruzeci şi şase.

Will rânji în interiorul căştii-cochilie când se aplecă să ia arma de calibru mare. Ţeava mitralierei-gauss era gri-închis, lungă de un metru şi jumătate. Cântărea treizeci de kilograme. El o ridică de parcă ar fi fost făcută din polistiren, verifică dacă tubul de alimentare era conectat la cutia-încărcător masivă de la picioarele lui, îi dataviză rata şi ţinti prin văpăile tremurătoare. Lângă el, Dean procedă la fel.

Folosind carabina PIT, Jenny testase prin flăcări pentru a determina extinderea zonei moarte, înregistrând pur şi simplu coordonatele unde arma nu-i funcţiona. După aceea le dataviză lui Will şi Dean: o zonă ovală lungă de cincizeci de metri, situată la aproximativ trei sute de metri depărtare.

– O sută cincizeci la sută acoperire, rosti repede femeia. Foc!

Se minună ea însăşi de felul cum mânuiră cei doi armele. Mitralierele-gauss expediau zece salve pe secundă, părăsind ţeava cu o viteză de cinci ori mai mare decât a sunetului. Cu toate acestea, bărbaţii abia dacă se clinteau sub reculul permanent, legănându-se lent dintr-o parte în alta. Se îndoia că muşchii ei amplificaţi ar fi făcut faţă.

Mult dincolo de primul rând de flăcări, o insulă largă de junglă intactă izbucni în pirotehnie violentă. Exploziile declanşate la cinci metri deasupra solului radiară sute de mii de lame înguste de şrapnele din carbon cristalizat. Acestea străbăteau văzduhul cu viteze supersonice, ascuţite ca scalpelele, mai puternice decât diamantul. Arborii care supravieţuiseră incendiului fură sfârtecaţi instantaneu de roiul aerian turbat. Fragmente ca de confetti zburară în toate părţile, dezintegrându-se ca un nor de păpădii într-o tornadă.

Restul şrapnelelor izbi solul şi reteză prin salteaua încâlcită de plante târâtoare, cu lamele înfigându-se treizeci-patruzeci de centimetri în pământul umed şi rarefiat. Nu avură însă ocazia de a rămâne locului. Proiectilele EE căzură ca ploaia, detonând în răbufniri violente de flăcări ionice. Jerbe de sol negru se înălţară mult spre cerul a cărui strălucire fusese ocultată de cenuşă. Întreaga zonă fu perforată de cratere largi de doi metri cu pereţi abrupţi, care unduiau ca o mare agitată.

Privind pustiirea aceea, era greu de crezut că ar fi putut supravieţui măcar o insectă, cu atât mai puţin orice animal mare.

Cei trei agenţi ASE priviră prin flăcările ce se domoleau, către ciclonul întunecat de particule de pământ şi aşchii de lemn care acoperea soarele.

Nanonicele neurale ale lui Jenny rulară o serie de programe de diagnoză prin blocurile de echipamente ale costumului ei.

– Câmpul de bruiaj electronic a dispărut, anunţă ea; în glas i se simţea un tremur uşor, când contemplă forţele distructive pe care le dezlănţuise. Se pare că i-am ras.

– Iar asta o ştiu toţi, comentă Dean sec. Focul ăsta s-a văzut până la jumătatea distanţei la Durringham. Ostilii vor veni în roiuri ca să investigheze.

– Ai dreptate, încuviinţă femeia.

– Ei sunt încă aici, anunţă Will.

– Poftim?! exclamă Dean. Te-ai tâmpit? Nimic n-ar putea rezista la un baraj ca ăsta, nici chiar un mecanoid de asalt militar. I-am făcut bucăţele pe nenorociţi.

– Îţi spun că sunt încă aici, insistă Will.

Suna nervos. El nu se comporta de obicei în felul acesta.

Tulburarea lui se infiltră prin izolaţia confortabilă a costumului lui Jenny. Ascultându-l, era ea însăşi pe jumătate convinsă.

– Dac-a supravieţuit cineva, rosti ea, asta-i bine, fiindcă vreau un prizonier pentru Hiltch. Haideţi! Oricum va trebui să investigăm. Şi nu putem sta locului aici, aşteptându-i să se regrupeze.

Distribuiră rapid între ei muniţia rămasă şi celulele energetice din pachete, alături de echipamentele de bază pentru supravieţuire. Toţi îşi păstrară carabinele PIT; Will şi Dean puseră pe umăr mitralierele-gauss fără niciun cuvânt de protest.

Jenny porni prima în alergare rapidă peste rămăşiţele fumegătoare ale junglei, spre zona pe care o asaltaseră cu mitralierele-gauss. Se simţea teribil de expusă. Focul se stinsese, nu mai rămăsese nimic care să ardă. În depărtare zăreau flăcări sporadice care lingeau tufişurile şi ghemele de plante târâtoare. Se aflau în mijlocul unei zone defrişate lată de aproape un kilometru. Totul era negru, resturile plantelor târâtoare sub tălpi, prăjinile înalte de zece metri şi ascuţite la vârf ale copacilor devoraţi de flăcări naturale (spre deosebire de văpăile albe pe care le azvârliseră ostilii către ei), vennali carbonizaţi ce zăceau

împrăştiaţi peste tot, alte animale mici, cadavrul teribil de contorsionat al unui cal, până şi aerul era plumburiu din cauza unui strat de particule fine de funingine.

Femeia îi datavizĂ blocului comunicator să deschidă un canal demodulat spre Murphy Hewlett. În mod surprinzător acesta răspunse imediat.

– Dumnezeule, Jenny, ce s-a-ntâmplat? N-am putut stabili legătura şi dup-aia am văzut bătălia aia teribilă. Sunteţi toţi bine?

– Suntem întregi, dar am pierdut caii. Cred că am pricinuit ceva pierderi ostililor.

– *Ceva* pierderi?

– Da. Murphy, fiţi atenţi la un fel de foc alb. Pân-acum ei l-au folosit doar ca să incendieze vegetaţia, dar senzorii noştri nu pot determina cum direcţionează chestiile alea. Vin spre tine, parcă din senin, însă mai întâi te atacă c-un câmp de bruiaj electronic. Dacă vedeţi că sistemele electronice au probleme, vă sfătuiesc să declanşaţi imediat un baleiaj de pârjolire. Să-i radeţi!

– Hristoase! Cu ce dracu’ ne confruntăm? Mai întâi mirajul ăla al vaporului cu zbaturi, şi-acum dăm de arme nedetectabile.

– Nu ştiu. Nu încă, dar voi afla.

Fu surprinsă de propria ei determinare.

– Aveţi nevoie de ajutor? I-un drum lung înapoi, până la barcă.

– Nu. Nu cred c-ar trebui să ne reunim forţele. Pentru atingerea obiectivului misiunii, două grupuri continuă să aibă o şansă mai bună decât unul singur – în privinţa asta nu s-a schimbat nimic.

– Bine, însă nu uita că noi suntem aici dacă se-mpute prea tare.

– Mulţumesc. Fii atent, Murphy, nu intenţionez să rămân în jungla asta după ce se înnoptează. Ce dracu’, nu-i putem vedea venind către noi nici în timpul zilei.

– Ăsta mi se pare primul sfat raţional pe care l-ai dat azi.

Jenny îşi consultă nanonicele neurale.

– Au mai rămas şapte ore de lumină. Sugerez să-ncercăm să facem joncţiunea la *Isakore* peste şase ore. Dacă n-am capturat niciun ostil sau n-am aflat ce dracu’ se-ntâmplă pe-aici, putem reexamina situaţia la momentul respectiv.

– De-acord.

– Jenny, o apelă Dean încet, dar alert.

– Vorbim mai târziu, îi spuse lui Murphy.

Ajunseseră la marginea zonei de baraj. Aici nu supravieţuiseră nici măcar cioturile copacilor. Craterele se suprapuneau, producând un peisaj boţit de conuri instabile şi găuri; rădăcini maronii strâmbe se ridicau spre cer din majoritatea pantelor defrişate. Fuioare lungi de aburi, aidoma unor viermi purtaţi de vânt, şerpuiau lent în jurul proeminenţelor ce se năruiau, lunecau în scobituri şi se acumulau pe fund.

Dincolo de ele, femeia văzu trei bărbaţi care ieşeau din cratere, suind greoi în patru labe, către solul mai ferm. Se ajutau unul pe celălalt, târându-se pe burtă în locurile unde era imposibil să stea în picioare pe pământul lunecos.

Jenny le privi înaintarea cu acelaşi gen de ameţeală uluită care o cuprinsese când vaporul fantastic cu zbaturi coborâse pe râu.

Bărbaţii ajunseră la nivelul solului la şaizeci de metri de echipa ASE şi se ridicară. Doi erau tipuri recognoscibile de colonişti: pantaloni din doc, cămăşi de lucru groase, din bumbac, şi bărbi neţesălate. Al treilea era îmbrăcat într-un fel de uniformă kaki antică: pantaloni bufanţi, cu gambele înfăşurate în benzi de ţesătură gălbuie; centură din piele maronie în jurul mijlocului la care se vedea un toc lustruit pentru pistol; cască metalică emisferică şi cu bor lat de cinci centimetri.

Era imposibil să fi putut supravieţui, se trezi Jenny gândind, totuşi erau aici, sub ochii lor. Vreme de o secundă nebunească se întrebă dacă nu cumva câmpul de bruiaj electronic învinsese şi transmitea halucinaţia aceea direct în nanonicele ei neurale.

Cele două grupuri rămaseră nemişcate şi se priviră o jumătate de minut.

Blocul de bruiaj electronic al lui Jenny raportă o acumulare de electricitate statică pe banda de datavizare de rază mică. Informaţia aceea destrămă vraja.

– Bun, rosti ea, haideţi peste ei.

Începură să ocolească marginea zonei de baraj. Cei trei bărbaţi îi priveau în tăcere.

– Îi vrei pe toţi? întrebă Will.

– Nu, doar pe unul. Soldatul trebuie să fie echipat cu sistemele cele mai puternice, dacă poate crea genul ăsta de efect cameleonic. Pe el mi-ar plăcea să-l prindem.

– Crezusem că aceste costume cameleonice ar trebui să asigure contopirea cu ambientul, murmură Dean.

– Eu nu sunt nici măcar sigur că vedem oameni, adăugă Will. Poate că xenocii se deghizează. Nu uitaţi de vaporul cu zbaturi.

Jenny comandă telemetrului laser al costumului să-l scaneze pe soldat; datele întoarse ar fi trebuit să-i dezvăluie conturul adevărat cu o precizie sub o jumătate de milimetru. Raza albastră ţâşni din lateralul căştii-cochilie, dar, în loc să-l baleieze pe soldat, se sparse la doi metri în faţa lui, formând o ceaţă turcoaz. După o clipă modulul de telemetrie se dezactivă. Nanonicele neurale îi raportară că întreaga unitate era nefuncţională.

– Aţi văzut? întrebă femeia.

Parcurseseră cam o treime din distanţa în jurul zonei de baraj.

– Da, încuviinţă Will. Este un xenoc. Altfel de ce ar dori să-şi ascundă forma?

Distorsiunea de pe banda de datavizare începu să crească. Jenny văzu că soldatul îşi deschidea deja tocul pistolului.

– Stop! ordonă ea cu glasul răsunând din difuzorul extern al blocului comunicator. Voi trei sunteţi arestaţi. Puneţi mâinile pe cap şi nu mişcaţi!

Cei trei bărbaţi se întoarseră foarte puţin şi se focalizară asupra ei. Nanonicele neurale începură să-i raporteze defecţiuni în jumătate din componentele electronice ale costumului.

– Futu-i! Trebuie să-i despărţim, chiar şi numai trei sunt prea puternici. Will, o salvă de EE, la cinci metri în faţa lor!

– E prea aproape, rosti Dean încordat când Will ridică mitraliera-gauss. O să-i omori.

– Au supravieţuit primului baraj, rosti Jenny sec.

Will trase. O fântână arteziană de pământ ţâşni în văzduh, însoţită de o sferă de flăcări alb-albastre strălucitoare. Unda de şoc aplatiză câteva movile de sol din apropiere.

Nanonicele neurale ale lui Jenny raportară că electronicele reveneau on-line. Cascada de pământ încetă, dezvăluindu-i pe cei trei bărbaţi care stăteau nemişcaţi în picioare. Un şuierat slab se insinua pe banda de datavizare; nanonicele ei neurale nu-l puteau elimina.

– Un metru, se răsti Jenny. Foc!

Explozia îi zgudui pe cei trei, care se străduiră serios pentru a-şi menţine echilibrul. Unul căzu în genunchi. Pentru prima dată exista o reacţie; unul dintre cei doi cu feţe de fermieri începu să mârâie şi să urle. Deasupra bărbii, chipul îi era negru, dar nu se

putea spune dacă de pământ sau din cauza unei arsuri.

– Trage-ntruna, ca să-i ţii despărţiţi! strigă Jenny spre Will. Haide, alergaţi!

Explozii înfloriră în jurul celor trei bărbaţi. Will folosea mitraliera-gauss, aşa cum poliţia anti-demonstraţii folosea tunurile cu apă, hărţuindu-i pe bărbaţi când încercau să se apropie. Salvele care ar fi sfârtecat un om abia dacă îi afectau, în cel mai rău caz cădeau pe spate, răşchiraţi pe sol. Will fu ispitit să tragă direct în unul, doar pentru a vedea ce se va întâmpla. Îl speriau.

Tălpile lui Jenny bubuiau peste plantele târâtoare carbonizate. Pachetele şi carabina PIT nu cântăreau aproape nimic, deoarece muşchii ei amplificaţi intraseră în funcţiune şi preluaseră complet încărcarea. Will făcea o treabă bună, unul dintre bărbaţi fusese separat de ceilalţi doi. Era fermierul care răcnise mai devreme. Femeia ţinti cu carabina PIT în glezna lui stângă, şi nanonicele neurale îi îngăduiră să compenseze mişcările viguroase ale corpului. Dacă-l puteau scoate din luptă, i-ar fi putut alunga sau ucide pe ceilalţi doi. Un picior retezat şi cauterizat nu era letal.

Nanonicele ei neurale traseră un singur foc. Jenny văzu realmente pulsaţia inductivă. O imposibilitate absolută, insistă mintea ei. Însă o linie violetă subţire se materializă în aerul din faţa ei. Lovi glezna fermierului şi se destrămă, expediind tentacule luminoase care suiră pe piciorul lui. Omul urlă sălbatic şi căzu cu capul înainte.

– Dean, prinde-l! ordonă femeia. Îl vreau întreg. Will şi cu mine o să-i ţinem la distanţă pe ceilalţi doi.

Cercul de ţintire al carabinei ei lunecă pe soldat în clipa în care acesta se opri din alergare. El ochea cu revolverul. Amândoi traseră în acelaşi timp.

Jenny văzu tenii vineţii luminoase zvârcolindu-se peste uniforma kaki. Soldatul începu să se zbată de parcă ar fi fost electrocutat. Apoi glonţul o lovi cu forţa unui proiectil cinetic de mitralieră-gauss. Costumul i se rigidiză instantaneu şi se pomeni rostogolindu-se haotic peste cap, cu cerul sur şi solul negru fulgerându-i prin faţa ochilor într-o ceaţă ameţitoare. Urmă o tăcere de moment. Ea ateriză brutal, şi costumul îşi anulă rigiditatea. Se rostogolea, iar braţele şi picioarele îi izbeau solul cu violenţă.

Mitraliera-gauss mugea la trei metri mai departe. Will stătea

nemişcat, cu picioarele îndepărtate pentru a-şi menţine echilibrul, rotindu-se din şold pentru a expedia salve de EE după cei doi bărbaţi.

Jenny se strădui să se ridice în picioare. Soldatul şi un fermier se aflau la cincizeci de metri depărtare. Erau cu feţele la Will, dar se retrăgeau cu paşi tremurători din faţa asaltului proiectilelor. Cumva femeia nu-şi scăpase carabina PIT şi o duse la umăr. Linii purpurii radiante tremurară din nou peste soldat. El îşi ridică braţele, ca şi când ar fi putut devia pulsaţiile intense de energie. După aceea schimbă o privire cu fermierul. Probabil că-şi transmiseseră ceva, întrucât amândoi se întoarseră şi o luară la fugă spre marginea junglei aflate la optzeci de metri în spatele lor.

Dean îşi aruncă mitraliera-gauss şi raniţa, ceea ce-i îngădui să parcurgă ultimii treizeci de metri în două secunde şi jumătate. În intervalul acela trase de două ori cu carabina PIT. Fasciculele se zdrenţuiră în panglici purpurii orbitoare care-l doborâră pe fermier pe pământul moale. Cu oponentul căzut, Dean se aruncă realmente ultimii cinci metri în placaj prin aer, aterizând direct peste el. Greutatea propriului său corp, a costumului şi a echipamentului ar fi trebuit să fie suficientă pentru a-l imobiliza. Totuşi, bărbatul începu să se ridice imediat. Dean scoase un strigăt de surprindere, când fu săltat de pe sol şi încercă o priză la beregată, dar constată că ambele încheieturi îi fură prinse, şi braţele răstignite. Căzu pe spate când fermierul îşi regăsi poziţia verticală. Un bocanc îl lovi în coaste. Costumul i se rigidiză, şi forţa şutului îl aruncă pe burtă. Fermierul părea construit numai din muşchi amplificaţi! Programele rutiniere de luptă din nanonicele neurale intrară în mod primar. Răsuci carabina PIT şi o altă lovitură sălbatică de picior fisură carcasa armei. El însă îşi repezi braţul liber şi trase de piciorul de sprijin al fermierului. Bărbatul căzu greoi pe spate.

Undeva în depărtare mitraliera-gauss duduia un torent de proiectile EE.

Amândoi adoptară o postură semighemuită, după care se năpustiră unul asupra celuilalt. O dată în plus, Dean se pomeni învins. Impactul fermierului îl expedie spre înapoi şi se luptă să se păstreze în picioare. Fu înşfăcat de braţe cu puterea unor berbeci hidraulici. Nanonicele neurale examinară opţiunile tactice şi deciseră că forţa lui fizică era periculos de inferioară.

Se lăsă să cadă pe spate, purtându-l pe fermier cu sine. Apoi piciorul i se întinse brusc şi izbi în stomacul bărbatului. O aruncare clasică de judo. Fermierul se arcui prin aer, mârâind de furie. Dean îşi scoase cuţitul cu fisiune lung de douăzeci de centimetri şi se întoarse la timp pentru a-l întâmpina pe atacator. Lama spintecă în jos, ţintind carnea de pe antebraţul drept. Lovi, tăind prin ţesătura mânecii, însă strălucirea gălbuie păli şi derapă pe piele, abia crestând-o.

Dean se holbă la rana îngustă, parţial năucit, parţial şocat. Will avea dreptate, trebuia să fie un xenoc. Sub ochii săi, pielea de antebraţ undui şi închise tăietura. Fermierul râse cu răutate, şi dinţii îi sclipiră albi pe faţa soioasă. Începu să înainteze, ridicând ameninţător braţele. Dean păşi în interiorul alonjei şi-i comandă costumului să se solidifice mai jos de umeri. Braţele fermierului se închiseră în jurul său într-o strânsoare de urs. Fibrele compozite, rigidizate de generatoarele de valenţă integrate în costum, trosniră ameninţător sub apăsarea lor. Două blocuri de echipamente se sparseră. Instinctiv, Dean decuplă sursa cuţitului cu fisiune, lăsând doar o lamă neagră şi mată, cu muchii ucigător de tăioase. Ostilii păreau capabili să controleze şi să supună orice fel de circuite electrice – poate că dacă cuţitul nu era energizat... Împunse cu vârful lui în sus, în baza maxilarului fermierului.

– Poţi să-ţi vindeci rănile de pe braţ, dar îţi poţi vindeca şi creierul, când îl spintec în două?

Lama pătrunse o fracţiune, şi o picătură de sânge înflori în jurul vârfului.

– Vrei să-ncerci?

Fermierul şuieră duşmănos. Slăbi strânsoarea din jurul lui Dean.

– Să nu te clinteşti, rosti Dean şi anulă rigidizarea costumului. Să ştii că sunt foarte surescitat şi un accident se poate întâmpla rapid şi uşor.

– O să suferi, spuse fermierul cu răutate. O să suferi mai mult decât ar trebui. Ţi-o promit.

Dean se deplasă un pas în lateral, fără să desprindă cuţitul de pe gâtul bărbatului.

– Vorbeşti engleza, da? De unde vii?

– De-aici, soldatule, de-aici vin. Ca şi tine.

– Eu nu vin de-aici.

– Toţi venim de-aici. Iar tu vei rămâne aici. Pentru totdeauna, soldatule. N-o să mori niciodată, de-acum s-a terminat. Te-aşteaptă eternitatea în purgatoriu. Îţi place cum sună? Asta se va-ntâmpla cu tine.

Dean îl zări pe Will venind prin spatele fermierului şi lipindu-i ţeava mitralierei-gauss de ceafă.

– L-am prins, spuse Will. O singură mişcare, xenocule, un singur cuvânt urât, şi faci parte din peisaj. Chicoti: Ai priceput?

Buzele murdare ale fermierului se curbară imediat într-un rânjet.

– A priceput, încuviinţă Dean.

Jenny se apropie şi privi scena stranie. Cu excepţia aroganţei sale, fermierul arăta absolut banal. Se gândi la cei doi camarazi ai lui care fugiseră în junglă şi la sutele – miile – asemenea lui care existau acolo. Poate că avea tot dreptul să fie arogant.

– Cum te numeşti? îl întrebă.

Ochii fermierului ţâşniră spre ea.

– Kingsford Garrigan. Şi tu?

– Încătușaţi-l, îi spuse Jenny lui Dean. Îl ducem la *Isakore.* Te-aşteaptă o călătorie lungă, Kingsford Garrigan. Tocmai până la Kulu. (I se păru că zăreşte un fulger de surprindere în ochii lui.) Şi-ar fi bine să te rogi ca prietenii tăi să nu-ncerce să se bage peste noi. Nu ştiu ce eşti, dar, dacă-ncerci să ne bruiezi iarăşi electronica sau dacă va fi nevoie să fugim, primul lucru pe care-l radem de pe listă vei fi tu. Şi te vom rade definitiv.

Fermierul scuipă nepăsător pe piciorul ei. Will îl lovi cu mitraliera-gauss. Jenny deschise un canal de comunicaţii către platforma geosincronă şi se conectă la bena ambasadei Kulu.

– Ţi-am prins un ostil, îi datavisă lui Ralph Hiltch. Şi când spun ostil, nu glumesc.

– Grozav! Bravo, Jenny! Întoarceţi-vă cât mai repede. V-am aranjat transportul la Ombey. Oficiul ASE de acolo are facilităţile pentru o interogare totală de personalitate.

– N-aş garanta că va avea succes, rosti ea. Este imun la salve PIT.

– Repetă, te rog.

– Am spus că salvele carabinelor PIT nu-l afectează, impulsul energetic este pur şi simplu deviat. Doar armele fizice par să aibă vreun efect. Pentru moment îl ţinem sub ameninţarea unei mitraliere-gauss. De asemenea, este mai puternic decât băieţii

G66, mult mai puternic.

Urmă o tăcere prelungă.

– Este om? întrebă Ralph.

– Arată a om. Totuşi nu văd cum poate să fie. După părerea mea este un fel de superandroid bitek. Trebuie să fie un xenoc bitek şi încă foarte avansat ca bitek.

– Hristoase atotputernic! Datavizează, te rog, o imagine pe spectru complet. O s-o rulez prin nişte programe de analiză.

– Bine.

Dean prinsese mâinile bărbatului la spate cu cătuşele. Erau o bandă de poliminiu în forma cifrei opt, cu o cataramă-încuietoare la mijloc. Jenny privi cum Dean strânse cercurile de culoarea cositorului; slavă cerului, nu era o încuietoare electronică, ci mecanică, simplă!

Comandă nanonicelor ei neurale să codeze pixelii retinali şi datavizã imaginea completă spre ambasadă. Urmă o imagine infraroşu, apoi una spectrografică.

Dean ejectă încărcătorul energetic din carabina PIT spartă şi i-l întinse lui Jenny împreună cu încărcătoarele de rezervă, după care îşi recuperă mitraliera-gauss. Cu Will acoperind prizonierul, porniră către *Isakore* cu pas iute. Jenny se orientă spre un drum uşor pieziş, care-i ducea rapid în junglă. Continua să se simtă prea expusă în poieniţa curăţată de iureşul de foc.

– Jenny, rosti Ralph după un minut, cum spunea ostilul că se numeşte?

– Kingsford Garrigan, răspunse femeia.

– Minte. Şi să ştii că te-ai înşelat, nu-i un android xenoc. Am rulat un program de căutare prin arhivele noastre. Este un colonist din Aberdale, pe nume Gerald Skibbow.

* * *

– Este o noapte umedă şi ploioasă aici, în Durringham, aşa cum sunt toate nopţile pe planeta aceasta sărmană şi uitată de lume. Căldura îmi sufocă beregata şi pielea îmi transpiră, de parcă aş avea febră. În acelaşi timp însă mă simt îngheţat pe dinăuntru, un frig care-mi încremeneşte celulele inimii.

Era oare niţel cam exagerat? Nu conta, studioul putea oricând să editeze reportajul.

Graeme Nicholson stătea pe vine, simţind că-l dor gleznele, în umbrele cele mai întunecate, proiectate de un hambar mare al spaţioportului. Bura destul de tare şi costumul sintetic ieftin i se

lipise de corpul flacid. În ciuda faptului că apa era caldă, el tremura realmente şi colacii de grăsime ai burdihanului umflat de bere se scuturau aşa cum făceau când râdea.

La cincizeci de metri depărtare, o lumină gălbuie, singuratică şi înfrântă strălucea dintr-un birou al blocului cu un singur nivel al administraţiei spaţioportului. Era unica încăpere ocupată; celelalte se închiseseră de mult. Străduindu-se cu implanturile retinale, Graeme abia dacă-i putea distinge pe Laton, Marie Skibbow şi ceilalţi doi bărbaţi prin geamul murdar. Unul dintre ei era Emlyn Hermon, secundul din *Yaku,* care se întâlnise cu Marie şi Laton în *Crashed Dumper.* Nu-l cunoştea pe al patrulea, dar probabil că avea vreo funcţie în administraţia spaţioportului.

Regreta că nu putea auzi ce afacere puneau la cale. Auzul său amplificat era însă eficient numai pe o rază de cincisprezece metri. Şi nicio recompensă din univers nu-l putea determina să se apropie mai mult de Laton. Cincizeci de metri era suficient de aproape, mulţumesc!

– L-am urmărit pe superdiabolic din oraş, până aici. Şi nimic din cele ce am văzut nu mi-a dat nici cea mai mică speranţă pentru viitor. Interesul faţă de spaţioport poate să indice doar că este pe punctul de a pleca de aici. Activitatea lui pe Lalonde s-a încheiat. Violenţa şi anarhia domnesc în afara oraşului. Imaginaţia mea nu-şi poate închipui ce blestem monstruos a slobozit în libertate, totuşi fiecare zi aduce din amonte istorii tot mai sumbre, care distrug speranţele cetăţenilor. Frica este adevărata lui armă, şi el o deţine din abundenţă.

Marie ridică un obiect mic despre care Graeme bănui că era un disc de credit Banca Joviană. Funcţionarul din administraţia spaţioportului îl întinse pe al său.

– Alianţa a fost încheiată. Planul lui mai înaintează puţin. Şi nu pot crede că va abate altceva decât dezastru asupra noastră. Patru decenii nu au diminuat frica aceea. Ce a obţinut el în patru decenii? Mă întreb întruna asta… Unicul răspuns trebuie să fie: ticăloşie. El a perfecţionat ticăloşia.

Lumina se stinse în birou. Graeme ieşi din locul unde se pitise şi merse pe lângă peretele hangarului până putu să vadă intrarea principală a blocului administrativ. Bura se înrăutăţea, transformându-se în ploaie. Îşi simţea costumul rece şi incredibil de lipicios, restricţionându-i mişcările. Un volum incredibil de apă se revărsa de pe acoperişul din panouri de stivuşoare de

deasupra, împroşcându-se de pe prundişul din jurul picioarelor sale ude leoarcă. În ciuda disconfortului fizic şi al consternării sâcâitoare cauzate de prezenţa lui Laton, simţea o surescitare care absentase ani buni. Acesta era jurnalismul *adevărat,* lovitura pe care o reuşea unul dintr-un milion de reporteri, urmărirea riscantă, obţinerea reportajului cu orice preţ. Căcaţii ăia din birourile de editare n-ar fi putut face niciodată aşa ceva, biete creaturi grăsane şi carieriste, dar aveau s-o afle şi ei în curând. Adevărata lui victorie!

Laton şi asociaţii săi ieşiseră în noaptea mohorâtă, îmbrăcaţi în hanorace. Erau cu spatele la el şi mergeau către contururile indistincte ale McBoeingurilor staţionate, care forau ferestre într-o beznă încă şi mai sumbră. Laton (identificat prin înălţimea sa) avea braţul în jurul lui Marie.

– Priviţi, frumoasa şi bestia! Ce poate ea să vadă la el? Fiindcă Marie nu este decât o fată simplă, o colonistă, mândră şi decentă, care-şi iubeşte noua planetă, care munceşte multe ore, ca toţi locuitorii din oraşul acesta. Ea împărtăşeşte etica planetară a vecinilor ei, străduindu-se din greu pentru a le lăsa urmaşilor o lume mai bună. Şi totuşi, cumva, a călcat greşit. Este un avertisment că niciunul dintre noi nu este imun înaintea ispitei părţii întunecate a firii omeneşti. O privesc şi mă gândesc: fără mila Domnului, într-acolo mă-ndrept şi eu.

La mijlocul rândului de McBoeinguri se afla un avion spaţial mai mic. În mod evident, era obiectivul lui Laton. Lumina puternică strălucea din ecluza lui deschisă, proiectând o pată cenuşie pe pământ. Doi membri ai echipei de sol se ocupau de unităţile de susţinere mobile de sub botul aparatului.

Graeme se strecură până la roţile mari ale trenului de aterizare al unui McBoeing aflat la patruzeci de metri depărtare şi se ghemui lângă anvelopele late. Avionul spaţial era unul dintre modelele VTOL mici, cu aripi rabatabile, pe care navele stelare le aveau în cale. Bărbatul îşi comută implanturile retinale la amplificare maximă şi scană fuzelajul. Bineînţeles, numele *Yaku* figura pe coada joasă şi triunghiulară.

O discuţie în contradictoriu se derula la piciorul scării ce ducea la ecluză. Funcţionarul administrativ discuta animat cu alt bărbat în hanorac cu emblema CDL pe braţ. Amândoi gesticulau animat. Laton, Marie şi Emlyn Hermon stăteau într-o parte, aşteptând răbdător.

– S-a ajuns la ultimul obstacol. Ce ironie a sorţii să te gândeşti că între Laton şi Confederaţie nu stă decât un funcţionar de la imigrări! Un singur om între noi şi posibilitatea tragediei galactice.

Discuţia în contradictoriu se încheie. Fu oferit un disc Banca Joviană.

– Îl putem oare învinovăţi? Ar trebui să-l învinovăţim? Este o noapte teribilă. El are o familie pe care trebuie s-o întreţină. Şi cât de inofensiv este – câteva sute de fuzidolari pentru a întoarce ochii în altă parte pentru un minut scurt. Bani cu care le poate cumpăra hrană copiilor săi în timpurile acestea tulburi. Bani care pot face viaţa niţel mai uşoară. Câţi dintre noi ar face la fel? Câţi? Voi ce aţi face?

Era o tuşă elegantă, îi implica pe spectatori.

Laton şi Marie suiră scara din aluminiu zgâriat, urmaţi de Emlyn Hermon care privea în toate părţile. Funcţionarul administrativ discuta cu membrii echipei de sol. În clipa când ajunse la trapa ecluzei, Laton se întoarse, şi gluga hanoracului îi căzu pe spate, dezvăluindu-i complet chipul. Chipeş, bine proporţionat, cu o urmă de aristocraţie: sofisticare edenistă, însă fără moştenirea culturală, acea contrapondere esenţială care-i făcea umani pe deţinătorii genei afinităţii. Părea ca şi cum s-ar fi uitat direct la Graeme Nicholson. Apoi râse cu o neruşinare binedispusă. Batjocoritor.

Toţi cei din Confederaţie care accesară senzavizarea în săptămânile următoare simţiră cum inima bătrânului jurnalist încremeni brusc. Răsuflarea abia îi mai pornea, blocată în gâtlej.

Pauza aceea… dispreţul acela… Nu fusese un accident, o întâmplare. Laton ştia că el era acolo şi nu-i păsa. Graeme era mult prea mărunt faţă de el ca să-i pese.

– Acum el pleacă. Este liber să hoinărească printre stele. Ar fi trebuit oare să încerc să-l opresc? Să mă opun unui om care face planete întregi să tremure la simpla menţionare a numelui său? Dacă voi credeţi că ar fi trebuit s-o fac, îmi pare rău… Pentru că sunt teribil de îngrozit de el. Şi nu cred că aş fi avut vreun cuvânt de spus, în niciun caz împotriva forţei lui. El tot ar fi plecat.

Trapa ecluzei se închise. Membrii echipei de sol se agitau, ghemuiţi împotriva ploii, şi decuplau tuburile nervurate groase, galben-închis, din mufele lor ventrale. Compresoarele înviară, declanşând mini-vijelii din ploaia deasă. Şuierăturile lor stridente

crescură întruna, până ce avionul spaţial se legănă pe trenul de aterizare. După aceea se ridică spre cerul întunecat.

– Datoria mea este acum să vă anunţ pe toţi. Voi face tot ce pot, ceea ce trebuie să fac, pentru a mă asigura că senzavizarea aceasta ajunge la voi. Pentru ca să ştiţi. El vine. Voi trebuie să vă luptaţi cu el. Vă doresc noroc. Aceia dintre noi care au rămas aici au propria lor bătălie împotriva calamităţii pe care el a declanşat-o în interiorul continentului. Nu este una pentru care să fie bine pregătiţi, aceasta nu este o planetă a eroilor epici, ci a oamenilor simpli, ca voi. Ca întotdeauna povara cade pe umerii celor mai puţini capabili s-o poarte; deoarece asupra Lalondei a pogorât o noapte teribilă şi nu cred că vom mai revedea zorii.

Avionul spaţial sui abrupt, cu aripile începând să se plieze spre înapoi. Pătrunse în baza joasă şi bombată a norilor şi dispăru din vedere.

* * *

O duzină de focuri jalnice sâsâiau şi fâsâiau pe drumul lat din faţa benei Guvernatorului; flăcările devorau stâlpi din garduri şi cărucioare rupte, care fuseseră furate pentru combustibil. Grupuri mici de protestatari se strângeau în jurul lor, sub ochii atenţi ai şerifilor şi ajutoarelor care ocoleau conul de carbotan. După furia şi violenţele din timpul zilei se stabilise un armistiţiu volatil. Furtunilor anterioare de pietre şi sticle li se răspunsese de fiecare dată prin impulsuri paralizatoare corticale din partea şerifilor. Din fericire protestatarii se abţinuseră azi de la utilizarea de arme. Acum incantaţiile se opriseră. Colin Rexrew nu fusese obişnuit să rezolve ameninţarea pură din o mie de gâtlejuri care răcneau la unison. Nu putuse înţelege ce anume intonaseră în ultimele zile; se gândea că nici ei înşişi nu erau siguri, atât doar că doreau să se termine cu tulburările. Ei bine, acelaşi lucru îl dorea şi el. Din tot sufletul.

De fiecare dată când privea afară pe fereastră, Colin vedea un fuior nou de fum care se ridica din peisajul de acoperişuri întunecate. În seara aceasta orizontul era presărat cu trei-patru flame portocalii intense de la clădiri care ardeau. Dacă n-ar fi existat ploaia şi umezeala, Durringham ar fi fost de multe zile redus la o unică şi gigantică furtună de foc.

Iar deteriorarea situaţiei civile din oraş nu era nici măcar problema lui principală.

Când Candace Elford intră în cabinet, Colin se afla ca de

obicei înapoia biroului, privind în gol spre banda de ferestre şi oraşul nefericit de dincolo de ele. Terrance Smith îi aruncă femeii o căutătură iute şi cu subînţeles, apoi se aşezară amândoi.

– Mă tem că am pierdut efectiv controlul a mai bine de o treime din oraş, începu Candace.

Era briefingul din fiecare seară. Sau şedinţa nocturnă de criză, în funcţie de cât de cinic se simţea Colin. Presiunile intensificatoare păreau să-i îngreuneze posibilitatea de concentrare exact în momentele când avea nevoie de toate resursele mentale. Ar fi fost dispus să dea orice, doar pentru a rula un program stimulator prin nanonicele neurale sau pentru a evada într-un album StF pentru câteva ore, aşa cum obişnuia în adolescenţă. Atunci stresul ar fi fost ceva mai uşor de suportat.

Nici nanonicele lui neurale cu programele manageriale de vârf nu erau de mare ajutor. Prea mulţi factori inexplicabili – de-a dreptul stranii – se acumulaseră pentru a aplica răspunsuri standard. Existase vreodată un guvernator al unei colonii de etapa I care să fi pierdut complet controlul planetei sale? Celulele de memorie nu aveau nicio înregistrare în privinţa asta.

Ce mai cale de a intra în manualele de istorie…

– Invadatorii? întrebă el.

– Nu, din câte ne putem da seama ei se află încă la distanţă. Momentan ne confruntăm în principal cu oportunişti care jefuiesc şi cu unele tentative organizate de preluare a puterii. Nimic de natură politică, totuşi există bande puternice de delincvenţi care au profitat rapid de tulburări. Atrag atenţia că majoritatea districtelor din care au fost alungaţi şerifii mei sunt din sud-estul oraşului. Acelea sunt cele mai recente şi cele mai sărace; cu alte cuvinte, cele mai nemulţumite. Inima oraşului şi, cel mai important, sectoarele industriale şi comerciale rămân stabile. Ba chiar locuitorii mai vechi detestă anarhia. Intenţionez ca din rândurile lor să recrutez mai multe ajutoare de şerifi.

– Cât va dura până vei putea recâştiga controlul districtelor din sud-est? întrebă Terrance.

– În clipa de faţă nu intenţionez decât să restricţionez tulburările, preciză Candace.

– Vrei să spui că n-o poţi face?

– N-am spus asta, dar nu va fi uşor. Bandele au capturat două bene cu generatoarele de fuziune. Nu putem îngădui defectarea lor, iar ei o ştiu prea bine. Am pierdut mulţi oameni buni în Ozark

şi în fiascoul *Swithland.* În plus, trebuie să ne ocupăm de coloniştii tranzitorii. Actualmente ei par să fie problema noastră cea mai mare; s-au baricadat pe docuri şi nu-i pot evacua. Toate rutele de acces sunt baricadate, iar distrugerile şi jafurile nu încetează. Din cauza asta jumătate din port este inutilizabil, ceea ce-i nemulţumeşte pe căpitanii de ambarcaţiuni, iar eu trebuie să desfăşor multe forţe ca să fie cu ochii pe ei.

– Înfometează-i, spuse Colin.

Femeia încuviinţă fără chef.

– Asta ar fi o opţiune. Cea mai ieftină în momentul de faţă. Dar va dura, fiindcă în antrepozite erau stocate multe alimente.

– Comercianţilor nu le va plăcea asta deloc, comentă Terrance.

– Mai dă-i în mă-sa! pufni Colin. Regret furtul echipamentelor tranzitoriilor, însă asta nu le scuză comportamentul. Îi putem ajuta în cele din urmă, dar nu şi dacă ne vor pune beţe-n roate cu beligeranţa asta meschină.

– Unele familii au pierdut totul…

– Mare căcat! *Noi* suntem în pericolul de a pierde o întreagă planetă cu douăzeci de milioane de oameni. Prioritatea mea se îndreaptă către majoritate.

– Da, domnule.

Existau clipe în care lui Colin îi venea să-i spună adjunctului său: „Poftim, ăsta-i scaunul meu, ia-l tu, cu sintezele tale de situaţie şi cu sugestiile de reacţii prudent formulate.” În loc s-o facă, Guvernatorul se apropie de bar şi căută printre sticle un vin alb suficient de frapat, şi la dracu’ cu dezaprobarea şerifului-şef!

– Putem apăra Durringhamul de invadatori? întrebă el încetişor, desfăcând sigiliul de pe gâtul sticlei şi turnându-şi în pahar.

– Dacă am avea timp destul să ne pregătim, dacă tu ai declara legea marţială şi dacă am avea suficiente arme.

– Da sau nu?

Candace privi paharul din mâna Guvernatorului. Tremura destul de rău, şi vinul aproape că se vărsa.

– Nu cred, îi răspunse. Indiferent ce anume este acolo, e puternic, bine înarmat şi bine organizat. Oficiul Marinei Confederaţiei crede că utilizează un gen de tehnologie de sechestrare, pentru a-i transforma pe colonişti într-o armată de sclavi. Nu cred că avem prea mari şanse faţă de aşa ceva.

– Nanonice sechestratoare, bolborosi Colin lăsându-se să cadă în scaun. Doamne Dumnezeule, da’ cine-s invadatorii ăştia? Xenoci? Un grup exilat de pe altă planetă?

– Nu sunt sută la sută sigură, zise femeia, totuşi oamenii mei care analizează imaginile sateliţilor au descoperit asta azi-dimineaţă. Cred c-ar putea arunca o lumină asupra situaţiei.

Datavizӑ o comandă în calculatorul cabinetului. Ecranele murale se aprinseră, arătând o porţiune de junglă la cincizeci de kilometri vest de Ozark.

Satelitul trecuse pe deasupra ei la mijlocul după-amiezii, astfel că imaginea era clară şi luminoasă. Arborii erau atât de deşi, încât jungla părea o câmpie neîntreruptă de smarald. Cinci linii negre perfect drepte începură să se extindă peste întinderea verde, ca şi cum vârfurile unei gigantice gheare invizibile ar fi fost trase peste ecran. Obiectivele camerelor satelitului transfocară pe capătul unei linii, şi Colin zări copaci care erau doborâţi la pământ. Un vehicul mare cu zece roţi apăru în vedere, cu metalul sur strălucind mat, cu o cabină emisferică neagră ridicându-se de pe o suprafaţă superioară plată. Partea frontală era în formă de triunghi bont şi trecea prin trunchiuri fără să întâmpine cea mai mică rezistenţă. Jeturi vâscoase de noroi maro-roşiatic erau azvârlite spre îndărăt de roţile din spate şi împroşcau caroseria metalică. Alte trei vehicule identice îl urmau pe poteca de vegetaţie distrusă pe care o tăia prin junglă.

– Le-am identificat în mod clar ca fiind jeepuri Dhyaan DLA404; sunt produse pe Varzquez. Sau, ar trebui să precizez, erau produse. Compania Dhyaan a încetat să mai fabrice modelul acesta de peste douăzeci de ani.

Colin datavizӑ o comandă de căutare în calculatorul cabinetului.

– CDL n-a adus niciunul pe Lalonde.

– Exact. Invadatorii le-au adus. Ceea ce vedeţi este prima dovadă clară a faptului că-i vorba despre o forţă externă. Şi se-ndreaptă direct către Durringham.

– Doamne Dumnezeule…

Bărbatul îşi puse paharul gol pe birou şi rămase privind ecranele. Inamicul avea o formă fizică. După săptămâni în care se confruntaseră neajutoraţi cu un duşman evaziv, posibil imaginar, acesta devenise finalmente real; totuşi era imposibil de conceput un motiv, logic sau de altă natură, pentru invazie.

Colin mobiliză ceea ce-i mai rămăsese din vechea sa determinare şi fermitate. Ceva tangibil îi expedie psihicului său un fragment de încredere salutară. Accesă unicul program de nanonice neurale despre care crezuse că nu-l va utiliza niciodată – proceduri militare strategice – şi-l comută pe mod primar.

– Trebuie să încetăm să ne amăgim că ne putem descurca pe cont propriu. Am nevoie de trupe de luptă susţinute de putere de foc serioasă. O să-i nimicesc pe invadatorii ăştia! Trebuie doar să le localizăm cartierul general. Distruge creierul, şi corpul devine irelevant. Ulterior ne putem ocupa şi de înlăturarea nanonicelor sechestratoare din oameni.

– Va trebui convins consiliul de administraţie CDL, observă Terrance. Asta n-o să fie uşor.

– Pe ei o să-i anunţăm ulterior, zise Colin. Ai văzut jeepurile alea. Vor fi aici într-o săptămână. Trebuie să ne mişcăm rapid. În ultimă instanţă eu protejez interesele consiliului de administraţie; fără Lalonde, nu va exista CDL.

– De unde poţi angaja trupe fără să recurgi la consiliul de administraţie? întrebă Terrance.

– Din acelaşi loc de unde ar fi făcut-o până la urmă şi consiliul. Le angajăm prin contract pe termen scurt.

– Mercenari? întrebă adjunctul cu surpriză alarmată.

– Da. Candace, care-i portul cel mai apropiat de unde putem angaja suficient de mulţi? Vreau în plus şi nave cu armament; ele pot asigura putere de foc de acoperire de pe orbite joase. Este scump, dar mai ieftin decât să cumpărăm platforme defensive strategice. În plus, ele pot împiedica asolizarea altor nave invadatoare.

Şeriful-şef îl privi prelung şi cântăritor.

– Seninătate, spuse în cele din urmă. Este o bază pentru şoimii-negri şi aşa-zişii comercianţi independenţi. Unde găseşti nave, acolo găseşti şi oameni. Poate că Ione Saldana este tânără, însă nu-i deloc proastă, nu-i va evacua pe indezirabili. Plutocraţii care trăiesc în habitat au prea multe utilizări pentru ei.

– Perfect, rosti Colin decis. Terrance, anulează deocamdată orice activităţi la Kenyon. Vom utiliza fondurile alocate exploatării cavităţii lui principale. Oricum era o chestie prematură.

– Da, domnule.

– După aceea iei o navă transportoare de colonişti şi mergi la

Seninătate ca să supraveghezi recrutarea.

– Eu?

– Tu. (Colin văzu cum protestul se formă şi muri nenăscut pe buzele tânărului.) Vreau minimum patru mii de soldaţi generalişti pentru a restabili ordinea în Durringham şi comitatele imediat vecine. De asemenea, vreau echipe de cercetaşi de luptă pentru comitatele Quallheim. Trebuie să fie cei mai buni, pentru că vor primi misiuni de recunoaştere şi distrugere în adâncul junglei. După ce localizează sediul invadatorilor, îl pot bombarda de pe orbită. O să-l facem una cu pământul!

– Cu ce fel de armament trebuie să fie dotate navele stelare? întrebă Terrance precaut.

– Masere, lasere cu raze X, fascicule de particule, inductoare termice, harpoane cinetice şi bombe nucleare de penetrare atmosferică – fuziune curată, nu vreau radioactive care să nenorocească mediul. Îl privi drept în ochi pe adjunct: Şi fără antimaterie – sub nicio formă.

Terrance surâse prudent.

– Mulţumesc.

– Ce nave avem disponibile pe orbită acum?

– Tocmai doream să amintesc despre asta, rosti Terrance. În seara asta *Yaku* şi-a părăsit orbita de parcare. A făcut un salt în afara sistemului.

– Şi?

– În primul rând, era o navă de marfă şi numai cincizeci la sută din încărcătura ei fusese descărcată. Iar altceva decât mărfuri nu mai coborâm pe spaţioport. Nu avea niciun motiv să plece. În al doilea rând, nu avea autorizaţia de plecare. Nu existase niciun contact anterior cu oficiul nostru pentru Controlul Zborurilor Civile. Unicul motiv pentru care am aflat despre plecarea ei a fost faptul că m-a contactat Kelven Solanki pentru a-i adresa o interogare. Când m-am interesat la controlul zborurilor, ca să întreb de ce nu fuseserăm informaţi, cei de-acolo nici măcar nu ştiau că *Yaku* plecase de pe orbita de parcare. Se pare că cineva a şters din calculatorul spaţioportului datele de la satelitul de monitorizare a traficului.

– De ce? întrebă Candace. Doar nu dispunem de nimic care s-o fi putut opri să plece.

– Nu, răspunse Colin încet, dar i-am fi putut cere altei nave s-o urmărească. Fără datele de la satelitul de monitorizare, nu-i

cunoaştem coordonatele de salt şi nu ştim unde s-a dus.

– Solanki va avea o copie, spuse Terrance. Bănuiesc că şi Ralph Hiltch. Dacă ar fi presat…

– Exact de asta aveam nevoie, altă nenorocită de enigmă! zise Colin. Vezi ce poţi afla, i se adresă lui Candace.

– Da, domnule.

– Mă-ntorc la prima întrebare. Vreau să ştiu ce alte nave sunt disponibile?

Terrance îşi consultă nanonicele neurale.

– Mai sunt opt nave: trei de marfă şi restul transportoare de colonişti. În plus, săptămâna asta mai aşteptăm două transportoare de colonişti, iar înainte de sfârşitul lunii trebuie să vină o navă comercială tyrathca, pentru fermierii lor.

– Nu-mi reaminti, făcu Colin grav.

– Cred că *Gemal* ar fi cea mai indicată. Are numai patruzeci de trivi în tau-zero, care pot fi transferaţi în *Tachad* sau *Martijn,* fiindcă ambele au module de tau-zero disponibile. N-ar trebui să dureze mai mult de două ore.

– Te-apuci chiar din noaptea asta, încuviinţă Colin. Candace, asta-nseamnă că spaţioportul trebuie apărat cu orice preţ. Trebuie să putem coborî trupele alea cu McBoeingurile. Altundeva n-au unde asoliza. Cercetașii pot folosi aparatele VTOL care să-i ducă direct la comitatele Quallheim, dar restul vor trebui să folosească McBoeingurile.

– Da, domnule, sunt conştientă de asta.

– Perfect, atunci începe organizarea. Terrance, vreau să te-ntorci în zece zile. Dup-aia lasă-mă o lună, şi nenorociţii ăştia or să mă implore să se predea.

* * *

Proiectilul cu fragmentare al mitralierei-gauss îl lovi pe bărbat drept în piept şi pătrunse până la adâncimea de zece centimetri, formând un crater în carne; şocul impactului transformă în gelatină mucilaginoasă toată masa de organe din interiorul cuştii toracice. Apoi explodă, şi şrapnelele de siliciu reduseră corpul la o cascadă sferică de celule stacojii.

Will Danza mârâi cu satisfacţie acută.

– Ia-ncearcă să te mai reconstruieşti din asta, amice xenoc! se adresă el frunzelor roşii, lunecoase.

Ostilii erau insensibili la aproape toate rănirile majore. Micuţa echipă ASE aflase asta cu mult timp în urmă. Laceraţii căscate,

membre retezate – abia dacă-i încetineau pe ostili, când ieşeau din tufişurile dese pentru a-i hărţui. Rănile se închideau, oasele se lipeau în secunde. Jenny n-avea decât să insiste că prizonierul era un colonist sechestrat, dar Will ştia ce era în realitate. Un monstru xenoc. Iar prietenii săi doreau să-l recupereze.

În două rânduri pe ultimii trei kilometri, Jenny fusese nevoită să comande şablon baleiator de ardere. Creaturile azvârliseră focul lor alb şi bizar. O sferă lovise braţul lui Dean, arzând stratul de difuzare energetică al costumului ca şi când nici n-ar fi existat. Pachetul nanonic medical pe care i-l puseseră pe braţ semăna cu un tub de exoschelet verde translucid.

– Hei! răcni Dean. Întoarce-te-aici!

Jenny privi în urmă. Gerald Skibbow alerga spre junglă, agitând frenetic din braţe.

– Căcat… murmură ea.

Cu un moment în urmă fusese legat cu cătuşe. Dean îşi ridică mitraliera-gauss.

– Lasă-mi-l mie, ceru femeia.

Grafica albastră de ochire a carabinei PIT se centră pe un copac aflat la cinci metri înaintea alergătorului; proiectilele retezară trunchiul subţire, ridicând jeturi de aburi şi flăcări. Skibbow coti disperat, când arborele se prăbuşi în faţa lui. Altă rafală şi jungla de jur împrejur se aprinse. Un ultim glonţ în genunchi îl făcu să cadă.

Cei trei se apropiară în grabă de locul unde zăcea răşchirat în lianele strivite şi înnoroite.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Jenny.

Îi ceruse lui Dean să-l păzească pe prizonier. Dacă nu avea o mitralieră-gauss permanent lipită de spate, Skibbow se simţea liber să producă cât mai multe probleme cu putinţă.

Dean îi arătă cătuşele. Erau întregi şi nedesfăcute.

– Am văzut un ostil, spuse el. M-am întors doar o clipită.

– Bine, suspină Jenny. Nu te-nvinovăţeam.

Se apleacă peste Skibbow, al cărui chip soios le rânjea, şi-i smuci braţul drept, ridicându-l în picioare. În jurul încheieturii se zărea, ca o brăţară, o dungă roşie şi îngustă, o cicatrice veche.

– Foarte inteligent, i se adresă ea obosită. Data viitoare o să-i ordon lui Dean să-ţi reteze picioarele de sub genunchi. Să vedem cât timp îţi trebuie să creşti o pereche nouă.

Skibbow hohoti:

– Tu nu mai ai atâta timp la dispoziţie, madam căţea.

Femeia se îndreptă de spate. Şira spinării îi trosni, şi ea gemu, de parcă ar fi avut o sută cincizeci de ani. Se simţea îmbătrânită. Focul trosnea sonor în tufişurile din jur, cu flăcările inhibate de crenguţele verzi.

Mai aveau patru kilometri până la *Isakore* şi jungla devenea tot mai deasă. Aici lianele se înfăşurau în jurul arborilor ca nişte artere majore, creând între trunchiuri un gard solid de reţea verde. Vizibilitatea coborâse sub douăzeci şi cinci de metri, şi asta cu simţurile amplificate.

„N-o să reuşim s-ajungem”, înţelese ea.

De când porniseră, consumaseră muniţia mitralierei-gauss cu o rată impresionantă. Fuseseră nevoiţi s-o facă, pentru că nimic altceva nu funcţiona împotriva ostililor. Până şi cele două carabine PIT coborâseră la patruzeci la sută din rezerva energetică.

– Ridică-l! comandă ea scurt.

Will trecu un braţ în jurul umerilor lui Skibbow şi-l trase în picioare.

Un foc alb răbufni din sol împrejurul tălpilor lui Jenny, iar pământul umed se despică şi scuipă globule ameţitoare, ce suiră în spirală pe picioarele ei aidoma unui fluid respins de gravitaţie. Femeia urlă de durere când pielea i se băşică şi arse în interiorul costumului antiproiectile. Nanonicele neurale izolară terminaţiile nervoase şi eliminară impulsurile primare cu blocuri analgezice.

Will şi Dean începură să tragă cu mitralierele-gauss la întâmplare în jungla monotonă şi impasibilă, în speranţa deşartă de a lovi un ostil. Proiectile EE sfârtecară copacii din apropiere. Fragmente de vegetaţie plină de sevă zburară prin văzduh, formând o perdea rară îndărătul căreia bubuiau explozii.

Mărgelele vâscoase de foc alb se evaporară când ajunseră la şoldurile lui Jenny. Ea încleştă dinţii înaintea durerii masive din picioare. Înspăimântată de dezastrul împotriva căruia o protejau nanonicele neurale… înspăimântată că nu putea să umble… Programul medical îi asalta mintea cu simboluri roşii, toate strânse în jurul reprezentărilor schematice ale picioarelor precum albinele pe fagurii cu miere. Simţi că leşină.

– Noi te putem ajuta, şoptiră glasurile arginti.

– Poftim? întrebă ea dezorientată.

Se aşeză pe solul neregulat, pentru a nu-şi mai forţa

picioarele. Oricum muşchii care-i tremurau fuseseră pe punctul de a o trânti pe jos.

– Eşti bine, Jenny? întrebă Dean.

Stătea în picioare, cu mitraliera-gauss îndreptată ameninţător către arborii rupţi.

– Ai zis ceva?

– Da – eşti bine?

– Am… („Am halucinaţii auditive.”) Trebuie să plecăm de-aici.

– În primul rând trebuie să-ţi pui un pachet nanonic medical. Cred c-avem destule, rosti el dar incertitudinea îi înceţoşa glasul.

Jenny ştia că n-aveau destule, în niciun caz ca s-o peticească pe ea pentru restul de patru kilometri în condiţii de luptă. Prognoza nanonicelor neurale nu era bună; programul îi activa implantul endocrin, expediindu-i în fluxul sangvin o combinaţie puternică de substanţe chimice.

– Nu, rosti ea apăsat. Aşa n-o s-ajungem la barcă.

– N-o să te lăsăm, o contrazise furios Will.

Ea zâmbi, nevăzut, în interiorul căştii-cochilie.

– Crede-mă, nici nu intenţionam să v-o cer. Chiar dacă nanonicele medicale m-ar putea face să umblu, nu ne-a mai rămas suficientă muniţie ca s-ajungem la *Isakore,* dacă vom trage mereu.

– Şi-atunci? făcu Will.

Jenny solicită un canal spre Murphy Hewlett. Pârâiturile îi inundară nanonicele neurale cu şuieratul acela straniu.

– Căcat, nu pot stabili legătura cu puşcaşii!

Detesta ideea de a-i abandona.

– Cred că ştiu de ce, spuse Dean şi indică vârfurile arborilor. Fum, şi-ncă mult de tot. La sud de noi. Pare destul de departe. Probabil c-au recurs la un şablon baleiator de ardere. Şi ei au necazuri.

Jenny nu putea să vadă nici pic de fum. Până şi frunzele arborilor deveniseră gri-mort. Vederea i se îngusta în efect de tunel. O solicitare de statut fiziologic arătă că endocrinele abia făceau faţă arsurilor suferite de picioare.

– Aruncă-mi nanonicele tale medicale, rosti femeia.

– Imediat.

Will trase şase salve de EE în junglă, apoi îşi scoase iute raniţa şi i-o azvârli. Reveni cu atenţia la copacii distruşi, înainte ca raniţa să fi ajuns la ea.

Jenny comandă blocului comunicator să deschidă un canal către Ralph Hiltch, după care desfăcu sigiliul raniţei şi începu să scotocească prin ea. În locul piuitului digital subliminal care semnala că blocul interfaţa cu platforma geosincronă, nu auzea decât un bâzâit monoton.

– Will, Dean, deschideţi un canal spre platforma geosincronă, poate că o transmisie combinată va răzbate.

Îşi luă carabina PIT şi o îndreptă către Gerald Skibbow, care stătea pe vine, morocănos, lângă un mănunchi de liane la patru metri depărtare.

– Fii atent, dacă o să cred că tu faci parte din bruiaj, o să-ncep un mic experiment, ca să văd în mod exact la câtă energie termică poţi să rezişti. Ai înţeles, domnule Skibbow? Mesajul ăsta trece prin bariera de bruiaj electronic?

Blocul comunicator raportă deschiderea canalului cu ambasada.

– Ce se-ntâmplă? întrebă Ralph.

– Necazuri…

Jenny se întrerupse şi şuieră sonor. Pachetul nanonic medical se contracta în jurul piciorului ei stâng şi simţea ca şi cum o mie de ace cu vârfurile înmuiate în acid i se înfigeau în rănile deschise, când suprafaţa sa interioară cu cili luă contact cu carnea. Trebui să le comande nanonicele neurale să blocheze toate impulsurile nervoase. Picioarele îi amorţiră complet; nu mai exista nici măcar senzaţia de vid total lăsată de anestezicele chimice.

– Şefu', sper că schema aia de rezervă a ta funcţionează. Fiindcă avem nevoie rău de tot de ea. Imediat, şefu'!

– Bine, Jenny. Îi dau drumul. Timp estimat de ajungere, cincisprezece minute. Puteţi rezista atâta?

– Nicio problemă, replică Will cu o veselie parcă indecentă.

– Locul în care vă aflaţi este sigur? întrebă Ralph.

– Situaţia securităţii noastre nu s-ar schimba dacă ne-am deplasa, îi spuse Jenny minunându-se de moderaţia propriei ei afirmaţii.

– Gata, v-am înregistrat coordonatele. Folosiţi carabinele PIT ca să degajaţi o zonă cu diametrul de minim cincizeci de metri. Am nevoie de ea pentru asolizare.

– Da, domnule.

– Am pornit.

Jenny îşi dădu carabina PIT lui Dean, în schimbul mitralierei-gauss. Stând rezemată cu spatele de un copac, o putea ţine aţintită asupra lui Skibbow. Cei doi soldaţi G66 începură să reteze jungla cu carabine PIT.

* * *

Căpitanul lui *Ekwan* era o femeie între două vârste, în uniformă-combinezon albastră, cu genul de siluetă robustă şi deşirată care sugera că provenea dintr-o familie modificată genetic pentru adaptare în spaţiul cosmic. Proiectorul AV o arăta plutind la zece centimetri deasupra cuşetei de acceleraţie în cabina ei compactă.

– De unde ştiai că părăsim orbita? întrebă ea.

Glasul îi era uşor distorsionat de un fluierat bizar, care sosea prin releu de la platforma de comunicaţii geosincronă a CDL.

Graeme Nicholson surâse subţire înaintea tonului ei surprins. Pentru o clipă îşi luă ochii de la proiecţie. De cealaltă parte a centrului de control al zborurilor din spaţioportul Durringham, Langly Bradbum dădu ochii peste cap şi reveni la consola sa de monitorizare.

– Am un contact în ambasada Kulu, răspunse Graeme întorcându-se la proiecţie.

– Acesta nu-i un zbor comercial, rosti căpitanul şi în glas i se simţi o doză serioasă de nemulţumire.

– Ştiu.

Graeme auzise că ambasadorul Kulu îşi folosise din plin autoritatea şi practic preluase comanda transportorului de colonişti înregistrat în Kulu. O situaţie care devenise şi mai interesantă când el descoperise de la Langly că pe orbită se afla Cathal Fitzgerald, care se asigura de respectarea întru totul a ordinelor primite de căpitan. Cathal era unul dintre oamenii lui Ralph Hiltch. Iar acum, privind prin fereastra centrului de control al zborurilor, Graeme putea zări în faţa celui mai apropiat hangar un şir de bărbaţi, cu umerii gârboviţi împotriva ploii, care se îmbarcau într-un McBoeing BDA-9008. Tot personalul ambasadei.

– Nu-i însă decât un flek de memorie, rosti el cuceritor. Iar redacţia Time Universe îţi va plăti un bonus frumuşel când îl predai, îţi promit.

– Deocamdată nu mi s-a spus unde mergem.

– Noi avem birouri în toate sistemele Confederaţiei. Şi ar fi o favoare personală, sublinie Graeme.

Urmă o pauză, timp în care căpitanul deduse că va rămâne cu tot onorariul pentru transport.

– Bine, domnule Nicholson. Dă-i-l pilotului de McBoeing, o să-l aştept la andocare.

– Mulţumesc, căpitane, a fost o plăcere să colaborăm.

– Crezusem c-ai trimis un flek cu *Gemal* azi-dimineaţă, comentă Langly când Graeme decuplă pilonul proiector înalt de un metru.

– Aşa am şi făcut, bătrâne. Acum mi-am mai luat o măsură de siguranţă.

– Crezi că oamenii vor fi într-adevăr interesaţi de o răzmeriţă de pe Lalonde? Nimeni nu ştie nici măcar de existenţa planetei ăsteia.

– Vor şti. Oho-ho, şi cum vor mai şti!

* * *

Ploaia răpăia pe fuzelajul micului avion spaţial, când apăru din pântecele norilor. Scotea un sunet asemănător unui zornăit rapid pe învelişul dur din silicolitiu-compozit. Picăturile individuale explodau în crâmpeie de aburi, vaporizate de căldura de fricţiune a vitezei 5 Mach a aparatului.

Privind peste umărul pilotului, Ralph Hiltch văzu jungla gonind înceţoşată dedesubt. Era verde-cenuşie, presărată de fuioare şerpuite de ceaţă. În faţă, acolo unde norii se sfârşeau, se zărea o dâră mai lată de gri luminos care se lăţea întruna.

– Nouăzeci de secunde! răcni pilotul Kieron Syson ca să se facă auzit prin vacarm.

Un zumzet metalic sonor umplu cabina micuţă, când aripile începură să pivoteze spre înainte. Avionul spaţial se înclină foarte mult şi zgomotul impacturilor picăturilor de ploaie crescu într-atât, încât discuţiile deveniră imposibile. Deceleraţia atinse trei *g,* apăsându-l pe Ralph înapoi în unul dintre cele şase scaune din plastic ale cabinei.

Lumina soarelui răbufni în cabină cu un fulger rapid de curcubeu. Sunetele ploii dispărură. Redresară, şi viteza coborî la nivelul subsonic.

– După chestia asta o s-avem nevoie de o verificare completă a structurii la stres, se plânse Kieron Syson. Nimeni nu zboară cu supersonice prin ploaie; jumătate din bordurile de atac au fost erodate până la limita de siguranţă.

– Nu-ţi face griji, îl linişti Ralph. Se va plăti totul.

Se întoarse către Cathal Fitzgerald. Ambii purtau acelaşi model de costume monobloc antiproiectile, verde-măslinii, ca Jenny şi cei doi soldaţi G66. Trecuse mult de când Ralph nu se mai costumase pentru luptă şi o încordare rece îi comprima corpul pe dinafară şi pe dinăuntru.

– Se pare că oamenii voştri se distrează din plin, comentă Kieron.

Departe, spre sud, o coloană uriaşă de fum dens încărcat de funingine se înălţa către cerul albastru-pal, cu un inel de flăcări dansând în jurul bazei. La zece kilometri spre est, un crater de abanos larg de un kilometru fusese incinerat în copaci.

Avionul spaţial viră abrupt şi aripile cu curbură variabilă se răsuciră elastic pentru a-l purta în jurul unui al treilea luminiş carbonizat, mai mic, cu diametrul de numai o sută de metri. Flăcărui pâlpâiau de la arborii căzuţi pe perimetrul său, şi fumul albăstrui subţire forma o cupolă de pâclă ca pălăria unei ciuperci. Exact în centrul luminişului se găsea o insuliţă verde de vegetaţie ofilită.

– Ei sunt, zise Kieron când sistemele de ghidare ale avionului spaţial se fixară pe semnalul de la blocul comunicator al lui Jenny.

Patru oameni stăteau pe iarba şi frunzele de liane strivite. Pe când Ralph îi privea, unul dintre ei trase cu o mitralieră-gauss în junglă.

– Coborâm şi-i îmbarcăm, îi spuse el lui Kieron. Cât poţi de rapid.

Pilotul şuieră printre dinţi.

– De ce tocmai eu, Doamne? murmură el stoic.

Ralph auzi duzele exhaustoare rotindu-se în poziţie verticală, apoi zăngănitul trenului de asolizare care se deplie. Descriau cercuri tot mai strânse în jurul zonei înnegrite de incinerare. Comandă blocului său comunicator să deschidă un canal local spre Jenny.

– Coborâm în cincizeci de secunde, o anunţă. Pregătiţi-vă de sprint.

Trapa exterioară a ecluzei cabinei se deschise, arătându-i blindajul fuzelajului care glisa în lateral. O rafală de aer fierbinte şi umed pătrunse odată cu vuietul compresoarelor.

– Mai repede, şefu'! răcni Jenny cu voce răguşită. Ne-au mai rămas doar treizeci de salve de mitraliere-gauss. După ce vom

înceta focul ăsta de ţinere la distanţă, vor lovi avionul spaţial cu tot ce au.

O pulbere neagră şi fină se învolbura prin cabină ca o furtună de nisip de sablare. Avertismente de contaminare a mediului răsunară peste hărmălaie din partea compresoarelor şi lumini chihlimbarii pâlpâiră frenetic pe batardoul anterior.

– Coboară-ne acum, îi ordonă Ralph lui Kieron. Cathal, asigură-le foc de acoperire – pârjoleşte jungla.

Zgomotul compresorului se schimbă, devenind strident. Cathal intră în ecluză şi se rezemă de cadrul exterior al trapei. Începu să-şi plimbe carabina PIT în arcuri prelungi. O perdea de foc biciui cerul care se întuneca în jurul luminişului.

– Zece secunde, anunţă Kieron. Mă apropii cât pot de mult de ei.

Cenuşa se înălţă într-un viscol ciclonic, când efluxul din duzele compresorului lovi solul. Vizibilitatea fu redusă drastic. O strălucire portocalie dinspre flăcări se proiectă vag fluorescent pe un flanc al avionului spaţial.

Jenny privi cum aparatul atinse solul şi ricoşă, apoi se stabiliză. Abia putea distinge numele *Ekwan* pe coada îngustă, triunghiulară. Ralph şi Cathal erau două siluete indistincte, agăţate de latura ecluzei deschise. Una dintre ele agita nebuneşte din braţe; bănui că era Ralph.

Will trase ultima lui salvă din mitraliera-gauss şi aruncă arma masivă.

– S-a golit, mormăi el dezgustat.

Înălţă carabina PIT şi porni să sporească flăcările.

– Haideţi, mişcaţi!

Datavizarea lui Ralph era întrepătrunsă acum de paraziţi discordanţi.

– Băgaţi-l pe Skibbow, le ordonă Jenny lui Dean şi Will. Eu vă acopăr spatele.

Întoarse carabina PIT spre jungla ocultată de funingine, rămânând cu spatele la avionul spaţial.

Will şi Dean îl înhăţară pe Gerald Skibbow şi începură să-l tragă către aparatul micuţ şi aerodinamic.

Jenny şchiopătă după ei, urmându-i la câţiva metri. Ultima celulă energetică de putere mare i se lovea de flanc, cu nivelul coborât la şaptezeci la sută. Reduse rata de foc a carabinei şi trase cincisprezece lovituri orbeşte. Icnete şi târşâituri i se

auzeau în căşti, retransmise de receptorii audio. Îşi activă pentru o clipă senzorii optici posteriori şi-l văzu pe Skibbow împotrivindu-se celor patru bărbaţi care încercau să-l târască prin trapa ecluzei avionului spaţial. Ralph îl lovi cu patul carabinei în faţă. Sângele se revărsă din nasul spart al colonistului, ameţindu-l suficient cât Will să-i suie picioarele înăuntru.

Jenny comută cu atenţie la vederea ei frontală. Cinci siluete se materializau din volbura de cenuşă. Erau umanoide şi gârbovite; se gândi că semănau cu nişte maimuţe mari. Elemente grafice albastre pentru ochire se strânseră aidoma unui laţ în jurul uneia. Trase şi o trimise spre înapoi, fluturând din braţe.

O sferă de foc alb ţâşni din penumbre, prea iute ca să se ferească. Se sparse peste carabina PIT şi se intensifică. Carcasa armei se deformă, curbându-se de parcă ar fi fost făcută din ceară moale. Femeia nu-şi putu elibera degetele din strânsoare; metalul se topise în jurul lor. Gâtlejul ei emise un strigăt devastator când focul teribil îi muşcă adânc încheieturile falangelor. Resturile înflăcărate ale carabinei căzură pe jos. Ea ridică mâna; nu mai existau degete, nici chiar cel mare, ci doar ciotul fumegător al palmei. Ţipătul i se preschimbă într-o tânguire şi se împiedică de o rădăcină care ieşea din pământ. Lujerul lemnos se încolăci fluid în jurul gleznei ei ca un şarpe trădător. Patru siluete întunecate se apropiară, crescând în mărime, cu a cincea urmându-le mai încet.

Jenny se răsuci pe sol. Avionul spaţial era la doisprezece metri depărtare. Skibbow zăcea pe podeaua ecluzei, cu doi oameni în costume peste el, pironindu-l. El o privi direct pe femeie, cu un rânjet de răutate pe buzele însângerate. Rădăcina îşi înteţi strânsoarea de menghină, muşcându-i glezna. El făcea asta, Jenny o ştia prea bine.

– Decolaţi, dataviză ea. Ralph, decolează pentru Dumnezeu! Du-l la Ombey.

– Jenny!

– Fă să merite sacrifi…

Una dintre siluetele întunecate ateriză peste ea. Era un bărbat, straniu de corpolent, mătăhălos, dar fără a fi gras; păr des şi încâlcit îi acoperea întregul trup. După aceea nu mai putu vedea nimic; abdomenul lui era lipit de casca ei cochilie.

Corul discret îi vorbi din nou.

– Nu trebuie să te temi, îi spuse. Lasă-ne să te ajutăm.

Altă creatură umanoidă îi prinse genunchii şi fesele lui îi strivîră de sol picioarele deja oloage. Partea frontală a costumului antiproiectile fu căscată larg. Acum îi venea greu să mai respire.

– Jenny! Hristoase, nu pot să trag, ei sunt peste ea.

– Decolează! imploră ea. Decolează odată!

Toate blocurile analgezice ale nanonicelor neurale părură să fi colapsat. Durerea dinspre mâini şi picioare era paralizantă, strivindu-i gândirea. Alte sunete de sfâşiere şi rupere pătrunseră în universul ei tot mai neclar. Simţi o rafală de aer fierbinte, umed, peste vintrele dezvelite.

– Noi putem opri asta, îi spuse corul. Noi te putem salva. Lasă-ne înăuntru.

Simţea o apăsare pe gânduri, ca un vânt cald şi uscat care-i sufla prin craniu.

– Duceţi-vă dracului, gemu ea.

Expedie un ultim gând, dur ca diamantul, care pătrunse precum un ac ascuţit în nanonicele neurale ce dădeau tot mai multe rateuri – un cod kamikaze. Ordinul fu transferat într-o celulă energetică de mare densitate, pe care o scurtcircuită. Jenny se întrebă dacă mai rămăsese suficientă energie pentru o explozie îndeajuns de mare ca să cuprindă toate creaturile umanoide.

Rămăsese.

* * *

Ekwan urmă ecuatorul Lalondei, la şase sute de kilometri deasupra fâşiilor de deşert cafenii şi ocru care presărau continentul Sarell. Cu cele cinci panouri de termopurjare, dispuse ca aripile unei mori de vânt extinse din porţiunea sa centrală, transportorul de colonişti se rotea lent în jurul axei propulsoare, efectuând o revoluţie în douăzeci de minute. Un McBoeing BDA-9008 de pasageri era andocat la o ecluză tubulară pe fuzelajul anterior.

Era o scenă paşnică, nava stelară şi avionul spaţial lunecând silenţios peste ţărmurile stâncoase ale lui Sarell şi mai departe deasupra nuanţelor albastru tot mai închis ale oceanului. La mii de kilometri în faţă, terminatorul proiecta un văl negru peste jumătate din Amarisk. La fiecare câteva minute, un norişor de

vapori galbeni ca o trâmbă de fum ţâşnea din duza unui vernier situat între panourile de termopurjare ale navei stelare, dispărând într-o clipită.

Nonşalanta abilitate tehnologică era complet contrazisă de spectacolul din interiorul ecluzei tubulare, unde copiii plângeau şi vomitau, iar părinţii congestionaţi la faţă înjurau, ferindu-se de scârboasele globule lipicioase. Nimeni nu avusese timp să se pregătească pentru plecare; nu aduseseră decât hainele de pe ei şi elementele de valoare, îndesate în grabă în genţile de umăr. Nici măcar nu le dăduseră antivomitive copiilor. Membrii ambasadei comunicau între ei prin strigăte, pe tonuri furioase, camuflându-şi atât uşurarea că plecau de pe Lalonde, cât şi dezgustul de voma care plutea prin aer. Însă echipajul din *Ekwan* era obişnuit cu planetarii; pluteau în jurul lor cu dispozitive de sucţiune antiseptice portabile şi-i convingeau pe copiii şovăielnici să înainteze către unul din cele cinci compartimente tau-zero mari.

Căpitanul Farrah Montgomery privea imaginile proiectate de la o coloană AV pe consola de comandă a punţii, indiferentă la suferinţe. Le mai văzuse pe toate, de o mie de ori.

– Ai de gând să-mi spui încotro mergem? îl întrebă pe bărbatul prins cu centurile de siguranţă în cuşeta de acceleraţie a secundului. Aş putea începe să calculez vectorul de curs. Putem economisi nişte timp.

– Ombey, rosti Sir Asquith Parish, ambasadorul Kulu pe Lalonde.

– Tu eşti şeful, comentă ea caustic.

– Să ştii că nici pe mine nu mă-ncântă deloc astea.

– Am rămas cu trei mii de colonişti în tau-zero. Ce le vei spune când ajungem la Principat?

– Habar n-am. Deşi, după ce vor auzi ce se întâmplă aici, mă îndoiesc că se vor plânge.

Căpitanul Montgomery se gândi cu o undă de vinovăţie la flekul din buzunarul ei de la piept. Rapoartele pe care le primiseră din Durringham în ultima săptămână fuseseră, de asemenea, destul de distorsionate. Poate că era mai bine că plecau. Cel puţin aşa putea să transfere responsabilitatea ambasadorului, când compania de linie avea să înceapă să pună întrebări.

– Cât mai avem până putem părăsi orbita? întrebă Sir Asquith.

– Imediat ce revine Kieron. Să ştii că n-ai niciun drept să-l fi trimis într-un astfel de zbor.

– Mai putem aştepta două orbite.

– Nu plec fără pilotul meu.

– Dacă nu vor fi până atunci la bord, o să zbori fără pilot.

Ea întoarse capul şi-l privi fix.

– Zi-mi şi mie – de fapt, ce se-ntâmplă acolo jos?

– Aş vrea şi eu să ştiu, căpitane. Îţi pot spune doar că sunt al naibii de bucuros că plecăm.

McBoeingul se desprinse din andocare când *Ekwan* intră în penumbră. Pilotul său declanşă rachetele de manevrare orbitale şi coborî pe o orbită eliptică ce avea să atingă atmosfera superioară a Lalondei. *Ekwan* îşi începu verificările dinaintea plecării, testând rachetele ionice şi amorsând tuburile de fuziune. Echipajul se deplasa cu iuţeală prin capsulele sistemului de susţinere biotică, fixând orice elemente tehnice şi obiecte generale neasigurate.

– L-am găsit, anunţă ofiţerul de navigaţie.

Căpitanul Montgomery dataviză spre calculatorul de zbor, solicitând imagini de la senzorii externi.

O dâră lungă de plasmă alb-albastră se întindea peste latura estică întunecată a Amariskului, cu vârful ca o steluţă care gonea peste munţii de pe coasta oceanului. Se afla deja la altitudinea de cincizeci de kilometri şi continua să suie. Era îndeajuns de strălucitoare pentru a trimite un contracurent de lumină fosforescentă slabă ce glisa peste piscurile încununate de omăt.

Calculatorul de zbor din *Ekwan* autoriză deschiderea unui canal de comunicaţii.

Ralph Hiltch văzu cum foarte surescitatul Kieron Syson începu să se relaxeze din clipa în care putu iarăşi să datavizeze cu nava. Ralph însuşi ar fi trebuit să fi fost recunoscător pentru asta, deoarece orice comunicaţii fuseseră imposibile imediat după asolizare. Pentru el însă era un non-eveniment, se aştepta în mod firesc ca blocul comunicator să funcţioneze.

Luminile de avertizare ale contaminării mediului continuau să pâlpâie chihlimbarul, deşi pilotul decuplase alarmele audio din cabină. Aerul era uscat şi calcaros, zgâriind fundul gâtlejului lui Ralph. Gravitaţia se diminua, pe măsură ce se ridicau tot mai mult deasupra oceanului, descriind o curbă către joncţiunea cu uriaşul transportor de colonişti. Mugetul de bas prelungit al

rachetelor cu reacţie se reducea.

Aerul pe care-l respirau era suficient de neplăcut, dar atmosfera din cabina strâmtă a avionului spaţial era criminală. Gerald Skibbow stătea în spatele cabinei, ghemuit în scaunul din plastic, cu câte o cătuşă legându-i fiecare încheietură de braţele scaunului, cu degetele albite de strânsoare. Se calmase după ce trapa ecluzei se închisese, însă Will şi Dean căutau cel mai vag pretext pentru a-i zbura capul de pe umeri. Moartea lui Jenny fusese rapidă (slavă Domnului!), dar foarte, foarte urâtă.

Ralph ştia că ar fi trebuit să reexamineze imaginile creaturilor analoge maimuţelor, câştigând informaţii strategice esenţiale despre ameninţarea cu care se confruntau, totuşi nu se putea convinge pur şi simplu s-o facă. Oficiul ASE de pe Ombey n-avea decât să studieze secvenţa de memorie, cei de-acolo n-ar fi fost atât de implicaţi din punct de vedere emoţional. Jenny fusese un ofiţer al naibii de bun, şi un prieten.

Propulsia reactivă a avionului spaţial se opri. Imponderabilitatea îi ridică stomacul lui Ralph prin piept. Accesă un program de suprimare a greţei şi-l activă rapid.

Gârbovit în scaunul său, Gerald Skibbow începu să tremure când şuviţele bifurcate ale bărbii sale murdare şi năclăite de sânge se legănară înaintea nasului a cărui hemoragie nu se oprise.

Hangarul lui *Ekwan* era o incintă cilindrică nervurată cu traverse metalice; pereţii erau alcătuiţi din umbre şi capitonaje argintii boţite. Cu aripile complet retractate, avionul spaţial îşi strecură botul în formă de glonţ turtit prin uşile deschise şi pătrunse în cercul de cleme de fixare care-l aştepta. Servomotoarele glisară cleme în inelul de mufe de încărcare aflat în spatele domului radar, şi aparatul fu remorcat înăuntru.

Trei membri ai personalului de securitate din *Ekwan,* experţi în lucrul cu trivii în imponderabilitate, plutiră în cabină, tuşind din cauza prafului de cenuşă care încărca aerul.

Will îi scoase cătuşele lui Skibbow.

– Haide, de ce nu fugi? rosti el mieros.

Skibbow îi azvârli o privire dispreţuitoare, care se transformă în alarmă pură, când se ridică în aer. Mâinile se răşchirară în gheare, căutând cu disperare să se prindă de tavanul cabinei. Sfârşi prin a înhăţa un inel de deplasare, căruia nu mai vru să-i dea drumul.

Rânjind, paznicii se apropiară.

– Duceţi-l pe sus, le spuse Ralph. Iar tu, Skibbow, să nu-ncerci să ne faci probleme. Suntem imediat înapoia ta şi-avem arme.

– Nu puteţi folosi carabine PIT în interiorul navei, protestă un paznic.

– Serios? Ia pune-mă la-ncercare.

Fără chef, Skibbow dădu drumul inelului de deplasare şi le îngădui bărbaţilor să-l tragă de braţe. Grupul de opt oameni pluti afară, în coridorul tubular care conecta hangarul de o capsulă de susţinere biotică.

Sir Asquith Parish aştepta lângă compartimentul tau-zero, cu picioarele ţinute locului de un covoraş adeziv. Îl privi nemulţumit pe Gerald Skibbow.

– Pentru el aţi pierdut-o pe Jenny Harris?

– Da, domnule, zise Will printre dinţii încleştaţi.

Sir Asquith tresări.

– Indiferent ce anume l-a sechestrat, explică Ralph, are câteva funcţii auxiliare de manipulare a energiei. Este letal; în dueluri individuale, este mai bun ca oricare dintre noi.

Ambasadorul îl privi imediat cu alţi ochi pe Skibbow. Benzile luminoase dispuse anular pe coridor în exteriorul trapei compartimentului tau-zero pâlpâiră şi se diminuară.

– Termină! mârâi Dean.

Izbi cu carabina PIT în spinarea lui Skibbow.

Benzile luminoase revenirã la intensitatea normală.

Skibbow hohoti voios către ambasadorul zguduit, când paznicii îl îmbrânciră prin trapă. Ralph ridică o sprânceană ironică, apoi îi urmă înăuntru.

Compartimentul tau-zero era o sferă mare, divizată în secţiuni prin punţi din zăbrele, dispuse la numai trei metri una de cealaltă. Nu părea terminat; era slab iluminat, cu zăbrele metalice dezgolite şi kilometri de cabluri energetice întinse pe toate suprafeţele. Modulele ca nişte sarcofage formau rânduri lungi şi tăcute, cu suprafeţele superioare aidoma unor ferestre deschise spre vid. Majoritatea erau activate şi aveau înăuntru colonişti care-şi riscaseră viitorul pe cucerirea Lalondei.

Gerald Skibbow fu manevrat până la un modul deschis, aflat imediat după trapă. El privi în jurul compartimentului, rotind capul în mişcări sacadate pentru a vedea totul. Paznicii care-l ţineau simţiră cum i se încordară muşchii.

– Nici măcar să nu te gândeşti, rosti unul dintre ei.

Fu împins cu fermitate spre unitatea care-l aştepta.

– Nu, spuse el.

– Intră, i se adresă Ralph nervos.

– Nu. Nu asta. Vă rog. O să fiu ascultător. O să mă comport cuminte.

– Intră!

– Nu.

Un paznic se ancoră de grila punţii cu o clemă de picior şi-l trase în jos.

– Nu!

Se prinse de ambele laturi ale sarcofagului deschis, cu trăsăturile împietrite de hotărâre.

– Nu vreau! urlă el.

– Înăuntru!

– Nu!

Toţi trei paznicii îl împingeau şi-l trăgeau. Skibbow se lupta cu ei. Will se prinse cu piciorul de o traversă din apropiere şi izbi cu patul carabinei PIT în mâna stângă a lui Skibbow. Se auzi trosnetul oaselor rupte.

Skibbow urlă, dar izbuti să se ţină strâns. Degetele îi deveniră vineţii, şi pielea îi undui.

– Nu!

Carabina lovi din nou. Ralph îşi lipi palmele de puntea de deasupra şi se sui pe spinarea colonistului, împingând cu genunchii, străduindu-se să-l vâre în sarcofag.

Mâna ruptă a lui Skibbow lunecă doi centimetri, lăsând o dâră sângerie.

– Terminaţi, terminaţi…

Firicele de lumină albă începură să-i tremure peste tors.

Ralph simţea ca şi cum propria sa spinare avea să se rupă; forţa pe care muşchii lui amplificaţi o exercitau asupra propriului său schelet era uriaşă. Tălpile îl furnicau neplăcut şi viermii de lumină albă i se încolăceau în jurul gleznelor.

– Dean, activează modulul în clipa-n care-a intrat.

– Da, domnule.

Mâna mai lunecă puţin. Skibbow începu să schelălăie ca un animal. Will îl lovi cu violenţă în cotul stâng. Scântei ca nişte artificii suiau pe carabină la fiecare izbitură, de parcă ar fi fost cremene şi amnar.

– Intră, nenorocitule! urlă un paznic aproape vineţiu de efort, cu chipul contorsionat ca o mască de cauciuc.

Gerald Skibbow cedă şi braţul pe care-l lovise Will îşi pierdu în cele din urmă priza. Căzu pe fundul sarcofagului, icnind sonor prin gura deschisă. Ralph zbieră sub şocul vibraţiei care-i fu transmisă în sus prin picioarele încercate de crampe. Capacul curb al modulului începu să gliseze, închizându-se, şi el îşi îndoi genunchii cu disperare, ridicând picioarele ca să se ferească.

– Nu! răcni Skibbow.

Începuse să strălucească precum o hologramă şi culori de curcubeu sclipeau puternic în penumbra din compartiment. Glasul îi fu întrerupt când capacul se închise cu un clic mecanic satisfăcător. Se auzi bufnetul înfundat al unui pumn care lovi compozitul.

– Unde pizda mă-sii-i tau-zero? făcu Will. Unde-i?

Capacul modulului nu se modificase; nu se zărea nici urmă a efectului de câmp negru. Dinăuntru, Skibbow bubuia cu disperarea unui om îngropat de viu.

– I-activat! strigă Dean răguşit de la panoul de comandă al operatorului. Hristoase, i-activat, consumă energie!

Ralph se holbă disperat la sarcofag. „Porneşte, se rugă el în gând, porneşte-n morţii mă-tii, porneşte-odată. Jenny a murit pentru asta.”

– Porneşte, căcatule! urlă Will.

Gerald Skibbow încetă să mai lovească din interiorul modulului. Un vid negru se dilată peste capac.

Will icni prelung, epuizat.

Ralph îşi dădu seama că se ţinea agăţat, stors de puteri, de o traversă. Adevărata spaimă fusese că Gerald Skibbow va evada.

– Spune-i căpitanului că suntem gata, rosti el cu glas stins. Vreau să-l ducem cât mai rapid la Ombey.

20

Orizontul de evenimente din jurul *Răzbunării lui Villeneuve* se dizolvă în clipa în care nava stelară se extinse la mărimea ei completă de patruzeci şi opt de metri. Vântul solar şi lumina slabă dinspre soarele îndepărtat al Noii Californii căzură pe blindajul din siliciu negru. Senzori pe rază scurtă glisară cu animozitate lină afară din compartimentele în care se retrăgeau în timpul saltului, tumori metalice negre, incrustate cu lentile circulare de oglinzi aurii. Scanară un volum de spaţiu cu raza de cinci sute de kilometri, căutând flămând o formă specifică.

Fluxurile de date de la senzori scânteiară prin mintea lui Erick Thakrar într-un limbaj simbolic rigid scris în lumină monocromă. Cursoare goniră prin displayurile ce se reconfigurau constant în mod vast şi se opriră asupra unui set explicit de valori, aidoma unor vulturi sculptaţi în fotoni. Datele legate de radiaţii, masă şi laser se potriveau perfect în definiţia parametrilor lor.

Krystal Moon se materializă din fractalii binari pâlpâitori la două sute şaizeci de kilometri depărtare. O navă de marfă interplanetară, lungă de optzeci de metri, cu o capsulă cilindrică de susţinere biotică la un capăt, iar rezervoarele învelite în foiţă de argint şi tubul roşu-închis al propulsiei de fuziune adunate în capătul opus. Panourile de termopurjare formau un guler încreţit pe exteriorul punţii de inginerie-ambient, imediat sub capsula de susţinere biotică; antene de comunicaţii se profilau în exterior dintr-un turn din traverse din partea sa frontală. Porţiunea mediană a navei era un schelet hexagonal care susţinea cinci inele de module standard pentru marfă; unele dintre ele erau conectate la puntea ambientală prin cabluri şi tuburi groase.

O văpaie subţire lungă de douăzeci şi cinci de metri de plasmă albastră ceţoasă ardea constant din tubul de fuziune, accelerând pe *Krystal Moon* cu o şaizecime de *g.* Nava plecase de la asteroidul Tehama cu cinci zile în urmă cu o încărcătură de echipamente industriale şi generatoare de microfuziune, îndreptându-se către colonia asteroidală Ukiah din centura asteroidală exterioară Dana, care avea orbita dincolo de giganta gazoasă Sacramento. Dintre cele trei centuri asteroidale ale stelei, Dana era cel mai puţin populată; traficul la o distanţă atât de mare era rarefiat. Unica legătură a lui *Krystal Moon* cu

civilizaţia (şi protecţia asigurată de Marină) o reprezenta fasciculul de comunicaţii prin microunde, focalizat pe Ukiah, la trei sute douăzeci de milioane de kilometri depărtare.

Nanonicele neurale ale lui Erick anunţară încheierea fixării pe configuraţie. Bărbatul comandă declanşarea laserelor cu raze X.

La două sute cincizeci de kilometri depărtare, antenele de microunde ale lui *Krystal Moon* explodară într-o volbură de fulgi din aluminiu. O cicatrice lungă şi maronie apăru pe partea frontală a blindajului capsulei de susţinere biotică.

„Dumnezeule, sper că-n cabina de dedesubt nu era nimeni!”

Erick încercă să-şi alunge gândul acela în fundul minţii. Abaterea de la rolul pe care-l juca, fie şi numai pentru un moment, îl putea costa cu uşurinţă viaţa. Era un lucru pe care i-l repetaseră de suficiente ori la Academie. În nanonicele lui neurale exista încărcat până şi un program de coerenţă comportamentală, care să depisteze orice reacţii nepotrivite. Totuşi, grimasele şi icnetele bruşte puteau fi la fel de acuzatoare.

Răzbunarea lui Villeneuve îşi declanşă propulsia de fuziune şi acceleră cu 5,5 *g* spre nava de marfă avariată. Erick expedie alte două salve din tunul cu raze X, ţintind tubul de fuziune al lui *Krystal Moon.* Flacăra de propulsie a navei dispăru. Fluidul de răcire ţâşni printr-o spărtură a carcasei, ascunsă undeva în umbrele negre de pe partea opusă soarelui; fântâna arteziană avu culoarea albastru-cenuşiu fluorescent când apăru ca un jet de după navă.

– Bravo, Erick, comentă André Duchamp.

Avea încărcat al doilea program de control al focului în propriile sale nanonice neurale. Dacă cel mai recent membru al echipajului n-ar fi tras, i-ar fi putut prelua misiunea în câteva milisecunde. În ciuda comportării lui Erick în barul Catalina, André avea o unică îndoială sâcâitoare. La urma urmelor, O’Flaherty era unul de-al lor – dintr-un punct de vedere şi eliminarea lui nu necesita cine ştie ce scrupule indiferent cine ai fi fost; pe de altă parte, deschiderea focului asupra unei nave civile neînarmate… „Ţi-ai câştigat locul la bord”, gândi André. Îşi anulă programul de control al focului.

Răzbunarea lui Villeneuve se afla la o sută douăzeci de kilometri de *Krystal Moon,* când André întoarse nava şi începu decelerarea. Uşile hangarului porniră să gliseze, deschizându-se. El începu să fluiere sub apăsarea forţei *g* masive.

Avea tot dreptul să fie mulţumit. Deşi fusese un salt interplanetar minuscul, două sute şaizeci de kilometri reprezenta o distanţă de separare excelentă. După ce plecase de la Tehama, *Răzbunarea lui Villeneuve* stătuse pe orbită în jurul lui Sacramento. Îşi extinsese toţi senzorii, focalizându-i pe traiectoria cumpărată de la Lance Coulson, până ce găsise dâra slabă a evacuării lui *Krystal Moon.* Deoarece avea poziţia şi acceleraţia ei exactă în timp real, totul se rezuma doar la crearea unor coordonate de salt.

Două sute şaizeci de kilometri – nici şoimii-de-vid nu izbuteau o asemenea precizie.

Panourile de termopurjare rămaseră în interiorul carcasei din siliciu monolegat când *Răzbunarea lui Villeneuve* se apropie de *Krystal Moon.* Nodurile de salt erau complet încărcate; André era precaut, poate că avea să fie necesar să plece în grabă. Se mai întâmplase: şoimi-de-vid în mod stealth care pândeau în aşteptare sau puşcaşi din Marina Confederaţiei ascunşi în containerele din cale. El însă nu păţise aşa ceva.

– Bev, baleiere senzorială activă a ţintei, te rog, ordonă André.

– Da, căpitane, încuviinţă Bev Lennon.

Senzorii de luptă expediară degete de radiaţii interogative pentru a testa *Krystal Moon.*

Lancea strălucitoare de foc de fuziune din partea posterioară a *Răzbunării lui Villeneuve* se reduse la nivelul unei bule minuscule de heliu radiant, agăţată de duza tubului. *Krystal Moon* se găsea la şase kilometri depărtare, vibrând încetişor din cauza impulsului transmis de fluidul de răcire evacuat. Propulsoare se aprinseră în jurul compartimentelor posterioare, încercând să compenseze şi să stabilizeze.

Rachetele ionice ale *Răzbunării lui Villeneuve* declanşară, apropiind lent nava stelară masivă de prada ei cu dificultăţi de mişcare. Brendon scoase din hangar vehiculul de servicii multifuncţionale şi porni spre *Krystal Moon.* În urma sa, una dintre uşile compartimentului-cală basculă lent în sus.

– Haide, Brendon, murmură André nerăbdător, privind micul vehicul auxiliar care traversa spaţiul dintre cele două nave în vârful jetului de evacuare galben-strălucitor al rachetei chimice.

Peste douăsprezece minute, controlul de trafic Ukiah avea să ştie că legătura de comunicaţii fusese întreruptă; birocraţii urmau să aibă nevoie de alte câteva minute până să reacţioneze,

după care senzorii ar fi examinat traiectoria lui *Krystal Moon.* Aveau să vadă că propulsia de fuziune a navei fusese decuplată şi că nu exista niciun semnal de alarmă. Iar asta nu putea să însemne decât un singur lucru. Marina urma să fie alertată şi, dacă *Răzbunarea lui Villeneuve* era cu adevărat ghinionistă, un şoim-de-vid de patrulare avea să vină în investigare. André dispunea de maximum douăzeci de minute în care să execute raidul.

– Este curată – raportă Bev –, totuşi echipajul trebuie să fi supravieţuit la prima lovitură de laser X – detectez emisii electronice din capsula de susţinere biotică. Calculatoarele de zbor sunt încă active.

– Au suprimat semnalul de alarmă, rosti André. Asta a fost o mişcare inteligentă din partea lor, au înţeles că le putem tăia conserva-n două ca să amuţim orice strigăt de ajutor. Poate că vor fi cooperanţi.

Datavizà calculatorului de zbor să deschidă un canal internave.

Erick auzi cum şuieratul de electricitate statică umplu puntea slab iluminată, când fu activată coloana AV. Urmă o serie de piuituri muzicale, apoi plânsul distinct al unui copil. O văzu pe Madeleine Collum ridicând capul de pe cuşeta de acceleraţie şi întorcându-l în direcţia consolei de comunicaţii. Umbre albastre şi roşii licăreau peste craniul ei ras.

– *Krystal Moon,* autentifică imediat contactul, rosti André.

– Să autentific? răcni din coloana AV glasul răguşit al unui bărbat mânios. Animal idiot, mi-ai omorât doi oameni din echipaj! Arşi! Tina avea cincisprezece ani!

Nanonicele neurale ale lui Erick opriră focul care-i clocoti în ochi. O fată de cincisprezece ani… Doamne Dumnezeule Atotputernic! Navele interplanetare erau adesea afaceri de familie, din echipajele cărora făceau parte verişori şi fraţi.

– Decuplaţi încuietorile de la containerele DK-30-91 şi DL-30-07, rosti André de parcă nu auzise nimic. Asta-i tot ce ne interesează.

– Du-te-n mă-ta!

– *Englezoiule,* oricum le tăiem noi, ca să le luăm, iar dac-o s-o facem, o să tăiem şi capsula. O să vă deschid carcasa la fel ca pe staniolul unei raţii alimentare liofilizate.

Senzorii de luptă îi arătau lui Erick că VSM-ul se afla la două

sute de metri de *Krystal Moon.* Desmond Lafoe fixase deja tăietoare laser de braţele-robot ale aparatului; braţele albe şi subţiri derulau un test de articulaţii pre-programat. *Răzbunarea lui Villeneuve* înainta greoi după vehiculul auxiliar mic şi agil; acum îi mai despărţeau doar trei kilometri.

– Trebuie să ne gândim, spuse glasul.

– Tati! plânse glasul de fetiţă din fundal. Tati, fă-i să plece!

O femeie îi şuieră să tacă, părând speriată.

– N-ai la ce să te gândeşti, zise André. Fă-o!

Canalul amuţi.

– Ticăloşii, murmură André. Erick, mai trage-o salvă-n capsulă.

– Dacă-i omorâm acum, n-or să mai poată decupla containerele.

André se strâmbă posac.

– Sperie-i, nu-i omorî.

Erick activă unul dintre laserele navei stelare; era conceput pentru interceptări de la distanţă mică, ultimul nivel defensiv împotriva viespilor de luptă. Puternic şi foarte precis. Reduse nivelul energetic la cinci la sută şi-l aţinti asupra părţii frontale a capsulei de susţinere biotică. Raza infraroşie decupă un cerc de patruzeci de centimetri din carcasa acoperită cu spumă. O trâmbă subţire de gaze ţâşni prin deschizătură.

André pufni nemulţumit faţă de ceea ce considera o dovadă de timiditate din partea lui Erick şi redeschise canalul internave.

– Decuplaţi containerele.

Nu urmă niciun răspuns. Erick nu mai putea auzi fata.

Brendon pilotă VSM-ul în jurul cercurilor de containere de marfă ca nişte butoaie ce încingeau porţiunea mediană a lui *Krystal Moon.* Găsi primul container cu generatoare de microfuziune şi focaliză pe el videocamerele externe ale VSM-ului. Clemele de fixare ale suportului erau închise ferm cu buloane. Suspinând cu regret faţă de timpul şi eforturile necesare pentru eliberarea containerului prin tăiere, bărbatul activă blocarea de altitudine a VSM-ului, menţinându-şi poziţia deasupra containerului, apoi dataviză calculatorului extinderea braţului manipulator. Picături de metal topit ţâşniră din locurile unde laserul tăietor reteză clemele, un roi de micrometeoriţi care strălucea ca şi când ar fi atins o atmosferă planetară.

– Se-ntâmplă ceva, raportă Bev.

Senzorii electronici îi arătau că în capsula de susţinere biotică

a lui *Krystal Moon* înviau circuite energetice. Atmosfera continua să scape prin gaura făcută de laser.

– Hei…

O porţiune circulară din blindaj explodă. În mod reflex, mintea lui Erick direcţionă laserele cu raze X către gaura lăsată de placa boţită de metal care se rostogolea spre stele. Prin deschiderea aceea ieşi un vehicul mic, suind pe un stâlp de foc. Îl recunoscu instantaneu: o navetă de salvare.

Era un con înalt de cinci metri şi cu diametrul bazei de patru metri, cu un tor de echipamente şi rezervoare în jurul vârfului. Spuma protectoare argintiu-mat reflecta distorsionat scânteierile stelelor. Naveta de salvare putea să asigure supravieţuirea a şase persoane timp de o lună în spaţiul cosmic sau, abandonând torul de echipamente, să asolizeze pe o planetă terracompatibilă. Mai ieftin decât să ai module tau-zero pentru toţi membrii echipajului şi la fel de sigur, ţinând seama de faptul că nava-mamă opera doar în interiorul sistemelor stelare locuite.

– *Merde,* acum va trebui să tăiem cu laserul toate clemele! se plânse André.

Brendon retezase deja jumătate din cele de la primul container. Potrivit graficului temporal, mai dispuneau de nouă minute. Aveau să fie foarte la limită.

– Erick, distruge nenorocita aia de navetă de salvare.

– Nu, răspunse calm Erick.

Naveta încetase să mai accelereze. Racheta cu combustibil solid pe care o folosise fu abandonată.

– Ţi-am dat un ordin.

– Pirateria este una, dar nu particip la masacre. În naveta aia sunt copii.

– Are dreptate, André, rosti Madeleine.

– *Merde!* Bine, însă imediat ce Brendon a eliberat containerele alea, vreau ca *Krystal Moon* să fie vaporizată. Nemernicul ăla de căpitan ne-a pus capetele pe eşafod, sfidându-ne. Vreau să-l ruinez!

– Bine, căpitane, rosti Erick.

„Tipic”, gândi el, „noi putem ataca, trăgând fără probleme cu laserele, dar, dacă cineva ne răspunde tot prin forţă, este *necinstit.* Când ne-ntoarcem în Seninătate, voi avea o mare satisfacţie neprofesională asigurându-mă că André Duchamp va fi internat pe o colonie-penitenciar.”

Terminară cu patruzeci şi cinci de secunde înainte de ora-limită. Brendon eliberă ambele containere şi le manevră în cala deschisă a *Răzbunării lui Villeneuve.* Laserele cu raze X începură să lovească în *Krystal Moon,* în clipa în care VSM-ul andocă pe propriul său suport, pentru a fi tras în compartimentul hangar. Celelalte containere de marfă fură deschise şi-şi revărsară în vid conţinutul distrus. Traverse structurale se topiră, contorsionându-se ca şi cum ar fi fost mestecate. Rezervoarele fură perforate şi creară un nor uriaş de vapori care răbufni către exterior, cu franjurii externi învolburându-se spre naveta de salvare ce se îndepărta.

Uşa hangarului navei stelare glisă, închizându-se. Senzorii de luptă se retraseră în carcasa sinistră. Un orizont de evenimente apăru în jurul *Răzbunării lui Villeneuve.* Nava stelară se micşoră. Dispăru.

Plutind singură prin nebuloasa de fragmente îngheţate de vid, naveta de salvare emise un imperturbabil ţipăt de ajutor electromagnetic.

* * *

Vestea se răspândise înainte ca *Lady Macbeth* să fi andocat la spaţioportul Seninătăţii. Joshua dăduse lovitura. La chiar prima lui cursă pe Norfolk, pentru Dumnezeu! Cum dracu' face? Ceva-i tare bizar la tipu-ăsta. Băftosul naibii!

Joshua îşi conduse echipajul în Barul Harkey's, care era ticsit. Formaţia intonă un bun-sosit marţial, cu trompete răsunătoare; patru chelneriţe se suiră pe barul pătat de bere, cu fustele negre scurte lăsându-i pe toţi clienţii să le vadă chiloţeii (sau nu, într-un caz); echipaje şi grupuri de lucrători din spaţioport fluierară, ovaţionară şi răcniră. O masă lungă era încărcată cu sticle de vin şi şampanie în frapiere cu gheaţă; Harkey însuşi zâmbea larg, aşezat într-un capăt. Toţi tăcură. Joshua privi încet de jur împrejur, şi pe chip îi înflori un rânjet uriaş de încântare. Probabil că asta vedea zilnic Alastair al II-lea de pe tronul lui. Era fabulos!

– Vreţi un discurs?

– NU!

Braţul lui se roti larg spre Harkey. După aceea tânărul se plecă adânc, încântat de teatralitate.

– Atunci – să se deschidă sticlele!

Lumea năvăli către masă, şi conversaţia irumpse într-atât de sonor, încât îl acoperi până şi pe Warlow, de parcă cineva ar fi

comutat un grup de coloane AV, formaţia începu să cânte şi chelneriţele se luptară cu dopurile. Joshua îl împinse spre Ashly pe Gideon Kavanagh, care era năucit şi-l privea cu veneraţie, şi înhăţă câteva pahare de pe masă. Fu sărutat de foarte multe ori în drum către separeul din colţ, unde aşteptau Barrington Grier şi Roland Frampton. Îşi încărcă în nanonicele neurale imaginile vizuale şi numele a trei dintre fete, pentru referinţe viitoare.

Roland se ridica în picioare, afişând la răstimpuri un surâs uşor temător, în mod evident îngrijorat de volumul exact al transportului – el semnase un contract prin care se obliga să-l cumpere pe tot. Cu toate acestea, îi strânse mâna cu căldură lui Joshua.

– M-am gândit că-i mai bine să vin aici, îi spuse amuzat. Ai fi avut nevoie de câteva zile să ajungi până la birourile mele. În Seninătate se vorbeşte acum numai despre tine.

– Serios?

Barrington îl bătu pe umăr şi se aşezară toţi.

– Fata aia – Kelly – întreba de tine, spuse Barrington.

– Mda…

Joshua se foi. „Kelly Tirrel”, îi afişară nanonicele neurale, „reporter la corporaţia de ştiri Collins.”

– Ah, da. Ce mai face?

– Mie mi se pare destul de bună. În ultima vreme, apare des pe post. Prezintă ştirile dimineţii pentru Collins de trei ori pe săptămână.

– Bun. Bravo. Mă bucur s-aud asta.

Joshua scoase o sticluţă de Lacrimile Norfolk din buzunarul interior al jachetei galben-aurii pe care o purta peste uniforma-combinezon.

Roland rămase cu privirile aţintite asupra ei, ca şi cum ar fi zărit o cobră.

– Acesta este buchetul Cricklade, rosti nepăsător Joshua.

Aşeză cele trei pahare pe masa lor şi răsuci încetişor dopul sticlei.

– Eu l-am gustat. Unul dintre cele mai bune de pe planetă. Îl îmbuteliază în comitatul Stoke.

Lichidul limpede curse din sticla în formă de pară.

Toţi ridicară câte un pahar, iar Roland îl studie pe al său în lumina galbenă provenită dinspre pereţi.

– Noroc! rosti Joshua şi bău.

Un dragon îşi suflă focul diabolic în pântecele său.

Roland Frampton sorbi cu delicateţe.

– Hristoase, este perfect! Se uită la Joshua: Cât ai adus? Umblă vorba…

Joshua oferi un spectacol întreg până scoase inventarul. Era o foaie de hârtie elegant tipărită, având în partea de jos semnătura stilată a lui Grant Kavanagh cu cerneală neagră.

– Trei mii de lăzi! chiţăi Roland cu ochii ieşiţi din orbite.

Barrington îl privi întrebător pe Joshua, apoi luă inventarul din mâinile lui Roland.

– Să dea dracii… murmură el.

Roland îşi tampona fruntea cu o batistă din mătase.

– E minunat… Da, minunat… Dar nu mă aşteptam la o cantitate aşa mare. Nu-i niciun reproş personal, atât doar că de obicei căpitanii aflaţi la prima cursă nu se-ntorc cu atâta marfă. Trebuie să fac unele aranjamente… banca… Va dura.

– Bineînţeles.

– O s-aştepţi? întrebă Roland nerăbdător.

– Ai fost foarte amabil cu mine când am început. De aceea cred c-o s-aştept două zile.

Palma lui Roland reteză aerul şi sfârşi prin a se încleşta în pumn deasupra mesei. Determinarea îi readusese în mod vizibil vechea scânteie.

– Perfect, în treizeci de ore o să-ţi aduc un contract de la Banca Joviană. N-o să uit asta, Joshua. Iar într-o bună zi aş vrea să ştiu cum ai procedat.

– Poate…

Roland îşi goli paharul dintr-o sorbitură şi se ridică.

– Treizeci de ore!

– Excelent! Dacă nu mă găseşti, dă-l cuiva din echipaj. Mă aştept ca pe ei să-i găseşti tot aici.

Joshua îl privi pe bătrân croindu-şi drum prin mulţimea gălăgioasă.

– A fost frumos din partea ta, comentă Barrington. Dacă te-ai fi dus la un lanţ mare de distribuţie comercială, ai fi putut obţine banii pe loc.

Joshua îi aruncă un zâmbet şi atinseră paharele.

– Cum am zis, el mi-a oferit o şansă când aveam mare nevoie.

– Roland Frampton n-are nevoie să-i oferi şanse. El considerase că-ţi făcuse o favoare, fiind de acord să-ţi cumpere

marfa. Căpitanii aflaţi la primele curse pe Norfolk sunt norocoşi dacă se-ntorc cu două sute de lăzi.

– Da, am auzit şi eu chestia asta.

– Acum te-ai întors cu un transport a cărui valoare este de cinci ori mai mare decât toată afacerea lui. Nouă o să ne spui cum ai procedat?

– Nu.

– Nici nu m-aşteptam. Nu ştiu ce calităţi ai, da’ să fiu al naibii dacă nu-mi pare rău că n-am acţiuni la tine.

Tânărul îşi termină paharul şi-i azvârli lui Barrington un zâmbet afurisit. Îi întinse sticluţa de Lacrimile Norfolk.

– Poftim, cu complimentele mele!

– Nu mai stai? Petrecerea-i pentru tine.

Joshua privi în jur. Warlow era în mijlocul unui grup de fete; toate chicoteau şi o priveau pe una dintre ele care era aşezată pe antebraţul lui perfect întins, cu picioarele legănându-se mult deasupra podelei. Ashly era tolănit într-un separeu, de asemenea înconjurat de fete care-l hrăneau cu bucăţele minuscule de fructe de mare albe de pe un platou. Pe ceilalţi nici măcar nu-i putea zări.

– Nu, zise el. Am o-ntâlnire.

– Trebuie să fie o femeie dată naibii.

– Aşa-i.

* * *

Isakore era ancorată acolo unde o lăsaseră, cu prova înfiptă în malul mocirlos, cu copastia camuflată de privirile întâmplătoare graţie unui stejar-vişin uriaş care atârna peste râu, cu ramurile inferioare adâncite în apă.

Când îi zări forma, locotenentul Murphy Hewlett lăsă să-i scape realmente un scâncet de uşurare. Implanturile sale retinale fuseseră comutate pe infraroşu după apusul soarelui. Ambarcaţiunea pescărească era un contur roz-somon distorsionat de petele burgund mai întunecate ale frunzelor arborelui, ca şi cum ar fi fost pitită îndărătul unei cascade solidificate.

Nu se aşteptase s-o mai găsească acolo. Misiunea aceasta nu avea un sfârşit cuantificabil. În dormitoarele unităţii, colegii îi tratau numele ca pe o glumă. Legea lui Murphy: dacă ceva poate merge prost, va merge prost. Şi aşa se întâmplase, de data asta mai rău ca oricând.

Erau atacaţi încontinuu de cinci ore. Fulgere globulare albe ţâşneau dintre copaci fără avertisment. Siluete pândeau, pe jumătate întrezărite, în junglă, mergând în paralel cu ei, neslăbindu-i nicio clipă. Siluete care nu erau întotdeauna umane. De şapte ori fuseseră nevoiţi să recurgă la carabinele PIT pentru şabloane baleiatoare de ardere, sfârtecând jungla cu lame de energie invizibile, pentru ca apoi să mărşăluiască mai departe prin rădăcinile de liane fumegătoare şi cenuşa înecăcioasă.

Toţi patru erau răniţi într-o măsură mai mare sau mai mică. Nimic nu părea să mai stingă focul alb odată ce lovea carnea. Murphy şchiopăta rău, cu genunchiul drept încapsulat de un pachet nanonic medical, mâna stângă îi era complet inutilizabilă şi nu era nici măcar sigur că pachetul îi putea salva degetele. Îl îngrijora însă cel mai mult Niels Regehr, care recepţionase un fulger globular drept în faţă. Nu mai avea nici ochi, nici nas, şi doar senzorii costumului îi îngăduiau să vadă pe unde mergea acum, datavizându-şi imaginile direct în nanonicele lui neurale. Totuşi, nici chiar blocajele împotriva durerilor oferite de nanonicele neurale şi infuzia constantă de endocrine nu-i puteau opri crizele de halucinaţii şi dezorientări. Zbiera întruna ca *ei* să plece şi să-l lase-n pace, purta conversaţii cu entităţi nevăzute, ba şi cita din rugăciuni.

Murphy îi ordonase s-o escorteze pe prizoniera lor şi abia se putea descurca. Ea spunea că se numea Jacqueline Couteur – o femeie de vârstă mijlocie, micuţă, supraponderală, cu păr grizonant, îmbrăcată în blugi şi cămaşă groasă de bumbac. Putea lovi cu pumnul mai puternic decât oricare dintre puşcaşii marini amplificaţi (Louis Beith avea un braţ rupt care dovedea asta), era mai rezistentă decât ei şi putea aplica trucul de bruiaj electronic asupra blocurilor din costumele lor, dacă n-o înghionteau cu puştile Bradfield de calibru mare cu proiectile chimice.

O capturaseră la zece minute după ultimul contact cu Jenny Harris. Atunci lăsaseră şi caii să plece. Animalele intraseră în panică, când globuri de foc alb se revărsaseră din cer într-un spectacol amăgitor de maiestuos de artificii boreale.

Ceva produse un zgomot alunecător în jungla roşu-neagră din dreapta lui Murphy. Garrett Tucci trase cu Bradfield, lovind vegetaţia cu gloanţe explozive. Murphy întrezări pentru o frântură de-o clipă o siluetă roşie, luminoasă, care alerga; era fie un bărbat cu o mantie termică larg deschisă, fie un liliac gigantic

care se deplasa pe picioarele posterioare.

– Implanturile astea-s varză, mormăi el în barbă.

Verifică rezerva energetică a carabinei PIT. Ajunsese la ultima celulă de putere industrială: doisprezece la sută.

– Niels, Garrett, duceţi prizonierul pe barcă şi porniţi motorul. Louis, noi doi băgăm un şablon baleiator de ardere. S-ar putea să ne-asigure timpul de care-avem nevoie.

– Da, domnule.

Murphy simţea o mândrie imensă faţă de echipa micuţă. Nimeni nu s-ar fi putut descurca mai bine, ei erau cei mai buni, crema cremei! Şi erau oamenii lui.

Trase aer în piept şi ridică din nou carabina PIT. Niels vârâse ţeava lui Bradfield în spatele lui Jacqueline Couteur, împingând-o către ambarcaţiune. Brusc Murphy îşi dădu seama că femeia putea să vadă la fel de bine ca ei pe întuneric. Nu mai conta acum. Unul dintre misterele mărunte ale zilei…

Carabina PIT trase, cu ţeava orientată de nanonicele lui neurale. Flăcări se ridicară în faţă, sărind de la un arbore la altul, incinerând crenguţele şi muşcând adânc din ramurile mai mari. Lianele se învăpăiară şi scânteiară ca nişte cabluri electrice scurtcircuitate, legănându-se în arcuri scurte înainte de a cădea pe sol şi a se zvârcoli feroce, sâsâind şi şuierând. Un talaz solid de căldură se rostogoli în jurul său, descărcat în pământ de stratul de dispersie al costumului. Fum i se ridică din picioare. Pachetul nanonic medical din jurul genunchiului îi datavizӑ un avertisment de supraîncărcare termică.

– Haide, locotenente! strigă Garrett.

Prin pârâiturile puternice ale flăcărilor, Murphy putea să audă duduitul familiar al motorului lui *Isakore.* Senzorii optici posteriori ai costumului îi arătau că barca se retrăgea de sub stejarul-vişin, cu apa spumegând feroce în jurul pupei.

– Bagă mare! îi spuse Murphy lui Louis.

Se întoarseră amândoi şi porniră în goană spre *Isakore.* Murphy pur şi simplu *simţi* spoturi de ţintire plimbându-i-se pe spinare.

„N-o să scăpăm niciodată, în niciun caz din chestia asta."

În urma lor, văpăile se înălţau la treizeci de metri în noapte. *Isakore* se degajase complet de sub stejarul-vişin. Niels era aplecat peste parapet, cu mâna întinsă. Pachetul nanonic medical cu nuanţă verzuie care-i acoperea faţa ca o lipitoare

semăna cu un neg gigantic şi grotesc.

Apa plescăi în jurul bocancilor lui Murphy. O dată fu cât pe aici să alunece pe mâl şi pe frunzele încâlcite ale crinilor-de-zăpadă. Apoi însă se prinse de marginea ambarcaţiunii din lemn şi se trase în sus, pe punte.

– Să-mi bag picioarele dacă n-am scăpat! Râdea incontrolabil, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji: Chiar am scăpat, să fiu al naibii!

Îşi smulse casca-cochilie şi rămase întins pe spate, privind focul. O porţiune de junglă lungă de patru sute de metri era incendiată şi repezea scântei oranj către cerul negru aflat mult deasupra.

Apa impenetrabilă a lui Zamjan tremură cu reflecţii oranj prelungi. Garrett întorcea ambarcaţiunea, orientându-i prova în aval.

– Ce-i cu echipa Kulu? întrebă Louis.

Îşi scosese şi el casca-cochilie, arătându-şi chipul care strălucea de sudoare. Gâfâia întretăiat.

– Cred că ce-am auzit noi după-amiază a fost un bang sonic, spuse Murphy ridicând glasul ca să fie auzit peste trosnetele incendiului. Afurisiţii ăia de Kulu sunt mereu c-un pas înaintea tuturor.

– Sunt moi, aia-i! strigă Garrett din timonerie. Nu pot rezista la presiune. Noi putem! Noi suntem puşcaşii marini care futem tot ce mişcă-n Confederaţia asta de căcat!

Răcni asurzitor.

Murphy îi răspunse printr-un rânjet larg; oboseala îi istovea fiecare fibră musculară. Folosise aproape constant muşchii amplificaţi, ceea ce însemna că trebuia să se asigure că va consuma multe raţii bogate în proteine pentru a-şi recâştiga nivelurile de energie cuvenite. Îşi încărcă o însemnare în nanonicele neurale.

Blocul lui comunicator piui pentru prima dată în ultimele cinci ore; datavizarea îl anunţa că se deschisese un canal spre satelitul SPIEL al Marinei.

– Să fiu al dracu’, mormăi Murphy şi datavizǎ blocului. Dumneavoastră sunteţi, domnule?

– Hristoase, Murphy! răbufni în mintea sa datavizarea lui Kelven Solanki. Ce se-ntâmplă?

– Mici probleme, domnule. Nimic ce nu putem rezolva. Suntem acum din nou pe barcă şi-am pornit în aval.

Louis începu să râdă şi se lăsă să cadă pe spate pe punte.

– Echipa Kulu a fost evacuată, îl anunţă Kelven. Tot personalul ambasadei lor a plecat în seara asta, în *Elwan.* Ralph Hiltch m-a apelat de pe orbită, ca să-mi spună că-n avionul spaţial nu mai era loc suficient ca să vă ia şi pe voi.

Murphy simţi o furie uriaşă înapoia cuvintelor calme ale locotenentului-comandor.

– Nu contează, domnule; v-am obţinut un prizonier.

– Fantastic! Un sechestrat?

Murphy privi peste umăr. Jacqueline Couteur stătea pe punte, cu spatele la timonerie. Femeia îi aruncă o căutătură împietrită.

– Aşa cred, domnule, poate să interfereze cu electronica noastră, dacă-i dăm cea mai mică şansă. Trebuie supravegheată constant.

– Perfect, când crezi c-o poţi aduce…

Datavizarea lui Kelven dispăru sub un torent de paraziţi. Blocul comunicator raportă pierderea canalului.

Murphy îşi luă carabina PIT şi o îndreptă către Jacqueline Couteur.

– Tu ai făcut asta?

Ea strânse din umeri.

– Nu.

Murphy se uită iarăşi la focul de pe mal. Se afla acum la o jumătate de kilometru depărtare. Siluete se deplasau pe locul unde fusese ancorată *Isakore.* Stejarul-vişin mare continua să stea în picioare, intact, o siluetă neagră pe fundalul cortinei de flăcări.

– De-acolo ne pot afecta electronicele?

– Puţin ne pasă de electronicele voastre, replică ea. În lumea noastră nu există chestii de-astea.

– Tu vorbeşti cu ei?

– Nu.

– Domnule! urlă Garrett.

Murphy se roti. Cei de pe mal stăteau într-un cerc, ţinându-se de mâini. Un glob mare de foc alb apăru din mijlocul lor, aparent din sol, sui deasupra capetelor lor şi ţâşni peste râu.

– Jos! zbieră Murphy.

Fulgerul globular sclipi pe deasupra capului său, stârnind un curent teribil şi aducând o falsă lumină de zori. Murphy încleştă dinţii, anticipând impactul, durerea care avea să-i vaporizeze

picioarele sau şira spinării. Dindărătul timoneriei se auzi un *BUUUM* răsunător, ambarcaţiunea se legănă violent, şi lumina se stinse.

– Căcat… căcat…

Garrett plângea.

– Ce-i? întrebă Murphy şi se ridică în picioare.

Structura cubică din lemn dinapoia timoneriei era o ruină fumegătoare. Scânduri rupte cu margini carbonizate erau îndreptate spre cer. Generatorul de microfuziune pe care-l conţinuse era o masă haotică de metal mătuit de căldură şi plastic topit care picura.

– Cu timpul, veţi veni la noi, rosti calm Jacqueline Couteur care nu se clintise din locul unde stătea aşezată pe punte. Noi nu ne grăbim.

Isakore pluti după un cot al râului, cu apa clipocindu-i leneş în jurul cocii, iar incendiul dispăru din vedere. Noaptea şi tăcerea se pogorâră peste ambarcaţiune, un neant mai absolut decât vidul.

* * *

Ione purta o rochie din văl de mătase în culori albastre şi verzi bogate. O singură fâşie de ţesătură, care îi era lipită de trunchi, pentru ca după aceea să se evazeze şi desfacă într-o fustă lungă, se despica în jurul gâtului ei şi producea doi ciucuri de forma unor panglici care-i coborau de pe umeri. Părul gelat era ridicat în vârful capului şi menţinut la ceafă printr-o broşă superbă în formă de floare roşie, cu petalele subţiri ca foiţa sculptate dintr-o piatră exotică. Un lanţ lung din platină îi forma o pânză de păianjen în jurul gâtului.

Necazul cu atâta eleganţă, gândi Joshua, era faptul că o parte din el ar fi dorit doar să se holbeze la femeie, în vreme ce altă parte ar fi dorit să-i sfâşie rochia în zdrenţe, pentru a putea ajunge la trupul de dedesubt. Arăta realmente extraordinar.

Îşi trecu un deget pe sub gulerul propriului său smoching negru. Era prea strâns. Iar papionul nu era drept.

– Lasă-l în pace, rosti Ione sever.

– Dar…

– Lasă-l în pace. E foarte bine.

El îşi coborî mâna şi se uită plin de ură la uşa liftului. Îi însoţeau doi gardişti din Seninătate, astfel încât cabina părea extrem de aglomerată. Uşa se deschise la nivelul douăzeci şi cinci al blocului zgârie-stele StOuen, dezvăluind o recepţie mult

mai mică decât de obicei. Apartamentul lui Parris Vasilkovsky ocupa jumătate din etaj, iar cealaltă jumătate era rezervată birourilor şi camerelor pentru personal.

– Mulţumesc că ai venit cu mine, rosti Joshua când se opriră în faţa uşii apartamentului.

Simţea o agitaţie care i se acumula în adâncul stomacului. Momentul acesta era cel cu adevărat important. Iar Ione la braţul său ar fi trebuit să-l impresioneze pe Parris. Foarte puţine alte lucruri ar fi reuşit s-o facă.

– Vreau să fiu cu tine, murmură Ione.

El se aplecă s-o sărute.

Membrana musculară se deschise; Dominique stătea înapoia ei. Optase pentru o rochie neagră fără mâneci cu fustă lungă şi decolteu adânc, care nu ascundea mare lucru. Părul des şi bogat de culoarea mierii căpătase o vălurire uşoară şi i se curba în jurul umerilor. Buzele pline, roşu-aprins, se ridicară apreciativ când surprinse îmbrăţişarea.

Joshua îşi îndreptă ţinuta cu un aer vinovat, deşi ochii lui de obicei rătăcitori rămaseră aţintiţi asupra decolteului lui Dominique. O mulţime de amintiri porniră să i se deruleze prin minte fără vreun ajutor din partea nanonicelor neurale. Uitase cât de impresionantă era femeia.

– Ignoraţi-mă, rosti Dominique cu glas adânc şi răguşit. Ador iubirea tânără.

Ione chicoti.

– Bună seara, Dominique.

Cele două se sărutară scurt. Apoi fu rândul lui Joshua.

– Lasă-l, spuse Ione amuzată. Să nu te molipseşti cu cine ştie ce. Numai Dumnezeu ştie cu ce s-a ocupat pe Norfolk!

Dominique zâmbi larg şi-i dădu drumul tânărului.

– Crezi c-a fost băiat rău?

– El este Joshua; *ştiu* c-a fost băiat rău.

– Hei! protestă Joshua. A fost o călătorie strict de-afaceri.

Amândouă fetele izbucniră în râs. Dominique îi conduse în apartament. Joshua văzu că fusta ei era alcătuită din fâşii lungi care se îmbinau sus, tocmai deasupra şoldurilor. Fâşiile se legănau în timpul mersului, oferind imagini fugare ale picioarelor şi un slip alb foarte mulat.

Îşi opri un geamăt. În seara asta avea să-i fie oricum greu să se concentreze, nu mai era nevoie şi de asemenea distrageri.

Sala de mese avea două ferestre ovale prin care se zărea semiluna întunecată a lui Mirchusko – la sud de ecuator, două uriaşe vârtejuri albe de cicloane se ciocneau între ele într-o dramă care ţinea de şase zile. Plăci de sticlă colorată, scăldate în lumină caldă, acopereau pereţii de polip din podea până în plafon; linii fine, fumurii gravau animale pe suprafaţa lor. Majoritatea erau terestre – lei, gazele, elefanţi, şoimi –, deşi erau incluse şi câteva dintre cele mai spectaculoase specii xenoce non-inteligente. Liniile se mişcau cu viteză infinitezimală, făcând ca păsările să bată din aripi şi animalele să alerge; ciclurile lor durau ore. Mesele erau făcute din lemn halkett (nativ de pe Kulu), auriu-bogat şi cu granulaţie roşu-închis strălucitor. Trei candelabre vechi din argint erau dispuse la intervale egale în lungul lemnului lustruit, cu lumânări albe şi subţiri încununate de flăcărui.

La dineu participau şase persoane. Parris însuşi stătea în capul mesei, arătând elegant în smoching negru. Costumul oficial de seară i se potrivea, completându-i părul gri-argintiu creţ şi conferindu-i un aspect distins. În capul opus al mesei se afla Symone, actuala lui amantă, o femeie superbă de douăzeci şi opt de ani, ai cărei cromozomi modificaţi genetic produseseră o piele întunecată ca lemnul de nuc şi păr cu o nuanţă mai deschisă decât al lui Dominique, un contrast izbitor şi delicios. Era însărcinată în opt luni cu al treilea copil al lui Parris.

Joshua şi Dominique stăteau unul lângă celălalt pe o latură a mesei. Iar picioarele lungi ale lui Dominique se mişcaseră în sus şi în jos pe pantalonii tânărului pe toată durata mesei. El se străduise din răsputeri s-o ignore, însă zvâcnetele gurii sale îl trădaseră lui Ione şi, bănuia el, de asemenea lui Symone.

Vizavi de ei stăteau Ione şi Clement, fiul lui Parris. Acesta avea optsprezece ani şi nu dovedea tendinţa accentuată spre fapte reprobabile a surorii lui, ci era vesel şi discret. Şi arătos, gândi Ione, deşi nu în matriţa neprelucrată şi neşlefuită a lui Joshua; chipul lui tineresc era mai delicat, încadrat de păr blond, cârlionţat, identic cu al lui Parris. Revenise de la primul an de studii la o universitate de pe Kulu.

– Încă n-am fost pe Kulu, rosti Joshua în timp ce valetul în haină albă strângea farfurioarele de desert, ajutat de doi cimpicasnici.

– Nu te-au lăsat? întrebă Dominique cu voce maliţioasă şi

mieroasă.

– Comercianţii de pe Kulu formează un cartel strâns unit şi sunt greu de accesat.

– Mie-mi zici? mormăi Parris. Am avut nevoie de opt ani ca să pătrund pe piaţă cu ţesături de pe Oshanko; până atunci navele mele mergeau acolo goale ca să le încarce nanonicele. Asta costă…

– O să aştept până voi avea o cursă charter, spuse Joshua. Nu intenţionez să mă reped cu capu-nainte într-o asemenea organizaţie. Pe de altă parte mi-ar plăcea să merg acolo ca turist.

– Te-ai descurcat bine pe Norfolk, comentă Dominique privind cu ochi largi şi aparent inocenţi peste cupa ei de cristal plină cu şampanie.

– Hei, subtilă introducere! făcu el entuziasmat. Tocmai am intrat în subiect, este? Nici nu mi-am dat seama.

Femeia scoase limba la el.

– Ai scăpat uşor, Joshua, făcu Parris. Pe mine mă-mbătrânesc subtilităţile ei zilnice.

– Aş fi crezut că era îndeajuns de matură ca să fi plecat de-acum de acasă, zise tânărul.

– Cine ar lua-o?

– Asta aşa-i.

Dominique aruncă un ciorchine mic de struguri în tatăl ei.

Parris îl prinse nesigur şi izbucni în râs. O boabă se rostogoli peste covorul din muşchi.

– Fă-mi o ofertă pentru ea, Joshua, accept orice până-n zece fuzidolari.

El zări sticlirea de avertisment apărută în ochii lui Dominique.

– Mulţumesc, dar cred că m-abţin.

– Laşule, îşi ţuguie buzele Dominique.

Parris aruncă ciorchinele pe o farfurie şi-şi şterse mâna cu un şervet.

– Deci, cum ai procedat, Joshua? Căpitanii mei nu capătă trei mii de lăzi, iar compania Vasilkovsky face de cincizeci de ani cursa la Norfolk.

Joshua activă o celulă de memorie nanonică neurală.

– Strict confidenţial. De-acord?

Privi în jurul mesei şi înregistră afirmaţiile tuturor. Era acceptul legal de a nu repeta ce aveau să audă în continuare. Deşi nu ştia ce ar fi putut face în privinţa lui Ione, întrucât

procesele ei de gândire erau chiar sistemul legal al Seninătăţii.

– Am făcut troc cu ceva ce le trebuia lor: cu lemn.

Le explică despre mayope.

– Foarte inteligent, rosti Dominique tărăgănat când Joshua termină, deşi îndărătul dulcegăriei se simţea o notă de respect. Creier, dar şi coaie.

– Îmi place, încuviinţă Parris. Îşi studie paharul tăiat din cristal, apoi întrebă: De ce ne-ai spus nouă?

– Cerere şi ofertă, răspunse Joshua. Am găsit o nişă valoroasă pe piaţă şi vreau s-o umplu.

– Însă *Lady Macbeth* nu are capacitatea s-o umple singură, interveni Clement. Aşa-i?

Joshua se întrebase cât de isteţ era flăcăul. Acum ştia. O aşchie adevărată din trunchiul Vasilkovsky.

– Exact. Aşa că am nevoie de un partener. De unul important.

– De ce nu te adresezi unei bănci? întrebă Dominique. Ai putea închiria nişte nave.

– Există un aspect la limita legalităţii.

– Aha. Parris dovedi în sfârşit interes şi se aplecă în faţă în scaun: Zi mai departe.

– Valoarea lui mayope pe Norfolk constă în a-l menţine ca monopol, fiindcă aşa îi putem păstra preţul ridicat. Eu am un aranjament provizoriu cu un distribuitor de pe Norfolk, care a fost de acord să cumpere cât de mult lemn putem aduce. În continuare însă trebuie să limităm oferta la o singură sursă, la care să avem acces numai noi. Asta va însemna un avans de bani cu care să ungem nişte rotiţe – ceva ce nu poate fi explicat auditorilor bancari.

– Poţi să faci asta?

– Parris, n-am fost în viaţa mea pe o planetă mai coruptă ca Lalonde. În plus, este foarte primitivă şi săracă. Dacă tu, cu toţi banii tăi, ai merge acolo, ai fi regele ei.

– Nu, mulţumesc, răspunse Parris cu înţelepciune.

– Perfect, dar cu bani strecuraţi în discurile de credit potrivite, putem garanta că nimeni nu va mai căpăta licenţă pentru export. De acord, nu va dura o veşnicie… funcţionarii administrativi se mai mută, comercianţii vor oferi şi ei mită când vor afla cum procedăm noi, totuşi apreciez că ar trebui să ne alegem de aici cu două conjuncţii Norfolk. Două conjuncţii în care navele tale vor fi umplute la capacitate maximă cu Lacrimile Norfolk.

– Toate navele? Am destul de multe.

– Nu, nu toate navele. Va trebui să păşim cu atenţie între lăcomie şi estorcare. Distribuitorul meu de pe Norfolk ne va oferi statutul clientului celui mai favorizat – atât. Rămâne la latitudinea noastră să decidem exact cât de mult putem stoarce de la ei înainte să înceapă să protesteze. Ştii cu câtă gelozie îşi păzesc independenţa.

– Mda, încuviinţă gânditor Parris.

– Şi cum rămâne cu Lalonde? întrebă încetişor Ione.

Cupa îi atârna nepăsător între degetul mare şi arătător; o legăna dintr-o parte în alta, rotind şampania.

– Ce-i cu Lalonde? făcu Joshua.

– Oamenii de acolo, zise Symone. Nu s-ar părea că ei se aleg cu o afacere prea grozavă de aici. Mayope este lemnul lor.

Joshua îi zâmbi politicos. „Exact ce-mi trebuia, compătimiri naive."

– Ce capătă ei în prezent?

Symone se încruntă.

– Adică, explică Dominique, nu capătă nimic.

– Dezvoltăm piaţa tocmai pentru ei, zise Joshua. Le pompăm bani serioşi în economie. Recunosc, potrivit standardelor noastre nu va însemna cine ştie ce, dar ei îşi vor cumpăra multe de care au nevoie. Şi banii vor ajunge şi la oamenii de rând, la coloniştii care-şi rup spinările ca să-mblânzească planeta aia, nu doar la funcţionarii din administraţie. Noi plătim tăietorii de lemne din amonte, din interiorul continentului, căpitanii de barje, muncitorii din fabricile de cherestea. Îi plătim pe ei, familiile lor, magazinele din care-şi fac cumpărăturile. Toţi vor avea de câştigat. Noi vom câştiga. Norfolk va câştiga. Este însăşi esenţa comerţului. Sigur că da, băncile şi guvernele se aleg cu bani de hârtie de pe urma tranzacţiei, iar noi o înclinăm în favoarea noastră, însă ideea finală este că vor beneficia oamenii.

Îşi dădu seama că o privise destul de pătrunzător pe Symone, provocând-o să-l contrazică. Coborî ochii, aproape stânjenit. Dominique îl sărută uşor, şi pentru prima dată sincer, pe obraz.

– Ţi l-ai ales chiar pe cel mai bun, aşa-i? i se adresă belicos lui Ione.

– Bineînţeles.

– Eşti mulţumită de răspunsul căpătat? îşi întrebă Parris amanta, surâzând vag.

– Cred că da.

Bărbatul începu să folosească un cuţitaş de argint pentru a îndepărta coaja crocantă de pe un fruct vineţiu de mărimea unei curmale. Joshua recunoscu pruna-sărată de pe Atlantis.

– Cred că Lalonde ar fi în mâini capabile, dacă o vom lăsa în seama lui Joshua, comentă Parris. La ce fel de parteneriat te gândeai?

– Şaizeci-patruzeci în favoarea ta.

– Cât m-ar costa asta?

– Mă gândisem la două până la trei milioane de fuzidolari ca fond iniţial pentru a pune pe roate operaţiunea de export.

– Optzeci-douăzeci, zise Dominique.

Parris muşcă din pulpa roz a prunei-sărate şi-l privi cu atenţie pe Joshua.

– Şaptezeci-treizeci, oferi Joshua.

– Şaptezeci şi cinci-douăzeci şi cinci.

– Capăt procentajul ăsta pe toate Lacrimile Norfolk transportate de Linia Vasilkovsky, cât timp operează monopolul nostru mayope.

Parris făcu o grimasă, apoi încuviinţă uşor spre fiica sa.

– Dacă asiguri garanţiile.

– Îmi acceptaţi partea din mayope ca garanţie, la preţul de vânzare de pe Norfolk.

– De-acord.

Joshua se lăsă pe spate şi expiră prelung. Ar fi putut să fie mult mai rău.

– Vezi? comentă maliţios Dominique. Creier, nu numai ţâţe.

– Şi picioare, adăugă Joshua.

Ea îşi umezi buzele provocator şi sorbi din şampanie.

– Mâine biroul juridic va întocmi un contract oficial, spuse Parris. Nu întrevăd nicio problemă.

– Prima etapă va fi stabilirea unui oficiu pe Lalonde şi asigurarea monopolului de mayope. *Lady Mac* trebuie descărcată, după care necesită nişte lucrări de întreţinere şi ne aşteaptă şi o inspecţie BAC de grad E, mulţumită cuiva pe care l-am întâlnit la Norfolk. Nu va fi o problemă, dar va necesita timp. Ar trebui să fiu gata de plecare în zece zile.

– Este bine, încuviinţă Parris. Îmi place asta, Joshua. N-o iei pe ocolite, ci mergi direct la ţintă.

– Apropo, tu cum ţi-ai făcut averea?

Parris rânji şi aruncă în gură ultima bucăţică de prună-sărată.

– Deoarece sper că asta se va dezvolta într-o operaţiune destul de mare, vreau să-mi trimit un reprezentant cu tine pe Lalonde, care să te ajute în stabilirea oficiului. Şi care să fie cu ochii-n patru pe avansul ăsta al meu pe care-l cheltuieşti tu.

– Nicio problemă. La cine te-ai gândit?

Dominique se aplecă până ce umărul ei se frecă de al tânărului, iar o mână ca din carne oţelită îl strânse jucăuş de partea superioară a coapsei.

– Ia ghici... îi şopti ea aţâţător la ureche.

* * *

Durringhamul devenise de neguvernat, un oraş cu terminaţiile nervoase arse, care aştepta căderea ultimei lovituri strivitoare.

Locuitorii ştiau de invadatorii care mărşăluiau şi navigau în jos pe râu; toţi auziseră poveştile de groază despre xenocii care înrobeau, despre torturi, violuri şi ceremonii sângeroase şi bizare; zvonurile erau distorsionate şi sporite cu fiecare kilometru, ca fluviul pe care călătoreau. Auziseră, de asemenea, despre evacuarea personalului ambasadei Kulu, care se petrecuse într-o singură noapte nebună, iar aceea fusese cu certitudine confirmarea finală – Sir Asquith n-ar fi recurs la aşa ceva cât timp ar mai fi existat vreo speranţă. Durringhamul, locuinţele, slujbele şi prosperitatea se găseau în linia de foc a unei ameninţări necunoscute şi de neoprit, iar ei nu aveau încotro să fugă. Jungla le aparţinea invadatorilor, cele şapte transportoare de colonişti care se roteau neputincioase pe orbită erau ticsite şi nu puteau oferi o cale de scăpare. Existau doar fluviul şi oceanul virgin de după el.

În a doua dimineaţă după ce Ralph Hiltch fugise spre siguranţa relativă din *Ekwan,* cele douăzeci şi opt de vapoare cu zbaturi care rămăseseră în porturile circulare ale oraşului înspăimântat plecară în convoi în aval. Preţul unui bilet la bord era de o mie de fuzidolari de persoană (şi includea şi transportul unui copil). Nu exista nicio destinaţie stabilită nominal: unii vorbeau despre traversarea oceanului către Sarell; extremitatea nordică a Amariskului era discutabilă. Nu conta, principalul era să plece din Durringham.

Ţinând seama de preţul exorbitant asupra căruia insistau căpitanii şi de relativa sărăcie a planetei, fusese surprinzător cât de mulţi oameni solicitaseră bilete. Mai mulţi decât puteau fi

îmbarcaţi. Nervii şi disperarea se ridicară odată cu soarele brutal. Izbucniră câteva scene urâte, până ce schelele de acces la bord fură deconectate rapid.

Frustrată de ultima şansă de salvare, gloata tălăzui spre coloniştii baricadaţi în dormitoarele tranzitorii aflate în capătul opus al portului. Mai întâi fură aruncate pietre, apoi cocteiluri Molotov.

Candace Elford trimise o grupă de şerifi şi ajutoare recent recrutate, înarmaţi cu paralizatoare corticale şi carabine laser, pentru a potoli tulburarea aceasta, cea mai recentă dintr-un şir lung. Şerifii dădură însă peste o bandă care jefuia un district de detailişti. Bătălia stradală ce urmă se încheie cu opt morţi şi douăzeci de răniţi. Şerifii nu mai ajunseră în port.

Acela fu momentul în care Candace îl apelă pe Colin Rexrew şi recunoscu că Durringham scăpase complet de sub control.

– Majoritatea districtelor îşi formează propriile comitete defensive, dataviză ea. Au văzut că şerifii nu fac faţă împotriva tulburărilor pe scară mare. Răzmeriţele din ultimele săptămâni au arătat asta destul de frecvent şi toţi au aflat de soarta forţei de intervenţie de pe *Swithland.* N-au încredere că tu şi eu îi putem apăra, aşa că o vor face ei înşişi. În ultimele două săptămâni s-au stocat multe alimente. Oamenii cred că se pot descurca pe cont propriu şi nu lasă pe nimeni să treacă de graniţele districtului lor. Asta va provoca necazuri, fiindcă primesc rapoarte despre fermieri din satele din est, care-şi abandonează gospodăriile şi vin încoace pentru a căuta refugiu. Rezidenţii noştri nu-i lasă să treacă. S-a instaurat o mentalitate de asediu. Oamenii îl aşteaptă pe Terrance Smith să revină cu o armată victorioasă şi speră că se vor putea apăra până atunci.

– Cât de departe sunt invadatorii?

– Nu sunt sigură. Le evaluăm înaintarea după felul în care se întrerup comunicaţiile cu satele. Nu-i o rată constantă, dar aş zice că forţa principală este la numai zece-cincisprezece kilometri de districtele estice ale lui Durringham. Majoritatea merg pe jos, ceea ce ar trebui să ne acorde două-trei zile de respiro. Bineînţeles, tu şi eu ştim că şi-n oraş există cuiburi de invadatori. De mai multe zile am primit rapoarte destul de stranii despre monştri şi poltergeişti.

– Ce vrei să faci? întrebă Colin.

– Să mă limitez la protecţia centrelor noastre strategice:

spaţioportul, sectorul acesta, posibil ambele spitale. Aş fi vrut să pot pune şi portul pe listă, însă nu cred că am atâtea forţe disponibile. În săptămâna asta s-au consemnat destule dezertări, cele mai multe din rândul noilor ajutoare de şerifi. În plus, aproape toate ambarcaţiunile au părăsit portul acum; după ce convoiul de vapoare cu zbaturi a plecat azi-dimineaţă, a fost un exod constant de bărci de pescuit, ba chiar şi de barje, aşa că nu mai văd rostul protejării portului.

– Bine, încuviinţă Colin strângându-şi tâmplele între palme. Fă-o.

Privi pe fereastra oficiului spre acoperişurile scăldate în soare. Nu se zărea niciun semn al focurilor care marcaseră tulburările din ultimele săptămâni din oraş.

– Crezi că putem rezista până se-ntoarce Terrance?

– Nu ştiu. În clipa asta suntem atât de ocupaţi să ne luptăm între noi, încât nu ţi-aş putea spune ce fel de rezistenţă putem opune invadatorilor.

– Mda. Asta sună ca sfârşitul Lalondei.

Candace se aşeză înapoia biroului ei mare, examină rapoartele de situaţie care zugrăveau grafice neplăcute pe displayurile consolelor şi trimise ordine prin personalul ei. În unele momente se întreba dacă exista cineva care să recepţioneze ordinele acelea, cât despre aplicarea lor…

Jumătate dintre şerifii ei fuseseră dispuşi în jurul spaţioportului şi-şi petrecură după-amiaza săpând şi amplasând tunuri maser mari care să acopere drumul de acces. Restul se poziţionaseră în jurul districtului administrativ din oraş, acoperind bena Guvernatorului, cartierul general al şerifului, diverse clădiri civile şi oficiul Marinei Confederaţiei. Cinci echipe combinate de ingineri CDL şi şerifi trecură pe la toate celelalte bene şi dezactivară generatoarele de fuziune. Dacă invadatorii doreau să preia baza industrială a lui Durringham, oricât de redusă ar fi fost aceasta, Rexrew era decis să nu le ofere satisfacţie. Combustibilul He_3 şi deuteriul fură colectate şi stocate în spaţioport. Până la mijlocul după-amiezii, oraşul funcţiona exclusiv pe baza rezervelor energetice de matrice electronice.

Măsura aceea, mai mult ca orice altceva, sublinie realitatea situaţiei pentru majoritatea rezidenţilor. Încăierările şi luptele între bande şi districte încetară, baricadele deja ridicate fură

consolidate şi se finalizară detaliile privind santinelele. Toţi plecară la casele lor, şi drumurile rămaseră tăcute. Ploaia care îi ocolise până atunci începu să se reverse. Sub linţoliul de nori oribil de joşi, Durringham îşi ţinu respiraţia.

Stewart Danielsson privea ploaia care răpăia pe ferestrele oficiului, în vreme ce unitatea de aer condiţionat bâzâia eficient, absorbind umiditatea. În ultima săptămână, el se mutase practic aici, întrucât Ward Molecular fusese extrem de solicitat. Toţi din oraş doreau revizia circuitelor auxiliare ale acumulatoarelor cu matrice electronică, mai ales ale unităţilor mici care la nevoie puteau juca şi rolul de încărcătoare pentru carabinele energetice. De asemenea, vânduse o sumedenie de cabluri de interfaţă.

Afacerea mergea bine. Darcy şi Lori aveau să fie încântaţi când reveneau. Când îl lăsaseră responsabil peste toate, ei nu-i spuseseră că putea să doarmă acolo, dar era unica soluţie ţinând seama de derularea evenimentelor. În două rânduri bărbatul îi alungase pe potenţialii spărgători.

Sacul lui de dormit cu saltea gonflabilă era confortabil, iar frigiderul din oficiu era mai bun decât cel pe care-l avea acasă; adusese şi cuptorul cu microunde din cabana aflată în spatele antrepozitului. În felul acesta dispunea acum de tot luxul pe care şi-l putea permite cineva. Se dovedea a fi o şedere plăcută. În majoritatea serilor, Gaven Hough stătuse până târziu, ţinându-i tovărăşie. Niciunul dintre ei nu-l mai văzuse pe Cole Este după seara primei revolte antitrivi. Pe Stewart nu-l deranja prea mult asta.

Gaven deschise uşa din peretele despărţitor din sticlă şi vârî capul înăuntru.

– Nu cred că domnul Crowther o să mai vină să-şi ridice unitatea, a trecut deja de ora patru.

Stewart se întinse şi deconectă blocul procesor. Încercase să aducă la zi înregistrările de comenzi şi plăţile. Până atunci, văzându-l pe Darcy cum lucra, i se păruse mereu ceva foarte uşor.

– Bine, atunci închidem.

– O să fim ultimii din oraş. De două ore nu mai circulă absolut nimeni. Toţi au plecat acasă, speriaţi de invadatorii ăştia.

– Pe tine nu te sperie?

– Să fiu sincer, nu. Eu n-am nimic din ce şi-ar dori o armată.

– Dacă vrei, poţi să rămâi aici peste noapte. Nu cred c-ar fi prudent să mergi prin oraş în condiţiile astea, când toţi sunt cu nervii-ncordaţi. Există destulă mâncare.

– Mulţumesc. Mă duc să-nchid uşile.

Stewart îl privi prin peretele de sticlă pe tânărul care trecu printre mesele de lucru, mergând spre uşile mari ale antrepozitului. „Ar trebui să-mi fac griji”, gândi el, „unele dintre zvonurile care umblă prin oraş sunt absurd de ireale, totuşi ceva se-ntâmplă în amonte.” Examină cu mai multă atenţie antrepozitul. Graţie pereţilor din mayope era îndeajuns de rezistent pentru a face faţă oricărei încercări superficiale de atac. Pe de altă parte însă aici existau multe instrumente şi echipamente valoroase, şi toţi ştiau asta. Poate că ar fi trebuit să astupe ferestrele cu scânduri. Pe Lalonde nu exista o industrie a asigurărilor şi, dacă antrepozitul dispărea, dispăreau şi slujbele lor.

Reveni cu atenţia la ferestrele oficiului, cercetându-le în mod serios; ramele erau îndeajuns de masive pentru ca să poată bată în cuie nişte scânduri peste ele.

Cineva venea pe drumul noroios de afară. Din cauza ploii care cădea ca o perdea, era greu de distins, dar părea un bărbat îmbrăcat în costum. Un costum foarte bizar; era gri, cu haină lungă, iar în partea frontală nu avea bandă de etanşare, ci doar nasturi. Şi purta o pălărie neagră ce semăna cu un cilindru înalt de cincizeci de centimetri din velur moale. În mâna dreaptă strângea un baston cu mâner de argint. Ploaia ricoşa din el, ca şi cum hainele acelea de modă străveche ar fi fost acoperite cu plastic antifricţiune.

– Stewart! strigă Gaven de undeva din antrepozit. Stewart, vino-aici în spate!

– Nu. Ia uită-te-afară.

– Au intrat trei aici. Stewart!

Panica limpede din glasul lui Gaven îl făcu să se întoarcă fără chef de la fereastră. Miji ochii şi privi prin peretele despărţitor din sticlă. În antrepozitul cavernos era întuneric, şi Gaven închisese uşile late de la intrare. Stewart nu izbutea să vadă unde ajunsese. Forme umanoide se mişcau pe lângă stivele de lăzi; erau mai mari decât oamenii. Şi era prea întunecos ca să distingă exact ce…

Fereastra din spatele lui scoase un scârţâit sonor. Bărbatul se

răsuci imediat. Ramele gemură din nou, de parcă ar fi fost lovite de rafalele unui uragan. Totuşi, ploaia cădea destul de normal afară. Nu putea fi vântul. Bărbatul în costum gri stătea în mijlocul drumului, cu bastonul înfipt în noroi, cu ambele mâini sprijinite de măciulia din argint. Se uita direct la Stewart.

– Stewart! urlă Gaven.

Panourile ferestrei crăpară şi fisurile se multiplicară şi se întreţesură. Un reflex animalic îl făcu pe Stewart să se întoarcă şi să ridice în acelaşi timp braţele, pentru a-şi proteja capul. *Se vor sparge!*

Un yeti înalt de doi metri şi jumătate stătea lipit de peretele despărţitor din sticlă. Blana lui ocru era încâlcită şi unsuroasă, buzele roşii de babuin erau trase îndărăt, dezgolind colţii pătaţi. Bărbatul se holbă uluit la el şi se trase înapoi.

Toate geamurile din oficiu se sparseră simultan. În clipa dinainte de a strânge cu disperare pleoapele, Stewart fu învăluit de un nor minunat de diamante, care scânteiau şi sclipeau în lumina slabă. Apoi aşchiile de sticlă i se înfipseră în piele. Sângele îmboboci din o mie de tăieturi superficiale, pătându-i în roşu-viu fiecare centimetru pătrat al hainelor. Pielea îi amorţi, când creierul respinse categoric nivelul şocant de durere. Vederea, vermillonul înceţoşat al ochilor puternic strânşi, deveni stacojie. Steluţe de durere înfloriră purpurii. După aceea universul deveni torturant de negru. Dincolo de amorţirea generală, Stewart simţi tăciuni încinşi care-i ardeau în găvane.

– Am orbit… sunt orb!

Nu putea să precizeze nici măcar dacă glasul îi mai funcţiona.

– Nu trebuie să fie aşa, îi spuse cineva. Noi te putem ajuta. Noi te putem ajuta să vezi din nou.

Bărbatul încercă să deschidă pleoapele şi avu senzaţia îngrozitoare a unor ţesuturi organice subţiri care se rupeau. Cu toate acestea, nu exista decât beznă. Durerea începu să supureze spre interior, durere din fiecare părticică a corpului său. Ştiu că se prăbuşea, că se năruia către podea.

Apoi durerea din picioare îi dispăru, înlocuită de o blagoslovită răcoare lichidă, de parcă s-ar fi îmbăiat într-un râu de munte. Îşi recăpătă vederea, o fată spectrală se contura pe fundalul întunericului infinit. Părea alcătuită din membrane albe translucide, pliate cu dragoste grijulie în jurul trupului zvelt, pentru ca după aceea să fluture cumva libere şi să-i devină

simultan veşminte fragile. Era o copilă sublimă, la începutul adolescenţei, pe pragul dintre fetiţă şi femeie, aşa cum îşi închipuia bărbatul că ar fi un înger sau o zână. Şi în tot acest timp dansa, rotindu-se fără efort de pe un picior pe altul, mai suplă şi mai graţioasă ca orice balerină; cu chipul binecuvântat de un zâmbet mărinimos.

Întinse braţele spre el, şi mânecile neregulate unduiră lin în briza care nu se simţea.

– Vezi? rosti ea. Noi putem opri durerea.

Braţele i se ridicară, palmele i se lipiră deasupra capului, şi ea se roti iarăşi, însoţită de râsete voioase.

– Te rog, o imploră Stewart. Ah… te rog…

Durerea îi reveni în picioare şi-l făcu să urle. Viziunea de sirenă începu să se retragă, sărind graţios prin neant.

Se opri, apoi îşi lăsă capul pe un umăr.

– Asta doreşti? întrebă ea, cu faţa drăguţă încruntată a îngrijorare.

– Nu! Vreau să te-ntorci… Te rog…

Surâsul ei deveni fermecător şi braţele i se închiseră în jurul lui într-o îmbrăţişare triumfătoare. Stewart se abandonă mângâierilor ei alinătoare, înecându-se într-un talaz măreţ de lumină albă.

* * *

Ilex lunecă din terminusul găurii-de-vierme la o sută de mii de kilometri deasupra Lalondei. Poarta deformată care ieşea din continuumul spaţiotemporal se contractă în urma şoimului-de-vid, în timp ce acesta îşi refocaliza câmpul de distorsiune. Senzorii testară împrejur, precaut. Nava stelară bitek avea toate staţiile alertate la starea de luptă.

Aşteptând încordat pe cuşeta de acceleraţie din toroidul echipajului, căpitanul Auster parcurse grăbit bogăţia de date adunate de sistemele electronice şi bitek. Principala lui grijă era ca pe o rază de un sfert de milion de kilometri să nu existe nave ostile şi ca niciun senzor de armament să nu fie aţintit pe fuzelajul şoimului-de-vid. Un efect de rezonanţă din câmpul de distorsiune al lui *Ilex* dezvălui mai multe mase de mărimea unor nave pe orbita Lalondei, apoi asteroizi, sateliţi artificiali şi naturali, resturi şi sfărâmături de mărimea unor bolovani. În imediata vecinătate a navei stelare nu exista nimic mare. Peste alte opt secunde, *Ilex* şi Ocyroe, ofiţerul de sisteme de armament

al navei, lucrând în tandem, confirmară absenţa oricărei ameninţări.

Perfect, spuse Auster, **ne îndreptăm spre o orbită de parcare la şapte sute de kilometri altitudine.**

Şapte sute? repetă *Ilex.*

Da. La altitudinea aceea câmpul tău de distorsiune nu va fi atât de rău afectat. Dacă va fi necesar, vom putea fugi.

Foarte bine.

Laolaltă, minţile lor unificate ajunseră la un vector de zbor adecvat. *Ilex* coborî pe linia imaginară către planeta care strălucea alb şi albastru.

– Intrăm pe o orbită de parcare, rosti cu glas tare Auster pentru cei trei ofiţeri adamişti ai Marinei de pe punte. Vreau menţinerea permanentă a staţiilor de luptă şi, vă rog, nu uitaţi cine ne-ar putea aştepta acolo.

Îngădui unui supraton de nelinişte severă să se strecoare spre edeniştii care făceau parte din echipaj, pentru a-şi sublinia ideea.

– Ocyroe, care-i situaţia din spaţiul local?

– Nouă nave stelare pe orbita de parcare: şapte transportoare de colonişti şi două de marfă. Trei nave interplanetare cu propulsie de fuziune sunt în drum de la asteroidul Kenyon la orbita Lalondei. În sistem nu mai există altceva.

– Nu primesc niciun răspuns de la controlul zborurilor civile de pe Lalonde, anunţă Erato, pilotul avionului spaţial, ridicând privirea de la consola de comunicaţii pe care o opera. Din cate îmi dau seama, platforma geosincronă de comunicaţii funcţionează. Atât doar că nu-mi răspunde nimeni.

Auster se uită la locotenentul Jeroen van Ewyck, ofiţerul de contrainformaţii al Marinei Confederaţiei pe care-l aduseseră cu ei de pe Avon.

– Ce crezi?

– Planeta asta este oricum înapoiată, aşa că nu vor răspunde instantaneu. Pe de altă parte, ţinând seama de conţinutul flekurilor primite, aş prefera să nu ne asumăm niciun fel de riscuri. O să încerc să-l contactez direct pe Kelven Solanki prin intermediul sateliţilor SPIEL. Poţi vedea dacă obţii ceva de la agenţii voştri de pe planetă?

– O să emitem, încuviinţă Auster.

– Perfect! Erato, vezi ce ne pot spune ceilalţi căpitani. Dacă

sunt atât de mulţi pe orbită, se pare că staţionează aici de destul timp.

Auster îşi adăugă propriul glas la apelul în afinitate al lui *Ilex,* traversând distanţa colosală până la giganta gazoasă. Aethra răspunse imediat, însă habitatul imatur putu doar să confirme datele pe care Lori şi Darcy le induseseră în flekul lor adresat ambasadei edeniste de pe Avon. De când Kelven Solanki transmisese fişierele la Murora, de pe Lalonde existaseră exclusiv obişnuitele actualizări săptămânale ale stării generale. Ultima dintre acestea, veche de patru zile, conţinea o mulţime de informaţii despre deteriorarea situaţiei civile a coloniei.

Ne poţi spune ce se întâmplă? întrebă Goura prin legătura de afinitate dintre Aethra şi *Ilex.*

El era şeful staţiei care superviza creşterea habitatului la marginea pustie a sistemului stelar.

Nimeni nu ne răspunde la apeluri, zise Auster. **Când vom afla ceva, *Ilex* vă va informa imediat.**

Dacă Laton este pe Lalonde, ar putea încerca să captureze şi să submineze Aethra. A dispus de peste douăzeci de ani pentru a-şi perfecţiona tehnica. Nu avem arme pentru a ne împotrivi lui. Ne puteţi evacua?

Asta va depinde de circumstanţe. Ordinele pe care le-am primit de la Oficiul Prim-amiralului sunt de a-i confirma existenţa şi de a-l distruge, dacă este posibil. Dacă a devenit îndeajuns de puternic pentru a se apăra împotriva armamentului pe care-l avem, atunci trebuie să ne întoarcem la Cartierul General al Flotei şi să-l alertăm. Aceasta este prioritatea.

Auster extinse o rafală de simpatie.

Înţelegem. Noroc în misiune!

Mulţumesc.

Îi poţi simţi pe Darcy şi Lori? îl întrebă Auster pe *Ilex.*

Nu. Nu răspund. Pe de altă parte, în banda de afinitate există o melodică pe care n-am mai întâlnit-o niciodată.

Facultatea de percepţie a şoimului-de-vid se extinse în mintea lui Auster. Bărbatul auzi o voce îndepărtată de sopranǎ sau un fluierat slab; efectul era prea vag pentru a putea preciza. Era un adagio, o armonică lentă care apărea şi dispărea din conştientizarea mentală precum un semnal radio într-o noapte furtunoasă.

De unde vine? întrebă Auster.

Din faţa noastră, răspunse *Ilex.* **E undeva pe planetă, dar se deplasează. Nu pot localiza cu precizie sursa semnalului.**

Rămâi focalizat pe el şi anunţă-mă imediat dacă-i poţi depista originea.

Bineînţeles.

Jeroen van Ewyck îi datavizӑ procesorului consolei sale să orienteze una dintre antenele secundare ale lui *Ilex* spre un satelit SPIEL al Marinei aflat pe orbita Lalondei, apoi deschise un canal cu Oficiul din Durringham. Rata de biţi nu era nici pe departe cea obişnuită; fasciculul de microunde emis de Oficiul Marinei era mult sub puterea standard. Un soldat agitat îi răspunse şi comută apelul direct la Kelven Solanki.

– Am venit în urma flekului pe care l-ai expediat cu *Eurydice,* spuse Jeroen. Poţi, te rog, să ne explici care este situaţia pe planetă?

– Prea târziu, dataviză Kelven. Aţi venit al naibii de târziu.

Auster comandă procesorului bitek din consola sa de comandă să-l cupleze la canal.

– Locotenent-comandor Solanki, sunt căpitanul Auster. Am fost trimişi imediat ce am fost reechipaţi pentru misiunea aceasta. Te pot asigura că Amiralitatea a privit cu toată seriozitatea raportul primit de la tine şi de la agenţii noştri de contrainformaţii.

– Cu seriozitate? Numeşti răspuns „serios” trimiterea unei singure nave?

– Da. Noi suntem în esenţă o misiune de recunoaştere şi evaluare şi ca atare suntem consideraţi sacrificabili. Amiralitatea trebuie să ştie dacă prezenţa lui Laton a fost confirmată şi ce nivel de forţă este necesar pentru contracararea invaziei.

Urmă un moment de tăcere.

– Îmi pare rău de izbucnire, spuse Kelven. Lucrurile *merg* prost aici. Invadatorii au ajuns la Durringham.

– Aceşti invadatori acţionează sub ordinele lui Laton?

– Deocamdată n-am habar.

Începu să rezume evenimentele din ultimele două săptămâni.

Auster ascultă cu tot mai multă stupoare, un sentiment care era egal distribuit printre ceilalţi edenişti de la bord. Şi printre adamişti, dacă expresiile lor faciale le reflectau corect gândurile.

– Prin urmare, tot nu ştiţi dacă Laton se află înapoia acestei invazii? întrebă Auster după ce Kelven termină.

– Nu. Aş zice totuşi că nu; Lori şi Darcy îl considerau practic mort până să fi ajuns la Ozark. Dacă el se găseşte înapoia invaziei, atunci efectuează o manevră de înşelătorie dublă foarte complexă. De ce i-ar fi prevenit pe Darcy şi Lori asupra acestui efect de virus energetic?

– Ai reuşit să verifici afirmaţia aceasta? întrebă Jeroen.

– Nu. Deşi dovezile circumstanţiale pe care le avem deocamdată sunt foarte puternice. Este clar că invadatorii deţin o tehnologie avansată de bruiaj electronic, care este utilizată pe scară largă. Bănuiesc că ar trebui să întrebăm la Kulu; echipa ASE a izbutit să-şi scoată prizonierul din sistem.

Tipic pentru ASE, comentă Erato acru.

Auster încuviinţă în tăcere.

– Cât de gravă este situaţia în oraş? întrebă Jeroen.

– În seara asta am auzit lupte în districtele periferice. Şerifii protejează spaţioportul şi districtul guvernamental, dar nu cred că vor rezista mai mult de două zile. Trebuie să vă-ntoarceţi la Avon şi să-l informaţi pe Prim-amiral şi pe cei din Adunarea Confederaţiei despre ce întâmplă aici. În momentul acesta nu putem elimina posibilitatea implicării de xenoci. Şi spuneţi-i Prim-amiralului că armata de mercenari a lui Terrance Smith nu trebuie lăsată să asolizeze aici. Situaţia depăşeşte cu mult capacitatea de rezolvare a câtorva mii de soldaţi.

– Asta este foarte clar. Te vom evacua imediat pe tine şi personalul tău, zise Auster.

Pe toţi patruzeci şi cinci? întrebă Ocyroe. **Ne forţăm la limită sistemul de susţinere biotică.**

Putem face oricând o manevră de înghiţire directă la Jospool. Se află la şapte ani-lumină. Toroidul echipajului ne poate susţine până atunci.

– Aş dori să scot nişte soldaţi şi subofiţeri, datavizã Kelven. Colonia aceasta nu era cotată ca avanpost. Nu sunt decât nişte puşti.

– Vă evacuăm pe toţi, repetă Auster.

– Dacă este posibil, interveni repede Jeroen, aş dori să capturăm un invadator sechestrat.

Ce zici de puşcaşii marini, Erato? întrebă Auster. **Crezi că merită încercat?**

Dacă îi putem depista, o să execut un zbor de recuperare, spuse pilotul.

Gândurile lui transmiteau o surescitare crescândă.

Auster îi salută cu un gând ironic scăparea aceea de sentimente. În mod uniform, piloţii erau indivizi macho; pur şi simplu le era imposibil să nu ridice mănuşa unei provocări, până şi cei edenişti.

Bazinul lui Juliffe este greu de vizualizat distinct, rosti *Ilex* cu o undă de iritare. **Senzorii mei optici nu pot recepta o imagine clar definită a râului şi a afluenţilor pe aproximativ o mie de kilometri spre interiorul uscatului.**

Bazinul este în noapte şi suntem la şaptezeci de mii de kilometri depărtare, îi atrase atenţia Auster.

Chiar şi aşa, rezoluţia optică ar trebui să fie mai bună.

– Comandor Solanki, spuse Auster, vom încerca să-i recuperăm şi pe puşcaşii marini.

– N-am mai reuşit să-i contactez de peste o zi. Dumnezeule, nici măcar nu ştiu dacă mai sunt în viaţă, cu atât mai puţin unde se găsesc!

– Nu contează, ei sunt din personalul Marinei noastre. Dacă există cea mai mică şansă, le suntem datori cu efortul acesta.

Declaraţia îi atrase o privire surprinsă din partea lui Jeroen şi a celorlalţi doi adamişti de pe punte. Ei încercară repede să-şi camufleze gafa. Auster o ignoră.

– Hristoase, dar... Bine, dataviză Kelven. O să pilotez însă personal misiunea de recuperare. N-are rost să vă riscaţi avionul spaţial. În primul rând, eu le-am ordonat să plece acolo. Este responsabilitatea mea.

– Cum doreşti. Dacă senzorii noştri le localizează ambarcaţiunea, ai disponibil un aparat de zbor?

– Pot să fac rost de unul. Pe de altă parte, invadatorii au doborât ultimul avion care a zburat peste teritoriul lor. Dacă ştiu ceva cert este că dispun de o forţă de foc letală.

– La fel ca *Ilex,* rosti sec Auster.

* * *

Joshua se lăsă să cadă pe spate pe cearşaful translucid şi suspină din adâncul inimii. Substanţa gelatinoasă din saltea îl legănă lin, pe măsură ce valurile se domoliră. Transpiraţia i se prelingea pe piept şi pe membre. Privi în sus către pâlcurile de celule electrofosforescente de pe plafonul lui Ione. Configuraţia

lor complexă în formă de frunză devenea extrem de familiară.

– Ăsta-i clar unul dintre cele mai bune moduri de trezire, rosti el.

– Unul?

Ione îşi descolăci picioarele din jurul mijlocului său şi i se aşeză pe picioare. Se întinse provocator, aducându-şi mâinile la ceafă.

Joshua gemu şi o privi cu lăcomie.

– Mai spune-mi unul, urmă ea.

El se ridică, apropiindu-şi chipul la douăzeci de centimetri de al femeii.

– Să te privesc pe tine, murmură răguşit.

– Asta te excită?

– Da.

– Singur sau şi cu altă fată?

Îi simţi muşchii încordându-se în mod reflex. „Ei bine”, îşi spuse, „ăsta-i răspunsul corect.” Ştiuse însă cât de mult îi plăcea lui să facă dragoste în trei. Nu apetitul sexual al lui Joshua era greu de satisfăcut, ci ego-ul său.

El zâmbi în stilul ce-i era caracteristic, ca o puşlama fermecătoare.

– Fac pariu că această conversaţie sigur va ajunge la Dominique.

Ione îl sărută scurt pe vârful nasului. Pur şi simplu nu se puteau păcăli unul pe celălalt; apropierea dintre ei era similară celei de care ea se bucura cu personalitatea habitatului. Liniştitoare, dar în acelaşi timp bizară.

– Tu i-ai pomenit primul numele.

– Te superi că va merge cu mine pe Lalonde?

– Nu. Este perfect raţional din punctul de vedere al afacerilor.

– Nu eşti de acord, îi mângâie el cu tandreţe sânii. Nu trebuie să fii geloasă. Ştii doar că m-am culcat cu Dominique.

– Ştiu. Te-am urmărit pe patul ăla mare al ei, ai uitat?

El îi cuprinse sânii în palme şi îi sărută pe rând.

– S-o aducem pe ea în patul ăsta.

Ione îi privi creştetul capului.

– Îmi pare rău, dar nu-i posibil. Saldana a eradicat gena homosexualităţii din ADN-ul lor acum trei sute de ani. Nu puteau risca vreun scandal; la urma urmelor, ei trebuie să propovăduiască cele zece porunci în tot imperiul.

Joshua nu credea nici măcar un cuvinţel din ceea ce-i spunea.
– Atunci au ratat eradicarea genei adulterului.
Femeia surâse.
– De ce te grăbeşti atât să sari cu ea în pat? Voi doi o să petreceţi o săptămână închişi în cuşca ta pentru sex în imponderabilitate.
– Eşti geloasă.
– Nu. N-am pretins niciodată c-aş avea vreun drept de exclusivitate asupra ta. La urma urmelor, nu m-am plâns de Norfolk.
El îşi retrase capul dintre sânii ei.
– Ione!
– Vinovăţia ţi se revărsa practic din toţi porii. Era foarte frumoasă?
– Era… dulce.
– ”Dulce”? Vai de mine, Joshua Calvert, am impresia că devii romantic la bătrâneţe.
Joshua suspină şi se lăsă să cadă înapoi pe saltea. Ar fi preferat ca Ione să se decidă dacă era sau nu geloasă.
– Eu te-ntreb despre iubiţii tăi?
Femeia nu-şi putu controla uşoara îmbujorare care îi sui în obraji. Hans fusese plăcut, însă cu el nu se simţise niciodată atât de liberă pe cât se simţea cu Joshua.
– Nu, recunoscu ea.
– Ah-ha, după cum se pare, nu sunt singurul vinovat.
Ione coborî un deget arătător pe sternul lui, apoi pe abdomen, până ce-i mângâie coapsele.
– Suntem chit?
– Da. (Mâinile lui îi găsiră şoldurile.) Ţi-am mai adus un cadou.
– Ce?
– O sămânţă de gigantea. Ăsta-i un arbore nativ de pe Lalonde. Am văzut doi la marginea lui Durringham; erau înalţi de optzeci de metri, dar Marie spunea că erau abia puieţi, cei cu-adevărat mari sunt mult mai în interiorul continentului.
– Aşadar *Marie* a spus asta, da?
– Da, refuză el să-i intre în joc. Ar trebui să poată creşte perfect în parcul din Seninătate. Trebuie s-o plantezi însă într-un loc unde solul este gros şi există multă umezeală.
– O să ţin minte.
– Până la urmă va ajunge la tubul de lumină axial.

Ea se strâmbă neîncrezător.

Mai întâi va trebui să rulez teste de compatibilitate ecologică, anunţă Seninătate. **Biosfera noastră are un echilibru delicat.**

Cât cinism!

– Mulţumesc, Joshua, spuse ea cu glas tare.

Joshua îşi dădu seama că-şi recăpătase erecţia.

– De ce nu vii doar niţel mai în faţă?

– Ţi-aş putea oferi ceva aparte, murmură Ione pe un ton seducător. Materializarea unei adevărate fantezii masculine.

– Serios?

– Da. Am o prietenă pe care aş dori s-o cunoşti, înotăm împreună în fiecare dimineaţă. O să-ţi placă asta – să ne vezi ude şi cu pielea lunecoasă. Ea este mai tânără decât mine. Şi nu poartă niciodată – dar niciodată! – costum de baie.

– Iisuse… Chipul lui Joshua trecu de la lăcomie la precauţie: Nu-i adevărat.

– Ba da, este purul adevăr. Şi ea de-abia aşteaptă să te-ntâlnească. Îi place tare mult când o spală alţii. Eu o fac mereu, cu palmele lunecându-mi peste tot trupul ei ud… Nu vrei s-o facem împreună?

Tânărul privi expresia nevinovată a lui Ione şi se întrebă în ce dracu' se băga. Gena homosexualităţii, pe naiba!

– Haidem!

* * *

Străbătuseră cincizeci de metri pe poteca îngustă şi nisipoasă care ducea la golfuleţ, urmaţi discret la zece paşi de escorta din trei gardişti a lui Ione, când Joshua se opri şi privi în jur.

– Asta-i extremitatea sudică…

– Exact, răspunse femeia.

Joshua o ajunse din urmă în vârful falezei. Golful lung şi lin curbat de dedesubt arăta incredibil de atrăgător, cu o lizieră de palmieri lăţoşi şi o insuliţă în larg. În depărtare se zăreau clădirile complicate ale campusului proiectului laymili.

– Nu-ţi face griji, rosti Ione. N-o să te-arestez pentru c-ai venit aici.

El strânse din umeri şi o urmă pe panta descendentă. Când ajunse la nisip, Ione pornise deja în fugă, aruncându-şi halatul de prosop.

– Haide!

Jerbe de stropi se înălţară în jurul picioarelor ei.

O fată dezbrăcată, o plajă tropicală… Irezistibil! Joshua îşi lepădă halatul şi începu să alerge la vale. Ceva se mişca în urma lui, ceva care scotea bubuituri surde, ceva masiv. Se răsuci.

– Iisuse!

Un kiint venea în goană drept spre el. Era mai mic decât cei pe care-i văzuse până atunci, lung de trei metri şi foarte puţin mai înalt decât tânărul. Opt picioare groase se mişcau într-un ritm imposibil de urmărit.

Propriile sale picioare refuzau să se clintească.

– Ione!

Femeia râdea în pragul isteriei.

– ’Neaţa, Haile! strigă ea.

Kiintul se opri greoi în faţa bărbatului. Joshua privea într-o pereche de ochi violet-pal, o dată şi jumătate mai mari decât faţa lui. Un flux de răsuflare caldă se revărsa din fantele respiratorii.

– Ăăă…

Unul dintre braţele tractamorfice se curbă în sus, cu vârful metamorfozându-se într-o mână omenească… niţel prea mare.

– Păi, spune „salut”, rosti Ione care ieşise din apă şi venise în spatele lui.

– O să ţi-o plătesc pentru asta, Saldana!

Ea chicoti.

– Prietena mea, Haile. Haile, el este Joshua.

De ce este ţeapăn? întrebă Haile.

Ione se îndoi pur şi simplu din mijloc de râs. Tânărul îi aruncă o privire furioasă.

Nu vrea să dăm mâna? Nu vrea iniţiere ritual salut oameni? Nu vrea să fim prieteni?

Kiinta părea tânguitor de dezamăgită.

– Joshua, strânge-i mâna. Haile suferă că nu vrei să fii prieten cu ea.

– De unde ştii? întrebă el prin colţul gurii.

– Kiintii pot utiliza afinitatea.

El ridică mâna. Braţul lui Haile se întinse, şi Joshua simţi cum un mugur de carne acoperit de piele uscată, uşor solzoasă, îi curse lin în jurul degetelor. Îl gâdila. Nanonicele lui neurale executau o căutare prioritară prin fişierele xenoce pe care le stocase într-o celulă de memorie. Kiintii puteau auzi.

– Fie ca gândurile tale să zboare mereu în înalt, Haile, rosti şi

execută o plecăciune protocolară.

Am multă plăcere pentru el!

Ione îl privi cu multă atenţie pe bărbat. „Trebuia să fi ştiut”, îşi spuse ea, „că farmecul lui va funcţiona şi asupra xenocilor”.

Joshua simţi cum carnea kiintei îi strânse cald mâna, după care pseudo-braţul se retrase. Mâncărimea pe care i-o lăsase în palmă părea să se întindă în sus, în lungul şirei spinării, pătrunzându-i în ţeastă.

– Noua ta prietenă, rosti el apăsat.

Ione zâmbi.

– Haile s-a născut de câteva săptămâni. Şi creşte c-o viteză…

Haile începu s-o împingă pe femeie spre apă; capul triunghiular şi plat o impulsiona voios, fâlfâind din plisc. Un braţ tractamorfic îl chema frenetic pe Joshua.

El rânji larg.

– Vin!

Îşi simţea tot scalpul de parcă ar fi stat prea mult în bătaia soarelui – îl furnica şi-l pişca peste tot.

– Apa are un rol benefic pentru pielea ei în timpul creşterii, explică Ione care o luase înaintea kiintei nerăbdătoare. Trebuie să se îmbăieze de două-trei ori pe zi. Toate locuinţele kiintilor au piscine interioare, dar ei îi place plaja.

– Ei bine, dacă tot sunt aici, o să fiu încântat s-o frec.

Multă recunoştinţă.

– Plăcerea mea, zise Joshua.

Apoi se opri brusc. Haile stătea la marginea apei şi-l privea atentă cu ochii ei mari.

– Asta ai fost tu.

Da.

– Ce-a fost? se uită Ione de la unul la altul.

– Pot s-o aud.

– Da’ tu n-ai gena afinităţii, rosti femeia surprinsă şi poate niţel indignată.

Joshua are gânduri puternice. Multă greutate pentru dialog, totuşi posibil. Nu la fel cu mulţi oameni. Simt imposibilitate. Regret neputinţa.

– Gânduri puternice, vezi? se fuduli tânărul.

– Chestia este că Haile încă n-a stăpânit limbajul nostru, zâmbi Ione ameninţător. Ea confundă puterea cu simplitatea. Tu ai gânduri foarte elementare.

Joshua îşi frecă palmele laolaltă cu un gest ferm şi porni către ea. Ione se retrase, după care se întoarse şi intră în fugă în apă, chicotind. El o prinse după şase metri şi căzură amândoi în vălurelele mici şi limpezi, ţipând şi râzând. Haile plonjă după ei.

Multă bucurie. Multă bucurie.

Joshua fu surprins să vadă cât de bine putea înota tânăra kiintă. Crezuse că trupul îi era prea greu ca să aibă flotabilitate, dar se putea mişca destul de rapid; braţele tractamorfice se lăţeau în înotătoare şi se orientau spre înapoi în lungul flancurilor. Ione nu-i îngădui să se ducă până la insuliţă, spunând că deocamdată era prea departe, iar Haile acceptă, însă cu posomorâri de adolescent rebel.

Am văzut o parte din parcul din jur, îl anunţă ea cu mândrie pe Joshua în vreme ce acesta îi freca muchia dorsală de deasupra crupei. **Ione mi-a arătat. Multe de absorbit. Aventurile sunt plăcere. Invidiez Joshua.**

Joshua nu ştia în ce fel şi-ar fi putut cumula gândurile într-o voce pe care Haile s-o poată înţelege, aşa că preferă a rosti cu glas tare:

– Mă invidiezi pe mine? De ce?

Pleci când vrei. Zbori la stele îndepărtate. Bucuri de imagini ciudate. Vreau tot aşa, mult, mult!

– Nu cred c-ai încăpea în *Lady Mac.* În plus, navele oamenilor care transportă kiinti trebuie să fie licenţiate de guvernul vostru. Eu n-am licenţa respectivă.

Tristeţe. Furie. Frustrare. Nu pot aventură dincolo de limite impuse de adulţi. Multă creştere, apoi pot.

– Să ştii că hoinăritul prin univers nu-i chiar cea mai mare chestie. Majoritatea planetelor Confederaţiei sunt destul de domesticite, iar călătoria la bordul unei nave stelare este plictisitoare şi în plus periculoasă.

Pericol? Incitare, întrebare?

Joshua înaintă către gâtul flexibil al lui Haile. Ione îi surâdea peste spinarea albă a xenocei.

– Nu, nu-i nimic incitant. Există pericolul unor defecţiuni mecanice. Aşa ceva poate fi fatal.

Tu ai incitare. Reuşită. Ione a povestit multe călătorii ale tale. Triumf în Inelul Ruinelor. Multă mulţumire. Dovadă curaj.

Chicotelile lui Ione se transformară în tuse.

Flirtezi, fată.

Mod de acces incorect la masculii umani, întrebare? Laudă caracter, apoi admiraţie prostească faţă de isprăvi; instrucţiunea ta.

Da, eu am zis asta, aşa-i. Totuşi, poate că nu atât de literal.

– Asta a fost cu ceva timp în urmă, zise Joshua. Sigur că da, duceam o viaţă destul de riscantă pe-atunci. O singură mişcare greşită şi se putea întâmpla o catastrofă. Inelul Ruinelor este un loc urât. Trebuie să ai determinare ca să fii scotocitor. Este un trai solitar. Nu toţi îl pot urma.

Ai ajuns o legendă. Cel mai faimos scotocitor.

Nu-ntinde coarda, o avertiză Ione.

– Te referi la modulul de electronice laymili? Da, a fost o descoperire mare şi am câştigat mulţi bani de pe urma lui.

Mare relevanţă culturală.

– Ah, da... şi asta.

Ione n-o mai frecă pe Haile pe gât şi se încruntă.

– Joshua, n-ai accesat încă înregistrările pe care le-am decodat?

– Ăăă... care înregistrări?

– Modulul de electronice găsit de tine stoca înregistrări senzavizare laymili. Am descoperit volume uriaşe de date despre cultura lor.

– Grozav! Asta-i o veste bună.

Ea îl privi suspicios.

– Au fost foarte avansaţi biologic. Cu mult înaintea noastră pe scara evolutivă; erau aproape complet în armonie cu ambientul habitatului, aşa că acum trebuie să punem sub semnul întrebării cât de artificiale au fost habitatele acelea. Întreaga lor biologie şi felul în care priveau organismele vii diferă complet de noi. Ei venerau toate entităţile vii. Iar psihologia lor ne este incomprehensibilă; este posibil să fi fost simultan atât foarte individualizaţi, cât şi afundaţi într-un gen de omogenitate mentală. Două stări de conştiinţă complet diferite. Credem că s-ar putea să fi fost telepaţi autentici. Geneticienii din proiectul de cercetare se contrazic aprig cu privire la secvenţa genetică relevantă. Este similară cu gena afinităţii edeniste, însă psihologia laymili o completează într-un mod imposibil pentru cultura edenistă umană. Edeniştii păstrează un nucleu de

identitate chiar şi după ce îşi transferă memoria în personalitatea habitatului la moarte, pe când acceptul laymililor de a-şi partaja natura cea mai intimă trebuie să fie produsul unei maturităţi mentale considerabile. Instinctul comportamental nu poate fi introdus în ADN prin inginerie.

– N-aţi aflat încă ce anume le-a distrus habitaturile? întrebă Joshua.

Haile se cutremură sub palma lui, într-un reflex cât se poate de omenesc. Tânărul simţi o rafală de alarmă rece care-i invadă gândurile.

– Scuză-mă…

Frică. Simt teamă. Foarte multe morţi. Ei au fost puternici. Totuşi, au fost înfrânţi. Cauza, întrebare?

– Asta aş vrea şi eu să aflu, răspunse Ione. Păreau să celebreze viaţa într-o măsură mult mai mare decât noi.

* * *

Isakore se legăna inert pe Zamjan, ca şi cum ar fi fost un buştean de lemn elegant sculptat, iar vălurelele plescăiau de copastie cu insistenţă discretă. În prima zi, ei improvizaseră două vâsle lungi cu care să orienteze barca – cârma în sine nu era suficientă. Şi izbutiseră să se păstreze mai mult sau mai puţin pe mijlocul râului. Lăţimea lui atingea aici opt sute de metri, ceea ce le oferea spaţiu de manevră, când curentul începea să-i apropie de unul dintre maluri.

Potrivit blocului orientator inerţial al lui Murphy Hewlett, plutiseră cam treizeci de kilometri în aval după ce le fusese distrus generatorul de microfuziune. Curentul îi împinsese cu tenacitate, îndepărtându-i permanent de locul în care acostaseră şi de jungla arsă şi duşmană. Mai rămăseseră de parcurs doar ceva mai mult de opt sute de kilometri.

Jacqueline Couteur nu le cauzase niciun fel de probleme şi-şi petrecuse timpul stând la provă, sub tenda din prelată. Dacă n-ar fi fost suferinţele prin care trecuseră, preţul pe care-l plătiseră prin propriile lor dureri şi spaime pentru a o captura, Murphy i-ar fi legat de gât inutilul generator de microfuziune şi-ar fi azvârlit-o peste bord. Bărbatul bănuia că ea ştia asta. Totuşi, femeia reprezenta misiunea lor. Iar ei erau încă vii şi încă intacţi. Până când situaţia respectivă nu se schimba, locotenentul Murphy Hewlett avea să asculte ordinele şi s-o ducă înapoi la Durringham. Nu mai rămăsese nimic altceva, niciun alt ţel

alternativ al vieţii.

Nimeni nu încercase să interfereze cu ei, deşi canalele de comunicaţii le erau clar bruiate (niciun alt bloc de echipament nu era afectat). Nici satele pe lângă care lunecau nu arătaseră vreun interes. În prima dimineaţă două dinghii cu vâsle se aventuraseră până în apropierea lor, dar focurile unei Bradfield le avertizaseră să se îndepărteze. După aceea *Isakore* fusese lăsată în pace.

Fusese un voiaj paşnic. Mâncaseră bine, îşi curăţaseră şi reîncărcaseră armele, făcuseră tot ce putuseră în privinţa rănilor. Niels Regehr îşi pierdea şi-şi regăsea luciditatea, însă pachetul nanonic medical aplicat pe faţa lui îl menţinea rezonabil de stabil.

Murphy aproape că-şi putea îngădui să creadă că vor reveni realmente la Durringham. Râul placid încuraja genul acela de gânduri prosteşti.

Când noaptea se lăsă la sfârşitul celei de-a doua zile, el stătea la pupa, ţinând cârma pe care o reparaseră şi străduindu-se pe cât putea să menţină ambarcaţiunea în mijlocul apei. Cel puţin pentru aşa ceva nu trebuia să-şi folosească piciorul cu genunchiul blocat şi dureros, chiar dacă mâna stângă era incapabilă să strângă echea. Aerul umed şi cald dinspre apă făcea ca uniforma lui de camuflaj să fie inconfortabil de lipicioasă.

Îl zări pe Louis Beith venind spre pupa, cu un termos. Un pachet nanonic medical forma o brăţară lată în jurul braţului său, acolo unde Jacqueline Couteur rupsese osul, şi sclipea slab în spectrul infraroşu.

– Ţi-am adus nişte suc, zise Louis. Direct din crio.

– Mulţumesc.

Murphy luă cana pe care i-o întinsese. Cu implanturile retinale comutate pe infraroşu, lichidul pe care îl turnă din termos era albastru atât de închis, încât părea negru.

– Niels vorbeşte din nou cu diavolii lui, rosti Louis încet.

– În privinţa asta nu putem face mare lucru, decât să-i încărcăm un program de somnolenţă în nanonicele neurale.

– Mda, totuşi, locotenente, ştii că ceea ce-ndrugă pare aproape real? Eu crezusem că oamenii care halucinează sunt incoerenţi. Nici vorbă, m-a făcut şi pe mine să privesc peste umăr.

Murphy sorbi din suc. Era atât de rece, încât îi amorţi fundul gâtului. Minunat!

– Vă deranjează atât de rău? Cred că l-aş putea droga.

– Nu, nu-i *rău.* Mai degrabă straniu, după toate chestiile pe care le-am văzut şi prin care-am trecut.

– Eu cred că şmecheria aia de bruiaj electronic a ostililor ne afectează nanonicele neurale mai mult decât am fi dispuşi să admitem.

– Da? se lumină Louis la faţă. Poate c-ai dreptate. Îşi puse mâinile în şolduri şi privi înainte, către vest: Mamă, ce mai ploaie de meteoriţi! Pân-acum n-am mai văzut niciuna aşa grozavă.

Murphy ridică ochii la cerul senin al nopţii. Hăt deasupra provei lui *Isakore,* stelele se rostogoleau din constelaţiile lor fixe. Formau o dâră lungă şi lată, care scânteia şi sclipea. Bărbatul aproape că surâse de încântare; arătau extrem de pitoresc. Iar dâra înceţoşată continua să crească, pe măsură ce tot mai multe dintre ele loveau atmosfera, gonind spre est. Era probabil un roi masiv care luneca din spaţiul interplanetar, rămăşiţele unei comete care se dezintegrase cu secole în urmă. Meteoriţii cei mai îndepărtaţi creau siaje gigantice, pe când sfârâiau în jos. În tot cazul, pătrundeau mult în atmosferă, minimum zeci de kilometri. Surâsul lui Murphy îngheţă.

– Dumnezeule… murmură el cu glas stins şi răguşit.

– Ce-i? făcu Louis fericit. Nu aşa că-i marfă de tot? Uau! Cred că m-aş putea uita toată noaptea la ei.

– Nu sunt meteoriţi.

– Poftim?

– Nu sunt meteoriţi. Căcat!

Louis îi aruncă o uitătură alarmată.

– Sunt harpoane cinetice, băga-mi-aş picioarele! Murphy începu să alerge către prova pe cât de iute îi îngăduia genunchiul. Asigură-te! răcni el. Prinde-te de ceva şi ţin-te bine. Sosesc exact deasupra noastră.

Peste ei cerul se transforma în zi, cu negrul alungat de o pată de azur care se lăţea. Jeturile dinspre vest deveneau prea strălucitoare pentru a fi privite. Păreau a se lungi cu o viteză teribilă, fisuri de lumină solară care crăpau zidul nopţii.

Harpoanele cinetice erau armele tactice (neradioactive) standard pentru asaltul suprafeţelor planetare. Aşchii solide de

compozit durificat, rezistent la temperatură, lungi de jumătate de metru şi ascuţite ca acul, ghidate de ampenaje cruciforme şi pilotate de procesoare cu vector de zbor preprogramat. Nu aveau nici explozive, nici sarcini energetice, ci distrugeau ţintele exclusiv prin viteză.

Ilex acceleră spre Lalonde la opt *g,* urmând o traiectorie precis hiperbolică. Apogeul fu atins la o mie două sute de kilometri deasupra Amariskului, la două sute kilometri est de Durringham. Cinci mii de harpoane fură expediate din suporturile de armament ale şoimului-de-vid şi goniră către continentul de dedesubt, mascat în noapte. *Ilex* inversă direcţia undei de acceleraţie a câmpului său de distorsiune, luptându-se cu gravitaţia Lalondei. Pe cuşetele lor, membrii echipajului blestemau neajutoraţi strivitoarea forţă de acceleraţie, cu membranele nanonice suplimentare rigidizate pentru a menţine laolaltă moile şi slabele corpuri umane, când şoimul-de-vid se îndepărtă de planetă.

Roiul de harpoane sfârtecă atmosfera şi fricţiunea produsă de hiperviteză consumă prin ablaţie stratul exterior de molecule al compozitului, lăsând o coadă ionică orbitoare lungă de peste o sută de kilometri. Privită de jos, semăna cu o ploaie de lumină sălbatică.

Tăcerea lor era terifiantă. O etalare de asemenea potenţă ar fi trebuit să se audă ca mugetul unui zeu furios. Murphy se prinse strâns de o balustradă de pe o latură a timoneriei şi privi printre pleoapele mijite la perdeaua solidă de distrugere vie care pica spre el. O auzi pe Jacqueline Couteur gemând îngrozită şi simţi o satisfacţie maliţioasă, ieftină. Era prima dată când ea trădase cea mai măruntă emoţie. De acum impactul putea fi la câteva secunde depărtare.

Harpoanele se aflau direct deasupra, un fluviu atmosferic de strălucire solară care reproducea ca în oglindă cursul lui Zamjan. Fluviul acela se despică în centru, în două plane compacte de lumină care diverseră cu simetrie imaculată şi coborâră pentru a atinge jungla departe în vest, după care goniră pe lângă *Isakore* cu o viteză prea mare pentru a fi urmărită chiar şi de simţurile omeneşti amplificate. Niciunul dintre ele, nici măcar unul, nu lovi apa.

Explozii multiple obliterară jungla. De ambele părţi ale lui

Zamjan, rafale de flăcări purpurii arzătoare ţâşniră în sus când harpoanele loviră solul, eliberându-şi colosala energie cinetică într-o singură şi devastatoare cascadă de căldură. Secera pustiirii se extinse pe şapte kilometri în lungul malurilor, pătrunzând un kilometru şi jumătate către interiorul uscatului. Un nor gros şi murdar de pământ, piatră şi aşchii de lemn irumpse în văzduh, ocultând strălucirile termice. Unda de şoc se rostogoli în ambele direcţii, aplatizând şi mai mult jungla.

Apoi sunetul se sparse peste ambarcaţiune. Vuietele exploziilor se suprapuseră şi se contopiră într-un unic berbec sonic, care făcu să vibreze toate scândurile de pe *Isakore,* aidoma unei coarde de chitară supraacordate. După aceea răsună bubuitul aerului sfâşiat de plonjoanele harpoanelor; undele sonore ajungeau în cele din urmă armele.

Murphy îşi trânti palmele peste timpanele care-l înţepau dureros. Întregul schelet îi vibra, şi articulaţiile rezonau dureros.

Fragmente începură să răpăie, încreţind suprafaţa deja afectată a râului. O mână de focuri ardeau în lungul malurilor, acolo unde arbori fărâmaţi zăceau împrăştiaţi printre cratere adânci. Sol şi lemn pulverizat atârnau în văzduh ca o ceaţă neagră şi obscură deasupra terenului rănit de moarte.

Murphy îşi coborî lent braţele, holbându-se la tabloul incredibil al distrugerii.

– Erau ai noştri, rosti el uimit. Noi am făcut-o.

Garrett Tucci apăruse lângă el şi bolborosea fără noimă. Murphy nu putea auzi absolut nimic. Urechile continuau să-i răsune dureros.

– Strigă! Datavizează! Am asurzit.

Garrett clipi, apoi ridică blocul comunicator.

– Funcţionează! răcni el. Murphy dataviză către propriul lui bloc, care raportă deschiderea canalului spre satelitul SPIEL.

O rază de lumină orbitor de albă lunecă peste *Isakore* sosind de undeva din înalt. Murphy privi cum fasciculul trecu peste apă, după care reveni la barca lor. Ridică ochii, nemaisimţind de acum nici pic de surprindere. Provenea de la un aparat de zbor mic care plutea staţionar la două sute de metri altitudine, conturat de stelele argintii. Lumini stroboscopice verzi, roşii şi albe pâlpâiau pe vârfurile aripilor şi stabilizatoarelor. Nanonicele neurale identificară forma neagră ca noaptea: BK133.

Blocul comunicator al lui Murphy piui şi autoriză deschiderea

unui canal local.

– Murphy? M-auzi, Murphy?

– Dumneavoastră sunteţi, domnule? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

– Aşteptai pe altcineva? datavіză Kelven Solanki.

Raza o găsi din nou pe *Isakore* şi rămase aţintită asupra punţii.

– Mai aveţi prizonierul?

– Da, domnule.

Murphy aruncă o căutătură spre Jacqueline Couteur, care se holba la aparatul de zbor, ferindu-şi cu palma ochii de lumina proiectorului.

– Bravo! O s-o luăm cu noi.

– Domnule, Niels Regehr este rănit destul de rău. Nu cred că poate sui o scară de frânghie.

– Nicio problemă.

BK133 cobora cu grijă, legănându-şi aripile în microrafalele termice generate de impactul harpoanelor. Murphy simţi cum jeturile compresorului îi loviră chipul, un curent de aer fierbinte şi uscat, minunat după umiditatea de pe râu. Văzu că în flancul fuzelajului era deschisă o trapă mare. Un bărbat în ţinuta de camuflaj a puşcaşilor marini cobora lent cu vinciul către *Isakore.*

* * *

Reflectoarele de pe acoperişul Oficiului Marinei arătau că terenul din jurul clădirii era ticsit de oameni. Toţi păreau să scruteze cerul nopţii.

Murphy îi privi prin trapa deschisă la jumătatea fuzelajului BK133-ului, în timp ce Kelven îl cobora spre platforma de pe acoperiş. Un avion spaţial de formă triunghiulară se afla într-o parte a acoperişului, cu aripile retrase; abia încăpea acolo, iar coada şi nasul îi atârnau peste margini. Era una dintre acele imagini minunate pe care le văzuse de mult timp.

– Cine sunt oamenii ăştia? întrebă el.

– Toţi cei care au văzut avionul spaţial din *Ilex* plecând cu personalul mai devreme, îi răspunse rapid Vince Burtis.

Era puşcaşul de nouăsprezece ani care ridicase echipa Marinei de pe *Isakore.* Invazia reprezenta pentru el exact lucrul pentru care se înrolase – aventură pe planete stranii –, aşa că era în culmea încântării. Murphy n-avea inima să-l deziluzioneze. Puştiul avea să înţeleagă destul de repede care era realitatea.

– Cred că şi ei vor să plece, urmă sobru Vince.

BK133 coborî pe acoperiş şi Kelven datavizǎ calculatorului de zbor să decupleze sistemele interne.

– Toată lumea, jos, spuse el.

– Repede, vă rog! Apelul lui Erato fu retransmis prin blocul său comunicator: Sunt în contact cu şerifii de afară. Ei spun că mulţimea este deja la uşă.

– N-ar trebui să poată intra, datavizǎ Kelven.

– Cred că unii şerifi pot fi de partea lor, rosti Erato şovăitor. Sunt şi ei oameni…

Kelven îşi desfăcu curelele şi se grăbi înapoi în cabină. Vince călăuzea paşii nesiguri ai lui Niels, ajutându-l să coboare prin trapă. Garrett şi Louis ieşiseră şi o conduceau pe Jacqueline Couteur sub ameninţarea armelor spre avionul spaţial.

Murphy îi surâse obosit superiorului său.

– Mulţumesc, domnule.

– Eu n-am niciun merit. Dacă n-ar fi apărut *Ilex,* aţi vâsli şi-acum către casă.

– Tot personalul din birouri a fost evacuat?

– Da, avionul spaţial a mai făcut două zboruri în seara asta; noi suntem ultimii, zise Kelven.

Amândoi săriră pe acoperiş. Zgomotul compresoarelor avionului spaţial crescu, acoperind hărmălaia mulţimii de dedesubt. Kelven se strădui din răsputeri să ignore sentimentul de vinovăţie. Îşi făcuse o mulţime de amici în rândul personalului administrativ civil de pe Lalonde. Candace Elford îi dăduse BK133-ul imediat ce i-l ceruse, fără să pună nicio întrebare. Cu siguranţă, câţiva oameni puteau fi duşi la transportoarele de colonişti de pe orbită.

Dar pe cine să iei totuşi? Şi cine ar fi decis?

Modul cel mai bun – unicul de altfel – de a o ajuta pe Lalonde acum era prin intermediul Marinei Confederaţiei.

Uşa de acces pe acoperiş din partea opusă BK133-ului zbură în lături. Oamenii începură să se reverse prin ea, răcnind frenetic.

– Hristoase… murmură Kelven.

Putea distinge printre ei trei-patru şerifi înarmaţi cu paralizatoare corticale şi pe unul cu o carabină laser de vânătoare. Restul erau civili. Privi în jur. Vince şi Niels se aflau la jumătatea scării ce urca spre ecluză. Un membru al echipajului

din *Ilex* se aplecă în afară şi-i întinse mâna lui Niels. Vince privea şocat peste umăr.

– Intră, dataviză Kelven fluturând din braţe.

Doi şerifi ocoleau botul BK133-ului, iar alţi oameni se aplecaseră mult pentru a trece pe sub fuzelaj. Alţii continuau să iasă în fugă pe uşa deschisă. Pe acoperiş erau deja vreo treizeci de persoane.

– Aşteptaţi-ne!

– Mai puteţi lua unul!

– Am bani, pot plăti!

Murphy ridică puşca Bradfield în aer şi trase două focuri. Arma de calibru greu răsună surprinzător de sonor. Câţiva oameni se aruncară pe jos, iar restul încremeniră.

– Nici măcar să nu vă gândiţi la aşa ceva, rosti Murphy mustrător.

Bradfield se fixă asupra unuia dintre şerifii pământii la faţă. Paralizatorul cortical căzu din mâinile bărbatului uimit.

Zgomotul compresoarelor avionului spaţial devenea strident.

– Nu mai sunt locuri la bord. Plecaţi de-aici până nu rănim pe cineva.

Kelven şi Murphy începură să se retragă cu spatele spre avionul spaţial. O tânără cu piele cafenie care se târâse pe sub BK133 se îndreptă şi porni cu îndrăzneală către ei. Ţinea în faţa ei un copilaş care nu putea avea mai mult de doi ani. Cu chip dolofan şi ochi mari, strălucitori.

Murphy nu putu să îndrepte puşca spre ea. Ajunse la piciorul scării din aluminiu a avionului spaţial.

– Luaţi-l cu voi! strigă femeia şi i-l întinse pe copil. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă mai aveţi un gram de milă în voi, luaţi-mi fiul! Vă implor!

Piciorul lui Murphy găsi prima treaptă. Kelven îl ţinea cu o mână de braţ, ghidându-l.

– Luaţi-l! zbieră femeia peste efluxul crescător al compresorului. Luaţi-l sau împuşcaţi-l!

Bărbatul se înfioră înaintea înflăcărării ei. Vorbea serios, vorbea foarte, foarte serios.

– Ar fi un act de milostenie. Ştiţi ce i se va întâmpla pe planeta asta blestemată.

Copilul începu să plângă şi să se zbată în strânsoarea ei. Toţi ceilalţi de pe acoperiş rămăseseră nemişcaţi, privindu-l cu ochi

duri, acuzatori. Murphy se întoarse către Kelven, al cărui chip era o mască a torturii.

– Ia-l, spuse comandorul.

Murphy dădu drumul puştii, lăsând-o să lunece peste acoperişul de siliciu. Dataviză un cod de blocare în procesorul care o controla, astfel încât nimeni să nu poată trage cu ea în avionul spaţial, apoi prinse copilul cu mâna dreaptă.

– Shafi! strigă femeia, când el alergă în sus pe scară. Se numeşte Shafi Banaji. Nu uita!

Abia păşise cu un picior în ecluză, când avionul spaţial decolă, cu podeaua înclinându-se imediat în sus. Mai multe braţe îl ajutară să-şi menţină echilibrul, şi trapa exterioară glisă, închizându-se.

Pantalonaşii bufanţi din bumbac ai lui Shafi erau murdari şi urât mirositori; băieţelul emise un ţipăt prelung şi plin de groază.

21

Incluzând Seninătate, în Confederaţie existau doar cinci habitate bitek independente (non-edeniste). După Seninătate, probabil că cel mai cunoscut sau cel mai notoriu, în funcţie de perspectiva culturală şi de gradul de liberalism al fiecăruia, era Valisk.

Deşi ambele erau practic dictaturi, ocupau capetele opuse ale spectrului politic, cu ideologiile dominante ale celorlalte trei habitate incluse între ele într-o mediocritate binemeritată. Seninătate era privit ca fiind elitist sau chiar regal, ţinând seama de întemeietorul său: harnic, bogat şi uşor dezmăţat, cu un conducător şic şi mărinimos, punea accent pe calităţile măreţe ale vieţii şi reprezenta locul la care să aspiri după ce ai dat lovitura. Valisk era mai vechi, zilele gloriei sale apuseseră sau cel puţin erau în decădere, şi găzduia o populaţie mai decadentă; banii de aici (şi erau încă destui) proveneau din exploatarea părţii mai întunecate a naturii umane. Iar strania lui guvernare mai degrabă respingea decât atrăgea.

Nu fusese dintotdeauna aşa.

Valisk fusese întemeiat de un edenist Şarpe pe nume Rubra. Spre deosebire de Laton, care terorizase Confederaţia peste alte două secole şi jumătate, rebeliunea lui avusese o natură mult mai constructivă. Rubra se născuse în Machaon, un habitat de pe orbita lui Kohistan, cea mai mare gigantă gazoasă din sistemul stelar Srinagar. După patruzeci şi patru de ani, îşi abandonase cultura şi căminul, îşi vânduse partea deloc modestă din afacerea de inginerie a familiei şi emigrase la o colonie adamistă nou-întemeiată pe un asteroid din grupul Troian posterior al lui Kohistan.

Fusese o perioadă de creştere economică substanţială pentru sistemul acela stelar. Srinagar fusese colonizată de hinduşi etnici în anul 2178 în decursul Marii Dispersări ce avusese loc cu o sută şaisprezece ani mai devreme. Industrializarea fundamentală fusese finalizată, planeta era îmblânzită, şi oamenii căutau moduri noi de a-şi canaliza energiile. În toată Confederaţia, planete-colonii nou-apărute exploatau resursele spaţiului cosmic şi-şi sporeau spectaculos bogăţia. Srinagar ardea de nerăbdare să fie inclusă printre ele.

Rubra începuse cu şase nave de marfă interplanetare luate în leasing. Avusese mare succes în domeniul de activitate pe care şi-l alesese, ca toţi Şerpii de altfel (aproape întotdeauna spre stânjeneala edeniştilor, pentru că atât de mulţi dintre ei aleseseră crimele). El făcuse o mică avere, aprovizionând cu bunuri de consum şi produse de lux mica, dar bogata populaţie de ingineri şi mineri a grupului Troian. Cumpărase mai multe nave, îşi sporise averea şi-şi botezase compania aflată în extindere Magellanic Itg – glumind cu cei asemenea lui că într-o bună zi va face negoţ cu acel îndepărtat nor stelar. Până în 2306, după doisprezece ani de creştere constantă, Magellanic Itg deţinea staţii de producţie şi operaţiuni de minerit al asteroizilor şi intrase pe piaţa transportului interstelar.

În momentul acela Rubra a germinat Valisk pe orbita lui Opuntia, a patra dintre cele cinci gigante gazoase ale sistemului. Fusese un risc imens. Rubra a cheltuit toate rezervele financiare ale companiei sale pentru a clona sămânţa şi şi-a ipotecat jumătate dintre nave pentru a începe. Iar bitekul rămăsese tehnologie *non grata* pentru religiile majore, inclusiv pentru credinţa hindusă. Însă Srinagar era îndeajuns de bolşevică în privinţa noii sale independenţe economice faţă de statele Guvcentral indiene sponsorizatoare, şi îndeajuns de energică în felul în care aborda inovarea, pentru a închide ochii la proscrierile anunţate de brahmanii fundamentalişti pe o planetă imperialistă îndepărtată cu peste două secole mai devreme. Guvernele planetar şi asteroidal nu vedeau niciun motiv pentru a impune embargouri împotriva unui activ economic al sistemului care evolua rapid. Valisk a devenit literalmente un stat corporativ, care funcţiona ca port de bază pentru flota navelor stelare din Magellanic Itg (deja una dintre cele mai mari din sector) şi oraş-dormitor pentru staţiile sale industriale.

Deşi Valisk era o locaţie avantajoasă din punct de vedere financiar, din care Rubra îşi putea conduce imperiul corporativ înfloritor, trebuia atrasă o populaţie de bază în habitat, pentru a face din el o civilizaţie viabilă. De aceea staţiilor industriale le-au fost acordate licenţe foarte liberale pentru cercetare şi armament, iar Valisk a început să atragă companii specializate în hardware militar. Restricţiile la export erau aproape inexistente.

De asemenea, Rubra a deschis habitatul pentru imigrarea „indivizilor care caută libertatea culturală şi religioasă”, poate ca

reacţie faţă de propria sa educaţie edenistă oficială. Invitaţia aceea a atras câteva secte religioase neconformiste, grupări spirituale şi triburi cu stiluri de viaţă primitive, care considerau că mediul bitek va juca rolul unei Gaia binefăcătoare şi le va asigura hrană şi adăpost gratuite. Peste nouă mii de asemenea oameni au sosit în primii douăzeci şi cinci de ani de existenţă ai habitatului, mulţi dintre ei fiind dependenţi de droguri sau de programe stimulatoare. La momentul respectiv, înfuriat pe natura lor parazitară lipsită de orice regrete, Rubra a interzis intrarea altora.

Până în anul 2330 populaţia a crescut la trei sute cincizeci de mii de oameni. Producţia industrială era masivă şi multe companii interstelare şi-au deschis oficii regionale în habitat.

Apoi au început să apară primii şoimi-negri care fuseseră văzuţi în Confederaţie, toţi înregistraţi la Magellanic Itg şi având-u-i drept căpitani pe numeroşii copii ai lui Rubra. Rubra a dat o lovitură spectaculoasă atât competitorilor, cât şi societăţii sale anterioare. Bitekul şoimilor-de-vid era cel mai sofisticat care fusese secvenţat vreodată; copierea lui reprezenta un triumf al retro-ingineriei genetice.

Întrucât şoimii-negri formau baza flotei sale de nave stelare, Rubra a ocupat o poziţie inatacabilă. Un program de clonare pe scară mare a dus la creşterea spectaculoasă a numărului lor; pentru ca adamiştii care nu aveau scrupule faţă de folosirea bitekului, şi erau destui, să poată fi căpitani, au fost utilizaţi simbionţii neurali. Până în anul 2365 Magellanic Itg încetase să mai utilizeze în flota sa de transport altceva decât şoimi-negri.

În 2390 când a murit, Rubra era unul dintre cei mai bogaţi oameni din Confederaţie. El a lăsat în urmă un conglomerat industrial utilizat de atunci de economişti drept exemplu al modelului clasic de creştere corporativă. Ar fi trebuit să continue în acelaşi fel. Avea potenţialul de a fi rivalul Corporaţiei Kulu deţinută de familia Saldana. Finalmente ar fi putut chiar să egaleze operaţiunile de exploatare de He_3 ale edeniştilor. Nu existaseră niciun fel de restricţii fizice sau financiare care să-i limiteze promisiunea inerentă; băncile erau mai mult decât dispuse să avanseze împrumuturi, pieţele existau şi erau aprovizionate de propriile sale nave.

În final însă natura de Şarpe a lui Rubra s-a dovedit nu tocmai benignă. Psihologia lui era prea diferită, prea obsedată. Educat în

ştiinţa faptului că şablonul personalităţii sale va continua să existe vreme de secole, dacă nu chiar milenii, el a refuzat să accepte moartea ca adamist. Şi-a transferat şablonul personalităţii în straturile neurale ale lui Valisk.

Din momentul acela compania şi habitatul au început să degenereze. O parte a motivului era germinarea altor habitate independente, care se ofereau de asemenea ca baze pentru zborurile de împerechere a şoimilor-negri. Monopolul Valisk/ Magellanic Itg a fost spart. Însă declinul industrial al companiei şi deteriorarea în paralel a habitatului s-au datorat în principal problemei de moştenire create de Rubra.

Când a murit, se ştia despre el că procrease peste o sută cincizeci de copii, dintre care o sută douăzeci şi doi fuseseră concepuţi cu grijă *in vitro,* pentru ca gestaţia să fie în exo-utere; toţi suferiseră modificări ale genei de afinitate, alături de îmbunătăţiri fiziologice generale. Treizeci dintre cei ieşiţi din exo-utere au fost numiţi în comitetul executiv al lui Valisk, care conducea atât habitatul, cât şi Magellanic Itg, în timp ce restul, alături de a treia generaţie rapid proliferată, au devenit piloţi de şoimi-negri. Copiii concepuţi natural au fost practic dezmoşteniţi de companie şi mulţi dintre ei au revenit sub pulpana edenistă.

Nici acest aranjament de natură nepotistă n-ar fi trebuit să ridice prea multe probleme. În interiorul unui comitet atât de mare aveau să existe în mod inevitabil lupte pentru putere, dar caracterele puternice urmau să se ridice în vârf, asta o cerea simpla dinamică umană. Nu s-a întâmplat aşa.

Modificarea făcută de Rubra genei lor de afinitate fusese simplă; ei erau legaţi de habitat şi de o singură familie de şoimi-negri. El îi lipsise de afinitatea edenistă generală. În felul acesta avusese acces la minţile lor practic din clipa conceperii, mai întâi prin intermediul personalităţii habitatului, apoi, după ce murise, ca personalitate a habitatului.

El îi modelase pe când stătuseră ghemuiţi în exouterele din metal şi compozit, însă şi ulterior, în copilăria lor inocentă; o conştiinţă întunecată cuibărită aidoma unui vierme în centrul minţii lor, examinându-le gândurile cele mai secrete, căutând abateri de la calea pe care le-o alesese. Era o versiune oribil de pervertită a legăturii de iubire dintre şoimii-de-vid şi căpitanii lor. Descendenţii lui au devenit caricaturi anemice ale persoanei sale în perioada de vârf. Rubra încercase să instileze calităţile ce-l

motivaseră şi sfârşise prin a obţine nişte nevropaţi neadecvaţi şi nefericiţi. Cu cât încercase mai mult să-şi întărească disciplina, cu atât se înrăutăţise dependinţa lor faţă de el. O transformare lentă apăruse în psihologia personalităţii habitatului. În frustrarea sa crescătoare faţă de descendenţii aflaţi în viaţă, devenise ranchiunoasă – pe vieţile lor, pe experienţele lor trupeşti, pe emoţiile lor, pe caracterul uman al glandelor şi hormonilor ce o luau razna. Rubra era gelos pe formele de viaţă.

Vizitele edeniştilor la habitat, deja puţine şi rare, au încetat complet după anul 2480. Ei spuneau că personalitatea habitatului înnebunise.

* * *

Dariat era un descendent din a opta generaţie, născut cu o sută şaptezeci şi cinci de ani după moartea corpului lui Rubra. Din punct de vedere fizic era practic imposibil de deosebit de cei de-o vârstă cu el; avea aceeaşi piele de culoarea cafelei cu lapte şi păr negru ca pana corbului ce semnalau originea etnică a sistemului stelar. Majoritatea populaţiei din Valisk îşi avea originea din interiorul sistemului, deşi puţini dintre ei erau hinduşi practicanţi. Numai ochii lui indigo îl etichetau ca fiind diferit de genotipul Srinagar direct.

Până în adolescenţă nu avusese habar despre moştenirea sa dezastruoasă, deşi încă din copilărie ştiuse în adâncul sufletului că era diferit, că era mai bun, superior celorlalţi copii din clubul său de zi. Iar când râdeau de el sau îl tachinau, sau îl ostracizau, se năpustea asupra lor cu o furie pe care n-o putea egala nimeni. Nu ştia de unde provenea, ci doar că exista înlăuntrul său, aidoma unui monstru masiv care adastă pe fundul unui lac. La început se simţise ruşinat de bătăile pe care le administra altora – sângele este o imagine şocantă pentru un puşti de cinci ani –, dar, chiar pe când fugea acasă plângând, se ivea o manifestare diferită a ego-ului străin, care-l liniştea, calmându-i inima care bubuia. Nu făcuse nimic rău, îl asigura ea, nu comisese nicio crimă, totul fusese în numele dreptăţii. Ceilalţi n-ar fi trebuit să fi procedat în felul acela, n-ar fi trebuit să râdă şi să-şi bată joc de el. Ai avut dreptate să-ţi impui punctul de vedere, eşti puternic, fii mândru de asta!

După o vreme sentimentele de vinovăţie pieriră. Când trebuia să lovească pe cineva, o făcea fără regrete sau remuşcări. Autoritatea lui în clubul de zi era indiscutabilă, născută mai

degrabă din frică decât din respect.

Locuia împreună cu mama lui într-un apartament dintr-un zgârie-stele; tatăl lui îi părăsise în anul când se născuse el. Ştia că era o persoană importantă, că participa la managementul lui Magellanic Itg, totuşi de câte ori îi vizita în mod conştiincios pe mamă şi fiu, alterna între tăceri prost-dispuse sau explozii de activitate frenetică. Dariat nu-l plăcea, adultul era bizar. „Mă pot descurca fără el”, gândea băiatul, „este slab.” Convingerea aceea era la fel de puternică precum una dintre imprimările sale didactice. Tatăl încetă să-l mai viziteze după ce Dariat împlinise doisprezece ani.

Când începu să primească cursuri didactice la vârsta de zece ani, Dariat se concentră asupra ştiinţei şi finanţelor, deşi în fundul minţii sale exista ideea vagă că artele puteau fi la fel de atrăgătoare. Acelea erau însă episoade de slăbiciune dispreţuitoare, înghiţite în scurt timp de mândria pe care o simţea de câte ori absolvea alt examen. El se îndrepta spre lucruri măreţe.

La paisprezece ani sosi momentul crucial. La paisprezece ani se îndrăgosti.

Interiorul lui Valisk nu avea comoditatea unui ambient tropical sau subtropical dintr-un habitat bitek uzual. Rubra decisese asupra unui deşert cu tufe rare ce pornea de la baza calotei nordice pentru ca apoi să se contopească lent cu savana deluroasă de ierburi terestre şi xenoce, înainte de rezervorul circular standard de apă sărată de la baza calotei sudice.

Lui Dariat îi plăcea să cutreiere prin întinderile vaste de ierburi, cu fuziuni subtile de specii şi culori. Clubul de zi al copiilor pe care obişnuia să-l domine se destrămase de mult. Din partea adolescenţilor se aştepta să se alăture unor grupuri sportive sau unor cluburi de interese generale. El avea dificultăţi cu integrarea, fiindcă prea mulţi de aceeaşi seamă îşi reaminteau temperamentul şi violenţele sale cu mult după ce încetase să mai recurgă la astfel de metode rudimentare. Îl respingeau, şi Dariat îşi spunea că nu-i pasă. Cineva îi spunea, de fapt. În vise, el se pomenea mergând prin habitat şi vorbind cu un bătrân cu păr alb. Bătrânul era extrem de liniştitor prin lucrurile pe care i le spunea, prin încurajările pe care i le oferea. Iar habitatul era uşor diferit, mai bogat, cu arbori şi flori şi familii fericite aflate la picnic.

– Aşa va fi când vei conduce, îi spuse bătrânul de nenumărate ori. Eşti cel mai bun de multe decenii. Aproape la fel de bun ca mine. Îmi vei readuce totul: puterea şi bogăţia.

– Acesta este viitorul? întrebă Dariat.

Stăteau pe un altar înalt de rocă-polip şi priveau în jos către intrarea circulară a unui zgârie-stele. Oamenii se mişcau de jur împrejur cu o vigoare şi o hotărâre rareori întâlnite în Valisk. Toţi purtau uniforme Magellanic Itg. Când ridică privirea, lui Dariat i se păru că extremitatea nordică a habitatului era transparentă; şoimi-negri se înghesuiau în jurul inelelor de andocare, încărcaţi cu mărfuri scumpe şi artefacte rare de pe o sută de planete. Mai departe, atât de îndepărtată încât se distingea doar ca o pată ceţoasă roşu-gălbuie, maşina Von Neumann eşuată a lui Magellanic Itg se rotea lent pe fundalul inelelor galben-maronii ale gigantei gazoase.

– Putea să fi fost viitorul, oftă plin de regrete bătrânul. Însă pentru asta, ar trebui să asculţi.

– O să ascult, zise Dariat.

Planurile bătrânului păreau să coincidă cu presiunea convingerilor şi certitudinilor ce se acumulau în propria sa minte. În unele zile părea atât de plin de idei şi obiective, încât îşi spunea că, cu siguranţă, ţeasta îi va exploda, în vreme ce alteori discursurile lungi şi întortocheate ale bătrânului din vis păreau să dezvolte un ecou tangibil, care dura toată ziua.

De aceea îi plăceau perioadele prelungi de solitudine oferite de interiorul care nu invita la aventură. Momentele când mergea şi explora zone obscure erau singurele în care gândurile clocotitoare din mintea sa încetineau şi se calmau.

La cinci zile după a paisprezecea sa aniversare, o văzu pe Anastasia Rigel. Ea se spăla într-un râu care curgea prin fundul unei văi adânci. Dariat o auzi cântând înainte s-o fi zărit. Glasul îl conduse printre nişte bolovani din piatră autentică de pe o platformă de polip dezgolit, de pe care solul fusese erodat de apă. El se ghemuise la adăpostul bolovanilor şi o privi îngenunchind pe malul râului.

Fata era înaltă şi mai neagră decât orice persoană pe care Dariat o văzuse până atunci în Valisk. Părea să se afle spre sfârşitul adolescenţei (avea şaptesprezece ani, află el ulterior), cu picioare care păreau făcute numai din benzi musculare, şi păr lung, negru precum cărbunele, aranjat în zulufi şi întreţesut cu

mărgele roşii şi galbene. Avea chip îngust şi delicat, cu nas micuţ. Pe fiecare braţ purta zeci de brăţări subţiri din argint şi aramă.

Era îmbrăcată doar cu o fustă albastră din bumbac subţire. Pe polipul de lângă ea se găsea un fel de haină cafenie. Când fata se stropi cu apă pe piept şi braţe, Dariat întrezări imagini scurte ale sânilor fermi şi ridicaţi în sus. Era chiar mai grozav decât să acceseze flekuri AV pornovizări şi să se masturbeze. Pentru prima dată Dariat se simţi minunat de calm. „O voi avea”, gândi el, „o voi avea neapărat.” Certitudinea îl ardea.

Ea se ridică şi-şi îmbrăcă haina cafenie. Era de fapt o vestă scurtă până la talie, fără mâneci, croită din piele subţire şi suplă, care se închidea în faţă cu şireturi.

– Poţi să ieşi acum, rosti ea cu glas limpede.

Pentru o clipită, băiatul se simţi complet inferior.

După aceea porni către ea cu o nepăsare ce nega faptul că tocmai fusese prins trăgând cu ochiul.

– Încercam să nu te sperii, o anunţă.

Era cu douăzeci de centimetri mai înaltă decât el; îl privi de sus şi surâse larg.

– N-ai fi putut.

– M-ai auzit? Crezusem că am reuşit să nu fac niciun zgomot.

– Te-am simţit.

– M-ai „simţit”?

– Da. Ai un suflet foarte tulburat. Strigă.

– Şi tu poţi să-l auzi?

– Lin Yi mi-a fost străbună îndepărtată.

– Aha…

– N-ai auzit de ea?

– Nu, îmi pare rău.

– A fost o spiritualistă faimoasă. În 2058 a prezis Marele Cutremur Unu2 din California, de pe Pământ, şi şi-a călăuzit discipolii spre siguranţă în Oregon. Un pelerinaj periculos pentru vremurile acelea.

– Mi-ar face plăcere s-aud povestea asta.

– Dacă vrei, o să ţi-o spun. Dar nu cred c-o s-asculţi. Spiritul tău este închis faţă de tărâmul lui Chi-ri.

– Îi judeci foarte repede pe oameni. N-avem cine ştie ce şanse, este?

– Ştii ce este tărâmul lui Chi-ri?

– Nu.
– Să-ţi spun?
– Dacă vrei.
– Vino atunci.
Îl conduse în amontele râului, cu brăţările zornăind muzical la fiecare mişcare. Urmară meandrul strâns al văii; după trei sute de metri aceasta se lărgea, şi pe un mal al apei se întindea un sat: Puntea-stelară.
Puntea-stelară erau resturile sectelor, triburilor şi spiritualiştilor care se mutaseră în Valisk în anii formării sale. Ele se amalgamaseră lent de-a lungul deceniilor, însoţindu-se împotriva dispreţului şi ostilităţii celorlalţi locuitori. Acum formau o singură comunitate mare, unită spiritual, cu o fuziune bizară de credinţe care adesea erau incomprehensibile outsiderilor. Membrii ei îmbrăţişaseră existenţa primitivă şi trăiau sub forma unor triburi nomade, rătăcind prin habitat, îngrijindu-şi vitele, practicându-şi meşteşugurile specifice, cultivând maci pentru opiu şi aşteptându-şi nirvana.
Dariat se uită la ansamblul de corturi părăginite, animale slabe ce amuşinau prin iarbă şi copii în zdrenţe care alergau desculţi de colo colo. Simţi un dispreţ atât de puternic, încât aproape că-l afectă fizic. Fu mirat de reacţia aceea, nu avea absolut niciun motiv pentru a-i detesta pe excentricii din Puntea-stelară; nu avusese niciodată de-a face cu ei. Chiar pe când gândea aşa, sentimentul de desconsiderare spori. Bineînţeles că-i dispreţuia – paraziţi slinoşi, viermi pe două picioare.
Anastasia îi mângâie fruntea cu un gest ce vădea îngrijorare.
– Suferi, totuşi eşti puternic, îi spuse. Stai prea mult timp pe tărâmul lui Anstid.
Îl aduse în cortul ei, un con din material gros, ţesut manual. Coşuri din nuiele înconjurau pereţii. Lumina era slabă, şi aerul prăfos. Iarba trandafirie din vale era încâlcită, uscată şi muribundă sub tălpi. Dariat văzu aşternutul fetei rulat lângă un coş: o pătură portocaliu-viu şi perne pe care era brodat motivul unui arbore verde şi alb, înconjurat de un nimb de stele. Se întrebă dacă acolo avea s-o facă el, dacă acolo avea să devină în cele din urmă bărbat.
Se aşezară cu picioarele încrucişate sub ei pe un covoraş destrămat şi băură ceai, care era ca apa colorată şi nu avea aproape niciun gust. Iasomie, îi spuse ea.

– Ce crezi despre noi? îl întrebă.

– Noi?

– Triburile Puntea-stelară.

– Niciodată nu m-am gândit prea mult la voi, spuse Dariat.

De la statul pe covoraş îl apucaseră mâncărimile şi era destul de evident că ceaiul nu va fi însoţit de niciun biscuit.

– Ar trebui. Puntea-stelară este atât numele, cât şi visul nostru, ceea ce căutăm să clădim. O punte între stele, între toţi oamenii. Noi suntem religia finală. Până la urmă toţi vor sosi la noi: creştinii şi musulmanii, şi hinduşii, şi budiştii, ba chiar şi sataniştii şi discipolii lui Wicca; toate sectele şi toate cultele. Absolut toate.

– Mi se pare o afirmaţie destul de îndrăzneaţă.

– Nu tocmai. Este pur şi simplu inevitabil. Când Rubra cel Pierdut ne-a invitat aici, eram foarte mulţi. Foarte multe credinţe, toate diferite, dar în realitate toate identice. Apoi el s-a înfuriat pe noi şi ne-a întemniţat, ne-a izolat. A crezut că ne va pedepsi, că ne va sili să ne conformăm ateismului lui materialist. Însă credinţa şi demnitatea sunt întotdeauna mai puternice decât oprimarea muritoare. Ne-am întors spre interior pentru a căuta alinare şi am descoperit că aveam foarte multe lucruri comune. Am devenit unul.

– Şi acela este Puntea-stelară?

– Da. Am ars vechile scripturi şi cărţi de rugăciuni pe un rug atât de înalt, încât flăcările au ajuns de cealaltă parte a habitatului. Odată cu ele au dispărut toate prejudecăţile şi miturile străvechi. Am rămas puri, în tăcere şi beznă. După aceea ne-am renăscut şi am redenumit ceea ce ştiam că era real. Religiile vechiului Pământ au foarte multe lucruri comune; foarte multe credinţe, doctrine şi înţelepciuni identice. Însă discipolii lor sunt îndepărtaţi unii de ceilalţi de către nume, de către preoţi care au devenit decadenţi şi lacomi după răsplăţi materiale. Popoare întregi, planete întregi se acuză reciproc, pentru ca o mână de oameni răi să poată purta veşminte aurite.

– Asta pare destul de logic, rosti Dariat entuziast. I-o idee bună!

Zâmbi. Din locul în care se afla putea zări toată partea laterală a sânului ei stâng, prin pieptul legat cu şireturi al vestei.

– Nu cred c-ai ajuns atât de iute să-mbrăţişezi credinţa asta, rosti ea cu o umbră de suspiciune.

– Nu, pentru că nu mi-ai spus nimic despre ea. Dar, dac-ai spus adevărul despre faptul că-mi poţi auzi spiritul, atunci mi-ai căpătat întreaga atenţie. Niciuna dintre celelalte religii nu poate oferi dovezi tangibile ale existenţei lui Dumnezeu.

Ea se foi pe covoraş şi brăţările zornăiră încetişor.

– Nici noi nu oferim dovezi, ci spunem doar că viaţa în universul acesta nu este decât un segment din marea călătorie a spiritului prin timp. Mai credem că acea călătorie se sfârşeşte când spiritul ajunge în paradis, indiferent cum ai opta să defineşti locul respectiv. Nu întreba însă cât de aproape este universul acesta de paradis. Asta depinde de fiecare individ în parte.

– Şi ce se-ntâmplă când spiritul îţi ajunge în paradis?

– Transcendenţa.

– De ce fel?

– Asta hotărăşte Dumnezeu.

– Dumnezeu, deci un zeu. Nu o zeiţă? o tachină el.

Fata îi zâmbi.

– Termenul defineşte un concept, nu o entitate, nu un bătrân cu barbă albă, nici măcar o maică-Pământ. Corpurile materiale, fizice au nevoie de genuri. Nu cred că instigatorul şi suveranul multiversului va avea trăsături fizice şi biologice, nu?

– Nu.

Dariat îşi termină ceaiul, fericit că ceaşca era goală.

– Şi ce sunt tărâmurile acelea?

– Cât timp populează un corp, spiritul se deplasează prin tărâmurile spirituale ale Stăpânilor şi Stăpânelor care guvernează natura. Există şase tărâmuri, şi cinci Stăpâni şi Stăpâne.

– Mi s-a părut c-ai spus că nu există decât un singur paradis.

– Aşa este. Tărâmurile nu înseamnă paradis, ci ele sunt aspecte ale noastre. Stăpânii şi Stăpânele nu sunt Dumnezeu, ci fac parte dintr-un ordin superior faţă de noi. Ei afectează evenimentele prin înţelepciunile şi amăgirile pe care ni le relevă, dar nu au influenţă asupra realităţii materiale a cosmosului. Ei nu provoacă minuni.

– Ca îngerii şi diavolii? întrebă el inspirat.

– Dacă vrei… Dacă aşa îţi este mai uşor să accepţi…

– Prin urmare, ei ne controlează?

– Tu singur te controlezi pe tine. Tu singur alegi unde îţi

colindă spiritul.
– Atunci de ce există Stăpânii şi Stăpânele?
– Ei acordă daruri de cunoaştere şi înţelegere, ei ispitesc. Ei ne pun la încercare.
– Mi se pare o prostie. De ce nu ne lasă-n pace?
– Fără experienţă, nu poate fi creştere. Existenţa înseamnă evoluţie, atât la nivel spiritual, cât şi personal.
– Am înţeles. Spune-mi acum ce este acest Chi-ri faţă de care eu sunt închis.
Anastasia se ridică în picioare şi se apropie de un coş din nuiele. Scoase dinăuntru o punguliţă din piele de capră. Dacă era conştientă de privirea lui flămândă care-i urmărea fiecare mişcare, nu se trădă în niciun fel.
– Astea îi reprezintă pe Stăpâni şi Stăpâne, rosti ea după ce se aşeză înapoi.
Răsturnă conţinutul punguliţei. Şase cristale colorate de mărimea unor pietricele se rostogoliră pe covoraş. Dariat văzu că toate fuseseră cioplite: erau cuburi pe feţele cărora se distingeau rune micuţe. Fata îl ridică pe cel roşu.
– Ăsta-i pentru Thoale, Stăpânul Destinului.
Ridică după aceea cristalul albastru şi-i spuse că era pentru Chi-ri, Stăpâna Speranţei. Cel verde era pentru Anstid, Stăpânul Urii. Galben pentru Tarrug, Stăpânul Năzbâtiilor. Venus, Stăpâna Iubirii, era limpede ca sticla.
– Ai spus că sunt şase tărâmuri, observă băiatul.
– Al şaselea este Neantul. Ridică un cub complet negru, fără rune: Nu are nici Stăpân, nici Stăpână – este locul unde se refugiază spiritele pierdute.
Îşi încrucişă braţele pe piept, cu degetele atingând umerii şi brăţările căzându-i până la coate. Îi amintea lui Dariat de o statuie a lui Shiva pe care o văzuse în unul dintre cele patru temple din Valisk; Shiva reprezentat ca Nataraja, regele dansatorilor.
– Un loc teribil, murmură înfiorată Anastasia.
– Şi crezi că eu n-am nicio speranţă? întrebă el brusc iritat pe aiurelile acelea păgâne şi primitive.
– Te împotriveşti lor.
– Nu, nu mă-mpotrivesc. Am foarte multe speranţe. Într-o bună zi voi conduce habitatul ăsta.
Asta ar fi trebuit s-o impresioneze.

Ea scutură încetişor din cap şi părul îi acoperi parţial chipul.

– Acela este Anstid care te amăgeşte, Dariat. Petreci atât de mult timp în tărâmul lui, încât are o influenţă necurată asupra spiritului tău.

– De unde ştii? întrebă el dispreţuitor.

– Acestea sunt numite pietrele lui Thoale. El este Stăpânul căruia îi sunt jurată. El îmi arată ce va fi. (Un surâs uşor amuzat îi flutură peste buze.) Uneori Tarrug intervine. El îmi arată lucruri pe care n-ar trebui să le văd sau evenimente pe care nu le pot înţelege.

– Cum funcţionează pietrele?

– Pe fiecare faţă este săpată runa unui tărâm. Eu citesc combinaţiile, felul în care cad sau, în cazul neantului, unde cade în relaţie cu celelalte. Vrei să ştii ce conţine viitorul tău?

– Da. Spune-mi.

– Ridică fiecare cristal, ţine-l câteva clipe în palme, încearcă să-i întipăreşti esenţa ta, apoi pune-l în punguliţă.

Îl luă pe cel transparent, evident. Stăpâna Iubirii.

– Cum îmi întipăresc esenţa?

Fata strânse din umeri.

Dariat strânse cristalele, pe rând, în palmă, simţindu-se tot mai penibil şi le puse în punga din piele de capră. Anastasia scutură punguliţa, după care răsturnă cristalele afară.

– Ce zice? întrebă Dariat, niţel cam prea curios pentru cineva care ar fi trebuit să fi fost sceptic.

Ea le privi o vreme, plimbând neliniştită ochii printre rune.

– Măreţie, rosti în cele din urmă. Tu vei ajunge la măreţie.

– Hei, îmi place!

Mâna ei se ridică, cerând tăcere.

– Nu va dura. Străluceşti foarte intens, Dariat, însă pentru foarte scurt timp şi flacăra care te aprinde este de fapt întunecată.

– Şi după aceea? întrebă el nemulţumit.

– Durere, moarte.

– *Moarte?*

– Nu a ta. A multor alţi oameni, dar nu a ta.

Anastasia nu se oferi să se culce cu el atunci. Şi nici când Dariat o mai vizită în luna următoare. Se plimbară împreună prin savană şi discutară fleacuri, aproape ca un frate şi o soră. Ea îi povesti despre filosofia Puntea-stelară şi despre particularităţile

tărâmurilor. El ascultă, dar se împotmoli şi se plictisi de o viziune a lumii ce părea să aibă prea puţină logică internă. De aceea îi povesti despre tatăl lui, despre resentimente şi confuzia determinată de pierdere; mai ales cu speranţa că-l va compătimi. O duse într-un zgârie-stele; ea spusese că nu intrase niciodată în vreunul. Fetei nu-i plăcură pereţii ca de temniţă ai apartamentelor, însă fu fascinată de câmpul stelar din exterior care se rotea încet.

Tensiunea sexuală se prăbuşi după vârful iniţial de voltaj ridicat, deşi nu dispăru niciodată. Deveni un soi de joc, aluzii şi surâsuri insolente, jucate pentru puncte pe care niciunul nu ştia cum să le câştige. Lui Dariat îi plăcea foarte mult tovărăşia ei. Era o persoană care-l trata corect, care îi asculta cu atenţie spusele. Deoarece aşa dorea ea. El nu putea totuşi înţelege cu ce se alegea Anastasia din relaţia aceea. Îi citi viitorul de câteva ori, însă în niciuna dintre ocazii nu fu atât de rău-prevestitoare ca prima dată.

Dariat petrecu tot mai mult timp cu ea, aproape divorţând de cultura din zgârie-stele şi staţiile industriale (cu excepţia participării la cursurile didactice). Aspiraţiile extraordinare din mintea lui îşi pierdeau fascinaţia când fata se găsea în preajmă.

Învăţă cum să mulgă o capră, deşi nu dorise asta în mod aparte. Caprele erau creaturi urât mirositoare şi temperamentale. Anastasia îi găti peşti pe care-i prinsese ea însăşi în râu şi-i arătă plantele care aveau rădăcini comestibile. El află despre modul de viaţă al tribului; membrii săi vindeau echipajelor navelor stelare multe din artizanatele pe care le lucrau, în special carpete şi olărie, şi evitau tehnologia.

– Cu excepţia pachetelor nanonice medicale, preciză ea ironică. Uimitor cât de multe femei devin tehnocrate în jurul momentului când ar trebui să nască.

Dariat participă la câteva dintre ceremoniile lor, ce păreau simple petreceri în aer liber unde toţi beau alcool distilat foarte puternic şi cântau gospeluri până noaptea târziu.

Într-o seară, când Anastasia purta doar un poncho simplu din bumbac alb, îl invită în cortul ei. Băiatul simţi revenind toată văpaia sexuală, când conturul trupului ei fu dezvăluit prin ţesătură de către lumina slabă a opaiţului cu grăsime dinăuntru. În centrul cortului se afla un vas din lut, din care ieşea un furtun aidoma unui şarpe. Fumega docil, umplând aerul cu un parfum

bizar, dulce-acrişor.

Anastasia trase un fum din narghilea şi se cutremură, de parcă ar fi băut un whisky triplu.

– Încearcă şi tu, îi spuse cu un ton provocator.

– Ce este?

– O poartă largă spre tărâmul lui Tarrug. O să-ţi placă. N-o să-i placă şi lui Anstid. Îşi va pierde tot controlul asupra ta.

El privi muştiucul prin care se termina furtunul, încă umed de la buzele fetei. Ar fi dorit să-l încerce. Era speriat. Ochii ei erau puternic dilataţi.

Anastasia lăsă capul pe spate şi expiră pe nări două trâmbe prelungi de fum.

– Nu vrei să explorezi cu mine tărâmul năzbâtiilor?

Dariat duse furtunul la gură şi aspiră. În clipa următoare tuşea violent.

– Nu aşa tare, rosti ea cu glas care părea din mătase. Înghite-l încetişor. Trebuie să-l simţi cum îţi pluteşte prin oase.

Făcu aşa cum îi spusese.

– Ştiai că oasele tale sunt goale pe dinăuntru?

Surâsul ei era larg şi strălucea ca tubul de lumină axial pe fundalul chipului negru.

Lumea se învârti în jurul lui. Putea simţi habitatul mişcându-se, stelele rotindu-se mai repede şi tot mai repede, lăsând dâre prin spaţiu. Ca nişte mânjeli de frişcă. Chicoti. Anastasia îi aruncă un zâmbet prelung, cunoscător, apoi aspiră din nou din furtun.

Spaţiul era roz. Stelele erau negre. Apa mirosea a brânză.

– Te iubesc, îi spuse el. Te iubesc, te iubesc.

Pereţii cortului palpitau, apropiindu-se şi depărtându-se. Se găsea în pântecele unui animal uriaş, la fel ca Iona.

La dracu’!

– Ce-ai zis?

Căcat, nu pot filtra… Ce-i verde? Ce-ai pe…

– Mâinile mele sunt verzi, explică el răbdător.

– Aşa sunt? întrebă Anastasia. Asta-i interesant.

Ce ţi-a dat fata?

– Tarrug? întrebă Dariat. (Anastasia spusese că pe el aveau să-l viziteze.) Salut, Tarrug! Îl pot auzi, vorbeşte cu mine.

Anastasia stătea într-o parte a sa. Îşi trase ponchoul peste cap şi rămase cu picioarele încrucişate şi goală pe covoraş. Acum era complet cu capul în jos. Sfârcurile ei erau ochi negri care-l

urmăreau.

– Ăsta pe care-l auzi, zise ea, nu-i Tarrug. E Anstid.

– Anstid? Salut!

Ce este? Ce-i în nenorocita aia de narghilea? Stai, îmi reexaminez memoria locală… Futu-i în cur, e ferigă-sărată. Nu mă pot ţine de gândurile tale, când te droghezi cu-aşa ceva, puţoiu' naibii!

– Nici nu vreau s-o faci.

Ba da, vrei, oho-ho, crede-mă că vrei, băiete. Eu am cheile de la toate uşile întunecate din regatul ăsta, iar tu eşti protejatul de aur. Încetează să mai fumezi căcatul ăla care-ţi putrezeşte mintea.

Lent şi deliberat, Dariat introduse muştiucul în gură şi inhală până simţi că-i plesneau plămânii. Obrajii i se umflară. Anastasia se aplecă în faţă şi-i luă furtunul dintre buze.

– Ajunge.

Cortul se rotea în sens invers ca habitatul şi afară ploua cu pantofi. Pantofi din piele neagră cu catarame stacojii.

Căcat! O s-o omor pe curvuliţa aia neagră pentru asta. E momentul să le dau triburilor Puntea-stelară un şut în cur prin ecluză. Dariat, băiete, ridică-te. Ieşi afară şi inspiră aer curat. În sat există pachete nanonice medicale, sunt la şeful lor. Îţi pot curăţa sângele de mizerii.

Dariat reîncepu să chicotească.

– Şterge-o!

SCOALĂ-TE!

– Nu.

Eşti slab! Mereu aţi fost slabi. Nu eşti mai bun decât ticălosu' de taică-tău.

Dariat închise ochii strâns. Culorile erau şi îndărătul pleoapelor sale.

– Eu nu sunt ca el.

Ba da, eşti la fel. Slab, fricos, patetic. Toţi sunteţi aşa. Ar fi trebuit să mă fi clonat când am avut posibilitatea. Partenogenetica ar fi rezolvat toate căcaturile astea. Două secole de bicisnici în pizda mă-sii, asta trebuie să-ndur! Două secole, băga-mi-aş pula!

– Pleacă!

Deşi criţă de drogat, îşi putea da seama că aceasta nu făcea

parte din viziunile induse de feriga-sărată. Era mai mult. Era mult, mult mai rău.

– Îţi face rău, scumpule? întrebă Anastasia.

– Da.

Te schilodesc în pula mea dacă nu te scoli! Îţi rup picioarele şi-ţi fac mâinile bucăţi! Îţi place cum sună asta, băiete? O să-ţi petreci restul vieţii târându-te ca melcii. N-o să poţi merge, n-o să te poţi hrăni, n-o să te poţi şterge la cur.

– Termină! urlă Dariat.

Scoală-te!

– Nu-l asculta, scumpule. Închide-ţi mintea.

Spune-i curvei că-i ca şi moartă pentru mine.

– Vă rog, pe amândoi, terminaţi. Lăsaţi-mă singur.

Scoală-te.

Dariat încercă să se scoale. Ajunse în genunchi, apoi căzu în poala Anastasiei.

– Acum eşti al meu, rosti ea veselă.

Nu, nu eşti. Eşti al meu. Vei fi mereu al meu. Nu poţi să pleci niciodată. N-o să te las.

Mâinile ei îi trecură peste haine, deschizând benzi de etanşare. Sărutări cu impact dur şi intens de grindină îi căzură peste chip.

– Asta-i ce doreai, ce ţi-ai dorit mereu, îi suflă ea în ureche. Pe mine…

Benzile de culori ameţitoare care-i viscoleau în faţa ochilor se transformară în beznă. Pielea ei fierbinte luneca în sus şi în jos peste el. Greutatea îi apăsa fiecare părticică a corpului. O făcea! Se futea! Lacrimi i se prelingeau din ochi.

– Aşa, scumpule! Intră-n mine! Scapă de el! Scapă de el odată cu mine. Zboară, zboară-n Venus şi-n Chi-ri. Lasă-l pe el în urmă. Eliberează-te!

Mereu al meu.

Dariat se trezi, simţindu-se îngrozitor. Zăcea pe iarba rigidă şi strivită din cort, fără să aibă măcar un petic de haine pe el. Intrarea era deschisă, şi de afară pătrundea o felie de lumină vie a dimineţii. Picături mari de rouă îi presărau picioarele. Ceva murise şi i se descompusese în gură; după cum simţea părea că ar fi fost vorba despre propria lui limbă. Anastasia era întinsă lângă el. Goală şi frumoasă. Cu braţele ridicate şi lipite de piept.

„Azi-noapte, am futut-o. Am făcut-o!”

Încercă să-şi înăbuşe un hohot de extaz.

Te simţi mai bine?

Dariat urlă. Era în interiorul ţestei sale. Anstid. Semizeul tărâmului.

Tresări şi se strânse în braţe, muşcându-şi atât de violent buza inferioară, încât o însângeră.

Nu fi idiot. Nu sunt vreun spirit sperietoare. Nu există aşa ceva. Religia este o cârjă psihologică pentru inadecvaţii mental. Spiritualismul este pentru paraplegicii mentali. Gândeşte-te atunci ce-nseamnă că-i prietena ta.

– Ce eşti tu?

Anastasia se trezi şi clipi înaintea luminii. Îşi trecu mâna prin părul ciufulit şi se ridică în capul oaselor, privindu-l cu o expresie de curiozitate.

Sunt străbunul tău.

– Un spirit rătăcit din neant? întrebă el cu ochii căscaţi de spaimă.

Mai zi-mi un singur cuvânt de mitologie şi-mi dau cuvântul că-ţi rup picioarele! Gândeşte logic. Sunt străbunul tău. Cine pot să fiu?

Informaţii din cursurile didactice de istorie i se rostogoliră în gânduri.

– Rubra?

Ideea nu-l făcea să se simtă deloc mai bine.

Bravo! Acum termină cu panica şi nu mai tremura. În mod normal, nu vorbesc direct cu cineva de vârsta ta, ci prefer să o fac după ce împlineşti şaisprezece ani. Dar nu voi îngădui să te las să ajungi un narcoman. Să nu mai fumezi niciodată chestia aia. Ai înţeles?

– Da, domnule.

Nu mai vocaliza. Focalizează-ţi gândurile.

– Ce spui, scumpule? îl chestionă curioasă Anastasia. Eşti tot criţă?

– Nu. E Rubra, e… Discutăm…

Ea îşi trase ponchoul alb în jurul trupului şi-i aruncă o privire alarmată.

Am planuri pentru tine, băiete, spuse Rubra. **Planuri mari. Eşti destinat pentru comitetul executiv al lui Magellanic Itg.**

Adevărat?

Da. Dacă-ţi joci cărţile aşa cum trebuie. Dacă faci aşa cum ţi se spune.

O să fac.

Bravo! Bun, am fost îngăduitor şi te-am lăsat s-o călăreşti pe micuţa şi neimportanta Anastasia. Pot să-nţeleg asta, are un corp frumuşel, ţâţe bune şi-i drăguţă. Cândva am avut şi eu impulsuri sexuale. Însă acum distracţia s-a terminat; aşa că-mbracă-te şi ia-ţi la revedere. O să găsim pe cineva niţel mai potrivit.

N-o pot părăsi. Nu după... ce-a fost azi-noapte.

Băiete, uită-te cu-atenţie la tine. Te regulezi c-o primitivă cu capul plin de droguri pe-un covor împuţit într-un cort. Ce mai prietenă, ţi-a umplut capul cu două feluri de căcaturi. Nu aşa se va comporta viitorul conducător al lui Valisk, nu?

Nu, domnule.

Bravo, băiete!

Dariat începu să-şi caute hainele.

– Unde pleci? întrebă ea.

– Acasă.

– El ţi-a spus s-o faci.

– Eu am... Şi ce-aş avea aici?

Anastasia îl privi cu disperare peste ponchoul alb pe care continua să-l ţină strâns peste piept.

– Pe mine. Prietena ta. Iubita ta.

El clătină din cap.

– Eu sunt om. Asta-nseamnă mai mult decât el.

Haide. Pleacă.

Dariat îşi încălţă pantofii. Se opri lângă ieşirea din cort.

– Este Anstid, rosti ea pe un ton sumbru. De fapt cu el vorbeşti.

Pseudo-aiureli. Ignor-o.

Dariat părăsi fără grabă satul. Câteva bătrâne îi aruncară priviri ciudate, când trecu pe lângă vetrele lor de gătit din care se înălţau aburi. Nu puteau înţelege. De ce ar fi părăsit cineva patul Anastasiei?

Asta-i problema lor, băiete. Sunt prea înapoiaţi. Lumea adevărată este dincolo de ei. Trebuie neapărat să-i evacuez într-o bună zi.

* * *

Acum, după ce Dariat ştia ce era el şi pentru ce era destinat, cursurile didactice căpătară un alt nivel de importanţă. Ţinu seama de sfatul lui Rubra în privinţa specializărilor de care avea nevoie şi de diplomele pe care trebuia să le obţină. Deveni obedient şi uşor nemulţumit pe propria sa maleabilitate. Dar ce altceva l-ar fi aşteptat? Puntea-stelară? În schimbul supunerii, Rubra îl învăţă cum să utilizeze legătura de afinitate cu habitatul. Cum să acceseze celule senzitive pentru a vedea ce se întâmpla, cum să apeleze volume vaste de putere de procesare şi cantitatea incredibilă de date stocate care era disponibilă.

Unul dintre primele lucruri pe care le făcu Rubra fu să-i prezinte o listă de posibile înlocuitoare, extrem de doritoare să îngroape urmele de dor ce mai dăinuiau după Anastasia. Dariat se simţi ca o fantomă voyeuristă, privind candidatele potenţiale prin intermediul celulelor senzitive; le văzu în casele lor şi vorbind cu prietenii. Pe unele le urmări făcând sex cu prietenii lor, iar pe două cu alte fete, ceea ce fu excitant. Rubra nu părea să obiecteze faţă de observaţiile acelea prelungite. Cel puţin asta însemna că nu mai trebuia să cumpere flekuri pornovizări.

O fată care-i plăcu se numea Chilone şi era cu nouă luni mai mare ca el. La fel de neagră ca Anastasia (ceea ce îi atrăsese prima dată atenţia), dar cu păr castaniu închis. Sfioasă şi drăguţă, vorbea mult cu prietenele ei despre sex şi băieţi.

Dariat şovăi totuşi s-o cunoască, deşi îi cunoştea rutina zilnică şi pasiunile, cluburile de zi din care făcea parte şi ar fi putut găsi pretexte pentru o duzină de întâlniri.

Dă-i drumul, îi spuse Rubra după o săptămână de cercetări precaute. **Fute-o să-i sară capacele. Doar nu crezi că Anastasia mai plânge după tine, nu?**

Poftim?

Încearcă să foloseşti celulele senzitive din jurul cortului ei.

Nu mai făcuse niciodată asta, s-o spioneze prin intermediul facultăţii de percepţie a habitatului. Însă tonul folosit de Rubra avusese o undă de amuzament crud.

Anastasia avea un amant, Mersin Columba, alt membru din Puntea-stelară. Un bărbat trecut de patruzeci de ani, supraponderal, pleşuv, cu piele alburie, lăptoasă. Arătau oribil, încleştaţi laolaltă. Anastasia se înfiora tăcut sub corpul bărbatului

care o pompa.

Vechea furie infantilă, arzător de albă, se ridică prin mintea lui Dariat. Dorea s-o salveze de umilirea dezgustătoare pe fata lui frumoasă care-l iubise.

Ascultă-mi sfatul. Du-te şi caut-o pe Chilone.

Precum puştii edenişti, Dariat nu avusese nevoie de mult timp pentru a descoperi cum să păcălească celulele senzitive ale habitatului. Dacă şablonul principal al personalităţii lui Rubra nu se concentra asupra lui în mod explicit, monitorizarea autonomă a subrutinelor putea fi ocolită.

Dariat utiliză celulele senzitive pentru a-l urma pe Mersin afară din cort. Mocofanul butucănos avea un rânjet mulţumit pe chip, când coborî spre râu. Anastasia era ghemuită pe covoraşul ei şi privea în gol.

Mersin traversă valea, apoi îşi scoase cămaşa şi pantalonii. Se aruncă într-un iaz larg şi începu să-şi spele mirosul şi petele de sex.

Prima lovitură a bâtei din lemn a lui Dariat îl nimeri într-o parte a capului şi-i rupse urechea. Icni şi căzu în genunchi. A doua lovitură îl izbi în creştetul capului.

Opreşte-te!

Dariat lovi din nou, râzând de surprinderea de pe faţa bărbatului. „Nimeni nu-i face asta fetei mele. Nimeni nu-mi face asta *mie!”* O cascadă de lovituri se abătu asupra capului neprotejat al lui Mersin. Ţipetele furioase ale lui Rubra fură reduse la nivelul unui zumzet de viespe în fundul minţii furioase a lui Dariat. El era răzbunarea. El era atotputernic, mai mult ca orice Stăpân al oricărui tărâm! Lovea şi lovea şi se simţea bine.

Apa împinse uşor trupul inert al lui Mersin. Panglici lungi de sânge se prefirară din capul zdrobit, şi curentul le transformă în firicele zdrenţuite. Dariat rămase în picioare lângă el. Bucata de lemn însângerat îi căzu dintre degete.

Nu mi-am dat seama ce am creat cu tine, spuse Rubra.

Glasul tăcut nu mai părea a fi la fel de convingător ca de obicei.

Dariat se cutremură pe neaşteptate. Inima îi bubuia cu putere.

Anastasia-i a mea.

În tot cazul nu-i mai aparţine sărmanului bătrân Mersin Columba, asta-i cât se poate de sigur.

Corpul plutise cinci metri la vale. Lui Dariat i se păru respingător, puhav, alb-bolnav.

Şi-acum? întrebă el mohorât.

Ar fi bine s-aduc nişte cimpicasnici să cureţe locul. Iar tu ar fi bine s-o ştergi rapid.

Asta-i tot?

N-o să te pedepsesc fiindc-ai ucis pe cineva din Puntea-stelară. Dar va trebui să lucrăm în privinţa temperamentului tău. Poate fi util, însă numai dacă-i aplicat corespunzător.

Pentru companie.

Da. Şi nu uita asta. Nu te teme, cu vârsta te vei corija.

Dariat se răsuci şi se îndepărtă de râu. Părăsi valea şi-şi petrecu după-amiaza rătăcind fără ţintă prin savană.

Gândurile îi erau parcă îngheţate. Ucisese un om, dar nu exista remuşcare, nici urmă de vinovăţie. În acelaşi timp însă nu exista niciun sentiment de satisfacţie. Pe scurt, nu simţea absolut nimic, ca şi cum întregul incident era ceva ce văzuse într-o înregistrare AV.

Când tubul de lumină axial începu să pălească în amurgul arămiu, se întoarse şi porni către satul Puntea-stelară.

Unde te duci? întrebă Rubra.

Ea este a mea. O iubesc. O voi avea. În seara asta, de-a pururi.

Nu. Doar eu sunt de-a pururi.

Nu mă poţi opri. Nu-mi pasă de companie. Păstreaz-o. Eu n-am dorit-o niciodată. Eu o doresc pe Anastasia.

Nu fi idiot.

Dariat detectă ceva atunci, un fior de emoţie împletit în vocea mentală: nelinişte. Rubra era îngrijorat.

Ce s-a-ntâmplat?

Nu s-a întâmplat nimic. Du-te acasă. A fost o zi grea.

El încercă să utilizeze celulele senzitive ca să-i arate imagini din sat. Nimic. Rubra îi bloca afinitatea.

Du-te acasă.

Dariat începu să alerge.

Nu, băiete!

Până la vale era mai bine de un kilometru. Pe alocuri, iarba roz şi galbenă îi ajungea până la brâu, cu firele şfichiuindu-i picioarele. Ajunse pe buza pantei şi privi în jur stupefiat. Satul se

pregătea de mutare. Jumătate dintre corturi fuseseră deja demontate, împachetate şi aşezate pe căruţe. Animalele erau adunate laolaltă. Toate vetrele fuseseră stinse.

Era un moment cu totul nepotrivit pentru a pleca. Mai era puţin şi se înnopta. Senzaţia de calamitate pe care o încercase mai devreme îşi dublă intensitatea.

Dariat sprintă în jos pe panta abruptă şi căzu de două ori, julindu-şi genunchii şi fluierele picioarelor. Nu-i păsa. Chipuri se răsuciră către el, când se repezi spre cortul Anastasiei.

Îi striga numele în clipa în care dădu în lături faldul de ţesătură de peste intrare.

Frânghia fusese legată în punctul cel mai înalt al cortului. Probabil că folosise un morman de coşuri împletite pe care să stea. Erau împrăştiate peste toată podeaua.

Capul îi era înclinat în lateral, cu funia apăsându-i obrazul stâng, imediat lângă ureche. Se legăna lent dintr-o parte în alta, şi stâlpii cortului scârţâiau încetişor.

Dariat rămase privind-o o durată incomensurabilă. Nu înţelegea motivul. Absolut deloc.

Haide, băiete. Hai acasă.

Nu. Tu-ai făcut asta. Tu m-ai împins s-o părăsesc. Era a mea. Asta nu s-ar fi întâmplat, dacă nu te-ai fi băgat în viaţa mea.

Lacrimi i se prelingeau pe obraji.

Eu sunt viaţa ta.

Nu eşti. Nu, nu, nu!

Blocă glasul. Refuză să audă rugăminţile şi ameninţările.

Pe un coş împletit se afla o bucată de hârtie. Ca să n-o ia curentul, peste ea fusese aşezată punguliţa din piele de capră a Anastasiei. Dariat ridică hârtia şi citi mesajul scris de fată.

Dariat, ştiu c-ai fost tu. Ştiu c-ai crezut c-ai făcut-o pentru mine. N-a fost aşa. Ai făcut-o pentru că aşa a vrut Anstid, el nu-ţi va îngădui niciodată o alianţă cu Thoale. Crezusem că te-aş putea ajuta. Văd însă că nu pot; nu sunt îndeajuns de puternică pentru a sfida Stăpânul unui târâm. Îmi pare rău.

Nu văd niciun rost pentru care să mai rămân în universul acesta. Îmi voi elibera spiritul şi-mi voi continua drumul spre Dumnezeu. Pietrele Thoale sunt darul meu pentru tine; te rog să le foloseşti. Te aşteaptă foarte multe bătălii. Întrezărirea

viitorului te-ar putea ajuta să câştigi unele.

Vreau să ştii că te-am iubit cât am fost împreună.

Anastasia Rigel

Dariat desfăcu şiretul care strângea gura punguliţei şi răsturnă cele şase cristale pe covoraşul prăfuit. Cele cinci care purtau rune sfârşiră cu faţa goală în sus. Le strânse încet şi le mai aruncă o dată. La fel... Tărâmul Neantului, unde merg spiritele pierdute.

Dariat plecă din satul Puntea-stelară. Nu se mai întoarse niciodată. Încetă să mai urmeze cursurile didactice, refuză să utilizeze legătura de afinitate a lui Rubra, se certă des cu mama lui, şi la vârsta de cincisprezece ani se mută de unul singur într-un apartament din zgârie-stele.

Rubra nu putu face nimic. Îşi pierduse protejatul care promitea cel mai mult după atâtea decenii. Fereastra de afinitate din mintea lui Dariat rămase închisă; era blocajul cel mai impenetrabil pe care îl cunoscuse vreodată şablonul personalităţii habitatului – rămânea ridicat chiar şi în timp ce băiatul dormea. După o lună de presiuni constante, Rubra renunţă; până şi subconştientul lui Dariat era de nepătruns pentru sugestii subliminale. Blocajul era mai mult decât determinare conştientă, era o inhibiţie psihologică profundă. Probabil bazată pe traumă.

Rubra blestemă încă un descendent eşuat şi-şi comută prioritatea spre alt copil. Monitorizarea lui Dariat fu alocată unei subrutine autonome. Verificări ocazionale efectuate de conştiinţa principală a personalităţii dezvăluiră un ratat total, când beat, când delincvent, făcând rost de bani pentru bere întrucât ştia o mulţime de indivizi şi unde anume să-i găsească, implicându-se în afaceri dubioase până şi pentru Valisk. Dariat nu avea niciodată o slujbă regulată, ci trăia cu pasta alimentară din zgârie-stele şi accesa albume StF, uneori zile în şir. Nu se mai apropie niciodată de o fată.

Situaţia aceea dură treizeci de ani. Rubra îşi încetase verificările intermitente ale epavei umane. Apoi *Yaku* sosi la Valisk.

* * *

Apariţia lui *Yaku* deasupra lui Opuntia la şase zile după ce plecase de la Lalonde n-a ridicat niciun semn de întrebare.

Niciunul dintre flekurile lui Graeme Nicholson nu ajunsese încă la destinaţie, când nava stelară de marfă solicită şi primi permisiunea de andocare. Pentru personalitatea habitatului şi mica echipă de contrainformaţii a Ambasadei Avon (unicii observatori din Confederaţie pe care Rubra îi accepta la interior), era pur şi simplu altă navă de marfă care vizita un spaţioport ce cunoştea anual aproape treizeci de mii de asemenea vizite.

Yaku se materializă ceva mai departe de Valisk decât ar fi fost normal şi vectorul său de curs necesită un număr de corecţii mai mare decât cel uzual – propulsia de fuziune îi fluctua aleatoriu. Însă multe dintre navele stelare adamiste care soseau la Valisk operau la limita cerinţelor spaţiale ale BAC.

Şoimul-negru andocă la o platformă de realimentare la periferia discului de trei kilometri care era spaţioportul non-rotativ al habitatului. Căpitanul solicită He_3 şi deuterium, oxigen, apă şi alimente. Companii de deservire din spaţioport fură contactate la zece minute după sosirea sa.

Coborâri trei oameni. Flekurile paşapoartelor lor îi anunţau ca fiind Marie Skibbow, Alicia Cochrane şi Manza Balyuzi; ultimii doi erau membri ai echipajului *Yaku.* Toţi trecură prin vama Valisk cu genţi mici de umăr, în care aveau un singur schimb de haine.

După patru ore, cu rezervoarele criogenice pline, *Yaku* porni spre Opuntia. Giganta gazoasă se afla între Valisk şi navă când aceasta îşi activă nodurile configuratoare energetic, aşa că nu rămase consemnată nicio înregistrare a coordonatelor sale de salt.

* * *

Dariat stătea la tejgheaua barului din Tabitha Oasis, când fata îi atrase atenţia. Treizeci de ani aproape complet lipsiţi de exerciţii fizice, prea multă bere ieftină şi dieta de paste sintetizate de glandele din zgârie-stele avuseseră un efect dăunător asupra fizicului său, cândva zvelt. Era gras, spre obez, pielea i se descuama, iar părul era mat din cauza grăsimilor acumulate de o săptămână. Nu acorda multă atenţie aspectului său exterior. Roba largă ca o togă ascundea multă delăsare.

Fata aceea însă… adolescentină, cu picioare lungi, sâni plini, chip superb, bronzată, puternică. Purta tricou alb mulat şi minifustă neagră. Dariat nu era singurul care o privea. Tabitha Oasis atrăgea clienţi duri. O fată ca aceea era practic o invitaţie la un viol în grup. Aşa ceva se mai întâmplase. Totuşi fata era

complet nepăsătoare şi radia o vivacitate de-a dreptul hipnotizantă. De aceea comeseanul ei era cu atât mai surprinzător.

Anders Bospoort: echivalentul din punct de vedere fizic al fetei se apropia de treizeci de ani, avea muşchi de culturist şi chipul cel mai bronzat pe care-l puteau cumpăra banii. Nu avea însă exuberanţa ei tinerească; gura şi ochii îi zâmbeau (la banii respectivi nici n-ar fi putut face altceva), dar expresia nu era alimentată de emoţii. Anders era în proporţii egale gigolo, proxenet, dealer de droguri şi star pornovizări.

Ciudat că fata nu putea să vadă asta. Anders putea totuşi recurge la şarm când era necesar, şi sticla de vin scump aflată pe masă între ei era aproape goală.

Dariat îi făcu semn barmanului să se apropie.

– Cum o cheamă?

– Marie. A sosit azi după-amiază cu o navă.

Asta explica multe. Nimeni n-o prevenise. Lupii din Tabitha Oasis dădeau acum târcoale focului de tabără, încântaţi s-o seducă în chip sofisticat. Mai târziu aveau să poată împărtăşi coruperea tinereţii, senzavizând penisul amplificat al lui Anders Bospoort care luneca în sus printre picioarele ei. Să audă surprinderea şi rugăminţile fetei. Să simtă trupul pârguit molestat de mâini puternice şi iscusite.

Poate că Anders nu era chiar prost, gândi Dariat, aducerea ei aici era o reclamă bună. Pentru flekul ei putea să ceară cu uşurinţă zece la sută peste preţul normal.

Barmanul clătină trist din cap. Era de trei ori mai vârstnic ca Dariat şi-şi petrecuse toată viaţa în Valisk. Văzuse absolut totul, susţinea el, toate mizeriile umane.

– Păcat de ea, pare o fată aşa drăguţă... Cineva ar trebui să-i spună.

– Mda. Dac-am fi fost oriunde altundeva, cineva ar fi putut s-o facă.

Dariat o privi încă o dată. Era oare posibil ca o fată cu frumuseţea ei să fie atât de naivă în privinţa bărbaţilor?

* * *

Anders Bospoort îi întinse graţios un braţ când se ridicară de la masă. Marie zâmbi şi-l acceptă. Bărbatul aprecie că părea fericită de ocazia de a sta aproape de el. Uităturile pe care le atrăgea din partea clienţilor din Tabitha Oasis nu erau tocmai

sfioase. Statura lui şi purtarea decisă reprezentau o asigurare. Fata era protejată în prezenţa lui.

Străbătură vestibulul din exteriorul barului şi Anders dataviză spre procesorul de control al sistemelor mecanice din zgârie-stele, cerând un lift.

– Mulţumesc pentru că m-ai adus aici, zise Marie.

El îi zări ochii aţâţaţi de gustul ilegalităţii.

– Nu vin mereu aici. Locul poate deveni violent. Jumătate dintre clienţi au mandate de reţinere din partea Confederaţiei. Dacă Marina ar sosi vreodată în vizită în Valisk, probabil că populaţia de pe planetele-penitenciar s-ar dubla peste noapte.

Liftul sosi şi Anders o invită înăuntru. Ajunsese la jumătatea drumului şi totul mergea ca pe roate. Din clipa în care se întâlniseră în faţa Oficiului de Alocare a Apartamentelor (întotdeauna locul cel mai bun pentru a culege cărniţă proaspătă), fusese un gentleman perfect, cu fiecare cuvinţel ocupându-şi precis locşorul. Iar ea fusese atrasă tot mai aproape, hipnotizată de farmecul Bospoort.

Marie privi nesigură podeaua când uşile liftului se închiseră, de parcă abia atunci şi-ar fi dat seama cât de departe se găsea de căminul şi de familia ei. Era complet singură, cu unicul ei prieten din întregul sistem stelar. De acum nu mai avea cale de întoarcere.

Anders simţi o uşoară contracţie în stomac, când sentimentul de anticipare se amplifică. Toate astea aveau să intre pe flek: preludiul, cucerirea arzător de lentă… Oamenii apreciau acumularea de tensiune. Iar el era artistul suprem în această privinţă.

Uşile se deschiseră la etajul optzeci şi trei.

– Trebuie să coborâm pe jos două etaje, îi spuse Anders pe un ton de scuze. Lifturile nu funcţionează mai jos de nivelul ăsta. Iar echipele de întreţinere nu vin să le repare. Îmi pare rău…

Coridorul nu fusese curăţat de multă vreme şi în colţuri se acumulau gunoaie. Pe pereţi se vedeau graffiti, iar în aer se simţea iz de urină. Marie privi nervos în jur şi rămase aproape de Anders.

El o conduse către casa scării. Lumina era slabă: o bandă murală de celule electrofosforescente al cărei output pălise la nivelul unui galben insipid. Zeci de fluturi mari, alburii, se izbeau neîncetat de ea. Apa se prelingea pe pereţi din fisurile existente

în polip. Muşchi de culoare crem creştea în lungul marginilor treptelor.

– Este foarte amabil din partea ta că-mi îngădui să locuiesc cu tine, rosti Marie.

– Doar până îţi lămureşti problema cu locuinţa. Există sute de apartamente nefolosite. Unul dintre cele mai mari mistere ale vieţii este motivul pentru care Oficiului de Alocare îi trebuie întotdeauna atât de mult timp până să repartizeze unul.

Nimeni altcineva nu folosea scara. Anders ajungea foarte rar să întâlnească vreun vecin. Partea inferioară a blocului zgârie-stele era perfectă pentru el. Nu exista acces rapid, toţi îşi desfăşurau afacerile îndărătul uşilor încuiate şi niciodată nu se puneau întrebări. Poliţiştii cu care Magellanic Itg încheiase contract pentru menţinerea unui simulacru de ordine în restul Valiskului nu coborau aici.

Când ajunseră la etajul său, bărbatul dataviză un cod spre uşa apartamentului. Nu se întâmplă nimic. Îi aruncă fetei un surâs strâmb şi mai dataviză o dată codul. De data aceasta uşa se deschise, vibrând o dată sau de două ori când glisă pe şine. Marie intră prima. În mod deliberat Anders păstră un nivel scăzut al luminii din interior şi încuie uşa codificat în urma lui; procesorul confirmă totuşi comanda respectivă. Îşi trecu braţul după umerii fetei şi o conduse în cel mai mare dintre cele trei dormitoare. Uşa respectivă fu de asemenea încuiată codificat.

Marie păşi în centrul camerei, cu ochii fixaţi asupra patului dublu. În fiecare colţ al său existau şnururi groase de catifea.

– Scoate-ţi hainele, îi spuse Anders.

O asprime fermă îi apăruse în voce. Dataviză o comandă către panoul de lumini de deasupra, dar acesta continuă să funcţioneze la nivelul cel mai redus. Rahat! Iar ea se dezbrăca ascultător. N-avea ce face, trebuia să se descurce cu umbrele şi să spere că toţi vor considera ambianţa erotică.

– Acum scoate-le pe ale mele, îi porunci. Încetişor!

Simţi mâinile fetei tremurând, când îi împinse cămaşa de pe umerii laţi, ceea ce constituia un detaliu excelent. Femeile uşor neliniştite erau întotdeauna mai receptive.

Ochii săi o urmăriră cu priviri experte când Marie păşi în faţa lui spre pat, înregistrând fiecare centimetru pătrat de nuditate vizibilă. Când ea se întinse pe salteaua cu apă, mâinile lui urmară aceeaşi rută. Apoi penisul amplificat i se mări la lungime

completă şi el focaliză pe chipul fetei pentru a se asigura că-i capta spaima. Asta-i aţâţa întotdeauna pe clienţi.

Marie zâmbea.

Luminile crescură brusc la intensitate maximă.

Anders se răsuci derutat.

– Hei…

La început crezu că cineva se furişase şi-i prinsese încheieturile în cătuşe, dar, când se uită, văzu că-l prinseseră mâinile feminine şi elegante ale lui Marie.

– Dă-mi drumul.

Durerea, când ea strânse mai tare, îl sperie.

– Dă-mi drumul, tâmpito! Hristoase…

Ea râse.

Bărbatul coborî ochii şi icni. Pe pieptul şi pe stomacul ei creştea păr, ţepi groşi şi negri care-i înţepau şi zgâriau pielea în locurile unde o atingea. Smocuri individuale începeau să se rigidizeze. Era ca şi cum ar fi zăcut pe un arici. Vârfurile lungi îi înţepau propria piele, pătrunzând prin straturile subcutanate de grăsime.

– Fute-mă atunci, spuse ea.

El încercă să se zbată, însă nu reuşi decât să se aleagă cu şi mai mulţi spini ca acele în abdomen. Marie îi eliberă o încheietură. Anders o lovi atunci, în coaste din lateral, şi carnea fetei cedă sub pumnul său. Când îşi retrase mâna, era acoperită cu mucozităţi galbene şi roşii. Ţepii care-l înţepaseră se transformară în viermi, lunecoşi şi unsuroşi, care pătrundeau prin rândurile de perforaţii ce-i coborau pe tors. Începu să şiroiască sânge.

Anders emise un urlet dement. Fata putrezea sub el, cu pielea topindu-se într-o peliculă stacojie şi vâscoasă, urât mirositoare. Acţiona ca un clei, lipindu-i unul de celălalt. Duhoarea era înspăimântătoare, îi ustura realmente ochii. Vomită, şi vinul din Tabitha Oasis împroşcă faţa lui Marie care se lichefia.

– Sărută-mă.

El se cabră şi se zbătu, plângând neajutorat, rugându-se unui Dumnezeu căruia nu i se mai adresase de peste un deceniu. Viermii se răsuceau, pătrunzându-i între muşchii abdominali, împletindu-se în jurul fibrelor tendoanelor. Sânge şi puroi clefăiau şi se amestecau, formând un fluid lipicios care-i unea la nivelul vintrelor aidoma unor gemeni siamezi.

– Sărută-mă, Anders.

Mâna ei liberă se încleştă de ceafa bărbatului. O simţi ca şi cum ar fi fost doar un schelet. Şlam gros picura în părul lui atent coafat.

– Nu! scânci el.

Buzele ei se topiseră precum ceara lumânărilor, lăsând o despicătură largă în putreziciunea bolborositoare care fusese chipul lui Marie. Dinţii erau un rânjet permanent. Capul îi fu apăsat în jos, spre al ei. Îi văzu dinţii depărtându-se, apoi fură izbiţi în propria lui faţă.

Sărutarea. Şi lichid fierbinte, negru şi granular, care năvăli din gâtlejul ei. Anders nu mai putu zbiera. Lichidul îi intrase în gură şi-şi croia drum prin trahee, ca un şarpe gras şi lacom.

Un glas de nicăieri rosti:

– Noi putem opri asta.

Lichidul îi detonă în plămâni. Îl putea simţi, fierbinte şi acru în piept, răspândindu-se pentru a invada toate cavităţile delicate. Cuşca toracică i se dilată sub presiunea străină exercitată din interior. Încetase să se mai zbată.

– Te va ucide, dacă nu ne îngădui să te ajutăm. Te îneacă.

Anders voia să respire. Voia aer. Ar fi făcut orice pentru a respira. Orice.

– Atunci lasă-ne înăuntru.

Bărbatul o făcu.

* * *

Prin intermediul celulelor senzitive din polipul de deasupra patului lui Anders Bospoort, Dariat privi cum rănile şi manifestările se inversară. Pielea lipicioasă a lui Marie se întări, ţepii se retraseră. Rănile de pe partea inferioară a abdomenului lui Anders se închiseră. Ei deveniră ceea ce fuseseră înainte: satir şi seraf.

Anders începu să se mângâie, urmărind cu degetele liniile de muşchi ale pieptului. Îşi privi corpul cu o expresie copilărească de veneraţie respectuoasă, care deveni iute un surâs larg.

– Sunt magnific, şopti el. Absolut magnific!

Accentul diferea de cel obişnuit al lui Anders. Dariat nu-l putea defini exact.

– Da, arăţi destul de bine, comentă ea cu indiferenţă.

Se ridică în capul oaselor. Înapoia ei, cearşaful era pătat în roz-pal.

– Lasă-mă să te iau.

Buzele ei se strâmbară indecis.

– Te rog! Ştii că am nevoie. Ce dracu', au trecut şapte sute de ani! Arată un pic de compasiune.

– Bine-atunci.

Marie se întinse înapoi. Anders începu să-i lingă corpul, reamintindu-i lui Dariat de un câine care se hrănea. Se futură douăzeci de minute, şi Anders pompă cu o fervoare pe care n-o dovedise vreodată în vreun flek. Luminile şi echipamentele electrice o luară complet razna, când se zvârcoliră pe pat. Dariat verifică iute apartamentele vecine; un autor de programe stimulatoare urla de furie, cu procesoarele distruse cu o viteză incredibilă; cuvele unui negustor de clone fierseră şi clocotiră când regulatoarele arseră fragilii ciorchini de celule la care erau cablate. Pe tot coridorul uşile se deschiseră şi se închiseră aidoma unor ghilotine. El fu nevoit să lanseze un val de comenzi de afinitate subversivă în celulele neurale ale podelei pentru a împiedica subrutinele personalităţii locale să alerteze conştiinţa principală a lui Rubra.

Când ajunse, gâfâind greoi, în faţa apartamentului, Marie şi Anders Bospoort se îmbrăcau. Dariat sparse codul încuietorii uşii cu un bloc procesor personalizat de pe piaţa neagră şi intră direct.

Marie şi Anders ridicară privirile alarmaţi. Ieşiră în fugă din dormitor. Blocul procesor muri în mâinile lui Dariat, şi apartamentul fu cufundat în beznă totală.

– Întunericul nu mă deranjează, anunţă el cu glas tare.

Celulele senzitive îi arătară că cei doi se apropiau deja ameninţător.

– Nimic nu te va mai deranja de acum înainte, replică Marie.

Brâul togii sale i se strânse în jurul burţii.

– Greşit. În primul rând nu veţi putea să mă terorizaţi aşa cum aţi făcut cu bietul Anders, fiindcă nu-s atât de slab. În al doilea rând, dacă eu mor, Rubra va vedea exact ce se-ntâmplă şi ce sunteţi voi. Poate că-i nebun, dar se va lupta ca un leu pentru a-şi apăra habitatul şi corporaţia iubite. În clipa în care ştie că existaţi, v-aţi pierdut nouăzeci la sută din avantaj. Fără ajutorul meu nu veţi prelua niciodată Valiskul.

Luminile se reaprinseră. Brâul se slăbi. Marie şi Anders îl priveau inexpresiv.

– Doar mulţumită mie n-o ştie deja. În mod clar, nu cunoaşteţi multe despre bitek. Vă pot ajuta şi-n privinţa asta.

– Poate că nu ne pasă dacă el ştie, spuse Anders.

– Bine, perfect. Vreţi s-anulez comenzile limitatoare pe care le-am dat celulelor senzitive ale podelei?

– Ce vrei? întrebă Marie.

– Răzbunare. Vă aştept de treizeci de ani. A fost mult şi foarte obositor; aproape c-am cedat, şi nu numai o dată. Însă ştiam că până la urmă veţi sosi.

– Ne-ai aşteptat pe noi? întrebă ea ironic.

– Ceea ce sunteţi voi, da.

– Şi ce suntem noi?

– Morţii.

22

Gemal ieşi din salt la şase sute cincizeci de mii de kilometri deasupra lui Mirchusko, unde gravitaţia gigantei gazoase îl ancoră într-o orbită uşor eliptică; în partea de jos a orbitei sale circulare, Seninătate se afla la două sute cincizeci de mii de kilometri în urmă. Oliver Llewelyn, căpitanul transportorului de colonişti, îşi identifică nava stelară la personalitatea habitatului şi solicită permisiunea de apropiere şi andocare.

– Ai nevoie de asistenţă? întrebă Seninătate.

– Nu, sunt complet funcţional.

– Nu mă vizitează multe nave transportoare de colonişti. Am crezut că poate fi o escală de urgenţă pentru întreţinere.

– Nu. Cursa aceasta este în scop de afaceri.

– Toţi pasagerii tăi doresc să solicite rezidenţa?

– Dimpotrivă. Toate modulele tau-zero sunt goale. Am venit pentru a angaja specialişti militari care locuiesc aici.

– Am înţeles. Permisiunea de apropiere şi andocare este acordată. Te rog să datavizezi vectorul intenţionat către controlul de zbor al spaţioportului.

Terrance Smith datavizǎ o solicitare de acces senzorială în calculatorul de zbor al navei stelare şi privi cum habitatul bitek masiv crescu tot mai mult pe măsură ce accelerară cu două treimi de *g* într-o manevră complexă de joncţiune. Deschise un canal spre reţeaua de comunicaţii a habitatului şi ceru lista navelor andocate. Nume şi clasificări îi curseră prin minte. Un program de colaţionare le sortă, indicând posibilităţi şi probabilităţi.

– Nu ştiusem că-i un port aşa mare, îi spuse el lui Oliver Llewelyn.

– Trebuie să fie, răspunse căpitanul. Aici îşi au baza cel puţin cinci flote majore de transport deţinute de familii, iar majoritatea celorlalte companii de linie au oficii în habitat. După aceea trebuie să ţii seama de rezidenţi. Ei importă al dracu’ de mult; tot ce-ţi trebuie ca să duci o viaţă de calitate, de la alimente la haine şi artă pretenţioasă. Doar nu crezi c-ar mânca pastele sintetice care cresc în zgârie-stele?

– Nu, cred că nu.

– Multe nave încheie contracte cu ei şi aduc produse din toată

Confederaţia. Şi, desigur, Seninătate este principala bază a Confederaţiei pentru zborurile de împerechere a şoimilor-negri, acum după ce Valisk nu mai este în graţiile căpitanilor. Gestaţia ovulelor are loc jos, în inelul interior cel mare. Totul se leagă. Lordul Ruinelor l-a adus la nivelul unuia dintre cele mai importante centre comerciale din sectorul ăsta.

Terrance privi peste punte. Şapte cuşete de acceleraţie erau aşezate ca nişte petale pe podeaua de compozit şi numai una dintre ele era neocupată. Compartimentul avea aspect industrial, cu cabluri şi conducte fixate pe pereţi, în loc să fie ascunse elegant îndărătul panourilor din compozit. Aceasta era însă o caracteristică uniformă pentru *Gemal* şi navele sale surori care făceau naveta între Pământ şi planetele colonii din etapa I. Erau transportoare de marfă ale căror încărcături se întâmplau să fie oameni, iar companiile de linie nu iroseau bani cu finisaje de natură cosmetică.

Căpitanul Llewelyn stătea inert pe cuşeta sa de acceleraţie, înconjurat de o potcoavă de console masive; un oriental de şaizeci şi opt de ani, bine clădit, cu pielea la fel de netedă ca a oricărui adolescent. Ţinea ochii închişi şi procesa datavizările calculatorului de zbor.

– Ai mai fost aici? îl întrebă Terrance.

– M-am oprit pentru două zile acum treizeci şi cinci de ani, pe când eram ofiţer secund în altă companie. Nu cred că s-a schimbat prea mult. Plutocraţii pun multă valoare pe stabilitate.

– Aş dori să vorbeşti în numele meu cu ceilalţi căpitani, pentru navele stelare comerciale independente pe care dorim să le închiriem. Până acum n-am mai făcut genul ăsta de activitate.

Llewelyn pufni încetişor.

– Dă de veste ce fel de misiune de zbor ai nevoie, apoi flutură-ţi discul ăla de credit Banca Joviană supraîncărcat şi-o să vină la tine ca ţânţarii!

– Şi mercenarii şi soldaţii generalişti?

– Tot căpitanii te vor pune în legătură cu ei. Ce dracu’, amplificaţii pentru luptă le vor plăti căpitanilor ca să fie prezentaţi. Dacă vrei sfatul meu – delegă! Găseşte zece-douăzeci de ofiţeri cu experienţă serioasă şi lasă-i pe ei să-ţi recruteze trupele. Nu-ncerca să faci totul singur. În primul rând, n-avem timp. Rexrew ne-a schiţat un grafic destul de strâns.

– Mulţumesc.

– Mă plăteşti pentru asta, nu uita.

– Mda.

Pentru a-l convinge pe Llewelyn doar să meargă cu *Gemal* la Seninătate fusese nevoie de douăzeci de mii de fuzidolari.

– Nu face parte din contractul meu cu CDL, repetase căpitanul încăpăţânat.

Banii fuseseră mai convingători decât cerinţele legale ce-i fuseseră datavizate. Terrance suspecta că revenirea cu *Gemal* la Lalonde avea să coste al naibii de mult.

– Laşi impresia că ai şti despre ce vorbeşti, rosti el uşor intrigat.

– La viaţa mea am zburat cu fel de fel de misiuni, replică indiferent căpitanul.

– Bun – unde-i întâlnesc pe căpitanii aceia de nave?

Llewelyn accesă un fişier vechi de treizeci şi cinci de ani din nanonicele sale neurale.

– O să-ncepem cu Barul Harkey's.

* * *

Peste cincisprezece ore, Terrance trebui să admită că Llewelyn avusese perfectă dreptate. Nu trebuia să facă absolut niciun efort, fiindcă oamenii pe care-i dorea veneau la el. Ca pilitura de fier la magnet sau ca muştele la rahat. El stătea într-un separeu şi se simţea ca un ţar din vechime în sala tronului, primind petiţii din partea supuşilor plini de speranţe. Barul Harkey's era plin cu echipaje de nave stelare, aşezate la mese, ori strânse în grupuri mici la tejghea. În local se mai aflau de asemenea şi câţiva soldaţi amplificaţi. El nu-i mai văzuse până atunci, nu în carne şi oase – dacă putea spune aşa. Câţiva semănau cu cosmonikii, având epidermă dură din siliciu, două ba chiar şi trei rânduri de braţe inferioare şi mufe personalizate pentru arme. În majoritate aveau totuşi un aspect mai atrăgător decât cosmonikii, a căror tehnologie o furaseră; fuseseră modelaţi mai degrabă pentru agilitate, decât pentru rezistenţă directă în activităţile extravehiculare, deşi Terrance zări un soldat amplificat care era aproape globular, cu capul ca un dom fără gât şi o bandă retinală circulară, castaniu granular, înapoia lentilelor transparente. Pleoapa unduia constant, într-un clipit permanent. Cele patru picioare butucănoase şi patru braţe erau dispuse simetric. Braţele reprezentau partea cea mai umană a corpului modificat, pentru că numai două dintre ele se terminau

prin mufe din metal brunat. Încercă să nu se holbeze la ansamblurile groteşti, să nu-şi trădeze agitaţia interioară.

Atmosfera din bar era mai degrabă tăcută, încărcată de anticipare. Trecuse de mult ora la care formaţia obişnuia să cânte; în seara asta membrii ei beau în bucătărie, resemnaţi că showul lor n-avea să se mai ţină.

– Căpitanul André Duchamp, rosti Llewelyn. Proprietarul *Răzbunării lui Villeneuve.*

Terrance strânse mâna căpitanului cu chip rotund şi surâzător. Cumva mintea îi era derutată de faptul că un bărbat atât de jovial în aparenţă ar fi dorit să se alăture unei misiuni militare.

– Am nevoie de nave stelare care pot asoliza echipe de recunoaştere pe o plantă terracompatibilă, pentru ca apoi să le susţină cu lovituri tactice pe sol, rosti el.

André îşi aşeză cu fermitate paharul de vin pe masă.

– *Răzbunarea lui Villeneuve* are patru lasere cu raze X şi două arme cu fascicul de electroni. Bombardamentul planetar de pe orbită joasă nu va fi o problemă.

– De asemenea, ar putea fi necesară efectuarea unor acţiuni anti-navă. A unor misiuni de interdicţie.

– Aceasta nu este o problemă din punctul meu de vedere, monsieur, deoarece dispunem de suporturi de lansare pentru viespi de luptă. Va trebui să ne pui însă viespile la dispoziţie. Şi voi avea nevoie de asigurări că nu vom fi implicaţi în acţiuni… litigioase într-un sistem în care sunt prezente nave ale Marinei Confederaţiei. Ca navă comercială, nu am licenţă pentru deţinerea unor astfel de echipamente.

– Vei opera sub licenţa guvernamentală, care îţi va permite să deţii în mod legitim orice sistem de armament. Întreaga misiune este perfect legală.

– Aşa? André îl privi întrebător. Este o veste excelentă. Salut o misiune legală de luptă. După cum am spus, nu am obiecţii vizavi de desfăşurarea unor acţiuni anti-navă. Pot întreba ce guvern reprezinţi?

– Lalonde.

André clipi prelung, în timp ce fişierul almanah al nanonicelor sale neurale trecu în revistă întregul sistem stelar.

– Planetă colonie de etapa I. Interesant…

– Pentru viespile de luptă, negociez cu mai multe companii de

astroinginerie care au staţii aici, în Seninătate, spuse Terrance. În misiune vor fi luate de asemenea câteva focoase nucleare destinate intrării în atmosferă. Ai fi pregătit să le transporţi şi lansezi?

– *Oui.*

– În cazul acesta, cred că putem bate palma, căpitane Duchamp.

– Nu ai menţionat deocamdată aspectul financiar.

– Simt autorizat să plătesc cinci sute de mii de fuzidolari fiecărei nave care se înregistrează pentru misiuni navale la Lalonde, plătibili la sosirea la destinaţie. După aceea onorariul va fi de trei sute de mii de fuzidolari pe lună pentru fiecare navă, cu garantarea a minimum două luni de serviciu activ. Vor exista bonificaţii pentru navele stelare şi avioanele spaţiale inamice distruse, plus o bonificaţie de terminare a serviciului de trei sute de mii de fuzidolari. În acelaşi timp însă nu vor exista asigurări.

André sorbi încetişor din vin.

– Mai am o întrebare.

– Da?

– Acest *inamic* utilizează antimaterie?

– Nu.

– Perfect. Aş mai fi negociat preţul acesta oarecum deprimant... (Privi prin localul aglomerat; echipajele trăgeau cu ochiul către separeul lor pentru a vedea rezultatul final.) Simt totuşi că nu deţin o poziţie puternică de pe care să negociez. Piaţa de azi este supusă cumpărătorului.

De la masa lui, aflată în partea opusă a barului, Joshua îl privi pe André Duchamp ridicându-se din separeul lui Terrance Smith. Cei doi îşi strânseră încă o dată mâinile. André reveni la masa unde îl aştepta echipajul său. Toţi se strânseră laolaltă. Wolfgang Kuebler, căpitanul lui *Maranta,* fu condus de Oliver Llewelyn la separeul lui Smith.

– Se pare c-au semnat cinci nave, comentă Joshua spre oamenii săi.

– O operaţiune mare, rosti Dahybi. Goli paharul de bere şi-l puse pe masă. Nave stelare, mercenari amplificaţi pentru luptă, trupe... o listă lungă de cumpărături scumpe. Sunt implicaţi bani serioşi.

– Atunci nu poate să plătească Lalonde, observă Melvyn. Planeta aia n-are bani.

– Ba are, vorbi încetişor, Ashly. O planetă-colonie constituie o investiţie masivă şi încă una foarte solidă, dacă ajungi acolo destul de devreme. Un procentaj sănătos din portofoliul meu de întreţinere de fond mutual aflat în tau-zero este alcătuit din acţiuni la companii de dezvoltare, pur şi simplu pentru stabilitatea pe termen lung pe care o oferă. N-am auzit absolut niciodată despre o colonie care să fi eşuat după ce-a primit unda verde. Este posibil ca banii să nu se reverse în jurul coloniştilor propriu-zis, dar resursele financiare necesare pentru iniţierea unei asemenea întreprinderi se apropie de un trilion de fuzidolari. Şi Lalonde funcţionează de peste un sfert de secol, ba chiar a început şi un proiect de colonizare industrială a unui asteroid. Mai ţii minte? Compania dezvoltatoare are banii; mai mult decât suficient ca să angajeze cincisprezece nave comerciale independente şi câteva mii de soldaţi mercenari. Mă-ndoiesc că s-ar simţi câtuşi de puţin în programul lor contabil.

– Totuşi care-ar fi scopul? întrebă Sarha. Ce există acolo şi nu pot rezolva şerifii lor?

– Revoltele trivilor, spuse Joshua.

Nici el nu putu fi însă convingător. Strânse din umeri sub privirile sceptice ale celorlalţi.

– Chestia-i că atâta timp cât am fost acolo n-a existat nimic altceva. Marie era îngrijorată de nivelul tulburărilor civile. Nimeni nu ştia cu exactitate ce se-ntâmpla în amonte. Iar numărul de soldaţi pe care-ncearcă să-i recruteze tipu-ăsta, Smith, sugerează acţiuni pe solul planetei.

– Greu de crezut, mormăi Dahybi. Totuşi obiectivul real al misiunii nu va fi cunoscut decât după efectuarea saltului de la Seninătate. Simple motive de securitate.

– Bun, încuviinţă Joshua. Ştim cu toţii situaţia. Pentru că Parris Vasilkovsky ne finanţează afacerea cu mayope, avem ocazia să câştigăm superbani. În acelaşi timp, cu banii pe care i-am câştigat din afacerea Norfolk, n-am avea nevoie să ne angajăm în vreo flotă mercenară.

Privi pe fiecare, pe rând, în ochi.

– Ţinând seama de circumstanţe, nu putem ajunge cu *Lady Mac* la Lalonde înaintea flotei ăsteia. Am auzit că Smith a comandat un lot de viespi de luptă de la staţiile industriale McBoeing şi Signal-Yakovlev. Este limpede că se aşteaptă la un soi de conflict după ce vor sosi acolo. Prin urmare, întrebarea

este: mergem cu el ca să aflăm ce se-ntâmplă şi poate ca să ne protejăm interesele sau aşteptăm veştile aici? O să votăm şi vom trece la acţiune numai după ce întrunim unanimitatea.

* * *

Filiala din Seninătate a lui Time Universe se afla la nivelul patruzeci şi trei al blocului zgârie-stele StCroix. Era obişnuitul amalgam de birouri, studiouri, camere de montaj, apartamente de protocol şi ateliere electronice; o microcomunitate în care importanţa individuală era judecată după spaţiul de birou alocat, mărimea facilităţilor şi timpul de acces. În mod firesc ţinând seama de structura populaţiei habitatului, avea un departament financiar şi comercial mare, dar oferea, de asemenea, o acoperire corespunzătoare a ştirilor din toată Confederaţia.

Oliver Llewelyn intră în recepţia lambrisată cu lemn la ora locală 10:30, a doua zi după andocarea lui *Gemal.* Recepţionera îl trecu corespondentului politic junior Matthias Rems. În biroul cu pereţi din compozit în care Matthias obişnuia să-şi asambleze reportajele, Llewelyn scoase flekul primit de la Graeme Nicholson şi ceru un onorariu de transport de cinci mii de fuzidolari. Matthias nu era prost; faptul că *Gemal* venise direct de la Lalonde era îndeajuns pentru a trezi atenţie serioasă. Întregul habitat aflase de acum despre flota mercenară care era recrutată de Terrance Smith, deşi ţelul acesteia rămânea necunoscut. Zvonurile abundau. Lalonde era o veste de prim-plan; probabil că destui rezidenţi din Seninătate aveau acţiuni CDL în portofolii. Senzavizările la prima mână de pe planetă şi ceea ce se petrecea acolo ar fi oferit ratinguri serioase. În mod obişnuit poate că Matthias ar fi şovăit în privinţa onorariului care era o jecmăneală pe faţă (în mod corect, el presupunea că Llewelyn fusese deja plătit), mai ales după ce accesă fişierul personal al lui Graeme Nicholson; însă, ţinând seama de circumstanţe, cedă şi plăti.

După plecarea căpitanului, Matthias introduse flekul în blocul player de pe birou. Înregistrarea senzavizare era codificată, aşadar era limpede că Graeme o considerase importantă. Scoase codul personal al lui Graeme din fişierul acestuia, după care se lăsă pe spate şi închise ochii. *Crashed Dumper* îi invadă sistemul senzorial: căldura din local, gălăgia şi mirosul, gustul unei beri locale înţepătoare care-i ardea gâtlejul, greutatea neobişnuită a unui burdihan mare. Graeme ţinea într-o mână cioburile unui

pahar spart, braţul şi picioarele îi tremurau uşor; ambii ochi se focalizau asupra unui bărbat înalt şi a unei adolescente frumuşele de lângă tejgheaua grosolană a barului.

După douăsprezece minute, complet şocat, Matthias dădu buzna la Claudia Dohan, şefa filialei Time Universe din Seninătate.

Propagarea efectului cauzat de flekul lui Graeme fu similară cu senzaţia pe care apariţia lui Ione o provocase în anul anterior, din toate punctele de vedere, mai puţin unul. Ione fusese un subiect plăcut: Laton era antiteza absolută. El însemna teroare şi pericol, exhumarea coşmarului istoriei.

– Trebuie să dovedim responsabilitate, spuse tremurând Claudia după ce ieşi din senzavizare. Trebuie să anunţăm imediat atât Marina Confederaţiei, cât şi pe Lordul Ruinelor.

Cilindrul AV de pe blocul procesor aflat pe biroul ei piui.

– Mulţumesc pentru grija dovedită, spuse Seninătate. Am informat-o pe Ione Saldana despre reapariţia lui Laton. Sugerez să-l contactezi direct pe comandorul Olsen Neale, pentru a-l informa despre conţinutul flekului.

– Imediat, încuviinţă supus Claudia.

Matthias privea agitat împrejurul biroului, tulburat de reamintirea vigilenţei permanente a personalităţii habitatului.

Claudia Dohan anunţă vestea la programul de ştiri de la prânz. La un sfert de oră după difuzarea senzavizării, valoarea totală a acţiunilor la bursa din Seninătate scăzuse cu optsprezece miliarde de fuzidolari. Valoarea reîncepu să urce încet în cursul după-amiezii, pe măsură ce brokerii evaluau posibile scenarii de război. Până la sfârşitul zilei, crescuse cu şapte miliarde de fuzidolari – în principal din partea companiilor de astroinginerie care aveau să beneficieze de pe urma vânzărilor de armament.

Filiala Time Universe îşi făcuse treaba bine, ţinând seama de perioada scurtă de care dispusese pentru pregătire. Programul obişnuit de afaceri curente de după-amiază fu înlocuit cu amintiri din arhivă despre activităţile anterioare ale lui Laton şi cu speculaţiile unor specialişti invitaţi în studiouri. În timp ce locuitorii din Seninătate erau informaţi, Claudia Dohan începu să închirieze nave stelare pentru a distribui în toată Confederaţia cópii ale flekului lui Graeme. De data aceasta avea un mic atu pe care să-l folosească faţă de căpitani, spre deosebire de apariţia

foarte publică a lui Ione; deţinea monopolul apariţiei lui Laton, şi căpitanii licitau între ei pentru a livra flekurile. Până seara trimisese optsprezece nave stelare către diverse planete (printre care, bineînţeles, Kulu, Avon, Oshanko şi Pământ). La rândul lor filialele acelea aveau să trimită un al doilea val de flekuri. În două săptămâni toată Confederaţia ar fi trebuit să fie pusă la curent. Şi prevenită, aprecia Claudia, întrucât Time Universe îi alerta pe oameni şi rasele xenoce asupra primejdiei renăscute. Nu putea exista pur şi simplu un impuls mai mare pentru finanţele companiei.

În seara aceea, Claudia invită tot personalul filialei la o cină de cinci stele. Lovitura aceasta, sosită atât de curând după Ione, ar fi trebuit să le aducă tuturor nişte prime ameţitoare şi în acelaşi timp să-i promoveze mult înaintea celor de o seamă cu ei. Ea se gândea deja la un loc în consiliul de administraţie.

Fusese însă o după-amiază agitată. Debutând ca prezentator în direct, Matthias rulase înregistrări vechi de patruzeci de ani ale habitatului edenist Jantrit care fusese distrus, cu învelişul crăpat ca un ou gigantic, acolo unde detonase antimateria. Atmosfera sa ţâşnise în jeturi printr-o duzină de spărturi în polipul gros de cinci sute de metri, iar fuioarele uriaşe, alb-cenuşii, acţionaseră aidoma rachetelor, destabilizând rotaţia greoaie a cilindrului. Oscilaţiile se acumulaseră într-o perioadă de câteva ore, transformându-se într-o rostogolire necontrolată. La exterior, cablurile de inducţie şfichiuiau de jur împrejur în arcuri anarhice de o sută de kilometri, împiedicând apropierea până şi a celor mai agili şoimi-de-vid. La interior, apa şi solul fuseseră aruncate de colo-colo, acţionând ca un permanent seism plutitor. Şubrezite de explozie, blocurile zgârie-stele se rupseseră precum nişte ţurţuri putreziţi, îndepărtându-se cu viteze înspăimântătoare în spaţiul cosmic. Iar în tot acel timp, aerul se rarefiase.

Unii oameni fuseseră salvaţi de şoimii-de-vid şi navele stelare care goniseră după blocurile zgârie-stele ce se roteau nebuneşte. Mai exact, opt mii de oameni dintr-o populaţie de un milion şi un sfert. Până şi atunci dezastrul absolut putuse fi împiedicat. Edeniştii aflaţi pe moarte ar fi trebuit să-şi fi transferat memoriile în personalitatea habitatului. Însă Laton infectase structura neuronală a lui Jantrit cu virusul său proteanic şi raţiunea habitatului se dezintegrase, pe măsură ce trilioane şi trilioane de

celule căzuseră pradă degenerării în fiecare secundă. Celelalte două habitate aflate pe orbita gigantei gazoase se aflau prea departe pentru a oferi ajutor; transferul de personalitate era o funcţie complexă, iar panica şi depărtarea complicaseră problema. Douăzeci şi şapte de mii de edenişti izbutiseră să traverseze hăul spaţial; ulterior, se descoperise că trei mii de configuraţii erau incomplete, reduse la nivelul unor entităţi de copii traumatizaţi. Şoimii-de-vid recuperaseră alte două sute optzeci de personalităţi, dar navele stelare bitek nu aveau capacitatea de a stoca mai multe şi, oricum, erau teribil de ocupate, gonind după zgârie-stele.

Pentru edenişti fusese cea mai mare tragedie de la întemeierea culturii lor. Până şi adamiştii rămăseseră stupefiaţi de scara dezastrului. O creatură vie şi inteligentă, lungă de treizeci şi cinci de kilometri, fusese siluită mental şi ucisă, aproape un milion şi un sfert de oameni fuseseră omorâţi, mai bine de o jumătate de milion de configuraţii de personalitate stocate fuseseră şterse.

Şi totul fusese doar o diversiune. O tactică pentru a-i îngădui lui Laton şi acoliţilor săi să fugă fără teama de a fi prinşi după eşuarea loviturii lor de palat. El folosise distrugerea comunităţii drept camuflaj; nu existase alt motiv pentru ea, niciun măreţ plan strategic.

Toţi şoimii-de-vid, toate navele din Marina Confederaţiei, toate aşezările asteroidale şi toate guvernele planetare îl căutaseră pe Laton şi cei trei şoimi-negri cu care scăpase.

Fusese încolţit după două luni în sistemul Ragundan: trei şoimi-negri înarmaţi cu antimaterie, care refuzaseră să se predea. Trei şoimi-de-vid şi cinci fregate ale Marinei Confederaţiei fuseseră distruse în bătălia care urmase. O aşezare asteroidală fusese grav avariată şi fuseseră pierdute alte opt mii de vieţi, când şoimii-negri încercaseră s-o folosească drept ostatic, ameninţând bombardarea ei cu antimaterie, dacă Marina nu se retrăgea. Amiralul care comanda flotila apreciase că era o cacealma şi atacase.

Ca în cazul tuturor luptelor spaţiale, dintre cei dispăruţi nu mai rămăsese nimic, decât nebuloase vagi de molecule radioactive. Niciun corp care să poată fi identificat. Nu putea totuşi să fi fost altcineva.

Acum se părea că existaseră de fapt patru şoimi-negri. Nimeni

nu se putea înşela în privinţa bărbatului înalt, cu aer poruncitor, care stătea pe scara avionului spaţial al lui *Yaku* şi hohotea spre Graeme Nicholson care tremura de groază.

Oaspeţii pe care Matthias Rems îi invitase în studio, ofiţeri ai Marinei trecuţi în rezervă, profesori de politică şi ingineri de armament, subliniară faptul că ţelul real al lui Laton nu fusese niciodată declarat. Speculaţiile abundaseră ani buni după evenimente. În mod clar implica un gen de dominare fizică (biologică) şi mentală, care-i submina pe edenişti prin intermediul virusului proteanic (din fericire) imperfect pe care-l crease Laton. Îi *modifica* pe ei şi habitatele. Dar idealul grandios pentru care fusese gândit virusul rămăsese de-a pururi necunoscut. Dezbaterea din studio se concentră asupra întrebării dacă Laton se găsea înapoia actualului conflict de pe Lalonde şi dacă aceea era prima etapă în tentativa lui de a-şi reimpune voinţa asupra Confederaţiei. În tot cazul, Graeme Nicholson aşa credea.

Laton se deosebea de genul de dispute planetare de felul celei care existase între Omuta şi Garissa – ciorovăielile perene dintre aşezările asteroidale şi companiile lor finanţatoare cu privire la autonomie. Laton nu declanşase un dezacord cu tonuri de violenţă în privinţa resurselor sau independenţei, ci pe el îl interesau oamenii, indivizii. El dorea să intre în genele lor, în mintea lor şi să-i modifice, să-i modeleze în conformitate cu propriul său construct aberant. Laton era letal din punct de vedere personal.

Unul dintre observatorii cei mai atenţi ai programelor Time Universe a fost Terrance Smith. Revelaţia Laton îl şocase profund. El şi echipajul lui *Gemal* deveniră obiectele unui interes mass-media intens. Urmărit de fiecare dată când părăsea transportorul de colonişti, Terrance fu nevoit în cele din urmă să apeleze la Seninătate pentru intimitate. Personalitatea habitatului acceptă (libertatea individului faţă de orice forme de intruziune făcea parte din Constituţia originală concepută de Michael Saldana) şi reporterii fură rechemaţi. Ei îşi comutară prompt atenţia asupra tuturor celor care semnaseră angajarea în flota mercenară şi care protestară în unanimitate (şi cu toată sinceritatea) că nu avuseseră habar de Laton.

– Ce facem? întrebă Terrance cu glas stins.

Era singur cu Llewelyn pe puntea lui *Gemal.* Holoecranele

consolei prezentau ştirile de seară de la Time Universe, alternând între prezentatorul din studio şi segmente din înregistrarea lui Graeme. Terrance preţuia opinia căpitanului; mai mult chiar, în ultimele două zile aproape că devenise dependent de ele. Nu prea existau alţi oameni cărora să le poată face confidenţe.

– N-ai multe opţiuni, explică Oliver. Ai plătit deja avansul de onorariu la douăsprezece nave şi ai o treime dintre soldaţii pe care-i doreai. Fie continui aşa cum ai planificat anterior, fie o ştergi. Să nu faci nimic nu-i o alternativă valabilă în momentul ăsta.

– S-o şterg?

– Exact. Ai destui bani în contul de credit CDL pentru a dispărea. Tu şi familia ta puteţi duce o viaţă foarte confortabilă.

Oliver îl privi pe Terrance îndeaproape, încercând să-i anticipeze reacţia. Ideea era în mod evident atrăgătoare, totuşi nu credea că birocratul avea atâta îndrăzneală.

– Eu… Nu, nu putem face asta. Prea mulţi oameni depind de mine. Trebuie să facem ceva pentru a ajuta Durringhamul. Tu n-ai fost jos, acolo, nu ştii cum a fost în ultima săptămână. Mercenarii ăştia sunt unica lor speranţă.

– Cum doreşti. „Păcat”, gândi Oliver, „mare păcat. Devin prea bătrân pentru chestii de felul ăsta.”

– Crezi că cincisprezece nave sunt suficiente împotriva lui Laton? întrebă neliniştit Terrance. Deţin autoritatea de a mai angaja zece.

– Noi ne vom confrunta cu Laton, rosti Oliver cu răbdare.

– Dar…

Căpitanul arătă un holoecran al consolei.

– Ai accesat senzavizarea lui Graeme Nicholson. Laton a plecat de pe Lalonde. Mercenarii tăi nu vor avea de efectuat decât o operaţie masivă de curăţare. Lasă-l pe Laton în seama Confederaţiei; Marina şi şoimii-de-vid îl vor urmări cu toate armele pe care le au.

Ideea luptei cu Laton fusese discutată între căpitanii navelor stelare. Doar trei fuseseră îndeajuns de alarmaţi pentru a-i returna lui Terrance onorariul de înscriere. El nu avusese greutăţi în a-i angaja pe alţii în locul lor, aducând la nouăsprezece numărul navelor din flotilă – şase şoimi-negri, nouă nave comerciale independente capabile de luptă, trei transportoare de

marfă şi *Gemal.* Dintre soldaţii generalişti şi mercenarii amplificaţi pentru luptă nu se retrăsese nimeni. O bătălie cu trupele lui Laton, dusă de *partea binelui,* conferea un prestigiu rar; veterani şi tineri stăteau la coadă pentru a se înscrie.

La trei zile şi jumătate după ce sosise, Terrance avea tot ceea ce căutase. Rugămintea comandorului Olsen Neale de a nu pleca, ci de a aştepta o investigare a Marinei Confederaţiei, fusese refuzată cu un zâmbet. Durringhamul are nevoie de noi acum, îi spuse Terrance.

* * *

Ione şi Joshua mergeau pe jos spre sfârşitul după-amiezii prin una dintre văile şerpuite din Seninătate, cu iarba încărcată de rouă umezindu-le sandalele. Femeia purta o fustă lungă din bumbac alb şi un camizol asortat, haine largi care îngăduiau aerului să-i circule peste pielea încălzită. Joshua avea doar pantalon trei sferturi mov-închis. Pielea lui se bronza frumos, aprecia Ione, şi aproape că revenise la culoarea veche. Petrecuseră în aer liber majoritatea escalei lui: înotând cu Haile, călărind, plimbându-se sau în partide lungi de sex. Joshua părea foarte excitat de posibilitatea de a face sex lângă şi în pâraiele bogate care străbăteau habitatul.

Ione se opri la un iaz prelung, care se formase la intersecţia a două pâraie. Era mărginit de arbori rikbal maturi, ale căror ramuri lungi şi încovoiate mângâiau apa cu frunzele lungi şi subţiri. Toţi purtau flori roz-aprins de mărimea pumnului unui copil.

Peşti aurii şi stacojii săgetau prin apă. Era seninătate, gândi Ione, cu „s” mic, creată de S cel mare; numele urmărea forma, numele crea forma. Lacul – parcul întreg – era un respiro de la animaţia habitatului; habitatul era un respiro de la animaţia Confederaţiei. Dacă doreai să fie aşa…

Joshua o rezemă cu blândeţe de trunchiul unui rikbal şi-i sărută obrazul, gâtul. Îi descheie camizolul.

Părul căzu peste ochii lui Ione, îl purta mai lung în zilele acestea.

– Nu te duce, rosti ea încetişor.

Braţele lui căzură inert în părţi şi trupul i se gârbovi, până ce fruntea o atinse pe a ei.

– Bine ales momentul.

– Te rog!

– Ai spus că n-o să-mi faci scene posesive de felul ăsta.

– Asta nu-i posesivă.

– Da’ ce-i atunci? Mie aşa mi se pare.

Femeia ridică brusc capul şi pe obraji îi ardeau pete roz.

– Dacă vrei să ştii, sunt îngrijorată pentru tine.

– Nu mai fi.

– Joshua, te duci într-o zonă de război.

– Nu tocmai. Suntem escorta unui convoi de trupe, asta-i tot. Soldaţii şi amplificaţii pentru luptă sunt cei din linia-ntâi.

– Smith vrea ca navele stelare să contribuie cu lovituri de pe orbită şi a cumpărat viespi de luptă pentru misiuni interdictive. Asta-nseamnă linia-ntâi, Joshua, asta-nseamnă linia morţii. Ce dracu’, o să pleci împotriva lui *Laton* într-o epavă veche care abia dacă-şi scoate licenţa spaţială BAC! Şi n-ai niciun motiv. Absolut niciunul. N-ai nevoie de mayope şi n-ai nevoie de Vasilkovsky. Îşi întinse braţul cu un gest implorator: Eşti bogat. Eşti fericit. Nu-ncerca să-mi spui că nu-i aşa. Te urmăresc de trei ani. Niciodată nu te simţi mai bine ca atunci când hoinăreşti prin galaxie cu *Lady Macbeth.* Şi-acum, uită-te ce faci… Afaceri pe hârtie, Joshua. Câştigi bani de hârtie pe care n-o să-i poţi cheltui niciodată. Statul înapoia unui birou, asta-i viitoarea ta destinaţie. Într-acolo zbori, Joshua, şi nu-i pentru tine!

– Epavă veche, da?

– N-am vrut să…

– Seninătate cât este de vechi? Cel puţin *Lady Mac* e proprietatea mea, nu invers.

– Nu-ncerc decât să te-aduc cu picioarele pe pământ, asta-i tot. Te vei confrunta cu Laton. Nu te uiţi la înregistrările AV? N-ai accesat senzavizarea lui Nicholson?

– Ba da, am făcut-o. Laton nu-i pe Lalonde, ci a plecat cu *Yaku.* Ai scăpat detaliul ăsta? Dac-aş fi vrut să plec în misiuni sinucigaşe, aş fi pornit după *Yaku.* Acolo-i pericolul. Acolo se duc eroii Marinei. Nu şi eu. Eu îmi protejez interesele.

– Dar n-ai nevoie de ele! exclamă ea.

Dumnezeu, cât de încăpăţânat putea să fie uneori…

– Vrei să zici că tu n-ai nevoie de ele.

– Poftim?!

– Nu-i convenabil, aşa-i? Nu-i convenabil ca eu să am aşa mulţi bani. Aşa mulţi bani ar însemna că eu iau deciziile, că eu aleg. Mi-ar oferi controlul propriei mele vieţi. Asta nu se mai

potriveşte în scenariul tău despre viaţa noastră împreună, aşa-i, Ione? Atunci nu voi mai fi la fel de uşor de manipulat, aşa-i?

– Manipulat?! Ajunge să vezi sfârcul unei femei şi-ţi explodează şliţul de presiune. Ăsta-i gradul de complexitate a personalităţii tale. Tu n-ai nevoie de manipulare, Joshua, ţie-ţi trebuie supresori hormonali! Tot ce fac este să-ncerc să gândesc în viitor pentru tine, fiindcă Dumnezeu e martor că n-o poţi face singur.

– Iisuse, Ione! Uneori nu-mi vine să cred că eşti legată de-un kilometru cub de celule neurale; în cele mai multe zile n-arăţi nici măcar IQ-ul unei furnici. Asta-i *şansa* mea şi pot reuşi. Pot fi egalul tău.

– Nu vreau un egal.

Ione strânse buzele. Aproape c-o făcuse, aproape că spusese: „Eu te vreau doar pe tine”. Însă nici tortura nu i-ar mai fi putut scoate cuvintele acelea din gură, în niciun caz acum.

– Da, rosti el, am observat. Am început c-o navă stricată. Am făcut-o să funcţioneze, mi-am câştigat existenţa din zborurile ei. Iar cum merg mai departe, urc. Asta-i viaţa, Ione. Să creşti, să evoluezi… Ar trebui s-o-ncerci şi tu uneori.

Se întoarse şi se îndepărtă printre copaci, împingând cu gesturi nervoase ramurile ce-i atârnau în cale. Dacă ea dorea să-şi ceară scuze, n-avea decât să vină după el şi s-o facă.

Ione îl privi plecând şi moşmondi nasturii camizolului. Ce idiot! Poate că avea puteri psihice, dar numai pe seama judecăţii elementare.

Îmi pare foarte rău, spuse blând Seninătate.

Ea pufni apăsat.

Pentru ce?

Joshua.

N-ai niciun motiv. Dacă vrea să plece, n-are decât. Să vadă că nu-mi pasă.

Ba-ţi pasă. El este potrivit pentru tine.

El nu crede aşa.

Ba da, o crede. Totuşi este foarte mândru. La fel ca tine.

Mulţumesc, ce să-ţi zic…

Nu plânge.

Ione plecă ochii şi-şi văzu mâinile ca prin ceaţă. Simţi cum ochii o ard oribil. Îi şterse apăsat. „Dumnezeule, cum am putut fi

atât de proastă? El trebuia să fie doar un armăsar amuzant. Atât, şi nimic mai mult.”

Te iubesc, spuse Seninătate, cu atâta căldură precautǎ, încât lui Ione îi fu imposibil să nu surâdă.

Apoi făcu o grimasă, când stomacul i se răscoli şi vomită imediat. Bila era acră şi dezgustătoare. Îşi făcu palmele căuş şi luă apă rece din iaz pentru a-şi clăti gura.

Eşti însărcinată, observă Seninătate.

Da. De la escala anterioară a lui Joshua, înaintea călătoriei la Norfolk.

Spune-i.

Nu! Asta ar înrăutăţi lucrurile.

Amândoi sunteţi nişte proşti, anunţă Seninătate cu o ardoare neobişnuită.

* * *

Stele lunecau peste fereastra dinapoia comandorului Olsen Neale. Choisya era unicul satelit natural vizibil al lui Mirchusko, o seceră îndepărtată, sur-maronie, care se întrezărea la fiecare trei minute peste partea inferioară a ovalului. Lui Erick Thakrar nu-i plăcea vederea câmpului stelar, deoarece i se părea prea aproape, prea uşor de atins. Se întrebă într-o doară dacă nu cumva dezvolta o fobie faţă de spaţiul cosmic. Nu era ceva nemaiauzit şi erau implicate multe asocieri. Glasul acela îngrozit, înnebunit de durere, care se auzise din *Krystal Moon;* o fată de cincisprezece ani. Cum arătase Tina? Era o întrebare pe care şi-o pusese frecvent în ultima vreme. Avusese un prieten? Ce formaţii Stare Fantasy o emoţionaseră? Îi plăcuse viaţa în bătrâna navă interplanetară? Sau o găsise intolerabilă?

Ce pizda mă-sii căutase în compartimentul prova, sub antenele de comunicaţii?

– Generatoarele de microfuziune au fost predate direct la *Nolana* imediat ce am andocat, spuse Erick. Nici măcar n-au trecut prin facilitatea de stocare a mărfurilor din Seninătate. Ceea ce-nseamnă că nu există niciun fel de date şi nici inspecţii ale managerilor portului. Bineînţeles noi am fost toţi la bordul *Răzbunării lui Villeneuve* până la terminarea transferului. Nu ţi-am putut trimite un mesaj.

– O s-o urmărim pe *Nolana,* încuviinţă Olsen, ca să vedem unde merg generatoarele. Ar trebui să demaşte reţeaua de distribuţie. Te-ai descurcat bine, adăugă el încurajator.

Tânărul căpitan arăta tras la faţă şi nu semăna deloc cu agentul entuziast şi energic care obţinuse un loc în *Răzbunarea lui Villeneuve* cu multe luni în urmă.

„Până la urmă ne loveşte pe toţi, fiule”, gândi trist Olsen. „Ne coborâm în mod deliberat la nivelul lor pentru a ne putea contopi cu ei şi uneori costul este pur şi simplu prea mare. Fiindcă nimic nu poate decădea mai mult ca oamenii.”

Erick nu fu deloc mişcat de compliment.

– Îi poţi aresta imediat pe Duchamp şi restul echipajului, spuse el. Înregistrarea atacului asupra lui *Krystal Moon* făcută de nanonicele mele neurale va fi mai mult decât suficientă pentru a-i condamna. Vreau să-i ceri acuzării pedepsele maxime. Îi putem trimite pe toţi pe o planetă-penitenciar. Pe toţi până la ultimul, şi asta-i nimic pe lângă ceea ce merită.

„Şi-ţi transferă în acelaşi timp şi vinovăţia”, îşi zise Olsen.

– Nu cred că putem face asta chiar acum, rosti el cu glas tare.

– Poftim?! Trei oameni au murit pentru ca să poţi avea dovezi împotriva lui Duchamp. Pe doi dintre ei i-am omorât eu însumi.

– Îmi pare realmente rău, dar circumstanţele s-au modificat oarecum radical după începerea misiunii tale. Ai accesat senzavizarea de pe Lalonde difuzată de Time Universe?

Erick îi aruncă o privire demoralizată, dându-şi seama ce urma.

– Da.

– Terrance Smith a angajat *Răzbunarea lui Villeneuve* în flota lui de mercenari. Trebuie s-avem pe cineva acolo, Erick. Este o misiune legală, pentru un guvern planetar, nu pot face absolut nimic pentru a-i împiedica să plece. Hristoase, vorbim despre Laton! Aveam zece ani când a distrus Jantrit. Un milion două sute cincizeci de mii de oameni doar pentru ca să poată fugi nestingherit, plus habitatul în sine; edeniştii nu mai pierduseră niciodată până atunci un habitat, iar speranţa lor de viaţă se măsoară în milenii. Iar acum el a dispus de aproape patruzeci de ani pentru a-şi perfecţiona planurile megalomane. Căcat, nici măcar nu ştim care-s alea, însă ce-am auzit despre Lalonde este îndeajuns ca să mă-ngrozească. Mi-e frică, Erick. Am o familie şi nu vreau ca Laton să-şi pună mâinile pe ei. Trebuie să ştim unde a plecat cu *Yaku.* Nimic nu-i mai important decât asta. Pirateria şi contrabanda cu mărfuri pe piaţa neagră sunt complet irelevante prin comparaţie. Marina trebuie să-l găsească şi să-l extermine.

Dar aşa cum trebuie, de data asta! Până nu va muri, nu vom avea alt obiectiv. Am expediat deja un flek la Avon, un curier a plecat cu un şoim-negru la o oră după ce Time Universe m-a anunţat despre înregistrarea pe care o căpătase.

Fruntea lui Erick se încreţi surprinsă.

Olsen zâmbi cu modestie.

– Da, un şoim-negru. Sunt iuţi şi sunt buni. Iar Laton îi va avea şi el în cele din urmă, dacă nu-l oprim. Căpitanii lor sunt la fel de speriaţi de el, pe cât suntem noi.

– Bine, cedă Erick. O să mă duc.

– Orice. Orice fel de informaţii. Ce a făcut el în sălbăticia de pe Lalonde… Când a plecat *Yaku…* Absolut orice.

– O să iau tot ce pot.

– Ai putea-ncerca să-l întrebi pe reporterul ăla, Graeme Nicholson. (Strânse din umeri înaintea expresiei lui Erick.) Este un tip inteligent şi cu resurse. Dacă există cineva de pe planetă care să fi avut prezenţa de spirit să urmărească îndeaproape coordonatele de salt ale lui *Yaku,* el va fi acela.

Căpitanul se ridică în picioare.

– Bine.

– Erick… ai grijă!

* * *

Draperiile grele din dormitorul lui Kelly Tirrel erau trase peste cele două ferestre ovale. Globuri murale din sticlă elaborat lucrate emiteau o strălucire turcoaz slabă, care făcea ca aşternuturile albe ale patului să tremure încetişor, aidoma suprafeţei unui lac luminat de lună; pielea se vedea întunecată şi ispititoare.

Kelly îl lăsă pe Joshua să-şi plimbe palmele peste ea, depărtându-i picioarele pentru a putea cerceta despicătura umedă ascunsă sub încâlceala părului pubian.

– Îmi place, toarse femeia zvârcolindu-se peste cearceafurile mototolite.

Dinţii lui sclipiră când întredeschise buzele.

– Mă bucur.

– Dacă mă iei cu tine, vor fi cinci zile ca asta. Non-stop… şi în imponderabilitate.

– Un argument puternic.

– Plus bani. Collins va plăti de trei ori valoarea unui bilet pentru a mă lua la bord.

– Sunt deja bogat.
– Atunci îmbogăţeşte-te şi mai mult.
– Iisuse, da' ce insistentă eşti!
– Ce-i ăsta, un reproş? Ai fi dorit să fi fost cu altcineva în seara asta?
– Ăăă, nu.
– Bun, atunci. (Palma îi cuprinse testiculele.) Asta-i marea mea lovitură, Joshua. Asta-i şansa vieţii mele. Am ratat povestea cu Ione din cauza cuiva aflat la nici un milion de kilometri de aici.
Degetele i se strânseră uşor.
– Astfel de ocazii, urmă Kelly, nu apar de trei ori în viaţă într-un loc ca Seninătate. Dacă reuşesc, sunt ca şi făcută; direct în vârf, misiuni bune, un post într-o filială decentă, salariu real. Îmi datorezi asta, Joshua! Mi-o datorezi din plin.
– Şi dacă mercenarii nu vor să vii cu ei?
– Lasă asta-n seama mea. După ce-o să le vorbesc, o să-mi ciugulească din palmă. Eroii care se confruntă cu şanse incredibil de mici, dar care nu dau înapoi în a-l distruge pe Laton… duri cu inimi de aur, care vor fi senzavizaţi în toate locuinţele din Confederaţie. Mă laşi?!
– Iisuse…
Continua să simtă o presiune inconfortabilă în jurul testiculelor, unghiile lungi şi roşii îi atingeau scrotul niţel prea apăsat ca să poată spune că era o gâdilătură. Nu credea că ea ar fi fost în stare. Sau se-nşela? Costumul ei scump şi elegant, un Crusto sur-albăstrui, fusese împăturit cu grijă pe un scaun de lângă măsuţa de machiaj. Fusese scos cu precizie milităroasă, când ea *se pregătise* pentru sex.
Probabil c-ar fi fost în stare. Iisuse!
– Bineînţeles c-o să te iau.
Degetul mare şi arătătorul îl ciupiră cu răutate.
– Au! (Ochii tânărului se umplură de lacrimi.) Auzi, nu crezi că eşti cam purtată de valul ideii ăsteia? Vreau să zic că-n cariera oricui apar o mulţime de oportunităţi. Asolizarea pe o planetă ostilă îndărătul liniilor inamice mi se pare împingerea la extrem a loialităţii companiei.
– Căcat! Kelly se rostogoli pe un cot şi-l privi iritată: Ai văzut cine prezenta segmentele din studio ale lui Time Universe? Labă ăla de Matthias Rems. Doar pentru c-a fost în locul potrivit la momentul potrivit. Băftosu' dracu'! E mai mic decât mine. Încă

are caş la gură. Şi i-au dat timp de trei zile ora de vârf pentru audienţă. Şi-n *plus* cercetările de piaţă spun că-i popular, fiindcă are un aer *băieţesc.* Se pare că unor femei le place chestia asta. Probabil virginele de-optzeci de ani… Motivul pentru care Time Universe nu-l lasă să-nregistreze senzavizări este că am afla cu toţii că n-are coaie.

– Ceea ce n-ar fi o problemă şi-n cazul tău, nu?

Rostise cuvintele fără să se gândească. Kelly petrecu douăzeci de minute fierbinţi şi violente făcându-l să regrete.

* * *

Cele nouăsprezece nave stelare aflate sub comanda lui Terrance Smith se reuniră la o mie de kilometri depărtare de spaţioportul Seninătăţii: *Gemal* cu cinci mii de soldaţi generalişti, trei clipere de marfă cu echipamente şi provizii şi cincisprezece nave apte de luptă, dintre care şase şoimi-negri.

Seninătate le privi propulsiile activându-se, după care flotila porni spre Mirchusko cu acceleraţia de un *g.* Navele stelare adamiste foloseau o formaţiune de tip şir indian (cu *Gemal* în frunte) în jurul căreia şoimii-negri roiau insolent. Platformele senzoriale ale defensivei strategice detectară un volum vast de trafic de date criptate între nave, când canalele de comunicaţii fură testate şi se schimbară tactici de luptă.

Ocoliră giganta gazoasă, spre conul ei de penumbră. Jeturile propulsiilor se scurtară şi dispărură, pe când se aflau la o sută optzeci şi patru de mii de kilometri deasupra peisajului noros învolburat, îndreptându-se către coordonatele de salt. Seninătate văzu pâlpâirile albastre slabe ale jeturilor ionice care le ajustau traseele orbitale; după aceea panourile de termopurjare şi ciorchinii de senzori începură să se retragă. Şoimii-negri se îndepărtară de convoiul principal, eliberaţi de constrângerile impuse de partenerii adamişti, şi se extinseră într-o rozetă perfect spaţiată. După aceea efectuară manevra de înghiţire, sărind primii pentru a cerceta eventualele probleme. Spaţiul reverberă cu contracurentul undelor gravitaţionale ale interstiţiilor găurilor lor de viermi, care se închiseră brusc în urma lor, bombardând organele senzoriale pentru detectare masică ale habitatului.

Gemal execută saltul. Seninătatea îi notă locaţia spaţială şi vectorul viteză. Traiectoria era aliniată exact pe Lalonde. Una câte una, celelalte nave stelare intrară în aceleaşi coordonate de

salt şi declanşară nodurile configuratoare energetic, ieşind din continuumul spaţio-temporal.

23

După dobândirea independenţei în anul 2238, guvernul lui Avon contractase echipe civile de astroinginerie pentru a aduce cincisprezece asteroizi mari (cu diametre între douăzeci şi douăzeci şi cinci de kilometri) din minereuri de fier pe orbită înaltă deasupra planetei, utilizând explozii nucleare precis plasate şi sincronizate. Paisprezece asteroizi au fost supuşi formulei standard de industrializare adoptată în toată Confederaţia. După ce orbitele le fuseseră stabilizate cu un perigeu mai mic de o sută de mii de kilometri, minereurile le fuseseră extrase, şi metalele rafinate fuseseră trimise pe planetă sub forma unor corpuri gigantice, care străbătuseră atmosfera şi amerizaseră în ocean, pe jumătate necontrolat. Cavernele rezultate fuseseră extinse şi regularizate în forme cilindrice, suprafeţele fuseseră sculptate în peisaje, ermetizate, apoi transformate în biosfere locuibile. Rafinăriile originale de minereu aveau să fie înlocuite treptat de staţii industriale mai sofisticate, care să îngăduie economiei asteroidului să-şi deplaseze accentul de la producţia de metale şi minerale spre produse finisate în microimponderabilitate. Rafinăriile se mutară pe asteroizii noi pentru a satisface cererea furnalelor şi oţelăriilor planetare, menţinând astfel aspectele neplăcute ale exploatării materiilor prime în afara planetei, unde poluarea biosferei aborigene era zero.

Oricine sosea la o planetă terracompatibilă din Confederaţie putea spune aproape dintr-o privire de cât timp fusese industrializată, în funcţie de numărul de asteroizi de pe orbitele sale.

Avon fusese deschisă colonizării pentru canadienii etnici în anul 2151, în timpul Marii Dispersări, şi se conformase obişnuitului traseu evolutiv, trecând în ceva mai puţin de un secol de la economie agrară la industrializare. O realizare satisfăcătoare, totuşi nimic remarcabil. Rămăsese o planetă banală până în 2271, când găzduise conferinţa şefilor de state convocată pentru a discuta creşterea îngrijorătoare a utilizării antimateriei ca armă de distrugere în masă. Din conferinţa aceea se născuse Confederaţia, şi Avon profitase de şansă pentru a sări peste o întreagă etapă de dezvoltare, oferindu-se ca gazdă

permanentă a Adunării. Fără nicio creştere a exportului, valuta străină cursese pe măsură ce guvernele înfiinţaseră misiuni diplomatice; iar avocaţii, companiile interstelare, instituţiile financiare, colportorii de influenţă, conglomeratele mass-media şi cei care se ocupau de lobby îi urmaseră, fiecare cu propriile sale birouri prestigioase, personal şi vasali.

Exista de asemenea Marina Confederaţiei, care urma să joace rolul de forţă poliţienească pentru fragila şi nou-înfiinţata unitate a stelelor locuite. Avon contribuise şi în privinţa aceea, donând Adunării asteroidul Trafalgar, aflat în faza finală a exploatării miniere.

Trafalgar era unic în Confederaţie prin faptul că nu rămăsese cu staţii industriale după plecarea minerilor. Era în primul rând, în mod principal şi unic, o bază navală, care se dezvoltase de la nivelul unui depozit pentru aprovizionarea şi întreţinerea întregii Marine a Confederaţiei (sub forma în care exista aceasta în perioada de început), la nivelul de cartier general militar al celor opt sute şaizeci şi două de sisteme stelare locuite care alcătuiau Confederaţia în anul 2611. Când Prim-amiralul Samual Aleksandrovici îşi preluase postul în 2605, Trafalgar era portul de origine pentru Flota I, cartier general şi centru de antrenament pentru puşcaşii marini. Găzduia Academia de Ofiţeri, Şcoala de Inginerie, Oficiul de Evaluare Tehnică a Marinei, Oficiul Strategic al Prim-amiralului, Oficiul Bugetului Marinei, principalele laboratoare de cercetare pentru comunicaţii superluminice şi (mai discret) cartierul general al Contrainformaţiilor Flotei. În formă de arahidă de culoare negru-sur, lung de douăzeci şi unu de kilometri şi lat de şapte, Trafalgar se rotea în jurul axei sale mari; conţinea trei caverne cilindrice biosferă, în care locuia o populaţie mixtă, civili şi militari, de aproximativ trei sute de mii de oameni. La fiecare extremitate existau spaţioporturi non-rotative: sfere cu diametrul de doi kilometri, obişnuita reţea de traverse, rezervoare şi conducte, întreţesută cu tuburi pneumatice prin care circulau vagoane cu călători şi silozuri de andocare înconjurate de cabine de control. Suprafaţa lor abia dacă putea face faţă traficului uriaş de nave spaţiale. Spaţioporturile erau fixate de axa asteroidului, în centrele unor cratere artificiale adânci, largi de doi kilometri pe care şoimii-de-vid le utilizau ca piedestale de andocare.

Pe lângă asumarea responsabilităţii pentru defensivă şi

misiuni antipiraterie în toată Confederaţia, Trafalgar coordona apărarea lui Avon în colaborare cu Marina locală. Platformele defensive strategice care protejau planeta se numărau printre cele mai puternice care fuseseră construite vreodată. Ţinând seama de numărul uriaş de nave diplomatice guvernamentale, ca şi de numărul peste medie al curselor comerciale care foloseau staţiile de andocare de pe orbite joase, securitatea reprezenta o cerinţă absolută. De peste două secole şi jumătate în sistemul lui Avon nu se consemnaseră acte piratereşti, dar posibilitatea unui atac sinucigaş împotriva lui Trafalgar ocupa un loc primordial în minţile tacticienilor Marinei. Acoperirea cu senzori strategici era totală până la două milioane de kilometri de suprafaţa planetară. Timpul de reacţie al şoimilor-de-vid care patrulau era aproape instantaneu. Navele stelare ce se materializau în afara zonelor de ieşire desemnate ca atare îşi asumau riscuri formidabile.

* * *

Ilex striga după ajutor chiar înainte ca terminusul găurii-de-vierme să se fi închis în urma lui. Auster îi ordonase şoimului-de-vid să zboare direct spre Avon, aflat la peste patru sute de ani-lumină de Lalonde. Distanţa era imensă până şi pentru un şoim-de-vid. Pentru a îngădui câmpului său de distorsiune să concentreze fuioarele firave de radiaţie ce pâlpâiau prin mediul interstelar, *Ilex* trebuise să-şi reîncarce celulele configuratoare energetic după fiecare zece înghiţiri, ceea ce lungise timpul de zbor.

Călătoria durase trei zile şi jumătate. La bord se aflau şaizeci de persoane, şi organele bitek de susţinere biotică se apropiau rapid de limita critică. Aerul mirosea neplăcut, filtrele-membrane nu puteau face faţă gazelor corporale, CO_2 se acumula, rezervele de oxigen erau aproape epuizate.

Trafalgar se găsea la cinci mii de kilometri depărtare, când terminusul găurii-de-vierme se etanşă. În mod legal, distanţa ar fi trebuit să fie de o sută de mii de kilometri, însă un zbor subluminic lung ar fi adus de la critică la catastrofică situaţia sistemului de susţinere biotică din *Ilex.*

Asteroidul intră imediat în starea defensivă C2, care îngăduia ofiţerului de serviciu să tragă după voie asupra oricărei ţinte. La trei sferturi de secundă după deschiderea găurii-de-vierme, lasere cu raze gama pompate nuclear se fixară pe carcasa

şoimului-de-vid.

Toţi ofiţerii edenişti din centrul de comandă al defensivei strategice Trafalgar auziră strigătul lui *Ilex.* Izbutiră să încarce în platformele defensive o comandă de întârziere de cinci secunde. Auster comunică sinteza stării şoimului-de-vid. Întârzierea fu extinsă cu alte cincisprezece secunde, în timp ce ofiţerul de serviciu îşi făcu evaluarea. O escadrilă de şoimi-de-vid de patrulare se apropie de *Ilex,* accelerând la zece *g.*

– Anulare alarmă! anunţă ofiţerul de serviciu către centru şi dataviză o comandă de stopare a calculatorului de dare a focului. Îl privi pe edenistul cel mai apropiat şi adăugă: Şi spune-i din partea mea idiotului ăluia de căpitan că data viitoare când mai face o cascadorie de-asta, l-am fript.

Ilex coborî spre Trafalgar cu cinci *g,* pe parcursul prioritar de apropiere care-i fusese eliberat de controlul traficului. Şase şoimi-de-vid descriau spirale în jurul său aidoma unor părinţi aviari excesiv de protectori şi cele şapte nave stelare bitek schimbară rapid mesaje afinitate de nelinişte, interes şi dojană uşoară. Craterul axial nordic deveni scena unor activităţi agitate, când *Ilex* urmări rotaţia asteroidului şi ocoli spaţioportul non-rotativ globular pentru a zbura în paralel cu fusul. Asoliză pe un piedestal din titan şi opt vehicule de întreţinere cu roţi uriaşe, şi autobuze cu echipe de sol ţâşniră spre el, săltând uşor în gravitaţia redusă.

Personalul din Oficiul Marinei de pe Lalonde coborî primul, grăbindu-se prin tubul ecluzei către autobuzul care aştepta, toţi inspirând adânc aerul curat şi răcoros. O echipă medicală îl preluă pe Niels Regehr pe o targă, pe când două infirmiere pediatre îl liniştea şi-l mângâiau pe Shafi Banaji, care plângea în hohote. Vehicule de întreţinere ambientală cuplară furtunuri şi cabluri în mufele ombilicale ale toroidului pentru echipaj, trimiţând rafale de aer proaspăt prin cabine şi coridorul central. Resenda, ofiţerul sistemului de susţinere biotică din *Ilex,* purjă pur şi simplu atmosfera grea pe care o respiraseră în decursul călătoriei, şi jeturi cenuşii se revărsară din toroid, împestriţate cu cristale minuscule de apă ce scânteiau în proiectoarele puternice montate pentru iluminarea craterului.

După ce primul autobuz se îndepărtă, un al doilea se apropie de ecluza pneumatică. La bord sui o echipă de zece puşcaşi marini în costume de luptă şi înarmaţi cu puşti cu proiectile

chimice. Rhodri Peyton, căpitanul echipei, îl salută pe locotenentul Murphy Hewlett, epuizat, nespălat şi neras.

– Asta-i ea? întrebă cu scepticism.

Jacqueline Couteur stătea în mijlocul coridorului care ducea la ecluză, sub ameninţarea permanentă a puştilor Bradfield ţinute de Jeroen van Ewyck şi Garrett Tucci. Femeia era chiar mai murdară decât Murphy; modelul în carouri al cămăşii de bumbac se pierduse sub mizeria din junglă care îi îmbibase hainele.

– Aproape că sunt ispitit s-o las să v-arate ce poate face, replică Murphy.

Kelven Solanki făcu un pas înainte.

– Gata, Murphy! rosti el şi se întoarse la căpitanul puşcaşilor. Oamenii tăi trebuie să aibă permanent minimum două arme aţintite asupra ei. Este capabilă să emită un efect de bruiaj electronic şi în acelaşi timp să lanseze un fel de fulger-trăsnet. Nu-ncercaţi s-o abordaţi în luptă corp la corp, este perfect capabilă să vă rupă-n bucăţi.

Un puşcaş pufni, auzindu-l. Kelven nu mai avea putere să argumenteze.

– O s-o însoţesc eu, spuse Jeroen. Oricum oamenii mei trebuie informaţi şi-i voi informa eu pe ofiţerii ştiinţifici despre cele necesare.

– Care sunt cele necesare? întrebă imediat Jacqueline Couteur.

Rhodri se întoarse şi tresări. În locul femeii banale de vârstă mijlocie stătea o fată de douăzeci de ani înaltă, frumoasă, purtând o rochie albă de seară. Ea îi aruncă o privire tăcută şi imploratoare, fecioara aflată pe punctul de a fi jertfită balaurului.

– Te rog! Ajută-mă! Tu nu eşti ca ei. Nu eşti o maşinărie fără suflet. Vor să-mi facă rău în laboratoarele lor. Nu-i lăsa!

Garrett o împunse cu Bradfieldul în spate.

– Bagă-te la loc, scârbă! şuieră el.

Ea *se răsuci,* aidoma unei proiecţii AV cu focalizarea descentralizată, şi vechea Jacqueline Couteur reveni acolo, cu o expresie batjocoritoare pe faţă. Blugii şi cămaşa îi erau curate şi călcate.

– Dumnezeule… icni Rhodri.

– Acum ai văzut? făcu Kelven.

Brusc tulburaţi, puşcaşii îşi escortară prizoniera prin tubul de legătură cu autobuzul. Jacqueline Couteur se aşeză lângă o

fereastră, cu cinci arme aţintite asupra ei. Privi impasibil pereţii grosolani de rocă sterilă, în timp ce autobuzul traversă craterul şi pătrunse într-un tunel care cobora adânc în asteroid.

* * *

În ultimii cincizeci şi trei de ani ai existenţei sale de şaptezeci şi trei de ani, Prim-amiralul Samual Aleksandrovici nu mai călcase pe planeta sa natală Kolomna, de etnie rusă; nu se întorsese acolo nici în vacanţă şi nici chiar pentru funeraliile părinţilor săi. Vizitele regulate puteau să fi fost considerate nepotrivite, ţinând seama de faptul că ofiţerii de carieră din Marina Confederaţiei trebuiau să renunţe la orice legături naţionale după ce intrau pe uşa Academiei; dovedirea unui asemenea interes necuvenit din partea unui Prim-amiral ar fi însemnat o încălcare a etichetei diplomatice cu totul inacceptabilă. Pe de altă parte însă, oamenii i-ar fi înţeles participarea la funeralii. Ca atare toţi presupuneau că el aplica în viaţa privată aceeaşi disciplină de fier care-i conducea viaţa profesională.

Greşeau! Samual Aleksandrovici nu revenise niciodată acolo, deoarece pe planeta aceea nenorocită, cu climatul ei temperat, nu exista nimic care să-l fi interesat, nici familie, nici cultură, nici peisaje nostalgice. Principalul motiv pentru care plecase fusese că nu suporta ideea de a petrece un veac ajutându-şi cei patru fraţi şi trei surori să conducă afacerea cu livezi şi fructe a familiei. Aceleaşi modificări genetice care-i produseseră trupul înalt de un metru şi optzeci, părul arămiu şi metabolismul îmbunătăţit asigurau o speranţă de viaţă de minimum o sută douăzeci de ani.

Până la vârsta de nouăsprezece ani, Samual Aleksandrovici ajunsese să înţeleagă că o astfel de viaţă ar fi însemnat condamnarea la închisoare, ţinând seama de vocaţiile disponibile pe o planetă care abia ieşea din etapa agrară. O viaţă potenţial binecuvântată n-ar fi trebuit să se înfrunte cu orizonturi limitate, fiindcă altfel s-ar fi preschimbat din bucurie într-o povară teribilă. Varietatea însemna sănătate mentală. Aşa că a doua zi după ce împlinise douăzeci de ani, el îşi sărutase părinţii şi fraţii, luându-şi rămas bun, parcursese pe jos cei şaptesprezece kilometri până la oraş în ciuda ninsorii abundente şi se prezentase pentru înrolare la centrul de recrutare al Marinei Confederaţiei.

Metaforic, şi nu numai, nu privise niciodată în urmă. Nu fusese

niciodată altceva decât un ofiţer exemplar; fusese implicat de şapte ori în lupte, participase la misiuni de interdicţie împotriva piraţilor, comandase o flotilă care întreprinsese un raid împotriva unei staţii de producere ilegală de antimaterie şi câştigase un număr substanţial de medalii şi decoraţii pentru merite în timpul serviciului. Totuşi, numirea ca Prim-amiral necesita mai mult decât o carieră exemplară. Oricât ar fi detestat jocul politicii, Samual Aleksandrovici trebuia să i se conformeze: să apară înaintea comitetelor Adunării, să asigure briefinguri neoficiale diplomaţilor seniori şi să mânuiască informaţiile Contrainformaţiilor Flotei cu tot atâta abilitate pe cât mânuia floreta (fusese campionul promoţiei sale în Academie). Abilitatea sa de a supune presiunii statele membre era admirată de consilierii Preşedintelui Adunării, atât pentru acurateţe, cât şi pentru milioanele de fuzidolari economisite prin evitarea deplasării Flotei în puncte fierbinţi; iar cuvântul lor era mult mai important decât al Amiralităţii, care înainta numele candidaţilor către Comitetul de Marină al Adunării.

În cei şase ani de când deţinea poziţia aceea, Samual Aleksandrovici făcuse o treabă bună, menţinând pacea între guvernele planetare uneori volatile şi aşezările asteroidale încă şi mai mercuriale. Liderii şi politicienii îi respectau duritatea şi onestitatea.

Mare parte din renumita sa abordare nepărtinitoare se formase la treizeci şi doi de ani, când servise în calitate de locotenent al unei fregate trimise la Jantrit pentru a-i ajuta pe edenişti într-un soi de rebeliune armată (oricât de incredibil ar fi sunat la momentul acela). Echipajul fregatei urmărise neajutorat detonarea antimateriei, apoi petrecuse trei zile în manevre epuizante şi adesea neîncununate de succes de salvare a supravieţuitorilor tragediei. Samual Aleksandrovici condusese una dintre echipele de salvare după ce făcuse joncţiunea cu un zgârie-stele rupt. Prin acţiuni eroice care-i aduseseră citarea pe ordinul de zi, el şi colegii de echipă salvaseră optsprezece edenişti prinşi în fagurele tubular de polip. Însă una dintre încăperile în care pătrunseseră cu mari dificultăţi era plină de cadavre. Fusese un club de zi al copiilor care suferise decompresie explozivă. Plutind îngrozit şi deznădăjduit prin sala oribilă, bărbatul înţelesese atunci că edeniştii erau la fel de oameni ca el, şi la fel de vulnerabili. Îl iritaseră intens după aceea

persistenţa comentariilor false din partea colegilor ofiţeri despre utilizatorii de bitek cei înalţi şi distanţi. Din clipa respectivă se dedicase cu trup şi suflet idealului impunerii păcii.

Aşa încât atunci când *Eurydice* andocase la Trafalgar, aducând un flek de la locotenent-comandorul Kelven Solanki despre posibilitatea redusă (şi el nu dorise în niciun caz să extrapoleze mai departe) ca Laton să fie încă viu şi să fi ieşit din exilul autoimpus, Prim-amiralul Samual Aleksandrovici devenise foarte interesat faţă de situaţia de pe Lalonde.

În privinţa lui Laton, Prim-amiralul nu dovedea nici obişnuita sa imparţialitate, nici dorinţa aplicării justiţiei. Îl voia pur şi simplu pe Laton mort. Iar de data aceasta nu avea să mai existe nicio eroare.

Chiar şi după ce personalul său editase înregistrarea nanonicelor neurale a lui Murphy Hewlett despre îngrozitoarea misiune a puşcaşilor marini în junglă, lăsând numai punctele de maxim interes, rămăseseră trei ore de memorii senzoriale de accesat. Când ieşise din căldura sălbatică şi umiditatea istovitoare de pe Lalonde, Samual Aleksandrovici rămăsese pierdut în gânduri vreme de un sfert de oră, după care luase un vagon de navetă către laboratoarele Contrainformaţiilor Flotei.

Jacqueline Couteur fusese izolată într-o incintă de examinare protejată. Era practic o celulă săpată în roca vie, cu un perete transparent din siliciu metalizat, a cărui structură era ranforsată cu generatoare de forţă pentru legături moleculare. Pe o latură era mobilată cu pat, chiuvetă, duş, toaletă şi masă, în timp ce latura opusă semăna cu o secţie chirurgicală, cu pat reglabil şi o mulţime de echipamente pentru analize.

Femeia stătea la masă, purtând halat medical verde. În celulă cu ea erau cinci puşcaşi marini; patru aveau arme cu proiectile chimice, al cincilea o carabină PIT.

Samual Aleksandrovici se opri în faţa peretelui transparent şi o privi pe femeia banală. Încăperea de monitorizare în care se găsea el aducea cu puntea unei nave de război, un cub din compozit alb cu un şir curb de console orientate spre peretele transparent. Impersonalitatea locului îl tulbura niţel, deoarece aducea cu un vivariu supradimensionat.

Jacqueline Couteur îl privea calm drept în ochi. N-ar fi trebuit să fi putut face asta, în niciun caz soţia simplă a unui fermier de pe o planetă colonială primitivă. Diplomaţii cu optzeci de ani de

experienţă în duplicitate începeau să năduşească atunci când Samual Aleksandrovici îi fixa cu privirea.

El asemui experienţa cu fixarea ochilor unui primar de habitat edenist la o festivitate oficială, când intelectul consensual al tuturor adulţilor din habitat îi întorcea privirea. Îl cântărea.

„Indiferent ce ai fi”, gândi el, „nu eşti Jacqueline Couteur. Acesta este momentul de care m-am temut din clipa în care am fost numit în postul acesta. O ameninţare nouă, una mai presus de tot ce ştim. Iar povara felului în care va trebui s-o abordăm va cădea, inevitabil, cel mai greu asupra Marinei mele.”

– Ai înţeles metoda de sechestrare? îl întrebă pe doctorul Gilmore, care conducea echipa de cercetare.

Doctorul făcu un gest de părere de rău.

– Nu încă. Este limpede că femeia se află sub controlul unei agenţii exterioare, dar deocamdată n-am putut localiza punctul în care interfaţează cu sistemul ei nervos. Sunt expert în nanonice neurale şi avem câţiva fizicieni în echipă. Nu sunt însă complet convins că deţinem măcar o specializare pentru a acoperi fenomenul acesta.

– Spune-mi ce poţi.

– Am scanat-o complet din punct de vedere corporal şi neural, căutând implanturi. Aţi văzut ce a putut face ea şi ceilalţi colonişti sechestraţi, pe Lalonde?

– Da.

– Abilitatea aceea de a produce fulgere globulare albe şi impulsuri de bruiaj electronic trebuie în mod logic să aibă un tip de mecanism de focalizare. N-am găsit nimic. Dacă există totuşi, atunci este mult mai mic decât nanonicele noastre. De dimensiuni atomice, poate chiar subatomice.

– Ar putea fi de natură biologică? Un virus?

– Vă gândiţi la virusul proteanic al lui Laton? Nu, nu este nimic de felul acela.

Se răsuci şi-i făcu semn lui Euru.

Edenistul înalt şi cu piele neagră părăsi consola de monitorizare la care lucra şi se apropie de ei.

– Virusul lui Laton îşi îndrepta atacul împotriva celulelor, explică el. Mai precis, a celulelor neurale, modificându-le compoziţia şi ADN-ul. Structura cerebrală a acestei femei rămâne perfect normală, din câte ne putem da seama.

– Dacă poate bruia electronica de luptă a unui puşcaş marin

de la o distanţă mai mare de o sută de metri, de unde ştii că citirile echipamentelor voastre de analiză sunt corecte? întrebă Samual Aleksandrovici.

Cei doi savanţi schimbară priviri.

– Interferenţa este o posibilitate la care ne-am gândit, recunoscu Euru. Etapa următoare a investigaţiei noastre va fi să obţinem mostre de ţesuturi şi să le analizăm în afara domeniului ei de influenţă – dacă ne va permite să le prelevăm. Dacă refuză să coopereze, va necesita eforturi deosebite.

– Până acum a fost cooperantă?

– În majoritatea timpului, da. Am fost martori la două instanţe de distorsionare a configuraţiilor vizuale, spuse doctorul Gilmore. Când i-au fost scoşi blugii şi cămaşa, a luat înfăţişarea unei creaturi antropoide. A fost şocant, dar numai pentru că a fost atât de neobişnuit şi de neaşteptat. După aceea, mai târziu, a încercat să-i convingă pe puşcaşii marini să-i dea drumul, apărând ca adolescentă cu caracteristici sexuale secundare foarte dezvoltate. Avem înregistrări AV ale ambelor episoade; este capabilă, într-un mod necunoscut, să modifice spectrul emisiilor fotonice ale corpului. În niciun caz nu este o halucinaţie, ci mai degrabă camuflajul unui costum cameleonic.

– Ce nu înţelegem, zise Euru, este de unde capătă energia necesară producerii acestor efecte. Mediul celulei este strict controlat şi monitorizat, aşa că nu poate accesa circuitele electrice din Trafalgar. Iar când i-am analizat urina şi fecalele, n-am găsit nimic neobişnuit. În tot cazul, reacţiile chimice din interiorul ei nu sunt neobişnuite.

– Lori şi Darcy au afirmat că Laton i-ar fi avertizat despre un virus energetic, rosti Samual Aleksandrovici. Aşa ceva este posibil?

– S-ar putea, încuviinţă Euru şi ochii i se întunecară de emoţie. În cazul în care *creatura* aceea spunea adevărul, probabil că ataşa echivalentele lingvistice cele mai apropiate la un fenomen complet nou. Un şablon energetic organizat care să poată susţine viaţa în exteriorul unei matrice fizice este o teorie populară printre fizicieni. Companiile producătoare de electronice au fost interesate de mult timp de ideea aceasta. Ar aduce o transformare radicală în abilitatea noastră de a stoca şi manipula datele. Totuşi, n-a existat niciodată vreo demonstraţie practică a unei asemenea matrice imateriale.

Samual Aleksandrovici reveni cu privirea la femeia dinapoia peretelui transparent.

– Poate că aceasta este prima.

– Ar fi un progres extraordinar de la actuala noastră bază de cunoştinţe, zise doctorul Gilmore.

– I-ai întrebat pe kiinti dacă este posibil?

– Nu, recunoscu doctorul Gilmore.

– Atunci, fă-o. Poate că ne vor spune ceva sau poate că nu. Cine înţelege felul în care le funcţionează minţile? Însă, dacă există cineva care să ştie, ei sunt aceia.

– Da, domnule.

– Dar ea? urmă Samual Aleksandrovici. A spus ceva?

– Nu este foarte comunicativă, răspunse Euru.

Prim-amiralul mormăi şi activă intercomul de lângă uşa celulei.

– Ştii cine sunt? întrebă el.

Puşcaşii marini dinăuntru se încordară. Expresia lui Jacqueline Couteur nu se schimbă nicio clipă; îl examină fără grabă din cap până-n picioare.

– Ştiu, răspunse ea.

– Cu cine stau de vorbă?

– Cu mine.

– Faci parte din planurile lui Laton?

Oare pe buzele ei se zărise o urmă vagă de surâs?

– Nu.

– Ce speraţi să obţineţi pe Lalonde?

– Să „obţinem”?

– Da, să obţineţi. Aţi subjugat populaţia umană şi i-aţi ucis pe mulţi. Nu pot îngădui continuarea acestei situaţii. Este responsabilitatea mea să apăr Confederaţia de o asemenea ameninţare, chiar şi pe o planetă mică şi atât de neînsemnată politic ca Lalonde. Aş dori să vă cunosc motivele, pentru ca să putem găsi o soluţie care să nu implice conflict pentru criza aceasta. Trebuie să înţelegeţi că, finalmente, acţiunea voastră va determina un răspuns care va folosi forţa armelor.

– Nu se caută „obţinerea” a nimic.

– Atunci de ce aţi făcut ceea ce aţi făcut?

– Fac aşa cum îmi impune natura mea. La fel ca tine.

– Eu fac ceea ce-mi impune datoria mea. Când ai fost pe *Isakore* le-ai spus puşcaşilor marini că vor veni cu timpul la voi.

Dacă acela nu este un obiectiv, atunci nu ştiu ce altceva poate fi.

– Te-nşeli, dacă tu crezi că te voi ajuta să înţelegi ce s-a întâmplat.

– Atunci de ce ai îngăduit să fii capturată? Am văzut puterile pe care le deţii; Murphy Hewlett este bun, dar nu atât de bun. Nu te-ar fi putut aduce aici, decât dacă tu însăţi ai fi dorit să vii.

– Ce amuzant! Constat că guvernele şi teoriile conspiraţiilor au rămas inseparabile. Poate că sunt fructul iubirii dintre Elvis şi Marilyn Monroe, sosit pentru a da în judecată statul Guvcentral Nord-American în tribunalul Adunării pentru a-mi revendica moştenirea legitimă.

Samual Aleksandrovici o privi stupefiat.

– Poftim?

– Nu contează. Amirale, de ce doreşte Marina ca eu să fiu aici?

– Pentru a fi studiată.

– Exact. Acela este şi motivul pentru care sunt aici. Ca să vă studiez pe voi. Mă-ntreb care dintre noi va afla mai multe?

* * *

Lui Kelven Solanki nu-i trecuse niciodată prin minte că se va întâlni cu Prim-amiralul atât de devreme în cariera sa. Majoritatea comandorilor îi erau prezentaţi acestuia, cu certitudine cei din Flota I. Nu însă şi locotenent-comandorii alocaţi unor misiuni minore de diplomaţie pe teren. Cu toate acestea acum era condus în cabinetul Prim-amiralului de către căpitanul Maynard Khanna. Circumstanţele anulau orice sentiment de surescitare. Nu era sigur ce opinie avea Prim-amiralul despre felul în care abordase evenimentele de pe Lalonde, iar căpitanul nu-i oferise niciun fel de indicii.

Cabinetul lui Samual Aleksandrovici era o încăpere rotundă cu diametrul de treizeci de metri, cu plafonul uşor boltit. Peretele curbat avea o singură fereastră, care dădea spre caverna biosferă centrală din Trafalgar, şi zece holoecrane lungi; opt pâlpâiau lent, rulând imagini receptate de senzorii exteriori, iar celelalte două prezentau afişaje tactice. Tavanul era nervurat cu traverse din bronz; din apex cobora un cilindru AV gros care aducea cu o stalactită din cristal. Existau două grupuri de mobilier: un birou uriaş din lemn de tec cu scaune ca nişte sateliţi în jurul său şi o zonă de primire aflată puţin mai jos, presărată cu canapele capitonate în piele.

Maynard îl conduse la birou, unde aştepta Prim-amiralul.

Auster, doctorul Gilmore, amiralul Lalwani, şeful Contrainformaţiilor Flotei, şi amiralul Motela Kolhammer, comandantul Flotei I, stăteau în faţa biroului, în scaunele curbate din oţel albăstrui care se ridicaseră din podea precum mercurul pliabil.

Kelven se opri în poziţie de drepţi şi salută impecabil, perfect conştient de cele cinci perechi de ochi care-l cercetau. Samual Aleksandrovici surâse subţire faţă de inconfortul său evident.

– Pe loc repaus, comandorule.

Făcu semn spre unul dintre cele două scaune noi care se formau din materialul podelei. Kelven îşi scoase chipiul, îl băgă sub braţ şi se aşeză lângă Maynard.

– Te-ai descurcat destul de bine pe Lalonde, rosti Prim-amiralul. Nu perfect, dar nici nu fuseseşi pregătit pentru ceva de felul acesta. Ţinând seama de circumstanţe, sunt mulţumit de rezultatele tale.

– Mulţumesc, domnule.

– Nenorociţii de ASE n-au vrut să dea o mână de ajutor, mormăi Kolhammer.

Samual Aleksandrovici îl reduse la tăcere cu un gest scurt.

– Problema aceasta o putem discuta ulterior cu ambasadorul lor. Deşi sunt sigur că ştim cu toţii care va fi rezultatul. Regretabil sau nu, ai acţionat corespunzător de fiecare dată, Solanki. Capturarea unui sechestrat era exact ceea ce solicitasem.

– Mulţumită căpitanului Auster, domnule, spuse Kelven. Altfel nu i-aş fi putut salva pe puşcaşii marini.

Căpitanul şoimului-de-vid încuviinţă din cap în semn de mulţumire.

– Ar fi trebuit totuşi să fi acordat situaţiei voastre o prioritate sporită şi să vă fi asigurat resurse adecvate, spuse Samual Aleksandrovici. Greşeala îmi aparţine, ţinând seama mai ales de persoana implicată.

– Jacqueline Couteur a confirmat existenţa lui Laton? întrebă Kelven.

O parte din el spera că răspunsul pe care îl va privi va fi un „nu” liniştitor.

– N-a trebuit s-o facă. Samual Aleksandrovici oftă apăsat: Un şoim-negru – făcu o pauză şi-şi ridică sprâncenele stufoase şi roşcate în semn de atenţionare – tocmai a sosit de la Seninătate

cu un flek de la comandorul Olsen Neale. Ţinând seama de circumstanţe, îl pot ierta pentru că a utilizat nava drept curier. Dacă doreşti, poţi accesa senzavizarea.

Kelven se afundă mai mult în căuşul scaunului său, în timp ce înregistrarea lui Graeme Nicholson i se derula în creier.

– A fost acolo tot timpul, spuse el deznădăjduit. Chiar în Durringham şi eu n-am avut habar. Am crezut că *Yaku* părăsise orbita din cauza deteriorării situaţiei civile.

– Nu poţi fi învinovăţit în niciun caz, zise amiralul Lalwani.

Kelven se uită la edenista cu păr grizonant. Tonul ei conţinea un volum neaşteptat de simpatie şi tristeţe.

– N-ar fi trebuit să ne fi oprit din căutarea lui, cu anii aceia în urmă, continuă femeia. Prezenţa lui Darcy şi Lori pe Lalonde a fost un tribut mai degrabă mizerabil pentru a ne domoli paranoia. Până şi noi am fost vinovaţi că l-am dorit pe Laton mort. Speranţa a copleşit raţiunea şi gândirea logică. Toţi ştiam cât de multe resurse avea şi toţi ştiam că achiziţionase date despre Lalonde. Planeta ar fi trebuit să fi fost investigată amănunţit. Eroarea ne aparţine. Acum el a revenit. Nu-mi place să mă gândesc la preţul pe care va trebui să-l plătim înainte ca el să fie stopat de data aceasta.

– Doamnă amiral, rosti Kelven, Darcy şi Lori păreau foarte nesiguri că el s-ar fi găsit înapoia invaziei. Ba chiar Laton i-a avertizat asupra abilităţii de creare de iluzii pe care o au sechestraţii.

– Şi Jacqueline Couteur susţine că el nu face parte din evenimente, interveni doctorul Gilmore. Este unul dintre puţinele lucruri pe care acceptă să le admită.

– Nu consider că am putea s-o credem pe cuvânt, observă amiralul Kolhammer.

– Detaliile precise vor fi lăsate pentru mai târziu, zise Samual Aleksandrovici. Evenimentele de pe Lalonde iau forma unei crize majore şi imediate. Sunt tentat să-i cer Preşedintelui Adunării să declare stare de urgenţă; în felul acesta, flotele naţionale ar fi trecute sub conducerea mea.

– Teoretic, comentă sec amiralul Kolhammer.

– Da, însă este posibil ca acţiuni mai limitate să nu fie suficiente. Abilitatea de sechestrare nedetectabilă mă îngrijorează profund. A fost utilizată în masă şi necontrolat pe Lalonde asupra a sute de mii, dacă nu chiar milioane, de oameni.

Câte persoane doreşte să subjuge agenţia aflată îndărătul ei? Câte planete? Este o ameninţare pe care Adunarea nu-şi poate îngădui s-o ignore în favoarea obişnuitelor târguieli.

Se gândise la opţiunea mobilizării totale. La care renunţase în cele din urmă, deşi fără chef. Nu existau suficiente dovezi pentru a-l convinge pe preşedinte, nu încă. Aveau să apară până la urmă, Samual Aleksandrovici nu avea îndoieli în privinţa asta.

– Pentru moment vom face tot ce putem pentru a limita extinderea situaţiei şi în acelaşi timp vom încerca să-l găsim pe Laton. Flekul de la Olsen Neale a mai raportat că Terrance Smith a avut destul succes în recrutarea de mercenari şi de nave stelare capabile de luptă pentru Guvernatorul Rexrew. Şoimul acela negru a făcut un timp excelent de la Seninătate; căpitanul lui mi-a spus că doar puţin peste două zile. Aşadar este posibil s-o putem frâna pe Lalonde înainte de a scăpa complet de sub control. Navele lui Terrance Smith urmează să plece azi de la Seninătate. Lalwani, estimezi că vor avea nevoie de o săptămână să ajungă la Lalonde?

– Da, încuviinţă ea. *Gemal* a avut nevoie de şase zile să ajungă de la Lalonde la Seninătate. Deoarece navele stelare din flota lui Smith trebuie să-şi refacă formaţia după fiecare salt, o singură zi în plus este o estimare conservatoare. Până şi o flotă a Marinei ar avea dificultăţi cu un asemenea ritm. Iar acelea nu sunt nave de prima linie.

– Cu excepţia lui *Lady Macbeth,* rosti încet Maynard. Am accesat lista navelor recrutate de Smith; *Lady Macbeth* este o navă cu care sunt familiarizat.

Se uită la Prim-amiral.

– Cunosc numele acela… Kelven rulă un program de căutare prin nanonicele neurale: *Lady Macbeth* se afla pe orbita Lalondei când au apărut primele necazuri în amonte.

– Asta n-a fost menţionat în niciunul dintre rapoartele tale, observă Lalwani încreţind fruntea.

– Era o cursă comercială. În mod oarecum straniu, căpitanul dorea să exporte lemn aborigen, dar, din câte ne-am putut da seama, perfect legal.

– Numele acesta pare să apară cu o regularitate suspicioasă, spuse Maynard.

– N-ar trebui să fie greu să-l investigăm, zise Samual Aleksandrovici. Comandor Solanki, motivul principal pentru care

te-am invitat aici a fost de a te informa că vei acţiona în calitate de consilier pentru escadrila care va asigura blocada Lalondei.

– Da, domnule?

– Pentru a pune capăt acestei ameninţări, vom lansa un program dual. Prima sa parte este o alertă după Laton la nivelul întregii Confederaţii. Trebuie să ştim unde s-a dus *Yaku* şi unde se află acum.

– Nu va rămâne la bord, spuse Lalwani. În niciun caz după ce va ajunge la un port. Totuşi îl vom găsi. Organizez căutarea imediat. Toţi şoimii-de-vid din sistemul Avon vor fi rechiziţionaţi şi trimişi pentru a alerta guvernele naţionale. Am trimis deja unul la Jupiter; după ce va fi informat Consensul habitatului, toţi şoimii-de-vid din sistemul Sol vor fi folosiţi pentru transmiterea veştilor. Estimez că acoperirea Confederaţiei va dura patru până la cinci zile.

– Probabil că Time Universe ţi-o va lua înainte, mormăi amiralul Kolhammer.

Lalwani surâse. Ei doi erau de mult timp parteneri de dezbateri.

– În cazul acesta specific nu m-ar deranja câtuşi de puţin.

– Se va declanşa multă panică. Acţiunile la bursă se vor prăbuşi.

– Dacă asta-i va determina pe oameni să privească în mod serios ameninţarea, atunci cu atât mai bine, rosti Samual Aleksandrovici. Motela, vei asambla o escadrilă mare din Flota I, care să fie menţinută în stare de alertă de plecare în cincisprezece minute. Când îl găsim pe Laton, eliminarea lui va fi problema ta.

– Ce problemă?

– Admir sentimentul, spuse Samual Aleksandrovici cu o umbră de dezaprobare. În acelaşi timp însă vă rog să nu uitaţi că ultima dată a scăpat de noi, când eram la fel de însetaţi după sângele lui. Greşeala aceea nu poate fi repetată. De data aceasta voi cere dovezi, deşi neîndoios va fi costisitor. Bănuiesc că Lalwani şi Auster vor fi de acord.

– Da, încuviinţă Lalwani. Toţi edeniştii sunt de acord. Dacă există vreun risc în confirmarea că ţinta este Laton, atunci ne vom ocupa noi.

– Între timp, reluă Samual Aleksandrovici, doresc ca Lalonde să fie complet izolată. Nu trebuie îngăduit forţei de mercenari să

asolizeze şi nu doresc nici bombardamente orbită-sol. Coloniştii aceia au suferit deja destul. Soluţia la această sechestrare stă în descoperirea metodei prin care este implementată şi în conceperea unei contracarări. Forţa brută nu înseamnă decât aruncare de plutoniu într-un vulcan. Şi suspectez că mercenarii vor fi pur şi simplu sechestraţi ei înşişi, dacă vor asoliza. Doctore Gilmore, acesta este domeniul tău.

– Nu tocmai, replică Gilmore apăsat. Vom supune însă subiectul nostru femelă unei serii de experimente pentru a vedea dacă putem determina metoda de sechestrare şi felul în care s-o anulăm. Judecând totuşi după ce ştim deocamdată, adică practic nimic, trebuie să spun că formularea unui răspuns va dura considerabil. Deşi aveţi perfectă dreptate în instaurarea unei carantine. Cu cât Lalonde are mai puţine contacte cu restul Confederaţiei, cu atât mai bine, mai ales dacă se dovedeşte că nu Laton se găseşte înapoia invaziei.

– Doctorul Gilmore are dreptate, zise Lalwani. Dacă invazia Lalonde este cumva începutul unei incursiuni xenoce şi Laton însuşi a fost sechestrat?

– Nu voi uita asta, rosti Samual Aleksandrovici. Trebuie să ştim mai multe, fie de la Couteur, fie de pe Lalonde în sine. Problema noastră principală rămâne cea care ne-a sâcâit dintotdeauna: timpul de reacţie. Strângerea oricărei forţe de intervenţie mai mare durează prea mult timp. Conflictele noastre sunt întotdeauna mai mari decât ar fi fost dacă am fi fost avertizaţi din timp asupra problemelor şi ameninţărilor. Este totuşi posibil ca măcar acum să avem noroc. Dacă n-a existat vreo gafă diplomatică de proporţii, escadrila lui Meredith Saldana urma să părăsească Omuta cu trei zile în urmă. Se afla în sistem mai degrabă pentru pompă şi spectacol, dar navele erau complet înarmate. O escadrilă de nave de linia întâi deja asamblată şi perfect adecvată acestor sarcini; noi înşine n-am fi putut plănui mai bine. Va avea nevoie de cinci zile pentru a reveni la Rosenheim. Căpitane Auster, dacă *Ilex* poate ajunge acolo înainte ca ei să andocheze la cartierul general al Flotei a VII-a şi toate echipajele să plece în permisie, atunci este posibil ca Meredith să ajungă la Lalonde înaintea lui Terrance Smith. Şi dacă nu înainte, atunci cu certitudine la timp pentru a împiedica asolizarea majorităţii trupelor mercenare.

– *Ilex* va încerca în mod sigur, spuse Auster. Am cerut deja ca

în compartimentele pentru armament să fie instalate generatoare de fuziune auxiliare. Celulele configuratoare energetic pot fi reîncărcate direct de la ele, reducând considerabil timpul de zbor între înghiţiri. Ar trebui să fim gata de plecare în cinci ore şi cred că ne putem încadra în termenul-limită de două zile.

– Mulţumirile mele lui *Ilex,* zise pe un ton oficial Samual Aleksandrovici.

Auster înclină din cap.

– Locotenent-comandor Solanki, vei călători cu căpitanul Auster şi vei purta ordinele mele către contraamiralul Saldana. Şi cred că putem reuşi o avansare la gradul de comandor plin înainte de a pleca. Ai dovedit iniţiativă considerabilă în ultimele săptămâni, ca şi curaj personal.

– Da, domnule, mulţumesc, domnule, rosti Kelven.

Avansarea abia fu înregistrată, fiindcă o secţiune lipsită de respect a minţii lui număra anii-lumină pe care-i zburase într-o săptămână. Era probabil un record. Dar avea să revină pe Lalonde şi să-i ajute pe vechii săi prieteni. Asta îl făcea să se simtă bine. „Am încetat să mai fug.”

– Adaugă un ordin suplimentar de reţinere a navei *Lady Macbeth* şi a echipajului său, se adresă Samual Aleksandrovici lui Maynard. N-au decât să le explice ofiţerilor de la Contrainformaţiile lui Meredith ce s-a întâmplat.

* * *

Santa Clara se materializă la o sută douăzeci de mii de kilometri deasupra Lalondei, între planetă şi Rennison, aproape coliniar cu acestea. Zorile se grăbeau peste Amarisk şi jumătate din bazinul afluenţilor lui Juliffe sclipeau aidoma unor vene argintii în primele raze de soare. Ora matinală ar fi putut justifica lipsa răspunsului din partea controlului traficului civil. Însă căpitanul Zaretsky mai fusese pe Lalonde şi ştia cum mergeau lucrurile pe planetă. Tăcerea radiourilor nu-l neliniştea defel.

Panourile de termopurjare glisară din carcasă şi calculatorul de zbor oferi un vector care avea să aducă nava stelară pe o orbită ecuatorială de cinci sute de kilometri. Zaretsky declanşă propulsia de fuziune şi nava avansă cu acceleraţia de o zecime de *g. Santa Clara* era un cliper de marfă, mare, care vizita de două ori pe an coloniile tyrathca, aducând colonişti noi şi încărcându-le recolta de rygar. La bord se aflau peste cincizeci

de prăsitori tyrathca, foindu-se prin capsulele ticsite ale sistemului de susţinere biotică; xenocii dominanţi refuzau să utilizeze modulele tau-zero (deşi castele lor vasale călătoreau în stare de suspendare temporală). Căpitanului Zaretsky nu-i prea plăcea să fie angajat de negustorii tyrathca, dar aceştia plăteau întotdeauna la timp, ceea ce-i încânta pe proprietarii navei.

După ce *Santa Clara* porni, el deschise canale spre cele nouă nave de pe orbita de parcare. Află de la ele despre revolte, despre zvonurile legate de invadatori şi despre luptele din Durringham care duraseră patru zile. Mai află că de două zile nu primiseră nicio veste din oraş şi nu puteau decide ce să facă.

Zaretsky nu le împărtăşea problema. *Santa Clara* avea în hangar un avion spaţial VTOL de mărime medie şi contractul lui nu implica niciun contact cu coloniile oamenilor. Indiferent ce rebeliune ar fi declanşat trivii, nu-l afecta pe el.

Când deschise un canal către fermierii tyrathca de pe planetă, aceştia îi raportară câteva conflicte cu oameni care „se comportau bizar”; dar îşi pregătiseră recolta de rygar şi aşteptau echipamentele şi fermierii noi pe care-i aducea *Santa Clara.* Zaretsky îşi continuă lenta coborâre controlată pe orbită, cu jetul de evacuare al navei trasând un fir subţire de incandescenţă peste stele.

* * *

Jay Hilton stătea pe aflorimentul stâncos aflat la cincizeci de metri de cabana fermei din savană, cu picioarele încrucişate şi capul lăsat pe spate pentru a privi nava stelară care decelera pe orbită; o curiozitate tristă îi apăru în ochi. Săptămânile petrecute alături de părintele Horst determinaseră o schimbare considerabilă a aspectului său. În primul rând, bogatul ei păr alb-argintiu fusese tăiat periuţă la lungimea de un centimetru, astfel că-i venea mai uşor să-l întreţină. Plânsese de se omorâse în ziua în care părintele Horst venise cu foarfecele. Mama i-l îngrijise întotdeauna cu multă atenţie, spălându-l cu şampoane speciale aduse de pe Pământ şi periindu-l până la lustru în fiecare seară. Părul era ultima ei legătură cu felul în care fuseseră lucrurile în trecut, ultima ei speranţă că ar putea redeveni aşa. Când părintele Horst terminase, ea ştiuse în adâncul inimii că visul ei cel mai scump, că într-o bună zi se va deştepta şi va descoperi că totul revenise la normal, nu era decât imaginaţia unui copil prostuţ. Acum trebuia să fie dură, trebuia să se comporte ca un

adult. Dar era *atât* de greu!

„O vreau doar pe mami înapoi, asta-i tot.”

Ceilalţi copii o ascultau. Era cea mai mare şi mai puternică din grup. Părintele Horst se bizuia pe ea pentru a păstra disciplina printre pici. Mulţi dintre ei continuau să plângă noaptea. Ea îi auzea în beznă, plângând după părinţii sau fraţii pierduţi, plângând pentru că ar fi vrut să se întoarcă în arcologia lor, unde nu se petreceau asemenea lucruri oribile şi tulburătoare.

Aurora trandafirie lăsă loc unui talaz azuriu care se revărsă peste cer, ştergând stelele. Rennison păli la nivelul unei seceri spălăcite, iar jetul navei stelare deveni mai greu de distins. Jay se ridică în picioare şi coborî de pe stâncă.

Ferma aflată la marginea savanei era o structură simplă din lemn, cu foliile de celule solare de pe acoperiş scânteind sub lumina puternică a dimineţii. Doi dintre câini, un labrador şi un alsacian, ieşiseră pe afară. Fata îi mângâie şi sui treptele din lemn scârţâitoare ale verandei. În padoc, vacile mugeau plângător, cu ugerele pline de lapte.

Jay intră prin uşa din faţă. Sala mare mirosea puternic a mâncare, a gătit şi a prea mulţi oameni. Adulmecă suspicioasă aerul. Un copil făcuse iar în pat peste noapte… şi probabil că nu fusese numai unul.

Podeaua era împestriţată cu saci de dormit şi pături; ocupanţii lor abia începeau să se foiască. Umplutura de iarbă a saltelelor improvizate din saci ieşise din nou.

– Haideţi! Scularea!

Jay bătu din palme şi ridică jaluzelele din trestie. Fâşii de lumină solară aurie se revărsară în încăpere, dezvăluind copii care clipeau des, alungându-şi somnul de sub pleoape, şi mijeau ochii înaintea strălucirii. Douăzeci şi şapte erau înghesuiţi laolaltă pe podeaua din mayope, de la un ţânc de vreo doi ani până la Danny, care avea aproape aceeaşi vârstă ca Jay. Toţi erau tunşi scurt şi purtau haine de adulţi grosolan ajustate, care nu se potriveau niciunuia pe deplin.

– Haide, scularea! Danny, e rândul echipei tale la muls. Andria, în dimineaţa asta te-ocupi de gătit. Vreau ceai, terci de ovăz şi ouă fierte la micul dejun.

Se ridică un geamăt general, pe care Jay îl ignoră; era la fel de sătulă ca şi ei de dieta aceea neschimbată.

– Shona, te rog să iei trei fete cu tine şi să strângeţi împreună

ouăle.

Shona îi aruncă un surâs timid, recunoscătoare că era inclusă în sarcinile de muncă şi nu era tratată în mod diferit faţă de ceilalţi. Jay îşi impusese în mod ferm să nu se crispeze când o privea pe sărmana fetiţă. Chipul puştoaicei de şase ani era acoperit cu o mască-bandaj din membrană epiteliu translucidă şi lucitoare, cu găuri decupate pentru ochi, gură şi nas. Urmele arsurilor erau încă roz-deschis sub benzile de membrană care se suprapuneau, iar părul abia începuse să-i crească la loc. Părintele Horst spunea că ar fi trebuit să se vindece fără cicatrice permanente, totuşi deplângea întruna lipsa de pachete nanonice medicale.

Tusete, mormăieli şi discuţii cu glăscioare ascuţite umplură încăperea, când copiii îşi părăsiră culcuşurile şi începură să se îmbrace. Jay îl zări pe micuţul Robert, stând pe o parte a sacului său de dormit, cu capul în mâini, fără a se sinchisi să se mai îmbrace.

– Eustice, tu faci curăţenie în cameră şi vreau ca azi toate păturile să fie aerisite aşa cum trebuie.

– Da, Jay, sosi răspunsul posac.

Uşa spre exterior fu deschisă larg şi cinci-şase copii se repeziră afară râzând şi alergară către şopronul pe care-l foloseau ca toaletă.

Jay păşi peste dreptunghiurile aşternuturilor, până la Robert. Era un băiat de numai şapte ani, cu piele neagră şi păr blond, lânos. Bineînţeles pantalonii lui bleumarin erau uzi.

– Du-te la pârâu, îi spuse ea cu blândeţe. Ai timp destul să te speli până la micul dejun.

Băiatul îşi plecă şi mai mult fruntea.

– N-am vrut… şopti el pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Ştiu. Nu uita să-ţi speli şi sacul de dormit. (Auzi pe cineva chicotind.) Bo, îl ajuţi să-şi ducă sacul la pârâu.

– Haide, Jay…

– E-n regulă, spuse Robert. Mă pot descurca.

– Nu, nu poţi, dacă este să te-ntorci la timp pentru micul dejun.

Masa cea mare era deja trasă din colţul bucătăriei de trei băieţi, care o hârşâiau zgomotos pe podea. Le strigau celorlalţi copii să se ferească din drum.

– Nu-nţeleg de ce-ar trebui să-l ajut eu, rosti Bo intransigentă.

Era o fată de opt ani, voinică pentru vârsta ei, cu obraji roşii, dolofani. Statura ei masivă era folosită adesea pentru a o ajuta pe Jay să-i domine pe copiii mai mici.

– Ciocolată, spuse Jay pe un ton de avertizare.

Bo se învăpăie la faţă, după care se îndreptă hotărâtă spre Robert.

– Haide, băi!

Jay ciocăni o dată la uşa părintelui Horst şi intră. Când ei se mutaseră aici, odaia fusese dormitorul principal al fermei; continua să aibă un pat dublu, dar cea mai mare parte din podea era acoperită cu pachete, borcane şi recipiente cu mâncare pe care le luaseră din celelalte ferme abandonate. Haine, materiale textile şi scule, orice era suficient de mic sau de uşor pentru a fi transportat, umpleau al doilea dormitor în maldăre mai înalte ca Jay.

Horst se trezise. Îşi îmbrăcase deja pantalonii, blugi din dril gros, cu petice din piele, o ţinută de muncitor, cu care se alesese din altă fermă din savană. Fata ridică bluza de trening roşie, decolorată, de la piciorul patului şi i-o întinse. În ultimele săptămâni bărbatul slăbise mult – în principal grăsime – şi de pe tors îi atârnau benzi fleşcăite de piele. Totuşi chiar şi acestea dispăreau, muşchii pe care le acopereau erau mai tari decât fuseseră vreodată, iar seara păreau funii de metal arzător. Horst petrecea aproape toată ziua muncind, activităţi manuale dure – întreţinea cabana, repara şi consolida gardul padocului, construia o curte pentru găini, săpa latrinele –, apoi, seara, urmau rugăciuni şi lecţii de citire cu copiii. Noaptea se prăbuşea în pat ca izbit de un pumn gigantic. El nu ştiuse niciodată că un corp omenesc putea reuşi asemenea isprăvi de rezistenţă, cu atât mai puţin unul atât de bătrân şi decrepit pe cât era al său.

Cu toate acestea, nu se clătina şi nu se plângea niciodată. În ochii lui exista un foc ce fusese aprins de situaţia în care se aflau. Se îmbarcase într-o cruciadă pentru supravieţuire, pentru a salva sufletele ce-i fuseseră încredinţate în grijă. Episcopului i-ar fi fost tare greu să-l recunoască pe acelaşi Horst Elwes visător şi plin de bune intenţii care plecase de pe Pământ cu un an în urmă. Până şi simpla amintire a persoanei sale anterioare, cu dezgustătoarele sale slăbiciuni şi autocompătimiri, îl scârbea.

Fusese pus la încercare aşa cum puţini fuseseră vreodată, iar credinţa îi fusese azvârlită în flăcări uriaşe ce ameninţaseră să-l

reducă la nivelul de cenuşă neagră, într-atât de intense fuseseră îndoiala şi nesiguranţa care le alimentaseră; dar el ieşise triumfător. Născut din foc şi recălit, convingerea sa în sine şi în Hristos Mântuitorul era de neştirbit.

Şi avea copiii cărora să le mulţumească. Copiii care acum erau viaţa şi misiunea sa. Mâna Domnului îi adusese laolaltă. El n-avea să le înşele aşteptările, în niciun caz atâta vreme cât în trup mai exista o urmă de suflare.

Îi zâmbi lui Jay, care avea chipul la fel de grav ca în toate dimineţile. Zgomotele obişnuitului haos matinal pătrundeau prin uşă, strânsul culcuşurilor şi instalarea mobilelor.

– Cum merge azi? o întrebă pe fată.

– La fel ca de-obicei. (Se aşeză pe capătul patului, în vreme ce el îşi încălţa bocancii masivi, confecţionaţi manual.) Am văzut că a sosit o navă stelară. Coboară pe orbită joasă.

El ridică ochii de la şireturi.

– Numai una?

– Da, încuviinţă ea cu vigoare.

– Bun, în cazul ăsta nu va fi azi.

– Dar *când?* întrebă ea.

Faţa micuţă şi frumoasă îi era contorsionată de furie.

– Of, Jay…

O lipi de el şi o legănă, în timp ce fata smiorcăia.

– Jay, nu renunţa la speranţă. Nu tu.

Era singurul lucru pe care-l promisese copiilor, pe care-l repeta în fiecare seară la rugăciuni, astfel încât să fie crezut. Pe o planetă foarte îndepărtată trăia un bărbat înţelept şi puternic numit amiralul Aleksandrovici, iar când el va auzi ce lucruri îngrozitoare se întâmplaseră pe Lalonde, va trimite o flotilă de nave stelare ale Marinei Confederaţiei care să-i ajute pe oamenii săi şi să-i alunge pe diavolii care-i posedau. Soldaţii şi echipajele navelor vor coborî în avioane spaţiale uriaşe şi-i vor salva pe ei şi pe părinţii lor, iar în cele din urmă vor repune planeta în drepturile ei. În fiecare seară Horst spunea asta, cu uşa încuiată împotriva vântului şi ploii, iar ferestrele zornăiau spre savana pustie şi întunecată. În fiecare seară el credea şi ei credeau. Deoarece Dumnezeu nu i-ar fi cruţat, dacă n-ar fi avut un ţel.

– Vor veni, promise el şi o sărută pe frunte. Mama ta va fi foarte mândră de tine, când se va întoarce la noi.

– Serios?

– Da, serios.

Ea căzu pe gânduri.

– Robert a făcut iar pipi-n pat, spuse în final.

– Robert este un băiat bun.

Horst îşi trase al doilea bocanc. Erau cu două numere prea mari, ceea ce însemna că trebuia să poarte trei perechi de ciorapi, iar din cauza asta picioarele i se umflau şi miroseau.

– Ar trebui să-i dăm ceva, spuse ea.

– Crezi? Ce anume?

– O saltea de cauciuc. S-ar putea să găsim una în altă cabană. M-aş putea uita, rosti ea cu ochi mari şi inocenţi.

Horst izbucni în râs.

– Nu, nu, n-am uitat. O să te iau azi la vânătoare şi Danny va rămâne de data asta acasă.

Jay ţipă de încântare şi-şi agită picioarele în aer.

– Este! Mulţumesc, părinte!

El îşi termină de încheiat şireturile şi se ridică.

– Să nu pomeneşti nimic despre nava stelară. Când va sosi Marina, va fi o flotilă măreaţă, cu jeturile de evacuare atât de puternice şi luminoase, încât vor preschimba noaptea în zi. Va fi văzută de toţi. Dar până atunci nu trebuie să turnăm apă rece peste speranţele altora.

– Înţeleg, părinte. Nu sunt la fel de proastă ca ei.

El îi ciufuli părul, şi Jay se prefăcu că nu-i place şi se trase înapoi.

– Haide-atunci, spuse Horst. Mai întâi, micul dejun. După aceea să ne organizăm expediţia.

– Bănuiesc că va veni şi Russ? întrebă ea cu glas de martir.

– Da, va veni. Şi încetează cu gândurile lipsite de caritate.

Copiii strânseseră de acum majoritatea aşternuturilor de pe podea. Doi băieţi măturau iarba uscată căzută din saltelele făcute din saci. („Trebui să găsim nişte înlocuitoare mai bune”, gândi Horst.) Vocea Eusticei putea fi auzită prin uşa deschisă, răcnind instrucţiuni către cei care aeriseau cearşafurile afară.

Horst dădu o mână de ajutor la trasul mesei mari în mijlocul sălii. Echipa Andriei forfotea în colţul bucătăriei, ocupându-se de echipamente şi de mâncare. Samovarul mare începuse să fiarbă şi cele trei plite IR încălzeau cratiţele cu apă, în aşteptarea ouălor.

O dată în plus Horst murmură o scurtă rugăciune de

mulţumire pentru că echipamentele alimentate cu energie solară funcţionau atât de bine. Erau îndeajuns de simple pentru a fi utilizate de copii fără pericolul unor accidentări şi cei mai mulţi dintre ei îşi ajutaseră mamele anterior la gătitul mesei. Nu aveau nevoie decât de nişte îndrumări, ca de altfel în toate sarcinile pe care le trasa Horst. Bărbatului nu-i plăcea să se gândească la cum s-ar fi putut descurca dacă la fermă n-ar fi fost pustiu.

Mai trecură încă cincisprezece minute înainte ca echipa de bucătari a Andriei să fie gata să servească micul dejun. Câteva dintre ouăle cu care se întorsese Shona erau sparte, aşa că Horst le făcu omletă într-o tigaie pe o plită IR nefolosită. În felul acela era mai uşor să-l hrănească pe Jill, ţâncul.

Ceaiul fu şi el gata până la urmă, şi ouăle fierseră. Toţi se înşiruiră cu cănile, vesela şi suportul pentru ou, şi trecură prin faţa mesei din bucătărie care slujea în acelaşi timp şi ca tejghea pentru servit. Pentru câteva minute minunate, sala fu aproape tăcută, când copiii băură, sparseră ouăle fierte şi se strâmbară pe când molfăiau pesmeţii uscaţi din fulgi de ovăz, afundându-i în ceai pentru a încerca să-i înmoaie. Horst privi în jurul familiei sale extinse şi se strădui să nu se simtă înspăimântat de responsabilitate. Îi adora într-un fel pe care nu-l simţise niciodată faţă de enoriaşii săi.

După micul dejun urmă perioada de spălare, cu cele două rezervoare suplimentare pe care el le instalase sub căpriori, străduindu-se să aibă suficientă apă caldă. Horst îi inspectă pe toţi ca să se asigure că erau curaţi şi că se spălaseră cu gel pe dinţi. În felul acela putea schimba câteva cuvinte cu fiecare, îi putea face să se simtă speciali, doriţi şi iubiţi. Îi oferea de asemenea ocazia de a descoperi orice semn de boală. Deocamdată fuseseră remarcabil de puţine, câteva răceli şi un val urât de diaree cu două săptămâni în urmă, despre care bănuia că fusese cauzat de un lot de gemuri provenit de la altă fermă.

Dimineaţa avea să-şi urmeze configuraţia standard, în timp ce el şi Jay aveau să fie plecaţi. De spălat haine în pârâu şi de întins la uscat. De dus fân la vaci, de măsurat porumb în dozatoarele pentru găini (asta n-o făceau niciodată bine), de pregătit prânzul. Când Horst era plecat, mâncau pachetele cu raţii echilibrate în proteine de pe Pământ – nu trebuiau decât să le ţină la microunde timp de nouăzeci de secunde şi nu se putea întâmpla

niciun accident. Uneori el îngăduia vreunui grup să culeagă fructe elwisie din arborii de la liziera junglei. Nu însă şi azi; îl dăscăli sever pe Danny ca nimeni să nu se îndepărteze la mai mult de cincizeci de metri de cabană; de asemenea, cineva trebuia să fie permanent de pază, în eventualitatea apariţiei vreunui crocoleu. Carnivorele de pe câmpie nu tulburaseră prea des fermele, dar memoria lui didactică îi arătase cât de periculoase puteau fi animalele greoaie. Băiatul încuviinţă cu sârg, doritor să-şi dovedească valoarea.

Horst continua să sufere de ghimpi de îndoială, când scoase din grajd singurul cal al grupului. Avea încredere s-o lase pe Jay la conducere, fiindcă se comporta cu mai multă maturitate decât vârsta pe care o avea. El trebuia totuşi să vâneze şi să facă rost de carne; în pârâul apropiat nu mai existau aproape deloc peşti. Dacă s-ar fi limitat la proviziile de hrană din dormitorul lui, le-ar fi terminat în zece zile; ele existau ca suplimente pe lângă ceea ce Horst vâna şi depozita în congelator, şi ca rezervă de urgenţă pentru eventualitatea în care el s-ar fi îmbolnăvit. Iar Jay merita o pauză de la treburile casnice; nu părăsise cabana de când sosiseră aici.

Pe lângă Jay, mai luă alţi doi copii. Mills, un puşti energic de opt ani din satul Schuster, şi Russ, un băiat de şapte ani, care refuza pur şi simplu să se desprindă vreodată de Horst. Unica dată când plecase la vânătoare fără el, băiatul fugise în savană şi petrecuseră toată după-amiaza până să-l găsească.

Jay surâse, flutură din braţe şi încercă să-i împace pe prietenii ei geloşi, când porniră. Ierburile savanei se ridicară repede în jurul picioarelor lor; Horst o obligase pe Jay să poarte o pereche de pantaloni în locul şortului ei obişnuit. Un strat gros de ceaţă începuse să se înalţe de pe tulpinile şi firele care se legănau, acum, după ce soarele suia tot mai sus pe boltă. Din cauza pâclei, vizibilitatea se redusese sub un kilometru.

– Umiditatea asta-i mai rea decât cea din Durringham, exclamă Jay făcându-şi disperată vânt cu palma înaintea feţei.

– Fruntea sus! o îndemnă Horst. Mai târziu s-ar putea să plouă.

– Nici vorbă…

Bărbatul se întoarse către Jay, care păşea pe urmele lăsate de el prin iarba ţeapănă. Ochii vioi scânteiară neastâmpăraţi de sub borul pălăriei ei de soare din fetru zdrenţuit.

– De unde ştii? o întrebă. Pe Lalonde plouă mereu.
– Nu, nu plouă. În timpul zilei nu mai plouă.
– Ce vrei să spui?
– N-ai observat? Acum plouă numai noaptea.
Horst se holbă perplex la fată. Fu gata să-i spună să termine cu prostiile. În acelaşi timp însă nu-şi putea aminti ultima dată când se repezise în goana mare pentru a se adăposti de una dintre aversele feroce de pe Lalonde – o săptămână, zece zile? Avea sentimentul inconfortabil că s-ar fi putut să fi trecut mai mult.
– Nu, răspunse calm, n-am observat.
– Nu-i nimic, în ultima vreme ai avut multe pe cap.
– Aşa este.
Totuşi starea voioasă i se destrămase.
„Ar fi trebuit să-mi fi dat seama”, îşi spuse Horst. „Însă cine priveşte vremea cu suspiciune?” Avea convingerea că era important, dar nu se putea gândi în ce fel sau de ce. În mod cert, *ei* n-ar fi putut schimba clima.
Horst stabilise ca regulă generală să nu se îndepărteze niciodată cu mai mult de patru ore. Asta însemna că putea ajunge la alte şapte ferme (opt, dacă punea la socoteală şi ruinele gospodăriei Skibbow) şi în acelaşi timp îi rămânea suficientă vreme pentru a împuşca un danderil sau nişte vennali. Odată trăsese într-un porc care fugise şi se sălbăticise, astfel că toată săptămâna mâncaseră friptură şi slănină. Fusese carnea cea mai delicioasă pe care o gustase vreodată, animalele terestre erau ambrozie pură prin comparaţie cu cele aborigene cu carne tare şi insipidă.
În cabane nu mai rămăsese nimic de valoare, deoarece el le curăţase cu destulă grijă. După încă două vizite, practic n-ar mai fi avut motive să revină. Bărbatul se opri înainte ca gândurile acelea să se transforme în melancolie; nu va mai fi nevoie să se întoarcă, Marina va sosi. „Şi nu care cumva să gândeşti altceva!”
Jay iuţi pasul ca să meargă umăr la umăr cu el, străduindu-se să păstreze ritmul. Fata îi aruncă un surâs din colţul gurii, apoi reveni cu privirea drept înainte, perfect mulţumită.
Horst simţi cum propriile lui tensiuni se disipau. Prezenţa ei atât de aproape aducea cu momentele care urmaseră nopţii aceleia teribile. Jay ţipase şi se luptase cu el, când o trăsese, îndepărtând-o de Ruth şi Jackson Gael. O purtase cu forţa prin

sat, spre junglă, privind o singură dată în urmă. Văzuse totul atunci, în lumina incendiilor ce le răvăşiseră sătucul solid şi liniştit, distrugându-le ambiţiile unui viitor de basm, cu iuţeala cu care ploaia dizolva castelele din noroi ridicate de copii pe malul râului. Oastea lui Satan mărşăluia asupra lor. Alte siluete apăruseră din umbrele întunecate în lumina portocalie a flăcărilor, creaturi pe care nici Dante nu le născocise vreodată în coşmarurile lui cele mai lucide, iar ţipetele sătenilor capturaţi se ridicaseră în crescendo.

Horst nu-i îngăduise lui Jay să se uite îndărăt nici măcar o singură dată, nici chiar după ce ajunseseră la copaci. Ştiuse atunci că ar fi fost nebunie curată să aştepte grupul plecat la vânătoare de trivi. Carabinele laser nu puteau răni armiile de diavoli pe care, în urgia lui, Lucifer le slobozise asupra tărâmului.

Pătrunseseră adânc în junglă până ce, amorţită, înlemnită, Jay se prăbuşise finalmente. Zorile îi găsiseră ghemuiţi laolaltă în rădăcinile unui arbore qualtook, uzi până la piele şi tremurând din cauza unui potop de peste noapte. Când se strecuraseră precaut înapoi către Aberdale şi se pitiseră în lianele ce înconjurau luminişul, văzuseră sfârşitul aşezării.

Câteva locuinţe fuseseră rase de pe faţa pământului. Oamenii treceau fără să le arunce nicio privire. Oameni pe care Horst îi cunoştea, turma sa, care ar fi trebuit să fi fost copleşiţi de dimensiunile distrugerilor. Acela fusese momentul în care el ştiuse că Satan învinsese, că diavolii săi îi posedaseră pe săteni. Ceea ce văzuse la ceremonia trivilor se repetase aici, din nou şi din nou.

– Unde-i mami? întrebase Jay nefericită.

– Habar n-am, răspunsese el sincer.

Erau mai puţini oameni decât ar fi trebuit, poate şaptezeci sau optzeci dintr-o populaţie de cinci sute. Toţi se comportau ca şi cum ar fi fost lipsiţi de ţel, mergeau încet şi se uitau în jur surprinşi şi derutaţi, fără să rostească nimic.

Copiii reprezentau excepţia. Ei alergau în jurul adulţilor somnolenţi, care abia îşi târşâiau picioarele, plângeau şi strigau. Erau însă ignoraţi sau, uneori, loviţi pentru că iritau. Din adăpostul său, Horst le putuse auzi glasurile înnebunite de durere, care-i adânceau propriul chin sufletesc. Văzuse cum o fetiţă, Shona, fugise după mama ei, implorând-o să spună ceva. O smucise insistent de pantaloni, străduindu-se s-o facă să se

oprească. Pentru o clipă se păruse că reuşise. Mama ei se întorsese.

– Mami! plânsese fetiţa.

Dar femeia ridicase o mână şi un şuvoi de foc alb ţâşnise din degetele ei şi o izbise drept în faţă pe Shona.

Horst se înfiorase, făcându-şi instinctiv semnul crucii când Shona căzuse ca un bolovan, fără să fi scos măcar un ţipăt. După aceea furia se revărsase asupra propriei sale laşităţi. Se ridicase şi, cu paşi hotărâţi, ieşise de la adăpostul copacilor.

– Părinte! ţipase Jay în urma lui. Părinte, nu!

El n-o băgase în seamă. Într-o lume care înnebunise, o nebunie în plus n-ar fi contat câtuşi de puţin. Îşi jurase să-l urmeze pe Hristos, cu multă vreme în urmă, însă acum asta însemna pentru el mai mult decât însemnase vreodată. Iar un copil zicea suferind în faţa lui. Părintele Horst Elwes pusese capăt evaziunilor şi ascunzişurilor.

Câţiva adulţi se opriseră şi priviseră când intrase în sat, urmat îndeaproape de Jay. Horst îi compătimise pentru învelişurile goale în care se transformaseră. Starea de graţie umană fusese secătuită din trupurile lor. Putea spune asta, acceptând darul cunoaşterii ca pe dreptul său. Şase-şapte săteni formau un grup răsfirat între el şi Shona; le ştia chipurile, dar nu şi sufletele.

Una dintre femei, Brigitte Hearn, care nu frecventase niciodată în mod regulat biserica, hohotise la el şi ridicase braţul. Un glob de foc alb apăruse din degetele ei deschise şi gonise spre preot. Jay urlase, totuşi Horst rămăsese perfect nemişcat, cu chipul ferm. Fulgerul globular începuse să se destrame la doi metri de el, pălind şi dilatându-se. Explodase cu un pârâit umed când îl atinsese, firicele minuscule de electricitate statică îngropându-se prin bluza lui de trening murdară. Îl înţepaseră ca nişte viespi pe abdomen, însă el refuzase să-şi trădeze durerea către semicercul de privitori.

– Ştii ce-i ăsta? bubuise Horst şi ridicase crucifixul de argint pătat şi mânjit cu noroi care-i atârna în jurul gâtului, îndreptându-l spre Brigitte Hearn ca pe o armă. Sunt slujitorul Domnului, aşa cum tu eşti al Diavolului. Şi am lucrarea Lui de săvârşit. Acum, în lături!

Un spasm de frică străbătuse chipul lui Brigitte Hearn, când îi scuturase în faţă crucea de argint.

– Nu sunt… rostise ea slab. Nu sunt slujitorul Diavolului.

Niciunul dintre noi nu este.

– Atunci, în lături! Fetiţa aceea este grav rănită.

Brigitte Hearn privise îndărăt şi făcuse doi paşi în lateral. Ceilalţi oameni din grup o imitaseră în grabă, cu feţe îngrijorate, iar unul sau doi se îndepărtaseră cu totul. Horst făcuse un gest scurt către Jay, cerându-i să-l urmeze, şi se apropiase de Shona. Făcuse o grimasă la vederea pielii arse şi înnegrite a chipului ei. Pulsul îi bătea sălbatic. Probabil că intrase în stare de şoc. O ridicase în braţe şi pornise spre biserică.

– A trebuit să mă-ntorc, rostise Brigitte Hearn când Horst se îndepărtase; întregul corp îi era gârbovit şi ochii îi străluceau de lacrimi. Tu nu ştii cum este. A trebuit!

– Ce? întrebase Horst iritat. „Ce” – nu ştiu cum este?

– Moartea.

Preotul se înfiorase şi fusese cât pe-aci să se oprească. Jay se uitase cu spaimă la femeie.

– Patru sute de ani! strigase Brigitte Hearn înăbuşit. Am murit acum patru sute de ani. Patru sute de ani de neant…

Horst dăduse buzna în infirmeria micuţă din partea din spate a bisericii şi o aşezase pe Shona pe masa din lemn care juca şi rolul de pat pentru examinarea bolnavilor. Smulsese blocul procesor medical de pe raftul său şi aplicase un pad senzorial pe ceafa fetiţei. Afişajul metabolic apăruse în timp ce el descria procesorului rănile suferite de Shona. Citise rezultatele şi-i dăduse un sedativ, apoi începuse să pulverizeze un fluid dezinfectant şi analgezic peste arsuri.

– Jay, rostise încet, du-te în camera mea şi ia-mi rucsacul din dulap. Pune în el toate pachetele de mâncare preprocesată pe care le găseşti, după aceea cortul pe care l-am folosit când am sosit aici şi orice altceva despre care crezi că ne-ar putea ajuta să campăm în junglă – cuţitaşul cu fisiune, plita mea portabilă, chestiile de felul ăsta. Dar lasă şi loc pentru medicamente. Ah, încă ceva, o să am nevoie şi de bocancii de rezervă.

– Plecăm?

– Da.

– Mergem în Durringham?

– Nu ştiu. Oricum n-o să mergem direct.

– Pot să mă duc s-o iau pe Drusilla?

– Nu cred că-i o idee bună. Ea se va simţi mai bine aici decât să rătăcească prin junglă cu noi.

– Bine. Înţeleg.

O auzise mişcându-se prin camera lui, pe când o îngrijea pe Shona. Nasul fetiţei fusese ars aproape până la os şi afişajul metabolic anunţa că doar o retină mai era funcţională. Nu pentru prima dată se simţise disperat din cauza lipsei de pachete nanonice medicale; o rezervă cât de cât decentă n-ar fi falimentat în niciun caz Biserica.

Curăţase pe cât putuse de bine pielea moartă de pe arsurile Shonei, acoperindu-le cu un strat subţire de spumă cu corticosteroid pentru a reduce inflamaţia, şi-i pansase capul cu o bucată din stocul tot mai mic de membrană epitelială, când Jay revenise cu rucsacul. O umpluse ca o profesionistă, ba chiar îi rulase deasupra şi sacul de dormit.

– Mi-am luat şi eu nişte chestii, spusese şi-i arătase o geantă de umăr doldora.

– Bravo! N-ai făcut geanta prea grea, nu? Poate fi nevoie s-o cari multă vreme.

– Nu, părinte.

Cineva ciocănise timid în canatul uşii. Jay se retrăsese în colţul infirmeriei.

– Părinte Horst? Brigitte Hearn îşi strecurase capul înăuntru. Părinte, ei nu te doresc aici. Spun că te vor ucide, că nu te poţi apăra împotriva tuturor.

– Ştiu. Plecăm.

– Ah…

– Ne vor lăsa să plecăm?

Ea înghiţise un nod şi privise peste umăr.

– Da. Cred că da. Nu vor o luptă. Nu cu tine, nu cu un preot.

Horst deschisese sertarele dulăpiorului de lemn din infirmerie şi începuse să-şi îndese echipamentul medical în rucsac.

– Ce eşti tu? o întrebase.

– Nu ştiu, răspunsese ea tristă.

– Ai spus c-ai murit?

– Da.

– Cum te numeşti?

– Ingrid Veenkamp. Am trăit pe Bielefeld, pe când era o colonie de etapa I, nu mult diferită de planeta asta. Strâmbase un surâs în direcţia lui Jay: Am avut două fete. Drăguţe, ca tine.

– Şi unde-i acum Brigitte Hearn?

– Aici, în mine. O simt. Este ca un vis.

– Posesie, rostise Horst.

– Nu.

– Ba da! Am văzut spiritul diavolului roşu. Am fost martor la rit, la *obscenitatea* pe care Quinn Dexter a comis-o pentru a vă invoca aici.

– Nu sunt un diavol, insistase femeia. Am trăit. Sunt om.

– Nu mai eşti. Părăseşte trupul acesta pe care l-ai furat. Brigitte Hearn are dreptul la propria ei viaţă.

– Nu pot! Nu mă mai întorc acolo. Nu acolo!

Horst se străduise să-şi potolească mâinile care-i tremurau. Toma cunoscuse momentul acesta, gândise el, când se îndoise de întoarcerea Domnului său, când cu aroganţă trufaşă ucenicul refuzase să creadă până nu vedea urmele cuielor în mâinile Lui.

– Crede, şoptise el. Iisus este Hristosul, Fiul Domnului; şi prin credinţa ta ai putea trăi prin numele Lui.

Femeia Brigitte/Ingrid plecase capul.

Horst pusese întrebarea pe care n-ar fi trebuit s-o fi pună niciodată:

– Unde? Unde, blestemată să fii?

– Nicăieri. Pentru noi nu există nimic. Auzi? Nimic!

– Minţi.

– Nu există nimic, doar neant. Îmi pare rău.

Inspirase gâfâit, părând să-şi mobilizeze un rest de demnitate.

– Acum trebuie să pleci. Ei se întorc.

Horst închisese rucsacul şi-l etanşase.

– Unde sunt restul sătenilor?

– Au plecat. Vânează corpuri proaspete pentru alte suflete întemniţate în lumea de dincolo, asta a devenit ţinta lor. Eu n-am chef de aşa ceva, şi nici ceilalţi care au rămas în Aberdale. Însă ai grijă, părinte! Spiritul ţi-e robust, dar n-ai putea să rezişti mult timp unuia dintre noi.

– Ei doresc mai mulţi oameni pe care să-i posede?

– Da.

– De ce?

– Împreună suntem puternici. Împreună putem schimba ceea ce este. Putem distruge moartea, părinte. Vom aduce eternitatea aici, pe planeta asta, poate chiar în întreaga Confederaţie. Eu voi rămâne de-a pururi aşa cum sunt acum; fără să-mbătrânesc, fără să mă schimb. Sunt din nou vie şi nu voi renunţa la asta.

– Este o nebunie, rostise el.

– Nu. Este o minune, este miracolul nostru.

Horst îşi pusese rucsacul în spate şi o luase pe Shona în braţe. Câţiva adulţi începuseră să se strângă în jurul bisericii. El coborâse treptele, ignorându-i în mod deliberat, cu Jay lipindu-se strâns de el. Toţi îl priviseră, dar niciunul nu schiţase vreun gest. El se răsucise şi pornise către junglă, uşor surprins s-o vadă pe Ingrid Veenkamp însoţindu-l.

– Ţi-am spus, zisese ea. N-au curaj. Vei fi mai în siguranţă dacă sunt alături de tine. Ei ştiu că eu pot riposta.

– Ai face-o?

– Poate. De dragul fetei. Nu cred însă că vom afla vreodată răspunsul la întrebarea asta.

– Doamnă, te rog, spusese Jay, ştii cumva unde-i mămica mea?

– Cu ceilalţi, cei periculoşi. Dar n-o căuta, ea nu mai este de-acum mama ta. Înţelegi?

– Da, bolborosise fata.

– Ţi-o voi aduce înapoi, Jay, zisese Horst. Într-o bună zi, cumva… Îţi promit!

– Câtă credinţă! comentase Ingrid Veenkamp.

El crezuse că fusese batjocoritoare, totuşi nu văzuse nici urmă de zâmbet pe faţa ei.

– Ce se-ntâmplă cu ceilalţi copii? o întrebase. Pe ei de ce nu i-aţi posedat?

– Fiindcă sunt copii. Niciun suflet n-ar dori un trup aşa mic şi fragil, mai ales când există atâţia adulţi. Milioane, numai pe planeta asta.

Ajunseseră la ogoare şi lutul moale se prindea de tălpile lui Horst în bucăţi uriaşe, cleioase. Îndesat în pământ de greutatea rucsacului şi a Shonei, nu era nici măcar sigur că va putea ajunge la lizieră. Sudoarea îi picura de pe frunte din cauza efortului.

– Trimite-i pe copii după mine, şuierase el răguşit. Sunt flămânzi şi speriaţi. Voi avea grijă de ei.

– Eşti un Pied Piper jalnic, părinte. Nu sunt sigură dacă vei rezista măcar până la căderea nopţii.

– Batjocoreşte-mă şi dispreţuieşte-mă după voie, dar trimite-i. Mă vor găsi. Dumnezeu ştie că nu voi putea merge departe sau repede.

Ea îşi plecase scurt fruntea.

– Le voi spune.

Horst se împleticise în junglă, cu Jay alături; geanta mare de umăr se lovea întruna de picioarele fetei. Izbutise să mai parcurgă cincizeci de metri prin lianele şi tufărişurile vrăjmaşe, după care se lăsase să cadă în genunchi, gâfâind, cu faţa periculos de învăpăiată şi fierbinte.

– Te simţi bine? întrebase Jay neliniştită.

– Da. Atât doar că va trebui să mergem în etape scurte. Cred că deocamdată suntem în siguranţă.

Ea deschisese banda de etanşare a genţii.

– Ţi-am adus termosul. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de el. L-am umplut cu sucul de portocale vitaminizat pe care-l aveai în cameră.

– Jay, eşti un înger de douăzeci şi patru de carate!

Luase termosul şi băuse o gură; fata reglase termostatul la o valoare atât de mică, încât lichidul părea zăpadă topită. Auziseră pe cineva croindu-şi drum prin tufişurile dinapoia lor şi se răsuciseră. Erau Russ şi Andria – primii copii.

* * *

Drumul lung şi obositor prin savană nu era tocmai relaxarea la care se aşteptase Jay. Era totuşi grozav să fie departe de corvezi, fie şi numai pentru câteva ore. Tânjea, de asemenea, să călărească, dar nu putea să-l roage pe părintele Horst în faţa băieţilor.

După patruzeci de minute de mers, ajunseră la fosta fermă a familiei Ruttan. Neîntreţinută, fusese afectată de ploaia şi vânturile de pe Lalonde. Uşa care fusese lăsată deschisă se tot legănase înainte şi înapoi, până ce ţâţânile se rupseseră şi acum zăcea de-a curmezişul verandei. Animale (probabil sayce) o folosiseră cândva ca adăpost, sporind mizeria dinăuntru.

Jay aşteptă alături de cei doi băieţi, în timp ce părintele Horst intră cu carabina laser de vânătoare şi examină cele trei camere. Cabana abandonată părea sinistră după hărmălaia şi animaţia din propria lor fermă. Fata auzi un uruit îndepărtat şi ridică ochii, gândindu-se că fusese tunetul unei furtuni care se apropia. Însă cerul rămăsese un ocean perfect albastru. Zgomotul se intensifică destul de mult, crescând în vest.

Părintele Horst ieşi din casă, purtând un scaun din lemn.

– Pare a fi un avion spaţial, rosti el.

Ochiurile murdare de geam zornăiau în cercevele.

Jay cercetă cu disperare cerul, când sunetul începu să piară în est. Nu văzu însă absolut nimic, avionul spaţial se afla prea sus. Se uită cu nostalgie către munţii îndepărtaţi din sud. Probabil că mersese la fermierii tyrathca.

– Căutaţi şi voi, spuse Horst. Vedeţi dacă puteţi găsi orice obiect util; puteţi încerca şi-n hambar. Eu sui pe acoperiş ca să desfac foliile de celule solare.

Puse scaunul sub căpriori şi sui pe el, apoi se ridică în mâini pe acoperiş.

În cabană nu mai rămăsese mare lucru; evantaie de fungi cenuşii începuseră să se dezvolte în crăpăturile dintre scânduri, iar vălurele verzui de mucegai acopereau saltelele ude. Fata scoase două căni de lut de sub un pat, iar Russ găsi nişte cămăşi într-o cutie, sub masa din bucătărie.

– O să fie bune după ce le spălăm, declară Jay ridicând hainele murdare şi mirositoare.

Avură mai mult noroc în hambar: doi saci de turte din concentrate de proteine folosite la hrănirea animalelor tinere abia ieşite din hibernare, iar Mills descoperi un ferestrău mic cu fisiune înapoia unei stive de containere vechi.

– Bravo! îi felicită Horst când coborî. Ia uitaţi ce-am obţinut şi eu: toate trei foliile. Acum o să putem încălzi de două ori mai repede apa din rezervoare.

Jay rulă foliile de celule solare, iar bărbatul ridică sacii în coburii mari de la şa.

Horst le dădu să treacă din mână în mână termosul lui plin cu suc rece de elwisie, după care porniră mai departe. Jay era mulţumită de pălăria ei. Simţea razele arzătoare ale soarelui pe braţe şi pe spinare, iar aerul tremura şi pâlpâia de jur împrejur. „Nu crezusem vreodată că voi duce dorul ploilor...”

Înainte de a ajunge la ferma Soeberg, trebuiau să treacă un râu. Nu avea nici măcar un metru adâncime, dar era lat de cincisprezece metri. Un torent rapid şi constant din munţi, care şerpuia în curbe largi, urmând contururile line ale savanei. Fundul albiei era rocă şlefuită şi pietricele rotunjite. Crini-de-zăpadă creşteau peste tot, legănându-şi în curent frunzele prelungi. Muguri mari cât capul fetei săltau pe suprafaţă; în părţi începuseră să le apară primele despicături.

Jay şi Horst îşi scoaseră bocancii şi traversară, ţinându-se de cal. Apa era înviorătoare şi aproape că amorţea degetele de la

picioarele fetei. Era foarte uşor să-şi închipuie că provenea direct de la piscurile înzăpezite şi n-ar fi fost surprinsă să vadă bucăţele de gheaţă plutind în jur. După ce se aşeză pe malul opus şi-şi uscă picioarele, se simţi gata să meargă pe jos încă o sută de kilometri. Pielea încă îi furnica încântător, când suiră malul.

După zece minute de mers, Horst ridică o mână.

– Mills, Russ, rosti el cu glas apăsat, coborâţi de pe cal.

Tonul pe care-l folosise trimise un fior neplăcut pe spinarea lui Jay.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă ea.

– Ferma Soeberg. Cred…

Fata privi cu atenţie peste vârfurile tulpinilor legănătoare de iarbă. O siluetă albă se profila pe orizontul neclar din faţă, însă tremurul aerului cauzat de căldură o împiedica să precizeze ce era.

Horst îşi scoase dintr-un buzunar intensificatorul optic. Era o bandă curbă din compozit negru pe care o puneai peste ochi. Bărbatul studie o vreme scena din faţă, reglând controlul amplificării cu degetul arătător drept.

– Se întorc, murmură apoi încet.

– Pot să văd şi eu? întrebă Jay.

El îi întinse banda. Era mare şi destul de grea; marginile i se lipiră de piele cu o senzaţie de pişcătură.

Fetei i se păru că se uita la o înregistrare AV, poate la o piesă dramatică. În mijlocul savanei se ridica un conac minunat cu trei niveluri, înconjurat de o semilună largă de peluze perfect îngrijite. Era construit din piatră albă, cu acoperiş din ardezie sură şi bovindouri largi. Sub portic stăteau câţiva oameni.

– Cum fac asta? întrebă ea mai degrabă curioasă decât alarmată.

– Când îţi vinzi sufletul lui Satan, răsplăţile materiale sunt cu adevărat generoase. Trebuie să te temi însă de ceea ce-ţi cere el în schimb.

– Totuşi Ingrid Veenkamp a spus…

– Ştiu ce-a spus. (Îi luă banda de pe faţă şi Jay clipi repede.) Ea este un suflet pierdut, care nu ştie ce face. Iart-o, Doamne!

– Ei vor şi ferma noastră? întrebă fata.

– N-aş crede. În niciun caz, dacă pot construi asta într-o săptămână. Horst oftă şi mai privi o dată conacul miniatural: Haideţi, să vedem dacă putem găsi vreun danderil gras. Dacă ne-

ntoarcem devreme, aş avea timp să toc carnea şi diseară am avea chiftele. Ce ziceţi?

– Da! ţipară la unison cei doi băieţi, rânjind fericiţi.

Se întoarseră şi porniră înapoi peste savana pârjolită de soare, spre ferma lor.

* * *

Kelven Solanki pluti prin trapa deschisă şi intră pe puntea lui *Arikara.* Compartimentul gri-albăstrui era cel mai mare pe care-l văzuse vreodată într-o navă de război. Pe lângă echipajul normal de zbor, trebuia să-i găzduiască pe cei douăzeci de oameni din batalionul de coordonare al amiralului. Majoritatea cuşetelor lor erau goale acum. Nava-amiral se afla pe orbita lui Takfu, cea mai mare gigantă gazoasă din sistemul stelar Rosenheim, unde alimenta.

Comandorul Mirkea Kroeber era întins pe cuşeta sa şi superviza operaţiunea de alimentare alături de alţi trei membri de echipaj. Kelven văzuse cisterna criogenică atunci când *Ilex* făcuse joncţiunea cu uriaşa navă-amiral. Mai multe rezervoare sferice stivuite deasupra unei porţiuni a propulsiei reactive, din care panourile de termopurjare se desfăceau aidoma aripilor unui fluture mutant.

Escadrila de douăzeci şi cinci de nave se găsea în formaţiune în jurul lui *Arikara,* păstrând distanţa de cinci sute de kilometri faţă de Uhewa, habitatul edenist care le alimenta atât cu combustibil, cât şi cu consumabile. Era doar una dintre operaţiunile prioritare pe care sosirea lui *Ilex* în sistemul stelar le declanşase cu zece ore în urmă. Guvernul planetar al lui Rosenheim aplicase imediat măsuri de restricţionare tuturor pasagerilor şi echipajelor navelor stelare care doreau să coboare pe sol. Aceştia trebuiau să treacă printr-un proces de examinare riguros, pentru a se asigura că Laton nu se număra printre ei, ceea ce crease o coadă uriaşă în staţiile-porturi de pe orbita joasă. Aşezările asteroidale ale sistemului îl urmaseră rapid. Ofiţerii navali în rezervă fuseseră reactivaţi, şi unităţile Flotei a VII-a prezente în sistem fuseseră trecute în stare de alertă alături de flota naţională.

Kelven începea să se simtă ca un purtător de molimă, care infecta Confederaţia cu panică.

Contraamiralul Meredith Saldana plutea în faţa unei console în secţiunea de comandă şi control a punţii, atingând cu tălpile

covoraşele adezive de pe podea. Purta combinezonul banal al navelor stelare ale Marinei, totuşi pe el părea mult mai elegant, cu tresele din fireturi strălucindu-i pe braţ. Doi ofiţeri stăteau înapoia sa. Una dintre coloanele AV ale consolei emitea scântei laser de frecvenţă joasă. Când Kelven o privi direct, văzu distrugerea lui Jantrit.

Kelven lăsă covoraşul adeziv să-i prindă încălţările, şi Meredith Saldana dataviză către consolă o comandă de închidere. Contraamiralul era cu şase centimetri mai înalt decât Kelven şi avea o ţinută mult mai distinsă decât Prim-amiralul. Era oare posibil ca familia Saldana să fi secvenţat demnitatea în gene?

– Comandorul Kelven Solanki s-a prezentat la ordine, domnule!

Meredith îl privi deschis.

– Tu eşti ofiţerul meu consilier pentru Lalonde?

– Da, domnule.

– Tocmai ai fost promovat?

– Da, domnule.

– Asta se vede întotdeauna.

– Acesta este flekul cu ordine pentru dumneavoastră de la Prim-amiral, zise Kelven.

Meredith luă fără chef discul negru de mărimea unei monede.

– Nu ştiu ce este mai rău. Trei luni de ceremonii ridicole de survolare şi exerciţii de fluturare ale stindardelor în sistemul Omuta sau o misiune de luptă în care vom fi împuşcaţi de ostili necunoscuţi?

– Lalonde are nevoie de ajutorul nostru, domnule.

– A fost rău, Kelven?

– Da, domnule.

– Bănuiesc că ar fi bine să accesez flekul, aşa-i? Tot ce am primit până acum au fost ordinele de desfăşurare de urgenţă de la cartierul general al Flotei şi vestea reapariţiei lui Laton.

– Este inclus un briefing asupra situaţiei, domnule.

– Excelent. Conform programului, în opt ore ar trebui să plecăm spre Lalonde. Am solicitat ca alţi trei şoimi-de-vid să fie alocaţi escadrilei pentru misiuni de legătură şi interdicţie. Mai există altceva despre care crezi că aş avea imediată nevoie? Codul de rating al acestei misiuni îmi atribuie autoritatea de a rechiziţiona aproape orice hardware pe care îl deţine Marina în

sistem.

– Nu, domnule. Veţi avea însă şi un al patrulea şoim-de-vid suplimentar. *Ilex* a fost de asemenea alocat escadrilei.

– Şoimii-de-vid nu sunt niciodată suficienţi, comentă vesel Meredith.

Tânărul comandor nu-i răspunse.

– Liber, Kelven! Găseşte-ţi o cabină şi instalează-te. Prezintă-te aici cu o oră înaintea plecării, pentru o relatare a situaţiei la care ne putem aştepta. Întotdeauna prefer să fiu adus la zi de un martor direct la evenimente. Până atunci îţi sugerez să tragi un pui de somn; după cum arăţi, ai avea nevoie.

– Da, domnule, mulţumesc.

Kelven îşi răsuci picioarele pentru a se desprinde de covoraşul adeziv şi se împinse către trapă.

Meredith îl privi cum trece prin ovalul deschis, fără să-i atingă marginile. Comandorul Solanki părea un bărbat foarte încordat. „Probabil că şi eu aş fi la fel în locul lui”, gândi contraamiralul. Privi flekul cu un sentiment rău prevestitor, după care-l introduse în playerul cuşetei sale pentru a afla exact cu ce urma să se confrunte.

* * *

Horst era întotdeauna fericit să revină la cabană şi să fie întâmpinat de năzdrăvanii a căror responsabilitate şi-o asumase; la urma urmelor, nu erau decât nişte copii. Şi încă nişte copii profund şocaţi – n-ar fi trebuit să fi fost lăsaţi singuri şi, dacă ar fi fost după el, nici nu i-ar fi lăsat. Desigur, situaţia curentă dicta altceva şi deocamdată nu se petrecuse niciun dezastru major în timp ce el bântuise savana în căutare de carne şi pentru a scotoci prin celelalte ferme. Într-o oarecare măsură, Horst devenise blazat în privinţa incursiunilor. Dar acum, după ce-i zărise pe posedaţi la ferma Soeberg, grăbise viteza la întoarcere şi se oprise doar pentru a omorî un danderil. Mintea lui examina întruna o sumedenie de gânduri pe tema *şi dacă.*

Când ajunse în vârful unei măguri mici aflate la şase sute de metri depărtare şi zări cabana familiară din lemn cu copiii jucându-se afară, încercă un val de uşurare. „Mulţumescu-Ţi Ţie, Doamne”, rosti el în barbă.

Încetini pe ultima porţiune pentru a-i oferi lui Jay un respiro. Transpiraţia lipise bluza de trupul slăbuţ al fetei. Căldura devenea o problemă serioasă. Părea să fi alungat până şi pe

cioropuii robuşti în junglă. Chiar şi danderilul pe care-l împuşcase se adăpostise la umbra unuia dintre rarii arbori ai savanei.

Horst ridică ochii spre cerul nemilos şi clipi des. Cu certitudine, ei nu puteau intenţiona realmente să transforme planeta aceasta în tăciuni. Căpătaseră forme acum, corpuri furate, şi toate necesităţile fizice, imboldurile şi slăbiciunile care le însoţeau pe acestea.

Miji ochii către orizontul nordic. Deasupra junglei un soi de pâclă roz slabă înceţoşa linia distinctă dintre sol şi cer, aidoma zorilor refractate peste un ocean adânc. Cu cât se străduia să se concentreze mai mult asupra ei, cu atât devenea mai imaterială.

Nu putea crede că ar fi fost o *rara avis* meteorologică naturală. Mai degrabă un semn prevestitor. Dispoziţia sa, deja afectată de ferma Soeberg, se înnegură şi mai mult.

„Prea multe se-ntâmplă deodată. Indiferent care ar fi destinul necurat pe care-l făuresc ei, se apropie de zenit.”

Când ajunseseră la o sută de metri de cabană, copiii îi zăriră. O mulţime de trupuri mici veni în goană peste iarbă, condusă de Danny. Amândoi câinii fermei alergau în jurul lor, lătrând sonor.

– Freya-i aici! strigă băiatul din răsputeri. Freya-i aici, părinte. Nu-i grozav?

Apoi toţi se agăţară de el, strigând radios şi surâzând cu entuziasm, în timp ce el râdea, îi mângâia şi-i îmbrăţişa. Pentru o clipă se desfătă în contactul acela – eroul care se întorcea acasă. Un cavaler protector şi Moş Crăciun contopiţi în aceeaşi persoană. Copiii aşteptau atât de multe din partea lui…

– Ce-ai găsit în cabane, părinte?

– Te-ai întors repede azi.

– Te rog, părinte, spune-i lui Barnaby să-mi dea-napoi blocul lector tutore!

– Mai era ciocolată?

– Mi-ai găsit pantofi?

– Ai promis c-o să cauţi flekuri cu poveşti…

Cu escorta învârtindu-se în jurul său şi flecărind fericită, Horst conduse calul spre cabană. Russ şi Mills coborâseră din şa, pentru a le povesti prietenilor lor cele văzute.

– Când a sosit Freya? îl întrebă Horst pe Danny.

Şi-o amintea pe fata cu păr negru din Aberdale, Freya Chester, de opt-nouă ani, ai cărei părinţi aduseseră o vastă varietate de pomi fructiferi. Livada lui Kerry Chester fusese

mereu una dintre cele mai bine întreţinute.

– Acum zece minute, răspunse băiatul. Grozav, nu?

– Da. Chiar că-i grozav.

Ba încă remarcabil. Era surprins că fata supravieţuise atâta timp. Majoritatea copiilor apăruseră în primele două săptămâni, când ei campaseră într-un luminiş la un kilometru de Aberdale. Cinci dintre ei veniseră pe jos de la Schuster. Spuseseră că în cea mai mare parte a drumului fuseseră însoţiţi de o femeie – Horst o suspectase pe Ingrid Veenkamp. Pe alţii, cei mai mici, îi găsise el însuşi pe când rătăceau fără ţintă prin junglă. El şi Jay efectuau în mod regulat un circuit al regiunii din jurul satului, cu speranţa de a mai găsi şi alţii. Iar pentru fiecare copil pe care-l salvau, Horst suferea, imaginându-şi alţi zece pierduţi în hăţişurile feroce, vânaţi de sayce şi murind încet de foame.

După două săptămâni devenise evident că luminişul plin de mizerii, fierbinte şi umed, era nepractic ca tabără. Horst avea deja în grija sa peste douăzeci de copii. Jay fusese cea care sugerase să încerce să caute o fermă, şi peste patru zile fuseseră instalaţi în siguranţă. Doar alţi cinci copii mai apăruseră de atunci, toţi în stare jalnică după ce merseseră pe poteca de acum acoperită de vegetaţie dintre Aberdale şi savană. Puşti orfani, complet incapabili să-şi poarte singuri de grijă, care dormiseră în junglă şi furaseră alimente din sat când putuseră, ceea ce nu fusese nici pe departe suficient de des. Ultima fusese Eustice, găsită cu două săptămâni în urmă când Horst trecuse prin junglă într-o expediţie de vânătoare; un schelet acoperit de piele, cu hainele reduse la nivelul unor zdrenţe cenuşii sfâşiate. Nu mai putea merge; dacă alsacianul n-ar fi adulmecat-o şi n-ar fi dat alarma, ar fi murit în următoarele douăzeci şi patru de ore.

– Unde-i Freya? îl întrebă Horst pe Danny.

– Înăuntru, părinte, se odihneşte. I-am zis că poate să stea pe patul tău.

– Bravo, flăcăule! Ai procedat aşa cum trebuia.

Horst o lăsă pe Jay şi alte fete să meargă cu calul la adăpătoare şi alese nişte băieţi care să dea jos danderilul pe care-l legase de şa. În cabană era cu câteva grade mai rece decât afară, deoarece stratul dublu de scânduri mayope groase care alcătuiau pereţii şi tavanul asigura un izolator eficient. Horst salută cu voioşie grupul de copii aşezaţi în jurul unei mese care foloseau un bloc lector tutore şi intră în odaia sa.

Draperiile erau trase, astfel că în cameră pătrundea o lumină galbenă bogată. Pe pat, o siluetă micuţă în rochie lungă, bleumarin, era aşezată turceşte. Nu părea moartă de foame şi nici măcar flămândă. Rochia îi era curată, ca şi cum tocmai ar fi fost spălată.

– Salut, Freya, rosti încetişor Horst.

Apoi o privi cu mai mare atenţie şi pielea îi fu complet secătuită de căldura acumulată în savană.

Freya ridică fruntea fără grabă, îndepărtându-şi de pe faţă părul lung până la umeri.

– Îţi mulţumesc tare mult, părinte Horst, că m-ai primit la tine. Ai fost atât de amabil…

Muşchii bărbatului îngheţară surâsul de bun-venit de pe chipul lui. Fata era unul dintre ei! O posedată. Înapoia pielii cu aspect sănătos şi bronzat se afla un copil bolnăvicios de sfrijit, iar rochia întunecată ascundea un tricou pătat care aparţinuse unui adult. Cele două imagini se suprapuneau, focalizându-se şi defocalizându-se succesiv. Era enorm de greu să le distingi pe una de cealaltă, fiind ocultate de un văl pe care ea îl trăgea atât peste mintea, cât şi peste ochii lui. Realitatea era respingătoare; el nu voia să vadă, nu dorea adevărul. O migrenă îi izbucni la trei centimetri în spatele tâmplei.

– Toţi sunt bine-veniţi aici, Freya, rosti Horst cu un efort imens. Ai trecut probabil prin clipe îngrozitoare în ultimele săptămâni.

– Da, a fost oribil. Mami şi tati nu voiau să-mi vorbească. M-am ascuns în junglă, nici nu mai ştiu cât timp. Am mâncat un fel de mure şi-alte chestii. Dar erau mereu reci. Şi uneori auzeam un sayce. Mi-a fost frică rău de tot.

– Ei bine, pe-aici nu există sayce şi avem multă mâncare caldă.

Porni în lungul patului spre servanta de sub fereastră şi fiecare pas era amplificat la nivelul unui bubuit strident în odaia tăcută. Hărmălaia copiilor de afară dispăruse. Acum erau numai ei doi.

– Părinte? rosti ea.

– Ce cauţi aici? şopti el încordat, cu spatele la ea.

Îi era teamă să dea la o parte draperiile, îi era teamă că dincolo de ele putea să fie doar neantul.

– Este un act de bunătate. (Glasul ei se îngroşa, căpăta o

atonalitate morbidă.) Pe planeta asta nu mai există loc pentru tine. Nu sub forma în care eşti. Trebuie să te schimbi, să devii ca noi. Copiii vor veni la tine, unul cate unul, când îi vei chema. Ei au încredere în tine.

– O încredere pe care n-o voi trăda niciodată.

Se răsuci, cu Biblia în mână. Cartea legată în piele pe care i-o dăruise mama sa când devenise novice; pe interiorul copertei îi scrisese o mică dedicaţie, dar cerneala neagră se decolorase în albastru spălăcit de-a lungul deceniilor.

Freya îi aruncă o privire surprinsă, după care rânji.

– Oh, bietul părinţel! Atât de rău ai nevoie de cârja ta? Sau te-ascunzi de viaţa adevărată îndărătul credinţei tale?

– Sfinte Dumnezeule, Tată al cerurilor şi al tuturor făpturilor, cu umilinţă şi obedienţă Îţi cer ajutorul în actul acesta de purificare, prin Iisus Hristos care a păşit printre noi pentru a ne cunoaşte slăbiciunile, dă-mi mie binecuvântarea Ta în misiunea aceasta! intonă Horst.

Trecuse foarte mult de când nu mai citise litania în cartea de rugăciuni Unificată; şi niciodată până atunci nu rostise cu glas tare cuvintele acelea, nu într-o epocă a ştiinţei şi cunoaşterii universale, trăind într-o arcologie din beton sfărâmicios şi compozit lucitor. Până şi Biserica le punea necesitatea sub semnul întrebării: erau o relicvă din zilele în care credinţa şi păgânismul continuau să fie întrepătrunse. Însă acum îi străluceau ca soarele în minte. Dispreţul lui Freya se preschimbă în şoc.

– Poftim?!

Îşi coborî picioarele din pat.

– Doamne Dumnezeul meu, întoarnă-ţi privirea asupra roabei Tale Freya Chester, căzută în puterea acestui spirit spurcat, şi îngăduie să fie mântuită; în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!

Horst făcu semnul crucii deasupra fetiţei furioase.

– Încetează, bătrân prost! Crezi că mă tem de-asta, de credinţa ta oarbă?

Controlul ei asupra formei o părăsea. Imaginea de curăţenie şi sănătate pâlpâia, apărând şi dispărând ca un bec gata să se ardă, dezvăluind copilul fragil şi subnutrit de dedesubt.

– Ţie mă rog să-mi dai puterea Ta, O, Doamne, astfel ca sufletul ei să poată fi mântuit de chinurile iadului!

Biblia izbucni în flăcări, şi Horst icni când focul îi muşcă mâinile. O scăpă pe podea, unde arse trosnind lângă piciorul patului. Palma îl durea agonizator, de parcă ar fi fost vârâtă în ulei clocotit.

Chipul Freyei era deformat de hotărâre; pliuri mari de piele ce păreau din cauciuc îi distorsionau trăsăturile drăguţe, încât aproape nu puteau fi recunoscute.

– Să te fut în gură, popo! (Obscenitatea părea grotescă din partea unui copil.) O să-ţi ard minţile-n ţeastă! O să-ţi fierb creierii în propriul lor sânge!

Forma ei posedată pâlpâi iarăşi. Biata Freya de dedesubt se îneca.

Horst strânse crucifixul în mâna sănătoasă.

– În numele Domnului nostru Iisus Hristos, îţi poruncesc, slujitor al lui Lucifer, să părăseşti această fată! Să te-ntorci în neantul fără de formă în care ţi-este locul!

Freya emise un strigăt pătrunzător.

– De unde ştii?!

– Piei din această lume! Sub ochii Domnului nu au ce căuta aceia care sălăşluiesc în Rău!

– Cum ştii, popo?

Capul i se întoarse dintr-o parte în alta, cu muşchii gâtului încordaţi de parcă s-ar fi luptat cu o mare forţă invizibilă.

– Spune-mi…

Căldura creştea întruna în lungul şirei spinării lui Horst. Transpira profund, înspăimântat că ea îl va incinera cu adevărat. Părea cea mai groaznică arsură solară pe care o suferise vreodată, ca şi cum pielea i s-ar fi crăpat. Hainele aveau să-i ia foc în curând, era convins de asta.

Repezi crucifixul spre fată.

– Freya Chester, ieşi la lumină şi întru slava Domnului nostru!

Şi Freya Chester deveni solidă în faţa sa, cu chipul îngust şi scofâlcit străbătut de dureri, cu salivă pe bărbie. Buzele i se mişcau, străduindu-se să formuleze cuvinte. Teroarea pulsa din ochii ei negri.

– Haide, Freya! răcni Horst triumfător. Ieşi la lumină, nu ai de ce te teme! Domnul te aşteaptă!

– Părinte…

Glasul ei era tragic de stins. Tuşi, scuipând stropi de salivă şi suc gastric.

– Părinte, ajută-mă…

– În Dumnezeu ne este credinţa, să ne mântuiască de cel rău! Căutăm dreptatea Ta, ştiind că n-o merităm! Bem sângele Tău şi mâncăm carnea Ta, ca să putem împărtăşi slava Ta! Nu suntem însă decât ţărâna din care ne-ai zămislit Tu, Doamne. Fereşte-ne de greşelile noastre, Doamne, fiindcă, neştiutori şi păcătoşi, nu ştim ce facem. Şi dă-ne nouă ocrotirea Ta sfântă!

Demonul posedant reveni pentru un ultim moment de luciditate supremă. Freya îl fulgeră pe Horst cu o privire atât de feroce, încât îi veşteji fermitatea prin simpla ei răutate.

– N-o să te uit, scrâşni ea printre buzele răsfrânte. N-o să te uit în toată eternitatea, popo!

Mâini nevăzute îi atinseră beregata, degete micuţe ca de prunc. Sângele înflori în zgârieturile lăsate de unghiile ascuţite în jurul mărului lui Adam. Horst ridică crucifixul, cutezător, ştiind că simbolul lui Hristos va triumfa.

Freya emise un ultim urlet de furie. Apoi spiritul demonic dispăru într-un val de aer arctic şi puturos, care-l trânti pe spate pe preot. Stive perfect ordonate de raţii alimentare se năruiră, aşternutul fu azvârlit de pe pat şi o sumedenie de obiecte micuţe zburară de pe servantă şi de pe masă. Se auzi un bubuit precum al unei porţi de castel care este închisă în faţa unei oşti invadatoare.

Freya, adevărata Freya, acoperită de ulceraţii şi cicatrice, în haine zdrenţuite şi cu trup numai piele şi os de înfometare, era întinsă pe pat, bolborosind din gura cu buze crăpate. Începu să plângă.

Horst se ridică, sprijinindu-se de marginea patului. Horcăi, inspiră adânc şi simţi cum tot corpul îl durea, pe dinăuntru şi pe dinafară, de parcă ar fi traversat înot un ocean.

Jay şi o mulţime de copii speriaţi năvăliră înăuntru, strigând într-un vacarm confuz.

– E-n regulă, le spuse el pipăindu-şi scrijeliturile de pe gât. Totu-i în regulă acum.

* * *

Când Jay se deşteptă în dimineaţa următoare, fu surprinsă să vadă cât de mult dormise. Aproape niciodată nu i se întâmpla asta, întrucât cele câteva minute de singurătate de la începutul dimineţilor se numărau printre cele mai preţioase ale zilei. Totuşi, zorii trebuiau să fi răsărit deja. O tentă palidă de lumină

alburie se strecura în sala principală a cabanei prin jaluzelele din trestie. Ceilalţi copii continuau să doarmă buştean. Ea îşi trase iute şortul, bocancii şi un tricou pentru adulţi pe care-l modificase, aducându-l la ceva apropiat de mărimea ei, apoi se strecură silenţios afară pe uşă. După treizeci de secunde, intră înapoi în goana mare, răcnind cât o ţinea gura numele părintelui Horst.

Hăt deasupra cabanei singuratice din savană, jeturile lungi şi perfect distincte lăsate de propulsiile de fuziune de la treisprezece nave stelare formau o mandala cosmică pe cerul negru de dinaintea zorilor.

24

Lewis Sinclair se născuse în anul 2059. Trăise în Messopia, unul dintre primele complexe industriale/ rezidenţiale/ de relaxare ce fuseseră construite pe coasta mediteraneană a Spaniei: un labirint matematic mohorât din beton, sticlă şi plastic care acoperea cinci kilometri pătraţi şi adăpostea nouăzeci de mii de oameni împotriva ferocei armade de furtuni care începuse să chinuiască Pământul. Fusese un experiment finanţat majoritar de Parlamentul Federal European, care la momentul respectiv era deja copleşit de problema malignă a săracilor, cauzată de cele optzeci şi cinci de milioane de şomeri ai continentului. Messopia însemnase un succes; industriile ei de inginerie la scară mijlocie aduceau doar câştiguri minime pentru investitori, dar complexul în sine fusese o anticipare a uriaşelor arcologii care în secolele următoare aveau să găzduiască, să protejeze şi să asigure locuri de muncă populaţiei periculos de numeroase a Pământului.

Calea lui Lewis prin viaţă nu însemnase decât necazuri; părinţii săi cu venituri mici făceau parte din noul oraş-microcosm numai graţie faptului că legea parlamentară cerea o populaţie echilibrată din punct de vedere social. Pentru Lewis nu existase o nişă reală într-o iniţiativă orientată atât de ferm spre etica slujbei/familiei/căminului clasei de mijloc. El chiulise de la şcoală şi se îndreptase către infracţiuni, droguri, violenţă. Un delincvent de manual, unul dintre miile care bântuiau prin coridoarele şi mall-urile arhitectural falite ale Messopiei.

Lucrurile ar fi putut sta altfel, dacă sistemul educaţional l-ar fi înhăţat suficient de devreme, dacă el ar fi avut tăria de a rezista presiunilor exercitate de egalii săi, dacă designerii tehnocraţi ai Messopiei ar fi fost mai puţin dispreţuitori faţă de ştiinţele sociale. Oportunităţile existau. Lewis trăise într-o epocă de progres tehnologic şi economic destul de intens şi n-o ştiuse niciodată realmente, cu atât mai puţin nu participase la ea. Primele transporturi de metale extrase din asteroizi începeau să suplimenteze rezervele planetare sărăcite; biotehnologia îşi dovedea finalmente promisiunile iniţiale; erau demonstrate exemple grosolane ale legăturii de afinitate; tot mai multe centrale de fuziune nepoluante erau puse în funcţiune, pe

măsură ce creşteau volumele de He_3 exploatat din atmosfera lui Jupiter. Însă nimic dintre toate acelea nu ajunsese la nivelul lui din societate. Murise în 2076, la vârsta de şaptesprezece ani; la un an după ce habitatul bitek Eden fusese germinat pe orbita lui Jupiter şi cu un an înainte ca aşezarea asteroidală New Kong să-şi înceapă proiectul de cercetare pentru propulsia stelară superluminică. Moartea îi fusese la fel de lipsită de chibzuinţă ca şi viaţa, un duel cu şişuri cu lame energetice în subsolul presărat cu bălţi de urină al unui antrepozit; ameţit de crack sintetic, la fel ca oponentul său. Duelul se purtase pentru o fată de treisprezece ani, căreia voiau să-i fie codoşi.

Lewis pierduse, lama energetică îi sfârtecase coastele şi-i retezase stomacul în două porţiuni inegale.

* * *

Şi Lewis Sinclair descoperise acelaşi lucru pe care-l descoperiseră toate fiinţele omeneşti în final. Moartea nu însemna sfârşitul existenţei. În secolele ce urmaseră, petrecuse ca o entitate astrală practic lipsită de puteri, suspendată într-un neant dimensional, percepându-i şi invidiindu-i pe muritori pentru bogata lor existenţă fizică, dorindu-şi ca totul să fi fost aşa simplu.

* * *

Dar acum Lewis Sinclair revenise. Purta din nou un corp şi plângea de fericirea acestei simple frumuseţi, în vreme ce picăturile de ploaie cădeau pe chipul său ridicat spre cer. N-avea să se mai întoarcă în privaţiunea care se întindea după viaţa fizică, niciodată! Şi deţinea puterea pentru a se asigura de asta; el şi toţi ceilalţi, acţionând laolaltă, erau cu adevărat violenţii cei mai duri din toate timpurile.

El însemna în prezent mai mult ca înainte, mai mult decât puterile pe care le ofereau carnea şi oasele. O parte din sufletul lui continua să fie tot acolo, în hăul teribil de pustiu; nu ieşise pe de-a întregul în viaţă, nu încă. Era prins aidoma unui fluture, incapabil să finalizeze transformarea din pupa legată de ţărână în efemerida liberă să zboare. Adesea simţea ca şi cum corpul pe care-l luase în posesie era un simplu mecanism senzorial biologic, capul unei cârtiţe ieşind din sol, alimentând sufletul lui flămând după sentimente prin intermediul unui cordon ombilical imaterial. Stranii vortexuri energistice se roteau în jurul fracturii dimensionale în care cele două continuumuri se amestecau,

deformând realitatea. Efectul bizar era utilizabil, se supunea voinţei sale. Putea să altereze structurile fizice, să sculpteze energia, ba chiar să forţeze deschiderea altor legături înapoi în universul extrinsec. Capacitatea de stăpânire a acestei puteri îi sporea treptat, însă fluctuaţiile şi rezonanţele ei sălbatice cauzau haos în maşinăriile cibernetice şi blocurile procesoare electronice din jur.

De aceea simţi cum noii lui muşchi se destind sub plasa de centuri de siguranţă a scaunului, pe când privea prin parbrizul îngust şi curbat al avionului spaţial către *Yaku* (operând actualmente sub o înmatriculare falsă) care se micşora printre stelele precis gravate. Sistemele avionului spaţial erau cu un ordin de magnitudine mai simple decât ale lui *Yaku,* iar defecţiunile critice erau extrem de improbabile. Zborul stelar era ceva neplăcut, foarte *tehnic.* Îl irita dependenţa lui de maşinării pe care însăşi prezenţa sa le submina. Cu niţel noroc n-ar mai fi trebuit să se aventureze niciodată în hăul interstelar. El şi cei cinci colegi care coborau acum spre suprafaţă ar fi fost îndeajuns pentru a cuceri planeta aceasta nebănuitoare, transformând-o într-un liman pentru alte suflete. Împreună, aveau s-o facă a lor.

– Declanşarea retrojeturilor în cinci secunde, anunţă Walter Harman.

– Bine, încuviinţă Lewis.

Se concentră intens şi căută printr-un cor de glasuri îndepărtate, utilizând grupul specific de celule din creierul corpului acela.

Suntem în coborâre, se adresă el insulei Pernik.

Vă aştept, răspunse personalitatea insulei.

Vocea afinităţii se auzi limpede şi puternic în mintea sa. Bitekul funcţiona aproape ireproşabil, în ciuda vâltorii energistice care clocotea în jurul celulelor lui. Era unul dintre motivele pentru care selectase tocmai această planetă.

Rachetele de manevre din partea posterioară a micului avion spaţial declanşară scurt, apăsându-l în scaun. Grila de aer condiţionat de deasupra capului său emitea un ţiuit puternic şi iritant, deoarece motorul ventilatorului se rotea necontrolat. Degetele lui îşi înteţiră strânsoarea pe braţele scaunului.

Walter Harman susţinea că fusese pilot de avioane spaţiale în anii 2280 şi că făcuse parte din Marina Kulu. Pentru că numai trei dintre ei mai fuseseră până atunci în spaţiul cosmic, dreptul său

de a pilota avionul spaţial fusese necontestat. Corpul pe care-l folosea aparţinea unui membru al echipajului *Yaku,* posedat la câteva minute după ce Lewis suise la bordul navei stelare. Era echipat cu nanonice neurale, care, spre deosebire de bitek, se dovedeau inutile în expunerea constantă la mediul energistic ostil generat de o posedare, astfel că Walter activase sistemul de control manual al avionului spaţial – un joystick ergonomic care se deplia din consola pilotului. O coloană de proiecţii prezenta grafica traiectoriei şi informaţii legate de sisteme, actualizând constant, în timp ce bărbatul murmura instrucţiuni către calculatorul de zbor.

Avionul spaţial viră, şi Lewis văzu masa planetei lunecând peste parbriz. Erau deasupra terminatorului şi intrau în penumbră.

Noaptea era întotdeauna timpul lor cel mai bun, întrucât îi punea pe oamenii muritori în dezavantaj, sporind astfel potenţa lor. Ceva asociat beznei le îmbrăţişa natura.

Avionul spaţial se legănă lin când atmosfera superioară începu să lovească scutul termic ventral. Walter îl înclină sub un unghi uşor şi rabată aripile cu câteva grade înainte, începând lunga planare aerofrânată în jos.

Se găseau încă în întuneric, când coborâră sub viteza sunetului. Lewis putea zări la orizont scânteierea unei emisfere de lumină.

– Vă apropiaţi pe semnalul radiofarului, îi informă personalitatea insulei pe canalul de microunde. Vă rog să asolizaţi pe platforma optsprezece.

Pe holoecranul consolei apăru o diagramă galben-purpurie cu vectorul de zbor.

– Recepţionat, Pernik, rosti Walter.

Un simulacru tridimensional al insulei se materializă în mintea lui Lewis, o imagine mult mai limpede şi mai precisă decât holografiile porno pe care le plasase în Messopia. În mod automat, ştiu care era platforma optsprezece. Un val de îndoială şi anxietate îi înflori în minte şi se strădui din răsputeri să-l împiedice să se infiltreze înapoi spre legătura de afinitate cu personalitatea insulei. Macheta consensuală edenistă era incredibil de realistă. Era îngrijorat că poate îşi asumaseră o sarcină mult mai dificilă decât s-ar fi putut aştepta în mod rezonabil.

Personalitatea insulei îi acceptase explicaţia potrivit căreia îşi reprezenta afacerea comercială de familie de pe Jospool. Nu toţi edeniştii utilizau şoimii-de-vid pentru transportul de mărfuri, pentru că pur şi simplu nu erau suficienţi.

Lewis studie simulacrul mental. Platforma optsprezece era apropiată de marginea insulei şi de pontoanele plutitoare, iar acolo aveau să existe maşinării. Avea să fie simplu.

Învelişul de muşchi al lui Pernik făcea ca discul de doi kilometri să pară o gaură neagră în oceanul vag fosforescent. Radianţă galben-pal sclipea din câteva ferestre ale turnurilor de cazare, iar reflectoare iluminau toate cheiurile. Era ora patru dimineaţa după timpul local şi majoritatea rezidenţilor dormeau.

Walter coborî avionul spaţial pe platforma optsprezece, cu doar un legănat uşor.

Bun sosit pe Pernik, rosti oficial personalitatea.

Mulţumesc, răspunse Lewis.

Eysk va sosi imediat. Familia lui conduce una dintre cele mai bune antreprize de pescuit ale noastre. El ar trebui să vă poată satisface cerinţele.

Excelent, spuse Lewis. **Mulţumesc încă o dată pentru primirea atât de promptă. Am petrecut săptămâni în nava aceea stelară adamistă; începuse să mă încerce claustrofobia.**

Înţeleg.

Lewis nu era sigur, dar credea că în tonul personalităţii exista o doză uşoară de mirare. Acum era însă prea târziu, ajunseseră pe planetă. Surescitarea i se revărsa în sânge. Rolul său în plan era de departe cel mai important.

Ecluza se deschise cu mişcări sacadate, cauzate de supratensiunile suferite de servomotoare. Lewis coborî scara de aluminiu.

Eysk traversa pista de polip, către platforma optsprezece. Banda de celule electrofosforescente care înconjura platforma proiecta o lumină austeră peste avionul spaţial. Lewis putea distinge foarte puţin din insula aflată mai departe; un turn de cazare forma un dreptunghi negru şi îngust pe cerul nopţii, iar zgomotul valurilor ce se spărgeau de margine răsuna din cealaltă parte a avionului spaţial.

– Ţine-l ocupat, îi porunci Lewis lui Walter în timp ce pilotul îl urmă pe scară.

– Nicio problemă, am pregătite o mie de întrebări idioate. Atlantis nu fusese descoperită când am trăit eu.

Lewis ajunse pe platforma de asolizare şi se încordă – acum era acum, momentul decisiv. În timpul zborului stelar îşi modificase considerabil trăsăturile faciale; jurnalistul bătrân de pe Lalonde îi făcuse o surpriză foarte neplăcută. Se aştepta ca edenistul care se apropia să alerteze insula.

Eysk se plecă scurt în semn de salut şi direcţionă spre Lewis o particularitate de identitate. Aşteptă politicos ca Lewis să-i returneze prezentarea.

Lewis nu avea aşa ceva. Nu ştiuse. Unica lui sursă de date despre obiceiurile edeniştilor îi depăşea cu mult controlul.

Adânc în centrul creierului său exista o prezenţă, sufletul care deţinuse corpul pe care-l poseda în prezent. Un prizonier încătuşat de gândurile lui.

Toţi posedanţii aveau câte un prizonier similar, vizualizat ca un homuncul minuscul închis într-o sferă de sticlă cefalică. Prizonierii implorau şi cerşeau să fie lăsaţi afară, să revină; voci iritante de fundal, zumzete de ţânţari infiltrate prin conştiinţă. Posedaţii îi puteau folosi şi tortura cu întrezăriri ale realităţii în schimbul informaţiilor, învăţând cum să se încadreze în societatea modernă, complet străină în care apăruseră.

Însă centrul minţii lui Lewis conţinea doar o beznă grea. Nu le spusese asta celorlalţi; toţi se lăudau cu felul în care-şi controlau captivii, aşa că procedase şi el la fel. Sufletul pe care-l uzurpase când venise în acest corp nici nu-l ruga, nici nu-l ameninţa. Lewis ştia că era acolo, putea simţi gândurile superficiale, reci şi dure, formidabile ca dârzenie. Aşteptând… Entitatea îl speria, el venise pentru a poseda corpul în acelaşi fel în care umblase pe coridoarele din Messopia, Regele Aroganţei – gândind că putea controla situaţia. Acum primele fisuri de insecuritate în încrederea lui supra-amplificată se multiplicau. Personalitatea sufletului uzurpat era mult mai puternică decât el; Lewis n-ar fi putut rezista niciodată la o asemenea izolare înspăimântătoare, nu numai pentru că ar fi fost dincolo de senzaţii, ci ştiind că senzaţiile erau posibile. Ce fel de persoană ar fi putut?

Te simţi bine? întrebă Eysk îndatoritor.

Scuză-mă. S-ar putea să fie de la ceva ce am mâncat. Iar coborârea de pe orbită a fost de tot căcatul.

Sprâncenele lui Eysk se ridicară.

Cu adevărat?

Da, îmi venea să borăsc. Îmi revin imediat.

Sper din toată inima.

– Acesta este Walter Harman, rosti Lewis cu glas tare, ştiind că era jalnic în tot ce făcea şi spunea. El susţine că-i pilot. După zborul ăsta cred c-o să-i cer căpitanului să-i inspecteze licenţa.

Râse de gluma sa.

Walter surâse larg şi întinse mâna.

– Mă bucur să te cunosc. I-o planetă dată dracu'. N-am mai fost niciodată aici.

Eysk rămăsese cu gura căscată.

– Entuziasmul tău este extrem de răsplătitor. Sper să-ţi facă plăcere şederea.

– Mersi. Auzi, acu' vreun an am gustat nişte coadă de golla, mai aveţi ceva pe-aici?

Mă duc să fac niţică mişcare, să iau aer, spuse Lewis. În adâncul memoriilor sale existau o mie de mahmureli; strânse laolaltă senzaţia spectrală de greaţă şi migrenă, după care o emise în banda de afinitate. **Ar trebui să-mi limpezească mintea.**

Eysk se crispă înaintea potopului emetic.

Da.

– Aş dori să mai încerc câteva, poate chiar să-mi fac un stoc personal, continuă Walter. Moş Lewis îţi poate spune în ce hal sunt raţiile de la bord.

– Da, rosti Eysk. Cred că avem câte ceva.

Privirea continua să-i urmărească spinarea lui Lewis.

– Grozav, chiar c-ar fi grozav!

Lewis păşi peste banda de jumătate de metru de celule electrofosforescente din jurul platformei şi porni către marginea insulei. În faţă se zărea un ponton plutitor, care avea pe o latură o macara de douăzeci de metri pentru ridicarea ambarcaţiunilor mici de pe apă.

Îmi pare rău, se adresă Lewis personalităţii insulei. **Niciodată un zbor n-a mai avut efectul ăsta asupra mea.**

Ai nevoie de un pachet nanonic medical?

Să mai aşteptăm un minut. Dintotdeauna briza mării a fost leacul cel mai bun pentru durerea de cap.

Cum doreşti.

Lewis îl auzea pe Walter pălăvrăgind prosteşte în urma lui.

Ajunse la balustrada de metal care asigura marginea şi se opri lângă macara. Era o coloană subţiratică având un braţ, din traverse de carbon monolegate, uşoară şi puternică. În acelaşi timp destul de grea pentru intenţia sa. Închise ochii şi-şi focaliză atenţia asupra structurii, percepându-i textura, granulaţia grosolană a cristalelor de carbon ţinute laolaltă prin fire dure din molecule de legătură. Atomii străluceau stacojiu şi galben, electronii licăreau pe orbite strânse şi rapide.

Pulsuri energetice maligne goniră în sus şi în jos pe traverse, scânteind între molecule. Lewis îi simţea pe ceilalţi din cabina avionului spaţial împrumutându-i puterea lor, concentrându-se asupra unui punct aflat imediat sub pivotul braţului. Reţeaua cristalină a carbonului începu să se rupă. Suliţe de focul Sf. Elmo pâlpâiră în jurul pivotului.

Un pârâit sinistru se revărsă peste marginea insulei. Eysk privi în jur derutat, orbit de lumina puternică a celor optsprezece reflectatoare ale platformei.

Lewis, pleacă, te rog, de acolo, rosti personalitatea insulei. **Pe macara are loc o descărcare statică neidentificată. Îi slăbeşte structura.**

Unde?

Se prefăcu dezorientat şi se uită în jur, în sus.

Lewis, *pleacă.*

Comanda aproape că-i puse picioarele în mişcare. I se împotrivi cu rafale de mistificare, apoi simţi panică. Îşi aminti cum coborâse lama energetică, sângele şi aşchiile de os care îi ţâşniseră din rană. Nu i se întâmplase lui, era un holo horror pe care-l urmărea pe ecran. Rezervat… îndepărtat…

Lewis!

Carbonul se rupse cu un trosnet brusc. Braţul macaralei tresări, după care începu să cadă, descriind o curbă în ralantiul acela ireal pe care-l mai văzuse o dată, înainte. Iar acum nu mai trebuia să joace teatru. Groaza îl ţintui locului. Un zbieret începu să i se ridice de pe buze…

* * *

… Greşeală. Cea mai mare şi ultima ta greşeală, Lewis. Când acest corp moare, sufletul meu va fi liber. Şi atunci mă pot întoarce pentru a-i poseda pe cei vii. Iar când se va întâmpla asta, voi avea aceeaşi putere ca tine. După aceea ne vom întâlni ca egali, ţi-o promit…

* * *

… când muchia braţului îi izbi trunchiul. Nu simţi nicio durere, şocul avu grijă în privinţa asta. Lewis fu conştient de braţul macaralei care-şi termină treaba, strivindu-l de polip. Corpul fu distrus.

Capul îi izbi solul cu pocnet sălbatic şi rămase amuţit privind stelele. Începură să pălească.

Transfer, ordonă Pernik.

Comanda mentală era încărcată de milă şi părere de rău.

Ochii lui se închiseră.

Pernik aştepta. Lewis văzu insula printr-un tunel lung şi întunecat, un vast construct bitek care strălucea cu aura blândă de smarald a vieţii. Forme spectrale colorate lunecau pe sub suprafaţa-i translucidă, zeci de mii de personalităţi, simultan separate şi laolaltă: multiplicitatea. Se simţi plutind spre ea în lungul legăturii de afinitate, cu centrul său energistic abandonând trupul zdrobit pentru a se infiltra în colos. În urma lui sufletul întunecat se înălţă lin, ca un rechin căutând prada rănită pentru a remoşteni corpul muribund. Gândurile strâns învolburate ale lui Lewis se înfiorară de spaimă când ajunse la imensul strat neural al insulei. Străbătu suprafaţa şi difuză în reţea, înconjurat instantaneu de un vălmăşag de imagini şi sunete. Multiplicitatea murmura în sine, subrutine autonome care emiteau pulsaţii de informaţii strict funcţionale.

Panica şi dezorientarea îi fură observate imediat. Tentacule eterice de alinare se întinseră pentru a-l linişti.

Nu te teme, Lewis. Acum te afli în siguranţă…

Ce *eşti* tu?

Multiplicitatea reculă de la el un reflux de gânduri care se retrăgea rapid, lăsându-l neajutorat, în splendoarea solitudinii. Rutine autonome de urgenţă pentru izolare se activară şi ridicară blocade de axoni în jurul roiului de celule neurale în care se găsea.

Lewis râse spre ele. Gândurile lui erau deja împrăştiate prin mai multe celule decât conţinuse corpul pe care-l abandonase. Fluxul energistic rezultat dintr-o asemenea posesie era uriaş. El se gândi la foc şi începu să se extindă, arzând prin protecţia simplistă a multiplicităţii, insinuându-se prin stratul neural ca un talaz de lavă pârjolitoare, nimicind totul în cale. Celulă după celulă căzu sub dominaţia sa. Multiplicitatea ţipă şi se strădui să-i

reziste. Nimic nu-i putea rezista. Era mai mare decât ei, mai mare decât planetele. Omnipotent. Ţipetele începură să se stingă, când le cuprinse, îndepărtându-se ca şi cum ar fi căzut printr-un puţ care străpungea planeta până în centru. Strivindu-se. Comprimându-şi laolaltă gândurile agitate de panică. Polipul însuşi fu următorul, contaminat de benzi de energie ce supurau din fractura transdimensională. Fu apoi rândul organelor, chiar şi al cablurilor de diferenţă de potenţial termic care se legănau mult în adâncuri. El posedă toate celulele vii ale lui Pernik. În miezul minţii sale triumfătoare, multiplicitatea amuţise, înăbuşită.

Aşteptă o secundă, savurând ameţeala de nirvana a controlului absolut. După aceea începu teroarea.

* * *

Eysk pornise în goană spre margine, imediat ce macaraua trosnise şi pârâise. Pernik îi arăta căderea braţului macaralei. Ştia că era prea târziu, că nu mai putea face absolut nimic pentru a-l salva pe edenistul cu obiceiuri bizare de pe Jospool. Braţul îşi iuţi căderea şi-l izbi pe Lewis care părea paralizat. Eysk închise ochii, îngrozit de împroşcăturile de sânge şi bucăţi de ţesut.

Calmează-te, spuse personalitatea. **Capul i-a supravieţuit impactului. Am gândurile lui.**

Slavă binelui! Oare din ce cauză s-a prăbuşit macaraua? Până acum n-am mai văzut genul acesta de fulgere pe Atlantis.

Ea… eu…

Pernik?

Tânguirea mentală care sosi prin legătura de afinitate părea capabilă să explodeze craniul lui Eysk. Căzu în genunchi, cu palmele lipite de tâmple, cu vederea anulată de o lumină roşie, orbitoare. Gheare de oţel săpau din legătura de afinitate, rupând prin membranele delicate din interiorul creierului său, argint sclipitor mânjit cu sânge şi fluid cranian vâscos.

– Sărmanul Eysk, îi vorbi direct în minte un cor îndepărtat – foarte diferit de afinitate, foarte insidios. Lasă-ne să te ajutăm.

Promisiunea îndepărtării durerii zumzăia de jur împrejur în văzduh.

Deşi anesteziat şi învineţit, el recunoscu calul troian din oferta blândă. Clipi, alungându-şi lacrimile din ochi, şi-şi închise mintea

înaintea afinităţii. Şi rămase brusc singur, neavând nici măcar un ecou al camaraderiei emoţionale pe care o împărtăşise toată viaţa. Mirajul grotesc al ghearei dispăru. Eysk lăsă să-i scape din piept o respiraţie fierbinte de uşurare. Polipul de sub palmele lui tremurătoare strălucea roz-bolnăvicios – asta era perfect real.

– Ce...

Picioare hirsute terminate prin copite apărură în raza lui vizuală. Icni şi ridică ochii. Creatura umanoidă cu cap de lup cu piele neagră urlă victorios şi se aplecă spre el.

* * *

Laton deschise ochii. Corpul lui zdrobit şi aflat pe moarte era scăldat în durere. Nu era relevantă, aşa că o ignoră. În scurt timp lipsa de oxigen urma să-i afecteze gândirea. Şocul fizic îngreuna deja considerabil concentrarea. Încărcă rapid o secvenţă de rutine limitatoare localizate în celulele neurale îngropate sub polipul de care-l ţintuise braţul răsucit al macaralei. Fuseseră concepute pentru campania lui Jantrit şi sofisticarea lor depăşea cu ordine de magnitudine obişnuitele comenzi de diversiune pe care tinerii edenişti le utilizau pentru a evita supravegherea părinţilor. În primul rând reglă imaginea pe care celulele senzitive din jur o furnizau stratului neural, încremenind reprezentarea corpului său.

În clipa aceea inima îi bătu pentru ultima dată. Percepu tentativele disperate ale multiplicităţii de a respinge subsumarea insulei. Laton miza totul pe derbedeul primitiv care folosea forţa brută pentru a prelua controlul. Într-adevăr, curenţii mentali incredibil de puternici, dar grosolani ai lui Lewis curseră prin stratul neural de dedesubt, înlăturând orice alte rutine din faţa lui; deşi nici chiar puterea sa amplificată nu izbuti să dezrădăcineze rutinele subversive ale lui Laton. Erau mai degrabă simbiote decât parazite, acţionând în interiorul personalităţii controlatoare, nu împotriva ei. Un edenist neuropatolog de bitek cu mare experienţă abia dacă şi-ar fi dat seama că ele existau acolo.

Buzele lui Laton tresăriră dispreţuitor pentru ultima dată. Goli o porţiune de stocare din celulele neurale şi-şi transferă personalitatea acolo. Actul lui final, înainte ca memoria şi conştiinţa să se afunde sub polip, fu declanşarea virusului proteanic care-i infecta toate celulele din corp.

* * *

Mosul visa. Era în pat cu Clio, în apartamentul lui din turnul de cazare. Mosul se trezi. O privi cu drag pe fata adormită; abia trecuse de douăzeci de ani, avea păr negru lung şi chip drăguţ. Cearşaful îi lunecase de pe umeri, dezvăluind un sân rotund şi obraznic. Se aplecă să-i sărute sfârcul. Ea se foi şi surâse visător, când limba bărbatului descrise cu delicateţe un cerc. O supraabundenţă caldă de imagini uşor erotice se revărsă spumegând din mintea ei.

Mosul surâse înfiorat de anticipaţie şi se trezi. Se încruntă derutat spre fata care dormea lângă el. Dormitorul era iluminat de o strălucire roz, lipsită de o sursă unică. Transforma pielea mătăsoasă a lui Clio în burgund închis. Bărbatul scutură din cap, pentru a-şi alunga somnul. Făcuseră dragoste ore la rând, aşa că avusese dreptul la niţică letargie după aceea. Clio îi răspunse cu entuziasm sărutărilor şi aruncă cearşaful în lături, pentru ca Mosul să se poată desfăta cu imaginea corpului ei. Pielea fetei se întări şi se cută sub atingerea lui. Când ridică ochii alarmat, ea se transformase într-o băbătie cu păr alb care rânjea larg.

Lumina roz deveni stacojiu-aprins, ca şi cum încăperea ar fi sângerat. Mosul văzu pereţii din polip palpitând. În depărtare bubuiau bătăile unei inimi gigantice.

Mosul se trezi. Odaia era iluminată de o strălucire roz, lipsită de o sursă unică. El transpira, era intolerabil de cald.

Pernik, am un coşmar… cred. Acum sunt treaz?

Da, Mosul.

Slavă binelui. De ce-i atât de cald?

Da, ai un coşmar. Coşmarul meu.

Pernik!

Mosul se trezi, tresărind din pat. Pereţii dormitorului străluceau roşu; nu mai erau polip dur şi sigur, ci o carne sângerie, acoperită cu un filigran de vene purpuriu-închis. Vibrau aidoma piftiei. Bătăile de inimă răsunară iarăşi, mai puternic decât anterior. Un iz acru impurifica aerul.

Pernik! Ajutor!

Nu, Mosul.

Ce faci?

Clio se întoarse pe o parte şi râse la el. Ochii îi erau globuri mate, galben-icteric.

– Venim după tine, Mosul, după tine şi tot neamul tău! Nemernici aroganţi şi-nfumuraţi care sunteţi!

Îl lovi cu cotul în vintre. Mosul ţipă înaintea durerii ascuţite şi se rostogoli de pe salteaua de burete. Vomă galbenă şi acrişoară i se prelinse din gură, când se zbătu pe podeaua lunecoasă.

Mosul se trezi. Acum de-a adevăratelea, în privinţa asta era sigur. Totul era periculos de clar pentru ochii săi. Zăcea pe podea, încurcat în aşternuturi. Dormitorul strălucea roşu, iar pereţii duhneau a carne stricată.

Clio era prinsă în propriul ei coşmar în buclă; zgâria patul cu degetele şi privea tavanul cu ochi goi. Din gâtlej îi răsunau ţipete neformate, de parcă s-ar fi sufocat. Mosul dădu să se ridice, dar tălpile îi lunecară pe podeaua băloasă şi tremurătoare. Direcţionă o comandă către membrana musculară a uşii. Prea târziu văzu cum forma acesteia se schimbă din oval vertical în tăietură orizontală. O gură gigantică. Se deschise, oferindu-i o imagine fugară de dinţi murdari care aveau mărimea tălpilor sale, după care o vomă groasă şi galbenă se revărsă în dormitor. Torentul de lichid puturos şi dezgustător îl lovi în plin, ridicându-l şi izbindu-l de peretele îndepărtat. Nu cuteză să strige, pentru că i-ar fi intrat în gură. Flutură disperat din braţe, dar era ca şi cum ar fi înotat prin melasă. Cascada părea interminabilă, se ridicase deja deasupra genunchilor săi. Clio se zbătea lângă perete la doi metri mai departe, cu corpul rotindu-se în curentul violent. Nu putea să ajungă la ea. Căldura vomei era îndeajuns de mare pentru a-i moleşi muşchii, iar acizii gastrici pe care-i conţinea îi atacau pielea. I se ridicase până la piept. Se căzni disperat să-şi păstreze poziţia verticală. Clio dispăruse sub suprafaţă, fără ca măcar să se fi trezit din propriul ei coşmar. Şi lichidul nu se mai oprea.

* * *

Din câte îşi dădea seama Lewis Sinclair, cadavrul lui Laton zăcea nemişcat sub braţul boţit al macaralei. Nu se sinchisi totuşi să verifice. Insula Pernik era mare, mult mai mare decât şi-o imaginase el, şi greu de înţeles pentru cineva cu educaţia lui. Fiecare secundă ţipa, solicitându-i atenţia, în vreme ce el expedia fantezii de fobii prin legăturile de afinitate cu rezidenţii care dormeau, invadându-le visele, deschizându-le larg minţile prin intermediul temerilor demente, pentru ca şi mai multe suflete să poată pătrunde şi să-şi înceapă domnia posesiei. Ignoră detaliile rutiniere ale bitekului – funcţiile organelor autonome şi rutinele de monitorizare pe care le folosea bătrâna

multiplicitate pentru a legifera funcţiile membranei musculare. Nu-l interesa decât eliminarea edeniştilor rămaşi; sarcinii acelea îi dedică toată atenţia sa.

Celulele insulei străluceau roz stins în urma arogării energistice, până şi învelişul lăţos de muşchi sclipea ca îmbibat cu luminiscenţă de licurici. Pernik pâlpâia aidoma unui rubin fabulos de mare în bezna funerară a nopţii fără lună de pe Atlantis, expediind degete radiante care coborau prin apă şi atrăgeau peştii curioşi. Un observator care ar fi zburat pe deasupra ar fi observat licăriri de lumină albastră ce pulsau aleatoriu prin ferestrele turnului de cazare, de parcă prin interior ar fi fost azvârlite fulgere rătăcitoare.

Zbierete prelungi şi înfricoşătoare reverberară în jurul parcului, ieşind din arcade de la baza turnurilor. Până ajunseră la marginea insulei se contopiseră într-un madrigal aproape muzical, cu modificările de tonalitate în concordanţă cu plescăiturile legănate şi ascuţite ale valurilor care se spărgeau de polip.

Cimpicasnici fugeau de colo-colo, urlând frenetic unul la altul. Rutinele lor de control fuseseră complet şterse de purjarea nemiloasă aplicată de Lewis multiplicităţii şi tuturor subsidiarelor sale, iar acum ieşeau la suprafaţă trăsăturile tribale simiene de mult suprimate. Încăierări violente şi rapide izbucniră între ei, când se refugiară instinctiv în desişurile din parc.

Celelalte creaturi servitori subraţionali, toate cele optsprezece specii distincte necesare pentru completarea organelor statice ale insulei, fie că îngheţară nemişcate, fie că repetară mereu şi mereu ultima sarcină primită.

Neobservat în mijlocul haosului şi ororii, cadavrul lui Laton se dizolva lent în supă protoplasmică.

Examinând ruina lui Jantrit, biotehnicienii edenişti denumiseră „virus proteanic” procesul utilizat de Laton pentru a modifica stratul neural al habitatului. Realitatea era mult mai complexă. Un cercetător propusese denumirea „molecule organice programabile pentru afinitate”.

Extrem de tulburat de tehnologia respectivă şi de implicaţiile ei, Consensul Jupiterian făcuse publice puţine alte informaţii. Cercetările continuaseră – un proiect secret de înaltă prioritate, concentrat asupra conceperii de metode care să avertizeze habitatele existente de arma subnanonică utilizată împotriva lor

şi de mijloace de imunizare a viitoarelor habitate (şi oameni). Progresul înregistrat în cei patruzeci de ani scurşi de atunci fusese lent, totuşi satisfăcător.

Desigur, fără ca edeniştii s-o fi ştiut, în tot acel timp Laton îşi rafinase procesul pe Lalonde, şi cu succes considerabil.

În starea sa pasivă, virusul proteanic actualizat se travestea ca părţi inerte din interiorul celulelor corpului – indiferent care le-ar fi fost natura, de la ficat la globule sanguine, şi de la muşchi la păr. Când fură activate de ultima lui comandă prin afinitate, toate părţile respective eliberară plasmide (mici macromolecule de ADN sintetizate artificial) şi un număr considerabil de factori de transcripţie, proteine capabile să activeze şi dezactiveze genele. După ce plasmidele fură inserate în ADN-ul celulei, începu mitoza, care sili celulele să se reproducă prin divizare. Factorii de transcripţie dezactivară complet ADN-ul uman şi o serie de plasmide noi, lăsându-le să fie purtate pasiv, şi fu activat un singur tip de plasmide, pentru a desemna funcţia noii celule. Era o mutaţie drastică. Sute de mii dintre celulele lui Laton erau deja pe moarte şi alte multe milioane fură ucise de mitoza indusă, dar mai bine de jumătate fisionară cu succes, transformându-se în gameţi diploizi specializaţi.

Aceştia se revărsară din braţele, picioarele şi gulerul combinezonului său într-un şlam magenta, îndepărtându-se de pâlcurile încăpăţânate de celule moarte care păstrau structura originală – sâmburi de organe informe, coaste subţiri, un nod de vene dendritice cu aspect de cauciuc. Se extinseră peste polip şi începură să se infiltreze în suprafaţă, strecurându-se prin fisuri microscopice din textura granulată, coborând către stratul neural aflat la patru metri mai jos. Capilarele nutritive şi canalele de axoni ale lui Pernik le iuţiră înaintarea.

După patru ore, când zorile se revărsară peste insula condamnată, majoritatea gameţilor ajunseseră la stratul neural. Etapa a doua a virusului proteanic era diferită. Un gamet străpungea membrana unei celule neurale şi elibera plasmida specifică misiunii pe care o selectase Laton (avea patru sute dintre care să aleagă). Plasmida era însoţită de un factor de transcripţie care avea s-o activeze.

Mitoza producea o celulă neuronală asemănătoare cu originalul pe care-l substituia. Odată început, ciclul de reproducere era de neoprit; celule noi le înlocuiau pe cele vechi

cu o viteză tot mai mare. O reacţie în lanţ de modificări subtile începu să se propage de la marginea insulei. Continuă timp considerabil.

* * *

Amiralul Kolhammer apreciase aproape corect când speculase că Time Universe o va lua înaintea edeniştilor în informarea Confederaţiei despre Laton. Câteva zeci de sisteme stelare auziră prima dată vestea de la compania de ştiri. Guvernele fură puse în situaţia stânjenitoare de a şti mai puţine decât Time Universe, până la sosirea şoimilor-de-vid cu flekuri diplomatice de la amiralul Aleksandrovici şi Preşedintele Adunării Confederaţiei, care clarificară situaţia.

În mod destul de firesc, percepţia publicului era focalizată exclusiv asupra lui Laton; ameninţarea trecutului se înălţa ca pasărea fenix a diavolului. Oamenii doreau să ştie ce se întreprinsese pentru a-l urmări şi extermina. Se manifestau destul de vehement în privinţa aceasta.

Preşedinţi, regi şi dictatori deopotrivă trebuiră să difuzeze comunicate prin care să-şi asigure cetăţenii neliniştiţi că fuseseră mobilizate toate resursele în vederea localizării sale.

Considerabil mai puţină atenţie fu acordată aparentei sechestrări de personalitate a populaţiei de pe Lalonde. Graeme Nicholson nu accentuase prea mult asupra efectului respectiv, menţinându-l la nivelul zvonurilor. Abia mult mai târziu editorii ştiinţifici ai companiei de ştiri începură să se întrebe despre eficienţa economică a sechestrării unei întregi colonii planetare primitive şi să se întrebe ce se petrecuse de fapt în comitatele Quallheim. Prezenţa lui Laton îi orbise la fel de mult ca pe toţi ceilalţi. El se afla pe Lalonde, prin urmare revoltele de pe Lalonde fuseseră instigate de el. QED!

În secret, guvernele erau foarte îngrijorate de posibilitatea unui virus energetic nedetectabil care-i putea ataca pe oameni fără niciun avertisment. Scurtul raport preliminar al doctorului Gilmore despre Jacqueline Couteur nu fusese pus la dispoziţia publicului general.

Fură activaţi ofiţerii în rezervă ai Marinei, navele de război fură trecute în alertă de luptă şi aduse la statutul integral de pregătire de zbor. Laton le oferi guvernelor pretextul implementării unor proceduri de triere riguroase pentru navele stelare aflate în vizită. Ofiţerii serviciilor Vamă şi Imigrări fură

instruiţi să fie deosebit de vigilenţi în privinţa oricăror nanonice de bruiaj electronic.

Gradul de cooperare dintre grupările naţionale ale sistemelor stelare fu aproape fără precedent, pentru a asigura ajungerea avertismentului la toate nivelurile şi tratarea sa cu seriozitate. La nici douăzeci şi patru de ore de la sosirea unui şoim-de-vid curier cu flekul respectiv, până şi cea măruntă şi mai îndepărtată colonie asteroidală fu informată şi solicitată să ia măsuri de precauţie.

La cinci zile după ce amiralul Lalwani trimisese şoimii-de-vid, întreaga Confederaţie fusese anunţată, cu doar câteva excepţii notabile. Cele mai importante dintre acestea erau navele stelare aflate în tranzit.

* * *

Oenone gonea cu trei *g* spre Atlantis. În cala de marfă inferioară mai rămăseseră doar şaizeci de lădiţe cu Lacrimile Norfolk. De când plecase de pe Norfolk, Syrinx zburase la Auckland, o călătorie de patru sute de ani-lumină. Preţul Lacrimilor Norfolk creştea direct proporţional cu distanţa faţă de Norfolk, iar Auckland era una dintre cele mai bogate planete din sectorul respectiv al Confederaţiei. Vânduse şaizeci la sută din marfă unui retailist planetar şi alte treizeci la sută unei companii comerciale de familie dintr-un habitat edenist al sistemului. Era primul transport de Lacrimile Norfolk pe care sistemul Auckland îl văzuse în ultimele cincisprezece luni, şi preţul pe care-l obţinuse fusese cu adevărat fenomenal. Achitase deja împrumutul la Banca Joviană şi se alesese cu un profit respectabil. Acum Syrinx se întorcea să-şi onoreze înţelegerea cu familia Eysk.

Privi planeta prin blisterele senzoriale ale lui *Oenone,* când coborâră pe orbită ecuatorială. Nuanţe de albastru rece şi alb perfect distinct se contopeau în configuraţii aleatorii. Amintiri se derulau dedesubtul gândurilor ei de la suprafaţă, stârnite de vederea oceanului infinit. Chipul zâmbitor al lui Mosul…

N-o să stăm mult aici, nu-i aşa? întrebă tânguitor *Oenone.*

De ce? îl tachină ea. **Nu-ţi place să flecăreşti cu insulele? Sunt o schimbare faţă de habitate.**

Ştii bine de ce.

Ai stat peste o săptămână pe orbita Norfolk.

Au fost mulţi şoimi-de-vid cu care să vorbesc. Aici sunt numai cincisprezece.

Nu-ţi face griji. Nu vom sta mult. Doar cât să descărcăm Lacrimile Norfolk şi să-l văd pe Mosul.

Îmi place de el.

Mulţumesc pentru votul de încredere. Cât timp suntem aici, ce-ar fi să-ntrebi insulele dacă nu are cineva mărfuri de transportat în exteriorul sistemului?

O să-ncep imediat.

Mai întâi însă poţi să-mi dai o legătură cu Mosul, te rog?

Pe Pernik este miezul nopţii. Personalitatea spune că Mosul nu este accesibil momentan.

Vai, vai… Mă întreb cum o cheamă pe fată.

Syrinx?

Da.

Pernik nu-i bine.

Ce vrei să spui?

Personalitatea este diferită, schimbată. În gândurile ei nu există veselie.

Syrinx deschise ochii şi privi pereţii profilaţi ai cabinei ei. Flecuşteţele familiare pe care le adunase din voiajuri erau înşiruite în nişele închise cu uşi de sticlă. Ochii ei găsiră fragmentul de cincisprezece centimetri din os de balenă în care fusese sculptat un eschimos ghemuit pe care-l primise de la Mosul. Neliniştea lui *Oenone* era totuşi prea tulburătoare pentru ca statueta grosolană să aibă efectul obişnuit, de a declanşa amintiri calde, intrinseci pentru amândoi.

Poate c-a fost vreun accident cu o barcă de pescuit, sugeră ea.

Atunci durerea ar trebui împărtăşită, aşa cum se cuvine.

Da.

Pernik se ascunde după o faţadă de corectitudine.

Eysk este disponibil?

O clipă…

Syrinx simţi mintea şoimului-de-vid extinzându-se, apoi Eysk îşi contopi gândurile cu ale ei. Rămăsese acelaşi bătrân cu inimă caldă, cu stratul mai profund de duritate care făcea din el un afacerist atât de abil.

Syrinx! exclamă el fericit. **Tocmai ne-ntrebam unde te-ai dus?**

Credeai că v-am tras ţeapă?

Eu? Proiectă o oroare simulată. **Câtuşi de puţin! Mandatul de arestare pe care-l întocmisem a fost o simplă precauţie.**

Ea izbucni imediat în râs.

Ţi-am adus lăzile de Lacrimile Norfolk.

Câte?

Şaizeci.

Ah, bun, familia mea le va termina înainte de sfârşitul săptămânii. Cobori în noaptea asta?

Da, dacă nu-i prea târziu.

Câtuşi de puţin. Pân-ajungi o să pregătesc nişte servitori să-ţi descarce avioneta.

Bine. Totu-i în regulă pe insulă?

Urmă o secundă de şovăială, un gând fulgerător de neînţelegere derutată.

Da. Mulţumesc de întrebare.

Mosul este acolo?

Voi tinerii nu vă gândiţi decât la sex.

Învăţăm de la voi. Este acolo?

Da. Nu cred însă că Clio va saluta o întrerupere chiar în clipa asta.

Este foarte drăguţă?

Da. Generă imaginea chipului surâzător al unei fete, pe jumătate ascuns de păr negru, lung. **Este şi inteligentă. Sunt pe cale să-şi oficializeze relaţia.**

Sunt fericită pentru el, pentru ei amândoi.

Mulţumesc. Nu-i spune lui Mosul că ţi-am zis asta, dar ea va fi o adăugare splendidă la familie.

Mă bucur. Ne vedem în două ore.

Abia aştept. Şi nu uita: Mosul a învăţat tot ce ştie de la mine.

De parc-aş putea să uit cumva.

Apoi Syrinx întrerupse contactul.

Deci? întrebă *Oenone.*

Nu ştiu. N-aş putea pune degetul pe nimic precis, totuşi mi s-a părut în mod clar nenatural.

Să întreb celelalte insule?

Ferească sfântul! După ce voi ajunge jos, voi afla ce-i tulbură. Mosul îmi va spune, măcar atât îmi datorează.

* * *

Conectată la senzorii avionetei, Syrinx nu putea fi sigură, dar Pernik îi părea cumva îmbătrânită. Sigur că da, era o noapte foarte întunecată, totuşi turnurile aveau un aspect ponosit, aproape ruinat. Îi aminteau de Empire State Building de pe Pământ, acum conservată cu grijă în propriul său dom în centrul arcologiei New York. Perfectă din punct de vedere structural, dar incapabilă să-şi lepede povara sură a secolelor.

„N-ai decât treizeci şi doi de ani şi vezi totul în termeni atât de cinici”, îşi spuse ea obosită. Păcat însă că Mosul formase o relaţie permanentă. Ar fi fost un tată bun.

Plescăi din limbă, admonestându-se. Totuşi mama ei născuse doi copii până la treizeci de ani.

Există Ruben, sugeră *Oenone.*

N-ar fi cinstit pentru el, nici măcar să-l întreb. S-ar simţi obligat să spună „da”.

Mi-ar plăcea să ai un copil. Te simţi incompletă. Te frământă. Nu-mi place asta.

***Nu* mă simt incompletă!**

N-ai pregătit până acum nici măcar un zigot pentru copiii mei. Ar trebui să te gândeşti la toate astea.

Pe tot binele! Începi să semeni cu mama.

Nu ştiu cum să mint.

Prostii!

Nu pe tine. Şi tu ai fost cea care se gândea la Mosul în lumina respectivă.

Da. Syrinx încetă să mai încerce să argumenteze, era prostesc. **Ce m-aş face fără tine?**

Oenone îi învălui gândurile cu o îmbrăţişare iubitoare şi pentru o clipă Syrinx îşi închipui că negreşit câmpul ionic al avionetei se infiltrase în cabină, umplând-o cu o ceaţă aurie.

Asolizară pe una dintre platformele din secţiunea comercială. Banda de celule electrofosforescente din jurul grilei metalice strălucea cu o radianţă roz-viu. Puţine dintre ferestrele turnului de cazare erau luminate.

S-a părea că jelesc, îi spuse Syrinx lui Oxley în modul de angajare-singular pe când cobora scara de aluminiu.

Veniseră doar ei doi, pentru ca avioneta micuţă să poată transporta mai multă marfă, dar tot trebuia să facă trei drumuri pentru a aduce toate cele şaizeci de lăzi.

Da. Bărbatul privi în jur şi se încruntă. **Nici în doc nu par să fie multe bărci.**

Eysk şi Mosul ieşiră din umbrele dindărătul benzii.

Syrinx uită de toate când Mosul emise o rafală de salutări încântate, amestecate cu subliminale erotice zburdalnice.

Ea îl îmbrăţişă şi se bucură de o sărutare prelungă.

Mi-ar face plăcere s-o cunosc, îi spuse. **Este tare norocoasă.**

O s-o cunoşti.

Rămaseră pe platformă, pălăvrăgind vrute şi nevrute, în timp ce cimpicasnicii cu piele ca de şopârlă descărcară primul lot de lăzi sub supravegherea atentă a lui Oxley şi le stivuiră pe un cărucior controlat de procesor. După ce toate cele optsprezece lăzi fură aranjate, vehiculul porni către unul dintre domurile joase ale antrepozitelor care înconjurau parcul.

Vrei să cobor şi restul în seara asta? întrebă Oxley.

Te rog, zise Eysk. **Am organizat deja vânzările cu celelalte familii.**

Pilotul încuviinţă, îi făcu cu ochiul lui Syrinx, care rămăsese cu braţul lui Mosul în jurul umerilor ei, şi reveni în avioneta. Se aşeză în scaunul de comandă şi-şi conectă mintea la matricea de procesoare controloare.

Ceva afecta generarea câmpului magnetic coerent. Avu nevoie de mult timp pentru a se forma, şi bărbatul trebui să activeze programe compensatoare. Până izbuti în cele din urmă să se ridice de pe platformă, generatorul de fuziune opera alarmant de aproape de capacitatea maximă.

Fu cât pe aici să renunţe şi să coboare la loc. Dar după ce ajunse la altitudinea de o sută de metri, câmpul se stabiliză rapid. Ba chiar trebui să reducă nivelurile de energie şi să revină la valorile iniţiale. Programele de diagnoză raportau că toate sistemele funcţionau impecabil.

Înjură scurt maşinăriile produse de Kulu şi comandă calculatorului de zbor o traiectorie de injecţie pe orbită care să-l aducă la o joncţiune cu *Oenone.*

Ne vedem peste trei ore, spuse Syrinx când cometa artificială scânteietoare execută o curbă strânsă în jurul turnurilor de cazare, înainte de a se înălţa în cerul nopţii.

Trei ore!

Oxley îngădui geamătului să coboare îndărăt prin legătura de

afinitate.

Sunteţi profesionişti. Vă puteţi descurca.

Pilotul comandă o ascensiune abruptă. Unul dintre atuurile planetelor oceanice era faptul că nu trebuia să-ţi faci griji despre efectul bangului sonic deasupra zonelor rezidenţiale. Până se îndepărtase cu cincisprezece kilometri, ajunsese la Mach 2.

Pernik dispăru din percepţia afinităţii sale. În mod obişnuit un contact s-ar fi diminuat odată cu distanţa, până la dispariţia totală. Acum însă fu diferit, ca şi cum ar fi coborât un oblon de oţel blindat. Oxley avea peste o sută cincizeci de ani şi la vremea lui vizitase aproape nouăzeci la sută din Confederaţie, dar nu cunoscuse niciodată un habitat edenist care să fi reacţionat în felul acela. Era străin însuşi crezului de unitate consensuală.

Activă senzorii pupa. La orizont se zărea o perlă roşie de lumină, care expedia suliţe tremurătoare de lumină ce dansau peste apa neagră.

– Ce-i…?

Cuvintele îi îngheţară în fundul gâtului.

Pernik? întrebă el. **Pernik, ce se-ntâmplă? Ce-i lumina aceea?**

Tăcerea era totală. Nicăieri pe banda de afinitate nu se percepea nici cea mai infimă urmă a gândurilor personalităţii.

Syrinx?

Nimic.

Oenone, **se întâmplă ceva pe Pernik, poţi ajunge la Syrinx?**

Este acolo, răspunse şoimul-de-vid îngrijorat. **Dar nu pot conversa cu ea. Interferează ceva.**

Oh, cerurilor!

Întoarse avioneta spre insulă. Afinitatea se lăţi de la singurul fir subţiratic către şoimul-de-vid de pe orbită, oferindu-i sprijinul a nenumărate minţi combinate într-o entitate omogenă, care-l susţineau pe un talaz de intelect. Nu era singur şi nu mai era neliniştit. Îndoielile şi temerile personale dispărură, înlocuite de încredere şi determinare, de o foarte necesară consolidare a psihicului său asaltat. Pentru o clipă, zburând peste oceanul gigantic într-un vehicul minuscul, fusese oribil de singur; acum cei asemenea lui i se alăturaseră, de la entuziasmul înflăcărat al celor de şaisprezece ani până la gândurile glaciale ale insulelor însele. Se simţea iarăşi ca un copil, alinat de braţele iubitoare ale

unui adult, mai înţelept şi mai puternic. Era o reconfirmare a edenismului, care-l făcea profund recunoscător pentru simplul privilegiu al apartenenţei.

Sunt insula Thalia, Oxley, suntem conştienţi de retragerea lui Pernik din afinitate şi convocăm un Consens planetar pentru a aborda problema.

Fulgerele acelea roşii m-au îngrijorat, replică el.

Avioneta ajunsese din nou la viteză subsonică. Pernik strălucea vermillon bolnav la opt kilometri depărtare.

De jur împrejurul planetei, Consensul se finaliză, aducând laolaltă toate entităţile raţionale într-o uniune a afinităţii orchestrată de insule. Informaţiile, atâtea câte existau, fură trecute în revistă, se formulară opinii, care fură discutate, abandonate sau extinse. La două secunde după începerea analizării problemei, Consensul spuse:

Credem că este Laton. Azi-noapte a sosit o navă din aceeaşi clasă cu *Yaku,* din care a coborât spre insulă un avion spaţial. Din momentul acela comunicaţiile lui Pernik s-au redus cu şaizeci la sută.

Laton? întrebarea îngrozită venise din partea lui *Oenone* şi a echipajului său.

Da. Consensul de pe Atlantis sintetiză informaţiile aduse de un şoim-de-vid cu două zile în urmă. **Întrucât nu avem staţii orbitale, verificările navelor sosite n-au fost în mod evident nici pe departe ideale, depinzând exclusiv de senzorii platformelor-sateliţi ale controlului traficului civil. Nava a plecat, bineînţeles, dar avionul spaţial a rămas. Probabil că Pernik şi populaţia sa au fost sechestraţi de virusul energetic.**

Oh, nu! strigă Oxley disperat. **Nu el! Nu din nou!**

În faţa lui, Pernik emise o lumină orbitor de aurie, de parcă soarele ar fi răsărit peste ocean. Avioneta se înclină violent la tribord şi începu să piardă altitudine.

* * *

Syrinx privi cum avioneta micuţă dispăru spre est. Aerul nopţii era mai rece decât şi-l reamintea de la ultima ei vizită, înfiorându-i pielea pe sub uniforma-combinezon. Mosul, care purta şort şi o bluză de trening largă, fără mâneci, părea complet neafectat. Ea îl privi, cu un grad de iritare. Genul de macho iubitor de activităţi în aer liber…

Necunoscuta Clio era o femeie norocoasă.

Haide, spuse Eysk. **Familia abia aşteaptă să te revadă. Le poţi povesti celor mici cum este Norfolk.**

Mi-ar face plăcere.

Braţul lui Mosul se mai strânse puţin în jurul umerilor ei, când porniră către turnul cel mai apropiat. Aproape cu un gest de proprietar, gândi ea.

Mosul, rosti Syrinx pe modul de angajare singular, **ce-i în neregulă aici? Toţi păreţi foarte încordaţi.**

Se strădui serios să transmită încărcătura emoţională pe care o dorise.

Nu-i nimic în neregulă.

Bărbatul surâse când trecură pe sub arcada de la baza turnului.

Ea îl privi, buimăcită. Îi răspunsese pe banda generală de afinitate, o incredibilă încălcare a etichetei.

Mosul îi observă expresia şi trimise o interogare fără cuvinte.

Asta-i... începu ea.

Apoi gândurile îi răbufniră alarmate. *Oenone...* nu-l putea percepe pe *Oenone!*

– Mosul! A dispărut... Nu, stai! Îl pot simţi... abia... Mosul, ceva încearcă să blocheze afinitatea.

– Serios? (Zâmbetul lui se înăspri în ceva care o făcu pe femeie să tresară consternată.) Nu te-ngrijora, micuţă Syrinx. Delicata, frumoasa şi micuţa Syrinx, aflată atât de departe de casă... Complet singură. Însă noi te preţuim pentru darul pe care-l aduci. Te vom primi cu braţele deschise într-o frăţie infinit superioară edenismului.

Ea se răsuci, gata s-o ia la fugă. Dar înapoia ei se aflau cinci bărbaţi. Unul dintre ei – Syrinx icni – avea capul de două ori mai mare decât ar fi fost normal. Trăsăturile îi erau o caricatură grotescă, pomeţii adânciţi şi cutaţi, ochii largi şi aviari; nasul uriaş era terminat printr-o muchie ca o lamă de cuţit care atârna mai jos de buzele negre, ambele urechi erau ascuţite şi se ridicau mult deasupra ţestei.

– Tu ce eşti? şuieră femeia.

– Nu-l băga-n seamă pe bătrânul Kincaid, răspunse Mosul. E trolul nostru rezident.

Începuse să se lumineze; peste polipul insulei se târa genul de roşeaţă lichidă pe care Syrinx o asocia cu noaptea-Ducesă de pe

Norfolk. Îşi simţi picioarele tremurând. Era ruşinos, totuşi era atât de singură... Până atunci nu-i mai fusese interzisă niciodată comunitatea de gânduri care reprezenta minunea edenismului.

Oenone!

Strigătul disperat se sparse în temniţa propriei ei minţi.

***Oenone,* iubitul meu! Ajută-mă!**

Primi un răspuns. Nimic coerent, nimic perceptibil, nimic descifrabil. Dar undeva de cealaltă parte a cerului acoperit cu un linţoliu sângeriu, şoimul-de-vid strigă la fel de tulburat.

– Haide, Syrinx, spuse Mosul şi întinse mâna. Vino cu noi.

Nu era Mosul. Ea ştia asta acum.

– Niciodată!

– Atât de curajoasă... zise el compătimitor. Atât de prostuţă...

Syrinx era puternică din punct de vedere fizic, genele îi asigurau atributele acestea. Însă ei erau şapte. Pe jumătate ridicând-o, pe jumătate împingând-o, o duseră mai departe.

Zidurile deveniră stranii. Nu mai erau din polip, ci din piatră. Cuburi mari, tăiate dintr-o carieră de granit, şi vechi, de vârsta celor pe care i se păruse că le văzuse când coborâse de pe orbită. Apa se prelingea din mortarul de var şi acoperea piatra cu slin.

Coborâră o scară în spirală care se îngusta întruna, până ce numai unul dintre ei putea păşi alături de ea. Mâneca uniformei-combinezon a lui Syrinx se mânji în scurt timp cu apă şi fungi de culoarea cafelei. Ea ştia că nu era adevărat, că nu putea să se întâmple aşa ceva. Pe o insulă de pe Atlantis nu exista „subteran”. Doar oceanul. Totuşi tălpile ei lunecau pe treptele tocite, iar coapsele o dureau.

În adâncurile insulei nu mai pătrundea strălucirea roşie. Torţe învăpăiate în suporturi din fier negru le luminau drumul. Fumul lor înţepător îi lăcrima ochii.

Scara se termină pe un coridor scurt. O uşă masivă din stejar fu deschisă violent, şi Syrinx fu îmbrâncită prin ea. Înăuntru era o cameră de tortură medievală.

O masă din lemn ocupa centrul odăii; lanţuri de fier erau înfăşurate pe roţi la ambele capete, aşteptând cu cătuşele deschise. Într-un colţ, un coş metalic cu cărbuni încinşi trimitea valuri de căldură. Instrumente metalice lungi şi subţiri erau vârâte în el şi metalul împrumutase strălucirea cuptorului improvizat.

Torţionarul era un bărbat imens şi gras cu vestă din piele. Colaci de carne păroasă i se revărsau peste centură. Stătea lângă coşul cu cărbuni şi o înjura pe tânăra zveltă aplecată peste foale.

– Ea este Clio, rosti corpul furat al lui Mosul. Ai spus că vrei s-o cunoşti.

Femeia se întoarse şi râse la Syrinx.

– Care-i scopul? întrebă Syrinx fără putere; glasul era gata s-o lase.

– Este-n cinstea ta, zise torţionarul. (Vocea îi era bas profund, dar blândă, ca un tors felin.) Cu tine va trebui să fim foarte atenţi. Pentru că tu ai venit cu un cadou măreţ. Nu vreau să-l stricăm.

– Ce cadou?

– Nava stelară cea vie. Celelalte dispozitive mecanice pentru navigarea prin hăurile nopţii sunt greu de folosit de către noi. Însă nava ta are eleganţă şi graţie. Odată ce te avem pe tine, o avem pe ea. După aceea ne putem duce cu uşurinţă cruciada pe planete noi.

FUGI! Fugi, *Oenone!* Fugi de planeta asta-ngrozitoare, iubitul meu! Şi nu te-ntoarce niciodată!

– Of, Syrinx... Faţa chipeşă a lui Mosul purta vechea expresie de simpatie pe care ea şi-o reamintea din urmă cu foarte multă vreme: Ţi-am luat afinitatea. L-am trimis pe Oxley de-aici. Te-am îndepărtat de toţi. Eşti singură, numai cu noi. Şi, crede-mă, ştim ce-nseamnă pentru un edenist să fie singur.

– Prostule! şuieră ea. Aceea n-a fost afinitate, pe noi ne leagă iubirea.

– Şi noi îl vom iubi pe *Oenone,* îi cântă un cor.

Ea refuză să-şi trădeze orice urmă de surprindere.

– *Oenone* nu vă va iubi niciodată!

– Cu timpul totul devine posibil, cântă din nou corul vrăjitoresc. Noi n-am venit?

– Niciodată, zise ea.

Labele corpolente ale trolului Kincaid se strânseră în jurul braţelor ei.

Syrinx închise ochii pe când era târâtă spre masa de tortură. „Asta nu se întâmplă în realitate, aşadar nu pot simţi durere. Asta nu se întâmplă în realitate, aşadar nu pot simţi durere. Crede-o!”

Nişte mâini îi traseră de gulerul uniformei-combinezon, rupând ţesătura. Aer fierbinte şi acru îi înţepă pielea.

„Asta NU se întâmplă în realitate, aşadar nu pot simţi durere. Nu, nu, nu...”

* * *

Ruben stătea la consola staţiei sale de pe puntea lui *Oenone* alături de restul echipajului. Doar două locuri erau goale. Goale şi acuzatoare.

„Ar fi trebuit să cobori cu ea”, gândi Ruben. „Poate că, dacă i-aş fi putut oferi tot ce-i trebuia de la viaţă, n-ar fi alergat spre Mosul.”

Toţi împărţim vinovăţia, Ruben, spuse Consensul de pe Atlantis. **Iar a noastră este mult mai însemnată, fiindcă i-am îngăduit lui Laton să vină pe planeta aceasta. Unica ta vină este că o iubeşti.**

Şi că n-am fost lângă ea.

Nu. Toţi suntem răspunzători pentru faptele noastre. Ea o ştie la fel de bine ca tine. Tot ce pot face indivizii este să împărtăşească fericirea oriunde o pot găsi.

Suntem corăbii care trec tăcute unele pe lângă altele în noapte?

În cele din urmă, da.

Consensul era atât de mare, atât de plin de înţelepciune, încât bărbatului îi veni uşor să creadă. O componentă esenţială a echivocului.

Este în pericol acolo jos, rosti el. **Speriată, singură. Edeniştii n-ar trebui să fie singuri.**

Sunt cu ea, zise *Oenone.* **Mă poate simţi, deşi nu putem vorbi.**

Facem tot ce putem, spuse Consensul. **Însă planeta aceasta nu-i echipată pentru război.**

Partea din Ruben care se alăturase Consensului o percepu brusc pe Pernik aprinzându-se la splendoare solară... iar el stătea legat cu centurile într-un purice din metal care se roti şi rostogoli fără control, căzând din cer.

SYRINX! strigă *Oenone.* **Syrinx! Syrinx! Syrinx! Syrinx! Syrinx!**

Vocea afinităţii şoimului-de-vid era un muget tunător care urla prin minţile echipajului său. Ruben crezu că va surzi cu siguranţă. Serina stătea cu gura larg căscată, cu palmele

apăsate peste urechi, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă.

***Oenone,* calmează-te,** ceru Consensul.

Însă şoimul-de-vid trecuse dincolo de raţiune. Putea simţi durerea căpitanului său, lipsa ei de speranţă când metalul alb de încins i se afundă în carne cu iscusinţă rafinată şi brutală, în vreme ce inima ei nu se gândea decât la iubirea lor. Pierdut în furie neajutorată, efectul său de distorsiune se răsucea şi clocotea ca o fiară captivă şi înnebunită care trăgea de barele cuştii sale. Forţa de gravitaţie îl izbi pe Ruben în scaun, apoi se roti brusc şi sever. Braţele lui, aflate în afara plasei de siguranţă fură aspirate în sus, către plafon, şi greutatea li se împătri. *Oenone* se rostogolea nebuneşte, cu celulele configuratoare energetic radiind talazuri de putere vaste şi aleatorii.

Tula urla la şoimul-de-vid să se oprească. O sumedenie de obiecte nefixate traversau puntea în toate direcţiile – ceşti şi tăvi din plastic, o jachetă, tacâmuri, câteva cipuri de circuite. Gravitaţia fluctua chiar mai teribil ca într-un *montagne russe.* Acum păreau că atârnau cu capetele în jos, pentru ca în clipa următoare să fie perpendiculari pe direcţia anterioară, şi întotdeauna cântăreau enorm. Un cip de circuite care se rotea zbură pe lângă Edwin şi-i crestă obrazul. Sângele ţâşni.

Ruben abia dacă mai putea distinge apelurile celorlalţi şoimi-de-vid aflaţi pe orbită deasupra lui Atlantis, care se străduiau să-şi calmeze vărul înnebunit. Toţi începură să-şi modifice cursurile de zbor în vederea unei joncţiuni. Laolaltă, poate câmpurile lor de distorsiune ar fi putut anula zbaterile supraîncărcate ale lui *Oenone.*

Apoi convulsia cea mai violentă dintre toate izbi toroidul echipajului. Ruben auzi realmente pereţii pârâind a avertizare. O consolă se îndoi şi fisuri mari, ca nişte riduri, apărură pe laturile ei din compozit, când se turti ca un acordeon spre podea. Fluid de răcire şi scântei răbufniră din crăpături. Pentru o secundă probabil că-şi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în fire, gravitaţia făcea un unghi de patruzeci de grade cu orizontala şi-şi menţinea orientarea constantă.

Sosesc! Sosesc! Sosesc! zbiera *Oenone.*

Îngrozit, Ruben se conectă la blisterele senzoriale ale şoimului-de-vid. Coborau spre Atlantis cu 2,5 *g.* Reacţia faţă de puterea dementă care bubuia prin celulele configuratoare energetic îi încordă ca pe nişte funii încinse muşchii din braţe şi

picioare.

Puncte rapid mişcătoare se înălţau deasupra orizontului alb-albastru pâclos, ricoşând peste ceaţa atomică a termosferei aidoma unor pietricele netede azvârlite peste suprafaţa unui iaz liniştit. Erau ceilalţi şoimi-de-vid; apelurile lor îşi dublară insistenţa. Însă *Oenone* era imun faţă de ei, faţă de ordinele imperioase ale Consensului de pe Atlantis. Gonea în ajutorul iubirii sale.

„Sunt prea departe”, înţelese Ruben disperat, „nu vor ajunge în timp la noi.”

* * *

Consensul îşi destinse contactul cu Oxley, îngăduindu-i independenţă completă pentru a pilota avioneta care se zbătea, lăsându-i nestânjenite instinctele şi iscusinţa pentru a încerca să redreseze aparatul. El expedie comandă după comandă în procesoarele bitek şi primi în schimb un flux de informaţii dinspre sisteme. Generatoarele de câmp magnetic coerent cădeau, magistralele de date manifestau perturbaţii, generatorul de fuziune îşi reducea activitatea, rezervele de energie din cristalele cu matrice electronică se sfârşeau. Indiferent care ar fi fost tehnicile de bruiaj electronic ale lui Pernik, erau cele mai bune cu care se confruntase vreodată şi încercau să-l ucidă.

Se concentră asupra puţinelor canale de control rămase operaţionale, reducând rotaţia şi aplatizând picajul. Câmpurile magnetice tremurătoare comprimară şi împinseră jeturile strălucitoare de ioni, contrabalansând traiectoria în spirală. Oceanul negru şi insula lucitoare se urmăriră reciproc în jurul imaginilor primite de la senzori, reducându-şi viteza.

Nu simţea nici pic de panică. Trata totul ca pe un alt exerciţiu în simulator. Un exerciţiu de logică şi competenţă, conceput de BAC pentru a încerca să-l încurce.

Undeva în fundul minţii era conştient de haosul care creştea în Consens. O imagine spectrală suprapusă peste inputul senzorilor vizuali ai avionetei i-l arătă pe *Oenone* coborând în trombă spre planetă.

La o mie de metri altitudine, avioneta încetă să se mai rotească în jurul axei. Botul era periculos de aplecat. Oxley folosi ultimele rezerve de energie pentru a-l ridica şi utiliză suprafaţa elipsoidală a aparatului ca pe o aripă boantă, câştigând un grad de înălţare în tentativa de a plana, îndepărtându-se de insulă.

Distanţa reprezenta acum unica lui şansă de salvare. Jeturi de lumină stelară reflectată se înceţoşară pe apa întunecată de dedesubt, apropiindu-se. Nu se întrezărea niciun semn al reducerii atacului de bruiaj electronic. Silueta strălucitoare a lui Pernik se stinse. Tăcerea detonă în Consensul afinitate, absorbind vocea mentală a întregii planete.

În neantul acela sosi o singură şi devastatoare trăsătură de identitate.

Atenţie, vă rog, spuse Laton. **Nu avem mult timp. *Oenone,* revino imediat pe orbită!**

Sistemele căzute ale avionetei înviară brusc şi zelos. Anesteziat de şoc, Oxley fu apăsat adânc în scaunul de pilotaj, când ţâşni în sus către boltă.

* * *

Lewis Sinclair urmări cu atenţie cum torţionarul manipulă piciorul mutilat al lui Syrinx cu o pereche de cleşti înroşiţi în foc şi un mai. Femeia nu mai urla acum la fel de tare. Împotrivirea o părăsea. Bănuia însă că nu acelaşi lucru se întâmpla şi cu spiritul ei. Era o tipă cu adevărat dură. El mai văzuse genul ăla, pe timpuri, în Messopia; mai ales la poliţişti, cei din forţele speciale, dedicaţi şi cu ochi aprigi. Un dealer pentru care lucrase Lewis capturase odată un poliţai şi, indiferent ce i-ar fi făcut, nu-l putuseră determina să spună absolut nimic.

Lewis nu credea că posedaţii aveau să obţină controlul şoimului-de-vid prin intermediul lui Syrinx. Dar nu comentă nimic, îi lăsă să asude. Nu era problema lui, posedarea insulei îi oferea o măsură de securitate pe care un trup omenesc simplu nu i-ar fi putut-o asigura niciodată. Spectrul de senzaţii fizice şi experienţe care-i deveniseră accesibile era cu adevărat uluitor.

Celulele senzitive întreţesute prin polip aveau o receptivitate fantastică; prin comparaţie, oamenii cu ochii, urechile şi nasurile lor banale erau aproape lipsiţi de simţuri. Conştiinţa îi rătăcea la întâmplare prin structura gigantică, gustând şi evaluând. Începea să înveţe să se dividă în multipli, să supervizeze simultan o duzină de acţiuni.

Syrinx gemu din nou când sufletele din lumea de dincolo îi cântară în minte promisiunile lor stranii şi îngheţate. Apoi Lewis zări o fată în partea opusă a donjonului. Cutremurul pe care prezenţa ei i-l expedie prin psihic legănă în mod perceptibil toată insula, de parcă ar fi trecut un tsunami. Era *ea!* Fata din

Messopia, Thérèse, cea pentru care se duelase şi pierduse.

Thérèse era înaltă pentru treisprezece ani, slăbuţă, cu sâni aduşi la maturitate de un tratament cu hormoni de creştere special conceput. Păr lung şi negru, ochi căprui şi chip drăguţ, juvenil, cu doza cuvenită de drăgălăşenie; vecinica din apartamentul de alături. Purta şort negru din piele, ca să-şi pună în evidenţă funduleţul ferm, iar sânii aproape că-i cădeau din bustiera roşie. Avea o postură indolentă, mestecând gumă, cu o mână în şold.

Ea de unde dracu'-a apărut? întrebă Lewis.

Ce? făcu posedatul Eysk.

Ea. Thérèse. Acolo, în spatele tău.

Eysk se întoarse, apoi se încruntă furios spre tavan.

Foarte amuzant. Haide, zât de-aici!

Dar...

Thérèse suspină plictisit şi ieşi din donjon.

N-o puteţi vedea?

Nu-i răspunse niciunul. Lewis ştia că ea era reală, îi putea auzi clicurile paşilor, simţea apăsarea tocurilor-cui negre pe polipul lui, celulele olfactive receptau damful dulceag de gumă în expiraţiile ei. Se îndepărta de donjon, mergând pe un coridor lung. Dintr-un motiv necunoscut, era greu să-şi menţină percepţiile focalizate asupra ei. Mergea pur şi simplu, totuşi părea că se deplasează foarte rapid. Lewis abia sesiză când polipul coridorului lăsă loc betonului. Lumina deveni galben electric orbitor dinspre becurile de pe tavan protejate prin emisfere din sârmă. Fata se grăbea înaintea lui, cu picioarele expediind clic, clic, clicul regulat, când tocurile-cui loveau solul. Blugii soioşi ai bărbatului îi restricţionau mişcările, lipindu-i-se de picioare când o urmări. Aerul era mai rece aici, îşi zărea răsuflarea ieşind sub formă de fuioare alburii.

Thérèse trecu printr-o uşă mare de metal vopsit în cenuşiu. Lewis o urmă în subsolul pustiu al antrepozitului din Messopia, cu cinci sute cincizeci de ani în urmă. Icni. Era o sală pătrată cu latura de şaizeci de metri, înaltă de douăzeci de metri, beton turnat grosolan şi nervurat cu grinzi din oţel acoperite cu vopsea oxidată. Benzi luminiscente proiectau de la înălţime o strălucire alburiu-lunară slabă. Ca şi atunci, lichide puturoase picurau pe podea din conductele de canalizare. Fata se opri în mijlocul sălii şi-l privi cu un aer de expectativă.

El îşi coborî ochii, văzându-şi trupul pentru prima oară.

– Oh, nu! rosti cu glas disperat. Nu-i deloc adevărat ce se-ntâmplă!

Paşi sonori, apăsaţi, siguri pe ei, răsunară din capătul opus al antrepozitului. Lewis nu aşteptă să vadă cine apărea din penumbre, ci se răsuci să fugă. Uşa nu mai exista, ci doar un perete din beton.

– Iisuse Hristoase! Futu-i maica mă-sii!

– Salut, Lewis...

Corpul îi fu silit să se întoarcă, muşchii picioarelor funcţionând mai degrabă ca o carne moartă pusă în mişcare de impulsurile unui baston electric. Îşi muşcă buza care-i tremura, străduindu-se s-o potolească.

Thérèse dispăruse. Persoana care venea spre el era corpul pe care-l posedase pe Lalonde.

– Tu eşti mort, şopti Lewis prin gâtlejul sugrumat de spaimă.

Laton se mulţumi să-i surâdă superior.

– Dintre toţi oamenii aflaţi azi în universul acesta, Lewis, tu ar trebui să ştii că nu există moarte.

– Eu sunt şeful aici! urlă Lewis. Eu sunt Pernik!

Încercă să proiecteze focul alb, să invoce devastarea energistică, să jupoaie zombiul până la oasele corupte şi duhnitoare şi chiar dincolo de ele.

Laton se opri la cinci metri depărtare.

– Ai fost Pernik. Ţi-am spus cândva că ne vom reîntâlni ca egali. Am minţit. Tu nu poţi nici măcar începe să-nţelegi procesele implicate în manifestarea ta în universul acesta. Eşti un Neanderthal anacronic, Lewis. Ai crezut că forţa brută este cheia cuceririi. În acelaşi timp însă nici măcar nu te-ai gândit la sursa puterii tale energistice. Ştiu asta, ţi-am analizat gândurile obositor de leneşe încă de când mi-ai posedat corpul.

– Ce mi-ai făcut?

– Ce ţi-am făcut? Păi, te-am făcut o parte din mine. Posedarea posedantului. Este posibilă, în anumite circumstanţe. În cazul acesta, am infectat pur şi simplu stratul neural al lui Pernik cu arma mea biologică. Celulele neurale şi căile nervoase transmit acum doar impulsurile gândirii mele. Poţi ucide celulele, dar nu le poţi submina. Este o chestiune de codificare, înţelegi? Eu ştiu codurile, tu nu le ştii. Şi, te rog, nu mi le cere, nu-i ceva simplu de felul unor numere. Tu operezi actualmente doar ca parte

subsidiară a mea, gândeşti doar pentru că-ţi îngădui eu. În felul acesta te-am adus aici.

– Eu gândesc pentru că exist! Am fost eu însumi de secole, ticălosule!

– Şi dac-ar fi să te-ntorci acolo, în lumea de dincolo, ai fi iarăşi tu însuţi. Liber şi independent. Vrei să pleci, Lewis? Acela este unicul fel în care poţi evada din temniţa mea. În universul acesta ai nevoie de o matrice biologică vie, fizică, în care să funcţionezi. Dacă vrei, poţi să pleci chiar acum.

O greutate trase în jos centura lui Lewis. Când privi într-acolo, văzu că era şişul cu lamă energetică, în teaca sa.

– Nu, clătină el din cap bătând în retragere înaintea posibilităţii. Nu, nu vreau. Asta vrei tu. Fără mine, Pernik ar fi liberă din nou. O s-opresc asta, o să te-nfrâng!

– Nu te automăguli. Nu-ţi voi permite niciodată să-ţi reiei actul barbar de sodomizare. Te vezi ca fiind puternic, ştiind ce vrei. Te înşeli complet. Tu şi ceilalţi care au revenit aveţi un plan nebulos de a vă restabili în mod permanent în acest univers fizic. Procedaţi aşa din cauza propriilor voastre slăbiciuni psihologice, de-a dreptul jalnice.

Lewis mârâi către călăul lui înalt.

– Te crezi şmecher, aşa-i? Să te văd dup-o sută de ani de căcat de neant; fără haleală, fără respiraţie, făr-atingeri, fără absolut nimic, în pula mea! Atunci o să ne implori să te-alături nouă, belitule!

– Serios? Zâmbetul lui Laton nu mai conţinea nici măcar o umbră de umor: Gândeşte-te ce eşti, Lewis. Gândeşte-te ce sunt toţi cei care s-au întors. Şi după aceea întreabă-te unde este restul rasei umane? Unde sunt sutele de miliarde de oameni care au murit din ziua în care strămoşii noştri au lovit pentru prima dată două bucăţi de cremene între ele, din epoca în care am privit gheţarii retrăgându-se în timp ce ne luptam cu mamuţii.

– Sunt cu mine, sunt miliarde. Îşi aşteaptă ocazia. Şi când vor ajunge în universul ăsta, să te caute şi să te radă, cap-de-miel!

– Dar ei nu sunt cu tine în lumea de dincolo, Lewis; nici vorbă să existe suficiente suflete pentru a-i justifica pe toţi. Nu mă poţi minţi, eşti parte din mine. Eu ştiu. Ei nu sunt acolo. Întreabă-te „cine” şi „de ce”.

– Du-te-n mă-ta!

Lewis scoase şişul din teacă. Acţionă comutatorul cu o

mişcare fluidă şi lama argintie emise un zumzet periculos.

– Te rog să te porţi cuviincios; la urma urmelor, asta-i realitatea mea perceptuală.

Lewis văzu cum lama solidă se încovoie spre degetele sale. Ţipă şi dădu drumul şişului. Acesta dispăru înainte să fi atins podeaua, făcând tot atâta zgomot cât un fulg de nea care poposeşte pe apă.

– Ce vrei cu mine?

Ridică pumnii încleştaţi, ştiind că era complet inutil. Îi venea să-şi zdrobească încheieturile falangelor de beton.

Laton mai făcu câţiva paşi către el. Şi Lewis îşi dădu seama atunci cât de impunător era edenistul. Se strădui din răsputeri să nu bată în retragere.

– Vreau să despăgubesc, spuse Laton. Cel puţin, parţial. Mă îndoiesc că voi fi vreodată complet iertat în acest univers, în niciun caz pentru crima mea. Şi a fost o crimă, recunosc asta acum. Interesant este că tocmai de la tine am învăţat cât de mult m-am înşelat anterior. Nemurirea este o noţiune pe care o pricepem toţi, fiindcă putem simţi că există o continuitate după moarte. Este o înţelegere imperfectă, din cauza lacunelor fuziunii dintre acest continuum şi starea de pustiu care urmează. O parte enormă din neînţelegerea noastră asupra vieţii este înrădăcinată aici, o sumedenie de ocazii irosite şi o grămadă de înşelătorii religioase. Am greşit fundamental când am încercat să obţin prelungirea vieţii fizice, deoarece viaţa materială nu este decât începutul existenţei. Nu m-am comportat cu nimic superior unei maimuţe care încearcă să apuce holograma unei banane.

– Eşti nebun! urlă Lewis fără să se poată abţine. Eşti dement, în pula mea!

Laton îl privi compătimitor.

– Nu sunt nebun, ci foarte uman. Chiar şi în această stare de hiat, am sentimente. Şi am slăbiciuni. Una dintre ele este dorinţa de răzbunare. Însă tu ştii totul în această privinţă, nu-i aşa? Răzbunarea este un motivator primar; cu glande sau fără, furie chimică ori de altă natură. Tu ai ars pentru ea în neantul din lumea de dincolo, gândindu-te să te răzbuni pe cei vii pentru crima de a fi vii. Ei bine, acum este rândul meu să mă răzbun pentru agoniile şi degradările la care i-ai supus cu atâta încântare pe ai mei. Ai mei fiind edeniştii. Pentru că eu sunt edenist. Până la capăt. Imperfect, dar mândru de ei, de mândria

şi de onoarea lor prostească. Sunt în esenţă oameni paşnici, iar cei de pe Pernik mai mult ca majoritatea, şi tu te-ai bucurat să le pulverizezi integritatea mentală. De asemenea, mi-ai distrus copiii şi te-ai desfătat cu asta.

– Şi înc-o fac! Sper c-ai suferit din plin când te-ai uitat! Sper c-amintirea aia să te facă să ţipi nopţile! Vreau să suferi, căcatule, vreau să plângi! Dacă eu sunt parte din memoriile tale, atunci n-o să mai poţi uita niciodată, fiindcă n-o să te las!

– Of, of, Lewis, încă tot n-ai învăţat nimic?

Laton îşi scoase propriul şiş dintr-o teacă pe care o materializă. Lama energetică ce zumzăia letal era lungă de jumătate de metru.

– O voi elibera pe Syrinx şi voi avertiza Consensul de pe Atlantis cu privire la natura exactă a ameninţării cu care se confruntă. Posedaţii rămaşi prezintă într-adevăr o mică problemă şi de aceea, am nevoie ca tu să-i învingi. Te voi consuma, complet.

– Niciodată! N-o să te-ajut.

Laton făcu un pas în faţă.

– Nu se pune chestiunea unei alegeri. În niciun caz de către tine.

Lewis încercă să fugă. Deşi ştia că era imposibil. Betonul se apropie, comprimând antrepozitul la dimensiunea unui teren de tenis, apoi a unei camere, a unui cub cu latura de cinci metri.

– Am nevoie de controlul revărsării energistice, Lewis. Puterea care provine din coliziunea continuumurilor. Pentru asta trebuie să-l am pe acel tu care este tu. Trebuie să-mi finalizez posedarea.

– Nu!

Lewis ridică braţele când lama coborî, şuierând.

O dată în plus auzi scrâşnetul oribil, când osul fu străpuns şi fragmentat. Un fulger de durere insuportabilă, urmat de amorţeală devastatoare. Sângele i se scurse pe podea în jeturi violente din ciotul de la cot.

– La revedere, Lewis! S-ar putea să mai treacă ceva timp înainte de a ne reîntâlni. Îţi doresc totuşi noroc în căutarea mea.

Lewis se năruise zvâcnind într-un colţ, cu tălpile bocancilor lunecând pe propriul său sânge.

– Ticălosule! scuipă el prin buzele albite. Haide, *fă-o* odată. Termină şi râzi cât ai chef, muistule belit!

– Îmi pare rău. Dar, aşa cum ţi-am spus, te voi consuma în totalitatea ta. Este de fapt un proces aproape vampiric – deşi mă aştept ca, din păcate, această ironie să-ţi scape. Iar pentru ca transferul să funcţioneze, trebuie să rămâi conştient pe toată durata ospăţului.

Laton îi oferi un zâmbet strâmb, de parcă îşi cerea scuze.

Abia atunci Lewis pricepu adevăratul înţeles al cuvintelor edenistului şi începu să urle. Încă mai urla când Laton îi ridică braţul retezat şi muşcă din el.

* * *

Iluminarea lui Pernik reveni la normal cu o bruscheţe orbitoare. Turnurile de cazare sclipeau cu lumină albastră de diamant de la toate ferestrele, aleile şerpuite din parc erau mărginite de lampioane oranj, platformele circulare de asolizare străluceau puternic pe circumferinţe, pontoanele plutitoare erau aidoma unor rădăcini fluorescente care radiau în apa sticlos de opacă.

Lui Oxley i se păru că arăta magnific. Ce trădare crudă, ca o creaţie atât de minunată să fie gazda răului cel mai atroce!

Oxley, rosti Laton, **te rog să asolizezi imediat. Nu am mult timp la dispoziţie. Ei îmi rezistă.**

Să asolizez? Oxley simţi cum gâtlejul îi mârâie, prins între furie şi o formă tremurată de râs. **Arată-mi unde eşti şi-o să vin la tine, Laton! O să am Mach douăzeci când o să ne-mbrăţişăm. Arată-te!**

Nu fi tâmpit. Acum eu sunt Pernik.

Unde-i Syrinx?

Trăieşte. *Oenone* ţi-o va confirma. Trebuie însă s-o recuperezi de aici, are nevoie de îngrijire medicală imediat.

Oenone?

Expedie gândul întrebător în sus, în vreme ce în fundul minţii conştientiza că Laton livra o cantitate vastă de informaţii spre Consensul de pe Atlantis.

Şoimul-de-vid apărea sub forma unui amestec subjugat de gânduri. Îşi oprise picajul dement şi se ridica lent, ieşind din mezosferă, cu efectul de distorsiune generând abia o zecime de *g*.

***Oenone,* ea este vie?**

Da.

Descărcarea emoţională din gândul şoimului-de-vid îi aduse lacrimi în ochi.

Oxley, apelă Ruben, **dacă există cea mai mică şansă… te rog!**

Bine.

Studie insula. Gămălii de ac de lumină înfloreau şi mureau pe toată întinderea ei, stele cu o durată a vieţii măsurabilă în secunde. Păreau aproape fermecate, deşi nu-i plăcea să se gândească prea mult la posibila lor cauză.

Consens, ar trebui să asolizez?

Da. Niciun alt avion spaţial nu poate ajunge la timp pe Pernik. Ai încredere în Laton.

Asta era – universul înnebunise complet.

Căcat! Bine, cobor.

* * *

Incendiile puseseră stăpânire pe parcul central când Oxley coborî avioneta pe o platformă. Văzu ceva mai departe un avion spaţial cu aripile retrase, zăcând pe o parte, cu traversele trenului de aterizare ridicate în aer şi fuzelajul spart în zona mediană. Trupuri erau risipite pe polipul din jurul bazei celui mai apropiat turn de cazare; majoritatea păreau că ar fi trecut printr-o furtună de foc, cu pielea înnegrită, chipurile de nerecunoscut, hainele încă fumegând.

O explozie răsună în depărtare, şi un glob de foc portocaliu se rostogoli printr-o fereastră în partea opusă a parcului.

Ei învaţă, comentă Laton impasibil. **Grupaţi laolaltă, îmi pot devia atacurile energistice. Desigur, în cele din urmă nu le va fi de niciun folos.**

Oxley îşi simţea nervii întinşi la maximum. Continua să creadă că totul era o capcană de proporţii. Fălcile ei de oţel aveau să se închidă dintr-o clipă în alta aidoma unei menghine; declanşatorul putea fi chiar conversaţia lor.

Unde-i Syrinx?

Vine. Deschide ecluza avionetei.

Simţi cum Consensul îi echilibră nesiguranţele printr-o injecţie de curaj. Cumva, comandă dezactivarea câmpului ionic şi deschiderea ecluzei.

Ţipete slabe şi scrâşnete prelungite de metal supus unor tensiuni uriaşe pătrunseră în cabină. Oxley adulmecă aerul. În mirosul de pucioasă se amesteca un iz de putreziciune care i se

lipea scârbos de cerul gurii. Apăsându-şi palma ferm peste nas, se îndreptă către pupa.

Cineva venea spre avionetă. Un gigant, înalt de trei metri, spân, cu pielea dezgolită de culoare crem, practic lipsit de trăsături faciale. În braţele întinse ţinea o formă.

– Syrinx, icni Oxley.

Îl simţi pe *Oenone* împingându-se înapoia ochilor săi, disperat să vadă.

Trei sferturi din corpul femeii erau acoperite de pachete nanonice medicale verzi. Nici învelişul acela gros nu putea însă ascunde vătămările teribile cauzate membrelor şi torsului ei.

Pachetele nanonice nu funcţionează bine în mediul acesta, spuse Laton când gigantul urcă treptele avionetei. **Eficienţa le va reveni după ce vei decola.**

Cine-a făcut asta?

Nu le cunosc numele. Dar te asigur că trupurile pe care le posedă au fost scoase din funcţiune.

Oxley se retrase în cabină, prea zguduit pentru a mai oferi alte comentarii. Probabil că Laton încărcase o comandă în procesoarele de control al zborului, fiindcă fotoliul pentru pasageri se deplie pe spate, formând un pat. Era cel destinat transportării de răniţi. Echipamente de bază pentru monitorizare şi susţinere medicală glisară din nişele aflate deasupra sa în peretele cabinei.

Gigantul o aşeză cu grijă pe Syrinx, apoi se îndreptă, atingând cu capul plafonul cabinei. Oxley ar fi dorit să se repeadă la ea, dar nu fu în stare decât să se holbeze prosteşte la uriaşul masiv. Chipul lipsit de trăsături al acestuia unduia, ca şi cum pielea ar fi clocotit. Laton îl privi de la înălţime.

– Du-te la sistemul Sol, rosti simulacrul. Oricum acolo există facilităţi medicale superioare. Însă Consensul Jupiterian trebuie informat asupra adevăratei naturi a ameninţării pe care aceste suflete care revin o prezintă pentru Confederaţie, ba chiar pentru această întreagă secţiune a galaxiei. Aceasta este prioritatea ta acum.

Oxley izbuti să încuviinţeze din cap, făcând un gest smucit.

– Şi tu?

– Îi voi ţine în loc pe posedaţi, până plecaţi de pe Pernik. După aceea voi începe marea călătorie. (Buzele gigantice se strânseră într-un gest de compasiune.) Dacă vă mângâie cu ceva, le poţi

spune alor tăi că acum îmi pare realmente rău pentru Jantrit. Am greşit în mod absolut şi complet.

– Da.

– Nu cer iertare, fiindcă n-ar sta în puterea edenismului s-o acorde. Totuşi mai spune-le că în cele din urmă am reuşit. (Chipul izbuti un zâmbet mărunt, stângaci.) Asta ar trebui să stârnească îngrijorare.

Gigantul se întoarse şi bocăni afară din cabină. Când ajunse în vârful scării ecluzei, îşi pierdu coeziunea. O masă uriaşă de lichid alb-lăptos plescăi pe grila metalică a platformei de asolizare, stropind traversele trenului de aterizare al avionetei.

* * *

Avioneta se afla la cinci sute de kilometri de Pernik şi călătorea cu Mach 15 în sus prin ionosferă, când sosi sfârşitul.

Laton aşteptă până ce aparatul ieşi din raza oricărei explozii, după care îşi folosi controlul atotpătrunzător pentru a elibera simultan toţi ergii de energie chimică stocaţi în celulele insulei. Produse o explozie care putea rivaliza cu o lovitură de antimaterie distrugătoare de planete. Câteva tsunami care goniră din epicentru fură îndeajuns de puternice pentru a traversa planeta.

25

Era o seară liniştită în barul Harkey's. Micuţa şi îndrăzneaţa flotă a lui Terrance Smith plecase în ziua anterioară, luând cu ea mare parte dintre clienţii obişnuiţi. În mod evident, formaţia era lipsită de entuziasm şi doar cinci cupluri dansau pe ring. Gideon Kavanagh mânca la o masă; pachetul nanonic medical care-i pregătea ciotul braţului pentru o grefă de clonă era acoperit cu iscusinţă de o jachetă purpurie largă. Tovarăşa lui era o tânără de douăzeci şi cinci de ani, zveltă, care purta o rochie scurtă de seară, roşie, şi care chicotea mult. Un grup de chelneriţe plictisite stăteau la un capăt al barului şi flecăreau între ele.

Pe Meyer însă nu-l deranja atmosfera apatică. În unele seri nu se simţea realmente în stare să menţină imaginea care se aştepta din partea lui: de povestitor de combinaţii, *bon viveur,* as de pilotaj şi diavol sexual – calităţile pe care căpitanii navelor stelare independente ar fi trebuit să le deţină din abundenţă. Era prea bătrân ca să mai continue cu aiurelile alea.

„Ar trebui să le las în seama celor tineri ca Joshua", gândi el. Deşi în cazul lui Joshua nu se putea vorbi nici pe departe despre jucat teatru.

Nici pentru tine n-a fost mereu o postură artificială, spuse *Udat.*

Meyer privi o chelneriţă tânără care trecu pe lângă separeu, o orientală cu păr blond a cărei fustă lungă şi neagră era despicată până la şold. Nu se simţea nici pe departe excitat, ci doar aprecia spectacolul.

Zilele acelea par să fi trecut de foarte mult timp, îi spuse el şoimului-negru cu o ironie care nu era complet nesinceră.

Cherri Barnes stătea cu el în separeu şi împărţeau o sticlă frapată de vin alb Valençai de import. Era o femeie cu care se simţea perfect destins. Inteligentă, atrăgătoare, o persoană care nu se simţea silită să vorbească pentru a umple tăcerile, un bun membru de echipaj. De-a lungul anilor se culcaseră de câteva ori împreună şi nici acolo nu existaseră incompatibilităţi.

Tovărăşia ei te bucură, anunţă *Udat.* **Asta mă face fericit.**

Ah, bun, atâta timp cât tu eşti fericit…

Avem nevoie de un zbor. Tu devii tot mai agitat. Eu sunt nerăbdător să plec.

Am fi putut merge la Lalonde.

Nu cred. Asemenea misiuni nu mai sunt de acum pentru tine.

Ai dreptate. Deşi, Dumnezeu ştie că mi-ar fi plăcut să pun mâna pe nemernicul de Laton! Probabil că-i o acţiune pe care s-o las mai bine pe seama lui Joshua şi-a celor de-o vârstă cu el. Deşi nu pot pricepe de ce a mai vrut să meargă, după toţi banii pe care i-a scos de la Norfolk.

Poate că simte că trebuie să dovedească ceva.

Nu. Nu Joshua. Acolo-i ceva ciudat… Şi, cunoscându-l pe Joshua, la mijloc este vorba despre bani. Vom afla însă neîndoios totul la momentul cuvenit. Până una alta, misiunea Lalonde a produs aici o plăcută criză de nave stelare andocate. Găsirea unui contract ar trebui să fie relativ uşoară.

Au fost disponibile cursele pentru Time Universe. Claudia Dohan a dorit în mod explicit şoimi-negri pentru livrarea flekurilor cu senzavizarea lui Graeme Nicholson. Spunea că timpul juca un rol absolut esenţial.

Cursele alea însemnau numai goană şi efort.

Ar fi fost o provocare.

Dacă aş fi dorit ca maică-mea să-mi fie tovarăşă permanentă, nu un şoim-negru, n-aş fi plecat niciodată de-acasă.

Iartă-mă. Te-am tulburat.

Nu. M-a tulburat chestia asta cu Laton. Ciudat c-a reapărut după atâta timp…

Marina o să-l găsească.

Da. Sigur.

– Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Cherri.

– Cum? Ah, scuze, zâmbi el stingher. Dacă vrei să ştii neapărat, despre Laton. Simpla idee că umblă iarăşi în libertate…

– Tu şi alte cincizeci de miliarde! Femeia ridică una dintre filele-meniu: Haide să comandăm. Mor de foame.

Aleseră pui cu salată şi a doua sticlă de vin.

– Întrebarea este: Există vreun loc garantat în care te-ai putea duce? rosti Meyer după plecarea chelneriţei. Piaţa transporturilor interstelare va fi foarte agitată până nu-l va găsi Marina

Confederaţiei. Primele noastre de asigurare vor creşte îngrozitor.

– Treci atunci pe activităţi de curierat de date. În felul ăla nu mai trebuie să andocăm fizic la nicio staţie. Altă variantă ar fi să ne limităm la transport de mărfuri exclusiv între habitatele edeniste.

El învârti în joacă paharul de vin, nu tocmai încântat de idee.

– Parcă seamănă prea mult cu o cedare, cu a-l lăsa pe el să-nvingă.

– Cum crezi – tu decizi.

Bărbatul reuşi să schiţeze un surâs.

– Nu ştiu ce să zic…

– Căpitanul Meyer?

El ridică privirea. O negresă micuţă se oprise lângă capătul opus al mesei din separeul lor; purta un costum gri clasic, şi pielea ei era atât de neagră, încât Cherri părea albă prin comparaţie. Meyer aprecie că trecuse de şaizeci de ani.

– Eu sunt.

– Da.

Dacă ar fi fost în oricare alt loc decât în Seninătate, Meyer ar fi spus despre ea că era un inspector de taxe.

– Sunt doctor Alkad Mzu. Pot să mă alătur dumitale pentru câteva clipe? Aş dori să discutăm nişte afaceri.

– Te rog.

Îi făcu semn unei chelneriţe, cerându-i alt pahar de vin şi îl umplu când sosi.

– Am nevoie de transport în afara sistemului, spuse Alkad.

– Doar pentru dumneata? Fără marfă?

– Exact. Este vreo problemă?

– Niciuna pentru mine, dar *Udat* nu este ieftin. De fapt, nici nu cred că am mai transportat vreodată un singur pasager până acum.

N-am făcut-o, spuse *Udat.*

Meyer îşi reprimă un rânjet copilăresc.

– Unde vrei să ajungi? Ţi-aş putea spune probabil preţul imediat.

– În Noua Californie.

Femeia sorbi din vin şi apoi îl privi peste marginea paharului.

Cu coada ochiului, Meyer o văzu pe Cherri încruntându-se. Din Seninătate existau curse comerciale regulate spre Noua Californie, de trei-patru ori pe săptămână, la care se adăugau

multe alte zboruri cu caracter neregulat. Spaima de Laton nu oprise deocamdată pe niciuna dintre ele. Brusc deveni foarte curios în privinţa lui Alkad Mzu.

„Bun, ia să vedem cât de mult ţine s-ajungă acolo.”

– Asta ar însemna minimum trei sute de mii de fuzidolari, o anunţă.

– M-am aşteptat la ceva apropiat de suma aceasta, încuviinţă ea. După ce vom ajunge acolo, s-ar putea să preiau o marfă şi apoi să continui spre altă destinaţie. Mi-ai putea comunica, te rog, parametrii de performanţă şi stocare ai lui *Udat?*

– Da, bineînţeles.

Era doar cu puţin mai liniştit. Transportul unei mărfi reprezenta un pretext perfect valabil pentru un charter închiriat în exclusivitate. Dar de ce să nu fi zburat până la Noua Californie cu o linie comercială obişnuită, iar de acolo să fi închiriat o navă stelară? Unicul motiv la care se putea gândi era că femeia dorea în mod explicit un şoim-negru. Nu suna prea bine, nu suna deloc bine.

– *Udat* este disponibil însă numai pentru curse civile, accentuă el uşor ultimul cuvânt.

– Evident, aprobă Alkad.

– Atunci e-n regulă.

Deschise un canal către nanonicele ei neurale şi dataviză capacitatea de manipulare a şoimului-negru.

– Ce fel de marfă vom prelua? se interesă Cherri. Sunt ofiţerul de marfă al lui *Udat* şi aş putea oferi sfaturi.

– Echipamente medicale, răspunse Alkad. Am nişte fişiere definitorii.

I le dataviză lui Meyer. Lista se extinse în mintea bărbatului, semănând cu simulacrul tridimensional al amplificării unui cip de circuite, cu toate joncţiunile etichetate. Păreau foarte multe.

– Perfect, rosti el uşor derutat. O să le examinăm mai târziu.

Se gândi că trebuia neapărat să le ruleze printr-un program de analiză.

– Mulţumesc, zise Alkad. Călătoria de la Noua Californie va fi de aproximativ două sute de ani-lumină, dacă doreşti să stabileşti un preţ bazându-te pe masa mărfurilor şi cerinţele ambientale. Voi solicita preţuri şi altor căpitani.

– Ar fi greu să ne-ntreacă cineva, replică el prompt.

– Există vreun motiv pentru care nu putem şti unde vom

merge? întrebă Cherri.

– Colegii mei şi cu mine suntem în etapa preliminară de planificare a misiunii. Aş prefera ca deocamdată să nu spun nimic în plus. Vă voi informa totuşi cu siguranţă asupra destinaţiei înainte de a pleca din Seninătate. Alkad se ridică: Mulţumesc pentru timpul pe care mi l-ai acordat, căpitane. Sper să ne revedem. Îmi poţi dataviza preţul oricând doreşti.

– Abia dacă şi-a atins vinul, comentă Cherri după plecarea femeii.

– Mda, încuviinţă Meyer neatent.

Alte cinci persoane părăseau barul. Niciuna nu părea să facă parte din tipurile de muncitori industriali spaţiali. Să fi fost negustori? Nu păreau nici îndeajuns de bogaţi.

– Ne înscriem oficial la o licitaţie?

– Bună întrebare...

Aş vrea să vizitez Noua Californie, spuse *Udat* plin de speranţe.

Am mai fost acolo. Tu nu vrei decât să zbori.

Aşa este. Mă plictisesc să stau pe piedestalul ăsta.

Udat transmise o secvenţă video accelerată a stelelor care se roteau, aşa cum se vedea de pe piedestalul de andocare al Seninătăţii, descriind mereu aceleaşi cercuri. Marginea discului spaţioportului habitatului începu să capete culoare cenuşie, apoi se nărui şi se dezagregă de vechime.

Meyer rânji larg.

Ce mai imaginaţie! O să fac rost curând de o cursă. Îţi promit!

Bravo!

– Cred c-ar trebui să aflăm mai multe despre tipa asta, Mzu, rosti Meyer cu glas tare. E imposibil să fie cinstită.

– Oh, chiar aşa? toarse Cherri şi-şi lăsă capul pe un umăr. Ai observat chestia asta, este?

* * *

Ione închise imaginea, şi apartamentul se rematerializă în jurul ei. Augustine păşea decis pe tăblia mesei din sufragerie către resturile salatei pe care femeia le împinsese în lături, avansând cu cincizeci de centimetri pe minut. În fundul minţii, Ione o conştientiza pe Alkad Mzu, care aştepta un lift în vestibulul nivelului treizeci şi unu din blocul zgârie-stele StMartha. În foaierul nivelului-parc de deasupra ei se aflau şapte

agenţi ai serviciilor de contrainformaţii, alertaţi de colegii lor din barul Harkey's. Doi dintre ei – o agentă din Noua Britanie şi şeful-adjunct al echipei Kulu – refuzau cu îndârjire orice contact vizual reciproc. Realmente ciudat! În ultimele trei săptămâni îşi petrecuseră majoritatea timpului liber în pat, împreună, regulându-se delirant până la epuizare.

Din cursurile mele de istorie îmi amintesc de un incident din secolul al XX-lea, când CIA americană a încercat să scape de preşedintele comunist al unei insule din Caraibe, dându-i un trabuc explozibil, spuse Ione.

Da? rosti credincios Seninătate.

Şase sute de ani de progres – stilul oamenilor.

Doreşti să-l informez pe Meyer că Alkad Mzu nu va primi viză de ieşire?

Ar fi mai util să-l informezi că-l voi nimici pe el şi pe *Udat* dacă pleacă împreună cu ea. Totuşi nu, deocamdată nu vom face nimic. Câţi căpitani a contactat ea până acum?

Şaizeci şi trei în ultimele douăzeci de luni.

Şi toate contactele urmează acelaşi şablon, reflectă femeia.

Solicitarea unui preţ de transport până la un sistem stelar, de unde urma să fie preluată o marfă, apoi plecarea mai departe. Însă niciodată nu fusese acelaşi sistem stelar; iar lui Joshua i se ceruse un preţ pentru Garissa. Ione încercă să nu se gândească la implicaţiile acelei solicitări. Era *cu siguranţă* o coincidenţă.

Sunt sigur că-i o coincidenţă, zise Seninătate.

Scăpări de gânduri, scuză-mă.

Întâlnirea ei cu Joshua n-a mai avut continuări.

Nu. Mă-ntreb totuşi ce intenţii are ea?

Am două explicaţii posibile. Prima dintre ele: este conştientă de observatorii agenţiilor de informaţii – şi ar fi greu de crezut că nu este – şi se distrează pur şi simplu pe seama lor.

Distracţie? Asta numeşti tu distracţie? Ameninţarea de recuperare a Alchimistului?

Planeta ei natală a fost distrusă. Este de aşteptat să aibe un umor niţel mai aparte.

Bineînţeles. Spune mai departe.

A doua explicaţie ar fi că încearcă să producă o serie

de opţiuni de evadare care să depăşească posibilităţile de ţinere a evidenţei din partea observatorilor. Chiar şi în cazul unui joc dublu, şaizeci şi trei de căpitani contactaţi reprezintă un număr excesiv de mare.

Da.

Ciudată femeie.

O femeie foarte inteligentă.

Ione se întinse spre farfuria dată în lături şi începu să rupă în bucăţele o frunză de salată. Augustine ugui adorator când ajunse până la urmă la grămăjoara de bucăţele şi începu să mestece.

Ar fi posibil ca ea să scape observării tale? Se pare că edeniştii pot induce pete oarbe locale în percepţia habitatelor lor.

Aş spune că este foarte improbabil. Niciun edenist n-a reuşit vreodată să se ferească de mine, iar pe vremea bunicului tău au existat multe tentative.

Serios?

Tresări interesată.

Da, din partea agenţilor serviciului lor de informaţii. Toate au eşuat. Iar eu am dobândit date preţioase despre natura tiparelor de amăgire locală pe care le utilizează. Din fericire nu folosesc rutine de gândire ca ale habitatelor edeniste, aşa că sunt relativ insensibil. Iar Alkad Mzu nu are afinitate.

Suntem siguri? Între distrugerea Garissei şi sosirea ei aici s-au scurs patru ani. I s-ar fi putut implanta simbionţi neuronali.

Nu i s-au implantat. Scanarea medicală completă a corpului este obligatorie pentru asigurarea de sănătate a tuturor membrilor proiectului laymili, înainte de a-şi începe activitatea. Are nanonice neurale, dar nu şi simbionţi ai afinităţii. De fapt, niciun alt fel de implanturi.

Mda… Continuă totuşi să mă nemulţumească aceste permanente întâlniri cu căpitani de nave stelare. Poate că, dacă aş purta o discuţie privată cu ea… dacă aş lămuri-o cât de neliniştitor este…

Asta s-ar putea să aibă succes.

Tata s-a întâlnit vreodată cu ea?

Nu.

O să mă gândesc atunci ce să-i spun, n-aş vrea să fiu

belicoasă. Poate c-aş putea s-o invit la o masă, să fiu neprotocolară.

Sigur că da. Ea îşi păstrează întotdeauna politeţea socială.

Bine. Între timp aş dori să dublezi numărul de gardişti pe care-i menţinem în imediata ei vecinătate. Cu Laton în libertate prin Confederaţie, n-ar fi de dorit să-i sporim problemele amiralului Aleksandrovici.

* * *

Meyer şi Cherri suiră cu un lift de la barul Harkey's până în foaierul blocului StMartha. Coborâră apoi un palier de trepte până la staţia tubului din zgârie-stele, şi bărbatul datavižă pentru un vagonet.

– Ne-ntoarcem la hotel sau la *Udat?* întrebă Cherri.

– Apartamentul meu din hotel are un pat dublu.

Femeia zâmbi şi-i trase braţul sub al ei.

– Şi-al meu...

Vagonetul sosi, şi Meyer dataviză procesorului de control să-i ducă la hotel. Când porni, se simţi o acceleraţie uşoară. Bărbatul se afundă în pernele locului său; Cherri tot nu-i dăduse drumul la mână. Nanonicele neurale îl informară că un fişier stocat în una dintre celulele de memorie se modifica. Programe de protecţie împotriva viruşilor izolară în mod automat celula. Potrivit meniului, fişierul era lista de mărfuri primită de la Alkad Mzu.

Programele de protecţie împotriva viruşilor anunţară că modificarea se încheiase; programe de analiză testară noul format al fişierului. Nu era ostil. Fişierul conţinuse un cod activat temporal, care pur şi simplu rearanja ordinea informaţiilor existente în ceva complet diferit. Un mesaj ascuns.

Meyer îi accesă conţinutul.

– Să-mi bag picioarele... murmură el peste cincisprezece secunde.

Eh, *asta* chiar ar fi o provocare serioasă, comentă *Udat* aţâţat.

* * *

Ombey era cel mai recent dintre cele opt sisteme stelare principate Kulu. O navă de recunoaştere a Marinei Regale Kulu descoperise unica planetă terracompatibilă în anul 2457, pe o orbită la o sută patruzeci şi două de milioane de kilometri depărtare de steaua ei de tip G2. După ce o echipă de certificare

ecologică anunţase că biosfera îi era lipsită de pericol, fusese declarată protectorat Kulu şi deschisă imigraţiei de către regele Lukas în anul 2470. Spre deosebire de alte planete de frontieră, de pildă Lalonde, care înfiinţaseră companii de dezvoltare şi se străduiseră să găsească investitori, Ombey fusese finanţată în totalitate de Trezoreria Regală Kulu şi de Corporaţia Kulu, proprietatea Coroanei. Nici la început n-a putut fi descrisă ca o colonie de etapa I. De asemenea, nu s-ar fi putut spune că trecuse printr-o etapă pur agrară. Un asteroid de rocă şi fier, Guyana, fusese manevrat pe orbită înainte de sosirea primului colonist şi inginerii Marinei începuseră imediat să-l convertească într-o bază. Cele mai mari companii de astroinginerie din Kulu aduseseră în sistem staţii industriale, pentru a câştiga o felie din contractele militare implicate şi pentru a profita de exceptarea de la taxe pentru prime iniţiative. Corporaţia Kulu înfiinţase o colonie pe un asteroid aflat pe orbita gigantei gazoase Nonoiut, care a asamblat un nor-de-căuşe pentru a extrage He_3. Ca întotdeauna în interiorul Regatului, edeniştii fuseseră excluşi de la germinarea unui habitat şi construirea unui nor-de-căuşe, o prohibiţie instituţionalizată de Saldana pe temeiuri religioase.

Până la sosirea primului val de fermieri, prezenţa guvernamentală deja substanţială produsese o bază mare şi convenabilă de consumatori pentru recoltele lor. Îngrijirea medicală, comunicaţiile, aplicarea legii şi cursurile de educaţie didactică, deşi nu la nivelul Regatului pe planete mai dezvoltate, au fost asigurate din prima zi. Patruzeci de hectare de teren au fost acordate fiecărei familii, alături de un împrumut generos cu dobândă mică pentru casă şi echipamente agricole, cu promisiunea de terenuri suplimentare pentru urmaşi. Industrializarea de bază a planetei a căpătat o prioritate ridicată şi au fost importate fabrici întregi pentru a asigura fundamentele de inginerie şi construcţii. Şi de data aceasta contractele guvernamentale pentru infrastructură au asigurat o finanţare iniţială masivă. Muncitorii corporativi şi civili care au sosit în al doilea deceniu au fost egali ca număr cu fermierii.

În anul 2500 populaţia sa a depăşit zece milioane şi a pierdut în mod oficial statutul de protectorat, devenind principat, guvernat de unul dintre fraţii regelui.

Ombey era un efort meticulos plănuit, posibil doar într-o societate pe atât de bogată pe cât era Regatul Kulu. Saldana

considerau costurile cu investiţiile mai mult decât meritorii. Deşi n-a început să ofere profit decât după nouăzeci de ani, Principatul le-a îngăduit să-şi extindă dinastia de familie şi influenţa, atât fizic (economic şi militar), cât şi politic, în interiorul Confederaţiei. Le-a făcut poziţia şi mai sigură, deşi la momentul respectiv o revoluţie republicană era deja practic imposibilă. Şi totul s-a realizat fără conflicte sau opoziţie din partea sistemelor stelare vecine.

Până în anul 2611 pe orbită se aflau doisprezece asteroizi colonizaţi şi alţi doi erau în curs de deplasare. Populaţia planetei se apropia de două sute de milioane, şi pe cei doisprezece asteroizi colonizaţi din densa centură interioară a sistemului trăiau alte două milioane de oameni. Finanţările şi împrumuturile de la Kulu se sfârşiseră de mult, în 2545 fusese atinsă autonomia industrială şi economică, iar exporturile accelerau. Ombey era un loc prosper, în care se putea trăi decent, şi care abunda în optimism justificat.

* * *

Căpitanul Farrah Montgomery se aşteptase ca zborul de la Lalonde să dureze patru zile. Până ce *Ekwan* efectuase în cele din urmă saltul în sistemul Ombey, materializându-se la două sute de mii de kilometri deasupra suprafeţei planetei, se găsea de opt zile în tranzit. Uriaşul transportor de colonişti suferise de pe urma numeroaselor defecţiuni iritante din primul minut în care pornise la drum. Componente mecanice se defectaseră, şi circuitele electrice avuseseră parte de o mulţime de vârfuri de tensiune şi opriri neaşteptate. Echipajul fusese adus la disperare de atâtea încercări de reparaţii prin peticire. Cel mai îngrijorător fusese însă faptul că tuburile de fuziune principale produseseră niveluri de propulsie aleatorii, sporind dificultatea de a ajunge la coordonatele de salt plănuite şi crescând enorm durata zborului.

Nivelurile de combustibil, deşi încă nu atinseseră pragul critic, erau inconfortabil de scăzute.

Senzorii ieşiră din nişele de salt, şi căpitanul Montgomery efectuă o baleiere preliminară de orientare vizuală. Unicul satelit natural al lui Ombey, Jethro, se ridica deasupra orizontului: un glob mare, sur-galben, presărat de cratere mici şi adânci şi brăzdat de raze albe, lungi. Se găseau deasupra feţei întunecate a planetei; deşertul Blackdust, care se întindea de o parte şi de alta a ecuatorului, era un gigantic petic de abanos printre oceane

ce reflectau lumina icterică a lunii. În partea estică a planetei, linia de coastă a continentului Espartan era conturată de luminile alb-purpurii ale aşezărilor; spre interior, numărul aglomerărilor urbane scădea, ajungând la zero în lanţul muntos central.

După ce căpitanul Montgomery clarificase cu controlul zborurilor civile detaliile sosirii, Ralph Hiltch contactă baza Marinei de pe Guyana şi solicită permisiunea de andocare, însoţind-o cu codul IV de stare de alertă. *Ekwan* se apropie de asteroid cu 1,25 *g,* menţinându-se remarcabil de stabilă. După ce primi solicitarea lui Ralph, amiralul bazei, Pascoe Farquar, susţinut de Sir Asquith, autoriză alerta. Personalul non-esenţial fu îndepărtat din caverna rezidenţială utilizată de Marină. Traficul comercial fu deturnat. Specialiştii în xenobiologie, nanonice şi armament începură să pregătească o zonă de izolare restrictivă pentru Gerald Skibbow.

Ekwan andocă la spaţioportul non-rotativ al Guyanei în mijlocul unui cordon strâns de securitate. Puşcaşii Marinei Regale şi personalul din port lucrară continuu timp de cinci ore pentru a-i scoate din incintele tau-zero ale transportorului pe cei trei mii de colonişti derutaţi şi nemulţumiţi, care fură cazaţi în dormitoarele Marinei. Ralph şi Sir Asquith petrecură majoritatea timpului respectiv în conferinţă cu Pascoe Farquar şi personalul său. După ce accesă înregistrările senzoriale făcute de Dean Folan în timpul misiunii prin junglă şi rapoartele incomplete în care Darcy şi Lori susţineau că Laton se afla pe Lalonde, amiralul decise să ridice starea de alertă la gradul III.

Ralph privi cum ultimul dintre cei cincizeci de puşcaşi marini în armuri blindate intră plutind în compartimentul tau-zero larg din *Ekwan.* Toţi aveau musculatura amplificată şi erau calificaţi în misiuni de luptă în imponderabilitate; opt dintre ei purtau carabine cu proiectile de calibru mediu, automate şi fără recul. Sergenţii ascultară instrucţiunile lui Cathal Fitzgerald şi-i poziţionară în trei cercuri concentrice care înconjurau modulul tau-zero al lui Skibbow, cu câte cinci pe punţile adiacente, pentru eventualitatea în care ar fi trecut prin grilele metalice. Proiectoare suplimentare fuseseră ataşate de traversele de susţinere din apropiere, cu razele focalizate asupra unicului modul din compartiment, care continua să fie învăluit în negru absorbant şi proiecta un amestec straniu de umbre multiple în exteriorul cercului înconjurător de puşcaşi marini.

Nanonicele neurale ale lui Ralph transmiteau scena la amiral şi specialiştii care aşteptau. Situaţia aceea îl făcu să se simtă oarecum stingher, când se ancoră de o traversă pentru a se adresa brigăzii de puşcaşi marini.

– S-ar putea să vi se pară exagerat pentru o singură persoană, rosti el, dar nu vă coborâţi garda nici măcar pentru o secundă. Nu suntem complet siguri dacă el este om; în tot cazul, deţine abilităţi letale de proiectare a energiei care depăşesc orice am întâlnit vreodată. Dacă vă linişteşte cu ceva, imponderabilitatea pare să-l demoralizeze într-o oarecare măsură. Misiunea voastră este să-l escortaţi până la zona de izolare care a fost pregătită. De acolo va fi preluat de tehnicieni. Ei apreciază că celula pusă la punct îl va restricţiona. Însă ajungerea până acolo ar putea prezenta probleme importante.

Se retrase de lângă modul, observând chipurile pe jumătate neliniştite ale puşcaşilor marini din primul rând.

„Dumnezeule, ce tineri par! Sper din toată inima să-mi privească avertismentul cu seriozitate.”

Îşi verifică propria cască şi inspiră profund.

– Bun. Cathal, deconectează-l!

Întunericul dispăru din jurul modulului, dezvăluind sarcofagul cilindric din compozit şlefuit. Ralph ciuli urechile, încercând să audă bubuiturile demente pe care Skibbow le abătuse asupra modulului înainte de a fi redus la tăcere de tau-zero. Compartimentul era tăcut, cu excepţia ocazionalelor foiri ale puşcaşilor marini care încercau să aibă o imagine cât mai clară despre ceea ce se petrecea.

– Deschide capacul.

Capacul începu să gliseze spre înapoi. Ralph se încordă, aşteptându-se ca Skibbow să ţâşnească prin deschidere aidoma unei viespi de luptă cu acceleraţia de patruzeci *g.* Auzi un scâncet nefericit. Cathal îi aruncă o privire surprinsă.

„Dumnezeule, nu-i modulul cel bun?”

– Gata, retrage-te, îi ceru Ralph. Voi doi, îi indică pe puşcaşii marini cu carabine, acoperiţi-mă.

Se trase precaut peste grilă către modul, continuând să se aştepte la apariţia bruscă a lui Skibbow. Scâncetul spori în intensitate, presărat de gemete stinse.

Foarte, *foarte* încet, Ralph lunecă peste latura modulului şi trase cu ochiul înăuntru. Pregătit să se retragă fulgerător.

Gerald Skibbow plutea apatic în interiorul sicriului curb din compozit alb-crem. Tremura din tot corpul. Îşi strângea mâna zdrobită la piept. Ambii ochi îi erau tiviţi cu roşu, iar sângele încă îi curgea din nasul spart. Mirosul de noroi din junglă şi urină izbi nările lui Ralph.

Gerald îşi continuă gâlgâiturile slabe, cu băşicuţe de salivă formându-se în colţul gurii. Când Ralph se deplasă deasupra modulului, ochii nefocalizaţi ai bărbatului nu avură nicio reacţie.

– Căcat!

– Ce s-a-ntâmplat? dataviză amiralul Farquar.

– Nu ştiu, domnule. Este Skibbow într-adevăr, dar se pare că-i în stare de şoc. Flutură o mână în faţa murdară şi însângerată a colonistului: Practic, este cataleptic.

– Crezi că mai este periculos?

– Nu văd cum ar putea fi, până nu-şi revine.

– Perfect. Puşcaşii marini să-l transporte cât mai rapid în zona de izolare. Până sosiţi, voi avea acolo o echipă pentru urgenţe medicale.

– Da, domnule.

Ralph se împinse, îndepărtându-se, şi lăsă trei puşcaşi marini să-l tragă din modulul tau-zero pe Skibbow care continua să nu opună împotrivire. Nanonicele neurale îl informară că asteroidul coborâse starea de cod la VI.

„Nu înţeleg”, gândi el mohorât, „am adus la bord o bombă nucleară umblătoare şi am sfârşit cu o legumă care face-n pantaloni. Ceva i-a şters sechestrarea. Ce anume?”

Brigada de puşcaşi marini părăsi zgomotos compartimentul, glumind şi scoţând sunete obscene. Uşuraţi că, la urma urmelor, nu fusese nevoie de ei. Ţinându-se cu un braţ de o traversă, Ralph rămase suspendat între cele două grile ale punţilor mult timp după ce plecase şi ultimul dintre ei, privind modulul tau-zero.

* * *

La trei ore după ce starea de alertă a Guyanei fusese redusă la cod VI, viaţa dinăuntru revenise aproape la normal. Civilii cu slujbe în caverna condusă de militari căpătară permisiunea de a-şi relua activităţile. Restricţiile de comunicaţii şi călătorii fură ridicate de la celelalte două caverne. Navelor spaţiale li se permise să andocheze şi să plece, deşi spaţioportul care-l găzduia pe *Ekwan* continua să nu permită decât accesul navelor

Marinei.

La trei ore şi jumătate după ce puşcaşii marini îl aduseseră în celula de izolare pe Gerald Skibbow practic comatos, căpitanul Farrah Montgomery intră în biroul micuţ pe care Time Universe îl avea pe Guyana şi predă flekul lui Graeme Nicholson.

* * *

Trecuse o oră de când slujnicele serviseră micul dejun la Cricklade, şi Ducele se ridica deja pe un cer vârstat de benzi înguste de nori fragili. Noaptea-Ducesă avusese parte de primii stropi de ploaie de la conjuncţia de mijlocul-verii. Câmpiile şi pădurile scânteiau şi sclipeau precum nişte cristale sub pelicula lor de apă. Florile native, reduse la cununi cafenii zbârcite după ce-şi lepădaseră seminţele, se transformară în pastă informă care începu să putrezească. Partea cea mai bună era că praful dispăruse din aer. Lucrătorii de pe domeniul Cricklade îşi începuseră dimineaţa voioşi faţă de semnul acela bun. O ploaie atât de timpurie însemna că a doua cultură de cereale va produce o recoltă bogată.

Lui Louise Kavanagh nu-i păsa de ploaie, nici de posibilitatea unui viitor record agricol. Nici entuziasmul jucăuş al lui Genevieve n-o putea atrage la obişnuita lor plimbare prin padoc. Fata stătea pe toaleta din baia ei privată, cu chiloţeii în jurul gleznelor şi capul în mâini. Părul ei lung atârna moale, cu vârfurile cu ciucuraşi atingându-i pantofii albaştri, lucioşi. Era o prostie să ai părul atât de lung, gândi ea, o prostie, un snobism, nepractic, o irosire de timp şi o insultă. „De ce trebuie să fiu împodobită şi ţesălată de parcă aş fi un cal cu pedigriu dus la expoziţie? Tratarea femeilor în felul ăsta este o tradiţie murdară şi imorală. Pentru ca eu să joc rolul de frumuseţe clasică în faţa unui tânăr şi tâmp «gentleman» dezgustător. Ce contează aspectul, şi mai ales aspectul moştenit dintr-un trecut pseudo-legendar de pe altă planetă? Eu am deja bărbatul meu.”

Îşi încordă încă o dată muşchii stomacului, comprimându-şi puternic măruntaiele, în timp ce-şi reţinea răsuflarea. Unghiile îi intrară în palme, dureros de efort. Capul începu să-i tremure şi pielea să se înroşească.

Nici cea mai mică diferenţă. Lăsă aerul să-i răbufnească din plămânii chinuiţi într-un suspin prelung.

Furioasă acum, se încordă iarăşi. Expiră.

Se încordă.

Nimic.

Ar fi dorit să plângă. Umerii îi tremurau, ba chiar se înroşise în jurul ochilor, dar nu-i mai rămăseseră lacrimi. Le secase pe toate.

Ciclul îi întârziase cu minimum cinci zile. Şi îl avea atât de regulat…

Rămăsese gravidă cu Joshua. Era minunat. Era oribil. Era… o porcărie enormă şi teribilă.

– Te rog, Iisuse, şopti ea. Ceea ce am făcut n-a fost de fapt un păcat. Îl iubesc foarte mult. Îl iubesc cu-adevărat. Nu lăsa să mi se-ntâmple asta. Te rog!

Nu şi-ar fi dorit nimic mai mult în lume decât să poarte pruncul lui Joshua. Însă nu *acum.* Joshua însuşi continua să pară o fantezie minunată pe care o născocise pentru a se amuza în lunile lungi şi fierbinţi de vară liniştită de pe Norfolk. Prea perfect pentru a fi real, genul de bărbat care o topea pe dinăuntru chiar în clipa în care o încingea cu pasiune. O pasiune despre care Louise nu ştiuse până atunci că ar fi avut-o. Visurile anterioare de romantism se înceţoşaseră cumva în necunoscute vagi după ce înaltul şi chipeşul ei erou o sărutase. Dar întinsă noaptea în pat, amintirea mâinilor iscusite ale lui Joshua explorându-i trupul gol îi stârneau sub aşternut fierbinţeli cu totul nedemne de o doamnă. Nu existase nicio zi în care ea să nu viziteze poieniţa lor din Pădurea Wardley, iar mirosul fânului uscat îi trezise de fiecare dată fiori tainici de aţâţare când îşi amintea de ultima lor întâlnire din fânărie.

– Te rog, Doamne Iisuse Hristoase!

Cu un an în urmă, o fată de la şcoala de maici, cu un an mai mare ca Louise, se mutase pe neaşteptate din district. Aparţinea uneia dintre cele mai importante familii din Stoke City, şi tatăl ei era un proprietar de terenuri care făcuse parte de peste un deceniu din consiliul local. Maica stareţă le spusese elevelor că plecase la o rudă bogată de pe insula Cumbria, care se ocupa cu creşterea oilor; acolo avea să înveţe aspectele practice ale conducerii unei ferme, care s-o pregătească adecvat pentru rolul de soţie. Toţi ştiau însă adevăratul motiv. Unul dintre flăcăii romany, sosiţi în Stoke pentru recoltarea trandafirilor, se culcase cu ea în căruţa lui cu coviltir. După aceea familia fetei fusese mai mult sau mai puţin ocolită de persoanele binecrescute, iar tatăl îşi dăduse demisia din consiliu, pretextând motive de sănătate.

Desigur nimeni n-ar fi cutezat să facă aşa ceva oricărei ramuri

a familiei Kavanagh, totuşi aveau să se işte şoapte dacă ea ar fi plecat pe neaşteptate în vacanţă; pata ruşinii n-ar fi fost ştearsă niciodată de pe Cricklade. Şi mama ar fi plâns fiindcă fata ei îi înşelase aşteptările atât de rău. Iar tata ar fi… Lui Louise nu-i plăcea să-şi închipuie ce ar fi făcut tatăl ei.

„Nu!” îşi spuse ea ferm. „Încetează să mai gândeşti aşa. Nu se va întâmpla nimic îngrozitor.”

– Ştii c-o să mă-ntorc, îi spusese Joshua când zăcuseră îmbrăţişaţi pe malul pârâului binecuvântat de soare.

Şi-i spusese c-o iubea.

Se va întoarce. Îi *promisese.*

Totul va fi în regulă după aceea. Joshua era singura persoană din galaxie care-l putea înfrunta pe tatăl ei fără să-i fie teamă. Da, totul va fi perfect imediat ce va reveni aici.

Louise îşi îndepărtă de pe faţă părul – teribil de enervant – şi se ridică încetişor. Când se privi în oglindă, părea o adevărată ruină. Începu să se aranjeze, îşi ridică încet chiloţii şi se stropi cu apă rece pe faţă. Rochia ei subţire şi lungă cu imprimeuri florale se mototolise rău. De ce n-ar fi purtat pantaloni sau chiar şort? Şi-ar fi putut imagina reacţia lui Nanny faţă de sugestia aceea nevinovată. Să-ţi vadă lumea picioarele? Doamne Dumnezeule! Însă ar fi fost mult mai practic în climatul acesta. Multe dintre femeile care lucrau în livezi purtau aşa ceva… şi fete de vârsta ei.

Începu să-şi împletească părul. Acesta urma să fie alt lucru care avea să se schimbe după măritiş.

Măritiş… Surâse tremurat spre propria ei reflexie. Pe Joshua îl aştepta un şoc uriaş când avea să revină şi să afle de la ea vestea extraordinară. Dar, în cele din urmă, avea să fie încântat şi să se bucure alături de ea. Cum să nu fie? Şi se vor căsători la sfârşitul verii (ceea ce însemna pe atât de repede pe cât o putea îngădui decenţa faţă de un pântece rotunjit), când florile terestre atingeau apogeul şi grânarele erau pline cu a doua recoltă. Probabil că sarcina ei nu se va observa, în niciun caz cu o rochie corespunzător croită. Genevieve va fi în culmea fericirii ca primă domnişoară de onoare. Pentru ceremonie, vor fi ridicate corturi uriaşe pe peluze. Vor sosi membri ai familiei pe care nu-i mai văzuse de ani. Avea să fie cea mai măreaţă celebrare pe care o cunoscuse Stoke City de multe decenii, toţi aveau să fie voioşi şi să danseze sub cerul nopţii roşu ca neonul.

Judecând după graba aceea, oamenii ar fi putut ghici realitatea, însă Joshua urma să fie partenerul de afaceri al tatălui ei în acel incitant comerţ cu mayope. El era bogat, de sânge nobil (probabil – altfel cum ar fi putut moşteni o navă stelară?), un manager priceput, capabil să preia Cricklade. O pereche foarte potrivită (chiar dacă neobişnuită) pentru moştenitoarea domeniului. Căsătoria lor n-avea să fie ieşită din comun. Reputaţia ei urma să rămână intactă. Iar reputaţia familiei Kavanagh rămânea nepătată.

După nuntă puteau pleca în luna de miere pe insulele de pe Norfolk sau poate pe altă planetă, în nava lui. Important era ca ea să nu nască aici, unde toţi ar fi observat data apariţiei pruncului pe lume.

Viaţa reală se putea potrivi cu visurile ei cele mai fantastice. Cu un soţ fabulos şi un prunc minunat.

Dacă Joshua…

Mereu, *dacă Joshua…*

De ce trebuia să fie aşa?

* * *

Căruţa romany singuratică se afla lângă un pin băştinaş înalt, într-o poiană care până recent găzduise peste treizeci de căruţe similare. Cercuri de pietre plate şi roşcate adăposteau grămăjoare de cenuşă, rece acum. Iarba era strivită pe malul pârâului, acolo unde cai şi capre se adăpaseră, iar oamenii luaseră apă în căldări. Câteva mormane de pământ marcau locurile latrinelor; conurile lor erau brăzdate de făgaşe proaspete, dovezi ale ploii din ultima noaptea-Ducesei.

Căruţa cu coviltir, un hibrid de design tradiţional care se deplasa pe roţi uşoare şi moderne, cunoscuse timpuri mai prospere. Picturile vii în culori vesele începeau să se estompeze, însă lemnul era sănătos. Trei capre erau priponite de osia din spate. Doi cai aşteptau puţin mai departe: un pag de povară, cu pete de culoarea noroiului şi coamă lăţoasă şi încâlcită, care trăgea căruţa, şi un armăsar negru de călărie, cu piele strălucitoare şi bine ţesălat, a cărui şa din piele scumpă sclipea de atâta lustru.

Grant Kavanagh stătea în interiorul căruţei, aplecat pentru a nu se lovi cu capul de coviltirul curb. Era întuneric şi uşor prăfos, şi mirosea a ierburi uscate. Îi plăcea, fiindcă îi reamintea perfect de anii adolescenţei. Chiar şi după atâta timp, vederea căruţelor

romany care şerpuiau printre dealurile domeniului Cricklade odată cu apropierea mijlocului-verii făcea de fiecare dată să-i clocotească sângele de pofte carnale.

Fata dădu la o parte draperia groasă suspendată pe o frânghie, care despărţea căruţa în două. Se numea Carmitha, avea douăzeci de ani şi un corp voinic cu umeri laţi, despre care Grant ştia, cu instinct deprimant, că va fi jalnic de supraponderal peste şase-şapte ani. Părul negru şi bogat care-i cobora mai jos de umeri se armoniza cu pielea oacheşă şi netedă. Fata se schimbase într-o fustă albă, subţire şi o cămăşuţă largă.

– Arăţi fantastic! comentă el.

– Vai, mulţumesc, domnule, făcu ea o reverenţă şi chicoti efuziv.

Grant o trase mai aproape şi începu s-o sărute. Degetele lui bâjbâiră nasturii de pe pieptul cămăşii.

Ea îl împinse cu blândeţe şi îi îndepărtă mâinile, sărutându-i uşor încheieturile.

– Lasă-mă pe mine s-o fac, spuse cu un aer cochet.

Degetele ei coborâră spre nasturele cel mai de sus într-o mângâiere lentă, provocatoare. Bărbatul privi încântat expunerea treptată a trupului. O trase jos pe pat, enorm de satisfăcut de ardoarea ei.

Căruţa scârţâi, când începu să se legene. Un felinar de furtună care atârna de un lanţ de alamă de tavan zornăi zgomotos, mişcându-se lent într-o parte şi-n alta. Grant abia dacă-l auzi peste ţipetele exuberante de satisfacţie ale Carmithei.

După un timp nici măcar pe departe suficient de îndelungat, el ejaculă în cutremurături violente care-i trimiseră fiori de extaz prin coloana vertebrală. Imediat Carmitha ţipă ascuţit, pretextând orgasme multiple care o aduceau în pragul leşinului.

Bărbatul se prăbuşi pe pat, şi păturile aspre îi înţepară spinarea. Praful se amestecă lent cu transpiraţia şi i se prelinse prin părul creţ de pe piept.

„Dumnezeule”, gândi el, „conjuncţia de vară face ca viaţa să merite a fi trăită!” Era o perioadă în care îşi putea dovedi din nou şi din nou toate de câte era în stare. Recolta de Lacrimi fusese una dintre cele mai bune din toate timpurile; domeniul dăduse obişnuita sa lovitură financiară. El se culcase cu aproape o duzină de fete din echipele de culegători. Rapoartele meteo

preziceau o lună umedă, ceea ce însemna o a doua recoltă bună. Propunerea îndrăzneaţă cu mayope a tânărului Joshua ar fi putut spori bogăţia şi influenţa familiei.

Unica pată de la orizont o constituiau rapoartele din Boston referitoare la tulburări. Se părea că Uniunea Terenurilor Democrate făcea iarăşi scandal.

Uniunea era o alăturare pestriţă de reformişti şi agitatori politici, un grup semisubversiv care dorea ca terenurile să fie distribuite „corect” poporului, câştigurile străine obţinute din vânzarea Lacrimilor Norfolk să fie investite cu relevanţă socială şi populaţia să fie răsplătită cu drepturi civile şi democratice complete. „Şi, fără îndoială, bere gratuită în serile de vineri”, gândi caustic Grant. Adevărata binecuvântare a unei Confederaţii alcătuite din peste opt sute de planete era faptul că le oferea oamenilor o varietate uriaşă de sisteme sociale din care să aleagă. Activiştii din Uniunea Terenurilor Democrate nu reuşeau să aprecieze faptul că erau liberi să plece spre blestematele lor de paradisuri ale muncitorilor comunişti imediat ce trântorii naibii câştigau destui bani pentru a-şi plăti transportul. Dar, nu, ei doreau să elibereze Norfolkul, indiferent câte pagube şi suferinţe ar fi produs în procesul colportării politicii lor de invidie.

Cu zece ani în urmă, o filială a Uniunii Terenurilor Democrate încercase să-şi răspândească sâmburii revoltelor prin comitatul Stoke. Atunci Grant îl ajutase pe şeriful comitatului să-i aresteze pe toţi agitatorii. Liderii fuseseră deportaţi pe o planetă-penitenciar a Confederaţiei. Unii dintre membrii cei mai periculoşi – cei găsiţi cu arme artizanale – fuseseră predaţi unei brigăzi de şerifi de operaţiuni speciale din capitala Norwich. Restul, jalnicele gunoaie de pe stradă care împărţeau pliante şi intrau în comă bând berea oferită de Uniune, căpătaseră cincisprezece ani de muncă silnică în detaşamentele polare.

De atunci nu mai fuseseră văzuţi pe Kesteven. „Unii”, gândi el cu înţelepciune, „nu-nţeleg niciodată chestia asta. Dacă ceva funcţionează, nu-ncerca să-l repari!” Iar Norfolk funcţiona.

Sărută creştetul capului Carmithei.

– Când pleci?

– Mâine. Majoritatea familiei mele a plecat deja. În comitatul Hurst se culeg fructele. Se plăteşte bine.

– Şi după aceea?

– O să iernăm în Holbeach. În faleza de deasupra oraşului există multe grote adânci. Iar unii dintre noi îşi găsesc de lucru în piaţa portului, la curăţat peşti.

– Pare o viaţă bună. Nu-ţi doreşti niciodată să te stabileşti într-un singur loc?

Ea strânse din umeri şi părul des îi undui uşor ca o perdea.

– Să fiu ca tine, legat de palatul tău de piatră rece? Nu, mulţumesc. Poate că pe planeta asta n-or fi chiar aşa multe de văzut, dar eu vreau să le văd pe toate.

– Atunci ar fi bine să profităm de timpul care ne-a mai rămas, nu?

Ea îl încălecă imediat şi-i prinse penisul flasc în palmele bătătorite.

La uşa din spate a căruţei se auzi un ciocănit stingher, aducând mai degrabă cu un zgrepţănat.

– Domnule? întrebă William Elphinstone. Sunteţi aici, domnule?

Glasul era la fel de tremurător ca şi ciocănitura.

Grant îşi înăbuşi un geamăt de exasperare. „Nu, nu-s aici, de-aia-i calul meu afară!”

– Ce vrei?

– Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule, însă v-aşteaptă acasă un apel telefonic urgent. Domnul Butterworth spunea că era important, din Boston.

Grant se încruntă. Butterworth n-ar fi trimis pe nimeni după el, decât dacă era realmente important. Administratorul domeniului ştia perfect cu ce se ocupa stăpânul lui în asemenea momente. În acelaşi timp era suficient de şiret pentru a nu veni el însuşi.

„Mă-ntreb ce-a făcut tânărul Elphinstone de l-a enervat?” gândi Grant.

– Aşteaptă! îi strigă. Vin într-un minut.

Se îmbrăcă apoi fără grabă. În niciun caz n-avea să apară în goana mare din căruţă, îndesându-şi cămaşa în pantaloni şi oferindu-i flăcăului subiecte de bârfă pentru ceilalţi manageri juniori ai domeniului.

Îşi aranjă jacheta de călărie din tweed, îşi netezi favoriţii cu palmele şi-şi îndreptă şapca.

– Cum arăt?

– Ca un stăpân, rosti Carmitha din pat.

În tonul ei nu se putea detecta vreo ironie. Grant pescui în buzunar şi găsi două guinee de argint. Când ieşi, le puse într-un vas mare din porţelan de pe poliţa de lângă uşă.

* * *

Louise îi privi pe tatăl ei şi pe William Elphinstone călărind spre uşa din faţă. Rândaşii apărură şi le luară caii. Judecând după pieile asudate ale animalelor, fuseseră mânate în graba cea mai mare. Grant intră iute în casă.

„Bietul tata, mereu ocupat…”

Fata se apropie de locul unde William stătea de vorbă cu rândaşii, ambii mai tineri decât ea. Bărbatul o văzu venind şi le făcu semn să plece. Louise mângâie flancul bidiviului negru, când fu condus pe lângă ea.

– Ce-i agitaţia asta? întrebă ea.

– Un telefon din Boston. Domnul Butterworth l-a considerat îndeajuns de important ca să mă trimită să-l caut pe tatăl tău.

– Aha…

Louise dădu să se îndepărteze. În mod destul de iritant, William o urmă. Ea n-avea chef de tovărăşie.

– Am fost invitat sâmbătă-seara la petrecerea de la Newcombe, spuse el. M-am gândit că s-ar putea să fie distractiv. Nu sunt chiar de-ai noştri, dar pregătesc mese decente. După aceea va fi dans.

– Frumos, comentă Louise.

Detesta când William încerca să-şi dea aere. „Ai noştri”, ce să-ţi zic! Ea fusese colegă de şcoală cu Mary Newcombe.

– Speram că o să vii cu mine.

Louise îl privi surprinsă. Înflăcărarea şi neliniştea i se luptau pe chip.

– Oh, William, este foarte frumos din partea ta să mă inviţi. Mulţumesc! Totuşi, realmente, nu pot. Îmi pare rău…

– Realmente nu poţi?

– Nu. Sâmbătă vine la cină familia Galford. Trebuie neapărat să fiu prezentă.

– Mă gândisem că poate acum, după ce el a plecat, ai putea să-ţi găseşti mai mult timp pentru tovărăşia mea.

– Acum… când a plecat… cine? întrebă ea tăios.

– Prietenul tău, galantul căpitan de navă.

– William, vorbeşti realmente prostii! Eu te-am anunţat că nu pot veni cu tine la petrecerea de la Newcombe. Te rog să

abandonezi subiectul.

El se opri şi o prinse de mână. Louise fu prea surprinsă pentru a rosti ceva. Pur şi simplu nimeni nu-şi permitea asemenea libertăţi.

– Pentru el ţi-ai găsit mereu o mulţime de timp, rosti sec William.

– Încetează imediat!

– Da, da, în fiecare zi. Voi doi plecaţi mereu călare în Pădurea Wardley.

Louise simţi cum i se învăpăiază obrajii. Oare ce ştia William?

– Ia mâna de pe mine. Imediat!

– Mâinile lui nu te deranjau…

– William!

Tânărul îi aruncă un surâs lipsit de umor şi apoi îi dădu drumul.

– Nu sunt gelos. Nu mă-nţelege greşit.

– Nu există nimic pe care să fii gelos. Joshua Calvert a fost un oaspete şi prieten al tatei. Ăsta-i sfârşitul subiectului.

– Unii logodnici ar gândi altfel.

– Cine? chiţăi ea.

– Logodnici, scumpa mea Louise. Trebuie să fii conştientă de faptul că există speculaţii considerabile în privinţa celui cu care te vei mărita. Nu spun decât că pe Kesteven există câteva familii de creştere aleasă şi fii aflaţi la vârsta însurătorii, care ar închide ochii la… hai să zicem, indiscreţiile tale.

Ea îl pălmui. Sunetul loviturii pe obraz răsună puternic peste peluză.

– Cum îndrăzneşti?

William îşi atinse obrazul cu degetele mâinii drepte, şi pe chip îi apăru o expresie de neplăcere. Urma palmei fetei rămăsese întipărită limpede, roz.

– Câtă impetuozitate din partea ta… Nu ţi-am cunoscut-o până acum.

– Piei din ochii mei!

– Sigur că da, dacă asta doreşti. Ar fi totuşi bine să te gândeşti că, în cazul în care va umbla vorba, actuala ta poziţie de invidiat s-ar putea să nu mai fie chiar atât de sigură. N-aş vrea să văd că se-ntâmplă aşa ceva, Louise, crede-mă pe cuvânt. Eu ţin realmente la tine. Ţin într-atât de mult, încât sunt dispus să închid ochii în unele privinţe.

Fata păru realmente incapabilă de orice mişcare, ca şi cum ar fi fost condamnată să stea în faţa lui şi să se holbeze stupefiată.

– Tu…

Cuvântul se auzi mai degrabă ca un icnet strivit. Pentru o clipă tulburătoare, Louise crezu că va leşina.

William îngenunche în faţa ei.

„Nu”, îşi spuse ea, „oh, nu, nu, nu, nu poate fi adevărat! Joshua Calvert, unde naiba eşti?”

– Însoară-te cu mine, Louise. Pot căpăta aprobarea tatălui tău, nu trebuie să te temi în privinţa asta. Însoară-te cu mine şi putem avea un viitor minunat împreună aici, la Cricklade.

Întinse mâna, cu chipul vulnerabil în aşteptare.

Ea se îndreptă în postura cea mai regală pe care o putea afişa. Şi foarte clar, foarte calm, rosti:

– Mai degrabă aş râni bălegarul din grajduri ca să-mi câştig existenţa.

Era una dintre cele mai bune expresii ale lui Joshua, deşi, bineînţeles, reformulată cu alte cuvinte.

William păli.

Louise se răsuci pe un călcâi şi se îndepărtă, menţinându-şi spinarea rigidă şi demnă.

– O să mai revenim la subiectul ăsta! strigă tânărul după ea. Crede-mă, scumpa mea, nu mă voi lăsa învins în cererea mea.

* * *

Grant se aşeză îndărătul biroului din cabinetul său şi ridică telefonul. Secretarul lui îl apelase pe Trevor Clark, lordul-adjunct al lui Kesteven. Lui Grant nu-i plăcea ce bănuia că avea să urmeze.

– Vreau să aduci miliţia din Stoke la Boston, rosti Trevor imediat după ce încheiară saluturile oficiale. Un efectiv complet, te rog, Grant.

– S-ar putea să nu fie uşor… Aici sezonul este în toi. Livezile de trandafiri trebuie curăţate, apoi vine a doua recoltă de cereale. Nu-i prea putem lua pe bărbaţii destoinici de la muncile câmpului.

– N-am ce face. Chem miliţiile din toate comitatele.

– Pe toate?

– Mă tem că da, bătrâne. Am blocat difuzarea veştii, înţelegi, totuşi situaţia din Boston nu pare defel bună.

– Ce situaţie? Doar nu vorbeşti serios că te-ngrijorează

mizeriile alea pe care le face Uniunea?

– Grant… Glasul lui Trevor coborî cu o octavă: Ce-ţi voi spune acum este cu totul confidenţial, dar cinci districte din Boston au fost deja complet preluate de gloata asta şi nu mai pot fi guvernate. Ne confruntăm cu o stare de insurecţie deschisă. I-am trimis pe poliţişti acolo pentru a restabili ordinea şi nu s-au mai întors. Oraşul se găseşte sub legea marţială, în măsura în care o putem aplica. Sunt îngrijorat, Grant…

– Doamne Dumnezeule! Uniunea Terenurilor Democrate a făcut asta?

– Nu suntem siguri. Indiferent cine ar fi insurgenţii, par înarmaţi cu arme energetice. Asta înseamnă complicitate extraplanetară. Este însă greu de crezut că Uniunea ar putea organiza vreodată ceva de dimensiunile astea. Ştii cum sunt ei – capete înfierbântate care distrug tractoare şi pluguri. Armele energetice încalcă toate prevederile Constituţiei noastre; sunt exact lucrurile pentru evitarea cărora a fost întemeiată societatea aceasta.

– O forţă din exterior?

Lui Grant nu-i venea pur şi simplu să-şi creadă urechilor ce auzea.

– Este posibil. Am cerut Oficiului Cancelarului din Norwich să solicite escadrilei Marinei Confederaţiei să-şi prelungească misiunea locală. Din fericire personalul este încă aici, în permisii. Comandorul escadrilei îi recheamă acum pe orbită.

– Şi la ce ne ajută?

– Navele Marinei se pot asigura că insurgenţii nu primesc nimic din afara sistemului. Şi, ca ultimă măsură, pot ajuta forţele noastre de la sol cu lovituri tactice de pe orbită.

Grant rămase perfect nemişcat. Lovituri tactice de pe orbită. Era ireal. Vedea pe fereastră dealurile tihnite din Cricklade, verzi şi bogate, iar el vorbea cu calm despre posibilitatea unui război civil.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, da’ vorbim despre un oraş! Nu poţi folosi arsenalul navelor stelare împotriva Bostonului. Acolo locuiesc o sută douăzeci de mii de oameni!

– Ştiu, încuviinţă tăios Trevor. Una dintre misiunile majore ale miliţiilor va fi să ajute la evacuarea civililor. În felul acesta vom reduce pierderile.

– I-ai spus Cancelarului ce intenţionezi? Fiindcă, dacă tu n-ai

făcut-o, eu n-o să ezit s-o fac.

Urmă o tăcere care dăinui câteva secunde bune.

– Grant, rosti Trevor cu blândeţe, Oficiul Cancelarului mi-a recomandat această acţiune. Trebuie întreprinsă cât timp insurgenţii sunt concentraţi într-un singur loc, înainte de a avea posibilitatea să-şi extindă blestemata de revoluţie. Li se alătură foarte mulţi oameni. Eu… nu mă gândisem niciodată că pe planetă ar exista atâtea nemulţumiri. Trebuie opriţi şi trebuie procedat într-un fel care să evite posibilitatea repetării.

– Dumnezeule, murmură Grant distrus. Bine, Trevor, am înţeles. Chiar după-amiază îi convoc pe căpitanii miliţiilor. Regimentul va fi gata până mâine.

– Bravo, ştiam că mă pot bizui pe tine. La gara Colsterworth vă va aştepta un tren. Vă vom caza într-un antrepozit industrial din exteriorul oraşului. Şi nu-ţi face griji, navele stelare sunt doar o ultimă măsură. Mă aştept să nu fie necesară decât o mică demonstraţie de forţă din partea noastră, după care insurgenţii vor ceda.

– Da, sunt sigur că ai dreptate.

Grant aşeză în furcă receptorul incrustat cu perle, dar o premoniţie morbidă îi spunea că lucrurile nu puteau fi atât de simple.

* * *

Trenul avea şase vagoane pentru pasageri, spaţiu suficient pentru cei şapte sute de miliţieni ai comitatului Stoke. Avură nevoie de douăzeci şi cinci de minute pentru a se îmbarca. Gara era o scenă de haos pur, jumătate din străzile oraşului erau ticsite de căruţe, trăsuri, autobuze şi vehicule de fermă. Familiile îşi luau rămas-bun. Bărbaţii se foiau iritaţi în uniforme cenuşii. Lamentările legate de bocancii nepotriviţi se auzeau la tot pasul pe peron. Louise şi Marjorie se lipiseră de peretele gării, între un maldăr de raniţe de umăr şi o stivă de lăzi pentru muniţie, din metal verde-măsliniu. Datele ştanţate pe unele lăzi aveau vechimea de peste zece ani. Trei bărbaţi cu chipuri aspre păzeau muniţia, ţinând în braţe arme negre, butucănoase. Louise începea să regrete că venise.

Domnul Butterworth, în uniformă de sergent-major, se deplasa dintr-o parte în cealaltă a peronului, dând dispoziţii. Trenul se umplea treptat; echipe începură să încarce raniţele şi muniţia în primul compartiment de poştă.

William Elphinstone apăru pe peron, arătând foarte elegant în uniforma de locotenent. Se opri în faţa lor.

– Bună ziua, doamnă Kavanagh, rosti el sec. Bună ziua, Louise. Se pare că vom pleca peste cinci minute.

– Ei bine, sper că vei avea grijă de tine, William, rosti Marjorie.

– Da, mulţumesc.

Cu încetineală deliberată, Louise îşi îndreptă privirea în altă parte. William păru uşor descumpănit, totuşi decise că nu era momentul să se dea în spectacol. Încuviinţă din cap spre Marjorie şi se îndepărtă.

Femeia se întoarse către fiica ei.

– Asta a fost extrem de grosolan din partea ta.

– Da, mamă, răspunse Louise fără să-i pară deloc rău.

„Cât de tipic pentru William să se înroleze ca voluntar, deşi nu este miliţia lui”, gândi fata. „A făcut-o doar pentru a se acoperi de glorie, pentru a-i părea şi mai acceptabil tatei. Şi de altfel nu s-ar duce nicio clipă în prima linie, pentru a împărţi riscurile cu bieţii trupeţi obişnuiţi. Pe când Joshua ar fi făcut-o.”

Marjorie îşi privi fiica mai scrutător, auzind tonul neaşteptat, şi-i distinse expresia de bosumflare încăpăţânată de pe chipul de obicei placid. „Aşadar lui Louise nu-i place de William Elphinstone. N-aş putea spune c-o învinuiesc. În acelaşi timp însă nu-i stătea deloc în caracter să se manifeste în felul acesta în public. Buna ei cuviinţă era întotdeauna precisă, protocolară şi corectă, ba chiar într-un chip iritant.” Pe neaşteptate, în ciuda grijilor cauzate de Boston, se simţi încântată. Fata ei nu mai era şoricelul cuminţel şi ascultător. Îi veni aproape să strige de încântare. „Şi mă-ntreb ce anume a declanşat episodul acesta de gândire independentă, deşi am o idee destul de precisă. Joshua Calvert, dac-ai atins-o măcar c-un deget…”

Grant apăru păşind energic pe lângă tren, asigurându-se că trupele sale suiseră şi că totul era în regulă. Soţia şi fiica îl aşteptau cuminţi la capătul peronului. Ambele arătau radioase, mai ales Marjorie.

„De ce naiba mă mai sinchisesc cu târfuliţele romany?”

Chipul lui Louise era melancolic. Speriată, dar în acelaşi timp se străduia să nu se trădeze. Încerca să fie curajoasă, ca o adevărată Kavanagh. „Ce fiică minunată! O adevărată bucurie pentru ochi.” Chiar dacă în ultimele zile fusese cam indispusă. Probabil că-i ducea dorul lui Joshua, îşi spuse bărbatul, voios.

Acesta nu era însă decât alt memento al faptului că trebuia să înceapă să se gândească serios la un peţitor decent şi de sânge nobil pentru ea. Deşi nu încă, nu de anul ăsta. Conacul Cricklade avea să mai răsune şi Crăciunul acesta de râsetele ei, care-i încălzeau inima.

O îmbrăţişă, şi fata îl cuprinse cu braţele.

– Nu pleca, tati, şopti ea.

– Trebuie. N-o să lipsesc mult.

Ea suspină adânc şi aprobă din cap.

– Înţeleg.

Grant o sărută pe Marjorie, ignorând fluierăturile şi ovaţiile puternice care se ridicară din ultimele vagoane ale trenului.

– Te rog să nu-ncerci să demonstrezi nimic, rosti ea în felul obosit şi pe jumătate cenzurat prin care anunţa că era speriată rău de tot.

De aceea îi replică:

– Bineînţeles că n-o să-ncerc nimic. O să stau în cortul de comandă şi-o să-i las pe tineri la-naintare.

Marjorie o cuprinse după talie pe Louise, când fluturară din braţe la plecarea trenului din gară. Peronul era o masă solidă de femei, cu batiste agitate pline de frenezie. Îi veni să râdă, gândindu-se cât de prosteşte trebuia să le pară bărbaţilor din tren. N-o făcu totuşi, deoarece era o Kavanagh şi trebuia să dea un exemplu. În plus, era posibil să fi început să plângă de inutilitatea şi stupiditatea acţiunii lor.

Pe cerul senin de deasupra, lumini argintii licăriră şi se răsuciră, când escadrila Marinei îşi schimbă formaţia şi înclinarea pe orbită, astfel încât Bostonul să fie permanent în raza uneia dintre nave.

* * *

Dariat îşi aduna curajul pentru a se sinucide. Nu era uşor. Sinuciderea însemna culminarea eşecului, a ratării şi a disperării. De la revenirea morţilor de pe tărâmul neantului, viaţa lui devenise inspiratoare.

Privi cuplul care cobora precaut pe scara urât mirositoare din zgârie-stele. Kiera Salter procedase bine seducându-l pe băiat, dar la urma urmelor ce mascul de cincisprezece ani ar fi putut rezista trupului lui Marie Skibbow? Kiera nici măcar nu trebuia să-şi îmbunătăţească fizicul. Îşi puse pur şi simplu o bustieră mov şi

o fustă scurtă azurie şi lăsă natura să facă praf balanţa hormonală a băiatului… aşa cum făcuse cu Anders Bospoort.

Subrutina de monitorizare alocată observării lui Horgan se derulă prin celulele neurale dinapoia pereţilor din polip ai scării, întinzându-se prin sectoarele din jur pentru a interfaţa cu rutinele existente ale blocului zgârie-stele. Un înger păzitor invizibil şi atotcuprinzător. Căuta ameninţări, posibilitatea unor pericole. Horgan era altul dintre nenumăraţii descendenţi ai lui Rubra. Răsfăţat, privilegiat şi crescut cu grijă; mintea îi era ghidată în mod silenţios şi tainic în sferele de interese corecte şi i se lăsase drept moştenire o aroganţă incredibilă pentru o persoană atât de tânără. Deţinea toate semnele îngâmfării endemice a tragicilor protejaţi ai lui Rubra. Horgan era mândru, solitar şi cu temperament afurisit. Un tânăr slăbănog cu ten oacheş, asiatic, şi ochi indigo care-l trădau; dacă cromozomii i-ar fi oferit şi masa musculară cu care să-şi consolideze personalitatea narcisistă, ar fi fost implicat în tot atâtea încăierări pe cât fusese tânărul Dariat.

În mod firesc nu se arătă defel surprins când Kiera/Marie îşi mărturisi atracţia faţă de el. O fată ca aceea i se cuvenea pur şi simplu.

Kiera şi Horgan ieşiră de pe scară în vestibulul de la nivelul optzeci şi cinci.

Dariat simţi cum rutina de monitorizare se derulă în stratul de celule neurale al apartamentului şi interogă rutinele autonome din interior, trecând în revistă memoriile locale. Acesta era punctul dificil. Avusese nevoie de două zile pentru a modifica rutinele apartamentului. Până atunci niciuna dintre eschivările sale uzuale nu fusese supusă examinării unei subrutine a personalităţii atât de mari, încât să fie practic înzestrată cu raţiune proprie.

Nu se declanşă nicio alarmă, nimeni nu sună din trâmbiţă pentru ajutor din partea conştiinţei principale a lui Rubra. Rutina de monitorizare vedea doar un apartament pustiu, care-l aştepta pe Horgan.

– Sosesc, le spuse Dariat celorlalţi din dormitorul lui Anders.

Toţi trei posedaţii erau cu el. Ross Nash care dirija corpul lui Bospoort, un canadian de la începutul secolului al XX-lea. Enid Ponter, de pe planeta Geraldton de etnie australiană, moartă de două secole, care ocupa forma muritoare a Aliciei Cochrane. Şi

Klaus Schiller, care poseda corpul lui Manza Balyuzi, un german care bolborosea întruna despre Führerul lui şi care părea furios că trebuia să aibă înfăţişare de asiatic. Corpul îi diferea acum mult de imaginea conţinută în flekul paşaport în ziua în care debarcase din *Yaku.* Pielea îi pălise; părul negru închis era presărat de smocuri tot mai mari de şuviţe blonde, fine; trăsăturile faciale blânde se deplasau spre masivitate colţuroasă, ochii erau albastru-azur. Ba chiar se şi înălţase vreo doi centimetri.

– Şi Rubra? întrebă Enid. El ştie?

– Rutinele mele de subminare au funcţionat. Monitorul nu ne poate vedea.

Ross privi lent în jurul dormitorului, aproape ca şi cum ar fi urmărit prin aer dâra unei arome exotice.

– Îl simt. Îndărătul pereţilor există răceala unei inimi.

– Anstid, rosti Dariat. Pe el îl simţi. Rubra nu-i decât un aspect al lui, un slujitor.

Ross nu se strădui să-şi ascundă dezgustul.

Dariat ştia că niciunul dintre ei nu avea realmente încredere în el. Erau inamici puternici care căzuseră de acord în privinţa unui armistiţiu precar, din cauza prejudiciilor pe care şi le puteau cauza reciproc. O situaţie de felul acesta nu putea dura mult. Îndoielile şi nesiguranţele omeneşti rodeau astfel de restricţii, ferfeniţeau raţionalitatea. Iar mizele erau ridicate de ambele părţi, accelerând nevoia sinceră de a vedea trădare în fiecare răsuflare şovăielnică sau pas precaut.

El însă avea să-şi dovedească valoarea aşa cum puţini o făcuseră până atunci. Avea să le încredinţeze nu doar viaţa lui, ci şi moartea lui. Totul era absurd de logic.

Avea nevoie de uluitoarele lor puteri de manifestare, dar în acelaşi timp să-şi păstreze afinitatea. Puterea lor venea din moarte, aşadar el trebuia să moară şi să posede un corp cu gena afinităţii. Nimic mai simplu, când te mulţumeai s-o spui repede. Şi complet dement. Pe de altă parte ceea ce văzuse în ultimele zile sfida integritatea mentală.

Horgan şi Kiera intrară în apartament. Se sărutau chiar pe când uşa începu să se închidă.

Dariat se concentră puternic, şi afinitatea lui învie noile rutine neurale cu o armonie delicată de înşelătorie. Imaginea trupurilor îmbrăţişate era încorporată în una dintre ele. O falsă iluzie;

generată de o secţiune deturnată din celulele neurale ale habitatului cu o masă de zece ori mai mare decât a creierului omenesc. Mică prin comparaţie cu masa totală a straturilor neurale, dar îndeajuns pentru ca iluzia să fie perfectă, conferind greutate, textură, culoare şi miros spectralilor Horgan şi Kiera. Celulele senzitive înregistrară asta când cei doi începură să tragă unul de hainele celuilalt cu nerăbdarea tipică adolescenţilor pătimaşi.

Pentru Dariat cel mai dificil era să simuleze fluxul constant de emoţii şi sentimente pe care, în mod inconştient, Horgan îl emitea pe banda de afinitate. Reuşi totuşi s-o facă, ajutat atent de amintiri şi compoziţie. Rutina monitor privi cu dezinteres calm.

În mintea lui Dariat exista o fractură, aidoma istoriilor de cosmologie cuantică alternativă, două realităţi divergente. În una dintre ele, Horgan şi Kiera alergau spre dormitor, hohotind, cu hainele zburând în toate părţile. În cealaltă…

Ochii lui Horgan clipiră repede, apoi se căscară larg de surprindere. Sărutarea confirmase toate promisiunile pe care le făcuse trupul fetei. Era pregătit pentru cea mai măreaţă întâlnire erotică a vieţii sale. Însă acum ea rânjea dispreţuitor. Iar alte patru persoane apăreau în salon, venind dintr-un dormitor. Doi dintre bărbaţi erau uriaşi, plasaţi în direcţii opuse. Horgan abia dacă-i băgă în seamă. Auzise despre chestii ca asta, terori şoptite printre puşti în cluburile de zi. Pornovizări care se terminau prin crime. Nenorocita îl atrăsese în capcană pentru a fi victima pe care aveau s-o siluiască până la moarte. Se întoarse, cu muşchii picioarelor deja încordaţi.

Ceva – straniu, ca un glob dur de lichid – îl izbi în ceafă. Cădea, iar în depărtare se auzea cântând un cor de îngeri ai infernului.

Dariat stătu de o parte când Ross îl târî în dormitor pe Horgan, care era semiconştient. Se strădui să nu se holbeze la picioarele băiatului care pluteau la zece centimetri în aer.

– Eşti gata? întrebă Kiera pe un ton batjocoritor.

El trecu pe lângă ea către dormitor.

– Ne şi futem dup-aia?

Dariat preferase o capsulă de modă veche pe care o înghiţeai, în locul unui pad de transfuzie sau al unui pachet medical. Era neagră – evident – şi lungă de doi centimetri. O achiziţionase de

la furnizoarea lui regulată de narcol. O neurotoxină, garantată fără dureri, promisese ea. De parcă s-ar fi putut plânge, dacă n-avea să fie aşa.

Rânji la gândul acela. Şi o înghiţi, aproape în timp ce mintea lui conştientă era distrasă. Dacă avea să doară, furnizoarea avea să aibă parte de nişte lecţii foarte explicite despre drepturile consumatorilor, dintr-o direcţie neaşteptată.

– Daţi-i drumul, se adresă el celor din jurul patului.

Acum erau înalţi şi slăbănogi, efigii cafeniu-murdar pe care un sculptor le capturase printr-o lentilă înceţoşată. Se aplecară peste băiatul cu membrele răşchirate şi-i trimiseră foc rece, sfredelind în sus şi în jos prin şira spinării.

Otrava acţiona rapid. Garantată. Dariat îşi pierdea complet percepţiile din membre. Vederea devenea cenuşie. Auzul îl lăsa, ceea ce era o uşurare, însemna că nu trebuia să audă toate zbieretele.

– Anastasia… murmură el.

Ce uşor ar fi fost să i se alăture acum. Ea avea un avans de numai treizeci de ani şi ce însemna durata aceea prin comparaţie cu infinitul? O putea găsi.

Moarte.

Şi lumea de dincolo.

Un spasm violent al corpului şi minţii deopotrivă. Universul explodă în toate direcţiile simultan, oripilant în imensitatea sa. Tăcerea îl învălui ca un linţoliu; o tăcere pe care o considerase posibilă doar în extremitatea spaţiului intergalactic. Tăcere fără căldură sau frig, fără atingere sau gust. Tăcere cântând de gânduri.

Nu privi în jur. Nu avea cu ce să privească, nu avea unde să privească, nu aici, în al şaselea tărâm. Dar ştia, era conştient de ceea ce partaja starea aceea cu el, de spiritele despre care Anastasia îi povestise când stătuseră în cortul ei cu atâta timp în urmă.

Minţi nebuloase vărsau lacrimi de emoţie, iar tristeţea şi lamentarea lor îl împroşcau. Alături de un spectru complet de ură, gelozie şi invidie, însă cel mai mult ură de sine. Acestea erau spirite, toate, pierdute dincolo de mântuire.

Mai departe de ele era culoare, de jur împrejur, totuşi niciodată prezentă. Intangibilă şi provocatoare. Un univers pe care era încântat să-l numească real. Tărâmul celor vii. Un loc

minunat şi nemaipomenit, o corporalitate care avea nevoie de apartenenţă.

Dariat ar fi dorit să lovească imediat cu pumnii în ea, să solicite intrarea. Nu avea mâini şi nu exista niciun zid. Ar fi dorit să-i strige pe cei vii să-l salveze. Nu avea glas.

– Ajutor! ţipă mintea lui.

Spiritele pierdute râseră crud. Îl împresurară, mai numeroase ca frunza şi iarba. El constată că nu avea o locaţie unic definită, un sâmbure cu un înveliş protector. Se afla peste tot simultan, împreună cu ele. Neajutorat împotriva invaziei lor. Pofta carnală şi avariţia le făcea să forţeze şi să-i trezească amintirile, aspirând valul dulce de senzaţii pe care le conţineau. Un substituent sărman al intrinsecului, totuşi încă proaspăt, încă zemos de detalii. Unica subzistenţă cu care se lăuda acest continuum ezoteric.

– Anastasia, ajută-mă…

Ele îi adorară tainele cele mai ruşinoase, fiindcă purtau pasiunile cele mai intense – privirea furişă a femeilor prin intermediul celulelor senzitive ale habitatului, masturbarea, tânjirea zadarnică după Anastasia, promisiunile imposibile făcute în toiul nopţilor, mahmurelile, lăcomia, încântarea când bâta zdrobise capul lui Mersin Columba, corpul vibrant de fierbinte al Anastasiei lipit de al lui, cu membrele întrepătrunse. Le sorbiră pe toate, batjocorindu-l chiar în timp ce-l idolatrizau pentru întrezărirea de viaţă pe care o adusese.

Timpul… Dariat îl putea percepe scurgându-se în exterior. Secunde, trecuseră abia simple secunde. Aici însă avea puţină relevanţă. Timpul reprezenta lungimea fiecărei amintiri, guvernată de percepţie. Aici era sfidat, iar violarea sa continua întruna. O violare care n-avea să se mai sfârşească. Niciodată. Erau prea multe suflete ca să se poată sfârşi.

Trebuia să le aştepte, îşi dădu seama cu groază. Şi să li se alăture. Deja tânjea după căldură, atingeri, mirosuri. Amintirile unor asemenea comori se aflau de jur împrejur. Trebuia doar să se întindă…

* * *

Dormitorul era umed şi rece, cu mobilier ieftin. El însă nu-şi putea permite mai mult. Nu acum. Preavizul de concediere era tot în buzunarul sacoului. Ultimul salariu se găsea alături, dar deja mai subţire. Fusese mai gros în după-amiaza asta. Înainte

de a merge la bar, făcând ceea ce ar fi făcut orice bărbat.

Debbie se ridica din pat, clipind somnoroasă spre el. Cu glasul ca al unei pisici de căcat, plângându-se, plângându-se, plângându-se. Unde fusese, cu prietenii lui de nimic? Ştia cât era ora? Cât băuse? Aşa cum făcea întotdeauna.

Așa că-i spuse căţelei să-şi ţină gura, pentru că de data asta era complet sictirit de toate enervările pe care i le producea. Şi când ea nu se potoli, o lovi. Nici asta n-o linişti. Zbiera cu-adevărat tare, trezind dracului tot cartierul. Aşa că lovi din nou, mai tare de data aceasta.

* * *

… pentru a devora ecourile jalnice de senzaţii.

– Sfinte Anstid, ajută-mă pe mine, veşnicul tău slujitor. Te rog din suflet. Ajutor!

Râsete, doar râsete. Aşa că el tună şi fulgeră îndărăt şi se pierdu de batjocură în…

* * *

Soarele reflectându-se strălucitor din templul incaş care se înălţa semeţ în văzduh. Era mai mare decât orice catedrală pe care o văzuse vreodată. Însă constructorii săi erau acum un popor ţinut în frâu de puterea Spaniei. Iar bogăţiile din oraşul ruinat erau mai presus de cele ale regilor. O viaţă de glorie îi aştepta pe cuceritorii săi.

Armura lui acţiona ca un cuptor în arşiţă. Şi tăietura de pe picior se acoperise de pustule umflate, ciudate şi cafenii, spori ai junglei blestemate. Deja era înspăimântat că nu va mai trăi să revadă ţărmurile Spaniei.

* * *

… care nu era un răspuns. Dezastrele şi durerile erau înlocuitori diluaţi ai exploziei de experienţă care se întindea în universul extrinsec vag perceput.

Zece secunde. Doar atât trecuse acolo de când murise. Şi de cât timp se găseau aici unele spirite? Cum puteau rezista…

* * *

Veacuri ce dureau ca inima încremenită a unui iubit. Să sugi şi să sugi din nou ca o lipitoare ceea ce este nou, doar pentru a găsi ceea ce este trezit, răsuflat. Totuşi până şi gustul acela insipid depăşeşte iadul care se află dincolo de întrezărirea ispititoare a căminului pierdut al corpului nostru. Nebunie şi balauri îi aşteaptă pe cei care se aventurează şi se îndepărtează

de ceea ce discernem. Mai sigur să stai pe loc. Mai sigur să suferi cunoscutul, decât necunoscutul.

* * *

… Dariat putea distinge rafale ale durerii lui Horgan, fulgerând în neantul celui de-al şaselea tărâm ca nişte flăcări care ling prin scânduri negre. Ele soseau de acolo unde spiritele erau cel mai strâns adunate, aidoma unor câini care se încaieră pentru resturi din friptura în sânge.

Culorile erau mai intense aici, prelingându-se prin fisuri care se curbau peste dimensiuni. Iar spiritele pierdute urlau la unison de ură, ispitindu-l şi atrăgându-l pe Horgan să acceadă, să se predea. Fecioare promiteau oceane de plăceri, pe când nelegiuiţi ameninţau cu eternităţi de torturi.

Fisurile din care răzbăteau aşchiile bogate de suferinţe se lărgeau întruna, pe măsură ce Kiera, Ross, Enid şi Klaus îşi exercitau puterea.

– Este al meu! proclamă sfidător Dariat. El este al meu. Este pregătit pentru mine. Îmi aparţine!

– Ba nu, i-al meu!

– Al meu!

– Al meu!

– Al meu! se ridicară ţipetele.

– Kiera, Ross, ajutaţi-mă. Lăsaţi-mă să revin.

Ştia că nu putea sta aici. Bezna rece şi tăcută chema, departe de universul naşterii. Acolo unde plecase Anastasia, acolo unde ei aveau să se reîntâlnească. Era o nebunie să zăbovească aici, având ca motiv doar amintirile visurilor de ieri. Anastasia era îndeajuns de curajoasă pentru a se aventura mai departe. El îi putea călca pe urme, chiar dacă era nevrednic.

– Opreşte-i, te implor! strigă Horgan. Salvează-mă!

Uniformitatea în care era suspendat Dariat începea să se deformeze. O pâlnie strâmtă care semăna cu vortexul unui ciclon şi cobora în inima necunoscută şi insondabilă a unei gigante gazoase. Spiritele erau silite spre ea, în ea. Dariat era unul dintre ele, tot mai înghesuit…

* * *

O stradă cu caldarâm grosolan, cu căsuţe de o parte şi cealaltă. Ploua puternic. Picioarele lui desculţe erau amorţite de frig. Fum de lemne spânzura în văzduh, fuioare de la hornuri, învolburate în jos de vânt. Apa îi îmbibase hainele zdrenţuite şi-l

făcea să tuşească încă şi mai rău. Pieptul îngust îi vibra când aerul îl lovea în gâtlej. Mama obişnuia să-i surâdă trist de câte ori îi spunea cât de rău îl durea pe dinăuntru.

Alături, surioara lui mai mică smârcâia. Puţin din feţişoară i se zărea sub boneţica din lână şi deasupra gulerului hainei. El o ţinea de mână în vreme ce fetiţa mergea legănat, fără să pună întrebări. Arăta foarte fragilă, chiar mai rău decât el. Şi iarna abia începuse. Supa nu părea niciodată să fie îndeajuns; iar porţiile pe care le căpătau erau alcătuite în majoritate din legume. Nu umplea burta. Totuşi, în măcelării exista carne.

Locuitorii aşezării mergeau odată cu ei, în timp ce clopotul bisericii răsuna întruna, chemându-i. Saboţii din lemn ai surioarei păcăneau surd pe pietrele caldarâmului. Erau plini cu apă, care-i umfla picioruşele albe şi-i agrava rosăturile.

Tata câştiga binişor pe ogoarele moşierului. Dar niciodată nu existau bani în plus cu care să se cumpere mâncare. În mâna lui liberă strângea moneda de un penny tocită care purta chipul reginei Victoria. Era destinată pastorului zâmbitor, îmbrăcat în haine călduroase.

Cumva nu părea deloc corect.

* * *

– Vă rog! strigă Horgan, mai slab acum, cu gândurile învineţite de durere.

Dariat lunecă spre băiat.

– O să te-ajut, o să te-ajut, minţi el.

Lumina pătrundea prin capătul îndepărtat al tunelului, pâlpâind şi mişcându-se, strălucind ca razele soarelui prin vitralii într-o biserică plină de praf. Dar şi celelalte spirite îi promiteau băiatului mântuirea…

* * *

Frigul stăpânea întreaga lume. Nu exista căldură, nici chiar sub blănurile lui ţepene şi puturoase. În depărtare peretele de gheaţă sclipea alb-argintiu orbitor sub razele soarelui. Ceilalţi membri ai tribului erau răspândiţi peste câmpie, plescăind prin băltoace pe jumătate îngheţate. Iar în faţă, printre firele înalte şi legănate de iarbă, se întrezărea mamutul.

* * *

– Haide-atunci, Dariat, îl chemă Ross.

Dariat văzu cum gândurile sale capătă formă, devin mai tari, când degete bâjbâitoare de energie se întinseră spre el. Fu întărit

de atingere, căpătă masă, căpătă volum; gonind pe lângă celelalte spirite, cu extazul victoriei în minte. Ele urlară şi blestemară, când Dariat fu absorbit în jos, tot mai jos. Tot mai rapid – înăuntru.

Până şi bezna miezului nopţii era o imagine de care se putea bucura.

Pleoapele clipiră iute, îndepărtând lacrimile de fericire. Durerea era minunată, fiindcă era reală. Gemu din cauza rănilor ce-i brăzdau trupul slăbuţ şi percepu o senzaţie ciudată de fluid uscat care-i scălda pielea. Curgea într-acolo unde o direcţiona mintea lui. Ca atare îşi folosi voinţa şi văzu cum laceraţiile se închideau. Da!

„Oh, iubita mea Anastasia, ai avut dreptate tot timpul. Iar eu m-am îndoit mereu, în adânc, în spiritul meu secret. Ce am făcut?”

Kiera îi rânji dispreţuitor.

– Acum vei da uitării neînsemnata ta răzbunare pe Rubra şi vei acţiona alături de noi pentru a captura cu afinitatea ta şoimii-negri ai lui Magellanic Itg şi a ne putea răspândi între stele. A pierde acum înseamnă a reveni la încarcerarea din lumea de dincolo. Ai fost acolo cincisprezece secunde, Dariat. Data viitoare va fi pe vecie.

* * *

Ione nu dormea. Corpul îi era somnoros şi pleoapele îndeajuns de grele pentru a rămâne închise. Dar mintea ei plutea aleatoriu prin imaginile percepţiilor habitatului. Se refamiliariză cu fragmente favorite din peisaje, îi urmări pe rezidenţi dormind, petrecând sau muncind în primele ore ale dimineţii. Pruncii se foiau deja, lucrători căscând soseau la restaurantele care serveau micul dejun. Navele stelare veneau (un număr mai mic decât normal) şi plecau de pe spaţioportul exterior. Două nave scotocitoare se ridicau lent din Inelul Ruinelor pe orbite de transfer care aveau să le aducă finalmente la joncţiunea cu habitatul. Mirchusko era nouăzeci la sută plină, cu benzile de furtună ocru pe şofran perfect conturate pe fundalul câmpului stelar. Cinci dintre cei şapte sateliţi naturali majori ai săi erau vizibili ca semiluni şterse înşirate peste planul inelului.

Hăt departe în interiorul panglicii de funigei a Inelului Ruinelor, două duzini de şoimi-negri goneau spre ecuatorul gigantei gazoase într-un zbor de împerechere. Trei ovule

fuseseră deja ejectate în inelele interioare groase ale lui Mirchusko. Ione le ascultă dialogurile întrebătoare, uluite, cu şoimii-negri care ajutaseră la stabilizarea lor; în timp ce, gonind mai departe, părintele lor muribund radie mulţumiri sublime.

„Viaţa continuă”, gândi femeia, „chiar şi în asemenea vremuri teribile.”

O subrutină care satura reşedinţa de pe malul lacului o avertiză că Dominique se apropia de dormitor. Ione renunţă la percepţia habitatului şi deschise propriii ei ochi. Clement zăcea lângă ea pe salteaua pneumatică îmblănită, cu gura deschisă, ochii strâns închişi, sforăind încetişor.

Ione îşi aminti noaptea cu plăcere. Tânărul era un amant bun, entuziast, cunoscător, uşor egoist – însă asta se datora mai mult ca probabil vârstei sale. Dar, în ciuda plăcerilor oferite, nu era Joshua.

Membrana musculară a uşii se deschise, îngăduindu-i lui Dominique să intre. Era îmbrăcată într-o robă purpuriu-regal scurtă şi ducea o tavă.

– Ia zi, cum a fost frăţiorul meu?

Rânji, privind cele două trupuri goale.

Ione râse.

– Creşte mare şi puternic.

– Serios? Ar trebui să aboleşti incestul şi atunci aş putea afla asta şi singură.

– Întreabă-l pe episcop. Eu mă ocup doar de legile civile şi financiare. Problemele morale îi revin exclusiv lui.

– Mic dejun? întrebă Dominique, aşezându-se pe marginea patului. Am suc, pâine prăjită, cafea şi felii de quantat.

– Sună bine.

Ione îl înghionti pe Clement, trezindu-l, şi comandă ferestrei să se deopacizeze. Sticla îşi pierdu tenta castaniu-închis şi dezvălui lacul liniştit de la baza falezei. Tubul de lumină axial din Seninătate tocmai îşi începea ciclul de fluorescenţă prin spectrul oranj.

– Ceva noutăţi despre Laton? întrebă Dominique.

Se aşeză turceşte cu faţa la Ione şi Clement, le turnă suc şi le întinse pâinea prăjită.

– Nimic în plus faţă de ce-a adus ieri şoimul-de-vid al Marinei, răspunse Ione.

Era unul dintre motivele pentru care apelase la Clement,

pentru confortul contactului fizic şi nevoia de a fi dorită. Îngrijorarea îi crescuse după ce accesase raportul secret al Marinei Confederaţiei despre virusul energetic.

Imediat ce Seninătate anunţase conţinutul flekului lui Graeme Nicholson, Ione comandase staţiilor industriale de pe orbita din exteriorul spaţioportului alte zece platforme strategice defensive, suplimentându-le pe cele treizeci şi cinci care protejau deja habitatul. Companiile erau încântate că aveau de lucru, întrucât fabricarea de componente pentru navele stelare se redusese odată cu micşorarea numărului de zboruri. Nu trebuia să fii un geniu militar pentru a deduce că Laton va încerca să-şi extindă revoluţia, iar Seninătate se găsea aproape pe linia directă care unea Lalonde de Pământ, nucleul Confederaţiei. Prima pereche de platforme noi era gata de amplasare, iar restul urmau să fie finalizate în şase zile. Şi Ione se întreba dacă n-ar mai trebui să comande câteva...

La o oră după ce şoimul-de-vid al Marinei livrase flekul de avertizare de la Trafalgar, ea închiriase doisprezece şoimi-negri pentru a acţiona ca nave de patrulare pe rază scurtă şi-i echipase cu viespi de luptă cu armament nuclear din stocurile de rezervă ale Seninătăţii. Era recunoscătoare că existau suficiente nave bitek disponibile pentru a fi angajate. Deşi şoimii-negri şi căpitanii lor fuseseră destul de loiali Seninătăţii şi Lordului Ruinelor încă de când bunicul ei deschisese habitatul ca bază pentru zborurile de împerechere.

Cu apărările acelea suplimentare şi patrulele, habitatul îşi dezvolta o mentalitate de asediat după plecarea lui Terrance Smith.

Dar oare precauţiile ei erau suficiente?

– Cum este afectată Linia Vasilkovsky de alertă? întrebă Ione.

Dominique sorbi din suc.

– Din plin. În clipa de faţă avem douăzeci şi cinci de nave care stau degeaba în docul Seninătăţii. Niciun negustor n-o să rişte să trimită mărfuri până nu ştie cu certitudine că Laton nu se află la destinaţie. Trei dintre căpitanii noştri au sosit ieri din sisteme stelare diferite. Toţi au zis acelaşi lucru. Guvernele planetare şi asteroidale au impus practic carantină pentru navele stelare care sosesc. Dacă mai ţine aşa o săptămână, comerţul interstelar se va închide complet.

– Până atunci o s-o găsească pe *Yaku,* rosti Clement rupând

un colţ din felia sa de pâine prăjită. Ce dracu', probabil c-au şi găsit-o deja! Şoimul-de-vid al Marinei a spus că alerta este la nivelul Confederaţiei. Nu există nicio navă care să fie vreodată la mai mult de zece zile distanţă de un sistem stelar. Pun prinsoare că o escadrilă a Marinei o face bucăţele pe *Yaku* chiar în momentul ăsta.

– Asta mă termină cel mai mult, zise Ione. Faptul că nu ştiu, că trebuie să aştept atâtea zile pentru orice veste.

Dominique se aplecă în faţă şi o strânse uşor, liniştitor de genunchi.

– Nu-ţi face griji! Escadrila Flotei a VII-a îl va opri să se implice. Într-o săptămână se vor întoarce toţi cu coada-ntre picioare, plângându-se că nu li s-a oferit şansa de a se juca de-a soldaţii.

Ione ridică privirea spre ochii adânci, surprinzător de înţelegători.

– Mda…

– N-o să păţească nimic. Este singurul bărbat pe care-l ştiu care ar putea scăpa din explozia unei supernove, dând pur şi simplu din gură. Un megaloman renăscut nu va reprezenta o problemă.

– Mulţumesc.

– Cine? întrebă Clement cu gura plină, uitându-se de la o fată la cealaltă.

Ione muşcă dintr-o felie de quantat de culoare oranj. Avea textura pepenelui, însă gust de grapefruit acrişor. Dominique îi surâse răutăcios peste ceaşca de cafea.

– Chestii de-ale fetelor, răspunse Dominique. Tu n-ai înţelege.

Clement aruncă în ea cu o coajă de quantat.

– Despre Joshua vorbiţi. Amândouă sunteţi moarte după el.

– Este un prieten bun, zise Ione. Şi-i băgat în chestia asta până peste căpşorul lui prostuţ, iar noi ne facem griji pentru el.

– Nu vă mai faceţi, spuse Clement vesel. Joshua m-a plimbat prin *Lady Macbeth.* Are potenţial de luptă mai mare ca al unei fregate de linia întâi, şi Smith a înarmat-o cu viespi de luptă înainte de plecare. Oricine ar fi într-atât de idiot să atace nava *aia* stelară e ca şi dus.

Ione îl sărută.

– Îţi mulţumesc şi ţie.

– Şi-altă dată.

Terminară micul dejun în tihnă prietenoasă. Ione tocmai se gândea ce să facă în restul zilei, când o apelă Seninătate. „Asta-i plăcut în a fi conducătorul absolut al unui habitat bitek”, reflectă ea, „de fapt nu trebuie *să faci* nimic, fiindcă se acţionează instantaneu pe baza gândurilor tale.” Trebuia totuşi să ţină seama şi de latura umană. Camera de Comerţ era agitată, Consiliul Financiar şi al Comerţului era şi mai neliniştit, oamenii obişnuiţi nu ştiau ce se întâmpla. Toţi doreau să primească asigurări şi se aşteptau ca ea să le ofere. Chiar ieri Ione acordase două interviuri companiilor de ştiri, iar trei delegaţii solicitaseră audienţă personală.

Parker Higgens solicită imediat o întrevedere, o anunţă Seninătate pe când îşi termina cafeaua. **Îţi recomand să i-o acorzi.**

Serios, aşa recomanzi? Ei bine, eu una cred că există lucruri mai importante pentru mine de care să mă ocup în chiar clipa de faţă.

Mie mi se pare ceva mai important decât criza Laton.

Poftim?

Ambiguitatea aceea o făcu să se ridice în capul oaselor pe patul îmblănit. Seninătate emitea o senzaţie intensă de disconfort, ca şi cum ar fi fost nesigură în privinţa unui subiect. Suficient de neobişnuit pentru a-i stârni curiozitatea.

În ultimele şaptezeci de ore s-au înregistrat unele progrese remarcabile în privinţa înregistrărilor senzoriale laymili. Nu am dorit să te bat la cap cu proiectul, cât timp erai implicată cu modernizarea defensivei mele şi liniştirea rezidenţilor. Asta poate să fi fost greşeala mea. Aseară unii cercetători au făcut o descoperire extrem de importantă.

Care anume? întrebă ea cu aviditate.

Ei cred că au localizat planeta de origine a laymililor.

* * *

Cărarea ce ducea de la staţia de tub la clădirea octogonală a Diviziei Electronice era presărată cu fructe arămii coapte căzute din arborii chuantawa înalţi. Trosneau încetişor când pantofii lui Ione îi turteau şi mai mult de dalele de piatră.

Membrii proiectului care coborau din staţii îi aruncau privirea uşor vinovată a tuturor angajaţilor care îşi găsesc deja şeful la treabă.

Oski Katsura o primi la intrare, purtând obişnuitul ei halat alb de laborator; era una dintre puţinele persoane din habitat care nu păreau niciodată deranjate de escorta de gardişti a lui Ione.

– Încă n-am anunţat nimic public, spuse ea când intrară. Unele implicaţii abia încep să devină evidente.

Sala în care era ţinut modulul laymili se modificase considerabil de la prima vizită a lui Ione. Majoritatea echipamentelor electronice experimentale dispăruseră. Blocuri procesoare şi proiectoare AV se înşiruiau în lungul meselor de lucru, formând staţii de cercetare individuale, fiecare cu câte un rack de flekuri. Cubiculumurile-ateliere dindărătul peretelui din sticlă fuseseră convertite în birouri. Senzaţia nu mai era una de pionierat ştiinţific, ci mai degrabă de mediu universitar.

– În prezent, o utilizăm drept centru de sortare, spuse Katsura. După decriptare, memoriile senzoriale sunt examinate de o comisie de experţi din toate disciplinele care participă la proiect. Ei oferă o clasificare iniţială aproximativă, catalogând incidentele şi evenimentele descrise şi decid dacă există ceva de interes pentru domeniul lor. După aceea memoria relevantă este datavizată comitetelor de investigare şi evaluare care au fost formate în cadrul fiecărei divizii. După cum îţi poţi imagina, majoritatea au fost trimise la diviziile Culturală şi Psihologie. Totuşi ne-a fost enorm de utilă simpla vedere a utilizării electronicelor lor în contextul operaţiunilor cotidiene banale. Acelaşi lucru este valabil pentru majoritatea disciplinelor fizice: inginerie, fuziune, structuri... În majoritatea memoriilor se găseşte câte ceva pentru fiecare divizie. Mă tem că o analiză finală şi exhaustivă va dura minimum două decenii. Deocamdată nu facem altceva decât o interpretare preliminară.

Ione încuviinţă fără un cuvânt. Memoriile de fundal ale Seninătăţii dezvăluiau cât de susţinut munceau echipele de examinare.

În sală se aflau numai cinci persoane, plus Lieria. Toţi lucraseră în decursul nopţii şi acum erau adunaţi în jurul unor tăvi de la cantină, unde beau ceai şi mâncau croasanţi. Parker Higgens se ridică imediat când Ione intră. Haina costumului său gri atârna pe spătarul unui scaun, astfel că bărbatul purta doar o cămaşă albastră, boţită. În mod evident sesiunile de lucru care se întindeau pe multe nopţi erau tot mai dificile pentru bătrânul director. Izbuti cu toate acestea să afişeze un zâmbet obosit,

când o prezentă pe Ione colegilor săi. Malandra Sarker şi Qingyn Lin erau experţi în nave spaţiale laymili; femeia era specialistă în sisteme biotehnologice, în timp ce domeniul bărbatului îl reprezentau unităţile mecanice şi electrice utilizate de xenoci în vehiculele lor. Ione le strânse mâna celor doi, iar Seninătate îi oferi silenţios sintezele lor de profil. La numai douăzeci şi opt de ani, Malandra Sarker i se părea foarte tânără pentru munca aceea, însă îşi luase doctoratul la Universitatea capitalei lui Quang Tri, iar referinţele erau impecabile.

Ione îl cunoştea pe Kempster Getchell, şeful Diviziei Astronomie; se întâlniseră la prima rundă de briefing şi ulterior cu prilejul unor evenimente oficiale. Se apropia de şaptezeci de ani şi provenea dintr-o familie lipsită de modificări genetice substanţiale. În ciuda ofensivei entropiei, care-i încărunţise şi rărise părul şi-i gârbovise umerii, bărbatul degaja un aer vioi şi neastâmpărat, complet diferit de Parker Higgens. Astronomia era una dintre diviziile cele mai mici ale proiectului laymili şi se ocupa primordial de identificarea stelelor cu spectru compatibil laymili şi scotocirea înregistrărilor radioastronomice pentru a vedea dacă fusese descoperită vreodată o anomalie care să indice o civilizaţie. În ciuda solicitărilor frecvente, niciun Lord al Ruinelor nu acceptase să finanţeze o reţea de radiotelescoape pentru divizia aceasta. Membrii ei trebuiau să se mulţumească de fiecare dată cu înregistrările din bibliotecile universitare din Confederaţie.

Asistentul lui Kempster Getchell era Renato Vella, un bărbat de treizeci şi cinci de ani, brunet, din Valencia venit pentru o bursă de patru ani de la una dintre universităţile de acolo. Când Ione îl salută, îi răspunse simultan incitat şi copleşit. Femeia nu era tocmai sigură dacă de vină era prezenţa ei ori descoperirea lor.

– Planeta de origine a laymililor? îl întrebă pe Parker, îngăduind să se facă simţit puţin scepticism.

– Da, doamnă, aprobă directorul.

Lipsea însă fericirea care ar fi trebuit să însoţească anunţul; tonul fusese mai degrabă tulburat, decât triumfător.

– Unde este? întrebă ea.

Parker schimbă o privire imploratoare cu Kempster, apoi oftă.

– A fost aici, în acest sistem solar.

Ione numără până la trei.

– ”A fost”?

– Da.

Seninătate? Ce se-ntâmplă?

Deşi este o afirmaţie extraordinară, dovezile par într-adevăr să încline în favoarea lor. Dă-le voie să-şi termine explicaţiile.

Bine.

– Continuaţi.

– Este vorba despre o înregistrare care a fost tradusă acum două zile, spuse Malandra. Am constatat că deţineam memoria unui membru de echipaj al unei nave spaţiale. Evident am fost încântaţi, pentru că urma să ne ofere planurile clare ale unei nave, la interior şi exterior, ca şi procedurile de operare. N-am avut deocamdată decât fragmente din ceea ce bănuiam că ar fi fost părţi din nave. Ei bine, actualmente ştim cum arată o navă laymili.

Dataviză spre un bloc procesor din apropiere; coloana AV a acestuia clipi o imagine în ochii lui Ione.

Nava laymili avea trei porţiuni distincte. În faţă erau patru ovoide metalice alb-argintii; unitatea centrală mare era lungă de treizeci de metri, cu trei unităţi de câte douăzeci de metri grupate în jurul ei – în mod evident, cabine de susţinere biotică. Porţiunea mediană avea formă de tambur, cu laturile formate din conducte roşii întrepătrunse atât de strâns, încât nu exista niciun spaţiu între ele, într-o configuraţie aproape ca de intestine. Cinci tuburi negre pentru evacuarea căldurii prin radiaţie ieşeau în unghi drept de la baza ei, distanţate egal în jurul circumferinţei. În spate se afla un tub de fuziune lung de şaizeci de metri, subţire şi conic, cu inele subţiri din argint dispuse la intervale de cinci metri pe lungimea sa. Chiar în vârf, în jurul duzei de evacuare a plasmei, se găsea un parasol din foiţă de argint.

– Este organică? întrebă Ione.

– Noi credem că da, în proporţie de aproximativ optzeci la sută, zise Qingyn. Concordă cu ceea ce ştim despre felul în care utilizau biotehnologia.

Ione întoarse spatele proiecţiei.

– Este o navă de pasageri, preciză Malandra. Din câte am putut deduce, laymili nu aveau nave comerciale de mărfuri, deşi există unele cisterne şi alte nave industriale specializate.

– Pare corect, rosti Lieria vorbind prin intermediul micului bloc

vocalizator alb pe care-l ţinea într-un braţ tractamorfic. În acest stadiu cultural, laymili nu aveau comerţ economic. Între clanuri se făceau schimburi de ADN şi tipare tehnice, dar artefactele fizice sau biotehnologia nu erau schimbate pentru recompense financiare.

– Nava, spuse Malandra afundându-se într-un scaun, părăsea orbita de parcare din jurul planetei lor native, îndreptându-se către insulele-spaţiale ale lui Mirchusko.

– Ne întrebaserăm mereu de ce erau atât de mari rezervoarele de combustibil ale navelor pe care le găsiserăm, zise Qingyn. Volumele de deuteriu şi He_3 stocate erau pur şi simplu imense pentru simplele voiajuri interhabitate, chiar dacă ar fi făcut cincisprezece drumuri la rând, fără realimentare. Acum ştim. Erau de fapt nave interplanetare.

Ione îl privi întrebător pe Kempster.

– O planetă? Aici?

Un surâs pişicher se formă pe buzele bărbatului, care părea indecent de încântat de revelaţie.

– Aşa pare. Am verificat cu multă atenţie poziţiile stelei şi planetei obţinute de la reţeaua de senzori a navei. Sistemul pe care l-am văzut este în mod clar acesta. Planeta de baştină a laymililor s-a aflat pe o orbită de aproximativ o sută treizeci şi cinci de milioane de kilometri de stea. Asta înseamnă exact între orbitele lui Jyresol şi Boherol.

Ţuguie trist buzele.

– Şi când te gândeşti că mi-am petrecut treizeci de ani din viaţă examinând stele cu spectre similare! Tot timpul a fost sub nasul meu, Dumnezeule, ce risipă de timp! Totuşi am revenit acum în linia întâi a astrofizicii şi nu mai există erori. Să încerci să deduci cum ai putea face să dispară o planetă… oho-ho, băiete!

– Bine, rosti Ione cu calm silit. Şi unde este acum? A fost distrusă? Între Jyresol şi Boherol nu există o centură de asteroizi. Din câte ştiu, nu există nici măcar o centură de praf.

– Nu deţinem dovezi cu privire la explorări extinse ale mediului interplanetar al acestui sistem, preciză Kempster. Am verificat amănunţit biblioteca. Dar, chiar presupunând că planeta ar fi fost literalmente redusă la nivelul particulelor de praf, vântul solar le-ar fi purtat în majoritate dincolo de norul Oort în doar câteva secole.

– O explorare ar fi de ajutor? se interesă Ione.

– Ar putea confirma ipoteza prafului, dacă densitatea continuă să fie mai mare decât cea uzuală. Însă va depinde de momentul când a fost distrusă planeta.

– Ea exista aici cu două mii şase sute de ani în urmă, zise Renato. Ştim asta din analizarea poziţiilor altor planete la momentul înregistrării memoriei. Dar, dacă va trebui să căutăm dovezi ale prafului, cred că ar fi mai bine să prelevăm eşantioane de suprafaţă de pe Boherol şi sateliţii giganţi gazoşi.

– Bună idee, bravo, flăcăule! rosti Kempster, bătându-şi pe umăr tânărul asistent. Dacă valul acesta de praf a fost propulsat spre exterior, atunci ar fi trebuit să fi lăsat urme pe toate corpurile lipsite de atmosferă din sistem. În acelaşi fel în care straturile de sedimente din carotele extrase din scoarţa planetară arată diversele ere geologice. Dacă l-am putea găsi, atunci am căpăta şi o indicaţie bună despre când s-a întâmplat de fapt.

– Nu cred c-a fost redusă la praf, zise Renato.

– De ce nu? se încruntă Ione.

– Ideea este corectă în sine, răspunse el prompt, deoarece nu există multe alte moduri prin care poţi face ca masa să dispară fără urmă. Însă este, în esenţă, pur teoretică. În termeni practici, energia necesară pentru a fărâmiţa o planetă întreagă la nivelul acela este cu ordine de mărime peste tot ceea ce ar putea produce Confederaţia. Nu uitaţi că până şi bombele noastre cu antimaterie distrugătoare de planete, care sunt interzise prin lege, nu afectează sau fragmentează masa unei planete de dimensiuni terracompatibile, ci doar distrug şi poluează biosfera. În tot cazul, o explozie n-ar avea succes – nici chiar mai multe explozii –, ci ar reduce planeta pur şi simplu la bucăţi de mărimea unor asteroizi. Pentru a fi transformată în praf sau preferabil în vapori, ar fi nevoie de o formă de armă de subminare la nivel atomic, probabil alimentată energetic de la stea… nu-mi pot imagina ce altceva ar produce suficientă energie. Ori asta, ori o metodă de iniţiere a unei reacţii de fisiune în lanţ în atomii stabili.

– O conversie materie-energie perfectă, murmură Kempster cu sprâncenele adunate de concentrare. Asta-i o idee interesantă…

– Şi de ce n-a fost utilizată aceeaşi metodă împotriva

habitatelor laymili? întrebă Renato, încântat de abordarea temei sale. Dacă ai o armă care poate să distrugă atât de amănunţit o planetă încât să-i şteargă toate urmele, de ce să laşi resturile habitatelor pentru a fi găsite de către noi?

– Da, da, chiar aşa – de ce? făcu Kempster. Bun, flăcăule! Bună gândire.

Asistentul lui radie de fericire.

– Noi continuăm să credem că habitatele s-au autodistrus, spuse Parker. Concordă cu ceea ce ştim, chiar şi acum. O privi pe Ione, vizibil tulburat: Cred că s-ar putea ca memoria să prezinte începutul distrugerii planetei. Când nava părăseşte orbita, pe suprafaţă este vizibil în mod clar un fel de conflict.

– N-a fost vorba oare despre o dispută interclanuri? întrebă Qingyn nesigur. Mie aşa mi s-a părut.

– Voi toţi greşiţi întrucât vă gândiţi la problema aceasta strict în termeni fizici, interveni Lieria. Să examinăm ce ştim în clipa de faţă. Se confirmă că planeta exista în aceeaşi perioadă în care au fost distruse habitatele. Entitatea laymili a cărei memorie am accesat-o este îngrijorată de transformarea care se petrece în gestaltul armoniei-vieţii şi care se propagă pe un continent întreg. O modificare metafizică drastică, ameninţând nici mai mult nici mai puţin decât întreaga orientare rasială a laymililor. Directorul Parker Higgens are dreptate – evenimentele acestea nu pot fi ignorate ca o coincidenţă.

Ione privi în jurul grupului. Niciunul nu părea că ar fi dorit s-o contrazică pe kiintă.

– Cred c-ar fi mai bine să văd eu însămi memoria aceasta. Se aşeză pe scaun lângă Malandra. Arată-mi-o.

Ca şi înainte, corpul laymili se rigidiză în jurul propriului ei trup, un exoschelet care nu se potrivea şi nu s-ar fi putut potrivi niciodată. Calitatea înregistrării era mult mai bună. Oski Katsura şi echipa ei munciseră mult cu procesoarele şi programele necesare pentru interpretarea informaţiilor stocate. Nu existau aproape deloc petele negre care indicau pierderi fragmentare de date. Ione se relaxă şi mai mult în scaun, pe măsură ce funcţiile senzoriale o purtau mai departe.

Laymiliul era un stăpân de navă, crescut de către clan pentru o viaţă dedicată traversării distanţei pustii dintre constelaţia insulelor-spaţiale şi Unimeron, gazda-vieţii primară. Atârna de butucul ovoidului sistemului central de susţinere biotică al navei,

în timp ce propulsia era pregătită pentru zbor. Nu semăna absolut deloc cu dispunerea omenească a punţilor şi maşinăriilor, prezentă până şi în şoimii-de-vid. Învelişul metalic protector conţinea un cuib-uter biologic, o excrescenţă ca un fagure de alveole şi saci de voiaj pentru călători, care crea o grotă organică exotică. Alveolele erau grupate laolaltă fără logică aparentă, ca bule alungite într-o spumă densă; pereţii aveau textura cauciucului dur şi erau ciuruiţi de sute de orificii mici pentru fixarea copitelor, care emiteau o radianţă verde-proaspăt. Organele pentru menţinerea atmosferei şi reciclarea hranei erau capsulate în partiţiile mai groase.

Verdele atotpătrunzător era în mod subtil bizar pentru creierul uman al lui Ione. Contraforturi tubulare din zăbrele se curbau prin alveolă în jurul corpului laymiliului, evazându-se acolo unde se contopeau cu un perete. Cele trei copite ale sale erau vârâte în orificii, şi fesele stăteau pe un taburet-ciupercă având caneluri; mâinile îi strângeau proeminenţe noduroase. O stalactită-mamelon atârna la câţiva centimetri de gura de alimentare. Poziţia era perfect solidă şi enorm de confortabilă; cuibul-uter crescuse într-o configuraţie perfect compatibilă cu corpul stăpânului-navei. Toate cele trei capete se roteau cu mişcări lente şi unduitoare, supraveghind mici panouri cu instrumente, din compozit opac, care se reliefau din pereţi. Lui Ione îi venea greu să precizeze unde începea plasticul şi unde se sfârşeau celulele; fuziunea celular/mecanică era perfectă, ca şi cum maşinăriile ar fi crescut chiar din cuibul-uter. Lentile montate pe panouri proiectau o grafică stranie în ochii laymiliului, într-o modalitate similară proiectoarelor AV ale oamenilor.

În vreme ce se mişcau, capetele ofereau imagini fugare din alte alveole prin pasaje strâmte. Femeia văzu un pasager laymili, stând ca într-un cocon de mătase în sacul său de voiaj. Era înfăşat în membrane translucide sclipitoare care-l fixau de perete, iar în gură îi fusese introdus un furtun umed care livra un fluid nutritiv; în anus exista un furtun similar, care menţinea ciclul digestiv. O formă mai uşoară de hibernare.

Gândurile stăpânului-navei laymili erau ciudat îngemănate, de parcă înregistrarea ar fi fost realizată de două configuraţii de gândire separate. La un nivel subsidiar era conştient de sistemele mecanic şi biologic ale navei. Le controla cu o precizie

de procesor, pregătind tubul de fuziune pentru declanşare, menţinând poziţia orizontală prin intermediul jeturilor mici de orientare, calculând un vector de curs, examinând cele patru cuiburi-uter. Exista o similitudine cu funcţiile automate pe care le-ar fi îndeplinit nanonicele neurale ale unui om; dar, din câte putea percepe Ione, stăpânul-navei nu poseda asemenea implanturi. Aşa era structurat creierul lui să funcţioneze. Biotehnologia navei era subraţională, ca urmare stăpânul-navei era, practic, calculatorul de zbor.

La un nivel superior, mintea sa observa planeta de dedesubt prin facultatea senzorială a navei. Unimeron aducea remarcabil de bine cu o planetă terracompatibilă, cu oceane albastre mari şi întinderi vaste de nori învolburaţi; polii erau acoperiţi de calote mici de gheaţă. Diferenţa vizuală o constituiau continentele; erau verde aproape uniform, până şi lanţurile muntoase fuseseră copleşite de stratul de vegetaţie. Nu se irosise nicio palmă de pământ.

Structuri albastru-verzui vaste, aidoma unor plase de păianjen, atârnau pe orbită ceva mai jos de altitudinea de o mie de kilometri a navei. Acestea erau limanurile-cereşti, majoritatea cu diametrul de minimum două sute de kilometri, care se roteau o dată la cinci sau la mai multe ore, nu pentru a oferi gravitaţie artificială, ci pur şi simplu pentru a-şi păstra forma. Erau vii, conştiente şi cu mentalităţi vibrante, mai mari chiar decât cele ale unei insule-spaţiale. O combinaţie de spaţioport şi nod energetic din magnetosferă, cu module de fabricaţie dispuse în jurul butucului precum cochiliile unor scoici mici, bulbucate, portocaliu-strălucitor. Însă faţetele fizice erau doar suplimente ale funcţiilor lor intelectuale. Constituiau un aspect important al armoniei-vieţii planetei, netezind şi ţesând gândurile continentale esenţiale separate într-un unic gestalt unificat la nivel planetar. Erau în acelaşi timp sateliţi de comunicaţii mentale, deşi contribuiau la gestalt, cântând spre stele îndepărtate. Glasul acela o depăşea complet pe Ione, atât prin mesaj, cât şi prin scop, apărând numai ca o cadenţă vagă la limita percepţiei. Stăpânul-navei laymili îl considera magnific. Limanurile-cereşti erau strâns grupate, cu mici variaţii de altitudine, care le permiteau să lunece în lungul diverselor înclinaţii orbitale fără să se ciocnească niciodată. Niciun segment al cerului planetei nu rămânea vreodată descoperit. Era o

demonstraţie uimitoare de exactitate navigaţională. Din depărtare părea ca şi cum cineva ar fi aruncat un năvod în jurul lui Unimeron. Femeia încercă să evalueze efortul implicat în creşterea lor într-o structură ce cuprindea planeta aidoma unei centuri… însă nu izbuti. Chiar şi pentru o specie care deţinea o atât de evidentă supremaţie în inginerie şi biotehnologie, limanurile-cereşti reprezentau realizări impresionante.

– **Apropiere iniţiere plecare,** anunţă stăpânul-navei.

– **Răsplată aventură curaj,** replică esenţa limanului-ceresc. **Anticipare speranţă.**

Terminatorul lui Unimeron era vizibil acum, negreala muşca din planetă. Continentele de pe faţa întunecată erau presărate cu puncte luminoase verde-strălucitor, mai mici decât oraşele oamenilor şi foarte regulate. Pe un continent sudic, care se curba în jurul masei planetei, îndepărtându-se de senzorii navei, fuioare delicate de pâclă roşie fosforescentă şerpuiau în lungul zonelor de coastă cu tentacule exploratoare târându-se mai mult în interiorul uscatului. Marginile palpitau vizibil ca franjurii unei meduze terestre, curbându-se şi curgând în jurul formelor de relief ale suprafeţei, totuşi îşi menţineau un grad remarcabil de integritate. Nu se zărea nici urmă de pâlcurile sau volburile de nori obişnuiţi. Ione considera efectul de-a dreptul încântător, pâcla părea vie, ca şi cum curenţii de aer erau infectaţi cu spori biofluorescenţi.

Însă stăpânul-navei laymili era dezgustat fizic de imaginile acelea.

– **Esenţă clan Galheith nenorocire severitate.**

Capetele lui se legănară şi se rotiră agitate, emiţând ţipete joase de nefericire.

– **Nenorocire. Cerere recunoaştere nebunie.**

– **Necruţare,** răspunse trist esenţa limanului-ceresc.

Pe măsură ce orbitele lor aveau să le poarte peste continent, limanurile-cereşti aveau să zumzăie îndurerate. Armonia-vieţii lui Unimeron era subminată, şi limanurile-cereşti refuzau să disemineze esenţa clanului Galheith în gestalt. Era prea radicală, prea antagonică. Prea diferită. Străină şi antietică faţă de etosul armoniei care existase înainte.

O flăcăruie de lumină alb-albastră intensă izbucni din ceaţa roşie, dar se stinse iute.

– **Disfuncţia realităţii,** strigă alarmat stăpânul-navei.

– **Confirmare.**

– **Nenorocire oroare. Tragedie cercetare Galheith esenţă moarte.**

– **Concordanţă.**

– **Eliberare nenorocire impetuozitate. Disfuncţia realităţii exponenţial. Gazdă-viaţă primară cuprindere frică.**

– **Opunere disfuncţia realităţii. Esenţă primordială speranţă continuare constelaţie insule-spaţiale.**

– **Confirmare. Purtare speranţă.**

Stăpânul-navei îi trecu rapid în revistă pe ceilalţi laymili care hibernau în cuiburile-uter, ambele trăsături mentale convergând pentru evaluare.

– **Stare stăpâni-esenţă satisfăcător. Speranţă învingere disfuncţia realităţii. Speranţă răscumpărare Galheith.**

– **Alăturare speranţă. Bucurie angajare unitate.**

În locul unde se ivise flăcăruia, jungla era acum iluminată. Ione înţelese că pâlpâirea portocalie trebuia să fie o furtună de foc al cărei diametru depăşea cu uşurinţă zece kilometri.

Nava spaţială traversa terminatorul. Limanurile-cereşti din faţă sclipiră ca platină fragilă, când particulele din centura de radiaţii Van Allen loviră în rafale peste firele plaselor lor.

– **Iniţiere plecare,** anunţă stăpânul-navei.

Combustibil ionizat fu declanşat în cleştele magnetic al propulsiei de fuziune. Un jet de plasmă crescu lent. Informaţii se revărsară în creierul laymiliului, ecuaţii fură rezolvate, instrucţiuni fură împinse în neuronii cuibului-uter şi în circuitele hardware-ului echivalent. Nu existase nici cea mai mică îndoială, nicio autointerogare. Termenii aceia nu se aplicau.

Unimeron începu să se micşoreze în urma navei. Stăpânul-navei îşi focaliză atenţia asupra constelaţiei insulelor-spaţiale şi a fragilului cântec de bun-sosit pe care îl emitea, mult mai discret decât spiritul plin de voioşie al gazdei-vieţii.

Şi memoria se încheie.

Ione clipi des, eliberată de imaginile încăpăţânat de persistente, poluate cu verde. Emoţiile şi senzaţiile erau mai greu de abandonat.

– Ce este disfuncţia realităţii? întrebă ea. Stăpânul-navei părea realmente îngrozit de ea.

– Nu ştim, răspunse Parker. În niciuna dintre celelalte memorii

nu s-a făcut referire la aşa ceva.

– Ione Saldana, rosti Lieria, cred că „disfuncţia realităţii” se referă la o violare masivă şi malignă a esenţei armoniei-vieţii laymili. Natura clanului Galheith a fost radical alterată de ea. Totuşi, impresia transmisă de memorie este că ar fi mai mult decât o simplă reorientare mentală – încorporează, de asemenea, o distorsiune în matricea fizică locală. Exemplu: flama de energie.

– A fost o armă? Ione îi privi încordată pe cei doi astronomi.

Kempster îşi scărpină umbra de barbă.

– În mod clar flama aceea a declanşat un incendiu, aşa că va trebui să spun „da”. Însă un incendiu forestier diferă niţel de ceva ce poate cauza dispariţia unei planete.

– Dacă a continuat şi s-a extins prin esenţa vieţii întregii planete, aşa cum pare mai mult ca probabil, spuse Malandra, atunci ar fi dispus de toate resursele tehnice ale lui Unimeron. În cazul unui război, o rasă ca aceea ar fi deţinut mijloace înspăimântătoare de producţie a armamentului.

– Nu sunt de aceeaşi părere, o contrazise Renato. De acord, ar fi putut construi flotile de nave şi sute de mii de bombe nucleare, probabil şi antimaterie. Totuşi laymili nu sunt cu atât de mult mai avansaţi ca noi. Eu continui să susţin că energia necesară distrugerii unei planete depăşeşte nivelul acesta de tehnologie.

Mă gândeam pur şi simplu la Alchimist, spuse Ione către Seninătate. Aproape că se temea să-l menţioneze, în cazul în care Lieria putea intercepta gândul. **Ce-a spus căpitanul Khanna? Nu trebuie mai mult de o singură idee într-o viaţă. Poate că laymilii n-au dispus de resursele fizice iniţiale, dar ce se poate spune despre potenţialul mental al unei minţi planetare dedicate proiectării de arme?**

Posibilitatea este alarmantă, încuviinţă Seninătate. **Însă de ce ar fi îndreptat-o chiar asupra lor?**

Bună întrebare…

– Chiar dacă ei ar fi construit o armă, de ce ar fi îndreptat-o asupra lor?

Grupul o privi cu chipuri surprinse – un copil care strivise inocent logica adulţilor printr-o întrebare simplă. După care Renato surâse brusc.

– Noi am presupus c-a fost distrusă, dar dacă de fapt au mutat-o pur şi simplu?

Kempster chicoti.

– Oho-ho, băiete, ce idee superbă!

– Pun prinsoare că ar necesita mai puţină energie decât transformarea în praf şi pulbere.

– Corectă observaţie, da.

– Şi am văzut că ei puteau construi chiar structuri spaţiale masive.

– Ne abatem de la subiect, rosti Parker sever. Noi credem că această disfuncţie a realităţii, indiferent ce ar fi ea, se află atât îndărătul dispariţiei planetei Iaymili, cât şi a sinuciderii insulelor-spaţiale. Actualmente prioritatea noastră trebuie să fie de a stabili ce a fost disfuncţia realităţii şi dacă mai există.

– Dacă planeta a fost mutată, atunci disfuncţia realităţii continuă să fie în preajmă, zise Renato refuzând să se lase abătut. Ea este acolo unde-i şi planeta.

– Bun, totuşi ce anume este? întrebă oarecum iritată Katsura. Pare să fie multe lucruri – un soi de maladie mentală şi simultan un sistem de armament.

– Fir-ar a naibii! rosti Ione cu glas tare când ea şi Seninătate făcură simultan conexiunea. Virusul energetic al lui Laton!

Seninătate îngădui grupului să acceseze raportul de la doctorul Gilmore, prin intermediul procesoarelor reţelei de comunicaţii a sălii, trimiţând Lieriei imaginile direct prin afinitate.

– Dumnezeule! icni Higgens. Similitudinile sunt cu adevărat surprinzătoare.

– Similitudini, pe dracu'! aproape că strigă Kempster. Căcatu-ăla s-a-ntors!

Directorul se încruntă auzind limbajul violent al astronomului.

– Nu putem fi siguri.

– Scuză-mă, Parker, rosti Ione, dar cu toată sinceritatea nu pot considera că asta este o coincidenţă.

– Sunt de acord, încuviinţă Lieria.

– Confederaţia, mai exact Prim-amiralul trebuie informat imediat, zise Ione. În privinţa asta nu există niciun dubiu. Marina trebuie să-nţeleagă că n-au de-a face cu Laton în sine, ci cu ceva mult mai serios. Parker, vei acţiona ca reprezentant al meu în privinţa asta; ai atât autoritatea, cât şi cunoştinţele necesare pentru a-l anunţa pe Prim-amiral despre gravitatea acestei disfuncţii a realităţii.

El păru iniţial şocat, apoi schiţă o plecăciune scurtă.

– Da, doamnă.

– Oski, pregăteşte cópii ale tuturor memoriilor laymili pe care le avem. Restul, consemnaţi pentru cei din Marină orice observaţii aveţi, orice despre care credeţi că ar putea fi de folos. Seninătate, recheamă imediat un şoim-negru de patrulare, care să plece spre Avon într-o oră. Voi cere oficiului Marinei Confederaţiei să-ţi asigure un ofiţer care să te escorteze, Parker, aşa c-ar fi bine să te pregăteşti. Timpul este de o importanţă deosebită.

– Da, doamnă.

Ione Saldana, solicit de asemenea un şoim-negru pentru a trimite pe unul dintre colegii mei acasă, pe Jobis, spuse Lieria. **Apreciez că evenimentele acestea sunt suficient de deosebite pentru a justifica să-mi informez rasa.**

Da, desigur.

O simţi pe Seninătate rechemând la piedestalele de andocare un al doilea şoim-negru înarmat, chiar în clipa în care aprobă cererea kiintei. „Toţi ceilalţi şoimi-negri rezidenţi vor fi acum mobilizaţi pentru patrulări”, gândi ea încordată, „probabil la fel ca negustorii independenţi.” Apoi îi veni o idee neaşteptată.

Lieria, kiintii au auzit vreodată cântecul stelar al limanurilor-cereşti?

Da.

Finalitatea tonului o opri pe Ione să mai pună alte întrebări. „Însă numai pentru moment”, îşi promise ea. „M-am săturat de căcatul ăsta de superioritate mistică pe care ni-l tot vâră pe gât.”

– Kempster, crezi că ceaţa aceea roşie de deasupra continentului sudic de pe Unimeron făcea parte din disfuncţia realităţii? Pe Lalonde nu se menţionează apariţia ei.

– Natura ei aşa ar sugera, rosti Kempster. N-aş crede că a fost un fenomen natural, nici chiar pe planeta aceea. Posibil să fi fost un efect secundar, un produs subsidiar al interacţiunii cu esenţa vieţii de pe Unimeron, dar a existat fără doar şi poate o conexiune. Nu eşti de acord, flăcăule?

Renato Vella fusese pierdut în gânduri din clipa în care accesase raportul doctorului Gilmore. Acum aprobă scurt.

– Da, este probabil.

– Ai vreo idee? întrebă bătrânul astronom, redevenind binedispus.

– Mă gândeam pur şi simplu… Ei au putut construi structuri spaţiale vii care le înconjurau complet planeta, totuşi această disfuncţie a realităţii i-a învins în cele din urmă. Insulele-spaţiale au fost atât de speriate de ea, încât au preferat să se sinucidă decât să-i cedeze. Ce credeţi că ni se va întâmpla nouă, când ne vom confrunta cu ea?

26

– Iisuse, ce-i mizeria aia roşie în aer? Nu mi-o amintesc de ultima dată. Aproape parcă străluceşte. Porcăria acoperă tot bazinul de afluenţi al lui Juliffe, fii atent!

Joshua abandonă inputul senzorial al lui *Lady Mac* şi se întoarse către Melvyn Ducharme aflat pe cuşeta de acceleraţie alăturată.

– Nu te uita la mine, sunt doar un simplu inginer de fuziune. Nu mă pricep la meteorologie. Vorbeşte cu mercenarii, ei au crescut pe planete.

– Hmm… reflectă Joshua.

Relaţiile între echipajul lui *Lady Mac* şi echipa de mercenari-cercetaşi pe care o transportau nu fuseseră tocmai optime în timpul voiajului. Ambele grupuri se păstraseră destul de rezervate, cu Kelly Tirrel acţionând ca intermediar diplomatic – când nu se afla în cuşca pentru sex în imponderabilitate. „Fata asta a profitat cu certitudine de partea ei din târg”, gândi mulţumit tânărul.

– Are cineva vreo ipoteză? strigă el.

Restul echipajului de pe punte accesă imaginile, dar nimeni nu emise vreo opinie.

Când se apropiară de planetă, Amarisk apărea lent în raza lor vizuală. Aproape jumătate din continent era deja în lumina soarelui. Din locul unde se găseau, la distanţa de o sută de mii de kilometri, Juliffe şi majoritatea afluenţilor săi erau acoperiţi de o pâclă roşiatică nebuloasă. La prima vedere păruse că un efect unic de refracţie făcea ca apa să strălucească burgund-viu. Însă odată ce senzorii optici pe rază lungă ai lui *Lady Mac* focalizaseră pe Lalonde, părerea aceea dispăruse iute. Efectul se datora miilor de benzi noroase lungi şi înguste de peste suprafaţa apei, care urmau cu acurateţe uimitoare configuraţia de ramificaţii multiple a reţelei de afluenţi. Deşi, înţelese Joshua, benzile erau mai late decât râurile în sine; acolo unde începea prima bandă, imediat după gura de vărsare a lui Juliffe, avea lăţimea de şaptezeci de kilometri.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva pe o planetă, declară Ashly sec. O chestie ciudată… şi străluceşte. Se întinde dincolo de terminator, tocmai până la coastă.

– Sânge! intonă solemn Melvyn. Râul este umplut cu sânge, care începe să se evapore.

– Taci! se răsti Sarha; ideea respectivă era prea apropiată de gândurile care se-nvârteau în propria ei minte. Nu-i amuzant.

– Crezi că-i ceva ostil? întrebă Dahybi. Ceva de-al lui Laton?

– Cred că trebuie să aibă o legătură cu el, recunoscu Joshua nemulţumit. Dar, chiar dacă ar fi ostil, nu ne poate afecta de la distanţa asta. Este un fenomen strict limitat la atmosfera inferioară. Ceea ce înseamnă pe de altă parte că poate fi riscant pentru mercenari. Sarha, spune-le, te rog, să acceseze imaginea.

Era mai puţin probabil ca mercenarii să insulte o femeie.

Mormăind nemulţumită, Sarha ceru un canal către salonul din capsula C unde cei şapte mercenari şi Kelly erau întinşi pe cuşete de acceleraţie, în timp ce *Lady Mac* gonea spre Lalonde. Dinspre coloana ei AV se auzi o încuviinţare răguşită, şi Joshua surâse în barbă.

Calculatorul de zbor îl alertă că *Gemal* transmisese un semnal codificat.

– Am detectat un fenomen atmosferic necunoscut deasupra Amariskului, rosti pedant Terrance Smith.

– Da, norii ăia roşii care urmează afluenţii, răspunse Joshua. Îi vedem şi noi. Ce vrei să facem în privinţa lor?

– Deocamdată nimic. Din câte ne putem da seama este pur şi simplu un nor poluat, provenit probabil chiar de la râu. Dacă o baleiere senzorială arată că-i radioactiv, vom reevalua situaţia de asolizare. Până atunci însă se respectă ordinele primite.

– Am înţeles, să trăiţi, dom' comandant! mârâi Joshua după închiderea canalului.

– Nor poluat! pufni Melvyn dispreţuitor.

– Război biologic! sugeră Ashly pe un ton mohorât. Nu-i grozav. Tipic pentru Laton, ascultaţi-mă pe mine. Şi-i clar că nu-i deloc grozav.

– Mă-ntreb dacă-i faimosul lui virus proteanic? rosti Dahybi.

– Mă-ndoiesc, ăla era microscopic. Şi nici nu strălucea pe-ntuneric. Eu zic că-i praf radioactiv.

– Atunci de ce nu-l deplasează vântul? întrebă Sarha. Şi, de fapt, cum s-a format?

– O s-aflăm la momentul potrivit, zise Warlow cu obişnuitul lui pesimism. De ce-am grăbi procesul?

– I-adevărat, aprobă Joshua.

Lady Mac se îndrepta către planetă cu acceleraţia constantă de un *g.* Imediat după ce toate navele din flota micuţă se materializaseră din saltul final în sistemul Lalonde, ele acceleraseră şi se îndepărtaseră de coordonatele respective, cu toată flota extinzându-se radial la acceleraţia de cinci *g,* pentru a evita să prezinte o grupare uşor de ţintit. Acum navele erau dispuse într-o formaţiune aproximativ circulară cu diametrul de douăzeci de mii de kilometri, care le avea în centru pe *Gemal* şi navele de marfă.

Cei şase şoimi-negri decelerau deja pe orbită joasă deasupra Lalondei pentru a efectua o evaluare de ameninţare preliminară. „Exhibiţionişti de rahat”, gândi Joshua. „Dacă n-ar fi limitată de misiunile de escortare, *Lady Mac* ar putea să le imite foarte uşor manevrele la şase *g.”*

Deşi programele de tactică navală rulau în modul primar, Terrance păstra permanent prudenţa. Lipsa oricărui răspuns de la Durringham era o veste extrem de proastă, deşi, o recunoştea, pe jumătate anticipată. Paranoia comandantului flotei fusese declanşată de absenţa oricăror activităţi orbitale. Navele stelare transportoare de colonişti dispăruseră, la fel ca navele de marfă. Vehiculul interorbite de la Kenyon se deplasa inert pe o orbită ecuatorială de parcare de cinci sute de kilometri, cu toate sistemele pe stand-by – până şi balizele navigaţionale, ceea ce contrazicea toate reglementările BAC din flek. Nu se vedea nici urmă a vechiului satelit de observaţii al Oficiului Şerifului. Rămăseseră active doar platforma de comunicaţii geosincronă şi sateliţii de monitorizare a traficului zborurilor spaţiale civile, ale căror procesoare emiteau monoton semnale regulate. Nu deţinea codul de interogare transponder pentru a vedea dacă sateliţii SPIEL ai Marinei erau funcţionali.

După o evaluare rapidă, Terrance comandă coborârea pe o orbită de o mie de kilometri. Flota se conformă, şi navele capabile de luptă lansară în urma lor sateliţi mici care formară pe orbita înaltă o reţea extinsă pentru detectarea distorsiunilor gravitonice. Aceasta ar fi observat orice navă care se materializa la mai puţin de cinci sute de mii de kilometri de planetă.

Pe când goneau spre planetă, şoimii-negri lansară un cvintet de sateliţi de comunicaţii de nivel militar. Motoarele ionice aduseră sateliţii pe orbite geostaţionare, poziţionându-i astfel încât să ofere acoperirea completă a planetei, cu amprentele de

recepţie suprapuse pentru a acoperi Amariskul în totalitate.

La douăzeci de mii de kilometri de Lalonde, şoimii-negri se despărţiră în două grupuri şi coborâră pe orbite de şapte sute de kilometri cu înclinaţii diferite. Fiecare dintre ei lansă câte cincisprezece sateliţi de observaţii, globuri de mărimea unei mingi de fotbal, care decelerară în continuare, coborând pe o orbită de două sute de kilometri; traiectoriile lor paralele asigurau o baleiere detaliată cu lăţimea de o mie de kilometri. Şoimii-negri înşişi, cu blisterele lor senzoriale puternice amplificate de module de scanare electronică, erau integraţi în misiunea de recunoaştere a Durringhamului şi a bazinului de afluenţi ai lui Juliffe. Intenţia era de a compila o hartă comprehensivă, cu rezoluţia sub zece centimetri, pentru uzul cercetaşilor mercenari.

– Este practic imposibil, îl anunţă Izerda, căpitanul şoimului-negru *Cyanea,* pe Terrance după prima trecere. Norul cel roşu este complet opac, cu excepţia perimetrului, unde este mai rarefiat, şi chiar şi acolo imaginile pe care le recepţionăm de dedesubt sunt puternic distorsionate. Nu sunt nici măcar sigur dacă „nor” este termenul potrivit. Nu se deplasează aşa cum ar trebui s-o facă norii. Pare mai degrabă o peliculă de celule electrofosforescente care s-a solidificat în aer. Din cauza luminii pe care o emite, analiza spectrografică este inutilă. Am rulat o comparaţie cu vechea memorie cartografică de la satelitul de observaţie al şerifului pe care ne-ai dat-o. Norul este mai strălucitor peste aşezările omeneşti. Durringhamul străluceşte de parcă acolo ar fi îngropată o stea. Este imposibil de spus ce se întâmplă sub nori. Unicele sate pe care le putem măcar distinge sunt cele mai îndepărtate, din amonte, de pe afluenţi, acolo unde strălucirea se diminuează. Şi nici ele nu-s în regulă.

– Nu-s „în regulă”? repetă Terrance.

– Da. Sunt cele mai recent înfiinţate, aşadar şi cele mai primitive, nu?

– Da.

– Am văzut case construite din piatră, grădini, structuri în formă de domuri, drumuri... la naiba, până şi mori de vânt! Pe imaginile vechi pe care ni le-ai dat nu exista aşa ceva, iar acelea fuseseră înregistrate cu numai o lună în urmă.

– Aşa ceva este imposibil, comentă Terrance.

– Ştiu. Prin urmare, fie că toate nu sunt decât holograme, fie

că este o iluzie încărcată direct în procesoarele de observare ale satelitului prin intermediul dispozitivului de bruiaj electronic asupra căruia ne-ai avertizat. Deşi nu putem înţelege felul în care subminează şi senzorii optici ai şoimilor-negri. Creatorii norului aceluia deţin nişte tehnici de proiectare incredibil de puternice. Dar de ce s-au deranjat s-o facă? Asta nu înţelegem noi. Care-i rostul acestor iluzii?

– Ce-i cu centrele de emisie? întrebă Terrance. Generarea unui strat acoperitor de forma norului roşu necesită foarte multă energie.

– N-am găsit niciunul. În ciuda dispozitivelor lor de bruiaj electronic, ar trebui să putem detecta configuraţiile de flux ale unui generator cu fuziune de mărime medie. N-am putut…

– Puteţi localiza sursa de bruiere?

– Nu, îmi pare rău, este foarte difuză. În tot cazul însă se află pe sol. Ne afectează pe noi şi sateliţii doar când trecem peste Amarisk.

– Norul roşu este radioactiv?

– Nu. Suntem aproape siguri în privinţa asta. Nu există emisii alfa, beta sau gama.

– Contaminarea biologică?

– Nu dispunem de niciun fel de date. N-am încercat să prelevăm mostre.

– Treceţi asta în fruntea listei de priorităţi, zise Terrance. Trebuie să ştiu dacă-i sigur să trimit pe planetă echipele de recunoaştere ale mercenarilor.

La următoarea trecere peste Amarisk, *Cyanea* lansă două sonde atmosferice, versiuni modificate ale modelelor utilizate de misiunile pentru explorarea planetelor. Erau roboţi cu aripi delta de trei metri, al căror fuzelaj central cilindric conţinea echipamente pentru prelevarea şi analizarea eşantioanelor biologice.

Amândouă se orientară cu scuturile termice ventrale spre atmosferă şi coborâră prin aerofrânare către suprafaţa planetei. După ce viteza le scăzu sub cea a sunetului, prize de absorbţie a aerului se depliară lângă boturi, şi motoarele compresoarelor lor înviară, zumzăind silenţios. Un plan de zbor pre-programat le trimise să survoleze primele franjuri ale norului roşu, la cincisprezece kilometri în sud-estul Durringhamului. Date criptate pulsară spre nou-înfiinţata salbă de sateliţi de

comunicaţii.

Aerul era remarcabil de curat, având umiditatea cu treizeci la sută sub media de pe Lalonde. Terrance accesă imaginile primare, neprelucrate, de la o videocameră din botul unei sonde. Părea ca şi cum ar fi zburat peste suprafaţa unei stele pitice roşii. O pitică roşie cu atmosferă azurie. Norul sau pâcla – indiferent ce ar fi fost – era complet uniformă, de parcă un front de unde electromagnetice s-ar fi oprit finalmente şi ar fi căpătat masă, pe care, după aceea, cineva ar fi lustruit-o într-o suprafaţă rubinie. Nu exista perspectivă, nu exista niciun detaliu asupra căruia să poţi focaliza, nu existau particule constituente sau spori; intensitatea îi era constantă. Un strat impenetrabil din punct de vedere optic plutea la doi kilometri deasupra solului. Grosimea – necunoscută. Temperatura – necunoscută. Emisia de radiaţii era exclusiv în partea inferioară a spectrului roşu.

– În preajma lui nu există niciun fel de nori adevăraţi, murmură Joshua.

Ca majoritatea echipajelor flotei, şi el accesase datavizarea de la sondele atmosferice. Ceva îl nemulţumea în legătură cu absenţa norilor normali; ca o ironie a sorţii, într-o măsură mai mare chiar decât pătura plutitoare.

– Amarisk avea întotdeauna nori…

Sarha rulă o trecere în revistă a imaginilor pe care flota le înregistrase la apropierea lor şi privi formaţiunile de nori.

– Dumnezeule, exclamă ea pe un ton de stupoare, se despart! Cam la o sută de kilometri de ţărm, norii adevăraţi se despart, ca şi cum s-ar fi izbit de ceva.

Le rulă înregistrarea accelerat, trimiţându-le în nanonicele neurale vizualizarea norilor rostogolitori. Benzi uriaşe şi dilatate de cumulus şi stratocumulus se năpusteau peste ocean spre coasta vestică a Amariskului, doar pentru a se despica şi bifurca, deviind către nord şi sud faţă de vărsarea lui Juliffe.

– Iisuse! Cum se poate face aşa ceva? Nici Kulu nu încearcă să-şi manipuleze clima.

Joshua reveni la imaginea în timp real oferită de grupurile de senzori ale lui *Lady Mac.* Un ciclon era în mod vizibil retezat în două secţiuni inegale, pe când se rotea şi lovea graniţa invizibilă. Îi comandă calculatorului de zbor să deschidă un canal spre *Gemal.*

– Da, am văzut fenomenul, zise Terrance. Trebuie să aibă o

legătură cu norul roşu. În mod evident invadatorii dispun de o metodă foarte sofisticată de manipulare a energiei.

– I-auzi ce chestie! Întrebarea este: Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

– Să distrug mecanismul focal.

– Iisuse, sper că nu vorbeşti serios! Flota nu poate intra pe orbită. Cu energia de care dispun, ne vor putea face bucăţele imediat cum intrăm în raza lor de acţiune. Ce dracu', probabil că ne-ar putea trage în jos şi de pe orbită! Trebuie s-abandonezi misiunea.

– Calvert, baza este pe sol, suntem siguri în privinţa asta. Nu poate fi altundeva. Şoimii-negri pot percepe masa oricărui obiect mai mare decât o minge de tenis de pe orbită – nu poţi ascunde masa de câmpurile lor de distorsiune. Tot ce trebuie să facem este să trimitem echipele de recunoaştere să localizeze bazele invadatorilor. Asta plănuisem din capul locului. Ştiai asta când ai semnat. După ce-l găsim pe inamic, navele stelare îl pot bombarda de pe orbită. Pentru asta am venit aici. Nimeni nu ţi-a promis că va fi floare la ureche. Acum, menţine formaţia.

– Iisuse! (Tânărul privi în jurul punţii şi văzu că toţi îi împărtăşeau stupoarea.) Ce vrei să faci? Cu cinci *g* pot ajunge la coordonate de salt în douăsprezece minute – maximum.

Melvyn părea complet dezgustat.

– Idiotu-ăla de Smith... Programele lui navale au fost scrise probabil de cel mai beligerant amiral din galaxie. Eu zic să-i dăm drumul şi să efectuăm saltul.

– Smith are dreptate, hurui Warlow.

Joshua îl privi surprins pe cosmonikul uriaş. Dintre toţi, Warlow fusese cel mai puţin doritor să vină.

– Pe orbită nu există nimic ostil, proclamă vocea de bas.

– Poate să determine un ciclon! răcni Ashly.

– Norul roşu este atmosferic. Ceea ce-l generează afectează climatul atmosferic inferior. Este bazat pe planetă şi are centrul în Amarisk. Şoimii-negri n-au fost distruşi. Putem realmente părăsi flota în acest moment? Să presupunem că Smith şi ceilalţi eliberează Lalonde? Ce facem atunci?

„Iisuse, are dreptate”, gândi Joshua. „Ştiai că te-ai angajat ferm după ce ai semnat contractul. Dar...” Instinctul... Mâncărimea aceea mentală afurisită şi indefinibilă de care suferea... şi în care se încredea. Instinctul îi spunea să fugă. Să

fugă imediat şi să fugă repede.

– Bine, rosti el. Rămânem cu ei, deocamdată. Însă la primul – şi, Warlow, vorbesc foarte serios când zic *primul!* – semn de nasoleală, am ieşit de pe orbită cu zece *g.* Indiferent pentru ce ne-am angajat.

– Slavă Domnului că mai există şi oameni cu capul pe umeri, murmură Melvyn.

– Sarha, din clipa asta doresc monitorizarea constantă a tuturor datelor de la sateliţii de observaţii. Vreau să fiu informat imediat de orice alte căcaturi de evenimente atmosferice.

– Da, căpitane.

– Melvyn, pregăteşte un program de examinare în timp real a datelor detectate de satelitul gravimetric. Nu vreau să fiu dependent de *Gemal* să ne anunţe când avem musafiri.

– S-a făcut, Joshua, intonă Melvyn.

– Dahybi, până la alte dispoziţii nodurile să fie încărcate la capacitate maximă. Vreau ca-n treizeci de secunde să putem executa un salt.

– Nu sunt concepute pentru standby pe termen lung…

– Vor rezista până la cinci zile în starea respectivă. Până atunci se va hotărî ceva, într-o direcţie sau alta. Şi am banii necesari pentru întreţinere.

Dahybi strânse din umeri sub plasa de siguranţă a cuşetei.

– Da, domnule.

Joshua încercă să-şi relaxeze corpul, dar în cele din urmă cedă şi le comandă nanonicelor neurale să-i expedieze comenzi prioritare în muşchi. Pe măsură ce aceştia începură să se destindă, accesă din nou canalele de comunicaţii ale flotei şi începu să încropească un program care să-l avertizeze dacă una dintre nave ieşea pe neaşteptate din reţea. Nu era mare lucru, totuşi două secunde câştigate ar fi putut să merite.

Sondele atmosferice începură să piardă altitudine, lunecând în jos spre suprafaţa norului roşu.

– Sistemele funcţionează perfect, raportă ofiţerul de control al zborului. Nu există niciun semn al efectului de bruiaj electronic.

Le coborî până la cinci metri de suprafaţă, apoi le redresă. Întinderea roşie şi compactă nu oferea nicio reacţie.

– Analiza aerului este negativă. Graniţa delimitatoare pare să fie impermeabilă. Nimic din ea nu pluteşte în sus.

– Trimite sondele în ea, comandă Terrance.

Prima sondă înaintă către suprafaţă, observată de videocamerele din a doua. Când atinse partea de sus a stratului, un evantai de ceaţă roşie fu pulverizat în urma ei, arcuindu-se lent şi lin, precum praful într-o gravitaţie redusă.

– Este un corp solid! exclamă Terrance. Ştiam eu!

– Nu s-a înregistrat nimic, domnule, nicio particulă. Doar vapori de apă şi creşterea bruscă a umidităţii.

Sonda se afundă şi mai mult, dispărând din vederea gemenei sale. Transmisia de date începu să se piardă.

– Sarcini statice mari se acumulează pe tot fuzelajul, raportă ofiţerul de control al zborului. O pierd.

Datavizarea sondei se dizolvă în date lipsite de sens, după aceea se întrerupse. Terrance comandă coborârea celei de-a doua sonde. Nu aflară nimic nou. Contactul fu pierdut la douăzeci şi cinci de secunde după ce pătrunse în nor.

– Vapori încărcaţi static, rosti Terrance derutat. Asta-i tot?

Oliver Llewelyn anulă datavizarea de la calculatorul de zbor al lui *Gemal.* Puntea era slab iluminată; toţi ofiţerii zăceau pe cuşete de acceleraţie cu ochii închişi şi ajutau la coordonarea apropierii flotei.

– Îmi aminteşte de inelele unei gigante gazoase, rosti căpitanul. Particule minuscule încărcate electric, ţinute laolaltă de un flux magnetic.

– Şoimii-negri spun că nu există niciun flux magnetic, ci numai câmpul magnetic planetar standard, îl corectă în mod reflex Terrance. A existat vreun semn de activitate biologică? îl întrebă pe ofiţerul de control al zborului din *Cyanea.*

– Nu, domnule, răspunse femeia. De asemenea, niciun fel de substanţe chimice. Doar apă.

– Atunci de ce străluceşte?

– Nu ştiu, domnule. O sursă de lumină de tip necunoscut trebuie să existe mai în adânc, acolo unde sondele nu pot ajunge.

– Ce intenţionezi să faci? întrebă Oliver.

– Este un ecran, un paravan... ei îşi acoperă activităţile de dedesubt. Nu-i o armă.

– Este posibil să fie doar un ecran, însă depăşeşte ceea ce putem noi crea. Nu-ţi poţi angaja trupele împotriva uneia forţe total necunoscute şi în tot cazul nu împotriva uneia de asemenea

magnitudine. Aşa spune doctrina militară standard.

– Jos se află peste douăzeci de milioane de oameni, printre care şi prietenii mei. Nu pot pleca fără să nu încerc măcar să aflu ce se-ntâmplă. Doctrina militară standard spune ca mai întâi să efectuezi acţiuni de recunoaştere. Asta vom face.

Trase aer adânc în piept, introduse în nanonicele sale neurale datele nou formatate provenite de la sonde şi lăsă programul tactic să schiţeze o strategie de risc minim pentru evaluarea fizică a situaţiei planetare.

– Echipele de cercetaşi coboară aşa cum s-a planificat original, deşi vor asoliza la distanţă de norul roşu. Modific însă priorităţile operaţiunilor de recunoaştere. Trei echipe în comitatele Quallheim, pentru a descoperi unde a asolizat inamicul şi baza lui; partea aceea a misiunii nu se modifică. Nouă echipe vor fi distribuite în lungul afluenţilor lui Juliffe, pentru a evalua statutul general al populaţiei şi a angaja ţinte în funcţie de ocazie. Iar ultimele două echipe vor investiga spaţioportul Durringham: acum au două obiective. Primul, de a afla dacă avioanele spaţiale McBoeing mai sunt disponibile pentru a asoliza cu soldaţii generalişti pe care-i transportăm în *Gemal.* Al doilea, de a accesa înregistrările din centrul de control al zborului şi de a afla unde s-au dus navele stelare. Şi de ce.

– Şi dacă nu s-au dus nicăieri? rosti Oliver. Dacă oare căpitanul Calvert are dreptate şi invadatorii pot distruge navele de pe orbită?

– Atunci unde-s resturile epavelor? Şoimii-negri au catalogat toate fragmentele de materie de deasupra planetei, iar de partea aceasta a orbitei lui Rennison nu există nimic anormal.

Oliver îi rânji morbid.

– Zac în junglă sub norul ăla roşu.

Terrance începuse să fie iritat de permanentele şicane ale căpitanului.

– Acelea au fost nave civile neînarmate, pe când noi avem alt statut, iar aceasta chiar este o diferenţă foarte însemnată.

Lăsă capul înapoi pe perna cuşetei, închise ochii şi porni să datavizeze ordinele de asolizare revizuite prin canalele de comunicaţii protejate.

* * *

Flota deceleră pe o orbită de o mie de kilometri şi navele individuale adoptară diverse înclinaţii, astfel ca Amarisk să fie

permanent acoperit de minimum trei. Baleieri repetate efectuate de roiul de sateliţi de observaţii nu dezvăluiră date noi despre condiţiile solului de sub norul roşu. Cei şase şoimi-negri se ridicară de pe orbita iniţială de şapte sute de kilometri şi se alăturară celorlalte nave stelare, cu echipajele încântate în mod discret de distanţa suplimentară dintre ele şi fenomenul aerian misterios.

După ce descriseră o ultimă orbită, cu ochii în patru la orice posibil atac din partea invadatorilor, echipele de cercetaşi ale mercenarilor suiră în avioanele spaţiale, şi Terrance dădu semnalul final pentru asolizare. Când navele trecură prin umbra feţei întunecate, avioanele lor spaţiale se desprinseră şi declanşară retrorachetele, intrând pe traiectorii de intercepţie atmosferică. Ajunseră în mezosferă la nouă mii de kilometri vest de Amarisk şi frânară deasupra oceanului de pe emisfera aflată în noapte, expediind o multitudine de banguri hipersonice care se sparseră peste valuri.

* * *

Brendon nu-şi putea îndepărta atenţia de la norul roşu. Pilota avionul spaţial al *Răzbunării lui Villeneuve,* care ducea echipa de recunoaştere formată din şase mercenari spre zona de desant stabilită, la o sută de kilometri est de Durringham. Senzorii frontali detectaseră norul încă de când se aflau la şase sute de kilometri în largul ţărmului. De acolo nu fusese chiar aşa rău, o colosală minunăţie meteorologică. Acum însă, din apropiere, mărimea în sine îl intimida rău de tot. Gândul că o entitate îl construise, că în mod deliberat clădise în cer o barieră din vapori de apă era acut de deconcertantă. Norul atârna la douăzeci de kilometri de aripa tribord, inert şi imutabil. Hăt în depărtare se putea întrezări prima ramificaţie, care se bifurca pentru a urmări un afluent. Aceea mai mult ca orice altceva îi trăda artificialitatea, faptul că fusese *premeditată.*

Când avionul spaţial ajunse la acelaşi nivel cu ea, bărbatul putu să vadă şi regiunea de dedesubt. Junglă virgină, dar întunecată, cu o nuanţă de maro-închis.

– Blochează pătrunderea luminii până jos, rosti Chas Paske, conducătorul echipei de mercenari.

– *Oui,* aprobă Brendon fără să privească în jur. Calculatorul estimează că grosimea pe perimetru este de vreo opt metri, pentru ca apoi să crească. Deasupra râului în sine s-ar putea să

ajungă la trei-patru sute de metri.

– Şi câmpul de bruiaj electronic?

– Este acolo. Am unele probleme cu procesoarele de control al zborului, iar canalul de comunicaţii suferă de pe urma interferenţelor fiindcă rata biţilor este scăzută.

– Ne trebuie doar atât cât să putem transmite coordonatele pentru ca navele stelare să bombardeze, zise Chas.

– *Oui.* Asolizăm în trei minute.

Avionul spaţial se apropia de luminişul natural pe care-l aleseseră. Brendon se consultă cu şoimii-negri, care continuau să supervizeze observaţiile. Fu asigurat că nu existau activităţi umane pe o rază de minimum doi kilometri.

Arbori qualtook şi puieţi de gigantea înconjurau locul care le fusese stabilit pentru asolizare. Între ei, cioturi arse şi rupte erau încă vizibile prin mantia de liane, dovezi ale focurilor care bântuiseră cu decenii în urmă. Avionul spaţial îşi plecă botul prudent peste marginea copacilor, parcă temându-se de ce putea găsi. Păsări se înălţară în văzduh, speriate de uriaşa formă de prădător şi de strigătele de trâmbiţă pe care le emitea. Impulsurile unui radar brăzdară solul şi trecură prin frunzele lianelor pentru a descoperi întinderea de buturugi. Lonjeroanele de asolizare se depliară de sub fuzelaj şi, după un minut de ţopăieli pentru a evita proeminenţele mai riscante, se lăsă lin pe sol, cu duzele compresorului ridicând fântâni arteziene de frunze şi crenguţe uscate.

Trapa exterioară a ecluzei se deschise înainte ca liniştea să fi revenit pe deplin în poiană. Chas îşi conduse echipa afară. Şase aerovete discoidale se ridicară pe cer şi senzorii de pe circumferinţele lor testară jungla înconjurătoare, în căutare de mişcări sau amprente infraroşii.

Mercenarii începură să-şi descarce echipamentele din calele deschise ale avionului spaţial. Toţi erau amplificaţi şi aspectul lor se deosebea mult de norma umană. Chas era mai mare decât orice cosmonik, cu pielea sintetică de culoarea pietrei tocite de vreme. Nu se sinchisea cu veşminte, ci purta pe corp doar centurile cu armament şi curelele echipamentului.

– Grăbiţi-vă! îi îndemnă Brendon. Bruiajul se intensifică. Abia dacă mai pot transmite semnale spre sateliţi.

Containere şi lădiţe începură să se acumuleze pe mocheta de liane călcate-n picioare. Chas scotea un modul tau-zero portabil

în care se afla un vultur legat prin afinitate, când o aerovetă îi datavizǎ o mişcare printre copaci. El ridică o carabină-gauss. Aeroveta plutea la un metru deasupra arborilor, oferindu-i imaginea unor capete care înaintau legănându-se prin tufăriş. Erau nouă persoane şi nu se străduiau să se ascundă.

– Hei! strigă un glas de femeie.

Mercenarii se răsfirară în evantai, poziţionând aerovetele pentru acoperire maximă.

– Şoimii-negri ziceau c-aici nu-i nimeni, rosti Chas. Pentru Hristos!

– Distorsiunea optică e de vină, răspunse Brendon. Este mai rău decât crezusem.

Femeia ieşi în luminiş. Strigă din nou şi flutură din braţ. În urma ei, alţi oameni apărură din junglă, femei şi doi băieţi în pragul adolescenţei. Toţi aveau haine murdare şi ponosite.

– Slavă Domnului c-aţi venit, spuse ea grăbindu-se spre Chas. Aşteptăm de-atâta vreme. Este teribil acolo.

– Stai pe loc, ceru Chas.

Ea nu-l auzi sau îl ignoră. Privea în jos, căutându-şi drum peste ghemele dese de liane.

– Luaţi-ne. Duceţi-ne la navele stelare, oriunde. Dar luaţi-ne de pe planetă.

– Cine dracu' sunteţi? De unde veniţi?

Undeva în fundul minţii, lui Chas i se păru ciudat că apariţia sa n-o afecta pe femeie. De obicei oamenii dovedeau cel puţin o oarecare precauţie când îi vedeau mărimea şi forma. Nu însă şi femeia aceasta.

Nanonicele neurale îl avertizară că procesorul de ţintire al carabinei-gauss avea probleme de funcţionare.

– Stop! răcni el când femeia ajunsese la şase metri. Nu ne putem asuma niciun risc; este posibil să fiţi sechestraţi. Repet: de unde sunteţi voi?

Femeia se opri brusc, ca lovită de volumul său sonor.

– Suntem din sat, răspunse ea cu glas uşor întretăiat. Acolo-i un grup întreg de diavoli.

– Unde?

Femeia mai înaintă un pas şi arătă peste umărul ei.

– Acolo.

Încă un pas.

– Te rog, trebuie să ne-ajutaţi.

Faţa ei suptă era imploratoare.

Toate cele cinci aerovete căzură din cer. Pământul de sub tălpile lui Chas începu să se despice cu sunetul unei cârpe umede care este ruptă, producând o fisură lungă din care ţâşnea în sus lumină albă orbitoare. Nanonicele neurale transmiseră comenzi prioritare peste senzaţia umană normală de panică, impunând corpului o reacţie promptă în faţa unei ameninţări. Sări într-o parte, aterizând lângă femeia surâzătoare. Ea îl lovi.

* * *

Terrance pierduse contactul cu trei dintre cele unsprezece avioane spaţiale care asolizaseră, iar cele trei aflate încă în aer se apropiau de comitatele Quallheim. Sateliţii de observaţie nu izbuteau să ofere prea multe informaţii despre soarta celor reduse la tăcere şi imaginile captate de peste zonele de desantare se degradau de la o clipă la alta. Totuşi, niciun avion nu se prăbuşise, ci efectul de acoperire apăruse după asolizare. Încurajat de programul său tactic, care estimase patruzeci la sută pierderi la prima tentativă de asolizare, Terrance presupuse scenariul cel mai defavorabil şi contactă ultimele trei avioane spaţiale.

– Schimbaţi zona de desantare principală în una de rezervă, ordonă el. Vreau să asolizaţi la minimum o sută cincizeci de kilometri de norul roşu.

– Se deplasează! strigă Oliver pe când Terrance primea confirmările piloţilor.

– Ce anume?

– Norul roşu.

Terrance deschise un canal spre matricea de procesoare care corela imaginile de la sateliţii de observaţie. Volburi şi tentacule unduiau în lungul marginilor benzilor roşii, panglici plate, lungi de kilometri, care irumpeau orizontal aidoma proeminenţelor solare. Simetria stranie a norilor cu textură de catifea se dezagrega, albedoul lor fluctua din cauza vastelor umbre serpentine care zigzagau aleatoriu dintr-o parte în alta.

– Ştie că suntem aici, rosti Oliver. L-am agitat.

Pentru o secundă brutal de neplăcută, Terrance avu ideea că formaţiunea masivă de benzi noroase bifurcate era vie, o entitate gigantă gazoasă care migrase de la Murora peste spaţiul interplanetar. La naiba, chestia semăna realmente cu genul de fuioare de furtună împletite, ce se încolăceau şi se izbeau între

ele vreme de o săptămână printre cristalele de amoniac îngheţat şi hidrogen din atmosferele gigantelor gazoase!

– Nu fi absurd, replică el. Perturbările acelea sunt cauzate în mod deliberat. Aceasta poate fi ocazia noastră cea mai bună de până acum de a descoperi felul în care sunt modelate. Ia legătura cu căpitanii şoimilor-negri – vreau ca toţi senzorii disponibili să fie focalizaţi pe nor. Acolo jos trebuie să existe un tip de modulare energetică. Ceva trebuie să apară pe unul dintre spectrele pe care le acoperim.

– Punem pariu? murmură Oliver în barbă.

Începea să-şi dorească să nu fi acceptat să piloteze *Gemal* pentru Smith şi să le ia dracu' de aspecte legale ale refuzului! Existau chestii mai importante decât banii, începând cu viaţa lui. Fără chef, începu să datavizeze instrucţiuni către şoimi-negri.

Legăturile de comunicaţii cu alte două avioane spaţiale se întrerupseră. Totuşi, trei îşi debarcaseră echipele de mercenari fără incidente şi reveniseră deja în văzduh.

„Este posibil", îşi repetă Terrance apăsat când punctuleţele alb-perlat se ridicară deasupra bazinului întortocheat al afluenţilor. „Putem afla ce se-ntâmplă acolo jos."

Văzu cum norul roşu trimitea serpentine uriaşe de pseudo-furtună, care clocoteau feroce peste junglă. Grafica navigaţională suprapusă peste imaginile vizuale anunţa poziţiile avioanelor spaţiale care nu se mai înălţaseră de pe sol. Panglicile cele mai mari se îndreptau cu o precizie infailibilă către zonele de asolizare.

– Haideţi! le îndemnă el printre dinţii încleştaţi. Plecaţi! Ieşiţi de-acolo!

– Senzorii raportează că nu există absolut nicio perturbare energetică, spuse Oliver.

– Imposibil! Este direcţionată. Ce se-aude cu senzorii utilizaţi de invadatori pentru a ne urmări avioanele spaţiale – pe aceia i-am detectat?

– Nu.

Alte cinci avioane spaţiale reveniseră în aer şi goneau, îndepărtându-se de ghearele hrăpăreţe ale norului roşu. Două dintre ele se număraseră printre cele cu care pierduseră contactul ceva mai devreme. Terrance auzi ovaţii pe puntea lui *Gemal* şi le adăugă propria sa exclamaţie de satisfacţie.

Acum misiunea începea să se deruleze realmente. Deoarece

echipele de recunoaştere şi luptă ajunseseră pe teren, aveau să capete în scurt timp coordonate pentru ţinte. Puteau începe să contraatace.

Ultimele trei avioane spaţiale asolizară în comitatele Quallheim. Unul dintre ele era cel al lui *Lady Macbeth.*

* * *

Răzbunarea lui Villeneuve avea în centru structura piramidală standard de patru capsule de susţinere biotică, sfere împărţite în trei punţi, cu suficient volum pentru ca echipajul de şase persoane să ducă o existenţă agreabilă. Găzduirea a cincisprezece pasageri ducea doar la o reducere modestă a confortului. Niciunul dintre cei şase mercenari pe care-i adusese pe Lalonde nu se plânsese. Auxiliarele şi restul sistemelor navei puteau fi clasificate drept acceptabile, cu destule posibilităţi de îmbunătăţire, modernizare sau, preferabil, înlocuire completă.

Erick Thakrar şi Bev Lennon plutiră cu capul înainte prin trapa din plafon a punţii salonului de deasupra hangarului avionului spaţial. Suprafeţele compartimentului erau acoperite cu spumă expandată subţire, verde-cenuşie, pe care la intervale regulate erau amplasate covoraşe adezive, deşi majoritatea îşi pierduseră calitatea respectivă. Întregul mobilier era din compozit ultrauşor şi fusese pliat în nişele din pereţi, obţinându-se astfel o podea goală alcătuită din pătrate, hexagoane şi cercuri numerotate, aidoma unui mozaic. Pereţii erau în esenţă dulapuri pentru depozitare, întrerupte de trapele care duceau la cabinele personale, panourile roşii ale cubiculumurilor cu echipamente pentru urgenţe şi blocuri de playere AV încorporate cu coloanele proiectoare. În aer se simţea un iz vegetal slab. Numai două benzi luminiscente erau aprinse. Câteva folii mov de ambalaje alimentare pluteau prin aer aidoma unor creaturi acvatice rătăcite, şi curentul slab al ventilaţiei lipise alte două de grilele plafonului. Un flek negru se rotea leneş. Totul sporea aspectul de abandon al salonului.

Erick lovi uşor cu palma în scara acoperită cu plastic care făcea legătura între podea şi plafon, şi-şi schimbă direcţia spre trapa din podea. Nanonicele neurale îi raportară că André Duchamp deschisese un canal de comunicaţii direct.

– Andochează chiar acum, datavizǎ căpitanul. Sau, mai bine zis, încearcă.

– Cum este legătura de comunicaţii? Poţi căpăta ceva

dinăuntru?

– Nimic. Rata biţilor este tot de trei la sută, doar atât cât să coreleze procedurile de andocare. Probabil că procesoarele au fost belite destul de rău.

Erick privi înapoi către Bev, care strânse din umeri. Amândoi erau înarmaţi; Bev cu un paralizator neural, Erick cu un pistol laser pe care spera din tot sufletul să nu fie nevoit să-l folosească.

Avionul spaţial ieşise din atmosfera superioară şi restabilise contactul prin semnalul slab al unui transmiţător de rezervă care funcţiona cu intermitenţe. Brendon susţinea că aparatul fusese supus unui atac feroce de bruiaj electronic care decimase procesoarele de la bord. Nu-l puteau contrazice; legătura abia avea suficientă putere pentru a-i emite mesajul, iar o datavizare la scară completă pentru evaluarea avariilor electronice interne era imposibilă.

Ţinând seama de cunoscuta abilitate de sechestrare a invadatorilor, André Duchamp nu-şi asuma niciun risc.

– *Englezoiul* ăla de Smith trebuia să fi anticipat asta, mârâi el. Trebuia să fi pus la punct o procedură de examinare.

– Da, încuviinţă Erick şi schimbă un rânjet cu Bev.

– Tipic pentru misiunea asta făcută varză, continuă André. Dacă dorea sfaturi pricepute, trebuia să fi luat drept consilieri oameni cu experienţă, ca mine, nu ca găozarul ăla de Llewelyn. I-aş fi putut spune că trebuie să fii atent când e vorba despre sechestrare. Ce dracu', am cincizeci de ani de experienţă, şi-asta-nseamnă mai mult decât orice program tactic pentru nanonicele neurale! În mine s-a tras cu toate armele şmechere din Confederaţie şi am rămas în viaţă. Dar el alege un celt care-şi câştigă viaţa din transportul de creiere moarte. *Merde!*

Picioarele lui Bev trecură de muchia trapei, intrând în salon, şi bărbatul datavizĂ un cod de încuiere. Trapa din carbotan glisă şi etanşarea bufni surd.

– Haide-atunci, spuse Erick.

Trecu prin trapa din podea pe puntea inferioară. Nanonicele neurale îi asigurau o imagine de la grupurile de senzori externi ai navei stelare. Avionul spaţial plutea la numai câţiva metri de blindaj. Fără o conexiune de date navigaţionale complete, Brendon avea dificultăţi majore în a introduce botul avionului spaţial în manşonul de andocare al hangarului. Şi nişte piloţi

începători s-ar fi descurcat mai bine, gândi Erick, făcând o grimasă când jeturile de poziţionare declanşară violent, cu câteva secunde înainte ca vârful domului radar să fi lovit fuzelajul.

– Dumnezeule, în ritmu-ăsta s-ar putea să nu ne mai rămână nimic de inspectat!

Puntea inferioară era ticsită, adăpostind un atelier de inginerie pentru componente electromecanice de dimensiuni medii, încă un atelier, mai mic, pentru reparaţii electronice, două ecluze pneumatice, una pentru hangarul avionului spaţial, alta pentru activităţi extravehiculare, containere de depozitare şi dulapuri pentru armuri spaţiale. Pereţii săi erau din titan simplu, acoperiţi cu reţele de conducte şi tuburi.

– Manşonul s-a cuplat, anunţă André. Acum îl aduce Madeleine.

Prin structura de rezistenţă a navei stelare, ţiuitul servomotoarelor se auzea slab în puntea inferioară. Erick accesă o videocameră din hangar şi văzu că avionul spaţial era tras în incinta cilindrică. O pupă care se târa înapoi într-o crisalidă argintie. Aripile retractate aveau o marjă de siguranţă măsurabilă în centimetri.

Dataviză comenzi în procesoarele de sisteme ale hangarului. Când avionul spaţial se opri, conductoare electrice, furtunuri de răcire şi cabluri optice se cuplară în mufele ombilicale de pe circumferinţa fuzelajului.

– Outputul de date este foarte mic, rosti Erick scanând holoecranul consolei de operaţii pentru andocare pentru a vedea rezultatele preliminare ale diagnozelor. Nu pot accesa niciun senzor intern.

– Procesoarele nu funcţionează, ori senzorii înşişi? întrebă André.

– Greu de spus, răspunse Bev care se agăţase de un inel de prindere îndărătul lui Erick şi privea peste umărul acestuia. Numai zece la sută din magistralele de date interne sunt operaţionale şi nu putem accesa procesoarele de management ale cabinei, pentru a vedea unde-i defecţiunea. Dumnezeu ştie cum a reuşit Brendon să piloteze până aici sus. Nu dispune de jumătate din sistemele de control.

– Brendon e cel mai bun, replică Madeleine Collun.

Coloana AV a consolei piui, arătând că un singur circuit de

comunicaţii era deschis dinspre avionul spaţial. Exclusiv audio.

– Este cineva acolo? se auzi glasul lui Brendon. Sau v-aţi cărat toţi la masă?

– Suntem aici, răspunse Erick. Care-i situaţia ta?

– Aerul e rău de tot, din câte-mi dau seama sistemul de susţinere biotică a căzut total… eu inspir oxigen de la o cască pentru urgenţe… Conectează ecluza aia… Îmi nenoroceşte plămânii… simt şi miros de plastic ars… Sunt gaze acide…

– Nu-i pot recicla aerul din cabină, dataviză Erick spre André. Pompele noastre lucrează şi etanşările furtunurilor sunt confirmate, dar supapele de presiune ale avionului spaţial nu se deschid, nu există circuit ambiental.

– Scoate-l atunci în ecluză, încuviinţă André, însă nu-l lăsa în cabina cu susţinere biotică – nu încă.

– S-a-nţeles.

– Hai odată! zbieră Brendon.

– Am început, stai calm.

Bev comandă extinderea ecluzei tubulare. Panoul blindat din fuzelajul avionului spaţial glisă în lateral, dezvăluind trapa circulară a ecluzei pneumatice de dedesubt.

– Noroc c-asta a funcţionat, murmură Erick.

Bev privea cu atenţie proiecţia coloanei AV, uitându-se cum ecluza tubulară se autoetanşa pe circumferinţa trapei.

– I-un circuit electric simplu. N-are nimic delicat.

– Există totuşi un procesor de supervizare… Drace!

Senzorii ambientali din ecluza tubulară detectară urme de gaze toxice când trapa avionului spaţial se deschise. Holoecranul consolei comută la o videocameră din tubul metalic. O perdea de fum albăstrui subţire ieşea lent prin trapă. În cabină licări o luminiţă verzuie, pâlpâitoare. Brendon apăru, trăgându-se în lungul unei linii de inele de prindere dispuse la distanţe mici unul de altul. Combinezonul naval galben îi era mânjit de murdărie şi funingine. Vizorul-oglindă arămiu al căştii-cochilie pe care o purta îi acoperea faţa, conectată la un sistem portabil de susţinere biotică.

– De ce n-a-mbrăcat costumul spaţial? întrebă Erick.

Brendon flutură din braţ spre videocameră.

– Doamne, mulţumescu-Ţi! N-aş mai fi putut rezista mult timp. Hei, n-aţi deschis trapa!

– Trebuie să luăm nişte măsuri de precauţie, replică Bev. Ştim

că invadatorii îi pot sechestra pe oameni.

– Ah, da, sigur. O clipă…

Începu să tuşească.

Erick controlă încă o dată citirile ambientale. Gaze continuau să se reverse din cabina avionului spaţial; filtrele ecluzei tubulare abia puteau face faţă.

Brendon îşi deschise vizorul. Faţa îi era palidă ca de mort, acoperită de sudoare. Tuşi din nou, strâmbându-se de durere.

– Hristoase, murmură Erick. Brendon, datavizează, te rog, o citire fiziologică.

– Doamne, ce mai doare…

Brendon tuşi iarăşi, cu sunete răguşite, hârâite.

– Trebuie să-l scoatem de-acolo, spuse Bev.

– Nu capăt niciun răspuns de la nanonicele lui neurale, anunţă Erick. Încerc să le datavizez prin procesorul ecluzei tubulare, dar nu există nici măcar un cod purtător de confirmare.

– Erick, omu' ăsta are probleme!

– Nu ştim asta!

– Uită-te la el.

– Uită-te la Lalonde. Ei pot construi fluvii de lumină pe cer. Nu i-ar costa cine ştie ce să simuleze un om rănit.

– Pentru Dumnezeu!

Bev se holbă la ecran. Brendon se cutremură şi vomită, ţinându-se cu o mână de un inel de prindere. Globule pământii de fluid îi răbufniră prin gură, stropind şi lipindu-se de peretele argintiu-mat opus al tubului.

– Nu ştim nici măcar dacă-i singur, spuse Erick. Trapa avionului spaţial nu-i închisă. Nu răspunde la comenzile mele. N-o pot nici măcar închide, nici vorbă de încuiere codificată.

– Căpitane, datavizā Bev, nu-l putem lăsa pur şi simplu acolo.

– Erick are perfectă dreptate, replică André pe un ton de regret. Întregul incident este extrem de suspect. Foarte convenabil pentru cineva care doreşte să intre în navă. Prea convenabil.

– Dar moare!

– Nu puteţi intra în ecluza tubulară, cât timp trapa în avionul spaţial rămâne deschisă.

Bev se uită cu disperare în jurul ecluzei inferioare utilitariste.

– Perfect. Uite ce propun. Erick suie în salon, încuie codificat trapa după el şi mă lasă pe mine aici. În felul ăsta îi pot duce

nanonice medicale lui Brendon şi pot controla şi cabina avionului spaţial, pentru a ne asigura că la bord nu există invadatori xenoci.

– Erick? întrebă André.

– N-am nicio obiecţie.

– Perfect. Faceţi aşa.

Erick pluti în sus în salonul pustiu şi se postă pe scară. Chipul lui Bev era încadrat de trapa din podea, surâzându-i.

– Baftă! rosti Erick.

Datavizǎ un cod de încuiere către procesorul de etanşare al trapei, apoi roti cu nouăzeci de grade mânerul de acţionare manuală pentru urgenţe.

Imediat ce pătratul de carbotan se închise, Bev se întoarse şi scoase un pachet nanonic medical dintr-o trusă de prim-ajutor de pe perete.

– Mai rezistă niţel, Brendon, spuse el. Intru imediat.

Lumini roşii de avertizare ambientală pâlpâiau lângă trapa circulară a ecluzei tubulare. Bev îşi datavizǎ autoritatea prioritară în procesorul de management, şi trapa începu să se deschidă.

Erick deschise un canal în procesorul reţelei de comunicaţii a salonului şi accesă videocamerele de pe puntea inferioară. Îl văzu pe Bev strâmbându-se, când fumul ieşi prin trapa deschisă. O lumină verde-smarald ţâşni din cabina avionului spaţial, expediind un fascicul gros, orbitor de intens, care traversă ecluza tubulară şi scăldă puntea inferioară. Lovit în plin, Bev urlă şi ridică instinctiv mâinile pentru a-şi acoperi ochii. O rază neregulată de energie primară albă străbătu fulgerător centrul luminii verzi şi-l izbi. Videocamera îşi încetă transmisia.

– Bev! răcni Erick.

Expedie un flux de instrucţiuni în procesor. O vizualizare a sistemelor de pe puntea inferioară se materializǎ, o structură reticulară spectrală de linii colorate şi simboluri pâlpâitoare.

– Erick, ce se-ntâmplă? întrebă André.

– Au intrat! Sunt în navă! Încuie codificat toate trapele. Imediat, futu-i maica mă-sii!

Liniile colorate ale reprezentării grafice dispăreau una câte una. Erick se holbă disperat la podea, ca şi cum ar fi putut vedea ce se întâmpla dincolo de podeaua metalică. După aceea luminile din salon se stinseră.

* * *

– Cinci minute până vom asoliza la noua zonă de desantare şi tensiunea din cabină începe să se facă simţită, subvocaliză Kelly Tirrel într-o celulă de memorie nanonică neurală. Ştim că ceva s-a întâmplat cu minimum alte cinci avioane spaţiale. Toţi se întreabă acum dacă distanţa suplimentară ne va proteja? Oare invadatorii operează numai sub acoperământul protector al norului lor roşu?

Accesă senzorii avionului spaţial şi privi din nou spectacolul magnific şi în acelaşi timp monstruos. Benzi de neant roşu-strălucitor lungi de mii de kilometri erau suspendate în văzduh. Uluitor! Aici, în adâncul uscatului, erau subţiri şi complexe, întreţesute ca plasa unui păianjen ameţit deasupra afluenţilor sinuoşi. Când le văzuse de pe orbită, calme şi regulate, o intimidaseră; din apropiere şi clocotind în felul acesta, erau înfricoşătoare.

Brâuri încolăcite erau dispuse cu muchia spre aripa tribord şi creşteau întruna, pe măsură ce se roteau prin cer către avionul spaţial. Era o imagine excelentă, niţel prea realistă pentru liniştea sufletească. Totuşi matricea de senzori a avionului spaţial era de nivel militar. Nişe prelungi şi înguste dispuse de ambele părţi ale pântecelui fuzelajului adăposteau module cilindrico-conice de armament – tunuri maser care ofereau o acoperire pe trei sute şaizeci de grade, o suită de bruiaj electronic şi un înveliş de tip stealth. Nu era tocmai un aparat de vânătoare de atac, însă nu era nicio ţintă neajutorată ca unele dintre avioanele spaţiale.

Era tipic pentru Joshua să aibă un avion spaţial multi-rol. Ba nu! Slavă Domnului că Joshua avea un avion spaţial multi-rol!

Începuseră coborârea de numai patruzeci de minute şi deja îi ducea dorul tânărului. „Eşti groaznic de slabă”, se mustră.

Kelly începea să aibă îndoieli serioase în privinţa întregii misiuni. Ca toţii corespondenţii de război, bănuia ea. Să fii pe teren diferea complet de a sta în birou şi a anticipa cum este să fii pe teren. Mai ales după apariţia norului roşu.

Din clipa în care se materializaseră din salt, cei şapte mercenari discutaseră până la exasperare despre apariţia aceea. Reza Malin, conducătorul echipei, păruse aproape surescitat de posibilitatea de a se aventura sub el. Asemenea circumstanţe dificile reprezentau o provocare, spusese el. Ceva nou.

Ea îşi rezervase timp pentru a-i cunoaşte pe toţi destul de

bine şi ca atare ştia că spusele lui Reza nu erau simplă bravură. El făcuse cândva parte din Flota Marinei Confederaţiei. Ca ofiţer, bănuia Kelly; nu era foarte volubil când vorbea despre perioada aceea din viaţa sa, nici despre contractele următoare ca marshal pe diverse planete-colonii de etapa I. Fusese însă probabil foarte bun în practicarea celei de-a doua profesiuni ca vechime din lume, fiindcă plătise sume impresionante pentru un număr considerabil de îmbunătăţiri şi modificări fizice. Acum făcea parte dintr-o elită. Aidoma cosmonikilor, ştergea linia de demarcaţie dintre maşină şi om. Devenise genul de compozit hiperamplificat la care aspirau soldaţii banali stocaţi în tau-zero în *Gemal.*

Reza Malin păstrase o formă în esenţă umanoidă, deşi avea înălţimea de doi metri şi era proporţional de lat în spate. Pielea îi era artificială, un compozit dur, albastru-cenuşiu neutru, rezistent la impact, cu strat cameleonic încorporat. De acum nu se mai sinchisea de haine şi nu exista aparat genital (cel puţin, nu extern, consemnă Kelly cu fidelitate). Gheare cibernetice cu şase degete îi înlocuiau mâinile naturale. Ambele antebraţe erau masive şi integrau carabine-gauss de calibru mic, scheletul fiindu-i modificat pentru absorbirea reculurilor. La fel ca Warlow, chipul îi era incapabil de expresivitate. Lentile convexe din sticlă neagră îi acopereau ochii; nasul era o priză circulară de aspiraţie, netedă, care putea filtra agenţii biologici şi chimici. Ceafa şi flancurile craniului chel erau împănate cu un rând de cinci implanturi senzoriale – proeminenţe netede cu diametrul de un centimetru care aduceau cu nişte ulceraţii.

În ciuda lipsei de expresivitate, Kelly afla multe din inflexiunile glasului său, care rămăsese natural. Reza nu-şi pierdea uşor cumpătul. Trăsătura aceea şi competenţa lui civilizată, felul în care ceilalţi şase îi urmau ordinele fără comentarii îi dădeau femeii o încredere în misiunea de recunoaştere mai mare decât ar fi avut altfel. Trăgând linie, îşi dădea ea seama, îşi pusese viaţa în mâinile lui.

Avionul spaţial se aplecă brusc şi viră în scurt. Kelly îl văzu pe Ashly focalizând senzorii optici asupra unui râuleţ aflat la trei kilometri sub ei. Apa argintie era împestriţată în mod straniu de punctuleţe albe.

– Ce naiba face? întrebă Pat Halahan.

Adjunctul lui Reza stătea în scaunul de lângă ea.

Cercetaşul-ranger, aşa cum se descrisese el, era mai zvelt şi

mai scund ca Reza, dar cu aceeaşi piele albastru-cenuşie şi picioare adipoase puternice. Fiecare antebraţ avea încheieturi gemene, una pentru mâna normală, iar cealaltă o mufă energetică şi de date pentru conectări – arme ori senzori. Toate simţurile îi erau amplificate, cu o creastă cărnoasă care se întindea de la colţul ochiului drept până la ceafă.

– Ce se-ntâmplă, Ashly? strigă el.

Bruiajul electronic era una dintre obsesiile mercenarilor.

– O să cobor acolo, anunţă pilotul.

– Ai vreun motiv anume? întrebă Reza cu autoritate discretă. Locul de asolizare secundar se află la şaptezeci de kilometri spre sud-est.

– Uite care-i treaba, cei care au putut crea un nor ca ăsta ne pot intercepta comunicaţiile fără să se străduiască prea mult. Toate locurile desemnate de Smith vor fi marcate cu cercuri mari şi roşii în care scrie „loviţi aici!”.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Isteţ tip, murmură Pat către Kelly. Păcat că nu l-am avut cu noi în operaţiunea Camelot. Am pierdut acolo o mulţime de oameni buni, pentru că generalul a angajat prea mulţi virgini.

– Dă-i drumul, încuviinţă Reza.

– Mulţumesc, ciripi Ashly.

Avionul spaţial pică abrupt, spiralând cu o înclinare care apăsă stomacul lui Kelly de clavicule.

– Eşti perfect sigur că vrei s-asolizezi? întrebă pilotul. Dacă m-ai întreba pe mine, suntem în căcat până peste cap. Smith n-ar fi-n stare să organizeze un viol în grup într-un bordel.

– Pentru ca Smith să-i învingă pe invadatori, spuse Reza, navele stelare trebuie să ştie unde să-i lovească. Pentru asta aveţi nevoie de noi. Noi intrăm totdeauna unde-i căcatul mai gros. La asta ne pricepem.

– Cum zici…

– Nu-ţi face griji în privinţa noastră. Ultratehnologia nu funcţionează niciodată perfect în mediul de tip junglă, natura-i mult prea afurisită. Şi nu cred c-am văzut multe jungle mai nasoale ca asta. Probabil că ne pot lovi cu o rafală de energie, ba poate chiar să ne-arunce-n cap o minibombă nucleară, dacă sunt al dracu’ de porniţi. Însă mai întâi trebuie să ne găsească. Şi-o să le fie greu să ne scoată din sălbăticia asta. O s-am eu grijă-n privinţa asta. Tu asigură-te că voi şi tânărul Joshua rămâneţi

intacţi, ca să ne puteţi prelua după aceea.
– Dacă mai trăiesc, o să vă preiau chiar eu.
– Grozav, n-o să uit promisiunea asta.
Unghiul de picaj al avionului spaţial se inversă, când execută un luping brusc. Kelly se prinse de braţele scaunului şi încheieturile degetelor i se albiră de strânsoare, când plasa de siguranţă îşi schimbă priza în jurul corpului ei. Acesta nu mai era un picaj aerodinamic curat, ci un plonjon spre moarte.
– Cum merge, Kell? răcni Sewell, părând amuzat.
Sewell era unul dintre cei trei experţi în lupte din echipă, şi asta se putea observa imediat. Era înalt de doi metri şi treizeci, cu piele tăbăcită negru-mat întreţesută cu o plasă de fibre de absorbţie/dispersie energetică. Capul îi era, practic, globular, o sferă lucioasă care-i proteja senzorii, aşezat pe un gât scurt. Braţele superioare groase cât trunchiul unui om obişnuit aveau coate duble; de cele superioare erau ataşate carabine-gauss de calibru greu.
În cabină răsunară chicoteli. Kelly îşi dădu seama că strângea cu disperare din ochi şi se sili să-i deschidă. Avionul spaţial vibra puternic.
– Ar trebui să mănânci ceva, ca să nu te mai gândeşti la asta, croncăni Sewell. Am în raniţă nişte felii mari şi proaspete de tort cu căpşuni şi cremă. Vrei?
– Când te-au amplificat, doctorii ţi-au cablat nanonicele neurale la ficat, replică femeia. Era al dracu’ mai inteligent decât creierul tău, belitule!
Sewell hohoti.
Cabina se cutremură, când aripile începură să se deplieze.
– Ashly, spuse Reza, te rog să iradiezi acum zona de asolizare.
– Am înţeles.
– S-ar putea să fie civili acolo, protestă Sal Yong, alt expert în lupte.
– Mă-ndoiesc, răspunse Ashly. Satul cel mai apropiat se află la cincizeci de kilometri.
– Sal, spuse Reza, nu suntem în misiune de Crucea Roşie.
– Da, domnule.
Avionul spaţial se răsuci din nou.
Jeturi masive de radiaţie maser se revărsară din cerul nepătat în jurul râuleţului puţin adânc. Sute de păsări căzură pe sol sau în apă, cu penele carbonizate fumegând; vennali se rostogoliră din

copaci, cu membrele încă zvâcnind; sayce urlară scurt, când pieile li se uscară şi crăpară, apoi muriră cu creierele distruse de căldura intensă; danderili care ciuguleau din vegetaţie colapsară, încordându-şi picioarele lungi şi elegante în vreme ce măruntaiele le fierbeau. Verdele-smarald al frunzelor copacilor şi lianelor se transformă într-o nuanţă mai închisă, vineţie. Florile se veştejiră. Fructele explodară în fuioare de aburi.

Avionul spaţial asoliză iute. Coborî practic în râu, strivind albia pietroasă cu trenul de aterizare şi întinzându-şi botul peste malul ierbos. Aburi şi apă irumpseră sub impactul jeturilor compresorului, expediind un val larg, circular, care se sparse plescăind de mal.

Sewell şi Jalal ieşiră primii; cei doi mercenari masivi experţi în lupte nu mai aşteptară extinderea scării de aluminiu din ecluză. Săriră în apa înspumată, acoperind arborii tăcuţi şi ofiliţi cu carabinele-gauss, şi sprintară spre mal. Adâncimea de o jumătate de metru nici măcar nu-i încetini.

Reza lansă două aerovete, comandându-le să scaneze jungla din imediata apropiere. Roboţii de luptă aeriană discoidali, în mod stealth, aveau diametrul de un metru şi jumătate; porţiunea lor centrală era o grilă curbată care proteja turboreactorul cu turbine ce se roteau în sensuri opuse. Cinci lasere cu infraroşii erau montate pe circumferinţa ei, alături de o matrice mare cu senzori pasivi. Zumzăiră silenţios şi suiră prin văzduh până deasupra vârfului copacului cel mai apropiat.

Pat Halahan şi Theo Connal îi urmară pe primii doi mercenari către mal. Theo Connal era înalt de numai un metru şi jumătate, dar amplificat pentru deplasarea prin junglă. Pielea sa avea acelaşi înveliş cameleonic dur ca Reza şi Pat, însă picioarele şi braţele erau disproporţionat de lungi. Ambele picioare deţineau degete prehensile, ca mâinile. Mergea gârbovit, aidoma maimuţelor. Până şi craniul lui lipsit de păr avea caracteristici simiene: nas mic şi turtit, gură circulară aplatizată şi ochi piezişi cu pleoape grele.

Când atinse apa, îşi activă circuitul cameleonic şi sui iute panta lină a malului. Doar un vag pâlpâit mov optic îi trăda silueta. Imediat ce ajunse la un copac păru că-l îmbrăţişează, apoi se ridică în spirală în jurul trunchiului, ca în levitaţie. În clipa următoare fu pierdut de toţi senzorii avionului spaţial, inclusiv de cei infraroşii.

– Dumnezeule! exclamă Kelly.

Se întrebase de ce Reza indusese în echipă pe cineva care în esenţă arăta aşa inofensiv ca Theo. Un fior slab de incitare îi fremătă în adâncul măruntaielor. Genul acesta de profesionalism ireproşabil o atrăgea în chip enigmatic; era lesne de înţeles cum misiunile de luptă creau dependenţă aidoma narcoticelor.

Altă pereche de aerovete survolă vârfurile arborilor.

Sal şi Ariadne, al doilea ranger, coborâră scara ecluzei. Ariadne era unica femeie din echipă, deşi sexul nu-i era vizibil, la fel ca la ceilalţi. Ea şi Pat difereau prea puţin; poate că era cu câţiva centimetri mai scundă, iar banda de senzori îi era mai lată.

– Acum ori niciodată, Kelly, rosti Reza.

– Acum, zise ea şi se ridică în picioare. Clar!

Vizorul căştii-cochilie îi glisă în jos. Collins îi dăduse mână liberă în selectarea echipamentului în Seninătate, aşa că-i ceruse sfatul lui Reza şi cumpărase tot ce-i sugerase acesta. La urma urmelor era în interesul lui să nu aibă o grijă suplimentară pe cap, când aveau să pătrundă în junglă.

– Lucruri simple şi de cea mai bună calitate, îi spusese. Nu eşti instruită pentru luptă, aşa că nu trebuie decât să ţii pasul cu noi şi să rămâi nedetectată.

– Pot să-mi încarc programe de luptă în nanonicele neurale, propusese ea generos.

Reza se mulţumise să râdă.

Kelly sfârşise prin a avea un costum integral din blindaj cauciucat pentru corp, produs în sistemul Noua Californie, care putea s-o protejeze de un nivel modest de atacuri din partea armelor cu proiectile şi fascicul energetic. Reza o dusese la un armurier care se ocupa de echipamentele mercenarilor, iar acesta îi adăugase un strat cameleonic.

Alte aerovete bâzâiră pe deasupra, când ea coborî în grabă scara ecluzei, în râu. Aburi pluteau în văzduh. Femeia fu fericită de filtrele de aer ale căştii-cochilie, deoarece păsări carbonizate pluteau legănându-se pe apă în jurul gleznelor ei.

Pat şi Jalal descărcau echipamentele din cala de marfă frontală.

– Ajută-i! îi ordonă Reza lui Kelly.

Plescăia prin albie, transportând containere de compozit. În partea lui dreaptă, imediat deasupra centurii, un harnaşament

din nailon susţinea o sferă metalică neagră cu diametrul de douăzeci de centimetri. Kelly se întrebă ce putea fi, întrucât nanonicele ei neurale n-o puteau identifica, nu existau caracteristici vizibile care să ajute programul de căutare şi comparare. Ceilalţi mercenari nu aveau aşa ceva. Ştia însă că nu era momentul potrivit ca să-ntrebe.

Scara avionului spaţial se plia deja în fuzelaj. Kelly începu să stivuiască lădiţele metalice şi containerele din compozit pe iarba înnoroiată a malului.

Reza şi Pat aduseră un modul tau-zero de mărimea unei valize. Suprafaţa neagră dispăru şi dezvălui un cilindru din plastic alb, care se despică, şi un copoi modificat genetic de culoarea mahonului sări afară. Kelly aprecie că colţii animalului i-ar fi putut perfora armura costumului.

Reza îngenunche lângă el şi-i mângâie foarte drăgăstos capul.

– Salut, Fenton! Ce faci, băiete?

Fenton căscă, cu limba roz atârnând moale între colţii din faţă.

– Du-te şi caută pentru mine. Haide!

Reza îl bătu uşor pe picioarele din spate când se ridică. Fenton îşi roti capul neolitic pentru a-i arunca stăpânului său o privire uşor răutăcioasă, dar se îndepărtă ascultător spre tufişurile de la lizieră.

Kelly rămăsese perfect nemişcată.

– E bine dresat, rosti ea vag.

– E bine legat prin afinitate, replică Reza. Am implantaţi simbionţi neuronali.

– Aha…

Pat şi Jalal soseau cu al doilea modul tau-zero.

– *Adieux,* datavivă Ashly.

Avionul spaţial se ridică încet, cu un ţiuit metalic. Gheizere de apă înfloriră viguros sub duzele compresorului, împroşcând fuzelajul de carbotan. Apoi ajunse deasupra arborilor, trenul de asolizare se plie şi gheizerele se reduseră la nivelul unor încreţituri de spumă albă.

Kelly îşi roti senzorii căştii-cochilie în jurul zidului ameninţător al junglei umede. „Rahat, de-acum nu mai pot da înapoi!”

Privi cum avionul spaţial se înclină până aproape de verticală, după care acceleră îndepărtându-se pe cer spre est. Nanonicele neurale o anunţară că asolizaseră cu nici trei minute în urmă.

* * *

Explozia fu îndeajuns de puternică pentru ca senzorii obişnuiţi ai lui *Gemal* s-o detecteze când nava stelară intră în umbra planetei, lăsând Amariskul în urmă. Pentru sateliţii de observaţii mult mai sensibili de pe orbita joasă, explozia apăru ca o strălucire sălbatică pe spectre multiple, supraîncărcând unele scanere.

Nanonicele neurale ale lui Terrance Smith îl informară că fusese avionul spaţial din şoimul-negru *Cyanea,* care asolizase o echipă de recunoaştere în comitatele Quallheim. Echipa fusese pe sol în momentul exploziei.

– Ce dracu-a putut face asta? întrebă el.

– Habar n-am, replică Oliver Llewelyn.

– Rahat! A fost la peste şaptezeci de kilometri de norul roşu. Echipa a scăpat?

– Nu există răspunsuri de la blocurile lor comunicatoare personale, raportă unul dintre ofiţerii de comunicaţii ai punţii.

– Futu-i!

Afişajul strategic al nanonicelor sale neurale îi arăta că cele patru avioane spaţiale rămase suiau pe orbită. Alte şapte andocaseră deja la navele stelare de origine. Două desfăşurau manevre de joncţiune.

– Vrei să redirijăm un avion spaţial pentru o operaţiune de recuperare? întrebă Oliver.

– Nu, dacă nu există confirmarea că acolo jos mai trăieşte cineva. A fost o explozie teribilă. Probabil că s-au scurtcircuitat matricele electronice.

– O şmecherie bună, dac-o poţi face, comentă Oliver. Au încorporate o sumedenie de dispozitive de protecţie.

– Crezi că bruiajul ăla electronic…

– Domnule, mesaj de la *Răzbunarea lui Villeneuve,* anunţă ofiţerul de comunicaţii. Căpitanul Duchamp transmite că invadatorii au ajuns la bordul navei sale.

– *Poftim?*

– Avionul lor spaţial a fost unul dintre cele cu care am pierdut contactul, preciză Oliver.

– Vrei să spui că-s pe orbită? întrebă Terrance.

– Aşa se pare.

– Hristoase!

Datavizǎ la procesorul de management al canalelor de

comunicaţii de comandă, pregătindu-se să dea alarma generală. În acelaşi timp însă nanonicele neurale îl informară că două nave stelare îşi părăseau poziţiile orbitale alocate. Când solicită afişajul strategic, văzu că *Datura* şi *Gramine* accelerau, ridicându-se de pe orbita de o mie de kilometri. Izbi cu pumnul în capitonajul cuşetei de acceleraţie.

– Ce se-ntâmplă?

– Avioanele spaţiale din *Datura* şi *Gramine* au prezentat, de asemenea, dificultăţi de comunicare, rosti Oliver cu glas încordat.

Îl privi pe Terrance. Funcţionarul de obicei perfect stăpân pe sine părea îngrozit.

– Elimină-le din reţeaua noastră de comunicaţii, comandă Terrance. Imediat! Nu vreau să acceseze datele sateliţilor noştri de observaţie.

– Ele pleacă de-aici, îi reaminti Oliver. Probabil că se îndreaptă spre coordonate de salt.

– Nu-i problema mea.

– Pe dracu’ nu-i! Dacă sunt xenoci, îi laşi să-şi facă de cap în Confederaţie.

– Dacă deţin tehnologia necesară pentru a crea norul ăla, atunci au deja şi nişte amărâte de nave stelare. Preocuparea şi misiunea mea este Lalonde. Nu trimit şoimii-negri să le intercepteze, nu avem suficiente forţe ca să le disipăm în urmăriri iluzorii.

– Propulsiile lor au un aspect neobişnuit, spuse Oliver. Nu ard curat combustibilul. Uită-te la analiza spectroscopică.

– Nu acum, futu-i maica mă-sii! izbucni Terrance şi-l fulgeră cu privirea. Vino cu ceva pozitiv, dacă nu, taci din gură!

Nanonicele neurale îl legară de procesorul de comunicaţii, deschizând canale directe către navele stelare rămase.

– Avertisment de urgenţă! datavizǎ el.

Chiar pe când rostea cuvintele acelea dureroase se întrebă câţi dintre ascultători se mai găseau sub comanda sa.

* * *

Puntea lui *Lady Macbeth* era cufundată în tăcere când glasul lui Terrance răsună din coloanele AV.

– Iisuse! gemu Joshua. Exact asta ne mai lipsea.

– Se pare că *Datura* şi *Gramine* se pregătesc de salt, rosti Sarha. Grupurile de senzori şi panourile de termopurjare se

pliază. (Se încruntă.) Mă rog, majoritatea lor... Propulsia este foarte neregulată. Peste alte patru minute ar trebui să fie deasupra limitei de cinci mii de kilometri a câmpului gravitaţional.

– Forţa asta de invazie este prea mare, comentă Joshua. Nu vom salva Lalonde... În niciun caz cu ceea ce deţinem.

– Aşa se pare, aprobă Dahybi pe un ton abătut.

– Perfect atunci.

Mintea lui Joshua se umplu imediat de grafice de traiectorii, un domeniu întreg de posibile coordonate pentru salturi spre sisteme stelare populate din apropiere.

„O abandonezi pe Kelly”, îi rosti un glas în minte.

„A fost opţiunea ei.”

„Ea nu ştia însă ce se întâmpla.”

Tânărul instrui calculatorul de zbor să plieze panourile de termopurjare. Complet extinse, panourile n-ar fi putut rezista acceleraţiei la multe gemuri. Iar dacă avea să fie nevoit să fugă, dorea s-o facă rapid.

– Plecăm imediat ce revine Ashly, anunţă el.

– Şi echipa de mercenari? întrebă Warlow. Se bizuie pe noi ca să distrugem bazele invadatorilor.

– Ştiau riscurile.

– Kelly e cu ei.

Buzele lui Joshua se strânseră într-o linie subţire. Echipajul îl privea cu un amestec de simpatie şi îngrijorare.

– Mă gândesc şi la voi, rosti el. Invadatorii suie aici sus, după noi. În circumstanţele astea, nu vă pot ordona să rămâneţi. Iisuse, noi am făcut tot ce ne-am priceput mai bine! S-a terminat cu mayope. Ăsta fusese singurul lucru pentru care veniserăm noi aici.

– Am putea face o tentativă de a-i recupera, zise Sarha. Încă o orbită. O sută de minute nu va conta cine ştie ce.

– Şi cine-i va spune lui Ashly că trebuie să coboare din nou? Invadatorii vor şti că el revine pentru preluarea mercenarilor.

– O să pilotez eu avionul spaţial, spuse Melvyn, dacă Ashly nu mai vrea.

– Ea este prietena mea, le reaminti Joshua. Iar avionul spaţial este tot al meu.

– Dacă vor fi probleme pe orbită, atunci vom avea nevoie de tine, Joshua, interveni Dahybi cu o fermitate neobişnuită pentru

el. Eşti cel mai bun căpitan pe care l-am cunoscut vreodată.

– Asta-i o discuţie atât melodramatică, cât şi inutilă, zise Warlow. Ştiţi cu toţii că Ashly îl va pilota.

– Da, încuviinţă Joshua.

– Joshua! strigă Melvyn.

Însă nanonicele neurale ale tânărului îi expediaseră deja o alarmă. Sateliţii de avertizare ai distorsiunilor gravitonice înregistrau deschiderea a nouă breşe mari în spaţiu.

Şoimii-de-vid ai escadrilei din Flota a VII-a a lui Meredith Saldana se materializaseră la treizeci şi cinci de mii de kilometri deasupra Lalondei.

* * *

„O tehnică de bruiaj electronic care poate scoate din funcţiune nu numai procesoarele, ci şi circuitele energetice? Cu ce dracu' ne confruntăm aici?"

O singură sclipire de lumină verde-pal străluci în salon prin ferestruica de inspecţie din mijlocul trapei din podea. Dedesubt aveau loc mişcări.

– Erick, ce se-ntâmplă? datavizǎ André Duchamp.

Canalul către reţeaua de procesoare a salonului abunda în interferenţe. Nanonicele neurale ale lui Erick trebuiră să ruleze un program discriminator pentru a înţelege ceva din semnalul căpitanului.

– Întreruperi energetice în toată nava! strigă Madeleine.

Erick se împinse în scară şi se prinse de mânerul trapei din podea pentru a se opri. Cu foarte multă precauţie îşi apropie chipul de fereastra cu diametrul de cincisprezece centimetri, direct în raza de lumină. Peste o secundă, zbura prin salon, agitând disperat din braţe şi picioare, cu un strigăt sugrumat izbucnindu-i de pe buze. Lovi plafonul. Ricoşă. Înhăţă scara, în timp ce corpul i se cutremura de spasme.

Erick privise în iad. Şi iadul era populat de creaturi asemenea unor goblini, cu feţe osoase hâde, membre lungi şi subţiri, mâini mari, noduroase de artrită. Erau îmbrăcate în harnaşamente din piele, prinse laolaltă prin inele de aur. Văzuse cel puţin o duzină şi continuau să se reverse prin ecluza tubulară. Rânjeau cu dinţi mici, ascuţiţi.

Trei dintre ei se prinseseră de Bev, şi ghearele galbene ale degetelor spintecau prin uniforma-combinezon. Capul bărbatului era dat mult pe spate, cu gura deschisă în oroare întunecată, pe

când sfâşieturile abdominale revărsau şiraguri de măruntaie din gelatină turcoaz translucidă. Iar în ochi îi sclipea teroarea sinuciderii.

– Aţi văzut? icni Erick.

– Ce să văd? *Merde!* Reţeaua e fututǎ şi magistralele de date sunt perturbate. Pierd complet controlul.

– Dumnezeule, sunt xenoci! Sunt xenoci, băga-mi-aş!

– Erick, *enfant,* copile drag, calmează-te.

– Îl omoară! Şi-o fac cu plăcere!

– Calmează-te! Eşti ofiţer în nava mea. Calmează-te imediat. Raportează!

– Sunt doisprezece… cincisprezece. Umanoizi. L-au prins pe Bev. Dumnezeule, îl rup în bucăţi!

Erick comută în mod primar un program de sedare stocat şi simţi imediat cum respiraţia i se regularizează. Părea nemilos, ba chiar crud să acoperi suferinţele lui Bev cu un perete artificial din cifre binare. Însă *trebuia* să fie calm. Bev ar fi înţeles.

– Au armament greu? întrebă André.

– Nu. Nu văd arme. Totuşi, trebuie să aibă ceva în avionul spaţial, lumina pe care-am văzut-o…

Toate cele şase bolţuri operate electronic ale trapei din podea se retraseră simultan. Zăngănitul metalic răsună limpede în salon.

– Doamne… André, tocmai au spart codul de încuiere al trapei.

Se holbă la ea, aşteptându-se ca şi bolţurile manuale să gliseze, deschizându-se.

– Totuşi niciun procesor de sistem nu funcţionează în capsula aia!

– Ştiu! Dar l-au spart!

– Poţi să ieşi din salon?

Erick se întoarse către trapa din plafon şi-i datavizǎ codul. Bolţurile rămaseră încăpăţânate pe loc.

– Trapa nu răspunde.

– Însă ei o pot deschide, zise André.

– Putem tăia prin ea, sugeră Desmond Lafoe.

– Trapele şi punţile capsulelor noastre au la mijloc un strat de carbon monolegat, replică Erick. Este imposibil să-l tai c-o lamă cu fisiune.

– Pot folosi un laser.

– Asta le va îngădui accesul în celelalte capsule şi în punte, spuse André. Nu pot permite aşa ceva.

– Erick este prins acolo.

– N-o să-i las să pună mâna pe nava mea.

– André… începu Madeleine.

– *Non.* Madeleine şi Desmond, intraţi în navetele de salvare. Eu voi rămâne. Erick, îmi pare foarte rău. Dar tu înţelegi. Asta-i nava mea.

Erick izbi cu pumnul în scară, julindu-şi încheieturile degetelor. Navetele de salvare ale acestei capsule de susţinere biotică erau accesate din puntea inferioară.

– Sigur că da.

„Nenorocit de pirat ucigaş! Ce pizda mă-tii ştii tu despre onoare?"

Cineva începu să lovească în trapa din podea.

„În curând vor trece prin ea", gândi Erick, „în ciuda carbonului monolegat. Poţi să fii sigur."

– Apelează-l pe Smith pentru ajutor, spuse Desmond. Ce dracu', are cinci mii de soldaţi în *Gemal,* înarmaţi şi doritori de luptă.

– Va dura.

– Ai alternativă?

Erick privi în jurul salonului, inventariind tot ce vedea: cabine, dulăpioare cu alimente şi haine, cubiculumuri cu echipamente pentru situaţii de urgenţă. El nu dispunea decât de un pistol laser.

„Gândeşte!

Să deschid trapa din podea şi să trag în ei, unul câte unul, pe măsură ce ies prin ea?"

Îndreptă laserul spre uşa unei cabine şi apăsă butonul-trăgaci. O rază roz-palid ţâşni din ţeavă, apoi pâlpâi şi se stinse. Câteva băşicuţe se umflară şi se sparseră în locul unde lovise compozitul.

– De-aşteptat, în maica mă-sii, rosti cu glas tare.

„Mai uită-te o dată în jur. Haide, trebuie să fie ceva! Lunile alea plictisitoare petrecute în cursurile de iniţiativă SCNC. Adaptează-te, improvizează. *Fă* ceva!"

Erick plonjă prin salon către un perete de dulăpioare, apucând expert un inel de prindere. În cubiculumul de urgenţă nu era mare lucru: nanonice medicale, petice de presiune, scule, tuburi

cu oxigen şi măşti, blocuri procesoare cu instrucţiuni pentru repararea sistemelor navei, stingătoare de incendii, senzori termici manuali. Niciun costum spaţial.

– Nimeni n-a zis că va fi uşor.

– Erick? întrebă André. Ce se-ntâmplă?

– Am o idee.

– Fii atent, tocmai am vorbit cu Smith. Alte câteva nave au fost deturnate. El scoate o parte dintre soldaţi din tau-zero, dar vor trece minimum treizeci de minute înainte să poată face joncţiunea cu noi.

Lumina sporise în salon. Când privi peste umăr, Erick văzu un cerc de flăcărui albastre emisferice care rodeau un petic din materialul spongios, dur, verde-cenuşiu de pe podea. De pe circumferinţă se ridicau fuioare subţiri de fum, care se răsuceau. Fu expus un cerc de titan cu diametrul de aproximativ un metru, care începu să strălucească oranj-închis.

– Degeaba, căpitane. Ei trec prin punte, utilizează un fel de câmp termic. Nu mai dispunem nici de cinci minute.

– Nenorociţii!

Erick deschise lada cu scule şi scoase un cuţit cu lamă cu fisiune. „Te rog”, imploră el în gând. Lama sclipi în culoarea lămâii, când apăsă butonul de acţionare.

– Mulţumescu-Ţi, Ţie, Doamne!

Se propulsă prin salon. Un covoraş adeziv îl ancoră lângă mijlocul plafonului. Împinse lama cu fisiune în compozitul ranforsat al conductei de condiţionare şi începu să taie un cerc cu diametrul de treizeci de centimetri.

– Madeleine? Desmond? datavizǎ el. V-aţi îmbrăcat costumele spaţiale?

– Da, răspunse Desmond.

– Vreţi să-mi faceţi o favoare *cu-adevărat* mare?

– Erick, îl avertiză André, ei nu pot rămâne la bord.

– Ce vrei, Erick? întrebă Desmond.

– Să mă tragi afară de-aici. Foarte repede.

– O interzic, rosti André.

– Sictir! replică Desmond. Cobor, Erick. Poţi să contezi pe mine, nu te-ndoi.

– Desmond, datavizǎ André, dacă ei pătrund în salon, voi distruge nava. Trebuie s-o fac înainte să pătrundă în calculatorul de zbor.

– Ştiu, zise Desmond. Îmi asum riscul ăsta.

– Aşteaptă-ntâi să vezi dacă ei ies din salon, spuse Erick. În felul ăsta Desmond are şansa de a se îndepărta, dacă n-o să meargă ce intenţionez eu.

Nu-i răspunse nimeni.

– Îmi datorezi asta! Încerc să-ţi salvez nava, fir-ai al dracu'!

– *Oui, d'accord.* Dacă ei vor ieşi din salon.

Peticul galben de pe podea devenise alb. Începu să şuiere şi se umflă în centru, ridicându-se într-o ţepuşă de lumină înaltă de un metru. Un glob de foc ieşi prin vârf, lunecă şi izbi plafonul, unde se sparse într-un grup de globule mai mici care ţâşniră spre exterior.

Erick se feri de câteva care trecură pe lângă el. Termină de tăiat un al doilea cerc din conductă şi trecu mai departe.

Alt glob de foc ieşi din ţepuşă. Apoi altul. Peticul se întindea peste podea, arzând tot mai mult din căptuşeala spongioasă.

– Sunt lângă trapă, Erick, datavize Desmond.

Salonul pustiu era plin de mărgeluşe de foc alb.

De acum îl atinseseră de câteva ori pe Erick, ca nişte ace rele de durere care carbonizau în piele cratere de un centimetru. Bărbatul privi ferestruica de inspecţie a trapei din plafon, zări gulerul presărat de senzori al unui costum IIS lipit de ea şi flutură din braţ.

Erick tăiase opt găuri în conductă, când auzi un scârţâit ascuţit care acoperi şuierul. Când coborî ochii, văzu că podeaua în sine începuse să se dilate. Metalul era roşu-vişiniu, se umfla şi se deforma ca un vulcan canceros.

Privi hipnotizat cum vârful vulcanului explodă.

– Erick, se auzi un glas din deschiderea rămasă. Lasă-ne afară, Erick. Nu-ţi îngreuna situaţia. Noi nu dorim asta.

Sfâşieturile triunghiulare de metal radiant porniră să se curbeze spre înapoi, aidoma petalelor de flori care se deschid pentru a întâmpina dimineaţa. Forme neclare se mişcau în umbrele de jos.

Erick se împinse cu piciorul în covoraşul adeziv care-l ţinuse lângă plafon. Ajunse lângă trapa din podea.

– Noi vrem nava, Erick, nu pe tine. Poţi să pleci liniştit. Îţi promitem.

Un ochi injectat uriaş, cu iris verde-închis, îl privea prin ferestruica de inspecţie a trapei din podea. Clipi o dată şi

luminile din salon se reaprinseră.

Erick apucă mânerul de blocare manuală, îl răsuci cu nouăzeci de grade şi trase în sus.

Posedaţii ieşiră prin trapa deschisă, prudenţi la început, privind cu ochi largi prin salonul încins şi plin de fum. Pielea le era albă ca oasele decolorate, întinsă peste muşchi prelungi, sârmoşi. Părul negru unsuros plutea moale. Porniră să înainteze către el, rânjind şi chiţăind.

– Erick, uguiră şi chicotiră ei. Erick, prietenul nostru. Ce drăguţ din partea ta că ne-ai lăsat să intrăm când am ciocănit.

– Da, aşa-s eu, încuviinţă Erick.

Se poziţionase lângă uşa unei cabine, cu o centură din fibre de siliciu trecută în jurul mijlocului, care-l fixa de un inel de prindere. La nivelul umărului său, capacul panoului de control ambiental se legăna deschis. Mâna dreaptă a bărbatului se afla pe o manetă roşie şi groasă dinăuntru.

– Prietenul vostru.

– Vino cu noi, rosti cel din faţă pe când pluteau lin spre el. Alătură-te nouă.

– Nu cred.

Erick trase în jos maneta de purjare atmosferică.

Sistemul de purjare de la bordul navelor stelare era inclus ca ultimă modalitate pentru stingerea incendiilor. Evacua direct prin fuzelaj aerul din capsula de susţinere biotică afectată, eliminând oxigenul care alimenta flăcările şi stingându-le. Din cauza pericolului pe care incendiile le reprezentau în spaţiul închis al cabinelor din nave, purjarea era proiectată să acţioneze rapid şi evacua o punte întreagă într-un minut.

– NU! urlă furios şi panicat conducătorul posedaţilor.

Îndreptă braţele către Erick, într-o tentativă zadarnic de târzie de a opri declicul final al manetei. Suliţe de foc alb se arcuiră din vârfurile degetelor sale.

Panoul, maneta sa, circuitele dindărătul lor, mâna lui Erick şi un cerc cu diametrul de o jumătate de metru de perete compozit arseră şi fură distruse. Metal topit şi o fântână arteziană de compozit incendiat ţâşni spre exterior.

Erick urlă de agonie când întregul braţ drept îi fu ars până la os. Nanonicele neurale răspunseră instantaneu, ridicând un blocaj analgezic. Şocul fu însă prea mare şi el îşi pierdu cunoştinţa, pe care şi-o regăsi aproape imediat sub impulsul

programelor stimulatoare. Meniuri şi scheme medicale fiziologice apărură în interiorul minţii lui fragile şi ameţite. Opţiunile pâlpâiau roşii. Solicitări pentru administrarea imediată de medicamente şi tratamente. Şi o singură şi constantă alarmă de presiune.

Aerul în sine urla ca o nălucă în goana de a scăpa din salon. Valurile subţiri, suprapuse, de fum, care plutiseră în jurul conului roşiatic sfâşiat în podea se condensară şi formară vârtejuri sub cele cinci grile din plafon. Se roteau fantastic de rapid, oglindind viteza moleculelor de aer ce erau absorbite în conductă.

Posedaţii erau agitaţi, se prindeau cu disperare de inele de prindere şi unii de alţii, cu formele asumate veştejindu-se aidoma unor proiecţii AV perturbate şi dezvăluind dedesubt corpuri obişnuite. Toţi erau izbiţi cu sălbăticie de forţa vijeliei care-i târa inexorabil către plafon. Unul zbură prin trapa de pe puntea inferioară şi se zbătu neajutorat prin aer, până se izbi de o grilă din plafon. Sucţiunea îl menţinu acolo, zvârcolindu-se de durere.

Altul scăpă priza pe inelul de prindere şi fu aspirat cu spatele înainte până la o grilă. Ambii încercară să se depărteze, dar constatară că era imposibil. Forţa exercitată de vidul din exterior era uriaşă. Practic, erau traşi înăuntru prin benzile metalice înguste ale grilei. Muchii ascuţite le tăiară hainele şi începură să sfâşie carnea de dedesubt. Unduiri de energie roşie şi albastră pâlpâiră în jurul corpurilor lor pentru scurt timp, amânând inevitabilul; totuşi, efortul se dovedi prea mare şi lumina spectrală se stinse iute. Benzile metalice tăiară până la coaste. Fâşii de carne ruptă fură smulse parcă de cleşti de tortură. Sângele ţâşni dintr-o sută de vene şi artere sparte, spumegând prin conductă. Organele porniră să se împingă prin interstiţiile dintre coaste.

Erick activă programul de urgenţă pentru supravieţuire în vid al Marinei Confederaţiei care-i era stocat în nanonicele neurale. Inima începu să-şi încetinească ritmul; muşchii şi organele fură decuplate, reducând volumul de oxigen pe care-l luau din sânge, prelungind durata de supravieţuire a creierului. Atârna inert din centura care-l lipea de perete, cu membrele trase spre plafon. Restul carbonizat al mâinii sale drepte se rupse şi se izbi de o grilă.

Sângele supură din carnea înnegrită a părţii superioare a braţului.

Bucăţele de hârtie, haine, scule, gunoaie şi obiecte personale din cabine şi puntea inferioară se năpustiră prin salon şi se loviră de grile. Materialele acelea poate că ar fi fost suficient de multe pentru a le bloca, cel puţin îndeajuns timp pentru ca posedaţii să se ralieze şi să încerce să închidă purjarea ori să revină în avionul spaţial. Însă găurile suplimentare pe care Erick le decupase în conductă îngăduiau trecerea nerestricţionată a obiectelor mai mici în spaţiul cosmic. Panglici zdrenţuite de apă de la duşul şi chiuvetele din cabina de baie curseră prin uşa deschisă şi dispărură prin deschiderea cea mai apropiată.

Torentul mugitor de aer începu să slăbească.

Prin ochi înceţoşaţi de durere, Erick văzuse cum liderul grupului se preschimbase în toiul micro-vijeliei dintr-un căpcăun seminud într-un bărbat durduliu de patruzeci de ani, în pantaloni din stambă. Se ţinea strâns de un inel de prindere, la doi metri mai departe, cu picioarele îndreptate ţeapăn spre grila cea mai apropiată, cu pantalonii şi cămaşa fluturând sălbatic. Buzele i se mişcau, urlând înjurături şi obscenităţi care se pierdeau în vuiet. O strălucire roşie crescu în jurul mâinii sale, o lumină sângerie care sclipea prin piele, iluminând oasele dinăuntru. Mucozităţi şi salivă i se prelinseră din nări, alăturându-se fluxului de gunoaie şi lichide care dispărea în conductă. Scurgerile acelea începură să devină roz, apoi stacojii.

Lumina din mâna sa păli odată cu zgomotul şi furia aerului evacuat. Îl fixă pe Erick cu o privire incredulă, iar lacrimile porniră să fiarbă şi să-i clocotească de pe suprafaţa ochilor. Picături rotunde de sânge i se revărsau prin nări cu fiecare bătaie a inimii.

Ultimul fuior de aer dispăru.

Când forţa încetă, Erick pendulă, rotindu-se inert la capătul benzii cu care se ancorase. Schemele medicale fiziologice pe care i le afişau nanonicele neurale păreau un bloc roşu, cu excepţia braţului drept, care era complet negru. Fiecare rotire îi aducea salonul în faţa ochilor. Îi văzu pe posedaţii supravieţuitori prin norul aproape solid de resturi care umplea compartimentul dureros de tăcut. Era greu de precizat care dintre ei era viu. Cadavrele – două teribil de mutilate – pluteau, se rostogoleau şi se ciocneau de cei care se străduiau să ajungă la trapa din podea. Vii sau morţi, toţi secretau sânge prin pori şi orificii, pe măsură ce vasele capilare se rupeau, şi membranele se sfâşiau

din cauza gradientului imens de presiune. Desfăşurau un bizar meci de lupte tridimensional în ralanti, în care obiectivul îl constituia ajungerea la trapă. Era macabru. Imaginea dispăru din faţa ochilor săi.

La următoarea rotaţie, mişcările erau mai puţine. Chipurile lor… pe acelea avea să şi le reamintească fără ajutorul programului de stocare a imaginilor din nanonicele neurale. Rotaţie.

Încetineau, reducându-şi activităţile precum mecanoizi ce sufereau pierderi energetice. Vidul se înceţoşa de fluide. Înţelese că o parte dintre ele provenea chiar de la sine. Roşu. Foarte roşu.

Rotaţie.

Orice mişcare deliberată încetase în interiorul salonului. Exista doar unduirea lină a sfărâmăturilor ude.

Rotaţie şi iar rotaţie. Iar roşul pălea spre cenuşiu, cu solemnitatea masivă a unui apus de soare.

Rotaţie.

* * *

Ilex şi cei opt veri ai săi zburară într-o formaţiune defensivă standard, de tip sferă cu diametrul de doi kilometri şi jumătate. Câmpurile lor de distorsiune se evazară, pentru a testa masele şi structura spaţiului local. În spectrul lor perceptiv unic, Lalonde atârna dedesubt aidoma unui puţ adânc sfredelit în uniformitatea spaţiului, radiind fluxuri gravitaţionale slabe pentru a-şi lega cei trei sateliţi naturali mai mici şi pe Kenyon, fiind la rândul său legată de steaua alb-albastră strălucitoare. Mediul interplanetar abunda în energie solară şi electromagnetică; centurile Van Allen care înconjurau planeta străluceau ca aripile unui înger sub atingerea razelor soarelui. Nave stelare şi avioane spaţiale fură dezvăluite pe orbită, noduri dense în ţesătura continuumului spaţio-temporal care pulsau fierbinte de forţe electrice şi magnetice.

Senzorii electronici detectară un baraj de radiaţie provenită de la fascicule maser înguste ce se deplasau între sateliţii mici cu senzori de pe orbite înalte, sateliţii-relee de comunicaţii şi navele stelare. Terrance Smith fusese informat asupra prezenţei lor, dar nu existase niciun răspuns ostil. Satisfăcuţi de lipsa oricărei ameninţări imediate, şoimii-de-vid îşi menţinură poziţiile relative pentru alte nouăzeci de secunde.

În apropiere de centrul formaţiei, o zonă de spaţiu de

mărimea unui quarc se deformă într-un grad alarmant când masa ei sări către infinit şi ieşi prima fregată. În următoarele şase minute celelalte douăzeci de nave de război efectuară saltul în sistem. Manevra fu efectuată ca la manual, oferindu-i contraamiralului Meredith Saldana cel mai mare număr posibil de opţiuni tactice. Nu avea nevoie decât de datele relevante pe care să le evalueze.

Murmurul normal de glasuri de fundal din puntea lui *Arikara* se stinse într-o tăcere şocată la afişarea primelor scanări senzoriale. Amarisk ocupa centrul emisferei planetare scăldate în lumină, iar benzile de nori roşii de deasupra lui Juliffe semănau cu un trăsnet zdrenţuit capturat în mijlocul descărcării.

– A mai existat vreodată aşa ceva pe planeta asta bătută de Dumnezeu? întrebă Meredith cu un glas care se lupta să-şi găsească tonul rezonabil.

– Nu, domnule contraamiral, răspunse Kelven.

– Atunci face parte din invazie, este o etapă nouă?

– Da, domnule contraamiral. Aşa se pare.

– Căpitane Hinnels, ştim ce este? întrebă apoi contraamiralul.

Ofiţerul personalului ştiinţific ridică ochii de la o discuţie purtată cu doi dintre membrii echipei de evaluare a datelor senzorilor.

– Nu am niciun indiciu, domnule contraamiral. În mod clar emite radiaţii optice, însă nu detectăm nicio emisie energetică. Desigur, suntem încă foarte departe. De asemenea, fenomenul rearanjează configuraţiile meteo locale.

Meredith dataviză din nou imaginea senzorilor şi mormăi nemulţumit când văzu cum norii erau divizaţi aidoma unor draperii din vată de zahăr.

– De câtă energie ar fi nevoie pentru aşa ceva?

– Depinde de acurateţea focalizării... Hinnels se întrerupse sub privirea contraamiralului: Controlul climatului pe un sfert de continent? Minimum o sută, două sute de gigawaţi; nu pot fi mai exact până nu înţeleg felul în care o aplică, domnule contraamiral.

– Iar ei dispun de energia asta pentru a o irosi, remarcă Meredith cu voce tare.

– Mai importantă este întrebarea „de unde provine?” spuse Kelven. Durringhamul avea treizeci şi cinci de generatoare de fuziune în bene şi trei unităţi mai mici în Oficiul Marinei. Tot

outputul lor n-ar depăşi douăzeci de megawaţi.

– Interesantă observaţie, comandor. Crezi că după plecarea ta a avut loc o operaţie masivă de desant?

– Aducerea de generatoare ar fi răspunsul logic, domnule contraamiral.

– Dar…?

– Nu cred că a fost asta. Volumul de organizare necesar pentru aşa ceva ar fi incredibil, ca să nu mai amintesc de numărul de nave stelare implicate. Şi aţi văzut flekul cu Jacqueline Couteur – ea poate aduna energie aparent din senin.

Contraamiralul îl privi gânditor.

– Există totuşi o diferenţă între aruncarea de globuri de foc şi… asta.

Braţul lui indică unul dintre holoecranele mari ale punţii, pe care se zărea planeta.

– O diferenţă doar de scară, domnule contraamiral. Pe Lalonde sunt douăzeci de milioane de oameni.

Pe Meredith nu-l încânta niciuna dintre alternative. Ambele implicau forţe nemăsurabil superioare celor de care dispunea escadrila sa. „Probabil superioare întregii Marine”, îşi spuse el tulburat.

– Hinnels, vreau o evaluare. Este prudent să ne apropiem cu escadrila?

– Ţinând seama de capacităţile demonstrate de invadatori, aş zice că nu-i prudent nici măcar să fim aici, domnule contraamiral. Deplasarea pe o orbită mai joasă va spori în mod evident riscul, însă mi-este imposibil să spun în ce grad o va face.

– Mulţumesc, rosti caustic Meredith.

Ştia că n-ar fi trebuit să-şi întoarcă neliniştea asupra echipajului. Totuşi – la dracu’! – norul cel roşu era înfricoşător. Ce *mărime* avea!

– Perfect, vom încerca să urmăm ordinele Prim-amiralului şi să stopăm orice folosire a forţei din partea navelor stelare ale lui Smith, cu condiţia ca la primul semn de agresiune din partea invadatorilor să ne retragem imediat. Nu-mi voi angaja escadrila într-o luptă cu… cu ceea ce este acolo.

Fu perfect conştient de privirile uşurate care se schimbară pe punte şi le ignoră, diplomat.

– Locotenent Kanuik, urmă el, ai încheiat trecerea în revistă a statutului navelor mercenare?

– Da, domnule contraamiral.

Meredith datavizǎ calculatorul pentru afişarea situaţiei tactice. Navele stelare mercenare păreau să fie în dezordine considerabilă, şi trei dintre ele părăseau orbita. Probabil că fugeau spre coordonate de salt. Mici avioane spaţiale VTOL erau andocate la cinci şoimi-negri. Nava adamistă rămasă pe orbită avea toate uşile hangarelor deschise. Alte două avioane spaţiale se ridicau de pe planetă. Blestemă în gând. Probabil că-şi desantaseră deja echipele de recunoaştere.

Una dintre navele adamiste purja violent un jet cenuşiu de gaze atmosferice care ţâşnea din fuzelaj. Rachetele ionice îi străluciră albastru-viu pentru a compensa reculul.

Văzu cum linia purpurie a vectorului unui şoim-negru începu să se răsucească aidoma unui tirbuşon. Senzorii optici pe distanţă lungă îi afişară imediat nava stelară bitek care se rostogolea şi se dădea peste cap aleatoriu.

– Domnule contraamiral!

Anulă datavizarea. Locotenentul Rhoecus, ofiţerul de coordonare al şoimilor-de-vid, avea o grimasă întipărită pe faţă.

– Unul dintre şoimii-negri este…

Edenistul îşi umflă obrajii şi tresări din cuşeta de acceleraţie, de parcă cineva l-ar fi lovit cu pumnul în plex.

– Căpitanul lui este atacat… torturat. Se aud glasuri. Care cântă. Şoimul-negru este speriat. Închise ochii şi scrâşni din dinţi: Ei îl vor pe căpitan, domnule contraamiral.

– Cine sunt „ei”?

Rhoecus clătină din cap.

– Nu ştiu. Se disipează. Am avut impresia că mii de glasuri îi vorbeau căpitanului. Era aproape ca multiplicitatea unui habitat.

– Semnal de la *Gemal,* domnule contraamiral, interveni un membru al echipei de comunicaţii. Terrance Smith vrea să vă vorbească.

– Aha, acum vrea! Fă-mi legătura.

Meredith privi în coloana de proiecţie AV a consolei sale şi văzu un bărbat foarte chipeş, cu păr negru perfect aranjat. „Clonă corporativă”, îşi spuse contraamiralul. Însă aerul de competenţă relaxată, specific de obicei genului aceluia de personaje, se găsea pe cale de a se nărui. Terrance Smith arăta ca un om supus unor presiuni uriaşe.

– Domnule Smith, sunt contraamiralul Saldana, comandantul

acestei escadrile. În conformitate cu autoritatea ce mi-a fost investită de Adunarea Confederaţiei, îţi ordon să stopezi operaţia militară împotriva planetei Lalonde. Recheamă-ţi personalul de pe suprafaţa planetei şi nu încerca să angajezi lupte cu forţele invadatoare. Solicit de asemenea să predai Marinei toate viespile de luptă şi dispozitivele nucleare. Navele stelare aflate în prezent sub comanda dumitale sunt libere să părăsească sistemul odată ce s-au conformat instrucţiunilor mele, mai puţin *Lady Macbeth,* care din clipa aceasta este în stare de arest. Ai înţeles?

– Ei sunt aici, sus.

– Pardon?

Ochii lui Terrance priviră scurt într-o parte, spre cineva aflat în afara razei vizuale a videocamerei.

– Domnule contraamiral, invadatorii sunt aici, pe orbită. Au venit cu avioanele spaţiale care mi-au coborât echipele de recunoaştere. Îmi sechestrează echipajele.

Meredith avu nevoie de o secundă pentru a-şi regăsi impasibilitatea. Misiunea începuse de patru minute şi era deja o catastrofă.

– Care echipaje? Care nave stelare?

Privi brusc peste punte, către locotenentul Rhoecus.

– Asta se întâmplă cu căpitanul şoimului-negru? Este sechestrat?

– S-ar putea, domnule contraamiral, răspunse edenistul surprins.

– Vreau imediat doi şoimi-de-vid la şoimul acela negru. Restricţionare – nu vreau să părăsească sistemul. Dacă se împotriveşte, sunt autorizaţi să folosească viespi de luptă. Desfăşuraţi restul şoimilor-de-vid pentru a împiedica plecarea oricărei nave stelare adamiste. Comandor Kroeber!

– Da, domnule contraamiral?

– Escadrila trece la acţiune imediat. Misiuni de interceptare completă, vreau neutralizarea navelor stelare. Alertează grupele de puşcaşi marini, să fie pregătite pentru abordare şi asigurare.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Meredith reveni la coloana AV.

– Domnule Smith.

– Da, domnule contraamiral.

– Ce nave au fost preluate?

– Nu ştiu în mod cert. Singurele nave care n-au trimis avioane

spaţiale pe suprafaţa planetei sunt *Gemal, Lythral, Nicol* şi *Inula.* Pe de altă parte, avionul spaţial al lui *Cyanea* nu s-a mai întors.

– Domnule contraamiral, interveni Kelven.

– Da, comandor.

– Nu ştim dacă *Gemal* n-a trimis un avion spaţial pe planetă. Nu există dovezi vizibile de sechestrare, în niciun caz prin intermediul unui canal de comunicaţii.

Gravitaţia reveni pe puntea lui *Arikara* odată cu activarea propulsiei de fuziune şi crescu rapid. Contraamiralul îşi foi umerii, încercând să se poziţioneze confortabil înainte de a fi strivit de acceleraţiile mari.

– Am înţeles, comandor Solanki, mulţumesc. Comandor Kroeber, toate navele stelare vor fi interceptate, fără excepţii.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Meredith mai verifică o dată afişajul situaţiei tactice. Un singur avion spaţial nu făcuse joncţiunea cu nava sa stelară.

– Anunţă avionul acela spaţial să rămână pe loc. Nu va andoca. Solanki, doresc să ştiu cum îi vom restricţiona pe acei membri de echipaj ai navelor stelare care au fost sechestraţi.

– Domnule contraamiral, dacă sechestrarea aceasta produce în ei aceeaşi abilitate de control a energiei pe care a produs-o în Jacqueline Couteur, recomand ca puşcaşii marini să nu fie trimişi în nave.

– O să ţin minte asta. Va trebui totuşi să facem minimum o încercare.

– Domnule contraamiral, rosti locotenentul Rhoecus printre dinţii încleştaţi. Alt căpitan de şoim-negru este sechestrat.

– Recepţionat, locotenente. Meredith examină din nou afişajul tactic şi privi cursul nebunesc al şoimului-negru, aidoma unei molii prinse într-o tornadă: Trimite un şoim-de-vid să-l intercepteze – are autoritate completă de interdicţie.

Asta însemna că o treime din şoimii-de-vid cu care venise erau deja blocaţi. Avea nevoie de restul pentru a restricţiona navele stelare adamiste. Dacă şi mai mulţi şoimi-negri aveau să fie preluaţi, trebuia să ordone lansarea de viespi de luptă. Şi probabil că şoimii-negri ar fi răspuns atacului.

Cu opţiunile reducându-se rapid înaintea ochilor săi, Meredith şuieră prelung de durere când *Arikara* acceleră peste şase *g.* Senzorii anunţară că altă navă mercenară declanşase propulsiile de fuziune.

* * *

Ashly ieşi prin ecluza tubulară a avionului spaţial şi pluti drept în ţeava unei carabine laser. Arma era ţinută de Warlow şi îndreptată direct spre fruntea sa.

– Scuze, hurui uriaşul cosmonik, dar trebuie să fim siguri.

Ashly văzu că un ferestrău cu fisiune era conectat la mufa sa liberă de la cotul stâng, o lamă şofran-strălucitor, lungă de aproape un metru.

– Siguri… pentru ce?

Warlow îşi roti braţul principal în jurul lamei. Ţinea în mână un bloc procesor.

– Datavizează ceva în ăsta.

– Ce anume?

– Orice, nu contează.

Ashly dataviză o copie a jurnalului de întreţinere a avionului spaţial.

– Mulţumesc. A fost ideea lui Joshua. Din rapoartele pe care le-am primit se pare că ei nu-şi pot folosi nanonicele neurale.

– Cine sunt „ei”?

– Piloţii de avioane spaţiale care au fost sechestraţi.

– Dumnezeule! Ne pot intercepta comunicaţiile.

– Da. Warlow execută o tumbă perfectă prin aer şi se îndreptă către ecluza tubulară: O să verific cabina avionului spaţial, să m-asigur că n-ai adus pe niciunul aici. N-am nimic cu tine, personal.

Ashly privi trapa din plafonul punţii. Era încuiată şi ledurile pâlpâitoare ale roţii arătau că de partea cealaltă fusese blocată cu bolţurile manuale.

– Invadatorii au suit pe orbită?

– Da. Au început să deturneze navele.

– Smith ce face?

– Nimic. A sosit o escadrilă a Marinei, care a preluat controlul situaţiei. Ne-au stopat misiunea. Ah, şi-n plus am fost arestaţi.

Diafragma sa zăngăni aproximarea metalică a unui chicotit.

– Au arestat toată flota? Nu pot face asta. Operăm potrivit unui contract *bona fide* cu guvernul Lalonde.

– Nu toată flota, numai pe *Lady Mac.*

– De ce tocmai pe noi?

Se adresase însă unei perechi de tălpi cornoase care deja dispărea.

* * *

– Erick? Erick, recepţionezi asta?

– Organele-i sunt în stare critică şi se îndreaptă către colaps celular total. Pentru Dumnezeu, anulează programul ăla de suspendare!

– Gata. Sosesc datele fiziologice.

– Programează pachetele nanonice pentru susţinerea totală a funcţiilor craniale. Trebuie să menţinem creierul. André, unde dracu-i plasma aia? A pierdut litri de sânge.

– Ia, Madeleine! Erick, eşti un *englezoi* superb de nebun. I-ai ras, m-auzi? I-ai ras!

– Cuplează infuzorul la carotidă.

– A fost magnific. Ai apăsat un mâner micuţ şi toţi – *babum!* – au murit.

– Căcat! Desmond, pune-un pachet nanonic pe ciotu-ăla, membrana epitelială nu-i destul de puternică, pierde plasmă peste tot.

– I se umplu şi plămânii, probabil că-s perforaţi. Ridică factorul de oxidare. Creierul mai arată activitate electrică.

– Da? Slavă Domnului!

– Erick, nu-ncerca să datavizezi. Te-am prins acum. N-o să-ţi dăm drumul.

– Vrei să-l punem în tau-zero?

– Ce dracu', sigur că da! Suntem la zile depărtare de-un spital decent. Mai întâi însă lasă-mă să-ncerc să-l stabilizez.

– Erick, dragul meu, nu-ţi face absolut nicio grijă! Pentru chestia asta o să-ţi cumpăr corpul clonă cel mai bun, cel mai grozav din Seninătate. Îţi jur! Nu mă uit cât costă.

– *Taci,* căpitane! Este şi-aşa-n stare de şoc. Erick, o să te pun în tau-zero. Nu-ţi fie frică, totul va fi perfect.

* * *

Ultima dintre cele şase aerovete încetă să mai transmită. Reza îşi amplifică receptorii audio cranieni la nivelul de sensibilitate totală, străduindu-se să audă zgomotul produs de impactul micului aparat. Sunetele junglei îi invadară creierul – scârţâituri de insecte, strigăte de animale, foşnete de frunze –, filtrate şi reduse de programele de discriminare. Numără până la zece, dar nu auzi prăbuşirea.

– Suntem pe cont propriu de-acum, anunţă el.

Aerovetele fuseseră trimise spre vest cu viteză mare ca momeli, oferind echipei de recunoaştere timp pentru a se topi în

junglă. Bărbatul bănuise că invadatorii puteau urmări orice aparat electronic; după cum spusese Ashly, dacă puteau crea plafonul de nori, atunci puteau face aproape orice. Nu erau totuşi invincibili, şi faptul că ei asolizaseră constituia o dovadă în acest sens. Cu certitudine însă aveau să reprezinte o opoziţie formidabilă. Posibil cea mai mare cu care se înfruntase el vreodată. Îi plăcea ideea aceea.

Cei doi copoi ai lui, Fenton şi Ryall, lunecau prin tufe la două sute de metri în faţa echipei, adulmecând după oameni. Deocamdată jungla fusese pustie. Octan, vulturul-harpie legat prin afinitate de Pat Halahan, zbura la rasul vârfurilor copacilor, cu implanturile retinale alerte la cea mai mică mişcare sub frunzele care fremătau. Animalele asigurau o acoperire a terenului la fel de bună ca aerovetele.

Echipa urma o cărare de danderili, îndreptându-se aproximativ către nord-est, spre ţinta sa operaţională: comitatele Quallheim. În frunte era Sal Yong, care trecea fără sunet printre lianele dese. Activase circuitul cameleonic şi părea că o briză miniaturală se învolbura în lungul cărării. Ceilalţi şase îl urmau cu pas rapid (Theo era undeva pe deasupra lor), toţi încărcaţi cu pachete, până şi Kelly. Reza era încântat să vadă că femeia ţinea pasul. Dacă n-ar fi făcut-o, ar fi recurs la un impuls maser prin creierul ei, ceea ce i-ar fi tulburat pe unii din echipă. El însă nu intenţiona ca grija pentru un reporter să-i ţină în loc. Se întrebă dacă ea îşi dădea seama de asta, dacă înţelegerea respectivă îi iuţea pasul. Probabil că da. Era destul de isteaţă, şi şeful biroului ei ar fi ştiut cu siguranţă ce o aştepta. La fel ca Joshua care, în ciuda tinereţii, era mult mai înţelept decât anii pe care-i avea.

Fenton ajunse la un râu şi privi prin tufărişul care se întindea pe malul abrupt. Reza apelă o hartă din blocul orientator inerţial şi confirmă punctul în care ajunseseră.

– Pat, la o sută optzeci de metri în faţă este un râu, care se varsă finalmente în Quallheim. Trimite-l pe Octan în lungul lui, să verifice traficul de ambarcaţiuni.

– Înţeles.

Glasul păruse că se aude dintr-un copăcel qualtook.

– O să-l folosim? întrebă Ariadne, care se zărea ca un ghem înnodat de liane tinnus.

– Da, în cazul în care Octan spune că nu-i nimeni pe apă. Este suficient de îngust, şi copacii asigură un camuflaj bun. Putem

reduce timpul cu o zi.

Îşi apelă silenţios copoii şi le ordonă să rămână în urma echipei, asigurându-le spatele.

Peste trei minute ajunseră la râu şi se opriră în vârful malului înalt de patru metri.

– Ce-s chestiile astea? întrebă Jalal.

Apa era complet acoperită cu frunze cărnoase care pluteau liber, discuri alb-pur cu diametrul de doi metri, având în centru o steluţă purpurie. Marginile tuturor erau răsucite în sus pe o înălţime de câţiva centimetri, astfel că semănau cu nişte bărcuţe naturale. Se legănau, se roteau şi navigau încetişor, purtate de curent, unduind odată cu apa. Unele se suprapuneau, altele se ciocneau şi ricoşau, dar toate continuau să înainteze. Râul era acoperit de ele cât vedeai cu ochii, în aval şi în amonte.

Kelly surâse în interiorul căştii-cochilie, când cursul didactic despre Lalonde îi lunecă încetişor în gândurile conştiente.

– Sunt crini-de-zăpadă, rosti ea. Superbi, nu-i aşa? Se pare că toţi îmbobocesc simultan, apoi plutesc la vale ca să-şi depună seminţele. În anotimpul respectiv, perturbă serios traficul ambarcaţiunilor în bazinul Juliffe.

Îşi plimbă implanturile retinale în lungul albiei. Totul intra într-o celulă de memorie nanonică neurală: scene de pe Lalonde. Capturarea atmosferei unui loc era întotdeauna importantă, deoarece conferea reportajului un atu suplimentar, care sporea realitatea.

– Un obstacol idiot, rosti Reza. Sewell, Jalal, activaţi perna de aer; Pat, Ariadne, protecţia perimetrului.

Cei doi experţi în lupte luară de pe umeri pachetele mari pe care le transportau şi scoaseră cilindrii lungi de şaizeci de centimetri şi laţi de cincisprezece care alcătuiau vehiculul din siliciu programat. Se lăsară să lunece pe mal, până la marginea apei.

Kelly focaliză pe cerul din aval. La amplificare maximă, orizontul nordic era pătat în roşu-pal.

– Este-aproape, spuse ea.

– O oră depărtare, zise Reza. Poate două. Râul ăsta are un traseu destul de sinuos.

Sewell împinse în lături doi crini-de-zăpadă şi-şi aruncă cilindrul în peticul limpede de apă. Perna de aer începu să capete formă; membrana sa de siliciu subţire ca pânza de păianjen se

deplie într-o secvenţă precisă, urmărind şablonul încorporat în moleculele sale. Mai întâi fu activată coca unei ambarcaţiuni plate, lungă de cinci metri şi groasă de cincisprezece centimetri. În structura ei de fagure fu pompată apă, balastul care să-i asigure greutate. După aceea porniră să se ridice copastiile.

Theo Connal ateriză pe sol lângă Kelly, şi femeia tresări uşor când el îşi deconectă circuitul cameleonic.

– Ceva interesant? întrebă Reza.

– Norul continuă să se deplaseze. Dar acum o face mai lent.

– Normal, avioanele spaţiale au plecat.

– Toate păsările fug de el.

– Nu le pot învinui, comentă Pat.

Blocul comunicator al lui Kelly anunţă că de la sateliţii geostaţionari era transmis un semnal codificat pentru echipa lor. Emisia era foarte puternică, complet nedirecţionată.

– Kelly, Reza, nu răspundeţi la mesajul acesta, spuse Joshua. Se pare că comunicaţiile noastre sunt perfect accesibile pentru invadatori şi de aceea transmit pe amprentă largă – o rază direcţionată le-ar dezvălui poziţia voastră. Actualizare de situaţie: avem probleme majore aici sus, pe orbită. Câteva avioane spaţiale au fost preluate în timp ce se aflau pe sol şi invadatorii au început să pună stăpânire pe navele stelare, totuşi nimeni nu poate preciza pe care anume. Voi ştiţi că Ashly n-a fost sechestrat, aşa că asta înseamnă că ar trebui s-aveţi încredere în mine. Nu ascultaţi însă ordinele primite de la nimeni altcineva şi mai ales nu vă dezvăluiţi poziţia. Problema numărul doi: tocmai a sosit o escadrilă a Marinei şi ne-a anulat misiunea. Iisuse, în clipa de faţă pe orbită este nebunie curată. Unele dintre navele deturnate încearcă să fugă spre coordonate de salt. Şoimi-de-vid blochează nodurile configuratoare ale lui *Lady Mac,* iar două nave stelare comerciale capabile de luptă au pornit să înfrunte escadrila Marinei. Lucrul cel mai bun pe care-l puteţi face voi este să vă feriţi de norul ăla şi să-i daţi drumul cât mai departe, undeva în interiorul continentului. Nu mai are rost să-ncercaţi să localizaţi bazele invadatorului. Eu mă voi strădui să vă recuperez într-o zi sau două, dacă aiureala asta se lămureşte pân-atunci. Rămâneţi în viaţă, asta trebuie să fie deocamdată singura voastră grijă. O să vă ţin la curent când pot. Terminat.

Cele două perne de aer îşi terminaseră procesul de construcţie. Sewell şi Jalal despachetau matricele energetice şi

motoarele cu turbine superconductoare, pregătindu-se să le monteze.

– Ce facem acum? întrebă Ariadne.

Toată echipa se strânsese în jurul lui Reza.

– Mergem mai departe, spuse bărbatul.

– N-ai auzit ce-a zis Joshua? exclamă Kelly. Este inutil. Nu avem susţinere de foc de pe orbită, şi misiunea a fost anulată. Ar fi un miracol incredibil, dacă izbutim pur şi simplu să supravieţuim în următoarele zile.

– Tot nu te-ai prins, este? făcu Reza. Asta-i o chestie mai mare decât Lalonde; de acum nu mai este vorba despre o misiune pe care mercenarii o fac pentru bani. Invadatorii ăştia vor ataca întreaga Confederaţie. Deţin puterea respectivă. Îi pot schimba pe oameni, le pot schimba minţile şi corpurile; pot modela planete întregi în ceva nou în care noi nu mai jucăm niciun rol. Cândva, nu peste mult timp, navele alea de pe orbită vor trebui să-ncerce s-atace, să stopeze totul. Nu contează dac-o va face Smith sau escadrila Marinei. Dacă invadatorii nu sunt opriţi aici, ei vor continua să vină după noi. Sigur că da, putem să fugim, dar ne vor prinde, dacă nu în adâncul continentului, atunci în Seninătate sau – de ce nu? – pe Pământ… dacă vrei să fugi pân-acolo. Eu însă nu vreau să fug. Orice om trebuie să ia poziţie la un moment dat, iar eu o voi face chiar aici. Voi găsi o bază şi voi anunţa navele.

Kelly preferă să tacă; îşi putea imagina perfect cum ar fi reacţionat Reza la vorbele ei.

– Aşa mai merge! exclamă Sal.

– Perfect, zise Reza. Terminaţi montatul pernelor şi încărcaţi echipamentele.

În mod surprinzător avură nevoie de numai cinci minute ca să-şi încheie pregătirile şi să se îmbarce. Complet asamblată, perna de aer era o ambarcaţiune simplă, cu un ventilator mare la pupa şi două rotoare cu palete cicloidale care umflau cu aer şorţul elastic. Era cârmită mecanic, prin intermediul supapelor din spatele ventilatorului.

Kelly se aşeză pe o banchetă la pupa, alături de Sal, Theo şi Ariadne. Acum, după ce decizia fusese luată, era destul de mulţumită că scăpase de raniţă şi de marşul prin junglă.

Perna de aer a lui Reza plecă prima şi porni în aval, lunecând cu uşurinţă peste crinii-de-zăpadă. Fenton şi Ryall stăteau la

prova, cu capetele boante ridicate în vânt.

27

Unul dintre lucrurile pentru care prinţesa Kirsten insistase în mod constant după ce ajunsese la tronul Principatului Ombey fusese ca micul dejun să fie întotdeauna în familie. Crizele puteau să apară şi să dispară, dar momentele importante ale zilei consacrate copiilor erau sacre.

Palatul Burley, în care domnea ea, se afla în vârful unei coline cu pantă lină din centrul lui Atherstone, capitala lui Ombey. Poziţia excelentă oferea apartamentelor regale din partea din spate a întinsului edificiu din piatră o panoramă superbă peste parcuri, grădini şi elegantele clădiri rezidenţiale care alcătuiau cartierele din estul oraşului. Hăt în depărtare se întrezărea dunga albastru mai închis, neclară de pâclă, a oceanului.

Atherstone se găsea la numai cincisprezece grade sud de ecuator, fiind astfel în centura climatului subtropical, însă briza matinală care sosea dinspre ocean menţinea temperatura suportabilă până la ora zece. Ca atare, Kirsten le ceruse slujitorilor să pună masa pe balconul lat cu dale roşii, unde putea să stea printre florile roz şi galbene ale iederii tolla aborigene care sufoca partea din spate a palatului, şi să petreacă o oră tihnită cu soţul ei şi trei copii născuţi natural.

Zandra, Emmeline şi Benedict aveau şapte, cinci şi respectiv trei ani, fiind singurii copii concepuţi natural pe care îi produsese ea cu Edward. Primele lor cinci odrasle avuseseră gestaţia în exo-utere după ce zigoţii fuseseră modificaţi genetic cu atenţie, până la cel mai recent vârf fiziologic atins de geneticienii din Kulu. Acesta era stilul familiei Saldana: încorporarea progreselor celor mai recente în fiecare generaţie nouă, sau cel puţin în acea parte a ei care era destinată poziţiilor de conducere. Asta însemna întotdeauna copiii cei mai mari, în conformitate cu străvechea tradiţie aristocratică europeană de pe Pământ.

Primii cinci copii ai lui Kirsten aveau să trăiască probabil în jur de două sute de ani, în timp ce ea însăşi şi cei trei născuţi natural puteau spera maximum la o sută optzeci de ani. Kirsten avusese şaizeci şi şase de ani în 2608, când fusese încoronată în catedrala Atherstone, la două luni după ce fratele ei Alastair al II-lea suise pe tronul Kulu. În calitate de al nouălea copil, ea fusese dintotdeauna destinată (exceptând, desigur, vreun accident în

rândul fraţilor şi surorilor mai mari) să conducă Ombey, principatul cel mai nou.

Precum cei nouă fraţi ai ei exo-uter şi cei cinci fraţi născuţi natural, Kirsten era înaltă şi robustă; modificările genetice îi conferiseră păr roşu-închis şi faţă ovală cu pometi rotunzi – şi, bineînţeles, nas subţire cu vârful curbat în jos.

Modificările genetice puteau oferi însă doar rezistenţa fizică necesară pentru stresurile cauzate de un secol de exercitare a autorităţii supreme investite într-un monarh conducător. Încă de la naştere, Kirsten fusese instruită pentru problemele intelectuale; mai întâi încărcată cu teorie – interminabile cursuri didactice de politică, economie şi management –, urmată de cinci ani la Universitatea Nova Kong, unde învăţase cum să le aplice. După ce servise doisprezece ani în Marină (stagiu obligatoriu pentru toţi Saldana), Kirsten fusese numită în diverse poziţii manageriale în Corporaţia Kulu, masivul conglomerat de utilităţi, transport, inginerie, energie şi exploatare minieră pe care Richard Saldana îl întemeiase când colonizase Kulu (şi care continua să fie proprietatea exclusivă a regelui şi să se întindă prin tot regatul), avansând treptat în posturi secundare în cabinet. Era o carieră concepută în scopul de a-i oferi experienţă fără egal asupra naturii şi utilizării puterii pentru momentul când avea să ajungă la tron.

Numai fraţii şi surorile monarhului aflat la putere conduceau în numele său principatele Regatului, menţinând familia la comandă directă. Ierarhia era stabilită de mult şi avea un succes deosebit în legarea laolaltă a nouă sisteme stelare, care se întindeau pe sute de ani-lumină. Unica dată când se apropiase de fiasco fusese când prinţul moştenitor Michael germinase Seninătate; iar familia Saldana nu avea să îngăduie ca aşa ceva să se mai întâmple vreodată.

Kirsten ieşi pe balcon în dimineaţa de după sosirea lui *Ekwan,* simţindu-se în mod clar cu nervii întinşi. Începând din seara anterioară, Time Universe difuzase triumfător imaginile sale exclusive cu Laton. După ce se trezise, Kirsten scanase rapid programele de ştiri şi avalanşa încă nu încetase. Speculaţiile despre *Ekwan* şi starea de alertă de gradul al II-lea a Guyanei erau încinse. Pentru prima dată de la încoronarea ei, femeia se gândi la cenzură ca opţiune pentru calmarea isteriei care creştea în mass-media. Cu siguranţă trebuia să dea o declaraţie oficială

înainte de sfârşitul zilei.

Ridică mânecile voluminoase ale halatului şi privi peste peluzele superbe, cu combinaţii de răzoare de flori terestre şi xenoce, şi iazurile pe care lunecau lebede negre. Cerul era indigo-închis, fără urmă de nori. Altă zi minunată şi înmiresmată; dacă nu era paradisul, atunci era pe atât de aproape pe cât avea ea să-l vadă vreodată. Totuşi, peisajele scăldate în soare n-o mişcau. Laton era un nume care purta cu el prea multe imagini de spaimă din adolescenţă. Instinctul politic îi spunea că aceasta nu era o criză care să treacă peste noapte. În niciun caz!

Acelaşi instinct politic care menţinuse familia Saldana pe diverse tronuri timp de patru sute de ani.

Doica îi aduse pe copiii încântaţi din camera lor, şi Kirsten izbuti să surâdă, să-i sărute pe toţi şi să se agite în jurul lor. Edward îl ridică pe micuţul Benedict în poală, iar femeia o aşeză pe Emmeline lângă scaunul ei. Zandra îşi ocupă locul şi se întinse nerăbdătoare spre cana cu suc de dorze.

– Mai întâi, rugăciunea, o admonestă Kirsten.

– Haide, mami!

– Rugăciunea!

Zandra suspină rănită, lipi palmele laolaltă şi mişcă din buze.

– Acum pot să mănânc?

– Da, dar să mesteci ca lumea.

Făcu semn unuia dintre cei patru servitori prezenţi să-i aducă ceaiul şi pâinea prăjită.

Edward îl hrănea pe Benedict cu bucăţele de pâine, alături de oul fiert.

– Ştirile sunt tot numai cu Laton? întrebă el peste căpşorul lui Emmeline.

– Da, încuviinţă Kirsten.

El făcu o grimasă de simpatie şi mărşălui alt soldăţel din pâine înaintea veselului Benedict.

Erau căsătoriţi de patruzeci de ani. O căsnicie bună potrivit oricăror standarde rezonabile, cu atât mai mult pentru o instituţie atât de bizară pe cât erau căsătoriile regale. Edward provenea dintr-o familie veche şi bogată, garnisită cu o sumedenie de titluri de nobleţe, şi fusese ofiţer decorat în Marină. Şi el era modificat genetic, ceea ce reprezenta un atu important; Curtea prefera căsătoriile între indivizi cu aceeaşi speranţă de viaţă – în felul acela totul era mai ordonat. Ei nu

fuseseră tocmai împinşi spre pasul acela de către familie, totuşi existase o presiune pentru un bărbat cu trăsăturile respective. Toţi Saldana seniori afişau în public idealul creştin al monogamiei. Bineînţeles, nu se punea problema divorţului. Alastair era conducătorul Bisericii Kulu, Apărătorul Credinţei în tot Regatul. Capetele încoronate nu încălcau poruncile biblice; în niciun caz în public.

Dar ea şi Edward se bucurau de o relaţie de respect reciproc şi încredere, ba chiar de considerabilă tandreţe. Poate că existase şi iubire la început, cu patruzeci de ani în urmă. Însă ceea ce aveau acum era îndeajuns pentru a-i purta fără amărăciune şi regrete prin secolul următor. Iar asta era o realizare în sine. Când se gândea la căsnicia fratelui ei, Claude…

– Mami se gândeşte din nou, anunţă Emmeline cu glas tare.

Kirsten zâmbi larg.

– Mă gândesc ce să fac cu tine.

– Ce vrei să faci? chiţăi Emmeline.

– Depinde de prostiile pe care le-ai făcut.

– N-am făcut nimic! Întreab-o pe Nanny, am fost cuminte. Toată ziua.

– Ieri a furat prosopul de baie al lui Rosy Oldamere, rosti Zandra.

Emmeline începu să chicotească.

– Ai zis că n-o să mă spui!

– A fost atât de caraghios! Domnişoara Eastree a trebuit să-i împrumute lui Rosy prosopul ei, că tremura toată.

– I se învineţise pielea, preciză Emmeline mândră.

– Cine-i Laton? întrebă Zandra.

– Un om rău, răspunse Edward.

– Este pe Ombey?

– Nu, spuse Kirsten. Acum mănâncă-ţi fulgii de orez.

Nanonicele ei neurale piuiră silenţios, ceea ce o avertiză din capul locului că urma o veste proastă; marele comis n-ar fi îngăduit un mesaj datavizat, decât dacă era ceva foarte serios, şi în niciun caz în timpul micului dejun. Kirsten accesă pachetul de la Consiliul Apărării şi Securităţii.

– Necazuri, rosti ea nemulţumită.

Edward o privi când se ridică.

– O să ajut să-i pregătească pentru clubul de zi, rosti el.

– Mulţumesc.

Era un bărbat bun.

Kirsten trecu prin apartamentele lor private şi ieşi pe coridorul larg din marmură care ducea la birourile cabinetului, atrăgând priviri surprinse şi plecăciuni grăbite din partea personalului care venise mai devreme. Continua să poarte halatul turcoaz şi gri.

Sala oficială de recepţii era o încăpere decagonală, cu plafon boltit din care coborau candelabre. Un plan orizontal de lumină solară se revărsa printr-un cerc de ferestre azurii aflate la jumătatea înălţimii pereţilor. Pilaştrii erau incrustaţi cu aur şi platină sub o peliculă de fricţiune minimă care menţinea metalele mereu strălucitoare. Hololitografii ale unor evenimente stelare imposibil de violente alternau cu tablouri în ulei în jurul pereţilor. Nu existau lucrări moderne fază-vis sau stare-efuzivă; Saldana favorizau întotdeauna antichităţile, pentru sugestia de demnitate perenă pe care o degajau.

Trei persoane o aşteptau în centrul podelei din plăci de lemn tushk negru. Sylvester Geray era în fruntea lor; marele ei comis, un căpitan de treizeci şi şase de ani îmbrăcat în uniforma de paradă a Marinei Regale Kulu. Kirsten îl considerase mereu teribil de oficial, totuşi bărbatul nu făcuse nici cea mai mică greşeală de când îşi luase postul în primire, la trei luni după încoronarea ei.

Ceilalţi doi, ambii în costume civile, constituiau o imagine mai puţin agreabilă. Roche Skark, directorul oficiului ASE de pe Ombey, surâse politicos spre prinţesă şi înclină din cap. În ciuda modificărilor genetice, era un individ rotofei, trecut de optzeci de ani, cu douăzeci de centimetri mai scund decât Kirsten. Deţinea postul acela de treisprezece ani şi se ocupa de ameninţările reale şi percepute din tot sectorul, cu pragmatism şi aplicarea judicioasă de presiune obscură asupra oamenilor care contau. Guvernele străine puteau mormăi la nesfârşit despre ASE şi influenţa şi amestecul său în politica internă locală, dar nu existase niciodată vreo dovadă concretă de implicare. Roche nu comitea genul de erori elementare ce ar fi putut duce la stingherirea diplomatică a suveranei sale.

Pe de altă parte, Jannike Dermot era exact opusa modestului director ASE. Femeia de cincizeci de ani purta un costum flamboaiant reiat, galben şi purpuriu, dintr-o ţesătură scumpă, analogă mătăsii, cu părul blond coafat într-o buclă groasă pieptănată peste cap. Era stilul de vestimentaţie care proclama puterea absolută preferat de executivii corporativi, iar femeia

arăta exact ca unul dintre aceia. Activităţile ei însă se ocupau de partea mai abjectă a condiţiei umane: era şefa Agenţiei de Securitate Internă de pe Ombey şi răspundea de menţinerea discretă a ordinii civile în principat. Spre deosebire de agenţia-soră care acţiona mult mai ferit, ASI era preocupată în principal de urmărirea politicienilor şi de filarea indivizilor subversivi sau a oricăror alte persoane îndeajuns de nesăbuite pentru a pune sub semnul întrebării dreptul la tron al familiei Saldana. Nouăzeci şi cinci la sută din activităţile ei erau efectuate de programe de monitorizare; munca de teren a agenţilor era păstrată la minimum. Tot ASI se ocupa şi de înlăturarea cetăţenilor consideraţi duşmani ai statului; ceea ce – contrar miturilor populare – era de fapt o chestie rezonabil de benignă. Doar indivizii care propovăduiau şi practicau violenţa erau eliminaţi fizic, majoritatea fiind simplu şi discret deportaţi pe o planetă-penitenciar a Confederaţiei de pe care nu mai revenise nimeni, niciodată.

Graniţele dintre terenurile operative ale celor două agenţii tindeau să devină neclare uneori, mai ales în coloniile asteroidale sau în privinţa activităţilor personalului din ambasadele străine. Kirsten, care era preşedinta Consiliului Apărării şi Securităţii de pe Ombey, se trezea adesea arbitrând astfel de dispute. În privat o amuzase întotdeauna faptul că, în ciuda naturii activităţii lor, ambele agenţii erau practic nişte birocraţii.

– Regret să vă deranjez, doamnă, rosti Sylvester. Problema a fost apreciată ca foarte urgentă.

– Evident, spuse Kirsten. Dataviză un cod către o pereche de uşi duble, înalte şi le făcu semn s-o urmeze: Să-i dăm drumul!

Uşile se deschideau în cabinetul ei privat, o încăpere mobilată cu bun-gust, în alb şi bleu, deşi fără ostentaţia ceremoniosului Oficiu al Statului de alături, unde îi primea pe diplomaţi şi politicieni. Uşi-ferestre dădeau într-o grădină micuţă înconjurată de ziduri, în care fântâni arteziene susurau în două iazuri ornamentale mici. Dulapuri cu uşi din sticlă şi rafturi pentru cărţi acopereau pereţii, încărcate cu cadouri din partea vizitatorilor şi instituţiilor care se bucurau de patronajul ei. Un bust din malahit al lui Alastair al II-lea stătea pe un piedestal într-o nişă din spatele biroului prinţesei (ca întotdeauna, Allie privea peste umărul ei). Un chip Saldana clasic, în general arătos, cu o gravitate pe care sculptorul o capturase perfect. Kirsten îşi

reamintea că în adolescenţă fratele ei exersa postura aceea severă în oglindă.

Uşile se închiseră, şi Kirsten dataviză un cod de încuiere. Procesorul din biroul ei confirmă protecţia fizică şi electronică a cabinetului.

– Pachetul de date spunea că a apărut o noutate în cazul *Ekwan,* rosti ea aşezându-se în scaunul cu spătar înalt dinapoia biroului.

– Da, doamnă, încuviinţă Jannike. Din păcate.

Kirsten le făcu semn să se aşeze.

– Nu mă aşteptasem la o veste bună.

– Eu aş dori să-l aduc şi pe amiralul Farquar, zise Sylvester.

– Desigur.

Kirsten dataviză procesorului solicitarea unei conferinţe senzavizare cu nivelul I de securitate şi închise ochii.

Iluzia era a unei săli albe, curbe, lipsite de trăsături distinctive, care avea doar o masă ovală în centru; Kirsten stătea în capul mesei, cu Roche Skark şi Pascoe Farquar pe o latură, iar Jannike Dermot şi Sylvester Geray pe latura opusă. Femeii i se păru interesantă programarea calculatorului de a-i plasa pe directorii celor două agenţii faţă în faţă.

– Aş dori să solicit în mod oficial stare de alertă defensivă de gradul al II-lea în tot sistemul, începu direct amiralul.

Kirsten nu se aşteptase la asta.

– Crezi că Laton ne va ataca? întrebă ea încet.

Era singura care putea să declare stare de alertă gradul al II-lea, care le îngăduia militarilor să ia locul administraţiei civile şi să rechiziţioneze orice personal şi materiale ar fi fost necesare. În esenţă, însemna proclamarea legii marţiale. (Starea de alertă de gradul I era declaraţia de război, pe care numai Alastair o putea proclama.)

– Este niţel mai complicat, doamnă, răspunse amiralul. Personalul meu a trecut în revistă întreaga situaţie Lalonde-Laton. După ce reporterul Graeme Nicholson a confirmat că Laton a fost prezent pe planetă, am început să examinăm şi alţi factori, mai exact virusul energetic care a fost raportat de edenişti.

– Mi se pare semnificativ faptul că ei au dorit ca descoperirile să le fie cunoscute, zise Roche. Ba chiar au cerut în mod explicit să fim anunţaţi. Ceea ce este un pas neobişnuit, ţinând seama de

relaţiile-standard ale Regatului cu edenismul. În mod evident ei au considerat ameninţarea îndeajuns de periculoasă pentru a transcende deosebirile de natură politică. Şi, după cele întâmplate cu trupele noastre G66 în jungla Lalonde, cred că au fost total îndreptăţiţi.

– Analiza noastră asupra misiunii lui Jenny Harris în junglă şi a evenimentelor ulterioare de pe Lalonde sugerează că virusul energetic şi această sechestrare prevalentă sunt acelaşi lucru, zise amiralul. Avem de-a face cu o forţă invizibilă care poate prelua procesele de gândire umane şi care dovedeşte o abilitate foarte avansată de manipulare a energiei. Suficient de sofisticată ca să acţioneze drept câmp de bruiaj electronic şi să construiască aparent din neant sferele acelea de foc alb.

– Am vizionat doar părţi din misiunea în junglă, spuse Kirsten. Forţa fizică a oamenilor aceia era fenomenală. Sugerezi că orice persoană infestată cu virusul respectiv va dobândi capacităţi similare?

– Da, doamnă.

– Cum este transmis virusul energetic?

– Nu ştim, recunoscu amiralul. Deşi apreciem ca important faptul că Laton l-a numit „virus”. Însăşi natura termenului virus, indiferent dacă este utilizat în sensul biologic sau software, implică un şablon care se poate autoreproduce în interiorul gazdei sale, de obicei cu viteză exponenţială. Repet însă, nu sunt sigur. În privinţa aceasta acţionăm realmente în beznă, asamblând evaluări făcute pe baza datelor observate. Descoperirea naturii sale exacte trebuie să fie o prioritate.

– Putem afla relativ uşor, interveni Jannike. Răspunsul se află în memoria lui Gerald Skibbow – felul în care a fost infectat şi sechestrat, modul în care se comportă virusul, care îi sunt limitele. Apreciez că el este cheia prin care ne putem ameliora lipsa de cunoştinţe.

– Şi-a revenit? se interesă Kirsten.

– Nu. Medicii spun că suferă de o traumă profundă; sunt slabe speranţe că-şi va recăpăta vreodată facultăţile intelectuale în mod complet. Vreau să fie supus unei interogări de personalitate.

– Este prudent… în starea lui actuală?

Directoarea ASI nu trăda nici urmă de emoţie.

– Din punct de vedere medical, răspunsul este „nu”: nu este prudent să-l facem să retrăiască evenimentele. Dar numai aşa

vom obţine informaţiile de care avem nevoie.

Kirsten s-ar fi putut lipsi cu uşurinţă de responsabilitatea acelei decizii; Skibbow era copilul cuiva, probabil că avea el însuşi copii. Pentru o clipă, se gândi la Benedict stând în poala lui Edward.

– Acţionaţi, rosti ea străduindu-se să fie pe măsura impersonalităţii directoarei ASI.

– Mulţumesc, doamnă.

– Raportul de pe Lalonde afirma că Laton însuşi i-a avertizat pe edenişti de acest virus energetic. El a susţinut că a fost atacat de virus?

– Da, doamnă, încuviinţă amiralul Farquar. Şi tocmai asta ne acutizează problema curentă.

– Crezi că a spus adevărul, că este vorba despre o incursiune xenocă?

– Ţinând seama de circumstanţe, trebuie să privesc cu toată seriozitatea posibilitatea aceasta. De aceea doresc stare de alertă de gradul al II-lea. În felul acesta voi căpăta resursele necesare pentru apărarea sistemului Ombey în eventualitatea în care ei vor urma virusul cu o invazie fizică.

Kirsten simţi cum o furnică palmele; în mod brusc îi revenise instinctul anterior tulburător care o avertiza că aceasta nu era pur şi simplu o criză obişnuită.

– Ce vrei şi spui prin „că vor urma virusul”?

Amiralul privi scurt către Roche Skark.

– Există o posibilitate ca *Ekwan* să-l fi adus pe Ombey, răspunse el.

– Doamne Dumnezeule! Ai vreo dovadă?

– Suntem nouăzeci la sută convinşi de faptul că Gerald Skibbow a fost curăţat de virus, deşi nimeni din echipa ştiinţifică nu poate oferi o explicaţie privind felul cum s-a procedat. Se poate totuşi ca, în graba lor de a-l aduce aici pe Skibbow, agenţii de contrainformaţii din Ambasada Lalonde să fi uitat de posibilitatea ca unii dintre propriii lor oameni să fie purtători ai virusului. La urma urmelor reportajul lui Graeme Nicholson confirmă că Laton – probabil un Laton sechestrat – s-a aflat în Durringham în ziua în care au plecat ei. Va trebui să presupunem că la momentul respectiv virusul era, de asemenea, prezent în rândul populaţiei oraşului.

– Când personalul amiralului m-a informat asupra acestei

posibilităţi, interveni directoarea ASI, agenţii mei din Guyana au încercat imediat să-i strângă pe toţi membrii echipajului lui *Ekwan* şi personalul ambasadei. Nu au fost găsiţi trei dintre membrii ambasadei: Angeline Gallagher, Jacob Tremarco şi Savion Kerwin. Ulterior, am aflat că toţi trei au coborât cu avionul spaţial pe Ombey imediat după ridicarea restricţiilor alertei de gradul al III-lea. Ştim că au asolizat acum şapte ore la spaţioportul Pasto. În timpul zborului, avionul spaţial care i-a adus a suferit mai multe defecţiuni ale sistemelor şi perturbări ale procesorului.

– Zborul lui *Ekwan* de la Lalonde a însemnat el însuşi o listă lungă de defecţiuni, rosti amiralul. Dar după andocarea la Guyana, toate sistemele au funcţionat perfect.

– Şi avionul spaţial? întrebă Kirsten, anticipând oricum răspunsul.

– Când oamenii mei au sosit la spaţioport, avionul se afla în hangarul mecanic al companiei de linie, zise Jannike. Echipele de întreţinere n-au putut găsi nici cea mai mică defecţiune.

– Şi modulul tau-zero a prezentat probleme când Gerald Skibbow a fost introdus în el, adăugă Roche. Implicaţia este că acest virus energetic nu-i complet controlat, ci interferează permanent cu echipamentele electronice din jur.

– Prin urmare, îmi spuneţi că oamenii aceia infectaţi sunt pe planetă, concluzionă Kirsten.

– Da, doamnă, încuviinţă directoarea ASI. Mă tem că asta trebuie să presupunem. Încercăm să-i găsim, bineînţeles. Am alertat poliţia.

– Ce se întâmplă cu celelalte persoane de la bordul lui *Ekwan?*

– Din câte putem spune, n-au fost infectate.

– Cum vă puteţi da seama de asta?

– Cei care au nanonice neurale şi-au menţinut capacitatea de utilizare a lor. Ne-am gândit că, dacă virusul energetic prezintă într-adevăr interferenţe necontrolate cu circuitele electrice, atunci implanturile vor fi primele care vor suferi o pierdere a eficienţei.

– Asta-i o idee bună, aprobă prinţesa.

– Restul coloniştilor din *Ekwan* au fost aduşi în apropierea unor echipamente electronice delicate. Deocamdată n-a fost afectată nicio matrice de procesoare, totuşi repetăm procedura la fiecare câteva ore, pentru siguranţă.

– Ce ştiţi despre persoanele cu care au intrat în contact în Guyana cei trei de la ambasadă?

– Am investigat echipele din spaţioport, răspunse amiralul, iar acum întocmim un program pentru evaluarea întregii populaţii din asteroid. Inclusiv a mea, fără absolut nicio excepţie.

– Am înţeles.

– Veţi declara stare de alertă de gradul al II-lea, doamnă?

– Aş atrage atenţia că starea de alertă de gradul al II-lea mi-ar permite să pun în carantină tot continentul Xingu, zise Jannike. Este improbabil ca Gallagher, Tremarco şi Kerwin să-l fi părăsit deja. Pot sista toate legăturile aeriene cu restul Ombeyului. Pot ordona, de asemenea, suspendarea completă a traficului rutier, deşi aplicarea practică a acestui ordin se poate dovedi mai dificilă. Putem avea noroc şi să-i încolţim chiar în Pasto.

Kirsten apelă fişierul stărilor de urgenţă dintr-o celulă de memorie şi începu să le examineze. Nanonicele ei neurale trasară un curs de acţiune pentru a echilibra necesităţile cu haosul care avea să rezulte din tentativa de a suspenda toate activităţile civile şi industriale de pe Ombey.

– Fără dovezi directe ale unei ameninţări fizice nu pot declara stare de alertă de gradul al II-lea, anunţă ea. Voi declara însă cod III de stare de alertă şi ordinul de izolare împotriva riscurilor biologice pentru asteroizii de pe orbită. Vreau să fie izolaţi între ei, de planetă şi de navele stelare care sosesc. Facilităţile noastre orbitale sunt esenţiale pentru defensivă şi sunt de acord că trebuie protejate împotriva purtătorilor acestui virus. Amirale Farquar, vei ordona şi aplica imediat o carantină completă. Toate navele spaţiale civile aflate în tranzit vor reveni în porturile de origine. Principala ta sarcină militară este apărarea Ombeyului şi a asteroizilor orbitali cu sistemele lor de apărare strategică asociate. O stare de alertă de gradul al III-lea îţi va conferi autoritatea de a ne mobiliza forţele navale rezidente trecute în rezervă; pentru a fi însă eficient, ordinul de carantină trebuie aplicat în mod egal şi flotei. Echipajele vor trebui reformate, pentru a nu se amesteca laolaltă persoane din baze asteroidale diferite. Rolul secundar al Marinei va fi de protecţie împotriva altor posibile infiltrări în sistemul stelar. Asta înseamnă că niciuna dintre navele stelare sosite nu va căpăta permisiunea de andocare. Cât despre Xingu, sunt de acord că trebuie izolat de restul planetei. Sylvester, îl vei informa pe liderul majorităţii

parlamentare a continentului Xingu despre declararea stării de urgenţă civile. Închideţi-i imediat legăturile aeriene de transport. Şi subliniez cuvântul „imediat” – toate avioanele aflate în văzduh se vor întoarce la aeroporturile de plecare. Amirale, dacă vreunul refuză să se conformeze, îţi ordon să-l dobori. Foloseşte platformele de apărare strategică de pe orbitele joase.

– Da, doamnă.

Kirsten privi cum imaginea lui Sylvester încremeni, când bărbatul începu să-i datavizeze ordinele în reţeaua de comunicaţii protejată a guvernului.

– Roche, crezi că cei trei din ambasadă vor încerca să răspândească virusul în rândul populaţiei noastre?

– Da, doamnă, acţiunile lor de până acum arată că acesta le este obiectivul.

– Prin urmare, nu-i căutăm doar pe ei, ci va trebui să arestăm şi toate persoanele cu care au intrat în contact?

– Da, doamnă. În cazul de faţă, rapiditatea va fi esenţială; cu cât vor fi prinşi mai repede, cu atât vom avea grija mai puţinor cazuri de posibilă contaminare. Problema este şi în acest caz exponenţială. Dacă rămân liberi prea mult timp, este posibil ca situaţia să escaladeze dincolo de capacitatea noastră de a o stăvili, aşa cum s-a întâmplat pe Lalonde.

– Jannike, poliţia de pe Xingu dispune de suficiente resurse pentru a-i găsi?

– Aşa cred, doamnă.

– Pot sugera să folosim pe cineva mai familiarizat cu oamenii care au fost sechestraţi de virus? interveni discret Roche. Jannike, sunt convins că autorităţile locale sunt perfect capabile, dar cred că în acest caz special experienţa directă reprezintă un avantaj enorm. O persoană care să fie perfect conştientă de urgenţa situaţiei şi care ştie cum să reacţioneze dacă lucrurile se agravează. Şi, judecând după antecedentul cu Lalonde, aşa ceva este perfect posibil.

Directoarea ASI îl privi deschis.

– Ai în vedere pe unul dintre agenţii tăi?

– Mi se pare o numire logică. Recomand ca Ralph Hiltch să fie trimis pe Xingu pentru a superviza operaţiunea de căutare.

– El? Individul care nici măcar n-a ştiut că pe Lalonde se afla Laton, cel mai mare criminal psihopat din istoria Confederaţiei?

– Doamnă directoare, apreciez că descrierea aceasta este

uşor incorectă. Confederaţia şi edeniştii l-au crezut pe Laton mort după ce Marina i-a distrus şoimii-negri. Câte cadavre investigaţi actualmente?

– Ajunge! interveni Kirsten. Asta-i valabil pentru amândoi. În situaţia de faţă consider că toate resursele trebuie utilizate fără prejudecăţi; aş dori să cred că putem aborda acest incident mai bine decât o planetă-colonie de etapa I. Roche, sugestia a fost bună; trimite-l imediat pe Ralph Hiltch în Pasto. Va lua legătura cu autorităţile civile de acolo, cu sarcina de a consilia şi ajuta la capturarea personalului din ambasadă şi la identificarea oricăror alte persoane care au fost sechestrate.

– Mulţumesc, doamnă. Îl voi informa imediat.

– Sper doar ca el să-i poată reţine, rosti Kirsten îngăduind neliniştilor ei cele mai profunde să iasă pentru o clipă la suprafaţă. Dacă nu, s-ar putea să aibă parte de o călătorie fără întoarcere.

* * *

Văzută de dedesubt, banda de nori care se întindea peste Quallheim avea o culoare roşcat-noroios, mânjită cu dungi auriu-ruginiu, ca şi cum ar fi reflectat razele din amurg ale unui soare ce cobora sub orizont. Treptat se lăţea tot mai mult, cu marginile ferfeniţite unduind şi flexionând agitat în vreme ce plutea leneş peste jungla înăbuşitoare.

Obişnuită în mod curent cu enormitatea Seninătăţii, Kelly era stupefiată de mărimea plafonului noros. Spre est şi vest nu era vizibil niciun capăt al său, astfel că, din punctul de vedere al celor din ambarcaţiune, banda putea să încercuiască toată planeta. Drept în faţă, către nord, s-ar fi putut să existe o linie subţire cât firul de păr de cer azuriu deasupra vârfurilor întunecate ale copacilor. Amarisk luneca lin într-o cavernă adâncă şi luminoasă.

În ultimele douăzeci de minute, pe când cele două perne de aer îşi croiau drum spre Quallheim peste masa plutitoare de crini-de-zăpadă ce acoperea afluentul fără nume, se auziseră tunete, uruituri stridente de bas cu ecouri stranii. Nu se zărise însă niciun fulger.

Pernele de aer pătrunseră sub buza turbulentă a norului, şi întunericul cu nuanţe roşietice se strânse ca un laţ în jurul lor. Deoarece soarele dimineţii era sus pe cer, tranziţia în umbre fu bruscă, nelăsând niciun membru al echipei de recunoaştere să

aibă dubii asupra schimbării. Lui Kelly îi fu imposibil să nu se înfioare în interiorul armurii, deşi costumul îi menţinea temperatura pielii la o constantă confortabilă.

Blocul comunicator al lui Reza anunţă că pierduse semnalul de la satelitul de comunicaţii geosincron. Erau izolaţi de Smith, Joshua şi escadrila Marinei.

Copacii de pe maluri deveniră întunecaţi şi posomorâţi; până şi florile care îmboboceau permanent din lianele lor îşi pierduseră sclipirea plină de viaţă. Crinii-de-zăpadă aveau culoarea dezgustătoare a sângelui uscat. Hăt deasupra capetelor, stoluri mari de păsări porneau în prima lor migraţie, bătând din aripi şi lunecând către lumina care se zărea ca o perdea dincolo de nor.

– Norul se-ntinde peste ceruri aidoma unui văl de nuntă satanic. Este începutul unei penumbre veşnice, pentru că Lalonde este eclipsată de o forţă înaintea căreia natura tremură de spaimă. Planeta este silită a se uni cu un lord al beznei, iar posibilitatea apariţiei din această contopire a unei odrasle străine şi crude macină ameninţător starea de spirit fragilă a echipei.

– Alo, te rog frumos! protestă sonor Sal. Mai vreau să şi mănânc azi.

Uriaşul mercenar expert în lupte stătea pe bancheta din faţa lui Kelly, cu umerii astfel întorşi, încât capul său rotund cu luciu mat era orientat direct spre ea.

– Scuze, rosti femeia. (Nu-şi dăduse seama că vorbea cu glas tare.) Ştii, mi se pare o nebunie. Noi ar trebui să fugim cât ne ţin picioarele în direcţia opusă.

– Viaţa însăşi este o nebunie, Kelly. Nu lăsa totuşi ca asta să te oprească din savurarea ei.

Bărbatul reveni la poziţia anterioară.

– Problema este că doresc să continui s-o savurez, preferabil multe decenii.

– Atunci de ce-ai venit aici? întrebă Ariadne.

Stătea lângă Sal şi cârmea ambarcaţiunea cu un joystick micuţ.

– Cred că m-am născut idioată.

– Eu sunt alături de Reza de un deceniu, rosti Ariadne. Am văzut atrocităţi şi violenţe pe care nici compania ta obsedată de creşterea audienţei nu le-ar difuza vreodată. Întotdeauna am revenit acasă. Este cel mai bun lider de echipă de recunoaştere şi luptă pe care-o să-l întâlneşti.

– Da… într-o misiune normală. Dar blestemăţia asta… descrise cu braţul un cerc larg spre nor şi jungla întunecoasă. Uită-te la ea, pentru Hristos! Chiar crezi că două lovituri de maser bine plasate de pe orbită o s-o distrugă? Am avea nevoie de toată Marina Confederaţiei, înarmată cu fiecare gram de antimaterie pe care l-a confiscat vreodată.

– În acelaşi timp însă, interveni Sal, trebuie să ştii care-i obiectivul în care să tragi cu antimateria aia. Marina ar fi trebuit să-şi trimită puşcaşii aici, dacă n-am fi deja noi să dăm la lopată. Gândeşte-te numai câţi bani economisim contribuabililor din Confederaţie.

Lângă Kelly, Theo chicoti ascuţit. „Până şi din punctul ăsta de vedere aduce cu o maimuţă”, îşi zise reportera.

– Puşcaşii marini obişnuiţi n-ar fi putut face nimic, rosti Ariadne vesel, şi ocoli un bolovan mare din albie. Ai avea nevoie de Jachetele-verzi din Trafalgar. Tipi din forţele speciale, amplificaţi ca noi.

– Nişte lăbari, pricepuţi numai la teorie şi instrucţie, rosti apăsat Sal.

Cei doi începură să se contrazică despre meritele diverselor regimente.

Kelly renunţă. Pur şi simplu nu putea vorbi pe limba lor. Poate că tocmai asta îi făcea pe mercenari atât de diferiţi, atât de fascinanţi. Nu era vorba doar despre suplimentările şi amplificările de natură fizică, ci despre atitudine. Lor nu le păsa realmente de probabilităţi, ci-şi riscau viaţa din nou şi din nou. Ar fi putut constitui subiectul unui reportaj ulterior interesant, după ce revenea în Seninătate: să intervieveze nişte foşti mercenari pentru a afla de ce abandonaseră meseria. Îşi încărcă o însemnare în nanonicele neurale. Pretenţia de normalitate. Menţine mintea ocupată, pentru a nu avea timp să creeze scenarii.

După alte patruzeci de minute, ambarcaţiunea ajunse la Quallheim, care era de patru-cinci ori mai lat decât afluentul – peste două sute cincizeci de metri. Ambele maluri erau acoperite de copaci înalţi care se aplecau peste râu sub unghiuri piezişe, afundând în apă rădăcini aeriene şi liane groase. Crinii-de-zăpadă se suprapuneau pe suprafaţă în straturi de câte trei, deplasându-se aproape insesizabil. În locul de confluenţă cu Quallheim, plantele formau o dună moale înaltă de un metru.

Echipa de recunoaştere porni în amonte, menţinându-se în apropierea malului nordic şi a protecţiei neînsemnate a copacilor. Reza părea mai îngrijorat de expunerea la nor decât de apropierea de posibilii ostili de pe mal. Întrucât în faţa lor nu se întindea decât covorul uşor din crini-de-zăpadă, aidoma unei autostrăzi pustii cu zece benzi, pernele de aer începură să-şi crească viteza.

Pe râu era întuneric sub centrul plafonului de nori şi toată echipa comută pe vederea în infraroşu. Arborii blocau orice întrezărire a luminii solare naturale din depărtare. Tunetele erau tovarăşi permanenţi, bubuituri care se deplasau în sus şi în jos pe râu, precum siajul unei creaturi vaste care sfredelea prin vaporii vermillon de deasupra. Insecte mari, asemănătoare libelulelor terestre, dar fără aripi, goneau peste crinii-de-zăpadă, numai pentru a fi aruncate şi rostogolite de curentul trecerii ambarcaţiunilor. Vennali care ardeau cu o radianţă roz-albăstruie de tăciune atârnau în ramuri şi priveau trecerea miniconvoiului cu ochi largi, blânzi.

Spre mijlocul dimineţii, Reza se ridică şi semnală celei de-a doua ambarcaţiuni să acosteze la malul nordic, unde se întrezărea un gol printre arbori. Ariadne sui perna de aer pe iarba luxuriantă şi o opri lângă perechea ei. Fenton şi Ryall se repeziseră deja prin tufărişuri.

– N-am vrut să datavizez, rosti Reza după ce toţi se strânseseră în jurul lui. Iar din clipa aceasta vom opera o politică de emisii electronice minime. Ariadne, ai detectat transmisiuni ale invadatorilor?

– Nu încă. Blocurile noastre SPIEL scanează din momentul asolizării. Spectrul electromagnetic este curat. Dacă există comunicaţii, atunci sunt fie prin fascicule ultra-înguste, fie prin fibră optică.

– Ar putea folosi afinitatea sau un analog, observă Pat.

– În cazul acesta n-avem nicio şansă să-i detectăm, zise femeia. Nimeni nu poate să intercepteze genul ăla de transmisiuni.

– Dar şoimii-negri? întrebă Jalai. Ei n-ar putea?

– Nu, clătină din cap Pat. Nu pot detecta nici măcar legătura dintre mine şi Octan, cu atât mai puţin pe cea a unor xenoci.

– Nu contează, zise Reza. Comitatele Quallheim au fost originea invaziei. Undeva pe-aici trebuie să existe o staţie, o

bază mare. O s-o găsim. Până atunci, la doi kilometri în faţă avem satul Pamiers. Pat spune că Octan l-a localizat.

– Exact, încuviinţă Pat Halahan. Îi dă roată chiar acum, la o distanţă rezonabilă. Totul este scăldat într-o lumină albă, însă nu există nicio breşă în norii de deasupra. Există de asemenea case, vreo treizeci-patruzeci de clădiri solide din piatră, alături de colibele din lemn construite de colonişti.

– Smith a spus că s-au observat astfel de clădiri în satele pe care au izbutit să le vadă sateliţii de observaţii, rosti Reza.

– Da, totuşi nu-mi dau seama cum au apărut, se încruntă Pat. Nu există absolut niciun drum, n-au avut cum să aducă piatra.

– Prin aer sau pe râu, sugeră Sewell.

– Să invadezi o planetă şi dup-aia să aduci pe calea aerului locuinţe din piatră pentru populaţie? se strâmbă Pat. Haide, haide, o fi straniu, dar nu-i prostesc! În plus, nu există semne de activităţi de construire. Iarba nu-i bătătorită, şi potecile nu-s răscolite. Şi-ar fi trebuit să fie aşa, casele astea există aici de maximum două săptămâni.

– Ar putea fi ceva ca siliciul nostru programat, spuse Kelly şi bătu cu încheieturile degetelor, prin mănuşă, în copastia dură dinapoia ei. Se asamblează în câteva minute şi este uşor de transportat pe calea aerului.

– Par materiale, zise Pat vag tulburat. Ştiu că nu-i o părere obiectivă, însă aşa lasă senzaţia. Sunt solide.

– Câţi oameni? întrebă Reza.

– Douăzeci sau douăzeci şi cinci printre case. Probabil că-năuntru sunt şi alţii.

– Bun, deci aceasta este prima noastră ocazie reală de a obţine informaţii serioase despre ce se-ntâmplă aici, spuse Reza. Dezactivăm pernele de aer şi ocolim prin junglă, ca s-ajungem în spatele lui Pamiers. După ce ajungem din nou la râu şi stabilim un plan de retragere, îi iau pe Sewell şi Ariadne cu mine în sat, iar restul ne asiguraţi acoperire. Orice persoană întâlnită va fi considerată ostilă şi sechestrată. Întrebări?

– Aş vrea să vin cu voi în Pamiers, zise Kelly.

– Tu decizi asta, făcu Reza indiferent. Întrebări reale?

– Ce informaţii ne interesează? întrebă Ariadne.

– Intenţii şi capacităţi. De asemenea, amplasarea fizică a forţelor lor, dacă este posibil.

Cu pielea zbârlită în interiorul armurii, Kelly lăsă echipa să-i

îndese în raniţă două matrice electronice pentru pernele de aer înainte de a porni la drum. Reza nu dorea să meargă în şir indian, fiindcă se temea de ambuscade; de aceea se răspândiră în evantai printre arbori, cu circuitele cameleonice activate, evitând potecile animalelor. Kelly învăţă că exista o metodă de a umbla prin jungla virgină, iar în cazul ei se rezuma la a călca pe unde păşise Jalal. Bărbatul părea să ştie în mod instinctiv drumul cel mai uşor în jurul copacilor şi tufelor dese, evitând să forţeze înaintarea împotriva ramurilor ce zgâriau şi a argilei care îngreuna deplasarea. De aceea Kelly îşi menţinu senzorii căştii focalizaţi pe luminiţa ultravioletă de pe ceafa lui şi-şi sili picioarele să ţină pasul.

Avură nevoie de cincizeci de minute pentru a ocoli satul şi a reajunge la râu. Sewell şi Jalal activară ambarcaţiunile pe coama unei pante scurte până la apă. Kelly îşi aruncă pachetul în compartimentul de depozitare de la pupa al celei de-a doua perne de aer şi avu senzaţia că ar fi putut realmente zbura, lipsită de greutatea suplimentară. După ce-şi stocară echipamentele, mercenarii îşi setară armele, verificară încărcătoarele de proiectile şi energie şi porniră către Pamiers.

* * *

Reza găsi primul cadavru cu două sute de metri înainte de poieniţa satului. Ryall i-l adulmecase, un iz acrişor de putreziciune pe care nici chiar aerul înăbuşit al junglei nu-l putea camufla. Trimise copoiul pe o rută piezişă într-acolo. Ryall mirosi prompt un alt leş, făcându-l pe Reza să-i atenueze rapid recepţia olfactivă.

Era un copil, de cinci-şase ani, aprecie el. Ryall îl găsise ghemuit la baza unui mayope. Vârsta era greu de determinat; nu mai rămăsese mare lucru din trupuşor, aşa că trebuise să estimeze după mărime. Insectele şi umiditatea acceleraseră descompunerea, deşi era ciudat că niciun animal nu se atinsese de cadavru. Potrivit memoriei sale didactice, sayceii erau carnivori destul de brutali.

Îi conduse pe Sewell, Kelly şi Ariadne printre arbori până la stârv şi-l trimise pe Ryall la al doilea cadavru.

– Este o fată, rosti Ariadne după ce examină resturile; ridică o bucată de ţesătură murdară şi îmbibată de umezeală, greu de clasificat. Asta-i o fustă.

Reza nu intenţiona s-o contrazică.

– Cum a murit? întrebă el.

– Nu are oase rupte şi nu se văd semne de violenţă. Judecând după felul cum este ghemuită între rădăcini, aş zice că s-a târât aici ca să moară. Otravă? Inaniţie? Nu pot să ştiu.

– Speriată de invadatori, reflectă Reza. Probabil că ei nu s-au sinchisit să sechestreze copii.

– Vrei să spui că adulţii au ignorat-o pur şi simplu? întrebă Kelly dezgustată.

– Au ignorat-o sau au alungat-o. O copilă atât de mică n-ar umbla de una singură prin junglă. Satul fusese înfiinţat de destul timp ca ea să cunoască elemente de bază despre junglă.

Ryall se apropie de al doilea cadavru şi emise un sentiment cald de satisfacţie când nasul său atinse carnea putredă. Reza percepu senzaţia de mulţumire şi extinse banda de afinitate, îngăduindu-şi să vadă prin retinele amplificate ale copoiului.

– Alt copil, anunţă el. Ceva mai mare, are un prunc în braţe.

Ryall putea adulmeca în aerul umed alte mirosuri de carne descompusă, trei sau patru izuri care difereau subtil între ele. Ceva mai aproape de râu, Fenton descoperise altele.

– Dumnezeule, mârâi Reza într-o şoaptă stupefiată. Sunt peste tot, de jur împrejur.

Un sat ca Pamiers ar fi început cu o populaţie de vreo cinci sute de locuitori. Să spunem două sute de familii, care trăiau aici de vreo doi ani. Asta ar fi însemnat vreo sută cincizeci de copii.

Bărbatul se îndreptă şi scană jungla. Linii galbene subţiri de ţintire se ridicară peste imaginea în roşu şi negru într-un reflex neprogramat şi necomplicat. Ar fi vrut să omoare pe cineva. Nanonicele neurale comandară un flux endocrin scurt, stabilizând valul hormonal neaşteptat.

– Haideţi, ea nu ne mai poate ajuta, rosti el şi porni energic printre tufişuri şi liane spre sat.

Dezactivă circuitul cameleonic, şi după câţiva paşi ceilalţi îl imitară.

Pamiers respecta configuraţia standard a aşezărilor din lungul afluenţilor lui Juliffe. Un luminiş semicircular defrişat din junglă pe malul râului. Case grosolane cu un singur nivel, grupate în dezordine în centru, alături de hambare mai mari, o biserică, o casă de întruniri, una pentru trivi. Pontoane din lemn se extindeau zece-cincisprezece metri în apă, având amarate câteva bărci de pescuit. Pe exteriorul luminişului se întindeau

grădini şi ogoare, cu diverse culturi ridicându-se din pământul negru şi mănos.

Configuraţia interioară a lui Pamiers era însă singurul aspect recognoscibil când cei patru ieşiră dintre copaci.

– De unde vine lumina asta? întrebă Kelly, privind în jur surprinsă şi în acelaşi timp derutată.

După cum anunţase Pat, satul era scăldat într-o revărsare orbitoare de lumină solară, iar polenul auriu se distingea perfect în aer. Femeia scană plafonul de nori de deasupra, dar nu zări nicio breşă. Tunetele, care fuseseră înăbuşite după ce pătrunseseră printre arbori, se rostogoleau iarăşi insistent în jurul lor.

Ariadne făcu câţiva paşi şi-şi activă complet suita de senzori implantaţi, ca şi blocurile specializate care-i erau prinse la centură. Descrise un cerc complet, baleind ambientul.

– Lumina este unidirecţională. Noi nici măcar nu părăsim umbrele. Vedeţi?

– Ca o proiecţie AV, zise Reza.

– Da şi nu. Spectrul este cel al soarelui Lalondei.

– Să mergem şi să vedem din ce sunt făcute noile case, spuse bărbatul.

Ogoarele lui Pamiers fuseseră abandonate, şi plantele terestre duceau o bătălie aprigă pentru lumină şi înălţime cu lianele care se repeziseră din junglă pentru a-şi revendica teritoriile natale. Fructele atârnau în ciorchini peste care crescuse mucegai alburiu.

În acelaşi timp însă în interiorul cercului de culturi, iarba din jurul caselor era scurtă şi îngrijită, presărată de flori care aduceau suspect de mult cu margaretele terestre. Când studiase imaginile luate de sateliţii şerifului, în timpul călătoriei de la Seninătate, Reza văzuse că poienile satelor erau călcate în picioare şi brăzdate de făgaşe noroioase. Iarba şi buruienile creşteau în smocuri şi petice. Aici însă avea parte de un covor verde şi egal ca înălţime, cu aceeaşi vitalitate ca în parcurile Seninătăţii.

Casele erau şi mai ciudate.

Cu excepţia a trei ruine distruse de foc, colibele de lemn iniţiale rămăseseră în picioare; scândurile li se decoloraseră gri-deschis, ferestrele cu obloane fuseseră lăsate deschise în faţa ploilor, olanele din scoarţă de copac ale acoperişurilor căzuseră

ori se curbaseră de căldură, panourile de celule solare fâlfâiau alene. Erau nelocuite, asta era evident de la prima privire. Muşchi, smocuri de iarbă şi mucegai verde apăruseră prin colţuri şi se dezvoltau promiţător. Dar înghesuite aleatoriu printre colibele scârţâitoare se aflau structurile noi. Nu existau două la fel, iar stilurile arhitecturale se întindeau peste secole: o superbă casă Tudor cu etaj, o cabană din Alpi, ranch-ul din cărămizi al unui milionar Californian, un turn rotund din corali de sol negri, o piramidă din marmură şi sticlă argintată, un adăpost care semăna ca o încrucişare într-un cort de beduini şi un pavilion din Europa medievală, având până şi stindarde heraldice care fluturau în vârful unor prăjini înalte.

– Am probleme cu blocurile, anunţă Ariadne. Câteva întreruperi. Orientatorul şi comunicaţiile au căzut complet.

– Dacă începe să afecteze armele, ne retragem, avertiză Reza. Rulează programe de diagnoză.

Ieşiră de pe ogoarele de culturi şi începură să meargă pe pajişte. În faţa lor o femeie în rochie lungă, albastră cu buline albe mari, împingea un cărucior înalt până la piept, negru lucios, deasupra căreia se ridica o umbrelă de soare albă; roţile căruciorului erau foarte mari şi subţiri, cu spiţe din sârme nichelate. Indiferent ce anume ar fi fost, era imposibil de primitiv. Reza încărcă şablonul de pixeli al imaginii în nanonicele neurale şi comandă rularea unui program de căutare comparativă prin enciclopedia sa. După trei secunde, programul anunţă că era un cărucior pentru copii în stil european/nord-american *circa* 1910–1950.

Reza se apropie de femeia care fredona încet un cântec. Avea chip prelung, care fusese machiat ţipător, atât de exagerat, încât era aproape o mască de clovn; părul castaniu-închis era purtat într-un coc sever, prins la spate în plasă.

Ea surâse vesel către cei patru membri ai echipei, de parcă armele, echipamentele şi formele lor amplificate erau cu totul lipsite de însemnătate.

Zâmbetul naiv fu picătura care umplu paharul pentru Reza, ai cărui nervi fuseseră deja întinşi dureros de mult. Fie că femeia era retardată, fie că întregul sat nu era decât o cursă incredibil de perversă. Îşi activă senzorii de precizie pe rază scurtă şi o scană în spectrele electromagnetic şi magnetic, apoi legă rezultatele întoarse de un protocol de dare a focului. La orice

modificare a structurii ei (activarea unui implant sau o transmisie de nanonice neurale), carabina din antebraţul lui avea să o lovească negreşit cu cinci salve EE. Îşi trecu restul senzorilor în mod urmărire-şi-scanare, îngăduindu-le nanonicelor neurale să-i observe pe ceilalţi săteni pe care-i vedea mişcându-se printre clădirile dinapoia femeii. Fu nevoit să utilizeze patru unităţi de rezervă, deoarece câţiva senzori principali încetaseră complet să mai funcţioneze. Rezoluţia generală se afla foarte departe de claritatea cu care era obişnuit.

– Ce pizda mă-sii se-ntâmplă aici? întrebă el.

– Îl am din nou pe copilaşul meu, rosti ea pe ton legănat. Nu este minunat?

– Ţi-am pus o-ntrebare. Şi-mi vei răspunde imediat.

– Fă aşa cum îţi spune, interveni Kelly iute. Te rog.

Femeia se întoarse la ea.

– Nu-ţi face griji, scumpo. Voi nu-mi puteţi face niciun rău. Nici acum şi nici de-acum înainte. Vrei să-mi vezi copilaşul? Crezusem că l-am pierdut. Pe-atunci pierdusem foarte mulţi. A fost oribil, toţi pruncii aceia morţi... Moaşele încercau să mă oprească să-i privesc, totuşi eu o făceam. Toţi erau perfecţi, atât de frumoşi, copilaşii mei... Ce viaţă oribilă a fost aceea!

Se aplecă peste cărucior şi ridică un ghemotoc care se zbătea, înfofolit în ţesătură de mătase albă. Pruncul gânguri când îl ridică.

– De unde-ai venit? întrebă Reza. Eşti programul de sechestrare?

– Mi-am recăpătat viaţa. Mi-am recăpătat copilaşul. Asta este ceea ce sunt.

Ariadne făcu un pas înainte.

– Mă duc să iau o mostră dintr-o clădire.

– Da, încuviinţă Reza. Sewell, mergi cu ea.

Cei doi trecură pe lângă femeie şi porniră spre casa cea mai apropiată, o hacienda spaniolă văruită în alb.

Pruncul emise un gângurit prelung, surâse fericit şi dădu din picioruşe în scutece.

– Nu-i adorabil? întrebă femeia.

Îl gâdilă sub bărbie cu vârful unui deget.

– Repet întrebarea, spuse Reza. Ce eşti tu?

– Eu sunt eu. Ce altceva aş putea fi?

– Şi ăsta? arătă el norul.

– Este parte din noi. Voinţa noastră.
– ”Noastră”? Cine sunteţi voi?
– Cei care ne-am întors.
– De unde v-aţi întors?
Ea legănă pruncul la piept, fără măcar să ridice ochii.
– Din iad.
– Fie este nebună, fie minte, spuse Reza.
– A fost sechestrată, zise Kelly. Nu vei obţine nimic de la ea.
– Cât de siguri pe voi sunteţi, rosti femeia şi o privi pe Kelly viclean în vreme ce-şi legăna copilaşul. Şi cât de idioţi! Navele voastre stelare s-au luptat între ele. Ştiaţi asta?
Programul de monitorizare optică din nanonicele neurale ale lui Reza anunţă că tot mai mulţi oameni ieşeau din case.
– Ce ştiţi voi despre asta?
– Ştim ceea ce simţim, durerea şi focul de fier. Sufletele lor care plâng în lumea de dincolo.
– Putem verifica? întrebă imediat Kelly.
– Nu de aici.
Femeia croncăni un râs nervos.
– N-au mai rămas multe de verificat, scumpo. Nu veţi mai auzi nimic de la ei. Noi ducem planeta asta, imediat. Undeva într-un loc sigur, unde navele nu pot veni niciodată ca să ne găsească. Va deveni paradis, să ştiţi. Şi copilaşul meu va fi mereu cu mine.
Reza o privi şi simţi fiorul rece al unei presimţiri.
– Da, tu eşti o parte din asta, rosti el încetişor; grafica galbenă de ţintire se fixă pe trunchiul ei. Ce se-ntâmplă aici?
– Noi am venit şi n-o să plecăm. În scurt timp toată planeta se va ascunde de ceruri. De *raiul ceresc.* Şi noi vom trăi în pace de-a pururi.
– Norul acesta roşu va creşte?
Femeia lăsă încet capul pe spate, până ce privi drept în sus. Gura i se căscă, parcă de uimire.
– Nu văd niciun nor.
Începu să râdă sălbatic.
Reza văzu că Ariadne ajunsese la hacienda. Rangerul se aplecase şi râcâia zidul cu un instrument. Sewell stătea chiar înapoia ei; ţevile lungi ale carabinei-gauss pe care le conectase în mufele inferioare ale cotului se roteau dintr-o parte în alta într-un şablon automat de baleiere.
– Ariadne! răcni Reza. Întoarce-te! Plecăm!

Râsetul femeii încetă brusc.

– Ba nu, nu plecaţi.

Dădu drumul pruncului din mâini.

Senzorii infraroşii ai lui Reza prinseră schimbarea. Un val de căldură îi apăru peste corp şi începu să curgă ca o peliculă de fluid, gonindu-i în lungul braţelor, când le ridică, devenind mai densă, mai fierbinte.

Mitraliera-gauss din antebraţul lui stâng trase cinci salve explozive cu electroni, exact în clipa în care o lumină albă se aprinse în jurul mâinilor femeii. Între ei erau trei metri. Simpla viteză de impact ar fi fost suficientă pentru a-i pulveriza trupul, iar în urma detonării EE-urilor ultimele trei salve nu mai avură practic ce să lovească.

Armura lui Kelly se rigidiză protector când unda rafalei o izbi. Apoi reportera ţipă, deoarece un jet de măruntaie transformate în spumă se scurse pe partea din faţă a materialului încremenit.

– Sewell, mătură zona! răcni Reza.

Carabinele-gauss gemene de calibru greu ale uriaşului mercenar expert în lupte începură să fulgere, scuipând un baraj de proiectile EE. Razele laser verde-smarald care ţâşneau de la Reza şi Ariadne se iveau şi dispăreau, traversând poiana într-un vals stroboscopic, după cum alegeau ţintele armele lor de calibru mai uşor.

Armura lui Kelly se destinse, şi femeia căzu în genunchi, la câţiva centimetri de prunc. Mâna i se întinse instinctiv, trăgând într-o parte mătasea îmbibată de sânge pentru a vedea dacă mai era în viaţă.

În interiorul scutecului se afla un vennal. Micuţa creatură xenoc fusese distorsionată, craniul său de vulpe fusese dilatat şi modelat într-o formă mai globulară, solzii contopiţi şi întinşi. Îşi pierdeau pigmentarea verde-albastră distinctivă, pălind spre roz-deschis. Labele anterioare deveniseră mânuţe umane dolofane, care se agitau debil prin aer. Ţipete de teroare îi răsunau din gura lipsită de dinţi.

Nanonicele ei neurale nu izbutiră să-i stopeze la timp spasmul stomacal. Un program de urgenţă declanşă deschiderea rapidă a etanşării căştii-cochilie, şi vizorul sări în sus. Kelly vomită pe iarba tunsă îngrijit.

Sewell alerga cu spatele peste peluză, deplasându-se aproape cu aceeaşi viteză cu care putea s-o facă spre înainte. Un

program de locomoţie autonomă se ocupa de asta, dirijându-i picioarele în jurul posibilelor obstacole şi lăsându-i gândurile conştiente libere pentru a asista la selectarea ţintelor.

Prima secvenţă de foc lovise casele, zdrobindu-le în trâmbe de flăcări ionice şi fum. Până şi Sewell, care ţintise pentru distrugere maximă, fu surprins de efectul devastator al armelor. Imediat ce primul proiectil EE izbise clădirile, culorile lor vii dispăruseră, lăsând în urmă un cenuşiu neutru. Armele efectuau un şablon de acoperire comprehensivă. Ziduri şi acoperişuri se curbară şi colapsară, ridicând nori dilataţi de praf gros, cheresteaua de susţinere se transformă în aşchii, apoi se nărui. În câteva secunde, toată zona fusese redusă la nivelul unor sfărâmături pulverizate. Colibele vechi se îndoiră şi arcuiră sub valurile de presiune; erau mult mai robuste decât casele noi. Câteva fură răsturnate, şi lemnele se torsionară şi scrâşniră. Acoperişuri din ţigle de ardezie descriseră salturi mortale şi pereţi întregi se răsuciră prin aer, unduind ca nişte peşti manta gigantici.

Sewell trecu pe oameni, concentrându-se asupra coordonatelor în care programul de alocare a ţintelor localizase indivizi. Tuburile de alimentare din încărcătorul aflat în raniţă zumzăiau lin, livrând muniţie proaspătă spre carabinele-gauss. Senzorii lui depistaseră optsprezece persoane înainte ca Reza să fi răcnit comanda. Pompă proiectile cu şrapnele după ei, când se azvârliră, căutând adăpost printre casele ruinate.

Senzorii în infraroşu îi arătară valuri bizare de căldură ce unduiau prin praful care se extindea. Foc alb, aidoma unei comete aflate în zbor razant deasupra solului, se repezea la el. Muşchii amplificaţi îl aruncară în lateral. Carabinele-gauss se rotiră înapoi, compensându-i deplasarea. Proiectile EE bombardară zona.

– Sus, tâmpito! îi răcni Reza lui Kelly. Înapoi la pernă!

Femeia se rostogoli pe spate şi văzu cerul cu nori roşii care fermentau, iluminat de lasere verzi şi fulgere globulare albe. Spaima şi ura îi activară membrele şi sări în picioare. Casele erau un cerc aplatizat, din care răbufnea fum şi praf. Focul alb vuia deasupra lor într-un maelstrom spiralat, expediind aşchii care arcuiau deasupra capetelor. În locurile unde loveau peretele junglei, arborii se prăbuşeau şi izbucneau incendii. Sewell şi Ariadne alergau către ea, ambii trăgând în ruine.

Kelly făcu trei paşi spre copaci, după care se opri. Cu o mişcare fluidă scoase din toc pistolul automat de nouă milimetri. Programul de familiarizare cu arma şi ţintire intră în mod primar şi ea trase două gloanţe în vennalul mutant. Apoi sprintă după Reza, cu nanonicele neurale eliberându-i în sânge un torent de adrenalină şi amfetamine.

O durere pătrunzătoare o înjunghie pe Ariadne în partea din spate a coapsei stângi, când fu lovită de globul de foc. Nanonicele neurale ridicară prompt un bloc analgezic. Programe compensatorii îi deplasară echilibrul, favorizându-i piciorul drept şi activând muşchii rămaşi funcţionali în piciorul stâng. Valve din venele şi arterele pelvisului şi genunchiului se închiseră, limitând pierderea de sânge. Viteza ei abia dacă se micşoră. O ajunse din urmă pe Kelly exact în clipa în care un fulger globular o lovi pe reporteră în coaste, în partea laterală a corpului.

Armura lui Kelly străluci complet rubiniu, străduindu-se să disperseze energia. Pe costum, un cerc se învăpăie şi se topi. Flăcăruile zăboviră în jurul rupturii, rozând pielea dezvelită. Femeia se împiedică şi căzu, rostogolindu-se peste pământul umed al unui lot de căpşuni neculese, lovind sălbatic flăcările cu mănuşile.

– Nu te opri! zbieră Ariadne.

Programul ei de ţintire localiză altă formă avansând prin norul de praf care începea să se disipeze. Pistolul PIT cuplat la mufa încheieturii trase o rafală energetică într-acolo.

Întreaga parte stângă a coastelor lui Kelly amorţise, înspăimântând-o la un nivel mai profund decât puteau face faţă programele sau substanţele chimice. Niciun mercenar nu încetinea. *N-o să m-ajute!*

Kelly le comandă nanonicelor neurale să-i preia conducerea muşchilor tremurători şi se ridică de jos. Programul medical integrat semnala, solicitându-i atenţia. Îl ignoră şi începu să alerge. Lumina solară lipsită de sursă a poienii se stinse, reafundând-o în peisajul roşu-negru dezolant al imaginii în infraroşu.

Avu nevoie de opt minute ca să ajungă la perna de aer. Opt minute în care lovise cu furie lianele, îndepărtându-le din cale, şi lunecase pe noroi, pe când cei trei mercenari trimiteau un baraj de foc prin junglă pentru a-şi acoperi retragerea. Opt minute în care fulgere globulare albe, care slalomau şi zigzagau printre

copaci, urmăreau echipa cu tenacitatea rachetelor inteligente. Opt minute în care tunetele uruiseră deasupra şi azvârliseră în jos trăsnete incredibile ce zgâlţâiau solul. Rafale bruşte şi imposibile de vânt apăreau din senin şi o aruncau într-o parte şi-n alta ca pe o păpuşă de cârpe. Programele din nanonicele neurale şi efuziile de endocrine din implanturi îşi asumară într-o măsură tot mai mare controlul corpului ei, pe măsură ce funcţiile lui naturale se poticneau sub solicitările neîncetate ale alergării.

Când ajunse la luminişul micuţ, o ambarcaţiune cobora deja panta în râul acoperit de crini-de-zăpadă.

– Nenorociţilor! ţipă ea slab.

Un trăsnet lovi la douăzeci de metri îndărătul ei, trântind-o pe burtă, cu membrele răşchirate. Reza stătea la panoul de comandă al celei de-a doua ambarcaţiuni, cu degetele pe butoane. Palele ventilatoarelor începură să se rotească, împingând aer în şorţul elastic. Perna porni să se ridice lent.

Sewell şi Sal stăteau de o parte şi cealaltă a ei, mitraliind cu carabinele-gauss în ţinte invizibile.

Kelly începu să se târască. Primul fulger globular alb ieşi dintre arbori, descrise o curbă descendentă şi lovi perna de aer. Trăsnete licăriră din nou. Un mayope se prăbuşi cu un trosnet funebru. Căzu la zece metri îndărătul ei, şi una dintre ramurile din vârf îi ţintui picioarele. Armura se rigidiză şi genunchii îndoiţi ai femeii fură apăsaţi violent în solul moale.

– Staţi! imploră răguşit Kelly. *Staţi,* futu-vă neamu-n cur de beliţi! Aşteptaţi-mă!

Şorţul elastic al pernei de aer era complet umflat, iar crenguţele şi frunzele zburau în toate direcţiile de sub ţesătura cauciucată groasă. Sewell sări peste copastie.

– Iisuse Hristoase, nu mă pot clinti! Ajutor!

Vederea i se contractă la nivelul unui tunel, care avea ambarcaţiunea în capătul îndepărtat.

– Ajutor!

Sewell stătea în mijlocul ambarcaţiunii. Una dintre carabinele sale gauss se roti către reporteră. Frunze şi crenguţe foşniră şi se târâră peste picioarele ei aidoma unor şerpi, şi Kelly le simţi încolăcindu-se în jurul coapselor. Apoi Sewell trase. Exploziile o trimiseră pe femeie de-a rostogolul peste sol. Se izbi puternic în ceva, care scrâşni, frecându-se de armura ei. Se mişca. Perna de aer! Mâinile îi bâjbâiră cu frenezie animalică peste bord. După

aceea fu ridicată fără efort în aer. Raţionalitatea încetă şi ea lovi cu picioarele şi braţele, orbeşte, fără să nimerească nimic.

– Nu! Nu! Nu!

– Uşurel, Kell, te-am prins.

Lumea se roti când mercenarul voinic o trânti neceremonios pe fundul ambarcaţiunii. Ea icni şi membrele îi zvâcniră necontrolat, pe măsură ce nanonicele neurale încetară să mai expedieze impulsuri prioritare. După un minut, începu să suspine, cu fiori musculari începându-i adânc din pântece şi eliberându-se printre buze.

– Ai reuşit, spuse Sal mai târziu.

Cât de târziu fusese, Kelly nu ştia, fiindcă mintea îi era ticsită de tranchilizante şi gânduri leneşe. Încercă să se ridice în capul oaselor şi făcu o grimasă înaintea benzilor de durere care i se strânseră în jurul coastelor. O diagramă medicală i se deplie în minte. Dezagregarea corpului ei în detalii nedorite.

– Copacul! lătră ea răguşit.

– L-am ras, răspunse Sewell. Căcat, da' ăla chiar c-a fost straniu!

– Voiaţi să m-abandonaţi!

Din cauza panicii, o furnica toată pielea. Luminiţe albastre pâlpâiră silenţios în jurul afişajului fiziologic. Mai multe tranchilizante.

– Va trebui să-nveţi să ţii pasul, Kell, vorbi Reza pe tonul său normal. Suntem în misiune de luptă. Ţi-am spus-o de când am plecat, nu pot renunţa la nimeni pentru sarcini de baby-sitting.

– Da, spuse ea lăsându-se să cadă înapoi. Aşa ai şi făcut. Scuze.

„Pur şi simplu nu mi-am dat seama că vorbiseşi serios, că ai fi lăsat un tovarăş om în spate, să înfrunte singur… ceea ce era acolo."

– Să ştii că te-ai descurcat bine, zise Sal. Mulţi s-ar fi căcat pe ei, cu toate nenorocirile alea aruncate peste noi.

– Mulţumesc.

Dinapoia ei se auziră zăngănituri metalice când Sewell îşi detaşă carabinele-gauss.

– Ia să-ţi scoatem armura, Kell. Se pare că ţi-ar prinde bine nişte prim-ajutor pe teren.

Femeia îl simţi atingând clapeta de etanşare a costumului, apoi aerul umed şi lipicios îi lunecă peste piele. Casca i se

decuplă, şi ea clipi, ameţită.

Sewell stătea pe o banchetă, deasupra ei, cu două pachete nanonice medicale. Kelly evită să-şi privească coastele; afişajul fiziologic era suficient de înfricoşător.

– Se pare că nu-s singura, surâse ea curajos.

Pielea artificială a mercenarului era presărată de cratere înnegrite, mici şi adânci, acolo unde lovise focul alb, plus o tăietură prelungă pe partea laterală a capului lucios. Sânge şi fluid se prelingeau din fisuri la fiecare mişcare.

– Sau vrei să zici că-s simple răni în carne?

– Nimic critic.

– Căcat, mă-nec în cultura asta macho.

– Acum poţi lăsa arma, Kell.

Pistolul de nouă milimetri era încă în mâna ei, cu degetele parcă solidificate în jurul plăselelor. Ea îl privi uluită.

– Aşa-i. Bună idee.

Mercenarul o înclină cu blândeţe pe partea dreaptă, după care dezlipi folia protectoare a pachetului nanonic. Acesta se mulă pe partea stângă a reporterei, curbându-se pentru a o acoperi de la ombilic până la şira spinării. Culorile afişajului fiziologic se modificară, cu roşul diluându-se în chihlimbar, când începu să-i ţească rana.

– Unde mergem? întrebă ea.

Perna de aer gonea mai rapid decât înainte. Umiditatea o făcea să transpire din cap până-n picioare, iar izul vegetaţiei era apăsător, gâdilând-o în fundul gâtului. Era pe jumătate goală şi fugea printr-o junglă xenocă, urmărită de monştri şi lipsită de orice speranţă de salvare. Ştia că ar fi trebuit să fie redusă practic la istericale, totuşi situaţia era realmente amuzantă. „Ai vrut o misiune de reportaj dură, fato!”

– Aberdale, răspunse Reza. Potrivit şerifului-şef CDL, acolo au început primele necazuri.

– Bineînţeles, zise Kelly.

Descoperi că dincolo de disperarea completă exista un soi ciudat de putere sau poate că vinovate erau doar tranchilizantele.

– Kell?

Ea închise pleoapele de plumb.

– Da.

– De ce-ai împuşcat pruncul?

– N-ai vrea să ştii.

* * *

Escadrila Marinei se apropie de Lalonde la şapte *g,* cu echipajele răstignite în cuşetele de acceleraţie şi chipurile contorsionate sub aerul ca de plumb care le apăsa. Când ajunseră la distanţa de şaptesprezece mii de kilometri, flăcările de fuziune se stinseră, şi navele stelare se rotiră cu o sută optzeci de grade, într-o demonstraţie de virtuozitate de sincronizare, cu rachetele ionice încununându-le într-o ceaţă albăstruie triumfătoare. *Arikara* şi *Shukyo* lansară douăzeci de sateliţi-relee de comunicaţii pentru luptă, care ţâşniră la zece *g,* pentru a înconjura planeta. După aceea navele de război începură să decelereze.

Când nemiloasa forţă *g* reveni pe puntea lui *Arikara,* Meredith Saldana accesă afişajul tactic. Şoimii-de-vid executaseră manevre mici de înghiţire, care-i aduseseră la două mii cinci sute de kilometri de planetă, şi acum se curbau pe orbită în faţa navelor adamiste de război care nu aveau posibilitatea efectuării unor salturi atât de precise pe distanţe mici. Flota mercenară le dădea însă probleme navelor stelare bitek. Trei şoimi-negri se îndepărtau de Lalonde, tinzând spre fermecata altitudine de două mii de kilometri, unde ar fi fost în afara câmpului gravitaţional al planetei şi ar fi putut efectua manevre de înghiţire. Şoimii-de-vid îi urmăreau. Patru dintre cele nouă nave comerciale independente capabile de luptă accelerau de asemenea. Două dintre ele, *Datura* şi *Cereus,* se îndreptau cu 2,5 *g* pe un vector de intercepţie al escadrilei. Nu răspunseseră la apelurile de avertizare ale lui *Arikara,* nici ale lui Terrance Smith.

– *Haria, Gakkai,* treceţi vă rog pe statut de angajare defensivă, dataviză Meredith.

Afişajul situaţiei îi arătă că cele două fregate îşi încheiaseră decelerările, se răsuciseră cu o sută optzeci de grade şi accelerau înaintea restului escadrilei.

– Care este statutul navelor mercenare rămase? întrebă contraamiralul.

– Smith afirmă că navele stelare rămase pe orbită îi ascultă ordinele şi, prin urmare, n-au fost deturnate, rosti locotenentul Franz Grese, ofiţerul de contrainformaţii al escadrilei.

– Tu ce crezi?

– Domnule contraamiral, cu siguranţă comandorul Solanki avea dreptate şi ar fi bine să fim extrem de prudenţi.

– De acord. Comandor Kroeber, vom trimite o grupă de puşcaşi marini mai întâi în *Gemal.* Dacă putem confirma că Smith însuşi n-a fost sechestrat, asta s-ar putea să ne mai uşureze niţel sarcina.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Situaţia tactică îl avertiză că *Datura* şi *Cereus* lansau viespi de luptă. Meredith privi uluit cum fiecare dintre ele expedie o salvă de câte treizeci şi cinci; potrivit codurilor de identificare care le însoţeau, navele stelare erau vehicule mici, cu diametrul între patruzeci şi patruzeci şi cinci de metri. Era imposibil să mai fi păstrat rezerve – ce tactică absurdă! Armele-drone începură să accelereze cu douăzeci *g.*

– Nu există antimaterie, domnule contraamiral, dataviză sublocotenentul Clark Lowie, ofiţerul de arsenal al lui *Arikara.* Doar propulsii de fuziune.

„Asta-i bine”, gândi Meredith.

– Ce capacitate de stocare au?

– Estimarea cea mai bună ar fi maximum patruzeci de viespi de luptă, domnule contraamiral.

– Deci n-au mai lăsat nimic pentru defensiva lor?

– Aşa se pare, domnule contraamiral.

Haria şi *Gakkai* lansară o contrasalvă; optzeci de viespi de luptă ţâşniră cu douăzeci şi şapte *g* pentru a-i intercepta pe atacatori. Vectori roşii, purpurii şi verzi înfloriră în mintea lui Meredith, ca şi cum cineva i-ar fi efectuat o acupunctură laser pe craniu. Viespile de luptă începură să se împroaşte reciproc cu pulsaţii de bruiaj electronic de ordinul megawaţilor. Submuniţii active şi cinetice porniră să se împrăştie. Se formară două roiuri discoidale, cu diametrul de cinci sute de kilometri, care clocoteau de pulsaţii amăgitoare şi amprente în infraroşu. Fascicule electronice fulgerară, trăsnete perfect rectilinii care luciră pe fundalul câmpului stelar. Înfloriră primele explozii. Ambele tabere detonară dispozitive nucleare de ordinul kilotonelor. Explozii mai mici urmară, când viespi de luptă se dezintegrară sub impactul energetic prodigios.

O a doua salvă, mai mică, fu lansată de fregate, compensând pierderile.

– Domnule contraamiral, *Myoho* raportează că şoimul-negru

pe care-l urmăreşte se pregăteşte de înghiţire în afara sistemului, anunţă locotenentul Rhoecus. Solicită aprobarea de a-l urma.

– Se acordă. Urmărire şi interdicţie; să nu intre în contact cu teritorii locuite din Confederaţie.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Un cerc vast din spaţiu explodă în aneantizare pirotehnică atunci când două roiuri antagoniste de viespi de luptă se ciocniră, de parcă o gigantică gaură-de-vierme fusese sfâşiată în inima unei stele apropiate. Furtuna inelară de plasmă se învolbură violent, radiind prin spectrul vizibil vreme de câteva secunde, până rămaseră doar pâcle violete nebuloase.

Grupurile de senzori ale lui *Arikara* se străduiau să pătrundă prin conflagraţie şi să ofere o reprezentare exactă a evenimentelor prin intermediul afişajului tactic. Submuniţii din ambele tabere supravieţuiseră şi acum accelerau spre ţintele lor intenţionate. Toate cele patru nave combatante începură manevre de eschivare la *g* mare.

Myoho şi şoimul-negru dispărură de pe afişaj. *Granth* şi *Ilex* traseră ambele o salvă de viespi de luptă către obiectivele lor.

Maserele din *Haria* deschiseră focul când submuniţiile rămase se apropiară de ea. Explozii mici şi intense împestriţară spaţiul din imediata apropiere. Tunuri electromagnetice bubuiră un torent de sfere din oţel care formară o umbrelă cinetică de ultimă apărare. Opt drone submuniţie supravieţuitoare o detectară; trei dintre ele erau lasere cu impulsuri gama. Traseră, cu o secundă înainte de a lovi umbrela.

Sub asaltul radiaţiilor, porţiuni ovale mari din fuzelajul fregatei deveniră roşu-vişinii. Generatoarele pentru legături moleculare cuplară la valori maxime, luptându-se să păstreze intactă structura siliciului monolegat. Reţeaua de dispersie a energiei de sub siliciu se căzni să absoarbă şi să redistribuie influxul intens. Sub potopul de raze gama, toate grupurile de senzori fie că se topiră, fie că suferiră arderea completă a componentelor electronice. Grupuri înlocuitoare se depliară imediat, totuşi nava stelară fu oarbă pentru o perioadă de trei secunde.

În intervalul acela cele cinci submuniţii rămase izbiră umbrela cinetică. Se dezintegrară instantaneu, dar fragmentele cu viteză foarte mare continuară să vină. Întrucât senzorii nu le putură vedea şi dirija spre ele armele de rază scurtă ale fregatei, loviră

fuzelajul şi se vaporizară. Supuse deja unui stres enorm, generatoarele de legare nu mai putură prelua încărcarea suplimentară. Apărură o jumătate de duzină de străpungeri. Pumni de plasmă zdrobiră spre interior. Sistemele interne se topiră şi se contopiră. Rezervoarele de combustibil fură sfâşiate şi răbufniră către exterior fântâni arteziene de o sută de metri de deuteriu vaporizat.

– *Bellah,* rugăm asistenţă, ordonă comandorul Kroeber. Salvare şi recuperare.

Semnalul de ajutor al fregatei avariate răcnea pe benzile de naufragiu. Capsulele de susţinere biotică ar fi trebuit să fi rezistat fără probleme loviturii. Chiar în clipa în care solicita calculatorului mai multe informaţii, imaginile de la senzori îi arătară rachetele ionice declanşând pentru a încetini rostogolirea navei scăpate de sub control.

Deoarece îşi epuizaseră toate viespile de luptă în prima salvă, *Datura* şi *Cereus* rămaseră doar cu maserele cu rază mică de acţiune cu care să se apere împotriva asaltului dronelor fregatelor. Barajul electronic nu încetă niciun moment, în timp ce dronele se apropiau cu douăzeci *g,* depăşind senzorii navelor stelare. Cele două nave mercenare explodară la câteva secunde una după alta.

Ovaţii răsunară pe puntea lui *Arikara.* Meredith fu gata să li se alăture.

– Domnule contraamiral, anunţă locotenentul Rhoecus, alt şoim-negru părăseşte orbita.

Meredith blestemă în gând; realmente nu-şi mai putea permite să irosească alt şoim-de-vid. Examinarea rapidă a afişajului tactic nu-i aduse nimic nou, şoimul-negru se găsea de cealaltă parte a Lalondei.

– Care-i cel mai apropiat şoim-de-vid?

– *Acacia,* domnule contraamiral.

– Îl poate lovi cu viespi de luptă?

– Are o fereastră de lansare, totuşi estimează şansele de succes la numai treizeci la sută.

– Spune-i să le lanseze, dar să rămână pe orbită.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

– *Bellah* raportează că a detectat supravieţuitori din *Haria,* domnule contraamiral, rosti comandorul Kroeber. Sincronizează vitezele.

– Perfect. Hinnels, a existat vreo reacţie de la formaţiunile noroase Juliffe?

– Nimic specific, domnule contraamiral. În acelaşi timp însă norii se întind cu rată constantă; de la sosirea noastră, zona pe care o acoperă a crescut cu unu virgulă cinci la sută. Volumul este respectabil.

Altă bătălie între viespi de luptă izbucni deasupra terminatorului Lalondei, când dronele lui *Granth* întâlniră defensivele lansate de prada lor. Apoi şoimul-negru dispăru într-un interstiţiu gaură-de-vierme. După trei secunde, *Granth* îl urmă.

– La dracu'! murmură Meredith.

Ilex avea însă mai mult succes. Salva sa de viespi de luptă silise şoimul-negru pe care-l urmărea să coboare spre planetă.

Contraamiralul solicită un canal către *Gemal.*

– Smith, vom sui mai întâi la bordul vostru. Cea mai mică rezistenţă şi puşcaşii marini vor deschide focul, s-a înţeles?

– Da, domnule contraamiral, încuviinţă prompt Terrance Smith.

– Ai primit vreo actualizare de la echipele desantate?

– Nu încă. Mă aştept ca majoritatea să fi fost sechestrate, adăugă el sumbru.

– Neplăcut. Doresc să emiţi un mesaj şi să anunţi că misiunea lor s-a încheiat. Vom recupera orice supravieţuitori, în măsura în care va fi posibil. Dar niciuna dintre echipe nu trebuie să încerce să pătrundă sub nor ori să caute bazele inamice. De acum aceasta este problema Marinei Confederaţiei. Nu vreau ca invadatorii să fie întărâtaţi în mod inutil.

„În niciun caz atâta vreme cât escadrila mea se află atât de aproape de norul ăla blestemat”, încheie el în gând. Problema o reprezenta cantitatea gigantică de energie implicată. Înfricoşătoare... Şi nici modul nebunesc în care se comportau navele deturnate nu-l ajuta prea mult.

– Nu sunt sigur că pot garanta asta, domnule contraamiral, spuse Smith.

– De ce?

– I-am dotat pe conducătorii echipelor cu bombe nucleare de o kilotonă. Le-ar fi oferit o soluţie de rezervă în eventualitatea în care navele stelare nu ar fi lansat atacuri de pe orbită. Nu ştiam dacă nu cumva unii căpitani s-ar fi împotrivit bombardării unei

suprafeţe planetare.

Dacă n-ar fi existat forţa *g* sălbatică, Meredith şi-ar fi prins capul în palme.

– Smith, dacă vei scăpa cu viaţă din chestia asta, să nu-mi mulţumeşti mie.

– Mai du-te-n pizda mă-tii! urlă brusc Terrance. De ce crezi, căcatule de Saldana, c-a trebuit să-i angajez pe mercenarii ăştia? Fiindcă Lalonde-i prea săracă pentru a-şi permite o protecţie decentă din partea Marinei. Unde eraţi voi când au asolizat invadatorii? N-aţi fi venit niciodată să ne-ajutaţi să punem capăt acelei prime insurecţii, pentru că nu v-afecta preţioasele interese financiare. Voi nu respectaţi decât banii, căcaţilor! Ce dracu’ să ştiţi voi despre suferinţele oamenilor de rând? V-aţi născut c-o linguriţă de-argint în gură şi-i atât de mare că vă iese prin cur! Singurul motiv pentru care sunteţi aici este că vă temeţi ca invazia să nu se-ntindă pe planetele voastre, unde v-ar putea afecta balanţa de credit. Eu fac tot ce pot pentru oamenii *mei.*

– Şi asta include aruncarea de bombe nucleare peste ei? întrebă Meredith. (Fusese supus bigotismului anti-Saldana de atâta vreme, încât insultele îi erau indiferente.) Sunt sechestraţi, cretinule, ei nici măcar nu mai ştiu că sunt oamenii tăi. Invazia asta nu va fi înfrântă prin folosirea forţei brute. Şi-acum transmite mesajul ăla şi cheamă înapoi echipele de mercenari.

Afişajul tactic sună o alarmă. Un evantai larg de linii vectoriale purpurii se ridica mult peste Wyman, micul continent arctic de pe Lalonde. Dinapoia planetei cineva lansase o salvă de cincizeci şi cinci de viespi de luptă.

– Dumnezeule, murmură Meredith. Lowie, care este ţinta lor?

– Nu este clar, domnule contraamiral. Nu există o ţintă unică, salva este imprevizibilă. Judecând însă după vectori, aş spune că încearcă să angajeze orice ar găsi pe orbita de o mie de kilometri… La dracu’!

O a doua salvă, de mărime egală, se curba în jurul polului sud.

* * *

– Iisuse, asta este o manevră perfectă de cleşte, rosti Joshua.

La nivel intim, era încântat că nu mai necesita vreo intervenţie din partea nanonicelor neurale pentru a rămâne calm. Simţea că mintea îi funcţiona cu aceeaşi detaşare rece care se manifestase în Inelul Ruinelor, când apăruseră Neeves şi Sipika.

„Ăsta sunt eu şi asta-i ceea ce sunt eu: un căpitan de navă stelară.”

Cele trei propulsii de fuziune ale lui *Lady Mac* porniră aproape fără o gândire conştientă.

– Pregătiţi-vă pentru acceleraţii de luptă, avertiză el.

– Câte? întrebă nervos Sarha.

– Foarte multe.

Şi alte nave stelare se pregăteau, retrăgându-şi panourile de termopurjare. Trei dintre ele lansară viespi de luptă într-o formaţie defensivă grupată.

– Rămâneţi pe orbită, le ordonă Smith pe reţeaua de comandă. Escadrila Marinei ne va asigura protecţie împotriva salvei.

– Cum să nu! pufni Joshua.

Escadrila mai avea încă patru minute până la injecţia pe orbită. O scanare senzorială arătă că şoimii-de-vid şi şoimii-negri deopotrivă goneau spre altitudine mai înaltă; mai lentele nave stelare adamiste le urmau, cu trei excepţii – *Gemal* era una dintre acelea.

Forţa *g* de pe puntea lui *Lady Mac* trecu de valoarea cinci. Ashly gemu disperat.

– Oasele mele nu pot rezista la aşa ceva.

– Eşti mai tânăr ca mine, spuse Warlow.

– Şi mai uman.

– Căcăciosule!

– Mecanoid castrat!

Sarha observă brusc traiectoria pe care Joshua o încărcase în calculatorul de zbor.

– Joshua, unde dracu’ ne duci?!

Lady Mac se ridica deasupra planului ecuatorial cu şapte *g* şi în acelaşi timp reducea altitudinea.

– Coborâm sub ele.

– Traiectoria asta o s-atingă atmosfera!

Tânărul privi alte nave mercenare care lansau viespi de luptă.

– Ştiu.

Fusese o manevră instinctivă, complet opusă programelor tactice din miezul memoriei calculatorului de zbor; toate afirmau că altitudinea reprezenta cheia în situaţiile de luptă orbitală, oferind un spaţiu de manevră mai mare şi mai multă flexibilitate. Toţi cei din flota de mercenari respectau strict doctrina aceea,

îndepărtându-se de Lalonde cu propulsiile de fuziune depăşind cu mult limitele de siguranţă.

– Tata mi-a povestit mereu despre metoda asta, rosti el pe un ton despre care spera să fie plin de încredere. El o folosea de fiecare dată în lupte. *Lady Mac* mai trăieşte, nu?

– Da’ nu şi-afurisitu’ de taică-tău!

Sarha trebui să datavizeze, deoarece nu putea elimina suficient aer din plămâni ca să vorbească. Acceleraţia ajunsese la nouă *g.* Ea nu ştiuse că *Lady Mac* putea să atingă acceleraţia aceea. Toate suplimentările membranelor interne se rigidizaseră. Un implant arterial din ceafă îi injecta oxigen în fluxul sangvin, astfel încât să-i alimenteze creierul. Nu-şi amintea să mai fi fost nevoită să-l utilizeze vreodată. „Joshua Calvert, noi nu suntem viespi de luptă!”

– E foarte simplu, explică el străduindu-se să ordoneze logica în propria sa minte; ca întotdeauna, raţionalitatea rămăsese hăt în urma impetuozităţii. Viespile de luptă sunt concepute pentru operaţiuni în spaţiul cosmic. Ele nu pot opera în atmosferă.

– Şi noi suntem concepuţi pentru operaţiuni în spaţiul cosmic.

– Da, dar noi suntem sferici.

Sarha nu putea mârâi, întrucât şi-ar fi dislocat maxilarul; totuşi, izbuti să scrâşnească din dinţi.

Lady Macbeth zbură peste continentul Sarell în patruzeci şi cinci de secunde, arcuindu-se abrupt în jos spre deşerturile vulcanice cafenii şi galbene. Se afla la altitudinea de trei sute de kilometri când trecu peste coasta nordică; Polul Nord se găsea la două mii cinci sute de kilometri în faţă. La şapte sute de kilometri deasupra şi patru mii de kilometri în faţă, salva de viespi de luptă o detectă. Şase dintre ele îşi schimbară brusc cursul şi picară.

– Uite-le că vin, rosti Joshua.

Lansă opt dintre viespile de luptă ale lui *Lady Mac,* programându-le pentru o formaţiune scut defensiv strânsă. Dronele se repeziră în sus cu douăzeci *g,* împrăştiind aproape imediat submuniţii.

Senzorii pupa arătau că navele stelare de pe orbită, în spate şi deasupra, lansau tot mai multe viespi de luptă. Până şi *Gemal* se desprindea de pe orbita sa de o mie de kilometri, însă bătrânul transportor de colonişti nu putea depăşi 1,5 *g.* Şi nu exista nicio escortă, observă Joshua cu tristeţe. Hăt către est, imediat deasupra orizontului se zări o rafală de explozii, urmate

de detonarea mai mare şi inconfundabilă a unei nave stelare. Care dintre ele fusese? Nu părea să conteze prea mult, important era că nu fusese el.

– Melvyn, continuă monitorizarea datelor de la satelitul de detectare a distorsiunilor gravitonice. Vreau să ştiu dacă navele încep să facă salturi în afara sistemului şi, dacă-i posibil, unde se duc.

– Sunt pe fază.

– Dahybi, nu pot să cred că-n condiţiile-astea şoimii-de-vid ne mai pot bruia nodurile. În clipa în care n-o mai fac, vreau să ştiu.

– Da, căpitane.

Senzorii îi arătară lui Joshua că viespile de luptă îşi lansau submuniţiile. Fascicule de particule ţâşniră din ambele roiuri.

– Perfect, atenţie toată lumea – i-am dat drumu'!

Trimise o comandă direct în bobinele deflectoare ale propulsiei, şi *Lady Mac* devie brusc în jos.

Meredith Saldana zări apariţia vectorului nebunesc de zbor şi dataviză o cerere de confirmare în calculatorul de situaţii tactice. Vectorul fu recalculat şi verificat. Jumătate dintre fregatele escadrilei n-ar fi fost capabile să producă o acceleraţie de nouă *g.*

– Cine-i idiotul ăla? întrebă el în mod reflex.

– *Lady Macbeth,* domnule contraamiral, spuse locotenentul Franz Grese. Niciuna dintre celelalte nu are propulsii triple de fuziune.

– Dacă se sinucid în prezenţa noastră, atunci voi fi foarte fericit.

Situaţia nu arăta deloc bine. Schimbase deja orbita operaţională a escadrilei de la o mie de kilometri la două mii trei sute, ceea ce asigura o poziţie superioară pentru observat şi tras… însă numai dacă navele mercenarilor rămâneau pe loc. Injecţia avea să se încheie peste nouăzeci de secunde. Viespile de luptă erau lansate cu o rată incredibilă de către flota mercenară. Programele de tactică şi contrainformaţii nu puteau preciza care erau defensive şi cine pe cine ataca. Toate navele din escadrila sa lansaseră salve de grupuri defensive.

Un şoim-de-vid explodă cu violenţă sălbatică şi şoimul-negru victorios îi ocoli penajul năvalnic de sfărâmături, pentru a dispărea într-un interstiţiu gaură-de-vierme.

– Cine-a a fost? îl întrebă pe Rhoecus.

– *Ericra,* dar apucaseră să vadă apropierea barajului de viespi de luptă. *Ilex* le-a preluat integral configuraţiile memoriilor.

Chiar şi acum, după toate realităţile pe care le văzuse în existenţa sa cosmopolită, Meredith tot simţi vechiul fior de prejudecată. După moarte sufletele părăseau pentru totdeauna lumea aceasta. Aceasta era calea creştinismului. Ei n-aveau să se lase prinşi în capcana parodierii creaturilor Domnului.

„Poţi părăsi Regatul”, îşi repetă el obosit, „dar el nu te va părăsi niciodată.”

Mergeţi în pace, se rugă în gând pentru edeniştii morţi. *Oriunde aţi hoinări.*

La un nivel mai concret, rămăsese cu numai şase şoimi-de-vid.

– Viespile de luptă s-au fixat pe *Gemal,* domnule contraamiral, raportă Clarke Lowie.

Forţa gravitaţională de pe punte se reduse rapid, când *Arikara* lunecă pe orbită.

„Mulţumescu-Ţi, Hristoase, pentru milostivirea ta”, gândi Meredith.

– Comandor Kroeber, escadrila va angaja toate viespile de luptă lansate de flota mercenară. Vom vedea care sunt prietenoase şi care nu, când evenimentele vor deveni mai puţin presante.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Arikara vibră când lansă o salvă.

– Emite ordin general pentru toate navele stelare mercenare să înceteze să mai accelereze şi să efectueze manevre de eschivare după distrugerea viespilor de luptă. Nerespectarea ordinului va declanşa focul Marinei.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

Când *Lady Mac* ajunse la altitudinea de o sută de kilometri, Joshua retrase toate grupurile de senzori, cu cinci excepţii. Coasta ferestruită de fiorduri a lui Wyman se găsea imediat dedesubt. La trei sute de kilometri deasupra lor, cele două roiuri de viespi de luptă se duelau cu proiectile cinetice şi radiaţii coerente. Se izbiră la viteza de şaptezeci de kilometri pe secundă. Un petic de cer explodă în furie atomică alb-strălucitor, aducând zori trecători în noaptea lungă de o lună a continentului

arctic de dedesubt.

Unsprezece submuniţii răzbiră şi coborâră spre *Lady Macbeth,* purtând dezastru cibernetic în creierele din siliciu. Două dintre ele erau generatoare de impulsuri gama cu o singură încărcătură. Ele urmăriră nava stelară, care gonea, cutremurându-se, prin atmosfera superioară, apoi îşi descărcară energia din matricele electronice printr-o unică rafală rapidă. Fasciculul de raze gama rezultat dură un sfert de secundă.

O teacă de ioni se formase deja în jurul carcasei lui *Lady Macbeth,* o fluorescenţă portocalie care se dilata în unde hipersonice de la fuzelajul anterior. Acestea fură însă iute înghiţite de jeturile incandescente de heliu energizat care ţâşnea din tuburile cu fuziune. Stratosfera se clătină sub tumultul neîncătuşat al trecerii navei. Jetul ei de evacuare se întinse pe o sută cincizeci de kilometri în urmă, volatilizându-se în furtuni electrice titanice care biciuiră stepele îngheţate de dedesubt cu o vigoare ce ameninţă să despice gheţarii până la roca-mamă. Spectre boreale imateriale, verde şi stacojiu, dansară peste continentul acoperit de gheaţă într-un spectacol care rivaliza din punctul de vedere al mărimii cu benzile noroase de peste Juliffe.

– Străpungere! răcni Warlow.

Schemele sistemelor umplură mintea lui Joshua, întreţesute cu simboluri roşii. Generatoarele pentru legături moleculare, care se străduiau deja cu povara impusă de teaca ionică, se supraîncărcaseră în cel puţin şase locuri, când pulsaţiile gama sfredeliseră în siliciul monolegat.

Tânărul reveni la afişarea managementului zborului. Forţa unui tub de fuziune se reducea.

– Străpungeri fizice?

Gândul unor ace de gaze atmosferice învăpăiate care să pârjolească modulele delicate şi rezervoarele la viteza aceea era înspăimântător. Nanonicele neurale îi expediară un antidot de adrenalină în fluxul sangvin.

– Negativ, numai scurgeri de energie. Avem totuşi şi avarii masive de componente. Pierdem puterea de la generatorul doi şi am scurgeri criogenice.

– Compensează, atunci, menţine-ne doar funcţionali. Încă douăzeci de secunde, şi am ieşit din atmosferă.

Sarha dataviza deja o listă amănunţită de instrucţiuni în calculatorul de zbor, închizând conducte şi rezervoare, izolând

subcomponente avariate, purjând fluid de răcire de la generatorul defect, în stocări de urgenţă. Warlow începu s-o ajute, stabilind prioritatea circuitelor de putere.

– Trei noduri nu mai funcţionează, anunţă Dahybi.

– Irelevant, comentă Joshua şi coborî nava la şaizeci de kilometri.

Cele nouă drone proiectile cinetice rămase îi urmară. Aşa cum spusese Joshua, erau concepute pentru operaţii în spaţiul cosmic: în esenţă erau alcătuite dintr-un grup de senzori montat peste rezervoarele de combustibil şi unitatea de propulsie. Nu se ţinuse seama de conceptul de aerodinamică şi nu exista carcasă exterioară; în vid nu exista necesitatea unor asemenea rafinamente. Nu trebuiau decât să intre în coliziune cu victima lor, după care masa şi viteza respectau legile lui Newton şi se combinau pentru a finaliza sarcina. Acum însă zburau prin mezosferă, un mediu implacabil străin şi ostil. Ionizarea începu să se acumuleze în jurul boturilor boante şi rotunde formate din senzori, când gazele deveniră mai dense, apoi se transformă în limbi lungi de flăcări violet şi galbene, care linseră corpul spre înapoi. Senzorii arseră în câteva clipe, expunând electronicele de ghidare la moleculele radiante care năvăleau peste ele.

Orbite, schilodite, supuse la stresuri termice şi de frecare intolerabile, dronele cinetice detonară în splendoare stelară ţipătoare la douăzeci de kilometri deasupra lui *Lady Macbeth.*

Afişajul situaţiei tactice din *Arikara* le arătă vectorii stingându-se aproape simultan.

– Foarte inteligent, încuviinţă Meredith fără chef. Trebuia să ai al naibii de multă stăpânire de sine să pilotezi în felul acela o navă stelară – stăpânire de sine, plus o încredere care friza narcisismul. „Mă-ndoiesc că aş fi avut atâta tupeu.”

– Manevre de eschivare, anunţă imediat comandorul Kroeber.

Iar Meredith nu mai avu timp să reflecteze asupra trucurilor unice ale lui Joshua Calvert. Nemiloasa apăsare gravitaţională reveni brusc pe puntea navei-amiral. A treia salvă de viespi de luptă ţâşni din tuburile de lansare.

Lady Macbeth se înălţă din mezosferă, descotorosindu-se de mantia ei periculoasă de molecule strălucitoare. În spate, câmpurile de gheaţă ale lui Wyman scânteiară sub revărsări

miraculoase de lumină eterică. Grupurile de senzori de luptă se înălţară pe tije scurte din compartimentele lor din fuzelaj, cu lentilele aurii ale scanerelor optice cercetând de jur împrejur.

– Am scăpat de orice. Mulţumescu-Ţi Ţie, Iisuse!

Joshua reduse acceleraţia propulsiilor de fuziune, până ajunse la o valoare trei *g* doar puţin inconfortabilă. Traiectoria îi îndepărta de planetă după un unghi de înclinare larg. Pe o rază de patru mii de kilometri nu existau viespi de luptă. *„Ştiam* că bătrânica poate s-o facă.”

– V-am zis eu! răcni el cât putu de tare.

– Copleşitor, rosti Ashly, şi vorbea cât se putea de serios.

Pe cuşeta de lângă Joshua, Melvyn clătină din cap buimăcit de admiraţie, în ciuda forţei gravitaţionale.

– Mulţumim, Joshua, spuse Sarha încet.

– Plăcerea a fost de partea mea. Acum, vă rog, evaluarea avariilor. Dahybi, putem efectua un salt?

– O să am nevoie de timp ca să rulez mai multe diagnoze. Dar, chiar dacă vom sări, nu va fi departe. Cele trei noduri au fost avariate fizic de impulsuri gama. Configuraţiile noastre energetice vor trebui recalculate. În mod ideal, ar trebui mai întâi să înlocuim nodurile alea.

– N-avem decât două de rezervă. Nu-s făcut din bani. Tata făcea mereu salturi cu noduri avariate şi…

– Te rog! îl imploră Sarha. Numai de data asta, Joshua. Haide să ne ocupăm exclusiv de prezent, bine?

– Cineva a făcut un salt în afara sistemului, anunţă Melvyn. Sateliţii detectori de gravitaţie au înregistrat minimum două distorsiuni pe când noi ne jucam de-a răţuşca-n baltă. De asemenea, cred că-i posibil să se fi deschis şi un interstiţiu gaură-de-vierme. Nu pot fi sigur, jumătate dintre sateliţi au căzut.

– Nu mai există bruiere din partea şoimilor-de-vid, rosti Dahybi.

– Bun, perfect! Warlow, Sarha, care-i situaţia sistemelor noastre?

– Generatorul doi nu mai funcţionează, raportă Warlow. L-am închis. A încasat lovitura principală din partea razelor gama. De fapt, a avut noroc cu carul, fiindcă majoritatea energiei a fost absorbită de carcasa lui. Va trebui să-l abandonăm după ce andocăm, de-acum are o perioadă de înjumătăţire mai lungă

decât a unor ere geologice.

– Şi aş prefera să nu mai foloseşti tubul propulsiei de fuziune numărul unu, zise Sarha. Ionizatorii de injecţie sunt avariaţi. În rest, nimic serios – ceva scurgeri şi perturbări de componente. Totuşi, niciuna dintre capsulele de susţinere biotică n-a fost perforată, şi echipamentele de menţinere a ambientului sunt complet funcţionale.

– A mai sărit unul, interveni Melvyn.

Joshua reduse acceleraţia la un *g,* închise complet tubul propulsiei unu şi apoi accesă senzorii.

– Iisuse, aţi văzut asta?

Lalonde căpătase propriul său inel, benzi glorios radiante de foc de fuziune care se împleteau pentru a forma o amuletă de platină cu o complexitate imensă. Mai bine de cinci sute de viespi de luptă se aflau în zbor şi mii de submuniţii întreţeseau traiectorii sinuoase. Navele stelare iniţiau manevre de eschivare la acceleraţii de multe *g.* Înfloreau explozii nucleare.

Senzorii magnetici şi electromagnetici ai lui *Lady Macbeth* înregistrau impulsuri care aproape că ieşeau de pe domeniul scalei de măsurare. Era un infern de radiaţii.

– Se mai deschid două interstiţii gaură-de-vierme, spuse Melvyn. Camarazii noştri bitek pleacă-n masă.

– Cred c-o să ne alăturăm lor, zise Joshua.

O dată în viaţa ei, acceptă el, era posibil ca Sarha să aibă dreptate. Prezentul era cel care conta. *Lady Mac* se găsea deja la altitudinea de două mii de kilometri şi se ridica abrupt dinspre pol; modifică din nou înclinaţia traiectoriei şi se îndepărtă de planul ecliptic şi de conflictul care se dezlănţuise deasupra zonelor ecuatoriale planetare. Încă trei mii de kilometri, şi aveau să iasă de sub influenţa câmpului gravitaţional al Lalondei, fiind liberi să efectueze saltul. Îşi făcu o însemnare mentală să mai adauge cinci sute de kilometri; ţinând seama de starea nodurilor, nu avea rost să le supună unor stresuri evitabile. La acceleraţia lor curentă mai aveau de zburat o sută de secunde.

– Dahybi, cum iese configuraţia?

– Reprogramez. Încă două minute. Realmente n-are rost să mă grăbeşti cu-asta, Joshua!

– Perfect, cu cât suntem mai departe de câmpul gravitaţional, cu-atât mai bine.

– Cum rămâne cu mercenarii? spuse Ashly.

Nu vorbise tare, însă vocea lui egală răsuna cu uşurinţă pe punte.

Joshua anulă afişajul care-i prezenta diverse coordonate pentru salt. Întoarse capul şi-l fulgeră cu privirea pe pilot. „De ce trebuie să existe întotdeauna un idiot nenorocit?”

– Nu putem! Iisuse, ei se-omoară unul pe altul acolo!

– Le-am promis, Joshua. Le-am spus că, dacă vor fi în viaţă, o să cobor şi-o să-i recuperez. Iar în mesajul tău ai zis ceva similar.

– O să ne-ntoarcem.

– Nu cu nava asta şi nu în săptămâna următoare. Dacă andocăm la un port, vom avea nevoie de o lună de reparaţii. Iar asta fără hărţuieli din partea Marinei. Ei n-or să mai fie-n viaţă peste două zile, în niciun caz acolo jos.

– Marina a spus că îi vor recupera cu siguranţă pe toţi supravieţuitorii.

– Te referi cumva la aceeaşi Marină care chiar acum trage-n foştii noştri camarazi?

– Iisuse!

– Peste treizeci de minute nu va mai rămâne nicio viespe de luptă, continuă pilotul pe un ton rezonabil. În niciun caz cu viteza cu care le lansează. Tot ce trebuie să facem este s-aşteptăm cuminţi aici vreo două ore.

Instinctul îl împingea pe Joshua, îl *îndepărta* de Lalonde şi de benzile de nori roşii.

– Nu, rosti el. Îmi pare rău, Ashly, dar nu. Chestia asta-i prea mare pentru noi.

Afişajul de coordonate îi reapăru în minte.

Ashly privi disperat în jurul punţii, căutând un aliat. Ochii săi găsiră expresia de vinovăţie a Sarhei.

Femeia oftă exasperată.

– Joshua?

– Acum ce mai este?!

– Ar trebui să facem saltul la Murora.

– Unde?

Fişierul său almanah produse răspunsul. Murora era cea mai mare gigantă gazoasă din sistemul Lalonde.

– Ah…

– Este logic, urmă femeia. Pe orbită există chiar o staţie edenistă, care supervizează creşterea noului lor habitat. Putem să andocăm acolo şi să înlocuim nodurile avariate cu cele de

rezervă. După aceea putem face un salt aici, peste o zi, şi să întreprindem o survolare rapidă. Dacă primim vreun răspuns din partea mercenarilor şi Marina nu trage-n noi imediat cum ne vede, Ashly poate să coboare şi să-i recupereze. Dacă nu, ne-ntoarcem imediat în Seninătate.

– Dahybi, tu ce crezi? întrebă Joshua politicos.

Cea mai mare parte a furiei sale se îndrepta către propria sa persoană; ar fi trebuit să se fi gândit la Murora ca destinaţie alternativă.

– Votez pentru, încuviinţă specialistul în noduri. Realmente n-aş vrea să-ncerc un salt interstelar până nu-i absolută nevoie.

– Are cineva obiecţii? Nu? Bun, excelentă idee, Sarha!

Pentru a treia oară, afişajul cu coordonate de salturi îi apăru în minte. Calculă un vector care să alinieze *Lady Mac* spre giganta gazoasă, aflată la opt sute cincizeci şi şapte de milioane de kilometri depărtare.

De cealaltă parte a punţii, Ashly ţuguie buzele în semn de sărut către Sarha. Ea îi zâmbi.

Cele două propulsii de fuziune funcţionale ale lui *Lady Macbeth* acţionară. Prin impulsuri infime, rachetele ionice îi potriviră cursul cu coordonatele de salt pentru Murora. Joshua lansă un ultim mesaj codificat spre sateliţii de comunicaţie geostaţionari, după care antena parabolică şi grupurile de senzori începură să se afunde în compartimentele lor, pregătindu-se pentru salt.

– Dahybi? rosti Joshua.

– Am programat configuraţiile noi. Chestia stă cam aşa: dacă n-o să meargă, n-o s-o ştim niciodată.

– Mai grozav de-atâta nu se poate.

Comandă calculatorului de zbor să iniţieze saltul.

* * *

Două proiectile cinetice loviră fregata *Neanthe,* aproape retezând-o în două. Când deuteriul purjat şi sfărâmăturile strălucitoare se împrăştiară, senzorii din *Arikara* detectară cele patru capsule de susţinere biotică din *Neanthe* rotindu-se rapid. Încă intacte. Proiectile cinetice găsiră două dintre ele, iar un generator de impulsuri cu o singură încărcătură declanşă la optzeci de kilometri depărtare, străpungând încă una cu un fascicul de radiaţie gama coerentă.

Contraamiralul Saldana scrâşni frustrat din dinţi. Bătălia

escaladase rapid, scăpând de sub orice control sau chiar raţiune. Toate navele mercenare lansaseră salve de viespi de luptă şi pur şi simplu era imposibil de precizat care erau programate să atace nave (sau ce nave anume) şi care erau defensive.

Calculatorul de situaţii tactice estima că fuseseră lansate peste şase sute. Comunicaţiile sufereau însă, în ciuda sateliţilor dedicaţi, iar datele senzorilor erau distorsionate de volumul vast de semnale de bruiaj electronic emise de toate viespile de luptă, indiferent cui ar fi aparţinut. Cineva de pe punte spusese că s-ar fi descurcat mai bine dacă ar fi avut un periscop.

Când sosi, explozia fu îndeajuns de intensă pentru a acoperi outputul fotonic combinat al celor peste şase sute de propulsii de fuziune care se roteau în jurul Lalondei. O aură pură de radiaţii se extinse cu o viteză egală cu un sfert din cea a luminii, învăluind cu totală indiferenţă nave stelare, viespi de luptă, submuniţii şi sateliţi de observaţii; ocultând propria-i detonare îndărătul unei cochilii de molecule scânteietoare. Când atinse diametrul de cinci sute de kilometri, începu să se rarefieze, învolburându-se în culori secundare precum un balon de săpun solar. Se afla la trei mii de kilometri în faţa lui *Arikara,* totuşi era îndeajuns de letală pentru a arde absolut toţi senzorii pe care nava-amiral îi orientase către sectorul respectiv al spaţiului.

– Ce dracu-a fost asta? întrebă Meredith.

Spaima era prezentă, ca întotdeauna. Antimaterie…

Şapte *g* îl izbiră în cuşetă, când nava stelară acceleră, îndepărtându-se de planetă şi de explozia care se diminua.

Clark Lowie şi Rhys Hinnels reexaminară datele incomplete ale situaţiei tactice care dusese la explozie.

– A implodat una dintre navele lor, domnule amiral, rosti Clark după o consultare de un minut. Nodurile configuratoare erau activate.

– Dar se găsea la numai trei mii de kilometri deasupra Lalondei.

– Da, domnule contraamiral. Ei trebuie să fi ştiut asta. În acelaşi timp însă le-au distrus pe *Shukyo* şi *Bellah.* Aş spune că a fost un act deliberat.

– Sinucidere?

– Aşa se pare, domnule contraamiral.

Cinci nave. Pierduse cinci nave şi doar Dumnezeu ştia câte avarii suferiseră restul! Timpul petrecut în misiune era de

douăzeci şi trei de minute şi majoritatea lui fusese petrecut zburând pe orbită din punctul în care se materializaseră în spaţiu.

– Comandor Kroeber, retrage imediat de pe orbită toate navele escadrilei. Anunţă-le că facem joncţiunea la coordonatele de salt pentru Cadiz.

– Am înţeles, domnule contraamiral.

O negare directă a ordinelor Prim-amiralului, dar de acum nu se mai putea spune că ar fi rămas vreo misiune, iar retragerea imediată ar fi putut salva câteva echipaje. Ar fi rămas cu satisfacţia aceea personală.

Planul gravitaţional se modifică uşor când *Arikara* intră pe noul său vector, apoi reduse acceleraţia la cinci *g.* Altă salvă de viespi de luptă fu lansată când dronele inamice virară pentru a-i intercepta.

Nebunie. Nebunie totală.

* * *

Râul era unul dintre foarte numeroşii afluenţi mai mici şi fără nume care acopereau regiunea sud-vestică a colosalului bazin Juliffe. Se forma din pâraiele ce şerpuiau în jurul măgurilor prelungi care alcătuiau terenul din sudul lui Durringham, contopindu-se şi despărţindu-se de o duzină de ori, până ce, finalmente, deveneau un singur râu statornic, la două sute de kilometri de Juliffe însuşi.

La momentul când avioanele spaţiale debarcaseră echipele de recunoaştere ale mercenarilor, râul avea încă un curent respectabil, fiindcă ploile deviate nu începuseră deocamdată să-i afecteze fluxul. În tot cazul, lacurile şi mlaştinile care se întindeau pe o treime din lungimea sa formau un rezervor considerabil, capabil să-i susţină nivelul luni de zile.

Şi crinii-de-zăpadă erau relativ neafectaţi. Norul roşu nu reuşea decât să extindă perioada necesară pentru ca frunzele acvatice să se maturizeze şi să se desprindă de tulpini. Însă acolo unde curgea prin jungla cea mai deasă care alcătuia majoritatea bazinului Juliffe, crinii-de-zăpadă păreau aproape la fel de numeroşi ca întotdeauna. Cu certitudine izbuteau să acopere lăţimea de treizeci de metri a râului, chiar dacă nu erau suprapuşi pe două sau trei straturi, aşa cum fuseseră în anotimpurile anterioare.

În locul unde afluentul curgea printr-o porţiune liniştită a

junglei celei mai profunde, unul dintre crinii-de-zăpadă aflat la cinci metri de mal se dilată în apropierea centrului său, apoi se despică. Un pumn cu piele artificială gri, rezistentă la apă, îl străpunse, după care începu să lărgească ruptura. Chas Paske ieşi la suprafaţă şi privi în jur.

Ambele maluri erau pereţi abrupţi alcătuiţi din rădăcinile noduroase ale stejarilor-vişini. Trunchiuri înalte se contopeau deasupra, cu scoarţa albă pătată în magenta de lumina care se filtra prin baldachinul tenebros. Din câte îşi putea da seama mercenarul amplificat pentru luptă, în jur nu exista nimeni. Porni spre mal.

Coapsa stângă îi fusese afectată serios de focul alb proiectat de femeile care îi atacaseră din ambuscadă. Fusese unul dintre motivele pentru care plonjase în râu, când echipa sa fugise din zona de asolizare a avionului spaţial. Nimic altceva nu părea să stingă porcăria aceea.

Râsetele lor ascuţite şi încântate reverberaseră printre arbori când mercenarii năvăliseră prin tufişuri. Dacă ar fi beneficiat de încă un minut pentru a-şi descărca echipamentele şi a stabili un perimetru defensiv de formaţie, rezultatul ar fi fost cu totul altul. Ele se bucuraseră, femeile acelea viclene, asta era partea cea mai terifiantă, se strigaseră fericite una pe cealaltă, în vreme ce mercenarii fugeau panicaţi. Pentru ele era un joc, un sport incitant.

Nu erau oameni în sensul în care-l înţelegea el. Chas nu era nici superstiţios, nici religios. Ştia totuşi că năpasta care se abătuse asupra Lalondei nu avea nimic de-a face cu Laton şi nici n-avea să fie rezolvată de Terrance Smith şi de trupele lui improvizate.

Ajunse la mal şi începu să se caţere. Rădăcinile erau atroce de lunecoase, piciorul stâng îi atârna inutil, iar braţele şi spinarea îi suferiseră arsuri, debilitând muşchii amplificaţi. Fu un proces lent, însă, înfigându-şi coatele şi genunchiul drept în scobituri, se putea trage în sus.

Se părea că femeile nu înţeleseseră posibilităţile unui metabolism amplificat. El putea supravieţui cu uşurinţă patru ore sub apă, fără să respire măcar o dată. O caracteristică utilă dacă fuseseră întrebuinţaţi agenţi chimici şi biologici. Chas se târî pe ultimii doi metri până în vârful malului împădurit şi se rostogoli la adăpostul unui trunchi încovoiat. Abia după aceea începu să

examineze ştirile proaste pe care i le livra programul medical al nanonicelor neurale.

Deocamdată putea să ignore arsurile superficiale ale pielii – deşi până la urmă trebuiau şi ele tratate. Aproape jumătate din coapsa exterioară fusese arsă, şi strălucirea mată a femurului din silicolitiu era vizibilă prin ţesutul muscular ferfeniţit şi carbonizat. Piciorul acela nu avea să mai funcţioneze decât dacă avea să fie supus unei reconstruiri totale. Începu să extragă analogii de viermi lungi şi albi care i se îngropau în rană.

Când femeile atacaseră, nici măcar nu avusese raniţa cu el, ci doar centura cu echipamente personale. Ceea ce era mai bine decât nimic, gândi el flegmatic. Conţinea două pacheţele de nanonice neurale, pe care le înfăşură în jurul părţii superioare a coapsei, ca pe un bandaj de modă veche. Nu acopereau nici jumătate din lungimea rănii, dar aveau să oprească pătrunderea sângelui infectat şi a bacteriilor aborigene în sistemul său circulator. Restul avea să putrezească, îşi dădu seama funest.

Făcând inventarul, descoperi că avea o trusă de prim-ajutor, un pistol laser cu două încărcătoare de rezervă, un cuţitaş cu lamă cu fisiune, un analizor de hidrocarburi care să-l anunţe ce plante conţineau toxine pe care metabolismul lui nu le putea filtra, un inductor termic de mărimea palmei şi cinci grenade EE. Avea, de asemenea, blocul orientator, un bloc detector de agenţi biologici/chimici şi un bloc detector de bruiaj electronic. Niciun bloc comunicator însă, ceea ce era devastator; nu-l putea contacta pe Terrance Smith pentru a solicita evacuarea şi nici măcar nu putea să afle dacă mai supravieţuise vreun membru al echipei sale.

În cele din urmă avea bomba nucleară cu fuziune, prinsă într-o parte, în harnaşamentul ei. O sferă de carbotan negru cu diametrul de douăzeci de centimetri, cu aspect complet inofensiv.

Chas nu făcu absolut nimic timp de cinci minute, timp în care se gândi la situaţia sa; după aceea începu să taie bucăţi de lemn din stejarii-vişini, pentru a-şi înjgheba atele şi o cârjă.

* * *

Ascunsă îndărătul orizontului său de evenimente, singularitatea se materializă la două sute douăzeci de mii de kilometri deasupra Murorei, iar uriaşa sa densitate devie în curbe strânse traiectoriile fotonilor şi particulelor elementare. Avu

nevoie de şase milisecunde pentru a se extinde de la mărimea sa iniţial subatomică la diametrul de cincizeci şi şapte de metri. Când atinse dimensiunile fizice complete, tensiunile interne care creau orizontul de evenimente încetară să mai existe.

Lady Macbeth căzu spre giganta gazoasă, cu rachetele ionice emiţând suliţe lungi de foc albastru rece, pentru a opri uşoara rotaţie cauzată de purjarea gazelor de răcire. Panourile de termopurjare se extinseră mult şi străluciră roşu-fumuriu, eliminând excesul de energie termică acumulat în decursul goanei nebune prin atmosfera polară a Lalondei. Grupurile de senzori baleiară mediul local în căutare de riscuri, în timp ce detectoarele stelare le fixară poziţia exactă.

Joshua expiră zgomotos, trădându-şi uşurarea.

– Bravo, Dahybi! A fost o treabă excelentă în condiţii de presiune.

– Am fost şi-n situaţii mai rele.

El refuză să înhaţe momeala.

– Sarha, ai închis sistemele alea defecte?

– Imediat, răspunse ea neatent. Mai lasă-mă doar cinci minute.

– Sigur că da.

După acceleraţia dură de pe orbita Lalondei, imponderabilitatea era relaxantă. Dacă i-ar fi făcut şi un masaj…

– A fost o-ncăierare tare-a dracului, spuse Melvyn.

– Suntem foarte departe de ea, hurui Warlow.

– Îmi pare rău pentru echipele de recunoaştere, prinse pe o planetă plină de oameni care se comportă aşa…

Melvyn amuţi şi făcu o grimasă, apoi îl privi precaut pe Joshua.

– Ea ştia ce-o aşteaptă jos, zise Joshua. Şi am vorbit serios când am zis c-o să ne-ntoarcem să verificăm.

– Reza Malin îşi cunoştea meseria, spuse Ashly. Ea o să fie-n siguranţă alături de el.

– Exact.

Calculatorul de zbor dataviză o alarmă în nanonicele neurale ale lui Joshua. Îşi accesă matricea de senzori.

Benzile de furtună ale Murorei erau mânjeli de verde şi albastru, împestriţate cu obişnuitele cicloane de amoniac alb. Un vârtej gros de inele ocru şi bronz se extindea din vârful norilor până la o sută optzeci de mii de kilometri, întrerupt de două

diviziuni majore. Giganta gazoasă se lăuda cu treizeci şi şapte de sateliţi naturali, de la un cvartet de sateliţi păstori de o sută de kilometri până la cinci sateliţi cu diametrul de peste două mii de kilometri; cel mai mare dintre ei, M-XI, numit Keddie, avea o atmosferă groasă de metan şi azot.

Aethra fusese germinată pe o orbită de două sute de mii de kilometri, îndeajuns de departe dincolo de franjurile inelului pentru a micşora orice pericol de coliziune din partea unor particule hoinare. Sămânţa fusese adusă în sistem în 2602 şi ataşată de un asteroid adecvat de bogat în minerale; aveau să fie necesari treizeci de ani pentru a se matura într-o structură capabilă să întreţină o populaţie umană şi alţi douăzeci de ani pentru a-şi atinge lungimea completă de patruzeci şi cinci de kilometri. După nouă ani de dezvoltare netulburată, avea deja lungimea de trei kilometri şi jumătate.

Pe aceeaşi orbită, dar la cinci sute de kilometri în urma tânărului habitat, se afla staţia supervizoare, ocupată de cincizeci de membri de personal (avea facilităţi pentru o mie de oameni). Edeniştii nu utilizau bitek pentru un ambient de habitaţie atât de mic; era o roată din carbotan cu diametrul de şapte sute cincizeci de metri şi lăţimea de optzeci de metri, care conţinea trei grădini lungi separate prin unităţi de apartamente bogat dotate. Butucul său era legat de un port cilindric, mare şi non-rotativ, în general neutilizat, însă construit în anticiparea traficului care avea să sosească după ce habitatul ajungea la mărimea medie şi începea exploatarea de He_3 cu norul-de-căuşe în atmosfera Murorei. Deocamdată erau andocate doar două vehicule inter-orbitale, cu care personalul staţiei făcea naveta la Aethra pentru inspecţii.

Lady Macbeth ieşise la patruzeci de mii de kilometri depărtare de solitarul avanpost edenist, o acurateţe a saltului de care Joshua era pe deplin satisfăcut, ţinând seama de circumstanţe. Senzorii navei focalizară asupra staţiei, la timp pentru a-i vedea dezagregarea. Circumferinţa fusese despicată în câteva locuri, permiţând atmosferei să ţâşnească afară. Rachete mici continuau să declanşeze într-o tentativă inutilă de a opri vibraţia ameninţătoare care se dezvoltase. Senzorii optici dezvăluiau arbori, tufişuri şi jeturi oscilante de apă care izbucneau din fisurile lungi.

– Ca Inelul Ruinelor, şopti Joshua îndurerat.

Pe carcasa de carbotan, mici pete circulare străluceau stacojiu. Metalul dur unduia vizibil, pe măsură ce sporeau fluctuaţiile oscilante ale structurii. Apoi unul dintre rezervoarele criogenice pentru stocarea combustibilului din portul non-rotativ explodă, ceea ce declanşă explozia altor două sau trei. Era greu de precizat numărul exact, deoarece întreaga staţie era ocultată de vaporii albi care se dilatau spre exterior.

Pe când norul se dispersa, porţiuni mari din roată se rostogoliră afară din centrul întunecat.

La o sută de kilometri depărtare, două propulsii de fuziune ardeau fierbinte pe fundalul îngheţat al stelelor, îndreptându-se către habitatul imatur. Una dintre nave emitea un ritm constant de microunde din transponderul său.

– Sunt deja aici, rosti Melvyn. Fir-ar a dracu'! Probabil c-au sărit înaintea noastră.

– Este codul de transponder al lui *Maranta,* spuse Warlow fără vreo inflexiune notabilă. De ce l-ar lăsa Wolfgang să transmită întruna?

– Fiindcă el nu mai este căpitanul, replică Ashly. Uită-te la vectorii lor. Niciuna dintre nave nu menţine acceleraţia constantă. Propulsiile le sunt instabile.

– Vor ucide habitatul, nu-i aşa? spuse Sarha. Aşa cum a făcut Laton, cu-atâţia ani în urmă. Nenorociţii! Doar nu-i poate răni, nu poate răni pe nimeni… Ce fel de sechestrare mai este şi asta?

– Una rea, mormăi Warlow la volum aproape subliminal. Foarte rea.

– Detectez semnale de navete de salvare, anunţă Melvyn surescitat. Două. A scăpat cineva!

Joshua, care simţise triumf înfocat după saltul de succes la Murora şi furie la distrugerea staţiei, rămăsese pustiit, cu mintea golită de orice emoţii. Echipajul îl privea. Aştepta. Tatăl lui nu pomenise niciodată despre partea aceasta a căpităniei unei nave.

– Melvyn şi Sarha, recalibraţi ionizatorii de injecţie pentru tubul de fuziune unu. Orice acceleraţie putem obţine, vă rog, o să am nevoie de ea. Ashly şi Warlow, coborâţi la puntea ecluzei. Nu vom dispune de mult timp pentru a-i aduce la bord, aşa că asiguraţi-vă că vor intra cât mai rapid cu putinţă.

Plasa de siguranţă a cuşetei lui Warlow se desfăcu imediat. Cosmonikul şi pilotul trecură prin trapa din podea ca şi cum ar fi

fost într-o cursă.

– Dahybi, reîncarcă nodurile. Voi sări afară din sistem imediat ce-i luăm la bord.

„Dacă-i luăm la bord.”

– Da, căpitane.

– Pregătiţi-vă pentru acceleraţii de luptă. Din nou!

Dincolo de diagramele şi schemele enorm de complicate, Sarha surâse cunoscător faţă de tonul de martir resemnat.

Propulsiile de fuziune ale lui *Lady Macbeth* se declanşară, purtând nava spre sfărâmăturile rotitoare ale staţiei. Panourile de termopurjare se grăbiră înapoi în compartimentele lor, pe măsură ce forţa gravitaţională creştea. Senzorii navei urmăriră cele două propulsii de fuziune aflate la patruzeci de mii de kilometri în faţă. Joshua se întreba cât timp vor avea nevoie pentru a sesiza tentativa de salvare. „Dacă utilizează senzorii la fel de prost ca propulsiile de fuziune, este posibil să nu ne vadă niciodată.” *Maranta* accelera abia la jumătate de *g.*

Melvyn şi Sarha terminară activitatea la tubul de fuziune numărul unu şi-i predară controlul, avertizându-l că n-avea să dureze mult. Joshua o aduse pe *Lady Mac* la cinci *g* şi o menţinu acolo.

– Lansează viespi de luptă, spuse Dahybi.

Joshua privi calculatorul de zbor care trasa linii vectoriale purpurii.

– Ciudat…

Cele şase viespi de luptă zburau în jurul lui Aethra, formând un cerc aproximativ. Propulsiile lor se opriră când ajunseră la două sute de kilometri de habitat şi virară pe lângă el. Submuniţii ţâşniră din primele două şi accelerară către cilindrul care se rotea lent.

– Proiectile cinetice, rosti Joshua. Ce dracu’ fac?

Explozii portocaliu-viu unduiră pe suprafaţa ruginie a polipului.

– Îl rănesc, zise Sarha încordată. Genul ăsta de asalt nu-l va distruge, dar îl va vătăma masiv. Aproape ca şi când l-ar mutila în mod deliberat.

– Îl rănesc? repetă Dahybi; expertul în noduri, care de obicei era calm, părea acum complet buimăcit. De ce? Răneşti oameni. Răneşti animale. Însă nu habitate. Nu le poţi răni, aşa cum ai face cu un mamifer…

– Asta fac ei, insistă Sarha.

– Aşa se pare, încuviinţă Joshua.

Propulsia *Marantei* porni iarăşi, urmată peste câteva secunde de a doua navă.

– Ne-au văzut, zise Joshua.

Durase opt minute, ceea ce era o performanţă jalnică pentru sistemele de detectare. *Lady Mac* parcursese mai bine de jumătate din drumul până la navetele de salvare. Nu mai avea de străbătut nici douăzeci de mii de kilometri. Celelalte nave dacă erau despărţite de cinci sute de kilometri de semnalele care ţipau.

– Acum devine interesant.

Lansă opt viespi de luptă şi crescu acceleraţia lui *Lady Mac* la şapte *g.* Dronele o luară înainte, la douăzeci şi cinci *g.* O salvă de răspuns de douăsprezece viespi de luptă ieşi din cele două nave stelare.

– Căcat! exclamă Joshua. Se-ndreaptă spre Aethra.

– Inteligent, comentă Melvyn. Nu putem utiliza bombe nucleare când sunt în apropierea habitatului.

– Nu, dar pot utiliza generatoarele gama ofensive. (Joshua expedie un şir de instrucţiuni codificate către viespile de luptă.) Şi s-ar putea să ne ofere timpul necesar pentru a recupera navetele de salvare. Niciuna dintre viespile lor de luptă nu le ţinteşte.

Căzu pe gânduri câteva clipe.

– Sarha, emite un avertisment pe fascicul îngust spre navetele de salvare. Spune-le să dezactiveze imediat semnalele. Oricine-i într-atât de deformat încât să schilodească un habitat nu va ezita niciun moment să radă nişte refugiaţi.

Prima ciocnire dintre viespile de luptă avu loc la cinci mii de kilometri de Aethra şi duse la apariţia unei rozete de plasmă care se extinse pe şase sute de kilometri. Joshua văzu cum câteva atacatoare trecuseră nevătămate şi lansă altă salvă de cinci drone, programând trei dintre ele să alcătuiască o formaţiune scut defensiv. Planul gravitaţional al punţii se modifică brusc când iniţie o manevră de eschivare.

* * *

Copiii plângeau cu glasurile şi cu minţile. Goura emise o armonie liniştitoare pe banda de afinitate generală, adăugând-o la constrângerea celorlalţi adulţi. „De fapt”, îşi spuse, „am nevoie

de cineva care să mă liniştească pe mine.”

Naveta de salvare era un cilindru robust lung de zece metri şi larg de patru metri. Nu avea sistem de propulsie, cu excepţia rachetei cu combustibil solid, care s-o îndepărteze de orice pericol posibil, şi de jeturile de poziţionare, care s-o menţină stabilă în timp ce refugiaţii aşteptau să fie salvaţi. Ca toate sistemele staţiei, era spaţioasă şi bine echipată. Existau opt locuri, dulapuri cu suficiente alimente pentru două săptămâni şi oxigen pentru o lună. Pentru edenişti până şi dezastrele erau mai degrabă neplăcute decât primejdioase.

„Câtă aroganţă”, blestemă el în spaţiul restricţionat al propriului craniu, „câtă încredere oarbă în abilităţile noastre tehnologice!”

În clipa de faţă, înăuntru erau ticsiţi paisprezece adulţi şi cinci copii. Nu avuseseră timp să ajungă la altă navetă de salvare. Cu o încredere orgolioasă, pe care examinarea retrospectivă a faptelor o dezvăluia de-a dreptul monstruoasă, toate dezastrele anticipate de designeri fuseseră naturale. Până şi impactul cu un meteorit ar fi lăsat intactă majoritatea roţii, iar evacuarea ar fi fost un proces calm şi raţional.

Nu fusese însă niciodată formulată, nici măcar teoretic, posibilitatea ca nave adamiste demente să sfârtece staţia cu lasere.

Totul se petrecuse extrem de rapid. Acum micuţii Gatje şi Haykal se încleştaseră de mama lor Tiya, cu chipurile speriate. Aerul era prea cald şi mirosea a vomă. Aethra nu-şi putea ascunde de minţile tinere şi impresionabile tortura cauzată de atacul cu proiectile cinetice care-i muşcau din înveliş. Convulsiile morţii lui Candre, care suferise decompresie explozivă, cauzau şi acum fiori de gheaţă pe spinarea lui Goura. Stresurile psihologice cumulate din ultimele cincisprezece minute aveau să lase cicatricea unei traume a cărei vindecare urma să dureze mult, chiar şi pentru psihicul bine echilibrat al unui edenist.

Şi totul numai din vina lui. Ca şef al staţiei, ar fi trebuit să-şi ia precauţii. Ştiuse despre tulburările civile de pe Lalonde. Totuşi, nu făcuse nimic.

Nu este vina ta, îi rosti Aethra încet în minte. **Cine ar fi putut anticipa aşa ceva?**

Eu ar fi trebuit să anticipez.

Din informaţiile pe care le aveai, nu părea absolut

deloc previzibil.

Aveam destule date de la *Ilex.* La plecarea lor, pe planetă era haos.

Navele acestea stelare n-au sosit de la Lalonde. Sunt mercenari recrutaţi de altundeva.

Tot aş fi putut face ceva. Să-i fi pus pe oamenii în apartamente mai apropiate de navetele de salvare. Ceva, orice! Ce-i cu Candre şi ceilalţi?

Îi am. Însă acesta nu este un moment prielnic pentru a începe să-mi ridic conştiinţa la statut de multiplicitate.

Nu. Dar tu? Tu cum te simţi?

Am fost furios, înspăimântat. Acum simt tristeţe. Este un univers trist acela în care se pot petrece asemenea acte absurde.

Îmi pare rău că te-am adus pe lume. Nu ai făcut nimic care să merite aşa ceva.

Sunt bucuros că trăiesc. Şi s-ar putea să mai continui să trăiesc. Niciunul dintre cratere nu este mai adânc de douăzeci de metri. Am pierdut totuşi mult fluid nutritiv, şi organele de digerare ale mineralelor au fost vătămate de undele de şoc.

Mâna lui Goura se încleştă pe inelul de prindere de care se ţinea. Furia şi neajutorarea îi erau străine, dar acum le simţea cu o tărie neînfricată.

Vătămările fizice pot fi reparate. Vor fi reparate, nu te-ndoi de asta. În niciun caz atâta vreme cât măcar un edenist va rămâne în viaţă.

Mulţumesc, Goura. Eşti un supervizor minunat. Sunt privilegiat ca tu şi personalul tău să participaţi la zorii intelectului meu. Iar într-o bună zi Gatje şi Haykal vor alerga prin parcul meu. Mă voi bucura de râsetele lor.

O rază solidă de lumină intolerabil de albă străpunse naveta de salvare prin hubloul său mic şi puternic ecranat. Spaţiul cosmic era devastat de altă grindină de explozii de fuziune. Copiii reîncepură să plângă.

Prin percepţiile mult degradate ale lui Aethra, el văzu jetul de evacuare de fuziune lung şi alb al celei de-a treia nave stelare adamiste care decelera spre ei. Cu viteza ei uriaşă trebuia să fie o navă de război, însă de ce nu existase niciun alt contact cu excepţia anunţului scurt al femeii care le ceruse să deconecteze

semnalul? Cine erau ei? Cine erau celelalte două nave? De ce atacaseră Aethra?

Lipsa de informaţii era dificilă pentru un edenist.

În scurt timp veţi fi în siguranţă, spuse Aethra. Îşi lărgi emisia pentru a-i include pe edeniştii din ambele navete de salvare. **Toţi veţi fi în siguranţă.**

Goura privi ochii speriaţi, dar încăpăţânaţi ai soţiei sale. Te iubesc, spuse doar pentru ea.

Lumina exploziei păli. Privi afară pe hublou, cu mintea salutând contactele întrebătoare, arătându-le copiilor apropierea salvatorului lor real.

Indiferent cine ar fi fost pilotul, se apropia foarte mult. Şi o făcea mult prea rapid.

Spaţiul cosmic din imediata vecinătate a navetei de salvare fu umplut cu strălucirea evacuării de fuziune. Goura tresări şi se retrase de lângă hublou.

Ne ciocnim!

Îndărătul lui se auziră ţipete. Apoi evacuarea dispăru, şi o uriaşă navă stelară sferică apăru la numai o sută de metri, cu grupuri mici de senzori ieşindu-i din carcasa de siliciu întunecat aidoma unor antene metalizate de insecte. Rachetele ionice ecuatoriale scuipară fântâni arteziene de ioni albaştri scânteietori, oprindu-i plutirea imperceptibilă.

Să dea dracii!

Era un sentiment colectiv din partea adulţilor.

Nava stelară se rostogoli către naveta de salvare – de parcă sub ea ar fi existat o suprafaţă solidă –, iar ecluza sa tubulară extinsă apăru brusc şi zăngăni, cuplându-se la trapă.

Goura avu nevoie de o secundă pentru a-şi recăpăta echilibrul. Un şoim-de-vid ar fi avut destule dificultăţi în a reproduce precizia manevrelor acelea.

Procesoarele bitek ale navetei de salvare raportară că se primea o transmisie pe canalul inter-nave de rază scurtă.

– Către cei din naveta de salvare: imediat cum se deschide trapa, treceţi prin tub şi intraţi în salon, comandă glasul feminin pe care-l auziseră ceva mai devreme. Mişcaţi-vă rapid! În curând nu vom mai avea viespi de luptă şi trebuie să-i recuperăm şi pe prietenii voştri.

Etanşarea trapei pocni şi se deschise. Micuţa Gatje scânci speriată când din ecluza tubulară apăru unul dintre cei mai mari

cosmoniki pe care-i văzuse vreodată Goura.

Este în regulă, îi spuse fiicei sale speriate. **El este un… prieten. Cu adevărat.**

Gatje se prinse cu disperare de ţesătura costumului mamei.

Promiţi, tati?

– Mişcaţi-vă imediat cururile! răcni Warlow.

Copiii înghiţiră cu noduri şi amuţiră îngroziţi. După toate ororile prin care trecuseră erau întâmpinaţi cu atâta normalitate, încât Goura nu se putu abţine şi începu să râdă.

Îţi promit.

* * *

– Iisuse, l-au spart, se adresă Joshua celor trei membri de echipaj rămaşi pe punte când *Lady Mac* făcu joncţiunea cu a doua navetă de salvare.

Altă viespe de luptă se curba peste masa lui Aethra, accelerând violent.

– Ştiam că-n cele din urmă se vor prinde care-i jocul.

Lansă o salvă defensivă de trei drone. Era un raport jalnic. Unul în care *Lady Mac* nu putea decât să piardă. Trei apărători era minimumul absolut care garanta că un atacator nu va trece. Dacă el ar fi putut zbura măcar în manevre de eschivare ori să atace, ori să poată fi în stare să fugă, probabilităţile ar fi devenit favorabile.

– Iisuse!

A patra viespe de luptă solo apăru dinapoia lui Aethra. Fu nevoit să mai lanseze alte trei din rezervele tot mai mici ale lui *Lady Mac.*

– Au mai rămas cincisprezece, anunţă Sarha cu voioşie morbidă.

Tunurile maser ale navei stelare traseră spre un proiectil cinetic care se afla la şaizeci de kilometri depărtare. Cinci submuniţii cu încărcături nucleare explodară periculos de aproape de Aethra, reducând cea mai recentă viespe de luptă la constituentele subatomice.

– Trebuia să ne spui asta? întrebă Melvyn încordat.

– Vrei să spui că nu ştiai?

– Ba da. Însă puteam spera că mă-nşelam.

Joshua accesă o videocameră de pe puntea ecluzei.

Warlow se ancorase de un covoraş adeziv lângă ecluza tubulară. Îi înhăţa pe oameni pe măsură ce ieşeau şi-i azvârlea

înăuntru. Ashly şi un edenist se găseau pe un covoraş adeziv sub trapa din plafon, de unde prindeau proiectilele umane şi le împingeau în salonul de sus.

– Câţi mai sunt? îi datavizǎ Joshua lui Warlow.

– Încă şase. În total sunt patruzeci şi unu.

– Perfect. În clipa în care ecluza s-a etanşat, pregăteşte-te pentru acceleraţie de luptă.

Sună apoi alarma audio, astfel ca şi edeniştii să ştie. Calculatorul de zbor îi arătă un vector cu capăt deschis care se îndepărta de Murora. Cu opt *g,* ar fi putut întrece cu uşurinţă celelalte nave, pentru ca după aceea să efectueze un salt în afara sistemului. Genul acela de acceleraţie prelungită ar fi fost dură pentru edenişti (nici pentru echipajul lui n-ar fi fost o sinecură), dar oricum era mult mai bine decât să rămână aici.

– Joshua, Goura mi-a cerut să-ţi spun că unii copii sunt foarte mici şi că nu pot rezista la acceleraţii ridicate, datavizǎ Warlow. Oasele lor nu sunt suficient de puternice.

– Căca-m-aş să mă cac! Copii! Câţi ani au? Câte *g*-uri?

– O fetiţă are trei ani. Alţi doi au cinci ani.

– Futu-i!

– Ce-i? întrebă Sarha şi îngrijorarea reală îi întunecă ochii verzi ca marea pentru prima dată de când intraseră în sistemul Lalonde.

– N-o să reuşim.

A cincea viespe de luptă solo apăru din spatele lui Aethra. Şapte drone submuniţii ale lui *Lady Mac* îşi detonară prompt explozivii nucleari. Joshua mai lansă două.

– Chiar dacă sărim fără traiectorie de aliniere, de aici, vom avea nevoie de cincisprezece secunde pentru a retrage senzorii şi amorsa nodurile, rosti el. Vom fi orbi pentru zece secunde. Nu ţi se pare destul de mult?

– Atunci, fugi, spuse Sarha. Lansează toate viespile de luptă spre ei şi arde-o! *Lady Mac* poate atinge opt *g* şi fără un tub. *Maranta* nu poate reuşi mai mult de patru *g.* Putem scăpa.

– Am încărcat deja vectorul ăla. Dar avem copii la bord. Căcat! Căcat! Căcat!

Văzu cum ultimul edenist fu smuls de Warlow din ecluza tubulară. Calculatorul de zbor declanşă închiderea trapei înainte ca picioarele să-i fi intrat complet în navă.

„Fă ceva şi fă-o imediat, Joshua Calvert”, îşi spuse el.

„Fiindcă, dacă n-o faci, în douăzeci de secunde vei fi mort.”
Mintea sa comandă calculatorului de zbor să pornească secvenţa de aprindere a tubului de fuziune.
Alte două secunde întregi în care să gândească.
În programele tactice nu exista nimic, nici chiar tatăl lui nu se băgase vreodată atât de adânc în rahat.
„Nu pot fugi, nu pot lupta, nu pot sări, nu mă pot ascunde…”
– Ba da, pot! exclamă el.
Propulsiile de fuziune declanşară, şi *Lady Mac* acceleră în lungul vectorului care ţâşni din mintea lui Joshua pe măsură ce ideea se derula. Trei *g,* şi se îndrepta direct către giganta gazoasă.
– Joshua! se plânse Dahybi. Dacă ne duci spre interior, nu vom putea sări.
– Gura!
Dahybi se lăsă pe spate şi începu să recite dintr-o scriptură pe care şi-o amintea din tinereţe.
– Da, căpitane.
– Warlow, activează cele trei module tau-zero pe care le-avem în capsula C şi bagă-i pe copii în ele. Dispui de maximum patru minute înainte de a-ncepe s-accelerăm ca lumea.
– În regulă, Joshua!
Senzorii raportară că alte patru viespi de luptă îi urmăreau. Joshua lansă o salvă de răspuns din cinci viespi. Îl auzea pe Dahybi mormăind ceva care suna ca o rugăciune, avea rezonanţa cuvenită de jale.
– Vin după noi, anunţă Melvyn după un minut.
Maranta şi cohorta sa accelerau, îndepărtându-se de Aethra.
– Aia-i *Gramine,* spuse Sarha după ce studie imaginea. Uită-te la unghiul de deflexie al propulsiei. Nu există altă navă stelară care să poată face chestia asta. Wissler se lăuda întruna cu agilitatea lor în luptă.
– Minunat. Sarha, mulţumesc! izbucni Joshua. Mai ai şi-alte întăritoare morale pentru noi?

* * *

Muşchii amplificaţi ai lui Warlow îl ridicară cu uşurinţă pe scară, în salon, în ciuda gravitaţiei crescute. Treptele din compozit carbon pârâiră înfiorător sub greutatea lui triplată. Edeniştii stătea practic lipiţi unul de altul pe podeaua salonului; niciuna dintre cuşetele de acceleraţie nu fusese activată, fiindcă

oricum n-ar fi fost suficiente. Cosmonikul îşi dădu seama abia atunci că ei nu aveau nanonice neurale. Şi din cauza aceasta copiii lor scânceau şi smiorcăiau, speriaţi şi suferinzi, lipsiţi de orice mângâiere.

Warlow se apropie de fata cea mai mică, zăcând întinsă cu ochii larg deschişi şi teribil de palidă alături de mama ei.

– O pun în tau-zero, anunţă el scurt şi se apleca.

Înainte de a sui pe scară, îşi conectase în mufele coatelor o pereche de braţe pentru manevrarea mărfurilor; aveau bifurcaţii manipulatoare mari din metal care puteau juca destul de bine rolul unui leagăn improvizat. Fetiţa reîncepu să plângă.

– Acceleraţia nu va fi percepută în modul. Explică-i asta. Nu trebuie să se agite când o ridic, ca să nu-şi rupă coloana vertebrală.

Fii curajoasă, îi spuse Tiya fiicei sale. **Te va duce într-un loc sigur, unde nu te va mai durea.**

Este un om oribil, replică Gatje şi furca de metal lunecă sub ea.

Nu vei păţi nimic, spuse Goura consolidând liniştirea mentală subliminală pe care o radia Tiya.

Warlow avu grijă să păstreze orizontală şira spinării lui Gatje, susţinându-i capul cu o furcă şi poziţionând celelalte trei braţe sub trunchiul şi picioarele ei. O ridică lin.

– Te pot ajuta cumva? întrebă Goura, proptindu-se în coate.

Îşi simţea gâtul ca şi cum ar fi fost comprimat lent de o menghină hidraulică.

– Nu. Eşti prea slab.

Warlow tropăi mătăhălos şi ieşi din salon, ca un personaj straniu desprins din legendele cu zâne care păşea printre trupurile răşchirate şi suferinde cu o graţie absolut incredibilă pentru aspectul său greoi.

Erau şapte copii sub zece ani, şi Warlow avu nevoie de aproape cinci minute pentru a-i muta din salon în modulele tau-zero. Nanonicele lui neurale monitorizau zborul în plan secundar. Navele stelare egalaseră acceleraţia de trei *g* a lui *Lady Mac.* Submuniţiile viespilor de luptă produceau între ele un continuu foc astral de plasmă.

Lady Mac survola franjurii inelului la două mii de kilometri deasupra eclipticii, când Warlow îl coborî pe ultimul copil în modulul tau-zero.

– Slavă lui Hristos! rosti Joshua când modulul fu învăluit de câmpul negru. Gata, oameni buni, pregătiţi-vă pentru acceleraţie mare!

Acceleraţia lui *Lady Mac* crescu la şapte *g,* chinuindu-i şi mai mult pe edeniştii din salon. În ciuda rezistenţei corpurilor lor modificate genetic, ei nu fuseseră niciodată suplimentaţi pentru a suporta povara teribilă a zborurilor spaţiale în condiţii de luptă.

Maranta şi *Gramine* începură să rămână în urmă. Senzorii arătară alte trei viespi de luptă care reduceau distanţa.

– Iisuse, da' câte căcaturi din astea le-au mai rămas? exclamă Joshua când lansă drept răspuns patru dintre ultimele şase drone ale lui *Lady Mac.*

– Estimez că zece, dataviză Melvyn. Dar e posibil să fie mai multe.

– Minunat!

Joshua o orientă pe *Lady Mac* într-o coborâre accentuată spre inele.

Grupurile lente de fragmente de gheaţă prăfoasă reflectau o radianţă neobişnuită, când cele trei nave stelare goniră pe lângă ele. După milenii de stază în care fusese răscolit doar de bătaia domoală a inimii magnetosferei gigantei gazoase, praful micrometric al inelului era stârnit acum de contracurentul pulsaţiilor electromagnetice provenite de la bombele cu fuziune ce explodau deasupra sa. Configuraţii de cristale din zăpadă neagră îi unduiau elegant peste suprafaţă. Temperatura crescu doar cu câteva fracţiuni de grad, distrugând legăturile de valenţă unice şi extrem de delicate dintre atomii disparaţi, care fuseseră stabilite de imponderabilitate şi frig. Îndărătul navelor stelare, inelele vibrau aidoma unei mări agitate înainte de dezlănţuirea furtunii.

Cei de la bordul lui *Lady Macbeth* care puteau recepta imaginile senzorilor priviră cu fascinaţie amorţită cum particulele din inel crescură tot mai mult, transformându-se dintr-o pâclă grăunţoasă într-o câmpie solidă de bolovani galben-noroios plutitori. Ocupa jumătate din imagine; se aflau îndeajuns de aproape pentru ca să pară că ar fi podeaua universului.

Penultima viespe de luptă ţâşni din tuburile de lansare din *Lady Macbeth.* Submuniţiile fură ejectate instantaneu şi se risipiră ca un banc de peşti speriaţi. La o sută de kilometri în urma ei, douăzeci şi şapte de bombe cu fuziune dispuse în

şablon de amonit detonară simultan, ridicând o barieră vizuală şi electronică temporară. Nava viră, nevăzută de urmăritorii ei, şi evacuările propulsiilor triple brăzdară arcuri vaste pe fundalul stelelor. Apoi cele trei vârfuri de heliu superenergizat pătrunseră în gheaţa şi rocile inelului. Nicio structură fizică nu era capabilă să reziste la temperatura aceea de miez de stea. Suprafaţa agitată se adânci într-un crater, din care se ridică după aceea un gheizer, de parcă o încărcătură de adânc fusese declanşată undeva jos de tot.

Lady Macbeth pică drept în inele, decelerând cu unsprezece *g.*

28

Supraveghetorii erau acolo când Alkad Mzu sosi la malul mării sărate circulare a Seninătăţii. Ca întotdeauna, ei rămâneau la câteva sute de metri în urmă, plimbăreţi inofensivi care se bucurau de seara înmiresmată, ba chiar şi doi călăreţi care parcurgeau traseele mai sălbatice ale habitatului. Femeia numără opt, pe când mergea pe creasta falezei pietroase şi abrupte, spre cărarea ce cobora pe plajă. Golful acesta era una dintre porţiunile cele mai îndepărtate ale coastei nordice; o curbă întinsă de nisip alb-argintiu, lungă de doi kilometri, cu promontorii de stânci din rocă-polip. Câteva insuliţe erau cuprinse în îmbrăţişarea largă a golfului, presărate de arbori unduitori şi o carpetă de flori sălbatice viu colorate. Un râu se vărsa peste faleză la două sute de metri de poteca pe care stătea ea, producând o cascadă înspumată, care se prăbuşea într-un bazin stâncos înainte de a se scurge peste nisipul care o înghiţea fără urmă. Deasupra capului, tubul de lumină axial al habitatului se diminuase şi părea un tăciune de culoarea caisei întins între calotele din capete. Apa vitroasă prindea ultimele raze şi producea un tremur defocalizat de aramă peste vălurele.

Alkad păşi cu grijă pe poteca presărată cu prundiş. Se gândi că un accident în clipa aceea ar fi fost suprema ironie. Durerea sâcâitoare şi familiară din piciorul stâng era exacerbată de panta coborâşului.

Implanturile ei retinale localizară doi adolescenţi care făceau dragoste printre dunele din capătul îndepărtat al plajei. Tânjitoare de solitudine printre umbrele tot mai dese, trupurile lor întunecate şi încolăcite erau indiferente la lumea înconjurătoare şi aproape invizibile. Părul fetei, blond ca al unui prunc, contrasta violent cu pielea ei de abanos, pe când băiatul îi reamintea lui Alkad de Peter prin felul în care îşi mângâia şi dezmierda partenera doritoare. Un semn divin, deşi Alkad Mzu nu mai credea de mult în zeităţi.

Ajunse la nisipul uscat şi cald şi-şi aranjă curelele raniţei uşoare. Era aceeaşi pe care o adusese în habitat cu douăzeci şi şase de ani în urmă; conţinea hanoracul, bidonaşul şi trusa de prim-ajutor pe care le purta statornic la fiecare hoinăreală prin interior. De acum rutina drumeţiilor ei era bătută în cuie. Dacă n-

ar fi purtat raniţa, agenţiile de contrainformaţii ar fi devenit bănuitoare.

Alkad porni pieziş peste dune, îndreptându-se către mijlocul plajei; tălpile lăsau urme slabe în nisipul prăfos. Trei supraveghetori coborâră cărarea după ea, în vreme ce restul îşi continuară drumul pe faleză. Şi – asta era o noutate – doi gardişti ai Seninătăţii stăteau impasibili la baza falezei, lângă cascadă. Femeia îi văzu pe fundalul polipului stâncos numai din cauza emisiilor lor în infraroşu. Probabil că fuseseră poziţionaţi acolo, anticipând traseul ei.

Nu era chiar complet neaşteptat. Seninătate o informase bineînţeles pe Ione Saldana despre întâlnirile cu căpitani de nave stelare care scoteau din minţi agenţiile de contrainformaţii. Ione prefera să exagereze în direcţia precauţiei, ceea ce era destul de acceptabil. La urma urmelor trebuia să aibă grijă şi de restul populaţiei habitatului.

Alkad privi înainte, peste uriaşa vale de apă cenuşie, spre ţărmul sudic, căutând. Acolo, către dreapta, la douăzeci de grade în sus pe curbură. Campusul proiectului laymili era o pată unică de lumină opalescentă pe terasele întunecate ale calotei sudice. „Ce păcat, realmente”, gândi ea cu o urmă de regret. Munca fusese o provocare interesantă – interpretarea şi extrapolarea tehnologiei xenoce din simple fragmente de indicii. Îşi făcuse prieteni şi înregistrase progrese. Iar acum întregul campus era animat de descoperirea memoriilor senzoriale laymili pe care le găsise tânărul scotocitor. Era un moment incitant să fii cercetător, plin de promisiuni şi recompense.

În altă existenţă, ea i s-ar fi putut devota cu uşurinţă.

Alkad ajunse la marginea apei când tubul de lumină axial se răcea la culoarea platinei murdare. Vălurele oftau mulţumite pe nisip. Cu adevărat, Seninătate era un loc minunat în care să trăieşti. Femeia îşi dădu jos raniţa de pe umeri, apoi atinse banda de etanşare a bocancilor şi începu să-i scoată.

Samuel, agentul contrainformaţiilor edeniste, se găsea la şase metri de baza potecii de pe faleză când zări silueta singuratică de lângă apă aplecându-se pentru a-şi scoate bocancii. Aşa ceva nu făcea parte din formula monotonă care guverna activităţile lui Mzu. Se grăbi după Pauline Webb, sublocotenenta SCNC care ajunsese pe plajă înaintea lui. Femeia ezita în crângul de palmieri de la baza falezei, întrebându-se dacă să renunţe la disimulare şi

să pornească în mod vizibil pe nisip.

– Se pare că vrea să înoate, spuse el.

Pauline îl salută scurt din cap. Agenţii SCNC şi edeniştii cooperau într-un grad rezonabil în observaţiile lor.

– Noaptea? spuse ea. De una singură?

– Este o fiinţă solitară, totuşi sunt de acord că nu-i acţiunea cea mai logică pe care-a făcut-o vreodată.

Samuel se gândea la dimineaţa în care ştirea ridicării sancţiunilor aplicate Omutei apăruse în proiecţia AV din restaurantul Glover's.

– Ce să facem?

Monica Foulkes, agenta ASE, li se alătură. Îşi spori factorul de amplificare al implanturilor retinale tocmai când Alkad Mzu îşi scotea bluza de trening.

– Nu ştiu de ce vă panicaţi voi doi. Nimeni atât de inteligent ca doctor Mzu n-ar alege înecul ca metodă de sinucidere. Durează prea mult.

– Poate că nu face decât o baie rapidă, sugeră Pauline fără prea multe speranţe. Este o seară destul de plăcută.

Samuel continua s-o privească pe Mzu. După ce-şi scosese bocancii şi hainele, femeia golise raniţa pe nisip. Îl tulbura cel mai mult modul nepăsător în care proceda; de parcă n-ar fi avut nicio grijă.

– Cumva, mă-ndoiesc.

– Am arăta chiar ca nişte idioţi dacă ne-am repezi într-acolo s-o salvăm, dacă ea nu intenţionează decât să se-mbăieze ca să se răcorească, bombăni Monica.

Buzele edenistului de vârstă mijlocie se ţuguiară într-un gest amuzat.

– Nu crezi că oricum arătăm ca nişte idioţi?

Ea pufni şi-l ignoră.

– Are cineva vreun ordin relevant pentru situaţii neprevăzute? întrebă Pauline.

– Dacă vrea să se înece, zise Monica, eu sunt de părere s-o lăsăm. În sfârşit se va rezolva problema şi ne vom putea toţi întoarce la casele noastre.

– Aş fi putut jura c-o să ai atitudinea asta.

– În tot cazul, dacă dă de necaz eu nu-not după ea.

– Nici n-o să fie nevoie, rosti Samuel fără să-şi desprindă ochii de la Mzu. Seninătate are delfini legaţi prin afinitate. Ei îi ajută pe

înotătorii care au probleme.

– Ura-ura, făcu Monica. Atunci ne vom putea bucura de alţi douăzeci de ani în care să ne-ntrebăm cu cine va mai vorbi baba nebună şi ce le va spune.

Alkad datavizǎ un cod spre procesorul din raniţa ei goală. Banda de etanşare din jurul fundului se deschise, şi compozitul se curbă în sus, dezvăluind compartimentul de depozitare secret. Scoase dinăuntru costumul spaţial din siliciu programabil care stătuse acolo netulburat timp de douăzeci şi şase de ani.

Ione, spuse Seninătate insistent. **Avem o problemă în dezvoltare.**

– Scuzaţi-mă, se adresă Ione invitaţilor la party-ul ei.

Erau membri ai Consiliului de Reglementare Bancară din Seninătate, invitaţi pentru a discuta despre micşorarea veniturilor habitatului pe care o produce reducerea masivă a deplasărilor navelor stelare. Pentru a stopa fluctuaţiile sălbatice ale bursei trebuia întreprins ceva, aşa încât considerase că un party neprotocolar reprezenta modul cel mai bun de abordare a situaţiei. Se întoarse instinctiv cu faţa către peretele-fereastră al apartamentului şi spre bancurile de peşti galbeni şi verzi ce investigau evantaiul de lumină pe care-l proiecta peste nisipul întunecat.

Ce este?

Alkad Mzu. Priveşte.

Imaginea i se deschise în minte.

Samuel se încruntă când Mzu scoase un fel de obiect din adâncul raniţei. Părea ridicol, ca o minge de fotbal, dar avea ataşate aripi. Nu putea distinge prea multe, nici chiar cu implanturile retinale la magnitudine maximă.

– Ce-i aia?

Mzu strânse gulerul în jurul gâtului şi prinse între dinţi muştiucul tubului respirator. Datavizǎ un cod de activare în procesorul de control al costumului. Sfera neagră i se aplatiză pe partea superioară a pieptului şi începu să i se reverse peste piele.

Auzind tonul ascuţit al lui Samuel, ambele agente de contrainformaţii se întoarseră să privească. Cei doi gardişti porniră să înainteze către plajă.

Ione!

Gândurile Seninătăţii răsunară de surpriză, care se preschimba în alarmă.

Percep dezvoltarea unei zone de distorsiune gravitonică.

Şi? întrebă ea.

Toate navele stelare care se materializau deasupra lui Mirchusko erau înregistrate de organele habitatului sensibile masic. Nu mai era nevoie de obişnuitele reţele de sateliţi strategici de avertizare pentru distorsiuni gravitonice, care protejau coloniile din asteroizi şi de pe planete. Perceperea Seninătăţii asupra spaţiului local era inegalabilă, astfel încât răspunsul faţă de ameninţări era instantaneu.

Nava stelară se materializează prea aproape? Armează platformele strategice defensive.

Inutil. Este…

La început Samuel o confundă cu o umbră proiectată de un nor de seară. Dinspre tubul de lumină axial sosea suficientă radianţă perlată pentru a conferi mării circulare o licărire vagă, iar un nor ar fi produs exact pata aceea de obscuritate. Era însă o singură pată de obscuritate şi, când ridică ochii, văzduhul era limpede. Apoi începu zgomotul, un bubuit îndepărtat ce dură câteva secunde, după care încetă brusc. O stea sclipitoare străluci în centrul obscurităţii, expediind raze lungi de lumină albă şi rece în habitat.

Mzu se contura perfect pe lucirea albă reflectată din mare, complet acoperită de costumul spaţial negru, o pictură absolut monocromă.

Şocul imobiliză corpul lui Samuel vreme de o secundă preţioasă. Din centrul stelei care pălea, un şoim-negru survolă marea silenţios către Mzu: un ovoid turtit, lung de o sută treizeci de metri, cu o porţiune de susţinere biotică în formă de potcoavă, modelată în jurul proeminenţei dorsale posterioare. Carcasa din polip albastru era marmorată cu o reţea de purpură imperială.

– Iisuse Hristoase! şuieră de-a dreptul înspăimântată Pauline. A făcut salt în interior. A intrat în habitat, să-mi bag picioarele!

– Prindeţi-o! răcni Monica. Pentru Dumnezeu, opriţi-o pe

nenorocită!

Porni în fugă.

– Nu, opreşte-te! strigă Samuel, dar Pauline ţâşnise deja dintre copaci după agenta ASE, cu muşchii amplificaţi accelerând-o la o viteză fenomenală. Futu-i…

Începu şi el să alerge.

Meyer văzu femeia micuţă în costum spaţial care stătea pe malul apei, şi *Udat* viră imediat şi supus într-acolo. Încordarea îi condensase măruntaiele într-un bloc solid. Înghiţirea *în interiorul* unui habitat fusese cascadoria cea mai nebunească din istoria zborurilor spaţiale. Totuşi izbutiseră!

Suntem înăuntru, observă *Udat* cu înţelepciune. **Asta înseamnă doar jumătate.**

Parcă n-o ştiu?

CE FACI?

Emisia scandalizată a Seninătăţii detonă în mintea şoimului-negru.

Meyer făcu o grimasă. Până şi gândurile calme ale lui *Udat* fură tulburate.

Femeia este o disidentă persecutată politic de ASE Kulu, replică Meyer cu bravură nesigură. **Dintre toţi oamenii, ar fi de aşteptat ca Ione Saldana să simpatizeze cu ea. O ducem într-un loc unde se va găsi în siguranţă.**

OPREŞTE-TE IMEDIAT. NU VOI PERMITE AŞA CEVA. *UDAT,* ÎNGHITE AFARĂ, *IMEDIAT.*

Forţa constrângerii mentale pe care o exercita personalitatea habitatului era incredibilă. Meyer simţi ca şi cum cineva îl izbise în creier cu un cârlig pentru carne, pentru a-i smulge creierul din rădăcini. Icni şi se prinse de capitonajul cuşetei pentru acceleraţie, cu inima bubuindu-i în timpane.

OPREŞTE!

– Nu te-opri, icni el.

Din nări începu să i se prelingă sânge. Nanonicele neurale expediară o rafală de priorităţi metabolice.

Alkad înaintă prin apa puţin adâncă, pe măsură ce şoimul-negru coborî, lunecând delicat în jurul unei insuliţe din golf. Nu-şi dăduse seama cât de mare era creatura bitek. Masa aceea măreaţă suspendată cu atâta uşurinţă în văzduh era o minunăţie stranie. Botul său rotunjit era brăzdat de raze lungi şi îngheţate, cauzate de umiditatea mării care se revărsase peste polipul

obişnuit cu gerul radiant al spaţiului cosmic. Sub fuzelaj, apa începu să spumege şi să clocotească în urma interacţiunii cu câmpul de distorsiune. Pe neaşteptate femeia avu impresia că orizontala se răsturna. *Udat* se întoarse brusc cu nouăzeci de grade, aducând spre apă aripa babord a potcoavei de susţinere biotică. O ecluză glisă şi se deschise. Cherri Barnes stătea înăuntru, îmbrăcată în costum spaţial. Benzi portocalii din fibre de siliciu o ancorau cu fermitate de pereţii incintei micuţe. Coborî o scară de frânghie.

Pe plajă, cinci siluete alergau peste dune.

Ione rosti:

Ucideţi-o.

Gardiştii scoaseră pistoale laser din tocuri. Alkad Mzu avea deja piciorul pe prima treaptă.

Tunul maser al lui *Udat* trase.

Monica Foulkes gonea apăsat peste nisip, comenzile nanonicelor neurale şi muşchii amplificaţi se întrepătrundeau astfel încât corpul parcurgea distanţa fără efort, o sută cincizeci de metri în nouă secunde. Ordinul prioritar al operaţiei Seninătate a ASE era s-o împiedice pe Mzu să plece, şi avea precedenţă peste orice. Nu se părea că Monica va reuşi să ajungă în timp la şoimul-negru, fiindcă Mzu începuse să suie pe scara ce se legăna. Femeia analiză care dintre implanturile de armament ar fi avut cele mai mari şanse; problema era că majoritatea erau destinate pentru acţiuni discrete din apropiere. Iar blestematul de Costum Lunar IIS înrăutăţea lucrurile. Trebuia să tragă cu o microsăgeată şi să spere că vârful va pătrunde. Îi percepu pe gardiştii din stânga ei scoţând pistoalele laser.

O coloană de aer lată de un metru deveni violet-palid fluorescent şi trasă o linie de la o bulă argintie de pe carcasa inferioară a şoimului-negru până la un gardist. Servitorul bitek fu spulberat într-o explozie de aburi şi granule de carbon. La cincisprezece metri mai în urmă, acolo unde raza lovi plaja, o parte din nisip deveni o băltoacă de sticlă care strălucea roz-auriu.

Nervi suprasurescitaţi o făcură pe Monica să plonjeze la adăpost în clipa în care apăru raza. Lovi nisipul nebătătorit, şi momentul de inerţie săpă un făgaş lung de doi metri şi jumătate. Două bufnete aproape simultane răsunară înapoia ei, când Samuel şi Pauline se aruncară, de asemenea, pe jos. Al doilea

gardist erupse într-o ceaţă cu granule negre, urmată de un pârâit sonor când fu lovită de maser. Mintea Monicăi bolborosi nearticulat, aşteptând, cu capul îngropat în nisip. La nivelul acela de putere moartea avea să fie măcar rapidă…

Vântul începu să urle peste dune.

Samuel ridică fruntea, şi ipoteza cea mai rea i se confirmă. Un interstiţiu gaură-de-vierme se deschidea în jurul botului şoimului-negru. Alkad Mzu se afla la jumătatea scării de frânghie.

Nu trebuie s-o iei de aici, încercă el să înduplece nava stelară. **Nu trebuie!**

Interstiţiul se lărgi, un tunel devorator de lumină care sfredelea prin infinit. Aerul năvălea prin el.

– Staţi pe loc! urlă Samuel spre cele două agente.

ÎNTOARCE-TE! ordonă Seninătate.

Cu mintea îngemănată cu a şoimului-negru, Meyer tremură sub cererea furioasă a habitatului. Era prea mult, glasul viforos mugise parcă de zile întregi în interiorul ţestei sale, învineţindu-i neuronii de violenţă. Predarea salutară îl ispitea – s-o ia dracu’ pe Mzu, nimic n-ar fi meritat aşa ceva! După aceea simţi cum spaţiul local se deformează sub distorsiunea imensă exercitată de celulele configuratoare energetic. Înaintea lui se deschise un pseudo-abis către libertate. Du-te, îi comandă. Bezna fizică şi rece de afară îi invadă mintea, afundându-l în uitare glorioasă.

Un uragan micuţ, dar feroce o făcu pe Alkad să se rotească precum pala unei elice la capătul scării precare din fibre de siliciu.

– Aşteaptă! dataviză ea tot mai terorizată. Trebuie s-aştepţi până intru-n ecluză.

Vehemenţa ei digitalizată nu avu niciun efect asupra lui *Udat.* Aerul o ridică de parcă ar fi devenit lipsită de masă, pendulând-o până ajunse la orizontală. Gravitaţia care oscila îi afecta îngrozitor urechea internă. Curentul de aer urlător se străduia s-o smulgă de pe scară. Nanonicele neurale îi pompară comenzi de blocare a muşchilor în mâini şi picioare. Avea senzaţia că-şi simţea ligamentele deşirându-se. Senzorii gulerului îi arătau că perimetrul înceţoşat al interstiţiului găurii-de-vierme luneca inexorabil în lungul fuzelajului, spre ea.

– Nu! În numele Mariei, aşteaptă!

Apoi doctor Alkad Mzu avu brusc ocazia la care visau toţi

fizicienii din lume: observă din exterior ţesătura universului.

Monica auzi strigătul de avertisment al lui Samuel şi în mod instinctiv se prinse de un smoc de iarbă înaltă de pe dune. Vântul crescu la o forţă imposibilă. Gravitaţia se roti, şi plaja ajunse *deasupra* ei. Monica urlă înspăimântată când nisipul căzu spre cer. Se simţi urmându-l, cu picioarele trase în văzduh şi răsucindu-se către interstiţiul care înconjura botul şoimului-negru. Smocul de iarbă pârâi lent şi îngrozitor. Şoldurile şi pieptul ei părăsiră pământul. Nisipul îi şuiera direct în faţă. Nu mai putea să vadă, nu mai putea să respire. Smocul de iarbă cedă câţiva centimetri.

– Apără-mă, Doamne Dumnezeuleeee! O mână cu degete lungi îi prinse încheietura liberă. Smocul de iarbă părăsi nisipul cu un sunet ascuţit de sucţiune şi greutatea sa îi smulse braţul spre şoimul-negru. Pentru o secundă care păru o eternitate, Monica atârnă răşchirată în aer, cu nisipul zburând în jurul ei. Cineva gemu de efort.

Interstiţiul găurii-de-vierme se închise după *Udat.*

Nisip, apă, vegetaţie strivită şi ruptă şi peşti înnebuniţi se revărsară din cer aidoma unei cascade. Monica ateriză direct pe burtă şi rămase cu răsuflarea tăiată din pricina şocului.

– Dumnezeule… şuieră ea.

Când ridică ochii, edenistul tras la faţă era ghemuit pe genunchi, gâfâind şi strângând-o de încheietură.

– Tu… – cuvintele aveau dificultăţi de a i se forma în gâtlej – … tu m-ai ţinut în loc.

El încuviinţă scurt.

– Cred că mi-am fracturat încheietura.

– Ar trebui… Monica se înfioră, după care emise un râset tremurat, prostesc: Doamne, nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

– Samuel.

– Mulţumesc, Samuel.

El se rostogoli pe spate şi suspină.

– Cu plăcere.

Te simţi bine? îl întrebă Seninătate pe edenist.

Mă doare foarte rău încheietura. Femeia a fost grea.

Colegii tăi se apropie. Trei dintre ei au pachete nanonice medicale în trusele de prim-ajutor. Vor ajunge repede la tine.

Chiar şi după atâta timp petrecut în Seninătate, Samuel nu se putea obişnui cu lipsa de empatie a personalităţii. Habitatele erau o componentă esenţială a edenismului. Era deconcertant să trateze pe cineva în maniera aceea trufaşă.

Mulţumesc.

– Nu crezusem că şoimii-de-vid şi şoimii-negri pot opera într-un câmp gravitaţional, spuse Monica.

– Nici nu pot, răspunse el. Asta nu-i gravitaţie, este forţă centrifugă. Nu diferă cu nimic de piedestalele de andocare pe care le utilizează în exterior.

– Ah, da, bineînţeles. Ai mai auzit până acum de unul care să fi intrat într-un habitat?

– Niciodată. O înghiţire ca asta necesită o acurateţe fenomenală. Dintr-un punct de vedere strict şovin, detest să spun asta, cred că n-ar fi la îndemâna majorităţii şoimilor-de-vid. Ba chiar şi a celor mai mulţi şoimi-negri, dacă stau să mă gândesc mai bine. Mzu a făcut o alegere extrem de iscusită. Asta a fost o evadare foarte bine pusă la punct.

– A pus-o la punct vreme de douăzeci şi şase de ani, comentă Pauline.

Se ridică fără grabă, scuturându-şi bustiera din bumbac, care fusese îmbibată de cascada de apă din înălţime. Un peşte albastru, lung de jumătate de metru, se zbătea cu disperare pe nisip lângă pantofii ei.

– Vreau să zic că femeia asta ne-a păcălit vreme de douăzeci şi şase de ani. A jucat rolul unei profesoare de fizică având capul plin de flekuri, cu toate excentricităţile şi nevrozele care ar fi fost de aşteptat din partea ei. Şi noi am crezut-o. Am privit-o cu răbdare timp de douăzeci şi şase de ani, şi ea s-a comportat exact aşa cum fusese prezis. Dacă planeta mea natală ar fi fost dezintegrată, aşa m-aş fi comportat şi eu. N-a făcut nicio greşeală, absolut niciuna. Dar a fost o şaradă care a durat douăzeci şi şase de ani. Douăzeci şi şase de ani, fir-ar a dracului! Ce fel de persoană poate face aşa ceva?

Monica şi Samuel schimbară priviri îngrijorate.

– Una foarte obsedată, rosti bărbatul.

– Obsedată?!

Pauline se întunecă la faţă. Se aplecă să ridice peştele, dar acesta se zbătu şi-i scăpă din mâini.

– Stai dracului liniştit! zbieră ea. Ei bine, Dumnezeu s-ajute

Omuta, acum după ce este din nou liberă-n univers. (Izbuti în cele din urmă să imobilizeze peştele.) Vă daţi seama că, graţie sancţiunilor noastre, ei n-au un sistem defensiv care să poată trage măcar un pârţ mai sonor?

– N-o s-ajungă departe, rosti Monica. În niciun caz cu panica asta cauzată de Laton, care a dus la oprirea tuturor zborurilor navelor stelare.

– Asta speri tu! făcu Pauline şi se împletici spre linia apei cu povara ei zvârcolitoare.

Monica se ridică în picioare, îşi îndepărtă nisipul de pe haine şi-şi scutură părul. Îl privi după aceea pe edenistul slăbănog, care rămăsese întins pe jos.

– Of, of, da' standardele de intervenţie SCNC s-au degradat rău de tot în ultima vreme.

El surâse fără putere.

– Mda. Să ştii însă că ea are dreptate-n privinţa lui Mzu. Ne-a păcălit pe toţi. Inteligentă tipa... Şi-acum să vezi ce mai ponoase o să tragem.

Femeia îşi strecură o mână pe sub umărul lui şi-l ajută să se ridice.

– Bănuiesc c-aşa va fi. Un lucru e sigur: o să se declanşeze o goană nebună-n urmărirea ei. Toate guvernele vor dori s-o ia pe planetele lor, ca o garanţie a protejării democraţiei. Şi, noul meu prieten, în Confederaţia asta există unii democraţi care nu mi-ar plăcea deloc s-o găsească.

– Noi, de pildă?

Monica ezită, apoi scutură ferm din cap.

– Nu. Da' să nu-i zici şefului meu c-am spus asta.

Samuel îi privi pe cei doi agenţi călări care galopau către ei peste plajă. În clipa asta nu-şi putea reaminti căror servicii aparţineau. Deşi nu mai conta. Peste câteva ore ei toţi aveau să plece din nou pe căile lor separate.

– La dracu', Seninătate a fost realmente singurul loc pentru ea, nu?

– Da. Haide să vedem dacă tipii ăştia au ceva pentru-ncheietura ta. Cred că pe-al doilea cal este Onku Noi. Cei din Oshanko au întotdeauna fel de fel de gadgeturi asupra lor.

* * *

Potrivit funcţiei cronometru a nanonicelor sale neurale, era amiază. Însă de acum Chas Paske nu ştia cum ar mai fi putut

verifica ora. De când începuse să meargă… de fapt, să şchiopăteze, nu existase absolut nicio fluctuaţie în emisia sclipitoare a norului roşu. Jungla roşie şi neagră rămânea coroziv de neademenitoare. Fiecare pas grijuliu era însoţit de neîncetatele uruituri şi bubuituri ale tunetelor, sus deasupra.

Izbutise până la urmă să-şi pună piciorul în atele: cinci şipci din lemn de stejar-vişin, lungi de la gleznă până la pelvis, fixate cu liane. Rana din coapsă continua să rămână o problemă reală. O pansase cu frunze, dar de fiecare dată când o examina părea să supureze cantităţi mari de puroi. Şi era imposibil să ţină insectele departe de ea. Spre deosebire de, aparent, toate celelalte creaturi vii, insectele nu abandonaseră jungla. Şi, lipsite de alte ţinte, se masau în jurul său – analogi de ţânţari, analogi de viermi, chestii cu picioare, aripi şi cleşti care nu aveau analogi. Toate sugeau din carnea lui moale. De două ori până acum schimbase frunzele, doar ca să găsească dedesubt o masă colcăitoare de elitre mici şi întunecate. Muştele dădeau ocol arsurilor pielii sale, ca şi cum ar fi fost unicele oaze de alimentaţie de pe o planetă stearpă.

Potrivit blocului său orientator, în ultimele trei ore străbătuse doi kilometri şi jumătate. Era greu de înaintat prin hăţişurile virgine care se întindeau în lungul malului râului. Cârja i se agăţa întruna în corzile groase ce se întretăiau peste sol. Ramurile subţiri care atârnau jos deasupra pământului dovedeau o abilitate neaşteptată în a i se agăţa de atele.

În timpul mersului, bărbatul culegea globulele mici şi zbârcite ale fructelor abundente, mestecând constant pentru a-şi menţine nivelul de fluide şi proteine. Cu viteza aceasta ar fi avut însă nevoie de săptămâni bune ca să ajungă undeva.

Durringhamul reprezenta ţelul său final. Indiferent ce resurse şi bogăţii ar fi existat pe planeta blestemată, ele se aflau în capitală. Recunoaşterea fusese misiunea echipei sale şi nu vedea niciun motiv pentru a o abandona. A sta pe loc şi a aştepta să moară în junglă nu reprezenta o opţiune serioasă. Recuperarea şi evacuarea erau de acum în mod evident în afara oricărei discuţii. Rămânea în felul acesta o unică soluţie onorabilă; una care să-l menţină ocupat şi motivat şi, în cazul în care ar fi reuşit imposibilul şi ar fi avut succes, poate chiar să izbândească ceva meritoriu. Chas avea să părăsească lumea luptând până în ultima clipă.

În ciuda determinării, ştia totuşi că trebuia să găsească o modalitate mai uşoară de a călători. Programul medical elibera cantităţi vaste de substanţe endocrine din implanturile sale şi blocuri analgezice fuseseră ridicate peste douăzeci la sută din fibrele lui nervoase. Indiferent dacă metabolismul îi era sau nu amplificat, nu putea continua să cheltuiască energie în ritmul acela.

Îşi accesă blocul orientator şi apelă harta. La o mie cinci sute de metri în aval, pe malul opus, se găsea satul Wryde. Potrivit fişierului CDL, fusese întemeiat cu nouă ani în urmă.

Trebuia să se mulţumească deocamdată cu asta.

Culese alt fruct elwisie şi şchiopătă mai departe. Unul dintre avantajele tunetelor era faptul că nimeni nu putea auzi hărmălaia pe care o producea înaintarea lui prin vegetaţie.

Lumina fu vizibilă cu mult înainte de a zări prima casă. O aură galben-aurie primitoare, care învăluia râul. Crinii-de-zăpadă luceau şi scânteiau cu toată opulenţa lor. Chas auzi din nou o pasăre, ciripitul prostuţ şi surprins al unui cioropui. Se lăsă încetişor în jos, cu greu, în etape, şi înaintă târâş pe burtă.

Wryde devenise o comunitate prosperă şi îmbelşugată, care depăşea mult norma unei planete-colonie de etapa I. Aşezarea se întindea confortabil într-o poiană de şase kilometri pătraţi, care fusese transformată într-un parc elegant. Cuprindea case mari, construite din piatră, cărămidă sau coral de sol, toate fiind genul de reşedinţe sofisticate şi elegante pe care le-ar fi deţinut negustorii sau fermierii bogaţi. Strada principală era un bulevard măreţ, străjuit de pomi, care forfotea de activitate: oameni ieşeau şi intrau în magazine sau stăteau la măsuţele de pe trotuare ale cafenelelor. Trăsuri trase de cai mergeau în toate direcţiile. O primărie impresionantă din cărămidă roşie se afla într-un capăt, cu trei etaje şi un turn central ornat cu ceas. Bărbatul văzu şi un fel de teren de sport, imediat în exteriorul principalului grup de case. Oameni îmbrăcaţi complet în alb practicau un joc care-i era necunoscut, în timp ce spectatorii făceau picnic în jur. Aproape de junglă, în spatele parcului, cinci mori de vânt se distingeau pe malul unui lac, iar palele lor uriaşe şi albe se roteau constant, în ciuda faptului că briza era ca şi inexistentă. Clădiri grandioase se înşiruiau pe malul râului, cu peluzele coborând până la apă. Toate aveau debarcadere sau pontoane; bărci cu vâsle şi dinghi pentru navigat erau amarate

împotriva talazului leneş de crini-de-zăpadă. Ambarcaţiunile mai mari fuseseră ridicate pe pontoane de lansare din lemn.

Era genul de comunitate în care şi-ar fi dorit să trăiască orice persoană cu capul pe umeri; intimitate de orăşel şi stabilitate de metropolă. Până şi Chas, întins în mocirla de sub o tufă de pe malul opus, percepea atracţia subtilă a locului. Prin simpla sa existenţă, oferea posibilitatea de a aparţine unei eterne epoci de aur.

Implanturile retinale îi arătau feţele fericite şi luminoase ale cetăţenilor care-şi vedeau de treburile lor. Scanând într-o parte şi alta, nu zări pe nimeni care să muncească în grădinile imaculate sau care să măture străzile; nici oameni, nici servitori bitek, nici mecanoizi. Singurii despre care s-ar fi putut spune că ar fi fost ceva mai apropiaţi de muncă erau proprietarii cafenelelor, iar aceştia păreau destul de veseli, flecărind şi râzând cu clienţii. „Toţi sunt generali şi nu există niciun soldat”, îşi spuse el. „Nu-i real.”

Accesă iarăşi blocul orientator. O grilă verde de referinţă îi lunecă peste vedere şi focaliză pe un ponton din capătul îndepărtat al poienii aşezării. Blocul îi calculă coordonatele exacte şi le integră în hartă.

Când îşi verifică statutul fiziologic, nanonicele neurale raportară că rezerva de hemoglobină îi mai ajungea pentru o jumătate de oră. Metabolismul lui n-o producea cu eficienţa normală. Mai examină o dată afişajul blocului orientator. O jumătate de oră ar fi trebuit să fie suficient.

Chas reîncepu să se târască spre înainte, coborând panta noroioasă şi afundându-se în râu aidoma unui crocodil artritic.

După douăzeci de minute, îndepărtă cu grijă doi crini-de-zăpadă şi-şi lăsă chipul rigid modelat să iasă din apă. Blocul orientator funcţionase impecabil, aducându-l lângă ponton. O barcă îngustă, vopsită în albastru, se legăna lin, amarată la doi metri mai încolo. În apropiere nu se zărea nimeni. Se ridică şi tăie funia cu lama cu fisiune, prinzându-i capătul când căzu în apă.

Barca începu să plutească odată cu crinii-de-zăpadă. Chas se afundă sub suprafaţă.

Aşteptă cât de mult îndrăzni. Când riscă să iasă deasupra apei, programul de monitorizare fiziologică a nanonicelor neurale pâlpâia deja avertismente severe de neoxigenare a creierului.

Wryde se pierduse din vedere îndărătul unei meandre, deşi lumina solară care învăluia aşezarea se revărsa şi în jurul arborilor de pe mal. Când îşi privi prada, aceasta se schimbase dintr-un schif într-o luntre jalnică, cu puţin mai mult decât o plută. Bordurile subţiri ca foiţa, care fuseseră adăugate probabil ca un post-scriptum suprareal, se dezintegrau sub ochii săi aidoma lemnului putred. Lăsară un siaj de praf întunecat şi moale pe crinii-de-zăpadă.

Chas aşteptă un minut, pentru a vedea dacă vor urma şi alte modificări drastice. Bătu, experimental, cu pumnul în lemnul care rămăsese. Părea îndeajuns de solid. Apoi, cu eforturi considerabile şi apropiindu-se periculos de mult de răsturnarea bărcii, izbuti să se caţere şi să se rostogolească pe fundul ei puţin adânc.

Rămase acolo, inert, mult timp, după care, precaut, se ridică în coate. Barca plutea lent spre mal. Panglici lungi şi lunecoase de foltwine îi unduiau din atele. Insecte de râu i se târau peste rana din coapsă. Ambele pachete nanonice medicale se apropiau de supraîncărcare, încercând să filtreze sângele din jumătatea inferioară a piciorului său.

– În rest, e perfect, mormăi el.

Glasul lui spart oferi un moment de discordanţă totală cu uruitul persistent şi bogat al tunetelor.

Strivi sau îndepărtă cât de multe insecte izbuti. Evident, la bord nu existau vâsle. Tăie lianele care-i fixau atelele şi folosi una dintre ele pentru a se împinge şi îndepărta de mal, revenind în curentul principal. Avu nevoie de destul timp din cauza crinilor-de-zăpadă care i se împotriveau, dar când ajunse iarăşi în mijlocul râului, ambarcaţiunea începu să înainteze considerabil mai rapid. Se instală pe cât putu mai confortabil şi privi cum copacii înalţi rămâneau în urmă, simţind cum surescitarea îi creştea. Pasionat, la nivel amatoricesc, de istoria militară, Chad ştia că pe vechiul Pământ se obişnuia să se spună că toate drumurile duc la Roma. Aici, pe Lalonde, toate râurile duceau la Durringham.

* * *

O bulă de lumină alb-orbitor acoperea posesiv Aberdalele. Din văzduh se părea că satul ar fi fost adăpostit sub un dom perlat translucid, pentru a respinge elementele vrăjmaşe care l-ar fi putut ataca din junglă. Octan îi dădu ocol la o distanţă

respectabilă, cu aripile întinse la anvergura completă de un metru şi jumătate, plutind pe curenţii termici cu uşurinţă fluidă, dispreţuitor faţă de gravitaţie. Jungla de sub el avea acelaşi maro decolorat ca şi cerul. Totuşi, departe spre sud o singură dungă orizontală şi îngustă de verde-strălucitor sclipea cu intensitate fascinantă. Instinctiv, vulturul dorea să pornească într-acolo, să iasă sub lumina reală şi curată.

Gânduri în tandem circulau prin creierul păsării; dorinţele bunului său stăpân îi îndepărtau zborul de puritatea luminii distante şi-i înclinau capul pentru a privi clădirile din mijlocul poienii iluminate. Retinele amplificate transfocară.

– Practic, este la fel ca Pamiers, rosti Pat Halahan. Au ridicat probabil vreo cincizeci din casele alea elegante. Terenul este numai peluze şi grădini, până la junglă. Nu se văd semne de ogoare sau livezi.

Se aplecă înainte, orbeşte. Octan îndoi nepăsător vârful unei aripi sepia şi-şi modifică uşor cursul cu un grad.

– Asta însă-i straniu. Copacii de pe malul râului seamănă cu sălciile plângătoare terestre, dar sunt mari, au douăzeci de metri înălţime. Trebuie să aibă vârsta de peste treizeci de ani.

– Nu te bizui pe asta, murmură Kelly pe un ton posac care acoperea emoţii mai subtile. În tot cazul, climatul ăsta nu-i prielnic.

– Da, aşa-i, încuviinţă Pat. Comut pe infraroşu. Nu... Nimic! Reza, dacă există instalaţii subterane, atunci le-au îngropat foarte adânc.

– Bine, încuviinţă fără chef comandantul echipei. Du-l pe Octan mai departe către est.

– Cum vrei... Se pare însă că în direcţia aia în junglă nu mai există luminişuri locuite. De la altitudinea lui poate să vadă destul de bine lumina de la Schuster. Spre est nu există nimic similar.

– Cu siguranţă n-o să-şi facă reclame cu holograme de sute de kilowaţi.

– Am înţeles, domnule. Îi dăm drumul către est.

Imboldul viu de a explora terenurile încă nevăzute de dincolo de sat se revărsă prin sinapsele lui Octan, şi vulturul se întoarse brusc, reducând peisajul şi cerul straniu la nivelul unor mânjeli haotice.

Echipa de mercenari mărşăluia tot spre est, dar pe malul

nordic al lui Quallheim, păstrând un curs aproximativ paralel cu al apei, la un kilometru în interiorul uscatului. Acostaseră la vest de Schuster, unde arborii deirar acopereau solul atât de complet, încât păreau o plantaţie. Regularitatea aceea făcea ca înaintarea lor să fie mult mai uşoară decât prima incursiune pe sol, când ocoliseră Pamiersul.

Trunchiurile groase şi netede de deirari se ridicau perfect vertical până la douăzeci şi cinci de metri, după care se deschideau într-o umbrelă de vegetaţie care forma un acoperiş aproape solid. Laolaltă alcătuiau o catedrală forestieră de proporţii enorme. Oriunde ar fi privit, mercenarii zăreau numai pilaştri masivi, cu scoarţa neagră ca noaptea, care susţineau domurile de frunze suprapuse în cozi de rândunică. De partea aceasta a râului, obişnuitul potop de hăţişuri şi liane era doar un vălmăşag rar de buruieni izolate, lipsite de soare, cu fire lungi şi decolorate, împovărate de mucegai cenuşiu.

Reza conducea marşul, deşi îl trimisese pe Theo să străbată coroanele copacilor în căutare de ostili. Puţini dintre ei scăpaseră nevătămaţi din Pamiers. El se socotea printre cei norocoşi, cu o arsură pe partea din spate a ţestei, care-i prăjise doi negi senzoriali până la nivelul osului ranforsat cu carbon monolegat, tăieturi pe tors şi o leziune spiralată pe piciorul drept. Kelly suferise rănile cele mai grave, dar pachetele medicale o resuscitaseră la statutul mobil. Reportera umbla cu o raniţă cilindrică mică de umăr în care avea trusa; pantalonii armurii îi protejau picioarele împotriva spinilor, iar tricoul verde-măsliniu pe care lumina roşie îl preschimbase în ocru-crud acoperea proeminenţa de pachete medicale de pe flancul ei.

Pamiers le dăduse o lecţie usturătoare, vătămându-le şi mândria, nu numai corpurile. Însă pentru mintea lui Reza, lecţia aceea fusese importantă. Echipa învăţase să acorde respectul cuvenit populaţiei sechestrate. El nu avea să mai rişte testarea unei aşezări.

Fenton şi Ryall străbăteau neobosiţi jungla de pe malul sudic, ocolind Aberdalele la mare depărtare. Sunetele junglei le umpleau urechile în scurtele pauze dintre rafalele de tunete permanente ale norului roşu. Aromele organice de la o sută de flori diferite şi fructe coapte se strecurau prin aerul înăbuşitor, un contrapunct viu şi vital la duhoarea copiilor morţi.

Reza îi împinse pe copoi mai spre sud, departe de sat,

departe de mirosurile trupuşoarelor intrate în putrefacţie, departe de preţul teribil pe care populaţia Lalondei îl plătise sub regimul invadatorilor. Frunze înguste, împestriţate de cili de fungi, erau împinse în lături de boturile copoilor. Fiori de neplăcere şi ruşine – aproape inevitabil, ruşine – sfredeleau pătrunzător în lungul legăturii de afinitate; ei împărtăşeau susceptibilităţile stăpânului lor, devenind la fel de doritori ca el să lase în urmă calamitatea aceea sfâşietoare.

Izuri noi se simţeau în aer: sevă care picura din liane rupte, frunze strivite, pământ răscolit de urme de picioare şi de roţi. Copoii goniră înainte, mânaţi de simţuri primare. Recent, pe aici trecuseră oameni. Câţiva, nu mulţi.

Reza zări o cărare prin junglă. O veche potecă de animale, pe direcţia nord-sud, lărgită cu ceva timp în urmă – ramuri retezate de lame cu fisiune, tufişuri sfârtecate –, dar care apoi nu mai fusese folosită. Aproape, însă nu complet. Cineva continua s-o mai utilizeze. Cineva o utilizase cu nici două ore în urmă.

Cu nervii şi instinctele declanşate acum, Fenton şi Ryall goniră către sud prin iarba umedă. După doi kilometri, găsiră o urmă de miros care intra în junglă. O persoană, mascul. Hainele lui mânjiseră frunzele cu sudoare şi bumbac.

– Pat, adu-l înapoi pe Octan. Am impresia că ne-am găsit omul.

* * *

Reza păstră misiunea de capturare cât mai simplă. Echipa îşi activă iarăşi pernele de aer când reveniră pe Quallheim la est de Aberdale şi începu să caute ramificaţia unui afluent pe malul sudic. Potrivit hărţii din blocul său orientator, un râuleţ străbătea jungla spre sud, izvorând din munţii aflaţi de cealaltă parte a savanei. Avură nevoie de cinci minute pentru a-l găsi, şi ambarcaţiunea trecu peste zăgazul de crini-de-zăpadă de la gura sa. Ramurile împletite ale copacilor formau un paravan curbat deasupra lor.

– După capturare, vom sui pe râul ăsta până ieşim în savană, spuse Reza după ce-l lăsaseră pe Quallheim în urmă. Vreau să-l scot pe prizonier şi pe noi cât mai repede posibil de sub norul ăsta blestemat. Odată ce am scăpat de el, ar trebui să putem accesa sateliţii de comunicaţii. În felul ăsta, dacă putem extrage vreo informaţie utilă, poate să-i fie livrată direct lui Terrance Smith.

„Dacă Smith mai este pe orbită”, gândi Kelly. Nu putea să uite ce spusese femeia din Pamiers despre luptele dintre nave stelare. Totuşi, Joshua promisese că va rămâne şi-i va recupera. Pufni în sinea ei, uşor cinică. „Da, cum să nu, cel mai demn de-ncredere tip din Confederaţie.”

– Te simţi bine? întrebă Ariadne, ridicând vocea deasupra ţiuitului constant al elicei şi uruiturilor bubuitoare ale tunetelor.

– Blocurile analgezice rezistă, zise Kelly. M-a şocat însă mărimea arsurii.

Se împotrivi imboldului de a scărpina pachetele nanonice medicale.

– Aşa se mai adaugă niţel condiment înregistrării, puţintică dramă, zise Ariadne. Apropo, cred că n-o să ne faci de rahat, nu? Adică vreau să spun că noi suntem tipii cei buni, da?

– Da. Sunteţi tipii cei buni.

– Grozav, mereu am dorit să fiu star de senzavizare.

Kelly îşi accesă fişierul cu reportajul senzavizare din celula de memorie şi întoarse capul până ce Ariadne ajunse în centrul câmpului ei vizual (dorindu-şi ca femeia amplificată pentru luptă să fi putut produce nişte expresii faciale măcar pe jumătate decente).

– Ce-aţi aflat din mostra pe care-aţi luat-o din case?

– Nimic. Era praf, nimic altceva. Literalmente, mâl uscat.

– Deci clădirile astea ornamentate nu sunt decât nişte iluzii?

– Jumătate-jumătate. Nu-i o ficţiune completă; ei au modelat mâlul în forma pe care o vezi şi au învelit-o c-o iluzie optică. Mai precis, este similar cu circuitele noastre cameleonice.

– Cum fac asta?

– Habar n-am. Analogul cel mai apropiat din tehnologia umană sunt generatoarele pentru legături moleculare pe care navele stelare le utilizează pentru a-şi întări carcasele. Însă alea sunt scumpe şi folosesc multă energie. Este mai ieftin să construieşti o casă sau să foloseşti siliciu programat, aşa cum ai sugerat tu. Pe de altă parte – lăsă capul pe spate şi-şi focaliză senzorii pe banda de nori de deasupra arborilor –, logica nu pare să joace un rol important în viaţa de pe Lalonde în clipa de faţă.

Ambarcaţiunea trase la malul de pământ năruit. Ryall stătea printre arborii qualtook de deasupra apei, aşteptându-i. Reza sări din perna de aer şi ciufuli blana de pe capul copoiului mare, care se lipi de el cu un aer de devotament total.

– Jalal şi Ariadne, cu mine, spuse Reza. Restul rămâneţi aici şi ţineţi perna pregătită. Pat, monitorizează-ne prin Octan. Dacă ratăm capturarea, sugerez să mergeţi mai departe spre sud. De cealaltă parte a savanei există o aşezare de colonişti tyrathca. Este o ascunzătoare la fel de bună ca oricare alta. Capturarea aceasta este ultima noastră acţiune pentru finalizarea misiunii. Nu vă irosiţi încercând să culegeţi alte informaţii şi nu-ncercaţi o recuperare. S-a înţeles?

– Da, domnule, spuse Pat.

Jalal şi Ariadne se alăturară lui Reza pe coama malului. Mercenarul expert în lupte cuplase o carabină-gauss la o mufă de cot şi o carabină PIT la cealaltă; cablurile energetice şi tuburile de alimentare îi dispăreau în raniţa din spate.

– Kelly? întrebă Reza cu un aer ingenuu. De data asta nu vrei să vii cu noi?

– Eşti produsul a opt generaţii de căsătorii intrafamiliale, replică femeia.

Cei trei mercenari de pe mal îşi activară circuitele cameleonice. Râsete coborâră spre perna de aer din jungla nepătrunsă.

Fenton privea poieniţa de sub ramurile inferioare mult atârnate în jos ale unei gigantea tinere. Lumina nu avea aici albul solar pur din sate, ci roşeaţa universală căpătase o nuanţă roz-palid. O cabană din buşteni fusese construită în centru, dar nu în stilul „structură de lemn şi scânduri” favorizat de colonişti, ci părând coborâtă direct de pe pajiştile Alpilor. Unul dintre pereţi era format aproape integral din hornul din piatră al şemineului, iar fumul şerpuia leneş în sus. Pentru transformarea luminişului se întreprinseseră eforturi serioase, hăţişurile fuseseră retezate, piei de animal erau întinse la uscat pe cadre, lemnele fuseseră tăiate în scânduri şi stivuite, ba exista chiar şi o grădină de zarzavat.

Cel care făcuse toate acestea era un bărbat voinic de treizeci şi cinci de ani cu păr roşcovan-intens, care purta o cămaşă groasă din bumbac cu carouri roşu-albastre, şi blugi negri, pe care noroiul se închegase. Muncea la un banc robust din faţa uşii, unde tăia lemne cu unelte manuale de modă veche. În spatele lui se afla un balansoar pe jumătate terminat.

Fenton avansă precaut din umbra lăţoasei gigantea, însă păstrându-se la adăpostul asigurat de tufişuri şi de copacii mai

mici care încercuiau poieniţa. Între bubuiturile tunetelor putea să audă şuierăturile regulate ale rindeluirii lemnului. Apoi sunetele acelea se opriră, şi umerii bărbatului se încordară.

Reza n-ar fi crezut că aşa ceva era posibil. Bărbatul se găsea la peste cincizeci de metri depărtare, cu spatele la copoi, iar tunetele aproape că nu încetau. Până şi simţurile lui amplificate ar fi avut dificultăţi în a-l percepe pe Fenton în asemenea circumstanţe. El şi ceilalţi doi mercenari erau la patru sute de metri depărtare. Nu mai exista nimic altceva… Fenton intră cutezător în luminiş.

Bărbatul privi înapoi şi ridică sprâncenele stufoase.

– Da’ ce-i asta? Oho-ho, da’ frumoasă fiară mai eşti!

Pocni din degete, şi Fenton se apropie de el.

– Ah, dar nu eşti singur, aşadar. Păcat, foarte păcat. Pentru noi toţi. Pun prinsoare că stăpânul tău te urmează destul de-aproape. Aşa-i? Aţi coborât cu avioanele spaţiale azi-dimineaţă, nu? În cazul ăsta, a fost o călătorie serioasă. Ei bine, se pare că nu-mi voi termina balansoaru-n după-amiaza asta.

Se aşeză pe o bancă lângă masă şi începu să se transforme, cămaşa îşi pierdu culoarea, părul însuşi se decoloră, se rări, statura se diminuă.

Până ce Reza, Jalal şi Ariadne intrară în poiană, devenise un bărbat cu nimic special, de vârstă mijlocie, cu piele cafenie şi trăsături descărnate, care purta un combinezon CDL uzat. Fenton lipăia apă zgomotos dintr-un castron aflat la picioarele sale, iar mintea lui radia mulţumire faţă de noul său prieten.

Reza se apropie precaut. Implanturile retinale îl scanară pe bărbat din cap până-n picioare, după care dataviză secvenţa de pixeli în blocul procesor, pentru un program de căutare şi identificare. Deşi imaginea fantomatică anterioară a pădurarului dispăruse, Reza văzu că rădăcinile părului negru al bărbatului erau roşu-închis.

– Bună ziua, rosti el neştiind prea bine cum să reacţioneze faţă de afişarea aceea de pasivitate.

– Bună ziua şi vouă. Deşi să ştiţi că pân-acum n-am mai văzut ceva ca voi. Nu în afara unui kinema, şi poate nici acolo.

– Mă numesc Reza Malin. Facem parte dintr-o echipă angajată de CDL pentru a afla ce se întâmplă aici.

– Atunci cu toate unciile de sinceritate pe care le deţin, îţi doresc mult noroc, băiete! O s-ai nevoie de el.

Unciile erau o unitate străveche de măsură, îl informară nanonicele neurale pe Reza (în niciun fişier nu exista vreo referire la kinema).

– Tu o să mă ajuţi?

– Nu mi se pare c-aş avea multe opţiuni, nu? În niciun caz cu băieţii tăi veseli şi cu armele lor mari, mari de tot.

– Este adevărat. Care-i numele tău?

– Numele meu? Păi, zic c-ar fi Shaun Wallace.

– Ai mutat prost. Potrivit fişierelor CDL, eşti Rai Molvi, un colonist care a întemeiat Aberdalele.

Bărbatul se scărpină în ureche şi rânji spre Reza.

– Hopa, m-ai prins aici, domnule Malin. Trebuie să recunosc c-am fost într-adevăr bătrânul Molvi. Să ştii că-i un sufleţel neatrăgător.

– Gata, şmechere, jocul s-a terminat. Haidem!

Reza conduse grupul înapoi către perna de aer. Jalal mergea imediat în urma captivului, cu carabina-gauss aţintită asupra cefei sale. La două minute după ce părăsiseră poiana, lumina trandafirie începu să pălească, revenind la burgundul mat al junglei înconjurătoare. Parcă imediat conştienţi de abandonare, vennali jucăuşi apărură în arborii din jurul luminişului. Cei mai aventuroşi cutezară să traverseze iarba, până la cabană în sine, căutând resturi. După un sfert de oră, cabana emise un trosnet sonor. Toţi vennalii se refugiară în copaci.

Abia după alte două minute se mai petrecu ceva. Atunci, cu încetineala unei luni la apus, textura suprafeţei se scurse, dezvăluind o colibă primitivă din chirpici. Fulgi mărunţi şi uscaţi se desprinseră din acoperiş ca o ploaie de frunze miniaturale de toamnă care se împrăştie peste iarba de dedesubt; pârâiaşe de praf se prelinseră în jos pe pereţi. În douăzeci de minute întregul edificiu se dizolvase aidoma unui cub de zahăr sub o ploaie uşoară şi caldă.

* * *

Descoperirea lui Ione Saldana putea fi dată uitării, descoperirea supravieţuirii lui Laton putea fi dată uitării, *acesta* era cel mai tare interviu din toate timpurile. Pentru el, Collins avea s-o facă principala lor prezentatoare până la sfârşitul vieţii. Pentru el, avea să fie respectată şi considerată vedetă în toată Confederaţia. Kelly Tirrel, prima reporteră din istorie care-i intervievase pe morţi.

Şi, judecându-l ca mort, Shaun Wallace era destul de agreabil. Stătea pe bancheta de la pupa primei perne de aer, cu faţa la Kelly, şi-l mângâia întruna pe Fenton. Jalal îl aţintea permanent cu carabina-gauss. Pe bancheta provei, dincolo de femeie, Reza asculta cu atenţie, comentând ocazional.

Copacii se răreau, pe când goneau spre ieşirea din junglă. Kelly vedea în continuare banda roşie de nori prin filigranul negru al frunzelor de deasupra. Şi aceasta devenea mai fragilă; în mod evident existau curenţi sinuoşi care se mişcau rapid şi-i perturbau uniformitatea. În mod straniu, la nivelul solului nu exista nicio boare de vânt.

Shaun susţinea că trăise în Irlanda de Nord la începutul secolului al XX-lea.

– Nişte vremuri teribile, spuse el încet. Mai ales pentru cineva cu convingerile mele.

Se mulţumise însă să scuture din cap şi să surâdă distant, când ea îl întrebase care fuseseră convingerile acelea.

– Nimic ce ar dori să ştie o doamnă ca tine.

Afirma că murise la mijlocul anilor 1920, alt martir al cauzei, altă victimă a oprimării englezilor. Nu detalie motivul pentru care-l împuşcaseră soldaţii. Pretindea că nu murise singur.

– Şi după aceea? întrebă Kelly.

– Oh, domnişoară Kelly, după aceea a fost lucrătura Diavolului.

– Ai ajuns în iad?

– Iadul este un loc, aşa m-au învăţat bunii preoţi. Lumea de dincolo nu este un loc. Este pustie şi aridă, şi crudă mai presus de durerea fizică. De acolo îi poţi vedea pe cei vii cum îşi irosesc vieţile şi acolo secătuieşti substanţa altora.

– A „altora”? N-ai fost singur?

– Eram milioane. Mai multe suflete decât poate număra un flăcău simplu din Ballymena ca mine.

– Spui că din partea cealaltă îi poţi vedea pe cei vii?

– Din lumea de dincolo, da. Este aşa… ca printr-o fereastră înceţoşată. Dar te străduieşti din răsputeri să vezi ce se-ntâmplă în lumea viilor. Te străduieşti tot timpul. Şi tânjeşti după lumea aceea, tânjeşti atât de mult după ea, fătuco, încât îţi simţi inima plesnind. Am văzut minuni şi am văzut terori şi n-am putut atinge niciuna.

– Cum te-ai întors?

– Calea ne-a fost deschisă. Ceva a sosit din partea asta, chiar aici, pe nenorocita asta de planetă fierbinte. Nu ştiu ce a fost creatura. N-a fost însă pământeană. După aceea, n-am mai putut fi opriţi.

– Xenocul acela, creatura aceea despre care spui că v-a lăsat să treceţi, mai este aici, mai aduce suflete din lumea de dincolo?

– Nu, a fost aici doar pentru primul. Apoi a dispărut. Dar era prea târziu, pârâiaşul devenise deja un torent. Acum ne aducem singuri înapoi.

– Cum?

Shaun suspină fără chef. Tăcu atât de mult timp, încât Kelly crezu că n-avea să răspundă; se oprise chiar din mângâiatul lui Fenton.

– Aşa cum au încercat dintotdeauna s-o facă adoratorii diavolului de ieri, rosti el apăsat. Cu ceremoniile şi barbarismul lor păgân. Şi Dumnezeu să mă ierte pentru că am făcut asemenea lucruri, fiindcă gândisem că ce făcusem înainte fusese un păcat. Însă nu există altă cale.

– Şi care-i calea?

– Îi înrobim pe cei vii. Îi facem să dorească să fie posedaţi. Înţelegi tu, posedarea este sfârşitul chinurilor. Nici cu puterea noastră, nu putem deschide decât o portiţă spre lumea de dincolo, îndeajuns pentru a le arăta sufletelor pierdute drumul îndărăt. Totuşi, trebuie să existe un loc care să-i aştepte, o gazdă. Iar gazda trebuie să fie doritoare.

– Îi torturaţi până se supun, rosti Reza sec.

– Da, aşa facem. Asta facem, într-adevăr. Şi, crede-mă, nu simt pic de mândrie să spun asta.

– Vrei să spui că Rai Molvi este tot acolo? Este tot viu înăuntrul tău?

– Da. Îi ţin însă sufletul închis într-un loc întunecat şi sigur. Nu sunt sigur că ai putea-o numi „viaţă”.

– Şi puterea aceasta pe care ai menţionat-o… insistă Kelly. Care-i puterea voastră?

– Nu ştiu cu siguranţă. Este un fel de magie. Deşi nu-i magia unei vrăjitoare cu poţiuni şi descântece. Este o magie mai neagră, deoarece apare la simpla gândire. Aşa-i de uşoară. Aşa ceva n-ar trebui pus la îndemâna oamenilor. Ispitele sunt prea puternice.

– De acolo provine focul alb? întrebă Reza. De la puterea

aceasta pe care o aveţi?

– Da, aşa-i.

– Care-i raza lui de acţiune?

– Oh, domnule Malin, asta-i greu de spus. Cu cât îl azvârliţi mai mulţi, cu-atât va merge mai departe. Cu cât sunteţi mai pătimaşi, cu-atât va fi mai puternic. Pentru unul calm ca dumneata, mă-ndoiesc că va fi departe.

Reza mârâi şi se lăsă pe spate pe banchetă.

– Mi-ai putea demonstra puterea asta, te rog? întrebă Kelly. Ceva ce să pot înregistra şi arăta oamenilor. Ceva care să-i facă să creadă în adevărul spuselor tale.

– N-am mai cunoscut pân-acum o fătucă jurnalistă. Ziceai că eşti de la un jurnal, nu?

– Da, mai precis ceea ce vor deveni jurnalele. (Rulă o cerere de căutare istorică prin nanonicele neurale.) Ceva cam ca bobinele Movietone şi Pathé la cinema, însă cu emoţii şi culori. Îmi faci acum demonstraţia aceea?

– De obicei prefer fătucile cu păr mai lung.

Kelly îşi trecu cu un gest reflex palma peste scalp.

Pentru a putea purta casca-cochilie a armurii, îşi răsese craniul, care era acoperit cu un puf vineţiu.

– De cele mai multe ori am părul mai lung, spuse ea nemulţumită.

Shaun îi făcu apăsat cu ochiul, după care se aplecă peste copastie şi ridică una dintre insectele cu picioruşe lungi ce fugeau peste crinii-de-zăpadă. O ridică în palmă; un corp cilindric, lunguieţ şi subţire, maro-închis, cu cap rotund ca un bulb din care se desprindeau mandibule neplăcute aidoma unor cleşti. Tremura, totuşi rămase locului, parcă lipită de pielea lui. El îşi coborî palma cealaltă peste şi apăsă cu gesturi demonstrative, strivind insecta şi frecându-şi bine palmele laolaltă. Ochii lui Kelly nici măcar nu clipiră.

Când îşi desfăcu palmele, apăru cel mai frumos fluture din lume, cu aripi aproape de mărimea mâinilor sale, cu desene turcoaz-închis, topaz şi argintiu, culori rezistente la lumina roşie a norului, strălucind cu propria lor viaţă. Aripile i se zbătură de două ori, apoi îşi luă zborul, doar pentru a fi rostogolit în aer de curentul lăsat în urmă de puterea elicei ambarcaţiunii.

– Vezi? făcu Shaun. Noi nu distrugem întotdeauna.

Kelly pierdu din vedere apariţia aceea minunată.

– Cât timp va rămâne aşa?

– Mortalitatea nu poate fi măsurată ca o halbă de bere, domnişoară Kelly. Îşi va trăi viaţa din plin, şi asta-i tot ceea ce poate fi spus.

– Nu ştie, mormăi Reza scurt.

Shaun îi aruncă apoi un zâmbet cunoscător, uşor condescendent.

Lumina sporea în jurul ambarcaţiunii. În faţă Kelly putea zări strălucirea minunat de primitoare a razelor solare pure care cădeau pe frunzişul de smarald. O culoare care nu era roşu! Ea începuse să creadă că în afară de roşu nu exista şi nu existase nimic.

Perna de aer ţâşni de sub marginea zdrenţuită a benzii de nori. Toţi mercenarii ovaţionară spontan.

– Ce-i chestia aia? strigă Kelly, acoperind strigătele şi arătând în sus, spre nor.

– O reflexie a noastră, teama noastră.

– De ce vă temeţi voi?

– De pustietatea nopţii. Ne reaminteşte prea mult de lumea de dincolo. Ne ascundem de ea.

– Vrei să zici că voi aţi creat norul? întrebă ea, amestecând scepticismul cu uimirea. Dar acoperă mii de kilometri…

– Da, aşa-i. Voinţa noastră îl creează; dorim adăpost, aşa că vom avea adăpost. Noi toţi, domnişoară Kelly, până şi eu, care îi ocolesc pe restul, noi toţi ne rugăm pentru sanctuar cu toate fibrele vieţii noastre. Şi creşte, voinţa asta a noastră, întinzându-se ca să cucerească. În curând, într-o bună zi va acoperi toată planeta. Însă până şi el nu-i decât primul capitol al mântuirii.

– Şi care-i al doilea?

– Să plecăm. Să scăpăm complet de privirea aspră a acestui univers. Ne vom retrage într-un loc creat de noi. Un loc unde să nu existe pustietate care să atârne ca o sabie deasupra pământului, unde nu există moarte care să ne revendice. Un loc unde fluturele tău va trăi de-a pururi, domnişoară Kelly. Spune-mi acum dacă nu-i un ţel lăudabil, spune-mi dacă nu-i un vis pe care să merite să-l ai.

Reza privi cum ultimii arbori ai junglei rămaseră în urmă când perna de aer ajunse la savană. Iarba verde şi luxuriantă părea să se deruleze de ambele părţi ale râului de parcă abia atunci s-ar fi materializat. De fapt, nu-i acorda foarte multă atenţie; ciudatul

(presupus) irlandez era un personaj captivant.

– Un univers închis, rosti el şi dispreţul anterior îi dispăruse din glas.

Kelly îi aruncă o privire surprinsă.

– Vrei să zici c-aşa ceva e posibil?

– Se întâmplă de mii de ori pe zi. Şoimii-negri şi şoimii-de-vid deschid interstiţii pentru a călători prin găurile-de-vierme de fiecare dată când zboară între stele. Teoretic vorbind, acelea sunt universuri autonome.

– Da, totuşi să iei o planetă…

– Noi suntem douăzeci de milioane, toarse lin Shaun. Noi o putem face; laolaltă, noi putem deschide portalul care duce departe de mortalitate.

Nanonicele neurale ale lui Kelly înregistrară fidel fiorul argintiu care-i pişcă nervii, auzind convingerea clară din vocea lui.

– Chiar plănuiţi să generaţi o gaură-de-vierme îndeajuns de mare ca să cuprindă toată Lalonde? Şi s-o *menţină* acolo?

Shaun clătină spre ea un deget.

– Eh, domnişoară Kelly, iar pui în gura mea cuvintele tale frumoase şi elegante. Planuri – ce termen măreţ! Generalii, amiralii, regii, da, ei au planuri. Dar noi n-avem, noi avem instinct. Să ne ascundem noua planetă de universul acesta pe care l-a creat Dumnezeu – asta-i pentru noi ceva la fel de firesc ca respiraţia. Chicoti: Înseamnă că vom putea, de asemenea, să continuăm să respirăm. Sunt sigur că n-ai dori să încetez să fac asta, nu-i aşa? În niciun caz o fătucă dulce ca tine.

– Nu. Dar ce se va întâmpla cu Rai Molvi? Spune-mi ce se va întâmpla cu el după aceea?

Shaun se scărpină în bărbie, privi în jur la savană, îşi aranjă mai bine ţesătura combinezonului pe umeri, după care se strâmbă sardonic.

– El rămâne, nu-i aşa? rosti Kelly încordată. Nu-i vei da drumul.

– Am nevoie de corp, domnişoară. Am mare nevoie de el. Poate că printre noi va exista un preot, la care să mă pot duce să-mi ierte păcatul.

– Dacă ceea ce spui este adevărat – rosti Reza precaut în timp ce focaliza un senzor pe banda de nori din spate –, atunci într-adevăr nu ne-am dori să întârziem aici mai mult decât ar fi

necesar. Wallace, când ar trebui să se petreacă această dispariţie planetară?

– Mai dispuneţi de câteva zile. Însă n-a mai rămas niciuna dintre navele voastre stelare cu care să plecaţi, îmi pare rău.

– De aceea nu te-ai împotrivit, fiindcă nu avem cum să scăpăm?

– Ah, nu, domnule Malin, m-ai înţeles complet greşit. Eu nu vreau să am prea mult de-a face cu tovarăşii mei. De aceea trăiesc singur în pădure, acolo. Prefer să mă descurc pe cont propriu, am avut parte destulă de tovărăşia lor. Şapte secole, ca să fiu mai precis.

– Atunci, ne vei ajuta?

El îşi îndreptă spinarea şi privi peste umăr către a doua ambarcaţiune.

– Nu vă voi stânjeni, anunţă mărinimos.

– Mulţumim foarte mult.

– Ţine seama însă că asta nu vă va fi de mare folos.

– De ce?

– Mă tem că nu vor exista multe locuri în care să fugiţi. Destui dintre noi au plecat deja de-aici.

– Futu-i maica mă-sii! icni Kelly.

Shaun se încruntă dezaprobator.

– Sunt convins că acesta nu-i limbajul corespunzător pentru o doamnă.

Kelly se asigură că-l focalizase perfect.

– Vrei să-mi spui că ce se-ntâmplă pe Lalonde se va-ntâmpla şi pe alte planete?

– Chiar aşa. Acolo, în lumea de dincolo, sunt multe suflete foarte chinuite. Ele au nevoie disperată de corpuri curate şi frumoase, absolut toate. Ceva foarte asemănător cu ceea ce ai tu însăţi.

– Acesta este ocupat, complet.

Ochii lui licăriră cu amuzament întunecat.

– Aşa a fost şi acesta, domnişoară Kelly.

– Şi veţi încerca să întemniţaţi în găuri-de-vierme toate planetele spre care au plecat posedaţii?

– Este curioasă expresia asta pe care o foloseşti – găuri-de-vierme – şi de asemenea veche. Tuneluri micuţe şi noroioase în pământ, cu pietre puse deasupra, care să le arate pescarilor unde să sape după momeli…

– Pentru noi înseamnă deschideri în spaţiu, fisuri prin care poţi trece.

– Serios? Ei bine, bănuiesc că la asta mă refer şi eu, da. Îmi place ideea asta, o deschidere prin cer care să te ducă dincolo de curcubeu.

Suprareal... Cuvântul acela părea să se fi prins într-un program repetitiv în nanonicele neurale ale lui Kelly, licărind în hologramă violetă peste imaginea unui irlandez mort, nebun, care stătea în faţa ei şi zâmbea încântat de tulburarea ei. Planete smulse de pe orbitele lor de către armate de morţi. Suprareal. Suprareal. Suprareal.

Fenton se ridică în picioare, mârâind, cu colţii dezgoliţi şi blana de pe gât zbârlită ca nişte ţepi. Shaun îl privi alarmat pe copoi, şi retinele lui Kelly înregistrară infime flăcărui statice albe care-i pâlpâiră peste vârfurile degetelor. Totuşi, Fenton îşi răsuci capul spre prova şi lătră.

Carabina-gauss a lui Jalal se rotea deja. El văzu creatura uriaşă tupilată în iarba înaltă de pe malul apei, la treizeci şi cinci de metri în faţa pernei de aer. Memoria didactică generalistă despre Lalonde îl numea crocoleu, un carnivor care trăia pe câmpii şi de care se fereau până şi sayceii. Nu fu surprins de asta, fiara trebuia să aibă aproape patru metri lungime şi să cântărească minimum o jumătate de tonă. Pielea era galben-nisipiu, adaptată la culoarea ierbii şi îngreunând identificarea vizuală (din fericire, în infraroşu se vedea ca focarul unui furnal). Capul – ca al unui rechin terestru – părea o grefă ulterioară: era numai colţi şi ochi mici, sclipitori, de ucigaş.

Grafica albastră de ochire se fixă. Jalal trase un proiectil EE.

Toţi se aplecară mult, şi Kelly îşi apăsă palmele peste urechi. O explozie orbitoare ridică un stâlp de plasmă şi bulgări de pământ la douăzeci de metri înălţime în văzduh. Vârful său se turti şi un inel de flăcări portocalii înăbuşite de funingine se rostogoli peste râu. Pocnetul urlător fu îndeajuns de puternic pentru a îneca reţeaua de tunete care-i urmărea dinspre norul roşu.

Kelly ridică grijuliu capul.

– Cred că l-ai nimerit, comentă sec Theo îndepărtând perna de aer de apa tremurătoare care se învolbura în jurul noului crater.

Un semicerc de iarbă ardea pe mal.

– Sunt nişte nenorociţi, protestă Jalal.

– Ăla nu mai este, aşa cum îţi poate spune oricine de pe o rază de cinci kilometri, zise Ariadne.

– Şi tu l-ai fi putut rezolva mai bine?

– Lăsaţi-o baltă, interveni Reza. Avem griji mult mai importante.

– Chiar crezi ce ne-a zis pulărăul ăsta? întrebă Ariadne, arătând cu degetul mare spre Shaun.

– Câte ceva, răspunse Reza inexpresiv.

– Mulţumesc, domnule Malin, rosti Shaun şi examină atent craterul arzător când ambarcaţiunea goni pe lângă el. Bine lovit, domnule Jalal! Crocoleii ăştia mă sperie rău, p-onoarea mea. Bătrânul Lucifer era-n formă în ziua în care i-a creat.

– Gura! spuse Reza.

Unicul senzor optic pe care-l păstrase focalizat pe marginea norului roşu îi arăta un tentacul singular care începuse să se extindă în lungul râului îngust înapoia lor. Estimă că era prea lent pentru a-i ajunge, totuşi, reprezenta o demonstraţie grafică tulburătoare a faptului că norul şi posedaţii erau conştienţi de prezenţa echipei.

Deschise un canal către blocul său comunicator şi-i dataviză o succesiune de instrucţiuni. Acesta începu să scaneze cerul, căutând semnalele sateliţilor de comunicaţii. Doi dintre cei cinci sateliţi pe care şoimii-negri îi lansaseră pe orbită geosincronă se aflau deasupra orizontului şi încă emiteau. Blocul aţinti un fascicul îngust spre unul dintre ei, solicitând contact cu orice membru al flotei lui Terrance Smith. Calculatorul satelitului raportă că nicio navă nu rămăsese pe reţeaua de comandă, dar că avea un mesaj stocat în memorie. Reza îşi datavză codul personal.

– Acesta este un mesaj cu acces restricţionat pentru echipa lui Reza, se auzi glasul lui Joshua Calvert din blocul comunicator. Trebuie să mă asigur însă că voi, şi numai voi, îl recepţionaţi. Satelitul este programat să-l transmită pe un fascicul direcţional sigur. Nu solicitaţi accesul dacă pe o rază de cinci sute de metri de voi există ostili care-l pot intercepta. Pentru a accesa înregistrarea, introduceţi numele persoanei care a intervenit între mine şi Kelly anul trecut.

Vârful tentaculului norului era la doi kilometri depărtare. Reza se întoarse către Shaun.

– Prietenii tăi pot intercepta transmisiunile radio?

– Păi sunt unii care trăiesc într-o fermă veche de pe savană, dar la câteva mile de-aici. Asta înseamnă mai mult de cinci sute de metri?

– Da. Kelly, numele, te rog!

Ea îi aruncă un surâs rece.

– Nu eşti fericit că nu m-ai abandonat la Pamiers?

Jalal izbucni în râs.

– Te-a avut la faza asta, Reza.

– Ba da, rosti apăsat Reza. Sunt fericit că nu te-am abandonat. Numele?

Kelly deschise un canal spre blocul lui comunicator şi datavizǎ:

– Ione Saldana.

Urmă un moment de tăcere, timp în care unda purtătoare a satelitului emise câteva bipuri electronice.

– N-ai uitat, Kelly... Bun, uite care-i vestea proastă: navele stelare deturnate de ostili au început să lupte cu noi şi Marina. Chiar acum pe orbită se duce o bătălie cruntă. *Lady Mac* a scăpat, însă am suferit o serie de avarii. O să vă povestesc altă dată. Mă pregătesc să fac un salt la Murora. Pe orbita de acolo există o staţie edenistă şi sperăm să andocăm la ea pentru reparaţii. Estimăm că ne putem cârpi în două zile, după care ne-ntoarcem să vă recuperăm. Reza, Kelly şi restul: vom efectua o singură survolare. Sper că mi-aţi ascultat sfatul anterior şi că vă-ndepărtaţi cât puteţi de blestemăţia aia de nor. Nu vă opriţi şi lăsaţi blocul comunicator să scaneze permanent după transmisia mea. Dacă vreţi să fiţi recuperaţi, va trebui să staţi departe de ostili. Cam asta-i, noi ne pregătim de salt. Baftă şi ne vedem în două, maximum trei zile.

Kelly îşi lăsă capul în mâini. Simpla reauzire a glasului tânărului era un tonifiant fantastic. Iar el era viu, îndeajuns de inteligent ca să scape dintr-o bătălie. Şi avea să se întoarcă după ei. „Joshua, eşti o minunăţie.” Îşi şterse lacrimile de pe obraji.

Shaun o bătu cu blândeţe pe umăr.

– E flăcăul tău, aşa-i?

– Da. Cumva...

Smârcâi şi-şi şterse ultimele lacrimi cu un gest indiferent.

– Mi se pare un băiat de treabă.

– Aşa este.

Reza datavizǎ un rezumat al evenimentelor spre a doua pernă

de aer.

– Sunt întru totul de acord cu Joshua în privinţa evitării norului şi a posedaţilor. Din clipa aceasta, misiunea noastră originală s-a încheiat. Prioritatea noastră acum este pur şi simplu să rămânem în viaţă şi să ne asigurăm că informaţiile pe care le deţinem ajung la autorităţile din Confederaţie. Vom merge pe râu până la fermierii tyrathca, sperând că putem rezista acolo până ce vine *Lady Macbeth* după noi.

* * *

Fermierii tyrathca veniseră pe Lalonde din cauza tufişurilor rygar.

Pe când începuse căutarea de sponsori, CDL trimisese eşantioane de floră aborigenă de pe Lalonde ambilor membri xenoci ai Confederaţiei; era procedura standard de a încerca să atragă un spectru de susţinere cât mai larg cu putinţă pentru asemenea întreprinderi. Ca întotdeauna, kiintii declinaseră participarea. Pe de altă parte însă tyrathca apreciau fructele mici ale tufişurilor rygar ca având o delicateţe superlativă. Fructele coapte puteau fi stoarse, pentru a obţine o băutură răcoritoare, sau amestecate cu zahăr, ca să formeze o cremă lipicioasă; negociatorii CDL afirmau că ar fi fost echivalentul tyrathca al ciocolatei. Xenocii, de obicei izolaţi, fuseseră atât de încântaţi de posibilitatea cultivării de rygar pe scară mare, încât fuseseră de acord cu o colonie mixtă, în care organizaţia lor comercială deţinea patru la sută din CDL. După alăturarea lor la Confederaţie, era pentru a treia oară că participau la o colonie, un detaliu care conferea o respectabilitate foarte necesară pentru CDL împovărată de griji. Consiliul de administraţie CDL se bucura şi din alt motiv: fructele de rygar aveau gust de struguri râncezi pentru papilele umane, aşa că nu avea să apară niciodată un conflict de interese.

La cinci ani după ce benele coborâseră din ceruri pentru a forma nucleul lui Durringham, primul lot de perechi de prăsitori tyrathca sosise şi se stabilise la poalele lanţului muntos care forma graniţa de sud a bazinului Juliffe, acolo unde prosperau tufişurile de rygar. Planurile economice pe termen lung ale lui CDL anticipau că ambele colonii, oamenii şi tyrathca, se vor extinde treptat, până se vor întâlni la izvoarele afluenţilor. Până ce avea să se întâmple asta, ambele grupuri aveau să fi depăşit nivelul lor iniţial de subzistenţă şi aveau să fie îndeajuns de

prospere pentru a face comerţ şi a se îmbogăţi reciproc. Întâlnirea aceea se găsea deocamdată la mulţi ani în viitor. Satele omeneşti cele mai îndepărtate de Durringham erau la fel de sărace ca Aberdale şi Schuster, în timp ce plantaţiile tyrathca abia cultivaseră destul rygar pentru a umple calele navelor stelare pe care comercianţii lor le trimiteau de două ori pe an. Până acum contactele fuseseră minime.

* * *

Era spre sfârşitul după-amiezii, şi savana începuse să lase loc dealurilor scunde care vesteau poalele munţilor, când echipa mercenarilor văzu prima locuinţă tyrathca. Nu putea fi confundată: un turn de culoarea scorţişoarei, înalt de douăzeci şi cinci de metri, cu ziduri uşor înclinate pentru a-i conferi formă tronconică şi cu ferestre circulare etanşate cu blistere negre ca abanosul. Designul lor evoluase pe Mastrit-PJ, abandonata planetă natală tyrathca, cu mai bine de şaptesprezece mii de ani în urmă şi era utilizat pe toate planetele pe care navele-arce le colonizaseră în galaxie. Ei nu foloseau niciodată altceva.

Turnul acesta se înălţa deasupra râului, aidoma unui castel de strajă la hotare. Octan îl ocoli de două ori şi distinse contururile vagi ale ogoarelor şi grădinilor, acoperite de iarbă şi tufe scunde. Muşchi şi buruieni creşteau în interiorul zidului turnului, acolo unde vântul adusese praf şi sol.

– Nicio mişcare, îi raportă Pat lui Reza. Aş zice c-a fost părăsit de trei-patru zile.

Se strânseră toţi pe malul râului, imediat în aval de reşedinţa-turn, cu pernele de aer suite pe iarbă. Râul se îngusta, ajungând la numai opt metri lăţime şi albia era presărată de bolovani, astfel încât era practic nenavigabilă. Pentru prima dată de când asolizaseră nu mai vedeau crini-de-zăpadă, ci doar vârfurile rupte ale tulpinilor lor, care atârnau inerte în voia curentului.

– Ăsta-i obiceiul tyrathca, zise Sal. O locuinţă este utilizată numai o singură dată. Când prăsitorii mor, este sigilată, ca mormânt al lor.

Reza îşi consultă blocul orientator.

– La şase kilometri sud-est de aici există un sat-plantaţie numit Coastuc-RT. De cealaltă parte a coamei aceleia, arătă el şi le datavizǎ imaginea hărţii. Ariadne, perna de aer poate trece peste ea?

Femeia îşi focaliză senzorii optici asupra terenului vălurit care

înconjura munţii.

– N-ar trebui să fie o problemă, iarba este mult mai scurtă aici decât în savană şi nici nu sunt prea mulţi bolovani.

Când privi către vest, zări alte trei turnuri întunecate, care se ridicau peste peisajul mohorât. Toate erau adumbrite; nori de ploaie, groşi şi negri, năvăleau dinspre munţi. Vântul se împrospătase apreciabil de când părăsiseră jungla. Privind în spate, spre nord, ea putea să vadă norul roşu de peste Quallheim care acoperea întregul orizont nordic; erau aproape în dreptul muchiei sale, deoarece urcaseră întruna de când îl lăsaseră în urmă. Cerul de deasupra lor era azur perfect, nepătat.

Când sui înapoi în perna de aer, Kelly simţi primele picături ale burei pe braţele goale. Bâjbâi prin sacul-trusă cilindric în căutarea unui hanorac; jacheta arsă a armurii ei fusese abandonată în junglă, pentru că în starea respectivă oricum ar fi fost inutilă.

– Îmi pare rău, i se adresă lui Shaun când se aşeză lângă ea. N-am decât una, şi ceilalţi n-au nevoie de aşa ceva.

– Ah, nu-ţi face griji în privinţa mea, domnişoară Kelly, replică el.

Combinezonul pe care-l purta deveni indigo-bogat, apoi ţesătura se rigidiză. Purta un hanorac identic cu cel din mâinile ei, reproducând până şi discretul logo Collins de pe umărul stâng.

– Vezi? Moş Shaun îşi poate purta singur de grijă.

Kelly încuviinţă surescitată (recunoscătoare că celula de memorie continua să înregistreze) şi se grăbi să-şi pună propriul hanorac, pe măsură ce bura călduţă se înteţea.

– Mănânci ceva? îl întrebă ea pe irlandez, pe când Theo trecu perna de aer peste vârful malului şi porni către satul tyrathca.

– Da, mulţumesc. Nu am însă gusturi sofisticate. Prefer plăcerile simple.

Ea scotoci în sac şi găsi un baton de ciocolată cu aromă de tarrit. Niciun mercenar nu adusese alimente, fiindcă metabolismul lor le permitea să pască iarbă la nesfârşit; puternicele lor enzime intestinale dezintegrau totul în proteine şi hidrocarburi.

Shaun mestecă în tăcere timp de un minut.

– Este bun – remarcă în cele din urmă –, îmi aminteşte niţel de afinele din dimineţile reci.

Surâse după aceea larg.

Kelly constată că-i răspunse la zâmbet.

Perna de aer înainta mult mai încet peste uscat decât peste apă. Grămezile de pietre tocite de vreme, care aduceau cu tumulii, şi neaşteptatele făgaşe înguste ţineau permanent trează atenţia pilotului. Ploaia, care acum se transformase într-o perdea solidă şi grea de apă cenuşie, sporea dificultatea.

Pat îl trimisese pe Octan spre nord pentru a evita potopul. În spate, în savană, continua să fie uscat şi însorit, o zonă-tampon între natură şi supranatură. Reza îi trimise pe Fenton şi Ryall să cerceteze terenul în faţă. Trăsnete începură să lovească din înalt.

– Cred că preferam râul, comentă posac Jalal.

– Ah, domnule Jalal, fruntea sus, asta-i floare la ureche pentru Lalonde! rosti Shaun. Un duş de vară, nimic mai mult. Era mult mai rău înainte ca noi să fi revenit din lumea de dincolo.

Jalal ignoră referirea fugară la puterea posedaţilor; se gândi că Shaun Wallace îi menţinea într-un subtil război al nervilor. Planta sâmburii îndoielii şi ai deznădejdii.

– Stop! se adresă Reza lui Theo şi Sal care pilota a doua pernă de aer. Dezumflaţi şorţurile.

Pernele se lăsară pe carcase cu vaiere slabe, strivind smocurile de iarbă robustă şi oprindu-se sub unghiuri strâmbe. Ploaia redusese vizibilitatea la mai puţin de douăzeci şi cinci de metri, chiar şi cu vederea amplificată. Kelly abia îl putea distinge pe Ryall în faţă. Copoiul se foia neliniştit în faţa unui bolovan mare, cafeniu-nisipiu.

Reza îşi scoase centura cu încărcătoare şi lăsă carabina PIT pe care o purtase. Sări peste copastie şi porni încet către animalul agitat. Kelly fu nevoită să-şi şteargă pelicula de apă de pe chip. Ploaia se strecura în jurul glugii hanoracului şi-i curgea în jos pe gât. Cochetă cu ideea de a-şi pune din nou casca-cochilie – orice numai să oprească invazia aceea insidioasă şi lipicioasă.

Reza se opri la cinci metri de forma cafenie şi-şi îndepărtă încetişor braţele, cu ploaia şiroind de pe pielea cenuşie a degetelor. Strigă ceva ce nici chiar programul de audio-discriminare cu grad de studio al lui Kelly nu putu distinge prin vânt şi ploaie. Ea miji ochii, şi ploaia îi îngheţă brusc sub tricou. Bolovanul se ridica lin pe patru picioare puternice. Kelly icni. Memoria didactică generalistă a Confederaţiei făcu identificarea imediat: un tyrathca din casta soldaţilor.

– Fir-ar a dracu', murmură Jalal. Sunt creaturi de clan, nu-i

singur.

Începu să scaneze în jur, dar era inutil pe ploaie, până şi infraroşiile păleau.

Tyrathca din casta soldaţilor avea mărimea unui cal, deşi picioarele nu erau la fel de lungi. Capul îi era, de asemenea, vag cabalin, înclinat spre spate sub un unghi mic la capătul grumazului gros şi musculos. Nu existau urechi sau nări vizibile; gura avea o conformaţie complexă cu buze duble care aduceau cu valvele suprapuse ale unei scoici. Pielea de culoare maronie, despre care Kelly crezuse că era solidă ca un exoschelet, era de fapt solzoasă, cu o coamă scurtă, maroniu-deschis, ce se întindea pe toată lungimea spinării. Două braţe porneau dinapoia bazei gâtului, sfârşindu-se prin mâini circulare cu câte nouă degete. O pereche de antene subţiri ieşea, de asemenea, din articulaţiile umerale, îndreptându-se către îndărăt, paralel cu corpul.

Deşi avea un aspect animalic, ţinea o carabină mare, ce părea foarte modernă. În jurul gâtului atârna o centură lată aidoma unui harnaşament, de care erau prinse grenade şi încărcătoare energetice.

Întinse un bloc procesor din care telescopă o coloană AV proiectoare micuţă.

– Întoarceţi vehiculele! răsună prin ploaie un glas sintetizat. Oamenii nu mai sunt acceptaţi aici.

– Avem nevoie de un adăpost pentru noapte, replică Reza. Nu ne putem întoarce în nord; probabil că aţi văzut norul roşu.

– Fără oameni!

– De ce? Trebuie să avem un loc unde să stăm. Spune-mi – de ce?

– Oamenii au devenit… Blocul piui melodios: Nu există disponibilă o traducere directă; similitudine cu: *elementic.* Coastuc-RT a suferit pagube, avionul spaţial comercial a fost furat. Prăsitorii şi alte caste au fost ucişi de oameni cuprinşi de amoc. Nu vi se permite intrarea.

– Ştiu despre tulburările din satele oamenilor. Am fost trimis de Corporaţia Dezvoltării Lalonde pentru a încerca să fac ordine.

– Atunci, fă-o. Mergi în satele rasei tale şi restabileşte ordinea.

– Am încercat, însă situaţia a depăşit capacitatea noastră de intervenţie. A fost o invazie majoră de origine necunoscută.

Pur şi simplu nu putea să rostească „posedare”. Blocul

procesor amuţi şi bănui că vorbea cu un prăsitor; casta soldaţilor avea o raţiune doar marginală – deşi n-ar fi dorit să se înfrunte cu unul.

– Aş dori să discut ce poate fi făcut pentru a vă proteja de atacuri viitoare. Echipa mea este instruită pentru lupte şi bine echipată, ar trebui să vă putem spori defensivele pe care le aveţi.

– Acceptabil. Poţi intra singur în Coastuc-RT, pentru a vedea situaţia. Dacă apreciezi că sunteţi capabili să ne sporeşti defensiva, echipei tale i se va permite să intre şi să rămână.

– Reza, dataviză Kelly. Te rog, întreabă dacă pot veni şi eu cu tine.

– Va trebui să mai iau doi cu mine pentru a evalua cu acurateţe zona din jurul lui Coastuc-RT înainte de căderea nopţii, rosti mercenarul cu glas tare, apoi dataviză: Acum suntem chit.

– Absolut, replică ea.

– Numai doi, încuviinţă glasul sintetizat. Soldaţii noştri vor asigura protecţie.

– Cum doriţi.

Se întoarse şi se apropie de prima pernă de aer, cu picioarele afundându-se până la glezne în băltoacele noroioase. Coloana AV de proiecţie a blocului procesor începu să emită şuierăturile şi uguirile reverberante ale limbajului tyrathca. Strigăte de răspuns sfredeliră prin ploaie şi mercenarii îşi amplificară la maximum rezoluţiile senzorilor, în încercarea zadarnică de a localiza ceilalţi soldaţi.

– Ariadne, tu şi Kelly veniţi cu mine, rosti Reza. Am nevoie de cineva care să poată examina zona cu atenţie. Restul aşteptaţi aici. Vom încerca să ne-ntoarcem înainte de amurg. O să-i las pe Fenton şi Ryall cu voi.

Doi soldaţi aparent neobosiţi alergară pe lângă perna de aer până la sat, cu antenele biciuind înainte şi înapoi (potrivit memoriei didactice a lui Kelly, erau analogi de cozi, care ajutau la păstrarea echilibrului). Reportera nu era sigură pe cine ar fi trebuit să protejeze. Armele continuau să i se pară nepotrivite cu ei; pentru nişte creaturi care evoluaseră în decursul epocii tribale pretehnologice, echivalentul tyrathca al bătăliilor împotriva triburilor inamice ar fi fost mai nimerite să se poarte cu arcuri şi săgeţi.

Când examină întreaga memorie didactică, află că prăsitorii

(unicii tyrathca dotaţi cu raţiune completă) secretau un soi de programe de control chimic din mameloane specializate. Un prăsitor plănuia o succesiune de instrucţiuni – ce plante erau comestibile, cum se opera o sculă energetică specifică –, care erau editate într-un lanţ de molecule de către glanda-mamelon. După ce erau încărcate în creierul unei specii dintr-o castă vasală (existau şase tipuri de asemenea caste), instrucţiunile puteau fi activate printr-o comandă verbală simplă oricând ar fi fost nevoie de ele. Substanţele chimice erau utilizate, de asemenea, pentru educarea prăsitorilor tineri, astfel încât procesul era echivalentul natural al imprimărilor didactice adamiste şi al lecţiilor de afinitate educaţională edeniste.

Ploaia începuse să se domolească, atunci când perna de aer trecu peste coama de deasupra lui Coastuc-RT. Kelly privea în jos la o vale largă şi lină, cu terase intens cultivate pe ambele părţi. O suprafaţă de aproape douăzeci de kilometri pătraţi fusese curăţată de iarbă şi tufişuri, reconstruită în terase irigate şi plantată cu tufe tinere de rygar. Coastuc-RT însuşi se afla pe fundul văii: câteva sute de turnuri cafeniu-închis identice, dispuse în cercuri concentrice în jurul unui parc central.

Reza coti perna de aer pe un drum şerpuit grosolan şi începu să coboare panta. Numeroşi tyrathca din casta fermierilor îngrijeau tufele verde-smarald – tăiau uscăturile, pliveau buruienile şi reparau făgaşele de drenare puţin adânci. Fermierii erau mai mici decât soldaţii, însă cu braţe mai groase, înzestraţi cu soiul de rezistenţă la corvoadă asociată cailor de povară sau boilor de jug. Văzură şi unul sau doi tyrathca din casta vânătorilor care se furişau printre tufe, cam de aceeaşi mărime cu copoii lui Reza, dar cu o violenţă care ar fi speriat şi un crocoleu. Soldaţii din escortă fluierau şi uguiau de fiecare dată când apăreau vânătorii, iar aceştia se întorceau supuşi.

Primele semne de distrugere fură vizibile după ce perna de aer ajunse pe fundul văii. Câteva turnuri din cercul exterior al satului erau avariate; cinci fuseseră reduse la nivelul unor cioturi zdrenţuite care se ridicau din sfărâmături. Urmele de arsuri formau graffiti barbare şi negre pe zidurile turnurilor.

De ambele părţi ale drumului, ogoarele erau presărate de cratere recente. Explozivi EE, bănui Reza; soldaţii din sat opuseseră probabil o rezistenţă dârză. Drumul însuşi fusese reparat în câteva locuri. Un val de pământ fusese ridicat în jurul

perimetrului, la o sută de metri de locuinţele exterioare. Fermierii continuau să lucreze în jurul bazei sale, folosind lopeţi pe care până şi Sewell ar fi avut greutăţi în a le ridica.

– Părăsiţi vehiculul, îi anunţă glasul sintetizat din blocul procesor când ajunseră la douăzeci de metri de baricada din pământ simplu.

Reza opri ventilatoarele şi încuie codificat celulele energetice. Soldaţii îi aşteptară să coboare, apoi îi conduseră în sat.

Din apropiere, casele-turnuri erau utilitariste, fiecare cu câte patru niveluri şi ferestrele aranjate perfect la aceleaşi înălţimi. Fuseseră ridicate de casta constructorilor, cei mai masivi dintre toţi vasalii, care mestecau sol şi-l combinau cu o substanţă chimică de tip epoxi secretată în canalele bucale, producând un ciment puternic. Acesta conferea zidurilor o textură extrudată netedă, ca şi cum turnurile ar fi ieşit integrale dintr-un gigantic cuptor pentru olărit. Existau şi unele dotări moderne, benzi de celule solare încununau majoritatea zidurilor turnurilor; conducte metalice pentru apă se zăreau îndoite şi contorsionate în ruine. Toate ferestrele aveau geamuri.

Grădini înconjurau toate turnurile, cu spaliere şi araci care susţineau abundenţa de vegetaţie tyrathca nativă galbenă. Pomi fructiferi străjuiau drumurile cu pavele, şi frunzele lor uriaşe asigurau suficientă umbră.

Între turnuri erau dispuse silozuri rotunjite şi ateliere, fiecare cu câte o singură uşă semicirculară. Afară staţionau cărucioare şi chiar mici camionete energetice.

– Nu ştiu cine este mai nervos, noi sau ei, subvocaliză Kelly în celula de memorie. În mod clar soldaţii tyrathca sunt foarte capabili, ca să nu mai amintesc de casta vânătorilor. Totuşi, posedaţii i-au lovit teribil. Trupurile de vasali pe care le puteţi vedea pe jumătate îngropate în dărâmăturile turnurilor exterioare au fost ignorate în graba de a întări Coastuc-RT. O încălcare de proporţii a ritualului tyrathca – este limpede că ei consideră mult mai importantă ameninţarea prezentată de oameni. Acum însă, când suntem în interiorul satului, văd puţine activităţi, cu excepţia lucrărilor la valul de pământ. Drumurile sunt pustii. N-a apărut niciun prăsitor. Soldaţii par siguri asupra destinaţiei, ne conduc în adâncul satului. Aud acum foarte mulţi tyrathca în direcţia parcului din centrul lui Coastuc-RT. Da, ascultaţi, un fluierat care se ridică şi coboară în ritm lent şi

regulat. Probabil că sunt câteva sute care acţionează la unison pentru a obţine efectul acesta.

Soldaţii îi conduseră pe unul dintre drumurile radiale ale satului, care trecea pe lângă casele-turnuri spre parcul central. În mijloc exista un edificiu vast, argintiu-mat. La prima vedere, părea un disc cu diametrul de o sută de metri suspendat la înălţimea de cincizeci de metri în văzduh prin intermediul unui pilon central conic, al cărui vârf abia atingea solul; un alt con, identic, se ridica de pe faţa opusă a discului. Era perfect simetric şi sclipea roşu-auriu lugubru sub razele soarelui care cobora către orizont. Şase arcuri butante complexe se curbau în jos de la periferia discului, împiedicând răsturnarea structurii grele.

Cei trei oameni se holbară în tăcere la artefactul impunător. Tyrathca voinici din casta constructorilor se deplasau cu pas apăsat în lungul arcurilor butante şi pe suprafaţa discului. Vârful conului superior nu era deocamdată terminat şi prezenta o grilă geodezică de traverse din lemn pe care o echipă de constructori o acoperea încetişor cu ciment organic. Altă echipă o urma şi pulveriza peste cimentul care se usca un mucus gelatinos care tremura cu desene ca ale petrolului pe apă, până se întărea în nuanţa distinctiv argintie.

Kelly privi întreaga structură dintr-o baleiere rapidă, profesionistă, după care focaliză asupra parcului. Acesta fusese transformat într-o carieră de argilă puţin adâncă în graba de a extrage sol pentru disc şi arcurile sale butante. Aici se adunaseră prăsitorii tyrathca; câteva mii, care încercuiau discul. Stăteau pe picioarele din spate în noroi, cu antenele scurte ridicate semeţ şi fluierau un tril prelung şi lent. Suna plin de amărăciune, chiar implorator. Entităţi care fuseseră rănite în mod inutil se întrebau asupra motivului, la fel ca întreaga galaxie.

Memoria didactică a lui Kelly nu avea referiri la o religie tyrathca. Un program de căutare mai comprehensivă pe care îl rulă prin nanonicele neurale o anunţă că tyrathca nu aveau religie şi nu găsea nicio explicaţie pentru disc.

– Dacă n-aş fi ştiut, dataviză Reza, aş fi zis că sunt la rugăciune.

– Nu poate fi versiunea locală a adunării obştii? sugeră Ariadne. Poate că încearcă să decidă ce pot face cu noi, oamenii nebuni.

– Nu vorbesc despre nimic, zise Kelly. Este mai degrabă un fel

de cântec.

– Tyrathca nu cântă, replică Reza.

– Ce rol are discul? Nu există o intrare prin partea inferioară a pilonului conic, dar acesta este în mod evident gol pe dinăuntru. Nimic solid de mărimea asta n-ar putea să stea aşa, este ca un fel de machetă. Nu găsesc în arhive nimic care să arate că ei ar mai fi construit aşa ceva. Şi, pentru Dumnezeu!, de ce să-l construiască tocmai acum, când au nevoie de toată casta constructorilor pentru a clădi apărări? Ceva de dimensiunile astea a necesitat o mulţime de eforturi.

Reza puse mâna pe umărul ei.

– Se pare că în scurt timp vei putea întreba.

Soldaţii se opriră când ajunseră la cercul interior de case-turnuri. Toate clădirile fuseseră etanşate; capace negre acopereau ferestrele, şi plăci de ciment fuseseră ridicate peste arcadele uşilor. Plante cu flori colorate le inundau grădinile.

Un prăsitor venea către ei din parc. Kelly nu putea spune dacă era mascul sau femelă, nici măcar prin compararea cu imaginile stocate într-o celulă de memorie – femelele ar fi trebuit să fie niţel mai mari. Mai înalt cu o jumătate de metru decât soldaţii, avea pielea solzoasă cu câteva tonalităţi mai deschisă şi coama dorsală îngrijită. Cu excepţia antenelor negre scurte ca nişte cioturi, unicul aspect fiziologic care-l deosebea de vasali era şirul de mameloane mici de programare chimică, care-i atârnau flacid de gât aidoma unor punguliţe din piele goale, deşi degetele lungi şi suple sugerau că era un utilizator sofisticat de unelte.

Kelly zări o peliculă ceţoasă aproape subliminală, pâlpâind scurt pe drumul din spatele său. O pulbere arămie superfină, similară cu cea de pe aripile fluturilor tereştri, i se împrăştia de pe flancuri. Prăsitorul tyrathca se opri lângă soldatul cu blocul procesor. Gura sa exterioară se deschise şi fluieră un tril prelung.

Muzică de flaut, gândi reportera.

– Sunt Waboto-YAU, traduse glasul blocului procesor. Voi media cu voi în numele lui Coastuc-RT.

– Sunt Reza Malin, conducătorul echipei de recunoaştere şi luptă, sub contract cu CDL.

– Ne puteţi ajuta în apărare?

– Va trebui mai întâi să-mi spui ce s-a întâmplat, să ne oferiţi o idee despre ce anume vom înfrunta.

– Nava stelară *Santa Clara* a sosit ieri. Avionul spaţial a

asolizat şi a adus tyrathca noi, echipamente noi. Foarte necesare. A luat recolta rygar. Oameni *elementici* cuprinşi de amoc au atacat; au furat avionul spaţial. Nu au existat provocări. Nu au existat motive. Au fost ucişi douăzeci şi trei din casta prăsitorilor. Au fost ucişi o sută nouăzeci din castele vasale. Pagube extinse. Puteţi vedea toate astea.

Reza se întrebă cum ar fi reacţionat el dacă xenocii ar fi atacat în mod similar un sat al oamenilor. Ar mai fi acceptat după aceea să primească un grup din aceiaşi xenoci, pentru a purta discuţii? Ah, nu, nici vorbă! Răspunsul oamenilor ar fi fost mult mai la obiect.

Se simţi enorm de umilit când ochii căprui şi sticloşi ai prăsitorului îl fixară.

– Câţi oameni au participat la atacul acesta? întrebă el.

– Numerele nu sunt cunoscute cu exactitate.

– Aproximativ… câţi?

– Nu mai mult de patruzeci.

– Patruzeci de oameni au făcut toate astea? murmură Ariadne.

Reza îi făcu semn să tacă.

– Au utilizat un soi de foc alb?

– Foc alb. Da. Nu foc adevărat. Foc *elementic.* Până acum lui tyrathca nu li s-a spus despre abilitatea *elementică* a oamenilor. Am văzut multe schimbări de formă la oamenii atacatori. Modificările *elementice* de culoare şi formă au derutat casta soldaţilor. Unii oameni cuprinşi de amoc au furat forma castei vânătorilor tyrathca. Multe pagube înainte de a fi respinşi.

– Îmi cer scuze în numele CDL.

– Ce folos scuze? De ce nu s-a spus despre abilitatea *elementică* a oamenilor? Familia ambasadorilor prăsitori din Adunarea Confederaţiei va fi informată. Denunţarea oamenilor în Adunare. Dacă ar fi ştiut, tyrathca nu s-ar mai fi alăturat Confederaţiei.

– Regret cele petrecute, însă controlul oamenilor aceştia a fost preluat de o forţă invadatoare. În mod normal noi nu deţinem această abilitate. Ne este la fel de străină pe cât vă este şi vouă.

– Corporaţia Dezvoltării Lalonde trebuie să-i îndepărteze pe toţi oamenii *elementici* de pe planetă. Tyrathca nu vor locui pe aceeaşi planetă cu ei.

– Am dori să-i îndepărtăm, dar în clipa de faţă tot ce putem face este să rămânem în viaţă. Aceşti oameni *elementici* controlează acum întregul bazin Juliffe. Avem nevoie de un loc în care să stăm până ne poate evacua o navă stelară şi putem informa Confederaţia despre ce se întâmplă.

– Navele stelare s-au luptat azi pe orbită. Soare dublu pe cer. N-a mai rămas nicio navă stelară.

– Una se va întoarce pentru noi.

– Când?

– În câteva zile.

– Nava stelară are puterea de a ucide norul *elementic?* Tyrathca sunt speriaţi de norul de peste râuri. Nu-l putem înfrânge.

– Nu, rosti Reza deznădăjduit. Nava stelară nu poate ucide norul.

Mai ales dacă Shaun Wallace spunea adevărul. Îşi suprimase cu fermitate gândul acela. Implicaţiile erau prea înspăimântătoare. „Cum ne vom lupta de fapt cu ei?”

Tyrathca emise un uguit sonor, aproape ca un vaier.

– Norul va veni aici. Norul ne va devora: prăsitori, copii, vasali. Toţi.

– Puteţi pleca, zise Kelly. Încercaţi să rămâneţi în faţa norului.

– Nimeni nu rămâne mult timp în faţa norului.

– Ce faceţi aici? întrebă ea, ridicând braţul şi arătând parcul şi adunarea de prăsitori. Ce este structura pe care aţi construit-o?

– Noi nu suntem puternici. Noi nu avem *elementici* printre noi. Doar unul ne poate salva acum de oamenii *elementici.* Ne chemăm Zeul Adormit. Ne arătăm credinţa prin respectul nostru. Chemăm şi chemăm, dar Zeul Adormit încă nu s-a trezit.

– Nu am ştiut că aveţi o zeitate.

– Familia lui Sireth-AFL este custodele memoriei din zilele voiajului cu nava-de-zbor Tanjuntic-RI. El a împărtăşit memoria cu noi toţi după atacul oamenilor *elementici.* Acum suntem uniţi în rugă. Zeul Adormit este speranţa noastră pentru mântuirea de oamenii *elementici.* Am construit idolul acesta pentru a ne arăta credinţa.

– Acesta este el? întrebă Kelly. Aşa se înfăţişează Zeul Adormit?

– Da. Aceasta este memoria formei. Acesta este Zeul nostru Adormit.

– Vrei să spui că tyrathca din Tanjuntic-RI au văzut realmente o zeitate?

– Nu. Altă navă-de-zbor a trecut pe lângă Zeul Adormit. Nu Tanjuntic-RI.

– Aşadar Zeul Adormit era în spaţiul cosmic?

– De ce doreşti să ştii?

– Doresc să ştiu dacă Zeul Adormit ne poate scăpa şi pe noi de elementici, răspunse ea prompt, sau îi va ajuta doar pe tyrathca?

Hristoase, era superb, o poveste mai tare decât toate poveştile; oameni morţi şi secrete pe care tyrathca le ascunseseră dinaintea epocii glaciare a Pământului. Cât timp zburaseră navele lor arce? Cel puţin câteva mii de ani.

– Ne va ajuta pe noi, fiindcă noi cerem, spuse Waboto-YAU.

– Legendele voastre precizează că se va întoarce pentru a vă salva pe voi?

– Nu legende! ugui furios prăsitorul. Adevăr. Oamenii au legende. Oamenii mint. Oamenii devin *elementici.* Zeul Adormit este mai puternic decât rasa voastră. Mai puternic decât toate creaturile vii.

– De ce îi spuneţi „Adormit”?

– Tyrathca spun ceea ce este. Oamenii mint.

– Prin urmare, era Adormit când l-a găsit nava voastră de zbor?

– Da.

– Atunci de unde ştiţi că este îndeajuns de puternic pentru a-i alunga pe *elementici?*

– Kelly! exclamă Reza vexat.

Waboto-YAU ugui iarăşi. Soldaţii se foiră agitaţi şi o sfredeliră cu ochii pe reportera scrutătoare.

– Zeul Adormit este puternic. Oamenii vor afla. Oamenii nu trebuie să devină *elementici.* Zeul Adormit se va trezi. Zeul Adormit va răzbuna toate suferinţele tyrathca.

– Kelly, gura! Este un ordin, dataviză Reza când o zări pregătindu-se pentru alte întrebări. Îţi mulţumesc că ne-ai spus despre Zeul Adormit, i se adresă el lui Waboto-YAU.

Kelly clocotea în tăcere posacă.

– Zeul Adormit visează universul, spuse prăsitorul. El ştie tot ce se întâmplă. Ne va auzi chemarea. Va răspunde. Va sosi.

– Oamenii elementici vă pot ataca din nou, îl avertiză Reza.

Înainte ca Zeul Adormit să sosească.

– Ştim. Ne rugăm profund. Waboto-YAU gânguri jalnic, şi capul i se roti pentru a privi discul: Acum ai auzit soarta lui Coastuc-RT. Poţi ajuta casta soldaţilor în apărare?

– Nu. (Reza o auzi pe Kelly inspirând brusc şi adânc.) Armele noastre nu sunt la fel de puternice ca ale soldaţilor voştri. Nu vă putem ajuta în apărare.

– Atunci plecaţi.

* * *

Suprafeţe vaste de energie electrică, electromagnetică şi magnetică scânteiară şi clocotiră peste o porţiune aproximativ circulară din banda exterioară a inelelor lui Murora, cu diametrul de opt mii de kilometri. Praful, menţinut atâta vreme în echilibru, profită de eliberare şi izbucni în vârtejuri de microrafale în jurul bolovanilor solizi şi imperturbabili şi a aisbergurilor ferestruite care alcătuiau grosul inelului, iar giraţiile lor oglindiră peisajul noros agitat aflat la o sută şaptezeci de mii de kilometri mai jos. Epicentrul, locul în care *Lady Macbeth* plonjase în particulele învolburate de propulsii, continua să strălucească albastru-electric, pe măsură ce valuri îngheţate de electricitate statică se revărsau prin zefirul molecular rarefiat de rocă şi gheaţă vaporizate.

Dispersarea inputului energetic total de la propulsiile de fuziune ale navei stelare şi multiplele explozii ale viespilor de luptă dura mult timp. Efectul lor complet avea să dispară după luni, dacă nu ani. Din punct de vedere termic şi electromagnetic, cercul unduitor era echivalentul unei furtuni de zăpadă arctice pentru orice senzori iscoditori.

Asta însemna că *Maranta* şi *Gramine* nu prea ştiau ce se întâmpla dedesubtul suprafeţei. Ele îşi păstrau poziţia la zece kilometri deasupra graniţei neclare, acolo unde bolovanii şi gheaţa lăsau loc mai întâi pietricelelor şi apoi, în cele din urmă, prafului; cu toate grupurile de senzori extinse, focalizate asupra straturilor tulburate de particule de sub fuzelajele lor. În primii doi kilometri imaginea era distinctă şi rezonabil de clară, pentru ca după aceea să se dezintegreze lent până ce, la şapte kilometri, nu era decât un viscol de fulgi electronici.

Posedaţii care comandau acum navele îşi începuseră căutarea chiar din mijloc, din locul în care intrase *Lady Macbeth.* După aceea *Maranta* manevrase pe o orbită cu cinci kilometri mai jos,

iar *Gramine* îşi ridicase altitudinea cu o distanţă egală. Cele două se îndepărtaseră lent, cu *Maranta* luând-o înaintea petei albastru fosforescent, iar *Gramine* rămânând în urma ei.

Nu se zărise niciun semn al prăzii lor. Şi nici vreo dovadă care să confirme că *Lady Macbeth* supravieţuise impactului cu inelele. Nu se detectase niciun fragment de epavă. Deşi probabilitatea de a se detecta vreuna vreodată era foarte mică. Dacă detonase la impact, explozia tuburilor propulsiei ei din care ţâşnise plasma ar fi vaporizat-o probabil în majoritate. Şi orice fragmente care ar fi supravieţuit ar fi fost împrăştiate peste o suprafaţă imensă. Inelul era gros de optzeci de kilometri, volum destul pentru ca o escadrilă întreagă să se piardă în el.

Fură apoi stânjenite de felul în care corpurile lor încărcate energistic interferau cu sistemele de la bord. Senzorii, care deja se chinuiau la limita rezoluţiei să încerce şi să descifreze haosul, sufereau perturbări şi vârfuri de energie iritante, care produceau breşe în acoperirea de ansamblu.

Totuşi, echipajele perseverau. Resturile erau practic imposibil de detectat, însă o navă funcţională emitea căldură, impulsuri electromagnetice şi flux magnetic puternic. Dacă nava exista acolo, în cele din urmă aveau s-o găsească.

* * *

Vasalii din casta soldaţilor rămaseră cu ei până ce perna de aer ajunse pe coama de deasupra văii lui Coastuc-RT. Alţi nori grei de ploaie se apropiau iute dinspre est, purtaţi de briza necruţătoare. Reza aprecie că ar fi trebuit să ajungă la cealaltă pernă de aer înainte de sosirea ploii. Atât cerul, cât şi solul dinaintea norilor erau sure. Spre nord, norul roşu proiecta o corona descurajatoare, arătând pur şi simplu ca un talaz de magmă care plutea prin văzduh, uşoară ca păpădia.

– Dar *de ce?* întrebă Kelly îndată ce soldaţii fură lăsaţi în urmă. Aţi văzut ce bine înarmaţi erau, am fi fost în siguranţă acolo.

– În primul rând, Coastuc-RT este prea aproape de bazinul Juliffe. Aşa cum a spus amicul tău Shaun Wallace, norul se întinde. Va ajunge în vale cu mult înainte să revină Joshua. În al doilea rând, valea aia este sinucidere tactică. Oricine ajunge pe înălţimile de deasupra satului îl poate pur şi simplu bombarda până îl supune sau mai degrabă până-l distruge. Nu există suficienţi vasali soldaţi şi vânători ca să împiedice accesul pe

pante. În clipa de faţă, Coastuc-RT este larg deschis pentru orice ar dori posedaţii să arunce peste el. Pentru a se apăra, tyrathca se mulţumesc să construiască efigii gigantice ale unor divinităţi spaţiale şi să ţină sesiuni de rugăciuni. Nouă nu ne trebuie genul ăsta de rahat. Noi avem şanse mult mai bune; suntem mobili şi bine înarmaţi. Aşa că mâine la prima oră începem să facem exact ce-a spus Joshua: o luăm la fugă, prin munţi.

* * *

Ploaia violentă îşi bătea joc de razele farurilor monocrom orbitoare ale pernelor de aer, retezându-le după numai cinci-şase metri. Oculta sateliţii naturali, oculta norul roşu şi aproape că ascundea iarba pleoştită şi învinsă de după copastii. Piloţii navigau exclusiv pe baza blocurilor orientatoare. Avură nevoie de patruzeci de minute pentru a se întoarce pe propriile lor urme la prima casă-turn de deasupra râului.

Sewell cuplă în mufa cotului stâng o lamă cu fisiune de jumătate de metru şi atacă uşa blocată. Apa sfârâi şi se ridică în aburi când lama se activă. El îi lipi delicat vârful de cimentul lustruit de vânt şi apăsă. Lama se afundă, evacuând un şuvoi gros de nisip roşcat pe care ploaia îl prelinse în buruienile de la picioarele mercenarului. Liniştit de uşurinţa cu care se tăia, Sewell începu să coboare lama.

Kelly intră a patra. Rămase pe loc în bezna cu iz de mucegai, îşi scutură braţele şi-şi lăsă gluga hanoracului pe spate.

– Dumnezeule, în cagula asta e la fel de multă apă ca-n afara ei! N-am mai întâlnit niciodată o asemenea ploaie.

– Este o seară posomorâtă, spuse Shaun dinapoia ei.

Reza păşi prin ovalul pe care-l tăiase Sewell, purtând două pachete voluminoase de echipamente şi carabine PIT.

– Pat şi Sal, verificaţi locul!

Fenton şi Ryall se grăbiră să intre după stăpânul lor şi se scuturară imediat, ridicând o fântână arteziană de picături.

– Grozav, murmură Kelly.

Blocurile prinse de centura ei lată erau complet ude. Le şterse fără mare succes de tricou.

– Pot veni şi eu cu voi, vă rog?

– Sigur că da, încuviinţă Pat.

Ea îşi desfăcu banda de etanşare a sacului şi căută până găsi un baston luminos. Umbrele fugiră. Collins nu accepta filmările în infraroşu decât dacă erau absolut inevitabile.

Se aflau într-un coridor care se întindea pe tot diametrul turnului. Din el, arcade duceau în diverse încăperi. Pe peretele îndepărtat, o rampă spirala în sus. Potrivit memoriei ei didactice, tyrathca nu puteau sau nu voiau să suie trepte.

Pat şi Sal porniră pe coridor, urmaţi de Kelly. Îşi dădu seama că Shaun era la un pas în spatele ei. Revenise la combinezonul CDL, care era complet uscat, observă ea cu invidie. Propriii ei pantaloni de la costumul armură plescăiau în timpul mersului.

– Nu te deranjează dacă vin şi eu, domnişoară Kelly? N-am mai văzut până acum vreun loc din acestea.

– Nu, nu mă deranjează.

– Domnului Malin îi place să facă totul după buchea cărţii. Ce se-aşteaptă să găsim?

– N-o să ştim până nu ne uităm, nu? făcu ea reţinut.

Locuinţa era bizară: o combinaţie de mobilier straniu şi ustensile umane surprinzătoare. Tehnologia era însă foarte limitată; în mod evident constructorii primiseră instrucţiuni despre modul de utilizare a lemnului. Erau totuşi tâmplari excelenţi.

Când suiră pe rampă, ploaia răpăi pe ziduri, sporind senzaţia de izolare şi nelocuire. Castele vasalilor aveau propriile lor odăi; Kelly nu era sigură dacă puteau fi numite grajduri. Unele camere, pentru soldaţi, bănui ea, aveau mobile. Stratul de praf era destul de subţire. Aparent turnul fusese mai degrabă pus la păstrare decât abandonat. Ţinând seama de circumstanţele curente, nu era gândul cel mai liniştitor. Nanonicele neurale îl înghiţiră pe nerăsuflate.

Găsiră primele trupuri la nivelul al doilea. Trei din casta menajerilor (aceeaşi mărime ca fermierii), cinci vânători şi patru soldaţi. Deshidratarea îi transformase în mumii de piele ridată. Reportera ar fi dorit să atingă unul, dar se temea că se va preschimba în colb.

– Uită-te, rosti Shaun cu glas încet, au stat pur şi simplu locului. În preajma lor nu există fărâmă de mâncare. Probabil c-au aşteptat să moară.

– Fără prăsitori, ei nu înseamnă nimic, zise Pat.

– Chiar şi aşa, mi se pare teribil. Ca străvechii faraoni, care-şi luau şi slujitorii cu ei în morminte.

– În lumea de dincolo existau şi suflete de tyrathca? întrebă Kelly.

Shaun se opri la piciorul rampei care ducea la nivelul al treilea şi se încruntă.

– Ia uite ce chestie… Nu cred că erau. Sau, cel puţin, eu n-am întâlnit niciodată vreunul.

– Probabil că au altă lume de apoi, comentă Kelly.

– Dacă au aşa ceva… Mie mi se par creaturi păgâne. Poate că Bunul Dumnezeu n-a considerat de cuviinţă să le dea suflete.

– Totuşi au un zeu. Propriul lor zeu.

– Oare?

– În tot cazul este puţin probabil să-l aibă pe Iisus ori pe Allah, nu? În niciun caz Mesia ai oamenilor.

– Oho, eşti isteaţă, domnişoară Kelly. Îmi scot pălăria-naintea ta. Nu m-aş fi gândit la asta nici într-un milion de ani.

– Este o chestiune de mediu şi educaţie. Eu sunt obişnuită să gândesc în termenii aceştia. M-aş pierde în secolul vostru.

– Ah, nu cred asta. Nu cred defel. La nivelul al treilea erau alte trupuri din castele vasale. Cei doi prăsitori se găseau împreună la nivelul al patrulea.

– Oare dihăniile astea cunosc iubirea? întrebă Shaun privindu-i. Mie aşa mi se pare. Cred că-i romantic să mori împreună. Ca Romeo şi Julieta.

Kelly se strădui să nu pufnească în râs.

– Nu-mi păruseşi ca un individ care-l apreciază pe Shakespeare.

– Domnişoară Kelly, deşi ai o educaţie aleasă, nu trebuie să mă desconsideri cu atâta uşurinţă. Sunt o persoană cu calităţi ascunse.

– În lumea de dincolo, ai cunoscut vreodată pe cineva faimos? întrebă Pat.

– Să „cunosc”! (Îşi încleştă pumnii, plin de dramatism intens.) Vorbeşti despre lumea de dincolo, ca şi cum ar fi un soi de reuniune socială. Domni şi doamne care-şi petrec serile împreună la un pahar de vin ales şi un joc de bridge. Nu este aşa, domnule Halahan, nu este defel aşa!

– Dar ai cunoscut? insistă mercenarul. Ai fost acolo multe secole. Trebuie să fi fost şi cineva important.

– Ei bine, îmi amintesc c-a fost cineva. Un domn pe nume Custer.

Nanonicele neurale ale lui Pat rulară o verificare foarte rapidă.

– Un general american? Care a pierdut o bătălie cu indienii

Sioux în secolul al XIX-lea.

– Da, acela este. Să nu-mi spui c-ai auzit despre el în vremurile astea?!

– Figurează în manualele noastre de istorie. Ce simţea el despre cele întâmplate? Despre faptul că fusese înfrânt?

Expresia lui Shaun împietri.

– Nu simţea absolut nimic despre ele, domnule Halahan. Era ca noi toţi, plângea fără să poată vărsa lacrimi. Domnule Halahan, pui semnul egalităţii între moarte şi sănătatea minţii. Ceea ce este o prostie, dacă nu te superi pe mine c-o spun. Ai auzit de Hitler? Cu siguranţă, dacă ai auzit şi despre bietul George Armstrong Custer.

– Da, ni-l reamintim pe Hitler. Totuşi, mi se pare că a trăit după moartea ta.

– Aşa este. Crezi însă că s-a schimbat după ce a murit, domnule Halahan? Crezi că şi-a pierdut convingerile sau justificările? Crezi că moartea te face să-ţi examinezi viaţa şi să-ţi dai seama ce dobitoc ai fost? Ah, nu, nici, vorbă, domnule Halahan! Eşti prea ocupat ca să urli, eşti prea ocupat ca să blestemi, eşti prea ocupat ca să râvneşti memoria vecinului tău pentru cele mai mici urme de gust şi culoare pe care ţi le oferă. Moartea nu aduce înţelepciune, domnule Halahan. Ea nu te face umil înaintea Domnului. Cu atât mai mare-i păcatul.

– Hitler, repetă Kelly fascinată. Stalin, Ginghis Han, Jack Spintecătorul, Helmen Nyke… Criminalii şi satrapii. Sunt toţi acolo? Aşteptând în lumea de dincolo?

Shaun ridică ochii spre plafonul boltit, pierdut parţial într-o tapiserie de umbre proiectate de săraca arhitectură străină; pentru un moment, trăsăturile îi trădară fiecare an al adevăratei lui vârste.

– Da, domnişoară Kelly, sunt toţi acolo, absolut toţi monştrii care-au fost vreodată zămisliţi de bunul nostru pământ. Şi toţi doresc din răsputeri să se întoarcă, aşteaptă să le fie acordată clipa. Noi, posedaţii, poate că dorim să ne-ascundem de cerul deschis şi de moarte; dar aici, pe planeta asta, nu vom construi paradisul. Nu s-ar putea – vezi tu, pentru că vor fi şi oameni în el.

* * *

Nu era încă adevăratul revărsat al zorilor – abia peste o jumătate de oră soarele avea să aducă o geană de lumină sură pe orizontul estic –, însă norii de ploaie fuseseră suflaţi de pe cer,

şi noaptea secătuise puterea vântului. Cerul nordic strălucea cu o fervoare ameninţătoare, murdărind iarba savanei cu stacojiu înnoroiat.

Octan privea punctul negru care se mişca pe malul râului, mergând în amonte, către casa-turn tyrathca. Aerul umed şi greu mângâie penele vulturului, când acesta plecă o aripă şi coborî într-un picaj ameţitor şi plin de volute. Pat Halahan îl examină pe solitarul călător nocturn prin ochii înguşti şi fără egal ai prietenului său legat prin afinitate.

Kelly se trezi la atingerea unei mâini pe umăr şi la sunetul de tălpi pe podeaua dură şi uscată de la nivelul al doilea, unde echipa se odihnise peste noapte. Nanonicele neurale îi accelerară la alertă totală creierul îmbibat de oboseală.

Ultimul dintre mercenarii amplificaţi pentru luptă dispărea pe rampă.

– Vine cineva, spuse Shaun Wallace.

– Ai tăi?

– Nu. Aş fi ştiut dacă ar fi fost ei. Dar nici domnul Malin n-a întrebat, să ştii.

Părea vesel.

– Cerurilor, oricine ar şti că el n-ar avea încredere în tine!

Reportera împinse în lături învelişul de folie în care dormise. Shaun îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice. Coborâră rampa până la coridorul de la parter.

Cei şapte mercenari erau strânşi în jurul găurii din uşă, iar lumina roşie lucea mat de pe pieile lor artificiale. Fenton şi Ryall erau în picioare şi mârâiau încet, prinşi în vâltoarea agitaţiei care radia dinspre mintea stăpânului lor.

Reza şi Sewell se strecurară prin gaură, imediat după ce Kelly ajunse lângă ei.

– Ce este? întrebă ea.

– Vine un cal, îi spuse Pat. Doi călăreţi.

Kelly privi afară şi-i văzu pe Reza şi Sewell activându-şi circuitele cameleonice şi contopindu-se cu peisajul. Pentru câteva secunde fu în stare să-i urmărească graţie pachetului nanonic medical circular de pe piciorul expertului în lupte, apoi până şi acesta se pierdu prin iarba neplăcut colorată.

Era unul dintre caii de povară preferaţi de colonişti. Tânăr, dar în mod clar aflat la capătul puterilor; gâtul i se plecase mult, în timp ce înainta curajos, cu botul înspumat. Reza coborî

neobservat panta de la casa-turn spre animal, lăsându-l pe Sewell să-l acopere. Senzorii optici îi arătară cele două persoane de pe spinarea calului; ambele purtau ponchouri pătate, tăiate grosolan dintr-o prelată. Bărbatul dovedea primele semne ale vârstei, cu tuleie adumbrindu-i fălcile masive şi tâmplele înspicate; după cum arăta, recent slăbise foarte mult. Avea totuşi o vigoare care-i anima trupul, vizibilă până şi din punctul unde se afla Reza, de cealaltă parte a ierbii legănate. Băieţelul dinapoia lui plânsese o vreme, fusese, de asemenea, udat până la piele în timpul călătoriei, şi acum tremura din tot trupul, lipindu-se, ameţit şi obosit, de bărbat.

Reza decise că nu prezentau nicio ameninţare. Aşteptă până ce calul ajunse la douăzeci de metri, după care deconectă circuitul cameleonic. Calul mai străbătu câţiva paşi înainte ca necunoscutul care-l călărea să-l observe şi să tresară. Trase de hăţurile animalului letargic şi se aplecă peste grumazul lui pentru a-l privi uimit pe mercenar.

– Ce fel de… Nu eşti un posedat, nu ai pustietatea lor. (Pocni din degete.) Sigur că da! Amplificat pentru luptă, asta eşti! Aţi sosit ieri cu navele stelare.

Surâse, chiui, trecu un picior peste spinarea calului şi se lăsă să lunece pe pământ.

– Haide, Russ, haide jos, băiete! Sunt aici, puşcaşii marini sunt aici. Ţi-am spus c-o să vină, nu? Ţi-am spus să nu renunţi niciodată la credinţă.

Băiatul îi căzu practic în braţe de pe cal.

Reza se apropie să-l ajute. Nici bărbatul nu era foarte sigur pe picioare, iar una dintre mâini îi purta un bandaj gros.

– Să fii binecuvântat, fiule!

Horst Elwes îl îmbrăţişă pe mercenarul surprins, cu lacrimi de recunoştinţă şi supremă uşurare sclipindu-i în ochi.

– Să te binecuvânteze Dumnezeu! Săptămânile acestea au fost cea mai teribilă încercare pe care Domnul meu a ticluit-o vreodată pentru muritorul acesta slab. Acum însă sunteţi aici, după tot timpul pe care l-am petrecut singuri în sălbăticia Diavolului. Acum suntem mântuiţi!

29

Boston căzuse în mâinile posedaţilor, chiar dacă autorităţile marţiale de pe Norfolk, aflate în dezintegrare rapidă, nu recunoşteau adevărul.

Edmund Rigby privi afară pe fereastra hotelului, peste acoperişurile povârnite din ardezie ale oraşului provincial. Focurile încă ardeau în districtele periferice, acolo unde trupele de miliţie încercaseră să pătrundă cu forţa. În anterioara noapte-Ducesă, piaţa Devonshire fusese lovită de maserul unei nave stelare a Marinei şi, în mai puţin de o secundă, caldarâmul său din granit transmutase într-un iaz de lavă strălucitoare. Şi acum, când suprafaţa i se solidifica şi pălea, căldura radiată era mai puternică decât a unei plite pentru gătit. La ora aceea în piaţă nu fusese nimeni; lovitura fusese intenţionată doar ca o demonstraţie de forţă. O dovadă a puterii Marinei: voi cei de-acolo, furnicuţe care vă târâţi pe pământul jegos hăt dedesubt, noi, îngerii din înalturi, deţinem puterea vieţii şi a morţii asupra voastră. Ca unul, posedaţii le râseseră în faţă navelor stelare care descriau ocoluri, devenite neputincioase din cauza lipsei de ţinte. Da, ele deţineau puterea fizică de a distruge, însă degetele de pe trăgaci erau imobilizate de perpetua dilemă a măreţiei şi a binelui. Ostaticii însemnaseră dintotdeauna o lovitură paralizantă în inima guvernelor. Navele stelare ar fi dorit să reverse foc sterilizator din cer, ofiţerii tânjeau să ardă dispreţuita formă de viaţă inferioară de anarhişti şi revoluţionari de pe planeta idilică şi pastorală, dar oraşul nu fusese curăţat de oamenii decenţi, de femeile şi copiii, şi bunicii fragili şi blânzi. Din câte ştiau autorităţile planetare şi ofiţerii Marinei, aceasta nu era decât o tulburare, o revoltă politică, iar ei credeau că mieii continuau să fie amestecaţi printre lupi. Condescendenţii îngeri orbitali fuseseră castraţi.

Chiar dacă ei ar fi suspectat, chiar dacă ar fi crezut zvonurile despre atrocităţi şi masacre care circulau din gură-n gură prin împrejurimile rurale, nu puteau face nimic. Boston nu mai era singur în sciziune, ci era pur şi simplu primul. Edmund Rigby plantase germenii insurgenţei în toate oraşele de pe insulele planetei, cabale de posedaţi care anexau deja populaţia. Căpitan în puşcaşii Marinei australiene, Edmund murise în 1971 în

Vietnam în urma exploziei unei mine de sol; însă studiase tactica militară, fiind trimis pentru instruire ca ofiţer la Colegiul Naval Regal din Dartmouth. Iar acest vast imperiu de planete aflate în Confederaţie, în ciuda tehnologiei sale uimitoare, nu diferea de Pământul pe care călcase el cândva. Tacticile insurgenţilor Vietcongului din trecut erau perfect aplicabile şi acum, iar el le cunoştea pe dinafară. Capturarea întregii planete fusese principalul său obiectiv din clipa în care vasta flotă de nave comerciale părăsise Norfolkul după mijlocul-verii.

De când sosise, fusese într-adevăr ocupat. Trudise în mizeria, oroarea şi sângele care mânjeau inimile tuturor sufletelor omeneşti. Viii, şi morţii… şi cei prinşi între ei.

Închise ochii, parcă pentru a alunga amintirile ultimelor săptămâni şi a ceea ce devenise el însuşi. Nu exista totuşi răgaz. Hotelul se materializă în mintea sa, pereţi şi podele ţesute din umbre. Oameni, noi şi ei, lunecau prin el, râsete şi ţipete dopplerizate răsunau prin coridoarele măreţe şi camerele somptuoase. Şi, întotdeauna, *acolo,* înapoia umbrelor, înapoia a tot ce exista: lumea de dincolo. Suflete care ciripeau, vociferând pentru existenţă, promisiuni insidioase şi mătăsoase de a fi iubita lui, sclavul lui, acolitul lui. Orice, absolut orice, numai pentru a fi aduse înapoi.

Edmund se cutremură de repulsie. „Te rog, Doamne, când vom ascunde Norfolkul de universul acesta, ascunde-l şi de lumea de dincolo! Îngăduie-mi să am tihnă şi să sfârşesc cu toate acestea."

Trei dintre locotenenţii săi – selectaţi din rândul noilor posedaţi cei mai stabili – târau un captiv pe coridorul din exterior, spre camera lui. Îşi îndreptă umerii, îngădui puterii să crească în el, conferindu-i noului său corp grandoare şi ţinută, precum şi o uniformă napoleoniană, şi se întoarse cu faţa către uşă.

Ei pătrunseră violent în odaie, chicotind şi batjocorind, puşti rebeli din cele mai mizerabile cartiere rău-famate, care credeau că făloşenia şi gălăgia erau un substituent simplu al autorităţii. El le surâse oricum primitor.

Grant Kavanagh fu azvârlit pe podea, sângerând din tăieturile de pe faţă şi mâini, mânjit de murdărie, cu frumoasa uniformă de miliţie sfâşiată. Refuza totuşi să se umilească. Edmund îi respecta curajul, deşi îl întrista. Bărbatul acesta, cu convingerea

sa în Dumnezeu şi în sine, avea să fie greu de frânt. Gândul îl îndureră. „De ce, oh, de ce nu pot pur şi simplu să cedeze?”

– Un cadou pentru tine, Edmund, spuse Iqabl Geertz. (Îşi afişase aspectul de vampir: piele aproape cenuşie, obraji scofâlciţi, ochi complet stacojii, trup slăbănog, înveşmântat în negru.) Un grangure. Are sânge-n el. Ne-am gândit că poate fi important.

Don Padwick, cu înfăţişare de om-leu, mârâi sugestiv. Grant tresări când uriaşa fiară galbenă se lăsă în patru labe şi veni spre el, biciuind din coadă.

– L-am capturat trupele, îl informă încet Chen Tambiah pe Edmund. Erau cam ultimii miliţieni rămaşi liberi. Ne-au produs pierderi grele. Opt dintre noi au zburat înapoi în lumea de dincolo.

Orientalul spilcuit, în veşminte străvechi din mătase neagră şi portocalie, înclină nemulţumit din cap către Grant.

– I-un conducător bun.

– Chiar aşa? făcu Edmund.

Iqabl îşi umezi buzele cu o limbă lungă şi galbenă.

– În cele din urmă nu contează. Acum i-al nostru. Facem cu el ce dorim. Şi ştim ce dorim.

Grant îl privi cu un ochi umflat, aproape închis.

– Când se vor termina toate astea, tu, rahatule cu ochi, şi restul prietenilor tăi veţi fi împuşcaţi, iar eu voi fi extrem de încântat să vă smulg cu propriile mele mâini toţi cromozomii aberanţi din corp!

– Ăsta-i bărbat de bărbat, cum n-am mai văzut altul, spuse Iqabl folosind un ton histrionic efeminat.

– Ajunge, zise Edmund. Te-ai luptat bine, îi spuse lui Grant, acum s-a terminat.

– Pe dracu’! Dacă voi credeţi c-o să vă las, gunoaie fasciste, să puneţi mâna pe planeta pentru care strămoşii mei au asudat sânge ca s-o construiască, înseamnă că nu mă cunoaşteţi!

– Şi nici nu te vom cunoaşte vreodată, rosti Edmund. Nu acum.

– Aşa-i, trebuie să fiţi măcar patru.

Grant icni şocat când Don Padwick îşi puse o labă pe coastele lui, cu ghearele extinse.

Edmund îşi lăsă mâna pe capul lui Grant. În bărbat exista multă energie şi furie. Îl irita şi făcea ca uniforma lui pretenţioasă

să pâlpâie şi să revină la obişnuita uniformă de camuflaj a puşcaşilor marini. Sufletele din lumea de dincolo vociferau, pe măsură ce el începu să-şi cumuleze puterea, adunându-se către farul forţei sale.

– Nu mi te împotrivi, rosti el fără mari speranţe.

– Să te fută câinii! scrâşni Grant.

Edmund auzi începând corul implorator, abject şi entuziast al sufletelor. Oboseala îl cuprinse; de când revenise, fuseseră foarte multe episoade din acestea... Atâta suferinţă şi chinuri, toate pricinuite în mod deliberat. La început râsese şi se bucurase de spaimă. Acum îşi dorea pur şi simplu să se termine odată.

Şovăi, şi sufletul captiv se foi în temniţa pe care i-o făurise în propria-i minte.

– Există căi, spuse celălalt suflet şi-i arătă, supus ca întotdeauna faţă de cel care-l capturase. Căi prin care să-l determini pe Grant Kavanagh să cedeze iute, căi prin care niciun corp nu poate să reziste mult.

Iar dorinţa era acolo, supurând din temniţă, coruptă şi îngreţoşătoare.

– Dar este o parte din noi toţi, şopti iute celălalt suflet. Noi toţi împărtăşim ruşinea de a avea fiara şarpe în inima tainică a inimii noastre. Cum altfel ai fi putut realiza tot ce-ai realizat, în felul în care ai realizat, dacă n-ai fi eliberat-o?

Tremurând, Edmund lăsă dorinţa să se ridice, o lăsă să înlocuiască greaţa şi repulsia care erau ale sale. Apoi fu uşor. Fu uşor să-l facă pe Grant să sufere. Fu uşor să rostească obscenităţile care-i potoleau pe locotenenţii săi. Fu uşor să alimenteze dorinţa. Şi să continue s-o alimenteze.

Era bine, fiindcă însemna libertate. Libertate completă şi totală. Dorinţa stăpânea aşa cum trebuia, nelimitată. Încuraja fiinţa, abominaţiile acestea atroce pe care Grant era silit să le îndure. Erau sublime.

Iqabl şi Chen urlau la el să se oprească. Ei însă nu însemnau nimic, mai puţin decât ţărâna.

Sufletele se retrăgeau, temându-se de ceea ce răzbătea dinspre el în lumea de dincolo.

– Slabi, toţi sunt mai slabi decât noi. Împreună îi putem întrece pe toţi.

Asta fusese propria lui voce?

Şi totuşi sălbăticiile continuară. Era imposibil să le oprească.

Celălalt suflet mersese prea departe, trebuia asistat până la capăt acum. Până la sfârşitul teribil.

Edmund se răzvrăti oripilat.

– Dar le-ai făcut tu însuţi, spuse sufletul captiv.

– Nu. Tu ai fost.

– Eu doar ţi-am arătat „cum”. Tu ai dorit-o. Dorinţa a fost a ta, pofta.

– Niciodată! Nu pentru aşa ceva.

– Ba da. Pentru prima dată, ţi-ai îngăduit să fii tu însuţi. Fiara şarpe este în noi toţi. Îmbrăţişeaz-o şi împacă-te cu tine însuţi. Cunoaşte-te pe tine.

– Eu nu sunt aşa. Nu sunt!

– Ba eşti. Priveşte. Priveşte!

– Nu.

Edmund Rigby se retrase din faţa celor pe care le făcuse. Fugea, *gonea,* ca şi cum viteza în sine ar fi fost dovada inocenţei sale. Zăvora lumea, şi faptele la care el participase, în cripta aceea goală care aştepta în centrul minţii sale. Unde era linişte, întuneric şi insipid. Un sanctuar fără formă. Se materializă rigid în jurul său.

– Şi acolo vei rămâne; o parte din mine, pe veci.

Quinn Dexter deschise ochii. În faţa lui cei trei posedaţi, cu aparenţele exotice dispărute pentru a dezvălui tineri cu chipuri cenuşii, se retraseră consternaţi; încrederea lor în propria supremaţie fusese brusc fracturată. Corpul distrus al lui Grant Kavanagh tremura în sânge şi urină, ghemuit pe mochetă, în vreme ce sufletul pe care-l găzduia acum încerca plin de curaj să repare leziunile teribile ale ţesuturilor. În adâncul său, auzi sufletul lui Edmund scâncind încetişor.

Quinn zâmbi euforic spre audienţa sa fascinată.

– M-am întors, rosti el încetişor şi ridică braţele în invocare. Am ieşit din pseudo-noapte; *întărit* de beznă aşa cum numai un adevărat credincios ar putea fi. Am văzut slăbiciunile din cel care mă poseda, teama lui de fiara şarpe. El este în mine acum, plângând şi implorând, negându-şi forma potrivit adevăratei sale naturi. Aşa cum şi trebuie. Fratele Domnului mi-a arătat calea, mi-a arătat că noaptea nu ascunde spaime pentru aceia care-şi iubesc adevăratul sine, aşa cum El ne porunceşte să facem. Dar foarte puţini se supun. Voi vă supuneţi?

Ei încercară atunci, Iqabl Geertz, Don Padwick şi Chen

Tambiah, combinându-şi puterile energistice într-o tentativă disperată de a-l spulbera pe uzurpatorul dement din corpul său şi a-l azvârli în lumea de dincolo. Quinn hohoti asurzitor, neclintit în centrul calm al unei fantastice furtuni de fulgere care umplu odaia. Bice orbitoare de electricitate pură sfârtecară pereţii, podeaua şi tavanul aidoma ghearelor ca briciul ale unui grifon înnebunit. Niciunul dintre ele nu-l putea atinge, el era menţinut intact într-un cocon de pâclă mătăsoasă de lumină violet.

Fulgerele îşi opriră trosnetele, se diminuară în trosnituri şi pârâituri, apoi dispărură îndărătul mobilelor carbonizate şi reveniră în corpurile potenţialilor zei ai tunetelor. Fumul înceţoşa încăperea înnegrită, flăcărui lingeau lacom pernele şi draperiile zdrenţuite.

Quinn dori să se facă dreptate.

Trupurile lor se năruiră, şi celulele efectuară perversiunile rafinate la care visa el, răsculându-se chiar împotriva lor. Privi impasibil cum sufletele umilite, terorizate, fugiră din diformităţile umede pe care le crease el, înapoi în lumea de dincolo, urlând avertismente disperate. Apoi sufletele secundare, cele care fuseseră ţinute captive, abandonară carnea macerată.

Corpul lui Grant gemu la picioarele lui Quinn, iar sufletul care-l poseda ridică privirea spre el, tulburat şi amorţit. Cele mai teribile laceraţii şi fracturi se tămăduiseră, lăsând un şablon de cicatrice încrucişate din piele trandafirie delicată.

– Cum te numeşti? întrebă Quinn.

– Luca Comar.

– Ai văzut ce le-am făcut lor, Luca?

– Da. Oh, Doamne, da!

Îşi plecă fruntea, şi fierea i se ridică în gât.

– Erau slabi, înţelegi? Rataţi nevrednici. Nu aveau credinţă adevărată în ei înşişi. Nu ca mine.

Quinn inspiră adânc, calmându-şi gândurile euforice. Salopeta de puşcaş marin se umflă, fâlfâi şi se transformă în roba unduitoare a unui preot, cu ţesătura neagră ca miezul nopţii.

– Tu ai încredere în tine, Luca?

– Da. Am. Am încredere. Am cu-adevărat.

– Ţi-ar face plăcere să-ţi povestesc despre fiara şarpe? Ţi-ar face plăcere să-ţi arăt propria-ţi inimă şi să te eliberez?

– Da. Te rog. Te rog, arată-mi.

– Bine. Cred că acesta-i rolul meu, acum când prevestitorii s-

au răspândit în lumea largă. Morţii s-au ridicat pentru ultima bătălie împotriva viilor şi vremea Aducătorului Luminii se apropie. Eu am fost binecuvântat, Luca, binecuvântat cu adevărat cu puterea Lui. Credinţa mea în El m-a adus înapoi, singur dintre toate milioanele care sunt posedaţi. Eu sunt cel pe care Fratele Domnului l-a ales ca Mesia al Său.

* * *

Când afluentul se vărsa în cele din urmă în Juliffe, avea lăţimea de o sută treizeci de metri. Satele ocupau ambele maluri, cu clădirile strălucind în interiorul bulelor de lumină albă, enclavele lor de siguranţă. De acum Chas Paske era obişnuit cu imagini realmente fantastice de cătune tihnite care dormitau fericit. Trecuse pe lângă opt sau nouă, în decursul avansării sale lente pe râu. Toate erau la fel. Toate erau ireale.

Avertizat de corolele gemene din faţă, îşi cârmise bărcuţa înapoi în mijlocul râului, luptându-se pentru fiecare palmă cu stratul gros şi lipicios de crini-de-zăpadă care se contopeau. Se găsea într-un canal îngust de lumină vermillon ce cădea între cele două pete de radianţă băştinaşă, ghemuit pe cât putea mai bine pe fundul bărcii.

Corpul i se afla într-o stare jalnică. Cu ceva timp în urmă, pachetele nanonice medicale fuseseră epuizate de solicitarea decontaminării sângelui; tot ce mai puteau face era să stopeze reînceperea hemoragiilor vaselor de sânge pe care le legaseră. Nanonicele sale neurale continuau să-şi menţină blocurile analgezice, scăpându-l de dureri. Dar asta nu mai părea să fie suficient. O letargie rece se infiltra în el prin piciorul rănit, vlăguindu-i şi ultimele puteri. Orice mişcare devenise o chestiune complicată, iar muşchii răspundeau cu infirmitate geriatrică. De câteva ori în ultimele ore, suferise crize de spasme care-i cutremuraseră braţele şi trunchiul. Nanonicele neurale păreau incapabile să le prevină ori să le stopeze. Aşa încât zăcea pe fundul bărcii şi privea în sus la norul roşu pulsator, aşteptând să se termine zvâcniturile înjositoare.

În clipe ca acelea i se părea că se putea zări pe sine, o formă micuţă, neagră şi zbârcită, răşchirată pe fundul unei dinghii (ca aceea despre care credea că o furase), purtată pe un râu alb şi lipicios care se întindea pe o distanţă incredibilă. În jurul râului nu exista nimic, nici maluri, nici arbori, şerpuia printr-un cer roşu, solitar, o panglică de mătase care flutura în briză, în vreme ce în

depărtare, hăt departe, un punct de lumină stelară licărea cu sfială evazivă, ispititoare. Glăscioare abia audibile îl înconjurau. Era sigur că vorbeau despre el, deşi niciodată nu putea distinge cuvinte întregi. Tonul era însă clar, superior şi dispreţuitor.

Nu tocmai un vis.

Îşi aminti, pe când naviga lin, misiuni din trecut, camarazi din trecut, bătălii vechi, victorii şi înfrângeri. În jumătate dintre cazuri, nu ştiuse de fapt pentru ce lupta sau împotriva cui lupta. Pentru cei buni ori pentru cei răi? Şi, de fapt, cum ar fi putut să ştie care era care? El, un mercenar, o târfă de violenţă, distrugere şi moarte. El lupta pentru cei cu bani mai mulţi, pentru companii şi plutocraţi şi, uneori, poate chiar pentru guverne. În viaţa lui nu exista bine şi rău. Din punctul ăsta de vedere îi venea uşor, nu avea de luat decizii importante.

Aşa încât râul îl purtă mai departe, banda albă care curgea prin cerul roşu, tot înainte. Voiajul era viaţa lui. Putea să vadă de unde venise şi putea să vadă încotro mergea. Destinaţia şi startul nu difereau. Şi nu avea cum să coboare. Decât poate să sară, să se înece în cerul vast şi perfid.

„Asta va veni oricum”, gândi el, „nu-i nevoie să mă grăbesc.”

Vechea fermitate continua să existe printre mila de sine superficială şi îngrijorarea tot mai mare legată de starea lui fizică; încă nu se destrămase. Era bucuros de asta. Până la sfârşitul amar, într-acolo se îndrepta. Steaua sclipea mai puternic, practic un heliograf. Părea mai aproape.

Nu, nu tocmai un vis.

Chas tresări brusc, legănând riscant barca. Satele gemene care păzeau gura afluentului rămăseseră de acum în urmă. Intrase chiar pe Juliffe. Nu se zărea niciun semn al Mlaştinii Hultain, care alcătuia partea nordică. Din câte îşi putea da seama, fluviul putea să fi fost un ocean. Un ocean pavat cu crini-de-zăpadă, cât vedeau ochii lui amplificaţi. Acesta era meridianul lor, capătul cruciadei lor continentale. Se ridicau pe câte patru şi cinci straturi, striviţi unii în alţii; descompunându-se, dar ticsiţi atât de strâns, încât formau un covor fără interstiţii. Era un reflector perfect pentru lumina roşu-aprins care cădea dinspre nor, transformându-i lumea într-o nebuloasă roşie adimensională.

Barca fragilă pârâi şi vibră, când curentul o împinse mai adânc în masa de vegetaţie plutitoare. În mod reflex, Chas se prinse de copastii. Încercă un moment neplăcut când ceva pocni

şi trosni la prova, dar barca era atât de puţin adâncă, încât fu ridicată în sus în loc să fie turtită din lateral. Era sigur că înainta pe un lunecuş de frunze putrede, nu pe apa reală.

În ciuda masei lor enorme, crinii-de-zăpadă nu aveau niciun efect asupra curentului statornic al fluviului. Barca începu să-şi crească viteza, îndepărtându-se de malul sudic cu lanţul său aproape neîntrerupt de sate şi aşezări mai mari.

După ce se asigură că n-avea să se răstoarne, Chas îşi relaxă strânsoarea şi se întinse din nou, gâfâind de simplul efort de a se ridica în capul oaselor. Sus de tot, plafonul masiv de nori roşii deveni un ciclon portocaliu-viu, cu miez concav, cu apexul ascuns de distanţă. Putea distinge straturile ca nişte talazuri umflate ce erau smulse din alinierea lor restricţionată şi aspirate peste margine, pentru a spirala în sus într-un alai lent. Avea diametrul bazei de douăzeci de kilometri: o bulboană răsturnată care se deşerta de cealaltă parte a cerului.

Îşi dădu seama că nuanţa puternică de oranj strălucitor provenea de la o lumină sălbatică, ce cobora dinspre vârful ei tăinuit. Sub ea, Durringhamul sclipea în glorie celestă.

* * *

Goura pluti prin trapa din podea, pe puntea lui *Lady Macbeth.* Avu grijă să nu-şi mişte brusc gâtul sau braţele; întregul lui corp era o unică şi imensă durere. Avusese noroc că nu-şi fracturase nimic în acea ultimă şi agonizantă perioadă de decelerare. Nici atunci când privise navele stelare atacând staţia, nu se simţise într-atât de complet de neajutorat, zăcând turtit pe podeaua trosnitoare a salonului şi simţind cum coastele i se curbează spre interior, în vreme ce întunericul îşi sporea strânsoarea asupra vederii sale. În trei rânduri auzise oase pârâind, însoţite de urlete mentale – era imposibil să emiţi vreun sunet. Edeniştii acţionaseră laolaltă, şi minţile lor îmbrăţişate împărtăşiseră şi diminuaseră durerea.

Când se terminase, el nu fusese singurul care-şi ştersese ochii de lacrimi. Aethra le urmărise întregul plonjon ameţitor în inel şi li-l arătase. Goura crezuse că sfârşitul venise cu certitudine, pentru a doua oară în decursul aceleiaşi ore. Însă jetul de evacuare al navei stelare adamiste distrusese particulele inelului când se afundase sub suprafaţă, eliminând orice pericol de coliziune; iar căpitanul potrivise perfect vitezele (pentru a doua oară în decursul aceleiaşi ore), aducându-i perfect pe o orbită

circulară îngropată chiar în mijlocul inelului. Roiul de viespi de luptă urmăritoare şi submuniţiile lor impactaseră la câteva secunde în urmă, cu exploziile cinetice ridicând o perdea neregulată de foc. Niciuna nu pătrunsese cu mai mult de o sută de metri sub suprafaţă.

Fusese o reuşită de pilotare uimitoare. Goura era foarte curios să întâlnească persoana care deţinea un control atât de bun asupra unei nave stelare. Rivaliza cu uniunea dintre un şoim-de-vid şi căpitanul său. Trei oameni stăteau ancoraţi de un covoraş adeziv în jurul unei console – doi bărbaţi şi o femeie şi discutau pe ton scăzut. Goura nu se aşteptase deloc să vadă că cel mai tânăr dintre ei, un bărbat cu trăsături faciale turtite, purta pe umerii uniformei-combinezon steaua de căpitan. Se aşteptase la cineva… diferit.

Fără prejudecăţi, îl admonestă aspru Tiya.

Majoritatea edeniştilor se foloseau de simţurile lui pentru a observa scena.

Căpitanii de şoimi-de-vid au abia optsprezece ani când încep să zboare.

Nu voiam să spun absolut nimic, obiectă Goura cu jumătate de voce.

Pluti pe lângă inelul de cuşete pentru acceleraţie şi atinse cu tălpile un covoraş adeziv de pe punte.

– Căpitanul Calvert?

Tânărul strânse din umeri.

– Spune-mi Joshua.

Goura simţi cum emoţiile sale stăvilite erau pe punctul de a se revărsa.

– Mulţumesc, Joshua. Îţi mulţumim toţi.

Joshua încuviinţă scurt şi o roşeaţă foarte slabă îi coloră obrajii. Femeia de alături îi sesiză stinghereala şi zâmbi discret.

Vezi? comentă Tiya mulţumită. **Un tânăr perfect normal, deşi excepţional de talentat. Îmi place de el.**

Joshua îi prezentă pe Sarha şi pe Dahybi, apoi îşi ceru scuze pentru acceleraţie.

– A trebuit să mă opresc însă exact în interiorul inelului, explică el. Dacă l-am fi traversat, ieşind în sudul planului ecliptic, celelalte nave ne-ar fi văzut şi ar fi venit după noi. Propulsiile lor pot arde particulele la fel de uşor pe cât a făcut-o *Lady Mac,* după care am fi fost ţinte facile pentru viespile lor de luptă.

– Nu m-am plâns. Ba chiar, suntem toţi mai degrabă surprinşi că mai suntem în viaţă.

– Oamenii tăi au păţit ceva?

– Doctoriţa noastră, Liatri, spune că niciunul nu a suferit leziuni interne fatale. Melvyn Ducharme o ajută să-mi consulte oamenii în cabina voastră chirurgicală. Scanările metabolice au dezvăluit câteva oase rupte şi multe întinderi musculare. Ea era mai degrabă îngrijorată de leziunile membranelor interne, care puteau fi o problemă dacă nu erau tratate rapid. Dar Melvyn adaptează un bloc procesor care poate interfaţa cu pachetele voastre nanonice medicale.

Joshua clipi, derutat.

– Propriile noastre pachete medicale folosesc exclusiv procesoare bitek, explică Goura.

– Ah, da…

– Liatri spune că totul va fi bine. Desigur, vânătăile vor dispărea abia peste vreo două săptămâni.

– Nu sunteţi singurii, zâmbi Sarha. Şi ar trebui să vezi unde sunt vânătăile mele…

Joshua rânji şiret.

– Promisiuni, promisiuni…

– Pilotajul a fost incredibil, Joshua, continuă Goura. Să scapi de două nave stelare…

– E-n sânge, replică el nu chiar nonşalant. Mă bucur c-am putut fi de-ajutor, realmente. De când am ajuns în sistemul ăsta stelar, n-am prea fost de ajutor nimănui.

Haide, îl îndemnă Tiya. **Întreabă-l.**

Şi dacă-i un zbor ilegal? Nu uita că avea viespi de luptă. Va trebui să depunem mărturie.

Atunci legea-i de rahat şi toţi vom suferi de amnezie. Întreabă-l.

Goura surâse stângaci.

– Joshua, cine eşti tu, de fapt? Vreau să zic, de ce-ai venit la Lalonde?

– Ăăă… Bună întrebare. Tehnic vorbind, *Lady Mac* face parte din flota de nave stelare a guvernului Lalonde, care ajută la restabilirea ordinii civile. Escadrila Marinei Confederaţiei are alte idei şi, potrivit lor, suntem sub stare de arest.

– Escadrila Marinei?

Joshua suspină teatral şi începu să explice.

Edeniştii ticsiţi în cabina din capsula de susţinere biotică D, care juca în acelaşi timp rolul de infirmerie, ascultară cu un amestec de consternare sumbră şi confuzie.

– Abilitatea aceasta de sechestrare pare ceva îngrozitor, rosti Goura sintetizând sentimentele unificate ale edeniştilor.

– Ar fi trebuit să fi văzut norul roşu, zise Joshua. Ăla m-a înfiorat cu-adevărat. Pentru mine este ceva instinctiv; ştiu când ceva este *în neregulă.*

Goura indică spre consola pe care o consultaseră; holoecranul ei era plin de afişaje albastre şi galbene.

– Care-i situaţia noastră curentă?

– Fac un joc de aşteptare, spuse Joshua şi datavizǎ o comandă în procesorul consolei.

Holoecranul comută la imaginea primită de la un grup de senzori externi, care arăta o întindere întunecată de roci boţite. Scara era imposibil de apreciat.

– Vezi? Asta-i cea mai mare particulă din inel pe care am putut să-o găsesc în timp aşa scurt, rocă aproape solidă cu diametrul de două sute cincizeci de metri. Se află la douăzeci şi cinci de kilometri către interior, pornind de la suprafaţa nordică. Noi ne păstrăm direct sub ea – literalmente direct –, carcasa prova a lui *Lady Mac* este la trei metri depărtare de piatră. Chiar în clipa asta Warlow şi Ashly sunt în exterior şi forează bolţuri de fixare, ca să o putem ancora pe *Lady Mac* cu fibră de siliciu. În felul acela nu va mai fi nevoie să utilizez jeturile pentru menţinerea poziţiei. *Maranta* şi *Gramine* vor putea detecta cu uşurinţă orice jeturi ionice, după ce inelele se calmează. Sistemele noastre electronice de la bord sunt proiectate oricum pentru emisii minime, dar cu roca asta drept paravan vom fi absolut siguri că suntem nedetectabili pentru senzorii lor. În acelaşi timp ne poate absorbi şi outputul termic; am orientat panourile de termopurjare astfel încât ne radiază excesul de căldură direct spre piatră şi vor fi necesare multe luni ca să se infiltreze prin ea. Toate tuburile de propulsie şi cele cinci generatoare de fuziune principale au fost reduse, aşa că fluxul nostru magnetic este neglijabil. Operăm cu un singur generator de fuziune, care este bine ecranat de carcasă. Una peste alta, este o poziţie foarte rezonabilă. Atâta vreme cât *Maranta* şi *Gramine* rămân în nordul inelului, vom fi invizibili pentru ele.

– Şi dacă vreuna se deplasează în sud?

– Între noi şi suprafaţa sudică sunt cincizeci şi cinci de kilometri de particule. Este un risc pe care sunt pregătit să mi-l asum, mai ales cu inelul atât de activ din punct de vedere electric şi termic în momentul de faţă.

– Am înţeles. Cât timp crezi că vom staţiona aici?

Joshua făcu o grimasă.

– E greu de spus. În prezent, suntem la numai o sută şaptezeci de mii de kilometri deasupra lui Murphy. *Lady Mac* trebuie să fie la minimum două sute de mii de kilometri depărtare înainte de a putea efectua saltul. De aceea, dacă dorim să plecăm, fie aşteptăm până ce *Maranta* şi *Gramine* se plictisesc şi pleacă, fie rezistăm până ce şablonul lor de căutare le poartă suficient de departe pentru a ne permite să ţâşnim spre nişte coordonate pentru salt. Indiferent care dintre variantele acestea va fi, eu cred că vom staţiona destul de mult aici. Cel puţin nişte săptămâni.

– Am înţeles. Aveţi destul combustibil şi provizii pentru a rezista atâta timp?

– Da, combustibilul a coborât la patruzeci şi şapte la sută, fiindcă manevrele alea cu acceleraţie mare înfulecă al dracu’ de rapid criogenicele, însă ce a rămas ne poate alimenta actuala rată de consum pentru câţiva ani. Aşadar, asta n-ar fi o problemă. Va trebui pe de altă parte să ne monitorizăm cu atenţie sistemele ambientale, pentru că voi sunteţi treizeci şi şase. Factorul limitator îl constituie alimentele; trebuie raţionalizate destul de atent. Iar toate astea înseamnă că n-aş vrea să vă scoateţi deocamdată copiii din tau-zero.

– Bineînţeles. Oricum în module vor fi mult mai protejaţi. Ce se va întâmpla însă cu echipa voastră de mercenari?

Joshua schimbă o uitătură semnificativă cu Sarha.

– În privinţa asta nu putem face absolut nimic. Ei sunt nişte tipi duri şi răi. Dacă cineva poate supravieţui acolo, doar ei o pot face.

– Am înţeles. Dacă apare ocazia de a te întoarce, te rog să nu eziţi din cauza noastră.

– Vom vedea. Cu *Maranta* şi *Gramine* pe urmele noastre, va fi dificil să sărim la Lalonde. În mod ideal aş prefera să rămân pe loc până ce ele pleacă de la Murora. Problema noastră majoră va fi monitorizarea lor. Când ai sosit, tocmai discutam despre montarea unui grup de senzori de cealaltă parte a rocii. Înainte

de a ne ascunde le-am întrezărit rachetele ionice, aşa că ştim că navele sunt încă acolo. Avem totuşi aceeaşi problemă ca şi ele, inelul ăsta-i un iad nu altceva – imposibil de văzut prin el. Fără date certe, ne găsim într-un dezavantaj foarte neplăcut.

– Ah, zâmbi Goura fericit. Aici cred că aş putea fi de ajutor. **Aethra? Poţi vedea cele două nave stelare care ne-au atacat?**

Da, răspunse habitatul. **Sunt pe orbită, puţin deasupra suprafeţei nordice a inelului.**

O imagine se formă în mintea sa, câmpia întunecată a inelului care reteza Murora, lipsită aproape complet de culori. Celulele senzoriale externe ale habitatului puteau percepe numai o zonă largă agitată de căldură şi electricitate. Două puncte mate se găseau deasupra ei, cu rachetele ionice sclipind intermitent pentru a le menţine altitudinea relativă.

Excelent.

– Aethra le poate vedea.

Joshua se lumină la faţă.

– Iisuse, asta-i o veste grozavă! Deci ambele sunt încă aici?

– Da.

– Ce face Aethra? întrebă el cu întârziere.

– Carcasa a suferit avarii extinse. În acelaşi timp însă nu există leziuni interne catastrofale, iar organele principale au rămas funcţionale. Va necesita un volum considerabil de reparaţii înainte de a-şi putea relua creşterea. Memoriile colegilor mei, cei care au fost ucişi în atac, au fost stocate de către personalitate.

– E bine atunci.

– Da.

– Aethra poate să determine coordonatele spaţiale exacte ale celorlalte nave stelare? Dacă suntem ţinuţi la curent permanent, voi şti când putem risca să ieşim de la adăpost şi să zburăm spre coordonatele de salt.

– Pot face mai mult decât atât.

Goura scoase din buzunarul de la piept un bloc procesor. În timpul zborului, dreptunghiul subţire din plastic, de mărimea palmei, produsese o vânătaie spectaculoasă auriu-vineţie pe muşchiul său pectoral.

– Aethra poate să comunice prin procesorul bitek şi, dacă-l poţi interfaţa cu calculatorul tău de zbor, vei putea recepta

imaginile direct, iar navele stelare care ne vânează n-o vor şti niciodată, întrucât afinitatea este nedetectabilă.

– Superb!

Joshua acceptă blocul. Era cu puţin mai mic decât modelul Corporaţiei Kulu pe care-l utiliza el.

– Sarha, ocupă-te de o interfaţă. Vreau să-l legăm cât mai repede pe Aethra la matricea procesoarelor noastre navigaţionale.

– E ca şi făcut.

Femeia îi luă blocul procesor şi datavizä sistemele din nucleul memoriei ei, cerând specificaţiile cuvenite ale modulelor electronice şi programelor adaptoare.

Lui Joshua i se părea că şeful staţiei edeniste continua să pară afectat.

– Ştii, rosti el, noi am venit de la Seninătate. Este portul de origine al lui *Lady Mac.*

Goura îl privi, şi o lumină surprinsă îi apăru în ochii obosiţi.

– Da?

– Da. Am trăit acolo toată viaţa mea, m-am născut acolo, aşa că ştiu cât de frumoase sunt habitatele, şi nu mă refer numai la structura lor fizică. Aşa că bănuiesc că pot avea empatie faţă de ceea ce simţi într-o măsură mai mare ca majoritatea adamiştilor. Nu-ţi face griji. Vom scăpa de-aici şi vom reveni cu ajutoare pentru Aethra şi pentru Lalonde. Acum avem nevoie doar de timp, după care am pornit spre casă. Din fericire, timpul este singura resursă de care nu ducem lipsă.

* * *

– Aşadar, nu sunteţi puşcaşi marini ai Confederaţiei? întrebă Horst, străduindu-se să-şi ascundă dezamăgirea profundă.

– Nu, părinte, îmi pare rău, zise Reza. CDL ne-a angajat pentru misiuni de recunoaştere în comitatele Quallheim şi pentru a afla ce se-ntâmplă aici. Poţi spune c-am terminat definitiv cu partea aceea.

– Am înţeles.

Horst se întoarse şi privi simplitatea coridorului central din casa-turn tyrathca, ale cărui curbe line erau iluminate de bastonul luminos; umbrele uniforme se contopeau fără linii de demarcaţie clare cu arcadele gri-întunecat. Lumina roşie din exterior nu pătrundea înăuntru, ci doar contura gaura decupată în uşă. În ciuda căldurii, simţea fiori.

– Cum ai ştiut că suntem aici? întrebă Pat.

– N-am ştiut, tot aşa cum n-am ştiut că sunteţi tocmai în acest turn anume. Ieri-dimineaţă am văzut, bineînţeles, sosirea navelor stelare. Apoi, după-amiază, a fost o explozie pe râu.

– Crocoleul, zise Ariadne.

– S-ar putea, încuviinţă Reza. Spune mai departe.

– Micul Russ a văzut-o, spuse Horst. M-am gândit că ar fi cel mai bine să supraveghem savana; în dimineaţa aceea apăruse prima dată norul roşu şi, ţinând seama şi de navele stelare, părea acţiunea cea mai judicioasă. Până mi-am reglat banda intensificatoare optică într-acolo, rămăsese doar fumul. Nu părea însă ceva ce ar face posedaţii, aşa că m-am dus să verific. M-am gândit – m-am rugat – că s-ar putea să fie puşcaşii marini. Şi-apoi l-am văzut pe nenorocitul acela de crocoleu bântuind prin iarbă. Am mers mai departe în lungul râului, ca să mă menţin înaintea lui. Şi iată-ne! Aduşi la voi de mâna Domnului! Îşi ridică încet colţurile buzelor într-un surâs victorios şi obosit: Nepătrunse sunt căile pe care El le alege.

– Aşa-i, spuse Reza. Crocoleul acela era probabil perechea celui pe care l-am omorât noi.

– Da. Spuneţi-mi despre navele stelare… Ne pot evacua de pe planeta aceasta îngrozitoare? Înainte ca norul roşu să acopere cerul, am văzut o bătălie teribilă pe orbită.

– Noi nu ştim prea multe despre evenimentele de pe orbită, dar aceea a fost o luptă între unele dintre navele noastre şi o escadrilă a Marinei Confederaţiei.

– Navele voastre? De ce s-au luptat cu Marina?

– Nu toate, ci numai unele dintre ele. Posedaţii au ajuns pe orbită la bordul avioanelor spaţiale care ne-au desantat pe noi, după care au deturnat navele stelare şi au preluat echipajele.

– Doamne milostive! îşi făcu Horst cruce. Au mai rămas nave stelare?

– Nu. Nu pe orbită.

Umerii lui Horst se gârboviră. Sorbi apatic din paharul de unică folosinţă pe care i-l umpluseră cu cafea fierbinte. „Aceasta este lovitura cea mai crudă dintre toate”, gândi el deznădăjduit, „să mi se arate salvarea strălucind atât de aproape, pentru ca după aceea să-mi fie smulsă chiar în clipa în care strângeam degetele în jurul ei. Copiii nu pot fi lăsaţi să mai sufere, Dumnezeule milostiv, ascultă-mă acum măcar: nu mai pot fi

lăsaţi!”

Russ stătea în poala lui Kelly. Părea intimidat de mercenarii amplificaţi pentru luptă, dar o lăsa pe femeie să-i aplice un spray calmant peste băşicile produse de şa. Ea îi mângâie părul umezit de pe frunte şi zâmbi, oferindu-i unul dintre batoanele ei de ciocolată.

– Trebuie să fi trecut prin multe, îi zise lui Horst.

– Aşa este. (Îl privi pe Shaun Wallace, care de la sosirea lui rămăsese în fundul coridorului.) Satan a blestemat planeta aceasta până în măduva ei. Am văzut lucruri rele, spurcate şi dezgustătoare, dar şi acte de curaj. Sunt umilit, spiritul uman este capabil de fapte realmente uimitoare de munificenţă când se confruntă cu teste fundamentale ale virtuţilor. Am ajuns să cred din nou în oameni.

– Aş dori să aud cândva unele dintre faptele acelea, zise ea.

– Kell e reporteră, spuse Sewell batjocoritor. Alt gen de persoană care te determină să semnezi contracte cu sânge.

Femeia îl fulgeră din ochi pe mercenar.

– Nu-i o crimă să fii reporter. Spre deosebire de ocupaţia altora.

– Voi fi încântat să-ţi povestesc, interveni Horst. Însă mai târziu.

– Mulţumesc.

– Alături de noi vei fi în destulă siguranţă, părinte, zise Reza. Intenţionăm să mergem către sud, pentru a ne îndepărta de nor. Iar vestea bună este că aşteptăm o navă stelară să se întoarcă după noi peste două zile. La bordul pernei de aer va fi loc suficient pentru tine şi Russ. Suferinţele voastre s-au încheiat.

Horst emise un pufnet de neîncredere, după care lăsă cafeaua din mână cu un gest brusc.

– Oh, Doamne, încă nu v-am spus, aşa este? Iertaţi-mă, totuşi cred că această călătorie mi-a zăpăcit minţile. Iar în ultimele zile am dormit foarte puţin.

– Ce să ne spui? întrebă Reza alert.

– După începutul posedării, i-am strâns pe toţi copiii pe care i-am găsit. Locuim într-o fermă de pe savană. Cred că ei sunt realmente îngroziţi. N-am intenţionat să lipsesc toată noaptea.

Pentru o secundă se lăsă tăcere deplină, parcă până şi tunetele seci ale norului roşu încetaseră.

– Câţi copii? întrebă Reza.

– Numărându-l şi pe Russ, douăzeci şi nouă.

– Futu-i maica mă-sii!

Horst se încruntă şi-l privi cu subînţeles pe Russ care se holba la conducătorul mercenarilor cu ochi neliniştiţi peste ciocolata pe jumătate mâncată. Kelly îl strânse niţel mai aproape de ea.

– Şi-acum? întrebă direct Sal.

Preotul îl privi surprins.

– Trebuie să ne-ntoarcem la ei cu pernele voastre de aer, răspunse el simplu. Mă tem că bietul meu cal nu poate merge mai departe. De ce? Aveţi altă misiune?

Mercenarul expert în lupte rămase nemişcat.

– Nu.

– Unde exact este ferma asta? întrebă Reza.

– La cinci-şase kilometri în sudul junglei, răspunse Horst. Şi la patruzeci de minute de mers pe jos spre est de la râu.

Reza îşi datavizǎ blocul orientator pentru o hartă şi rulă o căutare prin înregistrările CDL ale aşezărilor, încercând să coreleze.

– Cu alte cuvinte, sub norul roşu.

– Da, blestemăţia aceea s-a extins ieri cu o viteză de-a dreptul înfricoşătoare.

– Reza, rosti Jalal, perna nu poate transporta atâţia oameni. În niciun caz, dacă vrem să ne menţinem în faţa norului.

Horst îl privi stupefiat pe uriaşul expert în lupte.

– Ce vrei să spui? Nu poate? Cum nu poate? Sunt copii! Cea mai mare are unsprezece ani! Ea este singură sub scârna aceasta a Satanei de pe cer. Singură şi speriată, ţinându-i pe ceilalţi în jurul ei, în timp ce cerul se preschimbă în pucioasă, şi hoarda urlătoare a diavolilor se apropie. Părinţii lor au fost siluiţi de spirite necurate. Lor nu le-a mai rămas nimic, decât un unic firicel de speranţă.

Se ridică brusc, înăbuşindu-şi un geamăt când muşchii înţepeniţi de atâta călărie se răsculară faţă de mişcarea violentă, şi chipul i se învăpăie de furie.

– Şi tu, cu armele tale şi cu puterea ta de mecanoid, stai aici, gândindu-te doar cum să-ţi salvezi pielea! Ar trebui s-alergi ca să-i îmbrăţişezi pe posedaţi, ei te-ar primi ca pe unul dintre ai lor. Haide, Russ, plecăm acasă!

Băiatul începu să plângă. Se zbătu în braţele lui Kelly.

Ea se ridică în picioare, menţinându-şi braţele protector în

jurul trupuşorului firav. Iute, înainte de a-şi pierde tot curajul, rosti:

– Russ poate să-mi ia locul în pernă. Eu vin cu tine, părinte.

Comută retinele pe înaltă rezoluţie şi se uită la Reza. Înregistrând.

– Ştiam c-o s-aduci necazuri, îi dataviză el.

– Durilor, rosti ea cu glas tare.

– Pentru un reporter, dovedeşti o înţelegere foarte redusă a oamenilor, dacă tu crezi c-o să-i părăsesc pe copii după tot ce-am văzut.

Kelly îşi ţuguie buzele ursuză şi comută focalizarea vizuală la Jalal. Schimbul acesta de replici urma să fie eliminat la montaj.

– Nimeni nu-i va lăsa pe copii în urmă, părinte, spuse Reza. Crede-mă, am văzut ce se întâmplă cu copiii alungaţi de posedaţi. Dar nu-i vom ajuta cu nimic, dacă ne repezim acolo orbeşte.

Se ridică apoi în picioare, săltându-se cu treizeci de centimetri peste preot.

– Mă înţelegi, părinte?

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui Horst.

– Da.

– Perfect. Este evident că ei nu pot rămâne în ferma de pe savană. Va trebui să-i luăm cu noi în sud. Întrebarea este „cum”? La fermă mai există cai?

– Nu. Avem doar câteva vaci.

– Păcat. Ariadne, o pernă poate să transporte cincisprezece copii?

– Posibil, dacă noi alergăm pe lângă ea. Dar va forţa al naibii de mult rotoarele şorţului. Şi-n tot cazul va epuiza matricele electronice în şase-şapte ore.

– Alergarea aia ne va epuiza şi pe noi, spuse Pat.

– Sub norul ăsta nici măcar nu pot reîncărca matricele, urmă Ariadne. Panourile cu celule solare nu receptează nici pe departe inputul fotonic suficient.

– Am putea construi un fel de căruţă, sugeră Theo. Care să fie trasă de vaci. Ar fi mai bine decât mersul pe jos.

– Va dura, zise Sal. Şi n-avem nici măcar garanţia că va funcţiona.

– Atunci să-i remorcăm, rosti Sewell. Închegăm două plute şi le remorcăm pe râu. Nu ne trebuie decât scânduri şi dacă-i

nevoie le putem lua chiar din clădirea fermei.

Ariadne încuviinţă.

– S-ar putea să meargă. Perna ar putea face faţă la asta. În tot cazul până la mijlocul după-amiezii am putea fi înapoi aici.

– Şi dup-aia? întrebă Jalal. Să nu mă credeţi un cârcotaş, însă simpla lor aducere aici nu-i soluţia. Trebuie să mergem mai departe. Wallace spune că norul va acoperi toată planeta şi trebuie să găsim o cale prin care să fim înaintea lui, altfel totul este zadarnic.

Reza se întoarse şi-l privi pe posedatul care până acum rămăsese tăcut şi nebăgat în seamă.

– Domnule Wallace, cei asemenea ţie vor şti dacă ne-ntoarcem la fermă?

– Da, domnule Malin, răspunse el cu părere de rău. Vor şti. Norul şi pământul devin una cu noi. Vă putem simţi mişcându-ne în interiorul nostru. Când treceţi înapoi pe sub nor, va fi ca şi cum am călca pe un cui.

– Cum vor reacţiona?

– Vor veni după voi, domnule Malin. Dar vor face asta oricum dacă rămâneţi pe planetă.

– Cred că spune adevărul, zise Horst. Unul dintre ei a venit acum două zile la fermă. Mă voia pe mine şi pe copii. Adică, trupurile noastre.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Kelly.

Horst sili un surâs searbăd.

– Am exorcizat-o.

– *Poftim?* izbucni Kelly cu încântare lacomă. Serios?

Preotul ridică mâna bandajată. Fâşiile întunecate de ţesătură erau pătate de sânge.

– N-a fost uşor.

– Să dea naiba! Shaun, tu poţi fi exorcizat?

Shaun Wallace îl pironea cu privirea pe preot.

– Dacă este totuna pentru tine, domnişoară Kelly, aş fi recunoscător dacă n-ai încerca s-o faci.

– Poate, subvocaliză ea în celula de memorie, poate într-adevăr! I se poate citi în ochi. Se teme de preot, de bărbatul acesta îmbătrânit şi istovit în straie ponosite. Pur şi simplu nu-mi vine să cred. Un ritual păstrat din timpurile medievale care-i poate contracara pe inamicii aceştia aproape invincibili. Acolo unde toate tehnologiile şi cunoştinţele noastre fantastice

eşuează, o rugăciune, o simplă rugăciune anacronică poate deveni salvarea noastră. Trebuie să aflaţi asta, trebuie să găsesc o cale prin care să expediez un mesaj Confederaţiei.

La naiba, aducea prea mult cu înregistrarea lui Graeme Nicholson. Pentru o clipă, se întrebă ce se întâmplase cu bătrânul reporter.

– Interesant, comentă Reza. Nu ne este însă de ajutor în actuala noastră dilemă. Trebuie să găsim un mod prin care să rămânem în faţa norului până se întoarce Joshua după noi.

– Hristoase, spuse Sal, nici măcar nu ştim când se va-ntoarce! Iar transportul copiilor prin munţii ăştia nu va fi uşor, Reza, nu există nici drumuri, nici imagini detaliate pe hartă. Nu avem echipament de camping pentru ei, nu avem bocanci şi nici provizii de hrană. Va fi umezeală, va fi alunecuş… Dumnezeule! Nu mă deranjează să-ncerc s-o fac, dacă există măcar o probabilitate redusă de-a reuşi, dar asta…

– Domnule Wallace, rosti Reza, cei asemenea ţie i-ar lăsa pe copii să plece?

– Unii da, eu i-aş lăsa, dar restul… Nu, nu cred. Aici au mai rămas foarte puţine corpuri umane vii, iar în lumea de dincolo sunt întemniţate foarte multe suflete. Le auzim întruna, să ştii, ne imploră să le aducem înapoi. Este foarte uşor să cedezi. Îmi pare rău.

– Futu-i! Reza îşi flexionă degetele. Bun, vom proceda în etape. Întâi, îi aducem pe copii aici, îi scoatem pe ei şi pe noi, chiar azi, de sub norul ăla blestemat. Asta-i important în clipa de faţă. După aceea putem începe să ne concentrăm despre cum să-i trecem prin munţi. Poate că tyrathca ne vor ajuta.

– Nicio şansă, declară Ariadne sec.

– Mda. Totuşi, continuaţi să vă gândiţi toţi. Domnule Wallace, îmi poţi spune ce fel de opoziţie vom înfrunta? Câţi posedaţi sunt?

– În Aberdale trăiesc o sută cincizeci. Dar, dacă goniţi cu maşinăriile voastre plutitoare, ar trebui să puteţi pleca de-acolo înainte să ajungă la voi.

– Perfect.

Shaun ridică o mână.

– Există însă o familie de zece persoane în una dintre fermele din apropierea copiilor. Ei vă pot produce în mod sigur probleme.

– Tu îl poţi crede? îl întrebă Sewell pe Reza.

Shaun afişă o expresie de tristeţe rănită.

– Domnule Sewell, nu aşa se vorbeşte despre cineva care face tot ce poate ca să vă ajute. Nu uita că n-am făcut autostopul ca să mă luaţi.

– Are dreptate în privinţa acelei familii, spuse Horst. I-am văzut acum două zile.

– Mulţumesc, părinte. Iată, acum aveţi confirmarea unui om în sutană. Ce vreţi mai mult?

– Zece dintre ei pe teren deschis, repetă Reza. Nu-i aşa de rău ca Pamiers. Cred că-i putem rezolva. Îţi vei adăuga puterea de foc la a noastră, domnule Wallace?

– Puterea mea de foc este sărmană prin comparaţie cu a voastră, domnule Malin. Însă, chiar dacă ar fi fost capabilă să mute munţii din loc, nu v-aş ajuta în felul acesta.

– Reprezentaţi atunci un pericol, domnule Wallace.

– Domnule Malin, nu am o părere prea grozavă despre omul care-i cere altuia să-şi ucidă semenii în suferinţă. Câtuşi de puţin grozavă.

Preotul făcu un pas înainte.

– Poate că ai putea media pentru noi, domnule Wallace? Nimeni nu doreşte să mai vadă moarte pe planeta aceasta, mai ales fiindcă trupurile acelea conţin încă sufletele lor legitime. Nu ai putea explica familiei de la fermă că atacarea mercenarilor ar fi un act extrem de stupid?

Shaun îşi frecă bărbia.

– Părinte, să ştii că asta aş putea face, da.

Horst privi întrebător spre Reza.

– N-am absolut nimic împotrivă, aprobă conducătorul mercenarilor.

Shaun îşi afişă zâmbetul lui larg, băieţesc.

– Toţi preoţii din Irlanda erau şireţi. Văd că-n privinţa asta nu s-a schimbat nimic.

Nimeni nu observase surâsul fericit care crescuse pe chipul lui Kelly în timpul schimbului de cuvinte. Ea îi dădu drumul lui Russ şi-şi lovi palmele laolaltă, jubilând.

– Da! Îl pot aduce pe Joshua înapoi aici. Cred… Ba sunt sigură!

Toţi o priviră.

– Poate chiar în după-amiaza asta. Nu va trebui să ne mai facem griji despre traversarea munţilor. Nu trebuie decât să ieşim de sub norul roşu, pentru ca Ashly să poată asoliza.

– Scuteşte-ne de a ne mai spune cât de frumoasă eşti, Kelly, rosti Reza. Cum o să faci?

Ea îşi afundă mâna în sac şi-şi scoase blocul comunicator, ridicându-l ca pe un trofeu din argint.

– Cu ăsta! Platforma geosincronă de comunicaţii originală a lui CDL avea o antenă pentru spaţiul interplanetar, prin care să ţină legătura cu staţia edenistă de pe orbita Murorei. Dacă platforma n-a fost lovită în bătălia orbitală, putem să-l apelăm pur şi simplu. Să trimitem un mesaj în buclă, anunţându-l că avem neapărată nevoie de el. Murora se află la nouă sute de milioane de kilometri depărtare, ceea ce-nseamnă mai puţin de o oră-lumină. Dacă Joshua pleacă imediat ce-l primeşte, ar putea fi aici în trei-patru ore. Poate că *Lady Mac* nu va fi în stare să efectueze un salt în exteriorul sistemului, dar, dacă poate sări până la Murora, poate sări şi înapoi. Cel puţin vom scăpa de Lalonde.

– Poţi face astfel încât calculatorul platformei să expedieze un mesaj? întrebă Reza. Terrance Smith nu ne-a dat codurile respective de acces.

– Auzi, sunt reporteră, ce naiba, nu există nimic ce să nu ştiu despre violarea sistemelor de comunicaţii! Şi blocul ăsta are adăugate destule cipuri nu tocmai legale.

Ea aşteptă un răspuns, însă picioarele îşi dezvoltaseră propria lor viaţă şi doreau să danseze.

– În regulă, Kelly, dă-i drumul, spuse Reza.

Reportera se repezi către gaura din uşă, speriindu-i pe Fenton şi Ryall care erau tolăniţi pe iarba de afară. Deasupra savanei, cerul era divizat în două porţiuni inegale de roşu, pentru că banda de nori se ciocnea de soarele care răsărea. Dataviză o instrucţiune în bloc, şi acesta începu să scaneze umbrele disonante de deasupra, căutând semnalul platformei.

* * *

Joshua moţăia cu întreruperi în coconul de dormit al cabinei sale, o ţesătură spongioasă largă, foarte uşoară şi îndeajuns de mare pentru a-l susţine fără a fi restrictivă. Sarha se oferise să se culce cu el, dar o refuzase cu tact. Încă simţea efectele acceleraţiei de unsprezece *g.* Nici chiar corpul lui nu fusese modificat genetic pentru asemenea valori. Avea pe spate vânătăi prelungi, ca nişte încreţituri, acolo unde cutele uniformei-combinezon îi fuseseră apăsate în piele, iar când se privi în oglindă îşi văzu ochii injectaţi. El şi Sarha n-ar fi făcut oricum sex,

se simţea realmente obosit. Epuizat şi stors.

Toţi îl lăudaseră şi-l felicitaseră pentru felul în care o pilotase pe *Lady Mac.* Habar n-aveau de stresul emoţional post-acţiune care-l izbise după terminarea pericolului, când el încetase să mai opereze exclusiv pe energie nervoasă şi aroganţă! Habar n-aveau de spaima de a şti ce ar fi însemnat o greşeală – una *singură.*

Ar fi trebuit s-o fi ascultat pe Ione. „Mi-a ajuns câte am avut înainte."

Menţinu imaginea ei în minte, când adormi – aşa îi venea mai uşor să se relaxeze, lunecând şi plutind în ritmul nopţii. Când se deşteptă, ameţit, încălzit şi excitat, accesă o amintire cu ea din Seninătate. Afară, în parc, întinşi pe iarba deasă de lângă un pârâu. Îmbrăţişaţi după ce făcuseră sex; Ione peste el, transpirată şi visător mulţumită, cu lumina scânteind aur opulent din păr, cu pielea caldă şi catifelată lipită de a lui, sărutându-l, oh, atât de uşor, cu buzele coborându-i pe trup. Niciunul nu vorbea, momentul era prea frumos.

Apoi ea înălţă capul şi era Louise Kavanagh, complet încrezătoare şi adoratoare în felul acela pe care-l pot atinge doar cei foarte inocenţi. Îi surâse şovăielnic, când se ridică, după care râse, sărbătorind extaziată, când fu străpunsă din nou, cu părul lung şi negru fluturând în toate părţile în timp ce-l călărea. Mulţumindu-i. Slăvindu-l. Promiţând să fie de-a pururi a lui. Şi dragostea cu o fată nu mai fusese atât de dulce de când avusese vârsta ei.

Iisuse! Anulă secvenţa de memorii. Până şi nanonicele neurale îi jucau feste.

„Nu trebuie să mi se reamintească. Nu acum."

Calculatorul de zbor datavіză că Aethra solicita un canal direct. Joshua acceptă distragerea cu uşurare vinovată. Bătăliile spaţiale erau mai simple.

Sarha făcuse treabă bună şi interfaţase procesorul bitek cu electronica lui *Lady Mac.* Joshua vorbise cu habitatul ieri şi fusese fascinant; i se păruse o combinaţie de copil şi înţelept atotştiutor. Aethra fusese foarte interesat să afle despre Seninătate. Imaginile pe care le primise de la celulele senzitive ale carcasei sale difereau de cele ale grupurilor de senzori din *Lady Mac.* Păreau cumva mai reale, conferind o textură de profunzime şi vid care-i lipsise până atunci spaţiului cosmic.

Joshua deschise partea laterală a coconului pentru dormit şi-şi scoase picioarele. Privi în dulap în căutarea unei uniforme-combinezon curate. Mai rămăseseră doar trei. Suspină şi începu să îmbrace una.

– Salut, Aethra! datavizǎ el.

– Bună dimineaţa, Joshua! Sper că ai dormit bine.

– Da, am reuşit câteva ore.

– Recepţionez un mesaj pentru tine.

El deveni brusc alert, fără niciun stimul din partea nanonicelor neurale.

– Iisuse! De unde?

– Este o transmisiune pe microunde expediată de la platforma de comunicaţii civile de pe orbita Lalondei.

I se arătă câmpul stelar din exterior. Soarele era un punct alb, orbitor, la nouă sute optzeci şi nouă de milioane de kilometri depărtare; într-o parte, Lalonde sclipea constant, chiar dacă slab, ca o stea de magnitudinea şase. Acum devenise o binară, îngemănată cu o scânteiere violetă.

– Poţi vedea microundele? întrebă el.

– Eu simt, ochii văd. Face parte din spectrul energetic care cade pe învelişul meu.

– Care-i mesajul?

– Este o transmisie exclusiv voce, către tine personal, de la Kelly Tirrel.

– Iisuse! Redă-mi-o.

„Sunt Kelly Tirrel, care-l apelează pe căpitanul Joshua Calvert. Joshua, sper că recepţionezi mesajul ăsta; dacă nu, îi rog pe cei de la staţia de supervizare Aethra să ţi-l retransmită imediat. Este foarte important. Joshua, nu ştiu sigur dacă posedaţii îl pot intercepta, aşa că nu voi spune nimic foarte exact. Ai înţeles? Am primit mesajul tău despre întoarcere, iar scara temporală pe care ai menţionat-o nu ne ajută cu nimic. Practic toţi cei de pe planetă au fost posedaţi. Seamănă cu transpunerea în viaţă a celor mai teribile prorociri biblice. Morţii se-ntorc şi preiau controlul celor vii. Ştiu că ţi se pare o nebunie, dar, crede-mă, nu-i sechestrare şi nu-i nici invazie xenocă. Am stat de vorbă cu cineva care a trăit la începutul secolului al XX-lea. Este real, Joshua! La fel de reală este şi abilitatea lor de bruiaj electronic, atât numai că pare mai degrabă un fel de magie. Pot face chestii teribile oamenilor şi animalelor. Cu-adevărat teribile! Fir-ar a naibii, probabil că nu

crezi o iotă din toate astea, aşa-i? Atunci gândeşte-te la ei doar ca fiind inamici. În felul ăsta vor fi reali pentru tine. Şi ai văzut benzile de nori roşii de deasupra bazinului Juliffe, ştii cât de puternic este inamicul acela.

Ei bine, norul roşu creşte, se-ntinde peste planetă. Noi fugim din calea lui. Aşa cum ai spus să facem, mai ţii minte? Am găsit însă pe cineva care-a stat ascuns încă de când a început totul, un preot. El a avut grijă de un grup de copii mici. Sunt douăzeci şi nouă. Şi acum sunt prinşi sub norul acela. Se află aproape de satul care-a fost obiectivul nostru iniţial, aşa că-n felul ăsta ai o idee aproximativă despre locul unde suntem. Ne-ntoarcem după ei, Joshua; până ce mesajul acesta va ajunge la tine, vom fi deja pe drum. Sunt doar copii, pentru Dumnezeu, nu-i putem abandona! Necazul este că, după ce-i luăm, nu vom putea ajunge prea departe, în niciun caz cu mijloacele de transport de care dispunem. Suntem totuşi destul de siguri că-i putem scoate pe copii de sub nor până după-amiază. Joshua… trebuie să ne recuperezi. Azi, Joshua! După apus, nu vom mai putea rezista mult timp. Ştiu că prietena ta, lady, nu se simţea prea bine când ai plecat, dar bandajeaz-o cât poţi mai bine, cât poţi mai repede. Te rog! Te vom aştepta. Ne rugăm pentru tine. Mulţumesc, Joshua.”

– Se repetă, spuse Aethra.

– Iisuse!

Posesie… întoarcerea morţilor… Copii refugiaţi, care fugeau…

– Futu-i maica mă-sii! Hristoase! Nu-mi poate face-aşa ceva! E nebună. Posesie? E dusă cu capu’!

Se holbă la vechiul calculator Apollo, cu braţele abia pe jumătate vârâte în mânecile combinezonului.

– Nici vorbă!

Îşi introduse braţele până la capăt, apoi etanşă partea frontală.

– Ar trebui să fie internată. Are nanonicele neurale intrate-n buclă pe un program stimulator perturbat.

– Ai spus că după tine efectul nor roşu este ceva fundamental rău, rosti Aethra.

– Am zis că-i niţel cam straniu.

– La fel este şi noţiunea de „posedare”.

– Când eşti mort, eşti mort, şi gata!

– Douăsprezece persoane care au murit când a fost distrusă

staţia sunt stocate în interiorul meu. Tu faci permanent referiri la divinitatea voastră, asta nu implică atunci un grad de credinţă în natura spiritualităţii?

– Iisu… Căcat! Nu-i decât o expresie uzuală în momente de stres.

– Totuşi, oamenii au crezut în zei şi în viaţa de apoi din ziua în care au dobândit raţiune.

– Nu mai începe cu chestia asta! Şi, oricum, parcă voi eraţi atei.

– Îmi cer scuze. Îmi dau seama că eşti tulburat. Cum vei proceda pentru a-i recupera pe copiii?

Joshua îşi masă tâmplele cu degetele în speranţa vagă că va opri senzaţia de ameţeală.

– Să fiu al naibii dacă ştiu. De unde ştim că mai există cu-adevărat copii?

– Vrei să zici că n-ar fi decât o minciună care să te-amăgească să te-ntorci la Lalonde?

– S-ar putea, da.

– Asta ar implica faptul că Kelly Tirrel este posedată.

Foarte calm, tânărul dataviză:

– Sechestrată. Ar implica faptul că este sechestrată.

– Indiferent ce s-a întâmplat cu ea, trebuie să iei o decizie.

– De parcă n-aş şti…

Melvyn era singur pe punte, când Joshua apăru prin trapa cabinei sale.

– Tocmai am auzit mesajul, spuse specialistul în fuziune. Nu cred că poate vorbi serios.

– Poate. (Joshua îşi atinse tălpile de un covoraş adeziv de lângă cuşeta sa de acceleraţie.) Convoacă echipajul şi pe Goura. Bănuiesc că edeniştii au dreptul să voteze. Sunt şi fundurile lor în joc.

În scurtul timp de care dispunea până ce aveau să apară pe punte, încercă să se gândească, să desluşească ceva din mesajul lui Kelly. Necazul era că el sunase foarte convingător, că ea *credea* în ce spunea. Dacă era ea… Iisuse! Şi oricum era o sechestrare foarte ciudată. Nu putea să uite haosul de pe orbită.

Accesă displayul navigaţional pentru a vedea posibilitatea unui zbor de întoarcere la Lalonde. *Maranta* şi *Gramine* îşi limitaseră căutarea la porţiunea din inel care era încărcată

electric, ceea ce însemna că una dintre ele se găsea permanent la mai puţin de trei mii de kilometri de *Lady Mac.* Coordonatele de salt pentru Lalonde se aflau la o treime din drumul în jurul gigantei gazoase, la peste două sute şaptezeci de mii de kilometri de poziţia lor actuală. Nici vorbă despre aşa ceva. Încercă să caute opţiuni.

– Cred că-i un rahat cu mac, declară Warlow după ce se adunaseră toţi. Posedare! Kelly a luat-o razna.

– Ai spus chiar tu, zise Ashly. Este o formă urâtă de sechestrare.

– Tu crezi realmente că morţii se pot întoarce?

Pilotul rânji către cosmonikul ocru uriaş care se ţinea de un colţ al cuşetei de acceleraţie.

– Ar face viaţa interesantă. Recunoaşte-o.

Diafragma lui Warlow emise un pufnet ca un bang sonic.

– Nu contează numele cu care vom boteza procesul, interveni Dahybi. Abilitatea de sechestrare există. Ştim asta. Trebuie să decidem dacă Kelly a fost ea însăşi sechestrată sau nu.

Îl privi pe Joshua şi strânse din umeri cu un aer aproape jalnic.

– Dacă n-a fost, atunci suntem cu toţii în belea, spuse Sarha.

– Dacă *n-a fost?* repetă Melvyn.

– Exact. Asta va-nsemna că până după-amiază trebuie să recuperăm douăzeci şi nouă de copii de pe planeta aia.

– Să dea dracii, mormăi el.

– Iar dacă ea a fost sechestrată, atunci ştia că ne vom întoarce oricum. Atunci de ce ar fi încercat să ne determine să venim mai devreme? Şi de ce să fi inclus toate rahaturile astea cu posedarea, când era clar că ne vor face şi mai prudenţi?

– O dublă amăgire? propuse Melvyn.

– Termină!

– Sarha are dreptate, rosti Ashly. Noi stabiliserăm oricum să ne întoarcem; din câte ştia Kelly, după două zile. Nu există niciun motiv logic pentru a ne zori. Şi noi ştim că ei încearcă să deturneze avioanele spaţiale care asolizează. În niciun caz n-am fi uitat să ne luăm precauţii. Mesajul ei n-a făcut decât să ne sporească prudenţa. Dacă ar fi să votez, aş spune că ea are necazuri şi că au găsit copiii aceia rătăciţi.

– Şi eu aş vota în direcţia asta, aprobă Dahybi. Totuşi, decizia n-o luăm noi, căpitane.

Era genul de compliment indirect referitor la statutul său de

care Joshua s-ar fi putut lipsi cu uşurinţă.

– Kelly n-ar fi transmis niciodată un mesaj, decât dacă s-ar fi aflat într-o situaţie realmente disperată, rosti el încet. Dac-a izbutit să scape de sechestrare sau despre ce-i vorba acolo jos, n-ar fi pomenit de posedare, decât dac-ar fi fost un fenomen real. O ştiţi toţi cum este: faptele, indiferent de preţ. Iar dac-ar fi fost posedată, nu ne-ar fi spus.

„Iisuse Hristoase, fii cinstit, *ştiu* că-i băgată-n rahat.”

– Ei trebuie recuperaţi, încheie Joshua. Aşa cum a zis Kelly: azi.

– Nu putem, zise Melvyn care părea realmente sfâşiat de îndoieli. Nu vreau să abandonez pe planetă nişte copii nevinovaţi, la fel cum nici voi nu vreţi asta. Chiar dacă nu ştim exact ce anume se-ntâmplă sub nenorociţii ăia de nori, am văzut şi-am auzit destule ca să ştim că nu-i bine. Nu vom trece însă niciodată de *Maranta* şi *Gramine.* Şi există o probabilitate însemnată ca şi ele să fi recepţionat mesajul lui Kelly. Vor fi şi mai vigilente de-acum. Să recunoaştem: trebuie s-aşteptăm. Ne vor detecta în clipa în care activăm propulsia.

– Poate că da, poate că nu, făcu Joshua. S-o luăm totuşi în ordine. Sarha, sistemele noastre ambientale pot face faţă la treizeci de copii, plus mercenarii, plus edeniştii?

– Nu ştiu cât de mari sunt copiii, gândi Sarha cu voce tare. Kelly a zis că sunt „mici”. Probabil că în modulele tau-zero ar mai fi loc pentru patru, dacă-i înghesuim realmente. Pe unii-i putem ţine în avionul spaţial şi-n VSM, să utilizăm filtrele atmosferice de-acolo. Principala noastră problemă va fi acumularea de bioxid de carbon, pentru că filtrele nu vor putea purifica niciodată cantitatea pe care o produc şaptezeci de persoane. Va trebui s-o purjăm şi s-o înlocuim din rezerva criogenică de oxigen.

Nanonicele neurale îi rulară scenariile cel mai favorabil şi cel mai defavorabil. Nu-i plăceau absolut deloc marjele celui defavorabil.

– Aş fi de acord, concluzionă femeia, dar treizeci este limita absolută. Dacă mercenarii dau peste alţi refugiaţi care merită să fie salvaţi, vor trebui să rămână acolo.

– Perfect. Atunci îi recuperăm. Ashly?

Pilotul îi flutură unul dintre surâsurile sale optimiste.

– Ţi-am spus, Joshua, le-am promis că mă-ntorc să-i iau.

– Bun. Ai mai rămas tu, Goura. Ai fost foarte tăcut.

– Este nava ta, căpitane.

– Da, însă copiii tăi sunt la bord, ca şi prietenii şi familia ta. Dacă *Lady Mac* încearcă să revină la Lalonde, ei vor fi expuşi unui risc considerabil. Asta îţi dă dreptul să-ţi spui părerea.

– Mulţumesc, Joshua. Noi spunem aşa: dacă noi am fi fost cei rămaşi izolaţi în clipa de faţă pe Lalonde, am fi dorit ca tu să vii şi să ne recuperezi.

– Perfect. Atunci s-a stabilit. Vom încerca să-i recuperăm pe mercenari şi pe copii.

– Un amănunt, interveni apăsat Melvyn. Suntem blocaţi în inele, mai avem doar o viespe de luptă şi ne găsim la patruzeci de mii de kilometri de marginea câmpului gravitaţional al Murorei. Dacă ridicăm capul, vom fi făcuţi praf.

– Acum un an am fost într-o situaţie similară cu asta.

– Joshua! îl mustră Sarha.

Tânărul o ignoră.

– S-a întâmplat în Inelul Ruinelor, când Neeves şi Sipika au venit după mine. Uită-te unde sunt actualmente *Maranta* şi *Gramine.*

Accesară toţi displayul navigaţional, şi grafica li se deplie în minte cu precizie de neon. De la cele două nave stelare aflate în căutare porneau traiectorii orbitale galbene curbe, paralele cu placa groasă, verde şi ceţoasă, a inelului care acoperea jumătatea inferioară a proiecţiei. *Lady Macbeth* pândea sub suprafaţa inelului aidoma unei greoaie şi bizare creaturi marine.

– *Maranta* şi *Gramine* sunt actualmente la şase mii de kilometri una de cealaltă, spuse Joshua. Ele au o idee rezonabilă asupra zonei generale în care trebuie să fim ascunşi şi şi-au modificat altitudinea de două ori în ultimele cincisprezece ore pentru a acoperi secţiuni diferite ale inelului. Dacă respectă tiparul ăsta, vor repeta manevra peste patru ore.

Comandă displayului să le extrapoleze poziţiile.

– *Gramine* va fi la aproximativ trei sute de kilometri de noi – de altfel peste nouăzeci de minute va trece pe deasupra noastră –, iar *Maranta* va fi în extrema cealaltă, la şapte mii cinci sute de kilometri depărtare. După aceea vor comuta orbitele şi vor începe altă baleiere. Aşadar, dacă ieşim când *Maranta* se găseşte la şapte mii cinci sute de kilometri, vom fi destul de departe de ea ca să scăpăm.

– Şi *Gramine?* întrebă Melvyn.

Nu-i plăcea tonul blând al lui Joshua, de parcă tânărul căpitan s-ar fi temut de ceea ce urma să spună.

– Ştim unde va fi ea şi putem lăsa s-o aştepte una dintre bombele nucleare de o megatonă ale viespii de luptă. Minăm inelul în locul peste care va trece, ataşăm bomba nucleară de o rocă mare. Toate laolaltă – pulsaţia EMP, valul de plasmă şi fragmentele de rocă – ar trebui s-o scoată din luptă.

– Şi cum ducem bomba acolo? întrebă Melvyn.

– Ştii foarte bine cum o s-o ducem dracului! zise Sarha. O va purta cineva, utilizând o unitate de direcţionare, este, Joshua? Aşa ai făcut în Inelul Ruinelor, nu?

– Mda. O persoană care foloseşte gaze reci pentru manevre la cincisprezece kilometri în adâncul inelului nu poate fi detectată.

– Stai puţin, interveni Dahybi care rulase simulări ale traiectoriei zborului în displayul navigaţional. Chiar dac-ai scoate-o din luptă pe *Gramine,* şi-asta-i cu multe semne de-ntrebare, tot n-am fi cu nimic mai bine. *Maranta* îşi va lansa viespile de luptă drept spre noi. Este imposibil să fim mai rapizi ca ele şi ne vor ajunge înainte să fi parcurs jumătate din distanţa până la marginea câmpului gravitaţional al Murorei… nici vorbă despre coordonatele de salt către Lalonde!

– Dacă accelerăm la opt *g,* vom dispune de şapte minute şi cincisprezece secunde înainte ca viespile de luptă ale *Marantei* să ne ajungă. Asta înseamnă o distanţă de şaisprezece mii de kilometri.

– Tot n-o să ieşim din câmpul gravitaţional al Murorei. Nu putem nici măcar să sărim orbeşte.

– Nu, totuşi există un loc din care putem executa saltul. Se află la numai cincisprezece mii de kilometri depărtare şi atunci am dispune de o marjă de siguranţă de douăzeci de secunde.

– Unde? întrebă Melvyn.

Joshua datavizǎ o instrucţiune în calculatorul de zbor. Displayul navigaţional trasă o linie violetă de traiectorie de la *Lady Mac* spre marginea inelului, ocolindu-l într-o curbă retrogradă, pentru a se opri la unul dintre cei patru sateliţi păstori micuţi.

– Murora VII, rosti Joshua.

O înţelegere teribilă pogorî peste Dahybi; testiculele i se retractară de parcă ar fi plonjat într-un lac rece ca gheaţa.

– Hristoase, Joshua! Nu poţi vorbi serios… nu la viteza aia.

– Atunci oferă-mi o alternativă.
– O alternativă la ce? făcu Sarha.
Fără să-şi desprindă un moment ochii de la Joshua, Dahybi răspunse:
– Punctele Lagrange. În fiecare sistem format din două corpuri există aşa ceva. Sunt locurile unde gravitaţia satelitului este echilibrată de a Murorei, ceea ce înseamnă că acolo poţi să activezi nodurile unei nave stelare fără să te temi de stresul desincronizării gravitonice. Din punct de vedere teoretic sunt nişte puncte, dar în realitate este vorba despre o zonă relativ sferică. O zonă *mică.*
– În cazul lui Murora VII, are diametrul de doi kilometri şi jumătate, preciză Joshua. Din păcate, când vom ajunge la ea vom avea viteza de aproximativ douăzeci şi şapte de kilometri pe secundă. Asta înseamnă o zecime de secundă pentru a declanşa nodurile.
– Căcat! pufni Ashly.
– Nu va fi o problemă pentru calculatorul de zbor, anunţă Joshua inexpresiv.
– Şi unde ne va purta saltul? întrebă Melvyn.
– Vă pot oferi o aliniere aproximativă pe Achillea, a treia gigantă gazoasă. În clipa de faţă, se găseşte de cealaltă parte a sistemului, la şapte miliarde de kilometri depărtare. Vom sări un miliard de kilometri, o aliniem pe *Lady Mac* aşa cum se cuvine pe unul dintre sateliţii ei exteriori, după care sărim iarăşi. Este imposibil ca *Maranta* să ne poată urmări prin genul ăsta de manevre. Când ajungem la Achillea, o ocolim utilizând efectul de praştie ca să intrăm pe traiectorie spre Lalonde şi sărim. Timpul total: maximum optzeci de minute.
– Dumnezeule… În sfârşit, sper să ştii ce vorbeşti.
– El? exclamă Sarha. Cred că glumeşti…
– Are totuşi stil, încuviinţă Dahybi cu un aer aprobator. Bine, amorsez nodurile. Va trebui să fii însă incredibil de precis când ajungem în punctul ăla Lagrange.
– Asta mi-e şi porecla.
Sarha studie podeaua punţii.
– Mai cunosc eu una, murmură în barbă.
– Şi cine-i norocosul care va ieşi în inel ca s-o detoneze pe *Gramine?* se interesă Melvyn.
– Voluntarii pot trage la sorţi, răspunse Joshua. Mă bag şi eu.

– Nu fi idiot, spuse Sarha. Toată lumea ştie că tu trebuie s-o pilotezi pe *Lady Mac,* nimeni altul nu poate ajunge la satelitul ăla, cu-atât mai puţin în punctul lui Lagrange. Iar Ashly trebuie să coboare cu avionul spaţial şi bănuiesc că zborul acela va avea nevoie de-un profesionist. Aşa că restul vom trage la sorţi.

– Vă rog să includeţi şi douăzeci dintre noi, zise Goura. Toţi suntem calificaţi în activităţile extravehiculare şi deţinem avantajul suplimentar de a putea să comunicăm cu Aethra, în cazul în care nava stelară şi-ar altera cursul.

– Nimeni nu se oferă voluntar, nimeni nu trage la sorţi, rosti Warlow folosind volumul maxim pentru a acoperi orice împotriviri. Asta-i treaba mea. Pentru aşa ceva am fost conceput. Şi sunt cel mai vârstnic de-aici. Aşa că am toate calificările necesare.

– Nu mai fi atât de-al naibii de morbid, rosti Joshua acoperindu-şi prin tonul iritat adevărata îngrijorare. Pui doar bomba pe-un bolovan şi te-ntorci.

Warlow hohoti, făcându-i pe toţi să se crispeze.

– Sigur că da, ce simplu…

* * *

Ajunsese în cele din urmă sub infernul care se rotea lent şi privea în sus în neantul sclipitor, fără formă. Sfârşitul călătoriei. Lumina era atât de strălucitoare, încât Chas trebui să-şi minimizeze receptivitatea senzorilor optici. La început crezuse că un soi de soare miniatural pândea acolo, sus, în centrul vârtejului înflăcărat de nori, dar acum, când barca îl purtase credincios sub conul sinistru, putea să vadă că apexul îi plesnise, deschizându-se ca o tumoare malignă. Breşa se lărgea. Ciclonul devenea mai larg, mai adânc.

Îi ştia scopul în sfârşit, înţelegerea aceea nu putea fi evitată din locul în care se găsea, apăsat pe fundul bărcii plate de greutatea reală a luminii. Era o gură, ale cărei fălci se căscau. Într-o bună zi – curând – avea să devoreze întreaga lume.

Chicoti încetişor, prosteşte, la ideea aceea.

Lumina foarte grea migra de la locul (entitatea?) care se afla de partea cealaltă. Fotoni extrinsec grei se afundau lent, aidoma ninsorii, şi sufocau pământul şi fluviul în promoroaca lor aparte. Acolo unde le atingeau, străluceau, ca luminaţi pe dinăuntru. Până şi corpul lui, lucrul de calitate inferioară şi fără de valoare care era acum, dobândise o lucire demnă.

Deasupra norului spintecat exista un plan pur de lumină albă, un absolut matematic. Oceanul în care se vărsa râul lui de mătase albă din vis. Un ocean universal în care Lalonde era destinată să cadă ca o perlă şi să se piardă pentru vecie. Se simţi dorind să se ridice spre el, să sfideze gravitaţia şi să se înalţe. În lumina şi căldura perpetue, care aveau să-l purifice şi să alunge tristeţea. Avea să unduiască o singură dată, atunci când străpungea meniscul, radiind încreţitura lustruită a unei unde, o unică şi efemeră spiră născută din centru. După aceea n-avea să mai existe nicio urmă. A trece prin el însemna a transcende.

Chipul său remodelat nu era capabil de zâmbete. Aşa că zăcu mai departe, fericit, în barcă, având mintea despărţită practic de trup, şi privi în sus către viitorul său, aşteptându-şi clipa înălţării. Îşi abandonase de mult scopul material.

Deşi tunetele norului roşu se diminuaseră la nivelul unor uruituri înăbuşite, Chas nu auzise focul pistolului de start, aşa că prima ghiulea îi zgudui seninătatea cu o bruscheţe şocantă.

Ei, posedaţii, ştiuseră că el se afla acolo, fuseseră permanent conştienţi de existenţa lui. Din momentul în care intrase sub scutul norului roşu, fusese înregistrat în conştiinţa lor, tot aşa cum un ţânţar care descrie cercuri poate fi sesizat de vederea periferică a unui om. Jalnica lui călătorie pe fluviu nu avea nicio consecinţă pentru ei; în starea lui mizerabil de degenerativă, nu merita pur şi simplu atenţia lor şi nici vreun efort cât de mic. Fluviul îl aducea neabătut la sânul lor, erau mulţumiţi să-l lase să ajungă atunci când îi va sosi vremea.

Acum era aici, şi ei se strânseseră pe docuri, ca să-i ofere o primire maliţios de veselă. Era o petrecere haină, potrivită pentru sărbătorirea ultimei posesii înainte ca Lalonde să fi scăpat pentru totdeauna din univers.

Bila de fier şuieră jos peste barca lui Chas, urmată de o undă de şoc care legănă ambarcaţiunea nesigură, pentru a plescăi după alţi treizeci de metri în terciul de crini-de-zăpadă. Fum purpuriu şi văpăi de magneziu înalte de zece metri ţâşniră voios în văzduh, aidoma unui uriaş foc de artificii.

Chas se căzni să se ridice în coate şi privi cu ochi neîncrezători la strălucirea cromatică. Crinii-de-zăpadă începură să se topească în jurul bărcii sale, coborând-o în apa albastră, limpede şi scânteietoare. Ovaţii şi fluierături plutiră peste fluviu dinspre mal. El se întoarse.

Durringhamul, cu turnurile sale albe, turlele în formă de bulbi, castelele graţioase şi luxuriantele grădini suspendate, forma un fundal magnific pentru armada care gonea să-l prindă. Existau canoe de luptă polineziene cu războinici care purtau ghirlande de flori şi-şi afundau padelele în apa limpede, schifuri de câte opt vâslaşi tineri şi zvelţi, asudând sub răcnetele cârmaciului, trireme, cu masa de vâsle sclipind imaculat la unison, jefuitori vikingi etalând vele superbe cu zeul soarelui în culori stacojii şi aurii, feluci ale căror pânze erau umflate de briza care începuse să sufle, jonci, şampane, ketchuri, goelete… şi, grăbindu-se iute şi mândru, în faţă se afla un vas mare de piraţi, cu trei catarge, al cărui echipaj în tricouri vărgate alerga peste straiuri. Un sfert din populaţia oraşului ticsea portul circular (acum din piatră solidă şi străveche), încurajându-şi ambarcaţiunea favorită într-o atmosferă gălăgioasă şi exuberantă de carnaval.

Chas icni şi simţi că-i venea să vomite la vederea lor; era coşmarul latent în toate creierele omeneşti *toată lumea este pe urmele mele.* Tot oraşul îl urmărea, îl dorea, îl ura. El era noua lor jucărie, distracţia zilei.

Trupul i se convulsionă în spasme masive şi implanturile nu mai funcţionară. Valuri intolerabile de durere dinspre picior se sparseră peste blocajele analgezice care se năruiau.

– Nenorociţilor! urlă el. Nenorociţi mâncători de căcat ce sunteţi! Nu vă jucaţi cu mine! Eu sunt duşmanul vostru. Nu sunt o glumă. Temeţi-vă de mine! Temeţi-vă de mine, blestema-v-ar Dumnezeu!

Un inel delicat de fum pufăi din tunul prova al corăbiei de piraţi. Chas zbieră, furie şi teroare într-o explozie sonoră incoerentă.

Ghiuleaua lovi apa la zece metri depărtare şi ridică o perdea de apă albă, clocotitoare. Undele circulare se grăbiră să radieze din locul impactului, lovindu-i ambarcaţiunea.

– Nenorociţi…

Nu mai era nici măcar o şoaptă. Adrenalina şi nervii nu mai puteau face nimic pentru el, era lipsit de putere.

– O să v-arăt eu… Monştri… Creaturi de zoo… Eu nu-s o glumă.

Undeva în depărtare un cor de soprane cânta tropare întunecate.

Chas dataviză codul de activare spre bomba de o kilotonă

prinsă în harnaşamentul de pe şold. Buna şi bătrâna bombă credincioasă… Lipită mereu de el… „Asta le va şterge zâmbetele de pe feţe.”

Nu se întâmplă nimic, nanonicele neurale se dezactivaseră. Durerea ardea prin el, lăsând în urmă doar amorţeală. Degetele bâjbâiră frenetic peste micul panou de comandă manuală a bombei şi-i deschiseră capacul. Capul îi căzu pe un umăr, pentru a urmări mişcările. Izbuti în cele din urmă să focalizeze un senzor optic. Tastatura panoului era întunecată, inertă. Bomba eşuase. El eşuase.

Glande lacrimale aproape uitate stoarseră cu adevărat ultimele lor picături, când bărbatul lovi lent cu pumnul în copastia de lemn, copleşit de zădărnicie.

Două trireme se apropiaseră binişor de vasul piraţilor. Se părea că va fi o întrecere în trei, deşi una dintre canoele de luptă refuza să cedeze, şi războinicii loveau apa cu padelele, cu pielea sclipind de parcă ar fi asudat ulei. În port, ovaţiile entuziaste se amestecau cu cântece şi incantaţii care aveau până la cinci mii de ani vechime.

Corabia piraţilor trase altă ghiulea pentru a-şi teroriza victima.

– N-o să m-aveţi! răcni Chas sfidător.

Se prinse cu mâinile de copastii şi începu să legene barca în clipa în care vălurelele produse de ghiulea se sparseră de cocă.

– Niciodată… Niciodată… N-o să fiu parte din asta, n-o să fiu parte din voi…

Durerea şi amorţeala se înfruptau din trunchiul său. Braţele începură să-l lase când balansul ajunse la maximum. Apa se prelinse peste bordul îngust. Barca fragilă se întoarse precum carapacea unei broaşte ţestoase şi-l răsturnă în Juliffe. Zări băşicuţe de aer ridicându-se pe lângă el. Foiţa de argint mototolită a suprafeţei se îndepărta. Nanonicele neurale îl anunţară că plămânii i se umpleau cu apă. Durerea se diminuă. Implanturile reîncepuseră să-i funcţioneze. *Ei* nu-l puteau ajunge sub apă, aici era în afara puterilor lor. Îşi focaliză toţi senzorii disponibili asupra bombei a cărei greutate îl trăgea în afund.

Pe mal spectatorii încetaseră să mai ovaţioneze când prada lor se autorăsturnase în mod atât de nesportiv. Se ridică un geamăt. Chas avea să plătească pentru asta.

Echipajele ambarcaţiunilor se opriră din vâslit şi se gârboviră peste rame, epuizate şi furioase. Velatura corăbiei piraţilor fu

rulată în sus, şi matrozii rămaseră atârnaţi pe straiuri ca nişte păianjeni agitaţi. Priveau posac spre bărcuţa pe jumătate scufundată, care se legăna pe apă înaintea lor.

Laolaltă, posedaţii din Durringham îşi exercitară puterea. Râul din jurul bărcii lui Chas Paske începu să unduiască energic.

– Hei, priviţi, este Moise! strigă cineva de pe zidul portului.

Un hohot de râs străbătu întreaga audienţă. Spectatorii aplaudau şi tropăiau, tribune de stadion care solicitau apariţia sportivului favorit.

– Moise! Moise! Moise!

Chas simţi transformarea din jur. Mediul lui înconjurător devenea tot mai uşor, presiunea se reducea. Sub degete, tastatura bombei era un eşichier rubiniu strălucitor. Introduse codul, refuzând să se grăbească, şi privi cum înverzeau pătrăţelele numerotate. De jur împrejur sporea un gâlgâit sonor. Curenţi rapizi, aflaţi în conflict reciproc, îl aspirau, răsucindu-i picioarele lipsite de viaţă. Apoi suprafaţa încreţită coborî fulgerător, căutându-l. Prea târziu.

Bomba nucleară de o kilotonă detonă în fundul unui crater de douăzeci de metri din fluviu. Impulsul iniţial al exploziei irumpse drept în sus, în miezul fermentului de trans-planaritate care mugea deasupra. Un fulger globular solar se ridică din apă cu inevitabilitate splendidă şi întregul fluviu păru că se înalţă odată cu el. Energie în toate spectrele se revărsă către exterior, dezintegrând materia solidă. Niciunul dintre cei înşiruiţi pe zidul portului n-a ştiut realmente ce s-a întâmplat. Corpurile lor furate se dezagregară înainte ca impulsurile nervoase să poată ajunge la creier. Abia după anihilare, când sufletele posedatoare se regăsiră în bestiala lume de dincolo, pricepură adevărul.

La două secunde după explozia bombei, un perete de apă înalt de patruzeci de metri care se deplasa aproape cu viteza sunetului izbi Durringhamul. Iar morţii, instalaţi confortabil în noile lor conace minunate şi în castelele fantastice, muriră iarăşi, cu zecile de mii, sub totemul uzurpator al norului radioactiv în formă de ciupercă.

30

Cu retinele amplificate comutate la sensibilitate totală, lui Warlow i se părea că zbura printr-o ceaţă uscată şi irizată. Particulele inelului continuau să fie străbătute de rafale rebele de energie; praf micrometric plutea în fluxuri lente în jurul bolovanilor şi bucăţilor de gheaţă mai mari. În ciuda fosforescenţei pâlpâitoare, el zbura practic orbeşte. Ocazional, întrezărea o imagine fugară de stele licărindu-i pe lângă picioare, tăciuni cu existenţă efemeră azvârliţi dintr-un foc de tabără invizibil.

După ce ieşise din *Lady Macbeth,* se îndepărtase cu doisprezece kilometri de Murora, pe o orbită care-l făcu să rămână în urma navei stelare ascunse. În trei minute pierduse din vedere sfera mare şi întunecată, cu carcasa superioară sclipind în strălucirea roşu-livid a propriilor sale panouri de termopurjare. Izolarea îşi încleştase aproape imediat degetele vrăjite. În mod destul de straniu, aici, unde abia dacă putea să vadă la zece metri depărtare, înţelegerea vastităţii universului izbea extrem de puternic.

Bomba de zece megatone îi era prinsă de piept: un ovoid gros, înalt de şaptezeci şi cinci de centimetri. Lipsit de greutate, totuşi apăsându-l greu în inimă – alcătuit din titan şi compozit.

Sarha îi dăduse un bloc procesor bitek edenist, pe care-l modificase cu module augmentative. Ideea era de a-i asigura o legătură cu Aethra, în cazul în care *Gramine* şi-ar fi modificat pe neaşteptate traiectoria.

O improvizaţie… ca toată misiunea aceasta.

– Pot vorbi cu tine, singur? dataviză el.

– Bineînţeles, răspunse habitatul. Sunt încântat să-ţi ţin tovărăşie. Misiunea ta este plină de riscuri.

– Dar este numai a mea.

– Eşti cel mai calificat pentru ea.

– Mulţumesc. Doream să-ţi pun o întrebare despre natura morţii.

– Da?

– Implică o mică povestire.

– Dă-i drumul. Mă interesează întotdeauna să aud evenimente din viaţa oamenilor. Deocamdată înţeleg foarte puţine despre

specia voastră, deşi am moştenit o mulţime de date.

– Acum zece ani am făcut parte din echipajul navei stelare *Dragonul lui Harper.* O navă de marfă de linie, nimic special, însă salariul era confortabil de regulat. La Woolsey ni s-a alăturat un nou locotenent cadet, pe nume Felix Barton. Avea numai douăzeci de ani, dar asimilase bine cursurile didactice. L-am apreciat ca fiind competent şi un camarad rezonabil. Nu diferea cu nimic de orice alt tânăr care-şi începea cariera. Apoi s-a îndrăgostit de o edenistă.

– Aha, aşadar poate fi vorba chiar despre o tragedie shakespeareană?

Warlow văzu panglici înguste de praf portocaliu care se roteau ca un burghiu în jurul unui bloc de gheaţă, drept în faţă; se gândi că aduceau cu coada unui zmeu. Când trecu prin ele, îi scânteiară trandafiriu pe armura spaţială din carbotan. După aceea le depăşi şi ocoli un bolovan poros, cu programele de ghidare şi interpretare optică acţionând în tandem pentru a-l vira automat în jurul obstacolelor.

– Câtuşi de puţin. Este o poveste foarte directă. El şi-a pierdut pur şi simplu capul. Recunosc, ea era frumoasă, totuşi aşa par să fie toate persoanele modificate genetic. *Dragonul lui Harper* avea un contract regulat de aprovizionare a habitatului ei cu substanţe chimice speciale, pentru una dintre staţiile care fabricau electronice. După patru călătorii, Felix a declarat că nu mai putea rezista să fie separat de ea. Şi a fost norocos că şi femeia simţea la fel.

– Foarte norocos.

– Da. Felix a părăsit *Dragonul lui Harper* şi a devenit edenist. I s-au implantat simbionţi neuronali pentru a-i oferi afinitate generală şi a urmat şedinţe de consulting special pentru a-l ajuta să se adapteze. Ultima dată când *Dragonul lui Harper* a ajuns acolo, am stat de vorbă cu el şi era foarte fericit. A spus că se încadrase perfect şi că ea aştepta primul lor copil.

– Ce frumos! În fiecare an, un milion şi jumătate de adamişti devin edenişti.

– Aşa mulţi? Nu ştiusem.

– Şaptezeci la sută sunt cazuri de iubire similare cu al prietenului tău, iar restul se alătură fiindcă sunt atraşi din punct de vedere intelectual sau emoţional. Peste jumătate dintre cazurile de iubire sunt adamişti care formează relaţii cu membri

ai echipajelor şoimilor-de-vid, ceea ce este de aşteptat, ţinând seama de faptul că aceştia au majoritatea contactelor cu adamiştii. Duce la multe glume despre familii de şoimi-de-vid care au sânge sălbatic.

– Spune-mi atunci, conversia aceasta este absolută – aceşti noi edenişti îşi transferă memoriile în habitat în clipa morţii?

– Bineînţeles.

Nanonicele lui neurale afişară o traiectorie de ghidare, actualizându-i poziţia. Vectori purpurii şi galbeni îi lunecară prin minte, dislocând temporar imaginea prafului iradiat. Era pe cursul cel bun. Cursul lui.

– Iată atunci întrebarea mea: este posibil să transferi memoriile unei persoane într-un habitat, dacă persoana respectivă are nanonice neurale, dar nu are afinitate?

– Nu deţin nicio înregistrare că aşa ceva s-ar fi realizat vreodată, dar nu văd niciun motiv pentru care n-ar fi posibil; procesul ar dura mai mult însă, deoarece datavizarea nu este la fel de eficientă ca afinitatea.

– Eu vreau să devin edenist. Vreau ca tu să-mi accepţi memoriile.

– Warlow, de ce?

– Am optzeci şi şase de ani şi nu sunt modificat genetic. Camarazii mei de echipaj nu ştiu, dar din adevăratul meu corp n-au mai rămas decât creierul şi câteva traiecte nervoase. Restul a pierit cu mult timp în urmă. Am petrecut prea multă vreme în imponderabilitate.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce. A fost o viaţă trăită din plin. Însă acum neuronii mei mor cu o viteză care depăşeşte până şi abilitatea de înlocuire a terapiei genetice a Confederaţiei. Aşa că, lesne de înţeles, în ultima vreme am ajuns să mă gândesc mult la moarte. M-am gândit chiar să-mi descarc memoriile într-o matrice de procesoare, dar acela ar fi pur şi simplu un ecou al meu. Pe de altă parte, tu eşti o entitate vie, în interiorul tău aş putea continua să trăiesc cu-adevărat.

– Aş fi fericit şi onorat să-ţi accept memoriile. Totuşi, Warlow, transferul trebuie să aibă loc în momentul morţii, numai aşa se poate realiza continuitatea. Orice mai puţin ar fi acel ecou al sinelui, la care te-ai referit tu însuţi. Personalitatea ta ar şti că nu este completă, pentru că lipseşte încheierea.

Warlow zbură în lungul unei stânci având textura cărbunelui. Un cristal practic cât un munte, tocit şi şlefuit de eonii de praf murmurător, cu turlele ca nişte lame letale de cuţit scoase din tecile formaţiunii sale fracturate transformate acum într-un peisaj de mlaştini de turbă şi iarbă neagră, presărat de unduiri şi tumuli ai virilităţii tinereţii sale.

– Ştiu.

– Te temi că Joshua Calvert nu va fi în stare să scape prin punctul Lagrange?

– Nu ăsta-i motivul. Joshua va executa manevra aceea cu uşurinţă. Îngrijorarea mea este legată de oferirea şansei de a o face.

– Te referi la eliminarea lui *Gramine?*

– Da. Misiunea asta a mea de a mina inelele este veriga slabă a planului de evadare conceput de Joshua. Ea presupune că *Gramine* nu se va abate de la orbită cu mai mult de cinci sute de metri în următoarele două ore. Ipoteza asta este exagerată. Eu propun să poziţionez focosul exact pe traiectoria orbitală a lui *Gramine* şi apoi să-l detonez la trecerea navei. În felul acela pot fi sigur.

– Nici *Gramine* şi nici *Maranta* nu şi-au deviat traiectoriile cu mai mult de o sută de metri de la începutul căutării. Te sfătuiesc să reconsideri acţiunea aceasta.

– De ce? În cazul cel mai bun mai am doar câţiva ani de trăit. În majoritatea lor, memoria şi raţiunea mi se vor deteriora. Medicina noastră a reuşit prea multe în direcţia respectivă. Corpul meu artificial poate pompa decenii la rând sânge prin creierul comatos. Mi-ai dori asta când ştii că tu mi-ai putea oferi o continuare meritorie?

– Cred că întrebarea aceasta are scopul de a mă face să mă simt vinovat.

– Corect. M-am hotărât deja. În felul ăsta am două şanse de a trişa moartea. Puţini pot spune asta.

– Două? În ce fel?

– Posedarea implică o viaţă după moarte, un loc din care sufletul poate reveni.

– Crezi că aceasta este soarta care s-a abătut asupra Lalondei?

– Ştii ce sunt catolicii?

Un zid solid ca de aisberg apăru din praf. Jeturile cu gaze reci

ale unităţii sale de direcţionare declanşară susţinut. Pentru o clipă Warlow văzu cum vaporii gălbui împroşcaţi tremurară, când se destrămară în fosfenele albastre şi smarald de praf.

– Catolicismul este una dintre religiile principale care au alcătuit atunci Biserica Creştină Unificată, spuse Aethra.

– Aproape. În mod oficial, prin decret papal, catolicismul a fost absorbit. Dar a fost o credinţă puternică. Nu poţi modifica şi dilua o devoţiune atât de intensă pur şi simplu prin negocierea rugăciunilor şi slujbelor, pentru a obţine unitatea cu alte confesiuni creştine. Asteroidul meu natal se numea Forli şi era o colonie de etnie italiană. A păstrat credinţa, neoficial, discret. Oricât m-aş strădui, nu mă pot lepăda de învăţăturile copilăriei mele. Cred că toate creaturile vii vor trebui să înfrunte justiţia divină.

– Chiar şi eu?

– Da. Chiar şi tu. Iar Lalonde pare să-mi confirme credinţa.

– Consideri că Kelly Tirrel a spus adevărul?

Unitatea de direcţionare a lui Warlow îl împingea încetişor în jurul aisbergului, urmărindu-i cu precizie suişurile şi coborâşurile contururilor blânde. Suprafaţa sa era cristal curat, însă în afund devenea negru total, ca şi cum un interstiţiu de gaură-de-vierme îngheţase deschis în miezul său. Când senzorii costumului-armură scanară împrejur, îi arătară constelaţiile revenind la măreţia lor totală prin praful atenuator.

– Da. Sunt convins de asta.

– De ce?

– Întrucât Joshua o crede.

– Un raţionament ciudat.

– Joshua este mai mult decât un căpitan superlativ. În toţi anii mei n-am întâlnit niciodată pe vreunul măcar pe departe ca el. Se comportă execrabil cu femeile şi banii, ba şi cu prietenii, ocazional. Dar, dacă-mi vei scuza stângăcia poetică, este acordat pe lungimea de undă a universului. El cunoaşte adevărul. Îmi pun încrederea în Joshua, am făcut-o de când am semnat cu *Lady Macbeth* şi voi continua s-o fac.

– Atunci există viaţă după moarte.

– Dacă nu există, voi trăi ca parte a multiplicităţii tale. Însă Kelly a fost convinsă că există. Ea este o femeie dură şi cinică, care ar necesita multă convingere pentru a crede aşa ceva. Şi, aşa cum pare probabil acum, dacă există viaţă după moarte, eu

am un suflet nemuritor şi nu trebuie să mă tem de moarte.

– Iar tu te temi de moarte?

Warlow se ridică din mantia de umbră a aisbergului. Aducea cu ieşirea din stratul întunecat al unui nor de ploaie pe cerul senin al serii; deasupra lui rămăsese doar o pâlpâire diafană şi îndepărtată de praf. La patruzeci de kilometri depărtare şi plutind spre el, *Gramine* strălucea ca o stea de magnitudinea 2.

– Foarte mult.

* * *

Perna de aer se învârti şi cabră pe râu, zdruncinată de valurile înspumate care se umflau deasupra pietrelor semiascunse de apă. Theo se concentra din răsputeri asupra menţinerii unui curs rectiliniu şi orizontal, dar nu era deloc uşor. Kelly nu-şi amintea ca drumul pe care-l făcuse ieri pe acelaşi râu să fi fost atât de dificil. Ea şi Shaun stăteau pe băncuţa de la pupa şi se ţineau cu toate puterile. Elicea zumzăia monoton în spatele ei.

– Mă simt deja obosită de această călătorie, înspăimântată de ceea ce încercăm. Aceasta nu este nici măcar smulgerea victoriei din fălcile înfrângerii, deşi ar putea fi definită ca o ultimă şi inutilă tentativă de a salva demnitatea echipei. Am sosit pe planeta aceasta plini de încredere şi idealuri măreţe; urma să-i alungăm pe invadatorii cei răi şi să readucem ordinea şi stabilitatea pentru douăzeci de milioane de oameni, să le restituim vieţile. Iar acum nu mai cutezăm să sperăm decât să scăpăm cu treizeci de copii. Şi chiar şi asta ne va taxa capacităţile la maximum.

– Mereu îţi faci griji, domnişoară Kelly, surâse Shaun.

Ambarcaţiunea viră, aruncând-o pe femeie în el – pentru o fracţiune de secundă, canalul spre blocul înregistrator al flekului ei senzorial încetă să mai funcţioneze –, şi Shaun zâmbi politicos, când îşi regăsiră locurile.

– Vrei să spui că n-ar trebui să-mi fac griji?

– N-am spus nicio clipă aşa ceva. Totuşi, grijile sunt discipolii Diavolului, ele îţi putrezesc sufletul.

– Tu eşti cu siguranţă o persoană care ştie totul despre suflete.

Shaun chicoti încetişor.

Kelly ridică ochii către norul roşu sub care intraseră de o jumătate de oră. Era mai gros decât fusese ieri, şi fuioarele care-l alcătuiau se învolburau leneş. Cumva era conştientă de

greutatea lui, o apăsare necesară pentru a anihila nu doar vederea spaţiului cosmic, ci şi legile fizice care guvernau existenţa. O întreţesere complexă de emoţii asociate o învingea, de parcă ar fi senzavizat o ceremonie xenocă de neînţeles.

– Norul ăla înseamnă mult pentru tine, aşa-i?

– Nu norul în sine, domnişoară Kelly, el nu-nseamnă nimic, ci semnificaţia lui. Este ca şi cum ţi-ai vedea aspiraţiile materializându-se. Pentru mine, pentru noi, toate sufletele damnate, asta înseamnă libertate. Un lux preţios, mai ales după ce ţi-a fost refuzat şapte sute de ani.

Kelly îşi comută atenţia asupra celei de-a doua perne de aer, în care Horst şi Russ stăteau pe băncuţă înapoia Ariadnei, cu feţele plecate înaintea curentului muşcător produs de ambarcaţiunea lor. Canonade de tunete uruiau deasupra, ca şi când norul ar fi fost membrana întinsă a unei tobe gigantice. Femeia îl văzu pe Russ lipindu-se mai strâns de preot. Simplul act de încredere era foarte mişcător.

Dezastrul căzu asupra lui Shaun fără cel mai mic avertisment. El percepu exodul teribil, fuga sufletelor alungate din univers ca pe un tsunami care lovi propria lui posedare precară. Lamentările şi ura lor se revărsară din lumea de dincolo în corul acela supranatural de pătrunzător, după care urma furia veninoasă a celor care le însoţeau în expulzare, cele pe care le posedaseră. Toate se jefuiau unul pe altul, se urau unul pe altul. Conflictul îi îmbibă ţeasta, smulgându-i gândurile. Horcăi, înecându-se, cu ochii holbaţi de şoc. Chipul lui trădă disperarea absolută, apoi dădu capul pe spate şi urlă.

Reza nu-şi dori să mai audă vreodată un zbieret ca acela. Revărsarea de suferinţă comprimată în răcnetul unic vorbea în numele unei planete întregi. Durerea îl paraliză, ca şi pierderea, o pierdere atât de profundă, încât dorea ca universul să ia sfârşit, pentru a putea scăpa de sentimentele acelea.

Se termină când Shaun îşi pierdu suflul. Nesigur, Reza se întoarse de pe băncuţa din faţă. Lacrimi şiroiau pe obrajii posedatului. Trase aer adânc în piept şi urlă din nou.

Mâinile lui Kelly apăsau pe buzele ei strâns lipite.

– Ce-i? se tângui ea. Ce-i?

Ochii i se închiseră instinctiv la următorul zbieret.

Reza încercă să blocheze totul şi să proiecteze liniştire spre Fenton şi Ryall.

– Pat? dataviză el. Octan vede că s-ar întâmpla ceva?

– Nimic, răspunse secundul lui din cealaltă ambarcaţiune. Ce s-a-ntâmplat? Wallace ne-a speriat de ne-am căcat pe noi.

– Habar n-am.

Kelly îl scutură implorator pe Shaun de braţ.

– Ce-i? Ce se-ntâmplă? Vorbeşte-mi! (Panica îi conferea glasului un ton isteric.) Shaun!

Bărbatul horcăi din nou şi inspiră, cu umerii cutremurându-se. Plecă fruntea şi-l privi direct pe Reza.

– Voi! şuieră el. Voi i-aţi ucis.

Reza îl privi printr-un reticul de grafică de ţintire galbenă, cu carabina-gauss a antebraţului orientată direct către tâmpla posedatului.

– Pe cine să ucidem?

– Oraşul, tot oraşul. I-am simţit ducându-se, mii şi mii, spulberaţi înapoi în lumea de dincolo, precum cenuşa. Bomba voastră diavolească a detonat. Nu, a fost reglată să detoneze. Ce fel de creaturi sunteţi, ca să măcelăriţi cu atâta nediscriminare?

Reza simţi un rânjet reflex, pe care chipul său restructurat îl afişa ca o lărgire moderată a fantei gurii.

– Cineva a reuşit să pătrundă până acolo, aşa-i? Cineva v-a lovit.

Capul lui Shaun se plecă, înfrânt.

– Un singur om. Atât, un singur om nenorocit.

– Aşadar, nu sunteţi invincibili, la urma urmelor. Sper că suferi, domnule Wallace. Sper că suferă toţi cei asemenea ţie. Poate că aşa veţi începe să înţelegeţi ceva din oroarea pe care am simţit-o noi când am descoperit ce le-aţi făcut copiilor de pe planeta asta.

Fulgerul de vinovăţie de pe faţa bărbatului dovedi că-i fusese atinsă coarda sensibilă.

– Oh, da, domnule Wallace, ştim. Chiar dacă Kelly are prea mult tact ca s-o menţioneze. Ştim despre barbariile cu care avem de-a face.

– Ce bombă? întrebă Kelly. Despre ce vorbiţi?

– Întreabă-l pe el, replică Shaun şi făcu o grimasă spre Reza. Întreabă-l cum intenţiona să-i ajute pe oamenii sărmani de pe planeta aceasta, pentru salvarea cărora a fost angajat.

– Reza?

Conducătorul mercenarilor se legănă când perna de aer ocoli

un bolovan.

– Terrance Smith era îngrijorat că s-ar putea să nu căpătăm tot sprijinul de foc de care aveam nevoie din partea navelor stelare. A înmânat fiecărui conducător de echipă câte o bombă nucleară.

– Hristoase! Kelly privi de la un bărbat la celălalt: Asta-nseamnă că şi tu ai una?

– Ar fi trebuit s-o fi ştiut, replică Reza. Stai chiar pe ea.

Femeia încercă să sară în picioare, dar Shaun o prinse de braţ, oprind-o.

– N-ai învăţat încă nimic despre el, domnişoară Kelly? În batjocura aceea de trup n-a mai rămas nicio parte omenească.

– Priveşte propriul tău corp, domnule Wallace, cel cu care te-ai născut, zise Reza. După aceea o să vorbesc cu tine toată ziua despre moralitate şi etică.

Se fulgerară din priviri.

Începea să se lase bezna. Kelly ridică ochii şi văzu lumina roşie sângerând din nor şi lăsând în urmă o mantie umflată, cenuşie ca ardezia, care se aduna sinistru de jos deasupra lor. O lamă de fulger alb-purpuriu se înşurubă peste savană către est.

– Ce se-ntâmplă? strigă Kelly, când tunetul bubui peste perna de aer.

– Voi, domnişoară Kelly. Vă simt pe voi. Acum, când adevărata voastră natură şi putere a fost expusă, ei se tem de voi şi vă urăsc. Aceasta este ultima echipă de mercenari rămasă. Niciuna dintre celelalte n-a supravieţuit.

– Şi ce vor face?

– Vă vor hăitui, indiferent care ar fi preţul, până dincolo de ţevile armelor voastre.

* * *

La două ore după ce Warlow părăsise *Lady Mac,* Joshua accesă miezurile de memorie ale calculatorului de zbor, căutând înregistrări de nave stelare care săriseră din interiorul unui punct Lagrange. El şi Dahybi examinaseră volumul mic de date disponibile despre Murora VII, utilizându-le pentru a perfecţiona calculele despre mărimea şi poziţia punctului Lagrange, şi introduseră valorile în traiectorie. O putea pilota pe *Lady Mac* drept în centrul său – în privinţa asta nu avea nicio îndoială; acum dorea să ştie ce se va întâmpla când erau activate nodurile configuratoare energetic. În fişierele de fizică existau multe teorii

despre felul în care ar fi trebuit să fie posibil, dar nu exista nicio dovadă a unui salt TTZ real.

„Cine ar fi atât de imbecil încât să participe la un astfel de experiment?” se întrebă el. Era însă întins pe cuşeta de acceleraţie, iar Dahybi, Ashly şi Sarha erau cu el pe punte, aşa că-şi păstră îndoielile pentru sine. Când îl dataviză Aethra, tocmai se întreba dacă n-ar fi putut găsi vreo referinţă într-un fişier de istorie; cu certitudine, pionierii TTZ ar fi dorit să afle limitele vehiculelor lor.

– Warlow doreşte să-ţi vorbească, spuse habitatul.

El anulă legătura cu miezurile de memorie.

– Salut, Warlow. Cum merge?

– Superb.

– Unde eşti?

Dacă totul mergea potrivit graficului, cosmonikul ar fi trebuit să revină la bord în douăzeci de minute. Joshua îl ajutase să traseze vectorul de zbor prin inel.

– La douăzeci de kilometri de *Gramine.*

– *Poftim?*

– O pot vedea.

– Iisuse Hristoase, Warlow! Ce căcat faci acolo? Graficul n-are loc de marje de eroare.

– Ştiu. Tocmai de-aia sunt aici. O să m-asigur că *Gramine* va fi distrusă de explozie. O să detonez bomba când nava ajunge într-o poziţie optimă.

– Iisuse, Warlow, mişcă-ţi curul de fier încoace!

– Îmi pare rău, căpitane. *Maranta* va fi la şapte mii trei sute de kilometri depărtare, când *Gramine* va fi eliminată. Dar asta tot îţi va oferi un avans de optsprezece secunde faţă de viespile de luptă. Cu siguranţă, ăsta-i timp destul.

– Warlow, opreşte-te imediat! Putem aştepta până la sfârşitul următoarei schimbări de poziţii şi să plasăm din nou bomba. Asta nu-nseamnă decât cinci ore. Tot vom ajunge la Lalonde înainte să apună soarele pe Amarisk.

– Joshua, mai ai şase minute până detonez. Te rog, asigură-te că toţi şi-au pus centurile.

– N-o face. Iisuse, Warlow, te implor!

– Ştii că asta trebuie făcută ca lumea. Şi mă pot asigura de succes.

– Nu în felul ăsta. Te rog, întoarce-te!

– Nu-ţi face griji în privinţa mea. Am gândit totul cu atenţie. Voi fi cât se poate de bine.

– Warlow!

Chipul lui Joshua era deformat într-o mască de furie şi disperare. Se răsuci brusc şi-l privi pe Ashly. Pilotul îşi mişca buzele în tăcere, cu genele lipite de lacrimi.

– Zi ceva, îi porunci Joshua. Adu-l înapoi.

– Warlow, datavíză Ashly, pentru numele lui Dumnezeu, întoarce-te! Doar pentru că eşti un navigator incompetent, nu-i nevoie să faci asta. O s-o fac eu data viitoare şi-o s-o fac bine.

– Aş vrea să-mi faci o favoare, Ashly.

– Ce anume?

– Data viitoare când ieşi din tau-zero, peste vreo cincizeci de ani, vreau să te-ntorci aici şi să mă vizitezi.

– Să te vizitez?

– Da. Îmi transfer memoriile în Aethra. Voi deveni unul din multiplicitate. Nu voi muri.

– Moş nebun şi-afurisit…

– Goura! strigă uimit Joshua. Poate face asta? El nu-i edenist.

– Datavizarea a-nceput deja, replică Goura. O face.

– Doamne Dumnezeule…

– Toată lumea este-n cuşetele de acceleraţie? întrebă Warlow. Îţi ofer şansa de care ai realmente nevoie pentru a scăpa din inele. Doar n-ai de gând s-o iroseşti, nu, Joshua?

– Căcat! (O bandă de oţel fierbinte strângea pieptul tânărului mai rău decât orice forţă *g.)* Au intrat în cuşete, Warlow.

Datavíză calculatorului de zbor pentru o imagine de la videocamerele din cabine şi-i privi pe edenişti cum îşi strâng plasele de siguranţă. Melvyn plutea în jurul lor, asigurându-se că procedaseră corect.

– Ce-i cu panourile de termopurjare, le-ai retras? Au mai rămas numai cinci minute.

Joshua datavíză calculatorului de zbor retragerea panourilor de termopurjare. Schemele sistemelor apărură când activă generatoarele şi tuburile de propulsie; majoritatea verzi, unele chihlimbarii. Bătrânica era în formă. Sarha începu să-l ajute cu lista de control.

– Te rog, Warlow!

– Fă-i praf pe nemernici, Joshua. O poţi face.

– Iisuse… nu ştiu ce să zic.

– Promite-mi ceva.

– Da.

– Te-am prins! Ar fi trebuit mai întâi să mă-ntrebi despre ce-i vorba.

Joshua tuşi. Râse dureros. Din motive cu totul necunoscute, asta îi înceţoşă ochii pentru câteva momente.

– Ce este?

– Ghinionul tău că mi-ai promis. Vreau să fii mai atent cu fetele tale. Tu nu vezi niciodată ce efect ai asupra lor. Unele dintre ele suferă.

– Iisuse, cosmonik şi-n acelaşi timp asistent social!

– Îmi promiţi?

– Îţi promit.

– Ai fost un căpitan bun, Joshua. *Lady Macbeth* a fost un mod minunat prin care să termin. Altfel n-aş fi făcut-o.

Sarha plângea încetişor pe cuşeta ei de acceleraţie. Ashly îşi încleşta şi-şi descleşta pumnii.

– Eu n-aş fi vrut-o deloc, şopti Joshua.

Aethra le-o arătă pe *Gramine.* Nava stelară traversa suprafaţa inelului cu graţia unui tren maglev, rectiliniu şi ferm. Trei panouri de termopurjare erau complet extinse, strălucind vermillon mat. O flacără lungă şi îngustă de ioni albaştri pâlpâi pentru o clipă.

– Cine-ar fi crezut aşa ceva? datavиză Warlow. Eu – un edenist.

Joshua nu se simţise niciodată atât de patetic ca în momentul acela. „Este membrul echipajului *meu.*”

Bomba explodă. Expedie un cerc plat de lumină albă pură, care înflori peste suprafaţa inelului. *Gramine* era un punctuleţ negru deasupra centrului său.

Joshua detonă bolţurile de ancorare. Cablurile din fibră de siliciu încordate care fixau pe *Lady Macbeth* de scutul ei din rocă se retraseră de la carcasă, zvârcolindu-se în spirale şerpeşti. În cele patru capsule de susţinere biotică, luminile se diminuară şi pâlpâiră, când unicul generator auxiliar activ alimentă cele patru generatoare primare încă funcţionale. Rachetele ionice declanşară, scăldând piatra neagră cu o luminozitate turcoaz neobişnuită.

O sferă din plasmă se dilată în centrul linţoliului alb aruncat peste inel, la început rapid, apoi încetinind când ajunse la diametrul de cinci kilometri şi pălind uşor. Spectre întunecate migrară peste suprafaţa sa. Fuzelajul inferior al lui *Gramine*

străluci mai puternic ca un soare când reflectă corona diabolică ce clocotea la patru kilometri mai jos.

Mii de fragmente şi aşchii de rocă irumpseră din inima exploziei bombei cu fuziune, ajungând din urmă valul de plasmă împrăştiat. Aveau aceeaşi scânteiere violentă a meteoriţilor sortiţi pieirii, prinşi într-o atmosferă. Spre deosebire de plasma pe care o lăsaseră în urmă, viteza lor nu se reducea odată cu distanţa parcursă.

– Generatoarele sunt în regim nominal, anunţă Sarha. Outputul energetic stabilizat.

Joshua închise ochii. Displayuri datavizate îi umplură mintea cu aripi de libelule în tehnicolor. *Lady Mac* ieşi de sub stâncă. Radarul ei începu să lanseze pulsaţii de microunde dure către mulţimea de particule mici din inel, evaporând fulgii de zăpadă şi arzând fluturii carbonici. Fascicule de radiaţii alb-albastre sclipiră din duzele propulsiei reactive secundare, rigide ca laserele.

Începură să suie prin inel. Curenţii de praf se spărgeau peste carcasa de siliciu monolegat, producând tipare efemere care semănau cu înfloriri de surf. Pietricele şi pietre mai mari loviră şi ricoşară. Gheaţa împroşcă şi se lipi, după care lunecă în jos, căzând în strălucirea turbulentă a jetului propulsiei.

Un fragment de rocă o izbi pe *Gramine,* străpungându-i carcasa şi distrugând sistemele interne. Rezervoare criogenice se fisurară, gaze albe scânteiară în barajul de energie muribund al bombei cu fuziune. Patru capsule de susţinere biotică ţâşniră de la locul distrugerii, cu stratul de spumă nultermică cojindu-se carbonizat, cu semnalele de ajutor urlând.

Lady Mac ieşi prin suprafaţa inelului. La cincizeci de kilometri deasupra ei, un val de meteori stacojii brăzdă câmpul stelar.

– Pregătiţi-vă pentru patru *g,* anunţă Joshua.

Propulsiile de fuziune se activară, torturând şi mai mult inelul chinuit. *Lady Mac* se înclină şi porni să gonească prin interiorul tubului-vector portocaliu şi cu vârf conic din mintea lui Joshua. El monitoriză displayurile pentru a se asigura de alinierea corectă a cursului lor, în timp ce forţa *g* sporea treptat, apoi dataviză o comandă suplimentară în calculatorul de zbor.

– Joshua, ce…

Glasul surprins al lui Ashly se topi când puntea vibră uşor.

Ultima viespe de luptă îşi părăsi tubul de lansare.

– Uite că vă vin întăriri, labagiilor, toarse Joshua.

Iisuse, ce bine se simţea, văzând cum se ramifică liniile vectorilor după ce submuniţiile se separară! Fire purpurii care o legau pe *Lady Mac* de epavele rostogolitoare prin spaţiu.

Submuniţiile avură nevoie de opt secunde pentru a ajunge la capsulele de susţinere biotică din *Gramine.*

O serie de explozii cinetice clocoti deasupra inelului pentru câteva secunde scurte, înainte ca vidul să le absoarbă cu aceeaşi lipsă de efort ca în cazul tuturor produselor poluante fabricate de oameni.

* * *

Interiorul clădirii fermei era chiar mai rău decât îşi imaginase Jay iadul. Ea nu-l lăsă pe niciun copil să iasă, aşa că trebuiau să folosească găleţi din al doilea dormitor, mai mic, atunci când voiau să meargă la toaletă. Mirosul era atroce şi se înrăutăţea de fiecare dată când deschideau uşa. Pentru a le spori suferinţa, căldura atinsese un maximum pe care Lalonde nu-l mai cunoscuse până atunci. Deschiseseră toate obloanele şi uşa, însă aerul era parcă solid, nemişcat. Lemnăria cabanei trosnea şi pocnea, când structura se dilata.

Suferinţa fizică era îndeajuns de teribilă, dar Jay se simţea în plus agonizant de singură. Era o prostie, în jurul ei erau ticsiţi douăzeci şi şapte de copii, atât de strâns înghesuiţi, încât nu te puteai clinti fără să atingi pe cineva. Nu-i voia însă pe ceilalţi copii, ci pe părintele Horst. El nu mai făcuse *niciodată* aşa ceva, nu-i mai lăsase singuri pentru o zi întreagă… şi în niciun caz pe durata nopţii. Jay bănuia că noaptea îl speria pe părintele Horst la fel de mult ca pe ea.

Starea aceasta jalnică începuse după ce navele stelare apăruseră, şi odată cu ele norul roşu. Ieri, abia ieri… Ar fi trebuit să fie un moment minunat. Salvatorii sosiseră, puşcaşii marini aveau să coboare, să-i ia pe toţi şi să readucă lucrurile la normal. Se terminase cu zilele lungi şi mizerabile petrecute în savana neschimbătoare.

Ideea era uşor înfricoşătoare, pentru că rutina oferea întotdeauna un oarecare confort, chiar una atât de grea ca gospodărirea fermei. Însă asta nu conta, fiindcă avea să plece de pe Lalonde. Şi nimeni n-avea s-o facă să se mai întoarcă vreodată. Nici mama însăşi!

Petrecuseră o dimineaţă fericită afară, privind peste savană în aşteptarea primului semn al salvatorilor. Deşi norul roşu care

creştea întruna fusese destul de înspăimântător.

După aceea Russ zărise ceva despre care susţinuse că fusese o explozie, iar părintele Horst plecase călare într-acolo, pentru a investiga.

– Mă-ntorc în două ore, acestea fuseseră ultimele lui cuvinte.

Ei aşteptaseră… şi aşteptaseră. Iar norul roşu lunecase peste cerul de deasupra, aducând cu el tumultul lui teribil, de parcă ar fi ascuns înăuntru o avalanşă de bolovani.

Jay făcuse tot ce putuse, organizase mesele şi serviciile programate prin rotaţie. Activităţi care să-i menţină ocupaţi. Totuşi, părintele Horst nu revenise.

Ceasul o anunţase când se făcuse noapte, deoarece altfel n-ar fi avut cum să-şi dea seama. Închiseseră obloanele şi uşa, dar lumina roşie dinspre nor părea să se strecoare prin toate crăpăturile şi găurelele. Nu exista scăpare din faţa ei. Somnul era dificil, întrucât bubuiturile ca nişte tunete nu încetau nicio clipă şi se contopeau cu sunetele mai ascuţite şi mai subţiri ale plânsetelor.

Copiii mici încă mai plângeau, dar cei mari tăceau copleşiţi şi speriaţi. Jay se aplecă peste pervazul ferestrei şi privi în direcţia în care plecase părintele Horst. Dacă nu avea să se întoarcă repede, ştia că nici ea nu-şi va mai putea stăvili lacrimile. Atunci totul avea să fie pierdut.

„Trebuie să-ncerc să nu plâng.”

Fusese însă profund zguduită de felul în care lumina roşie dispăruse în urmă cu nouăzeci de minute. Acum nori negri şi ameninţători goneau silenţios, jos peste savană, transformând totul în cenuşiu funerar. La început fata încercase să joace jocul formelor, pentru a-i face mai puţin siniştri, dar imaginaţia nu-i putea evoca decât vrăjitoare şi monştri.

Jay se întoarse de la fereastră şi le privi feţele cu adevărat înspăimântate.

– Danny, cred că frigiderul a mai făcut ceva gheaţă de-acum. Fă-le tuturor suc de portocale.

Băiatul încuviinţă, fericit să capete o sarcină. De obicei, se plângea de câte ori îl puneai la treabă.

– Jay! scârţâi Eustice. Jay, e ceva acolo afară.

Se retrase din faţa ferestrei, cu palmele apăsate pe obraji.

Îndărătul lui Jay se înălţară tânguieli şi ţipete. Mobilele fură lovite şi târşâite, când copiii se repeziră instinctiv spre peretele

opus.

– Ce-a fost? întrebă Jay.

Eustice clătină din cap.

– Nu ştiu, rosti ea cu glas mizerabil. Ceva!

Jay auzi vacile mugind jalnic, la răstimpuri şi behăitul unei capre. „Poate să fi fost un sayceu”, gândi ea. Câţiva trecuseră ieri prin apropiere, alungaţi din junglă de norul roşu. Aruncă o uitătură nervoasă către uşa deschisă; probabil că va trebui s-o închidă. Simţind tremurături în toate membrele, reveni încetişor la fereastră şi trase cu ochiul pe după canat.

Fulgere dansau pe orizont. Iarba întunecată a savanei era perfect nemişcată, ceea ce uşura detectarea mişcărilor. Două pete de abanos se ridicau cu puţin deasupra vârfurilor ierbii. Creşteau treptat. Auzi un bâzâit. Erau mecanice.

Trecuse atât de multă vreme de când nu mai auzise niciun fel de motor, încât avu nevoie de câteva secunde pentru a recunoaşte sunetul; şi de încă mai mult timp pentru a cuteza să creadă ceea ce auzea. Nimeni de pe planetă nu avea transport mecanic pe sol.

– Părintele! ţipă ea. S-a-ntors!

După aceea ţâşni prin uşa deschisă şi o luă la fugă spre perna de aer, ignorând firele rigide şi uscate de iarbă care îi biciuiau şi-i zgâriau picioarele goale.

Horst o zări venind şi sări din perna de aer, când Ariadne încetini şi opri la cincisprezece metri de fermă. Pe tot parcursul drumului îşi repetase că nu li se întâmplase nimic, că avea să-i găsească perfect în regulă. Se rugase şi iar se rugase să fie aşa. Însă în clipa în care o văzuse realmente pe Jay întreagă şi sănătoasă, toată vinovăţia reprimată şi teama infiltrată se revărsaseră din adânc şi-l copleşiseră. Căzu în genunchi şi deschise braţele.

Jay îl izbi cu forţa unui placaj de rugbi.

– Crezusem c-ai murit... se bâlbâi ea. Crezusem că ne-ai părăsit...

– Oh, Jay, scumpa mea Jay. Ştii bine că n-aş fi făcut-o niciodată.

Îi prinse capul în braţe şi o legănă încetişor. Apoi ceilalţi copii începură să apară pe treptele şubrede ale casei, ţipând şi chiuind. El le zâmbi tuturor şi-şi deschise din nou braţele.

– Am fost speriaţi, zise Eustice.

– Cerul s-a făcut urât.
– I-atât de cald!
– Nimeni n-a strâns ouăle.
– Nici n-a muls vacile.
Bo miji ochii când mercenarii coborâră din perna de aer.
– Ăştia sunt puşcaşii marini pe care i-ai promis? întrebă ea sceptic.
– Nu tocmai, răspunse Horst, dar sunt şi ei la fel de buni.
Danny se holbă la Sewell. Expertul în lupte avea carabine-gauss conectate la mufele ambelor coate.
– Ce-i el? întrebă băiatul.
Horst surâse larg.
– Un tip special de soldat. Foarte puternic, foarte inteligent. Totul va fi bine acum. Va avea grijă de voi.
Kelly îşi menţinuse focalizarea retinelor pe câmp larg, pentru a scana toată scena reunirii. Simţea cum în gât îi creştea un nod mare şi înăbuşitor.
– Sfinte Iisuse, ce-mi văd ochii!? rosti Shaun cu glas stins şi demoralizat. Ce fel de Dumnezeu ne-ar face una ca asta? În tot cazul nu cel despre care am fost eu învăţat. Uitaţi-vă la ei, la copilaşii aceştia! Au plâns de li s-a rupt inima. Şi totul, pentru ce?
Kelly se răsuci, surprinsă de violenţa şi amărăciunea neobişnuite în tonul lui. Shaun pornise însă deja spre Reza, care-i privea impasibil pe Horst şi pe copii.
– Domnule Malin?
– Da, domnule Wallace.
– Trebuie să-i iei pe copiii aceştia de aici, imediat.
– Aşa intenţionez.
– Nu, ci imediat-imediat. Cei asemenea mie sunt acolo, la liziera junglei. Sunt vreo două sute, dacă nu chiar mai mulţi. Ei vor să vă prindă, domnule Malin, să pună capăt ameninţării, odată pentru totdeauna.
Reza îşi focaliză senzorii asupra primului şir de copăcei pitici şi firavi aflaţi la patru-cinci kilometri depărtare. Norul de deasupra junglei continua să lucească roşu-sumbru, conferind frunzelor o tentă coraliferă. Nu distingea totuşi absolut nimic, din cauza tremurăturilor aerului cauzate de căldură şi a frunzelor care fâlfâiau.
– Pat, ce poate Octan să vadă?
– Nu mare lucru. În tot cazul există nişte oameni care se

mişcă pe-acolo şi... Oh, Doamne!

Pajii ieşiră primii, băieţi de zece-doisprezece ani, ţinând sus stindardele heraldice. După aceea începură să răpăie tobele şi suliţaşii mărşăluiră de la adăpostul arborilor. Era o linie lungă, solidă şi neagră, care lăsa senzaţia că înşişi copacii ar fi avansat. În urma lor, şi păstrând o formaţie strânsă în centru, veneau cavalerii călări. Armurile argintii străluceau cu propriul lor foc sub vălul neîntrerupt de nori plumburii.

La comanda toboşarului, oastea se opri în faţa lizierei. Comandanţi cavaleri se deplasau înainte şi înapoi, organizând rândurile. Apoi, după ce toţi oştenii se înşiruiseră perfect ordonaţi, o singură notă de goarnă răsună peste savană. Ei porniră să avanseze peste terenul ierbos neregulat, către fermă.

– Bine, rosti Reza calm, e timpul să plecăm.

Alături de ceilalţi copii, Jay se trezi ridicată iute în una dintre pernele de aer de un mercenar, după care i se spuse să se ţină bine. Cutii şi echipamente fură aruncate peste bord, pentru a le face loc. Părintele Horst se afla în cealaltă pernă; Jay ar fi dorit să fie alături de el, dar nu credea că mercenarii ar fi ascultat-o, dacă i-ar fi rugat. Shona fu plasată lângă ea, şi Jay surâse timid, întinzându-se spre mâna fetiţei desfigurate. Degetele li se împletiră laolaltă cu disperare.

De jur împrejur se auzeau o sumedenie de strigăte. Toţi se mişcau în grabă. Unul dintre mercenarii mari (cu adevărat, foarte mare) se repezi în cabană şi apăru după jumătate de minut, aducând-o pe Freya.

– Pune-o la mine, ceru Horst. O să am grijă de ea. Fata inertă fu aşezată pe băncuţa din faţă, şi el îi strecură sub cap o haină împăturită.

Prin agitaţia şi confuzia ce păreau să domnească în jur, Jay văzu un mercenar care prinse un glob negru la gâtul unui câine uriaş. Un bărbat (despre care i se părea că aducea puţintel cu Rai Molvi) şi o doamnă care venise cu mercenarii discutau aprins în faţa cabanei. Discuţia în contradictoriu luă sfârşit când femeia făcu o mişcare bruscă de retezare cu braţul pe orizontală, apoi sui pe locul pilotului în a doua pernă de aer. Ceilalţi mercenari goleau cutiile de muniţie de pe sol şi îndesau încărcătoare în raniţe. După aceea rotoarele pernei lui Jay începură să se învârtă şi vehiculul se legănă uşor, ridicându-se. Fata se întrebă unde aveau să încapă mercenarii, fiindcă în perna ei erau

şaptesprezece copii înghesuiţi între pilot şi ventilatorul de la pupa. Însă când ambele vehicule se întoarseră şi luară viteză, îşi dădu seama că ei alergau în paralel.

– Unde mergem? strigă Shona peste zbârnâitul ventilatoarelor, care le dădea dureri de dinţi.

Pilotul mic şi spân nu păru să fi auzit.

* * *

Aethra o privi pe *Lady Macbeth* repezindu-se peste inel. Trei jeturi de evacuare de fuziune se împletiră într-o singură cosiţă de radiaţie aproape pură, care se întindea pe mai bine de două sute de kilometri în urma navei stelare care fugea.

Murora VII se afla la o mie de kilometri în faţa ei. O sferă ponosită de rocă gri-maronie, cu diametrul de o sută douăzeci de kilometri. Alături de ceilalţi trei sateliţi păstori, aducea un anume grad de ordine marginii inelului, creând linia regulată a unei graniţe. Praf, fulgi de gheaţă şi pietricele se întindeau peste planul ecliptic al gigantei gazoase mult dincolo de orbita habitatului imatur, deşi densitatea lor se reducea treptat, până ce, la un milion de kilometri depărtare, nu diferea practic deloc de cea a spaţiului interplanetar. Totuşi, niciuna dintre particulele mai mari, munţii şi aisbergurile zburătoare, nu puteau fi găsite dincolo de raza de o sută optzeci de mii de kilometri, unde îşi aveau orbita sateliţii păstori.

Penajul de evacuare al lui *Lady Macbeth* se abătu un grad, apoi se îndreptă iarăşi, corectându-şi traiectoria. La trei mii de kilometri îndărătul ei, cinci viespi de luptă, dispuse în configuraţie precisă de romb, accelerau la douăzeci *g. Maranta* avusese nevoie de mult timp pentru a răspunde la cele întâmplate; echipajul ei de posedaţi irosise şapte secunde preţioase înainte de a lansa viespile de luptă – deşi ei nu puteau şti asta. Dronele nu aveau să-i mai ajungă niciodată.

Aethra nu mai cunoscuse până atunci încordarea emoţională. Habitatul reflectase întotdeauna sentimentele personalului din staţia supervizoare. Acum însă, privind nava stelară care descria o traiectorie curbă peste satelit, ştia – înţelegea – înţelesul „frământării”. *Dorea* ca nava stelară să izbândească.

Personalul staţiei era întins pe cuşetele de acceleraţie, strivit necruţător de teribila forţă *g.* Aethra vedea plafonul cabinei printr-o duzină de perechi de ochi îndureraţi şi simţea cum capitonajul se deforma sub muşchii suprasolicitaţi ai spinării.

Trei secunde până la punctul Lagrange. Propulsiile de fuziune ale lui *Lady Macbeth* reduseră la patru *g,* când survolă Murora VII la altitudinea de opt kilometri, descriind o uşoară parabolă în jurul minusculului său câmp gravitaţional. Două rachete ionice declanşară. Viespile de luptă urmăritoare depăşiră marginea inelului.

Aethra prepară treizeci şi trei de zone de stocare în straturile sale neurale. Se pregăti să primească memoriile edeniştilor de la bord. Deşi avea să fie atât de iute…

Un orizont de evenimente o eclipsă complet pe *Lady Macbeth.*

Jetul ei de fuziune dăinui scurt timp, aidoma unei fantome cu inima sfâşiată, înainte de a se topi. Apoi nu mai există nicio dovadă materială că ar fi fost vreodată.

Cinci viespi de luptă converseră spre punctul Lagrange. Traiectoriile lor se intersectară, evacuările propulsiilor desenară un asterisc ameţitor, după care se repeziră către exterior pe vectori divergenţi, cu creiere electronice cedând în confuzii de supraîncărcare de programe.

– Ţi-am spus că Joshua poate să efectueze manevra asta, rosti Warlow.

Aethra percepu îngâmfare în gândurile mentalităţii subsidiare. Nu era obişnuit cu aşa ceva, dar pe de altă parte ultimele douăzeci şi patru de ore conţinuseră o sumedenie de necunoscute.

– Da, mi-ai spus.

– Ar trebui să ai mai multă credinţă.

– Şi tu eşti cel care ar trebui să mă înveţe?

– Despre credinţă? Da, aş putea încerca. Cred că amândoi avem destul timp acum.

* * *

Perna de aer îşi croi drum prin iarba înaltă a savanei. Nu fusese în niciun caz proiectată pentru genul acesta de teren. Iarba era prea înaltă, prea dură ca să fie depăşită de şorţul elastic; trebuia strivită. Iar asta necesita energie şi în plus vehiculele erau supraîncărcate cu copii.

Kelly dataviză procesorul de management al matricei electronice a vehiculului, solicitând un raport de statut. Rezervele scăzuseră la treizeci şi cinci la sută; probabil insuficient ca să iasă de sub marginea norului. Programele de monitorizare a rotoarelor îi pâlpâiră avertismente chihlimbarii în

minte, luptându-se să menţină umflat şortul elastic. Arderea lor nu era iminentă, totuşi trebuia să fie foarte atentă la orice simptome periculoase.

O movilă prelungă apăru ca din senin şi ea înclină joystickul exact cât trebuia pentru a-i ocoli baza. Programul de pilotare pe care Ariadne i-l datavizase opera în mod primar, permiţându-i să vireze cu aceeaşi abilitate desăvârşită pe care o avuseseră mercenarii. Greutatea ei redusă făcuse să fie alegerea ideală. Theo pilota cealaltă pernă, şi preotul stătea îndărătul reporterei, dar restul echipei alerga. Până şi Shaun, deşi în cele câteva rânduri când îl zărise, era roşu la faţă ca un maratonist aflat pe linia dreaptă dinaintea tribunelor.

Cavalerii nu-i slăbeau defel, rămânând permanent la trei kilometri în urmă, suficient pentru a se păstra în afara razei carabinelor-gauss. Ocazional, unul-doi rupeau rândurile pentru o şarjă, şi atunci Sewell sau Jalal trăgeau câteva proiectile EE pentru a-i ţine la respect. Din fericire suliţaşii greoi nu puteau ţine pasul cu rezistenţa fizică a mercenarilor amplificaţi (totuşi Shaun cum putea?); fuseseră lăsaţi cu aproape şapte kilometri în urmă. Deocamdată era bine, însă situaţia nu avea să se menţină mult timp stabilă.

Fenton alerga în faţa pernei de aer, cercetând zona; masa şi muşchii săi îndepărtau cu uşurinţă firele ţepene de iarbă. Reza privea prin ochii copoiului, lăsând un program locomotor să-i dirijeze corpul pe urma lăsată de cele două perne de aer. Îşi dezvolta instinctul terenului sub răpăitul ritmic al labelor copoiului, anticipând făgaşele şi ridicăturile bruşte care colorau relieful interminabil de plat al savanei.

În textura ierbii care şfichiuia botul lui Fenton interveni o schimbare mică, dar evidentă. În acelaşi timp pătura moartă de fire descompuse care acoperea solul pietros se îngroşa, devenea mai elastică. Apă… şi încă în apropiere. Fenton se opri pentru a adulmeca văzduhul.

– Kelly, datavizǎ Reza, la două sute de metri în faţă este un râuleţ cu maluri abrupte. O bucată dintr-un mal s-a surpat, poţi coborî pe-acolo cu perna.

O traiectorie de ghidare îi umplu mintea, o sumedenie de linii albastre şi maro de contur foarte apropiate între ele, imaginea calculatorului despre cum ar fi arătat solul despuiat de vegetaţie. Nanonicele neurale o integrară în programul de pilotare, şi

femeia mişcă joystickul.

– Unde duce? întrebă ea.

Până acum nu făcuseră altceva decât să se îndepărteze cât mai mult de fermă, îndreptându-se către sud fără nicio tentativă de a reveni la râul ce ducea în munţi.

– Nicăieri. Este un paravan pentru noi, doar atât. Cavalerii încearcă să ne istovească… şi nenorociţii reuşesc. Nu putem continua la nesfârşit în ritmul ăsta, iar matricele electronice ale pernelor secătuiesc. După ce vom fi imobili, suliţaşii ne vor ajunge şi se va termina totul. Ei ştiu că nu putem face faţă unui număr atât de mare. Trebuie să recâştigăm iniţiativa.

Lui Kelly nu-i plăcură implicaţiile care începură să i se rotească prin minte la auzul declaraţiei aceleia. Se strădui însă din răsputeri să le ignore. Animalele hăituite nu-şi puteau permite să aibă scrupule, mai ales cele care ştiau exact ce le aştepta dacă ar fi fost prinse.

Dataviză o interogare spre blocul ei comunicator. Din clipa în care părăsiseră ferma, acesta emisese un semnal continuu către platforma geosincronă şi sateliţii protejaţi pe care-i adusese Terrance Smith. De acum nu mai era cazul să păstreze discreţia. Dar norul întunecat continua să blocheze foarte eficient fasciculul direcţional.

Perna de aer a lui Theo încetini când se apropie de râuleţ, apoi botul i se aplecă brusc şi porni într-o alunecare controlată pe panta de pământ surpat. Viroaga era adâncă de trei metri, cu stufăriş înalt crescând pe coamele malurilor. Pietre cenuşii netede acopereau fundul plat prin mijlocul căruia curgea un firicel de apă. O baltă noroioasă se acumulase înapoia surpării.

Kelly urmă prima pernă de aer, operând cu disperare deflectoarele ventilatorului pentru a împiedica vehiculul să alunece până în malul opus. Întoarse după aceea spre amonte, rămânând la zece metri înapoia lui Theo. Acesta ajunsese în partea cea mai adâncă a apei şi opri jetul de aer.

Mercenarii săreau în albie de pe mal.

– Toată lumea, jos din perne! ordonă Reza. Şi staţi cu spatele la mal, acolo.

Le indică direcţia.

„Latura de nord”, gândi Kelly. Se ridică – „nu te gândi ce-nseamnă asta!” – şi ajută la trecerea copiilor peste copastie. Ei priveau în jur derutaţi, cu feţe copilăroase, rătăcite şi triste.

– E-n regulă, repetă ea încurajator. Totul e-n regulă. *„Nu te gândi ce-nseamnă asta!”* Continua să zâmbească, pentru ca ei să nu-i simtă îngrijorarea.

Octan plană în viroagă şi se cocoţă pe umărul lat al lui Pat, cu aripile strâns pliate. Fenton amuşina deja în jurul picioarelor lui Reza.

„Nu te gândi ce-nseamnă asta!” Kelly se aşeză lângă Jay. În mod evident, fetiţa ştia că ceva teribil era pe punctul de a se petrece.

– E-n regulă, şopti Kelly. Pe cuvânt.

Îi făcu cu ochiul, deşi era mai degrabă un tic nervos. Simţea cum pietrele ascuţite din peretele viroagei o înţeapă în spate. Apa şopotea în jurul bocancilor ei.

– Joshua, datavizǎ ea în blocul comunicator. Joshua, răspunde-mi pentru numele lui Hristos! Joshua!

Nu căpătă drept răspuns decât vântul spectral oscilant al electricităţii statice.

Mercenarii se aşezară pe bolovani. Câţiva copii se smiorcăiau.

– Închideţi ochii şi ţineţi-i închişi, rosti Reza cu glas tare. O să-l pocnesc pe primul pe care-l văd cu ochii deschişi.

Copiii se grăbiră să facă aşa cum li se ceruse.

Kelly închise ochii, inspiră adânc şi-şi acoperi încetişor capul cu braţele care-i tremurau.

* * *

Imediat ce orizontul de evenimente colapsă, Joshua accesă imaginea furnizată de senzorii de luptă pe rază scurtă. În urma saltului, *Lady Mac* se materializase la şase mii de kilometri deasupra Lalondei. Pe o rază de două mii de kilometri în jurul lor nu exista nimic. Datavizǎ desfăşurarea completă a seriei de senzori şi declanşă propulsiile de fuziune. Avansară prudent cu doi *g,* îndreptându-se spre o orbită de o mie de kilometri.

Senzorii raportară că nicio navă stelară nu rămăsese pe orbită; dispăruseră până şi vehiculele inter-orbitale de la Kenyon. Victimele vreunei viespi de luptă, presupuse Joshua. Existau o sumedenie de sfărâmături metalice radioactive, majoritatea pe orbite eliptice foarte excentrice.

– Melvyn, accesează sateliţii de comunicaţii şi vezi dacă există vreun trafic de date pentru noi. Sarha, vezi dacă au mai rămas sateliţi de observaţii pe orbite joase; memoriile lor pot conţine ceva util.

Amândoi confirmară ordinele primite şi datavizară instrucţiuni către calculatorul de zbor. Antena principală a navei stelare găsi unul dintre sateliţii de comunicaţii protejaţi şi fascicule de microunde ţâşniră pentru a învălui planeta într-o plasă largă. *Lady Macbeth* începu să primească date de la diversele sisteme de observare rămase funcţionale.

Totul părea să meargă ca la carte. Zborul lor spre Achillea şi propulsarea prin efect de praştie în jurul satelitului său se desfăşuraseră impecabil. Jubilarea pentru saltul de succes de la Murora echilibrase temporar pierderea lui Warlow. Joshua nu simţi însă nimic din sentimentele de satisfacţie care ar fi trebuit să însoţească isprava din punctul Lagrange. Cea mai fantastică manevră de pilotaj din toată viaţa lui.

Goura anunţă că, fără să fie absolut sigur, credea că transferul funcţionase; în tot cazul o cantitate mare din memoriile bătrânului cosmonik fuseseră datavizate cu succes în Aethra. Habitatul le integra în clipa în care *Lady Mac* efectuase saltul.

Posibilitatea ca el să existe în continuare ca parte din multiplicitate ajută la diminuarea durerii… într-o oarecare măsură. Joshua simţi o mulţime de regrete clocotind dedesubtul gândurilor sale de la suprafaţă, lucruri pe care ar fi trebuit să le fi spus. Iisuse, Warlow avea o familie? „Va trebui să-i anunţ.”

– Nimic de la sateliţii de comunicaţii, anunţă Melvyn încet.

– Mulţumesc, spuse Joshua.

Ideea că Kelly şi mercenarii fuseseră prinşi era insuportabilă. Ar fi însemnat că propriul lor zbor fusese în zadar şi că Warlow…

– Rămâi conectat să emitem un mesaj din antena principală a lui *Lady Mac.* Să vedem dacă putem străpunge norul prin forţă energetică brută. Sarha, ce informaţii ai?

– Nu mare lucru. Au mai rămas doar şapte sateliţi de observaţii pe orbită joasă. Au fost serios loviţi în bătălia de ieri. Însă azi-dimineaţă cineva a detonat o bombă nucleară pe planetă.

– Iisuse! Unde?

– Cred că la Durringham. Satelitul a văzut explozia pe când cobora îndărătul orizontului.

Joshua accesă imaginea senzorilor principali. Benzile de nori roşii de peste afluenţi se contopiseră şi produseseră o pată ovală omogenă care acoperea întregul bazin Juliffe. Lipsea totuşi

strălucirea ca o flacără pe care o produsese Durringhamul anterior.

După aceea observă că o porţiune circulară largă de nori din sud-est îşi pierduse complet nimbul roşu, devenind cenuşiu bolnav. Interesul i se stârni în fundul minţii; părea ca şi cum norul roşu era ruinat de o tumoare canceroasă. Datavizǎ calculatorul de zbor şi solicită o grilă de ghidare.

– Este la sud de satele Quallheim, rosti el cu tot mai multă încredere.

– Peticul ăla gri? întrebă Sarha.

– Da. Exact acolo unde zicea Kelly că merg.

– S-ar putea, încuviinţă Dahybi. Poate că mercenarii au găsit o metodă prin care să afecteze norul.

– Poate. Melvyn, focalizează antena şi începe să transmiţi. Vezi dacă poţi răzbate şi s-o apelezi pe Kelly direct.

Joshua centră un senzor optic pe zonă şi mări amplificarea. Peisajul noros amorf şi albicios se ridică brusc, umplându-i mintea. Nu oferea absolut niciun indiciu, nu existau nici breşe şi nici întrezăriri ale solului de dedesubt.

– Ashly, ai urmărit discuţia.

– Da, încuviinţă pilotul din cabina avionului spaţial.

– În trei minute vom ajunge pe orbită. Vreau să te lansezi imediat după încheierea decelerării. Învârte-te peste munţii din sud până ce vedem dacă echipa mercenarilor poate să iasă de sub nor. În niciun caz să nu intri sub el.

– Nu-ţi face griji.

– Bun.

Datavizǎ calculatorului de zbor să deschidă uşile hangarului în care se afla avionul spaţial.

– Avem ceva de la Kelly?

– Îmi pare rău… doar paraziţi statici.

– A zis că nu vor ieşi de sub nor până după-amiază, îi reaminti Sarha. Acolo nu-i nici măcar amiază.

– Ştiu. Însă norul ăla continuă să crească, până şi porţiunea cenuşie. Dacă ajunge la munţi, vor avea necazuri serioase. Pernele de aer nu se pot deplasa pe genul ăla de teren. Vor fi prinşi între cele două.

– Putem aştepta, zise Dahybi. Şi o săptămână dacă va fi nevoie.

Joshua încuviinţă vag, cu ochii strâns închişi în vreme ce

scana inputurile senzorilor, căutând cu disperare cel mai mic indiciu.

– Haide, Kelly, murmură el. Arată-ne că eşti acolo.

* * *

Ryall se furişa prin iarba înaltă. Mirosul oamenilor se simţea puternic în aer. Mulţi trecuseră pe aici recent. Însă acum niciunul nu se afla în preajma sa.

După ce-şi părăsise stăpânul, gonise iute spre est, deşi greutatea mare care-i fusese legată de gât se bălăbănea inconfortabil. După doi kilometri, gândurile stăpânului iubitor din creier îl călăuziseră în lateral. Descrisese o curbă largă prin savană, astfel că acum revenea către punctul de pornire.

Când ajunse la o porţiune întinsă de iarbă care fusese călcată şi strivită de multe picioare, Ryall aşteptă un moment la marginea ei – ascultă şi adulmecă. Instinctul îi spuse că era singur. Satisfăcute, gândurile stăpânului iubitor îl îndemnară mai departe. Porţiunea de iarbă călcată în picioare se întindea până la junglă, dar el porni în partea opusă. Cabana fermei se ridică din savană la cinci sute de metri în faţa lui. Se grăbi într-acolo, cu o senzaţie de foame fulgerându-i prin sânge.

În jurul cabanei toată iarba era strivită. Gardurile fuseseră rupte. Vacile rătăceau, rumegând placid, fără să-l bage în seamă. Caprele îl zăriră venind şi fugiră, până îşi dădură seama că nu le urmărea. Găinile care scăpaseră din coteţul şi ţarcul lor distrus ciuguleau prin ţărână; se împrăştiară, cloncănind, când se apropie de cabană.

Înălţime. Gândurile stăpânului iubitor doreau ca el să fie cât mai sus. Ryall îşi roti capul într-o parte şi alta, examinând peretele din spate al cabanei; după aceea se apropie de o stivă de containere din compozit care se ridica într-un colţ. Sări, folosind containerele ca pe o trambulină intermediară, după care se propulsă către streaşină. Labele lunecară nesigure peste panourile de celule solare prinse în cuie pe acoperiş, totuşi găsiră prize pe ţiglele din scoarţă de qualtook roşcat şi se cocoţă până în vârf.

Stăpânul îi folosi ochii pentru a privi peste savană. Şirul de bărbaţi cu suliţe se afla la un kilometru depărtare. Şi, aproape pierdut în crepusculul din faţa lor, grupul de cavaleri de pe cai galopa după prada sa.

Ryall simţi un amestec ciudat de incitare şi tristeţe. Totuşi,

gândurile stăpânului iubitor erau pline de laude blânde. Izbi iute cu coada în ţiglele din qualtook, în semn de răspuns.

Apoi gândurile stăpânului iubitor îi conduseră laba stângă din faţă spre greutatea mare care-i atârna la gât. Întoarse capul şi privi cu atenţie când ghearele sale extinse prinseră marginea unui căpăcel şi-l deschiseră. Zări pătrate luminoase.

Adoraţia stăpânului iubitor i se revărsă prin tot trupul. Cu foarte multă grijă, gheara sa atinse unul dintre pătrate. O dată. De două ori. De trei…

* * *

Avionul spaţial se opri din vibraţii imediat ce reduse la viteză subsonică. Fusese o coborâre rapidă şi abruptă. Pentru a frâna atmosferic, Ashly aproape că-şi adusese aparatul în poziţie verticală pe coadă. Acum reveni la orizontală şi dataviză aripile în poziţia de zbor, orientate către înainte. Senzorii din bot îi arătau munţii care treceau pe dedesubt; franjurii de la periferia norului erau la cincizeci de kilometri spre nord. Trâmbe scurte şi pufoase se extindeau din masa principală, şerpuind prin văzduh precum antenele unor insecte care bâjbâiau orbeşte către poalele munţilor.

Îi dataviză calculatorului de zbor, cerând un canal cu *Lady Macbeth.*

– Vreo veste?

– Nimic, răspunse Joshua. Sarha spune că sateliţii de observaţie au înregistrat transformarea în gri a peticului din nor imediat după bomba nucleară de la Durringham. Nu suntem foarte siguri ce-nseamnă asta, dar pe de altă parte nu cred că aici se aplică logica normală.

– Ai dreptate. În matricele electronice am suficientă energie pentru cinci ore de autonomie, după care va trebui să sui şi să reîncarc. Dacă vrei să prelungesc perioada respectivă, aş putea asoliza pe unul dintre piscurile acelea, care sunt destul de izolate.

– Nu. Rămâi în aer, Ashly. Să fiu sincer, dacă nu vor ieşi în cinci ore de acolo, nu cred că-i vom mai revedea vreodată. Iar eu am pierdut deja azi un membru de echipaj.

– Nu l-ai pierdut *tu,* Joshua. Moş tâmpit şi băşinos! Acum trebuie să mă-ntorc şi să mă plimb prin parcul din Aethra, vorbind cu copacii. La dracu’, lui o să-i placă asta. Cred că râdea când s-a sinucis.

– Mulţumesc, Ashly.

Pilotul încărcă în calculator un circuit de patrulare pe lungimea porţiunii cenuşii a norului, păstrându-se la opt mii de metri altitudine. Curenţii termici care se ridicau pe lângă pantele stâncoase legănară aripile în ritmuri agitate, când avionul spaţial trecu peste ele.

* * *

Jay crezu că fusese un trăsnet. În mod brusc şi silenţios, întunericul se transformase în stacojiu-aprins. Ea trase aer adânc în piept – probabil că fusese groaznic de aproape. Totuşi nu urmă niciun tunet. La început.

Roşeaţa dispăru. Fata riscă să deschidă ochii. Totul părea normal, atât doar că era mult mai luminos decât fusese anterior. Ca şi cum soarele ar fi răsărit în cele din urmă de undeva dindărătul ei. Apoi începu zgomotul, un muget sec care crescu şi iar crescu. Îi auzi pe unii copii smiorcăind. Solul porni să tremure, peretele viroagei îi vibra pe spate, iar luminozitatea dinapoia ei nu înceta să crească. Un plan de lumină albă ţâşni peste viroagă, înecându-i fundul în umbră adâncă. Începu să se încline în jos, făcând insuportabil de strălucitor malul opus. Jay abia o auzea pe doamna de lângă ea, care striga din toţi plămânii ceva ce aducea cu o rugăciune, închise iarăşi ochii şi din gâtlej îi scăpară scâncete slabe de frică.

* * *

Lady Macbeth trecea peste coasta vestică a Amariskului, la o sută de kilometri nord de Durringham, când Reza detonă bomba nucleară. Senzorii îi captară fulgerarea iniţială, un impact de fotoni care făcură pentru moment ca norii suri să devină translucizi.

– Iisuse Hristoase! icni Joshua şi dataviză calculatorului de zbor deschiderea unui canal de comunicaţii protejat cu avionul spaţial. Ashly, ai văzut?

– Da. Senzorii avionului spaţial au înregistrat o pulsaţie electromagnetică echivalentă cu o explozie de o kilotonă.

– Componentele tale electronice au păţit ceva?

– Două procesoare s-au prăjit, dar rezervele au cuplat imediat.

– Ei sunt. Ei trebuie să fie.

– Joshua! strigă Sarha. Uită-te la nor!

El accesă din nou imaginea senzorilor. Un cerc de patru sute de metri din nor părea că ar fi luat foc în adânc. Pe când îl privea,

se ridică într-un fleuron trufaş, scânteietor. Vârful îi explodă. O rază neregulată de lumină auriu-trandafirie ţâşni dinăuntru.

Calculatorul de zbor al lui *Lady Mac* dataviză un semnal prioritar de la unul dintre sateliţii de comunicaţii direct în nanonicele neurale ale lui Joshua.

– Joshua? strigă Kelly. Echipa lui Reza către *Lady Mac!* Joshua, eşti sus?

Grafica tactică se suprapuse imediat peste imaginea senzorului optic, determinându-i blocul comunicator cu o precizie de cincisprezece centimetri. Aproape de punctul exploziei, foarte aproape.

– Sunt aici, Kelly.

– Hristoase, Joshua! Ajută-ne. *Acum!*

– Avionul spaţial a pornit. Care-i situaţia voastră, i-aţi recuperat pe copii?

– Da, fir-ar a naibii. Sunt cu noi toţi copiii. Dar suntem urmăriţi, în pizda mă-sii de căcaţii de cavaleri ai Mesei Rotunde! Trebuie să ne scoţi de-aici.

Benzi vaste de nor gri-murdar se desfăceau din centrul exploziei. Joshua putea zări savana. Unghiul nu era grozav, însă un fulger globular chihlimbariu-strălucitor se ridica din centrul unui pustiu calcinat.

– Du-te, îi dataviză el lui Ashly. Du-te, du-te, du-te!

* * *

Reza stătea pe coama viroagei, împotrivindu-se cu toate puterile vântului pârjolitor care sufla dinspre epicentrul exploziei. Un nor în formă de ciupercă fierbea în sus din cimitirul fermei, părând plin de viaţă, cu talazuri înfricoşătoare de energie internă. Săpase un crater larg, pe ale cărui pante inegale şi curbate curgeau pârâiaşe de magmă capricioasă.

Activă mai multe programe de filtrare şi scană savana. O furtună de foc continua să bântuie dezlănţuită pe o rază de doi kilometri în jurul craterului. Amplifică pixeli din porţiunea de sol unde fuseseră suliţaşii pedeştri şi studie matricea de lupe pătrate care rezultă. Nu rămăsese nicio urmă, nici măcar ruguri funebre; nu supravieţuise niciunul dintre ei. Trecu mai departe. Cavaleri şi cai fuseseră azvârliţi fără deosebire peste iarba mocnită la doi kilometri şi jumătate depărtare. În armurile din metal, corpurile umane fuseseră mai întâi pisate de unda de şoc, apoi arse de radiaţiile infraroşii.

Văzu cum o siluetă argintie se strădui să se ridice în genunchi, după aceea folosi o spadă lată, înfiptă în pământ, pentru a se ridica.

Pe toţi dumnezeii, ce-i putea ucide?

Un cal zvâcni din picioare şi se rostogoli pe o parte, după care se ridică. Tropăi ascultător până la călăreţul său căzut. Încet, dar sigur, întregul grup revenea în şei.

Reza sări înapoi în viroagă. Copiii erau îmbarcaţi în pernele de aer.

– Joshua i-aici! ţipă Kelly peste vântul urlător, şi faţa ei mânjită de lacrimi surâse radiant. *Lady Mac* e pe orbită. Avionul spaţial vine spre noi. Am scăpat, ieşim de-aici!

– În cât timp?

– Ashly zice că-n zece minute.

„Insuficient”, gândi Reza. „Până atunci cavalerii vor ajunge aici şi vor lovi avionul spaţial cu focul lor alb, dacă nu cumva îi vor defecta pur şi simplu toate circuitele cu magia lor.”

– Kelly, tu şi Theo porniţi către sud. Ceilalţi vin cu mine. O să aranjăm o mică întârziere.

– Nu, Reza! îl imploră Kelly. N-are rost. Nu acum. S-a terminat. Ashly va fi aici.

– Kelly, a fost un ordin. O să v-ajungem din urmă după ce-i terminăm pe puţoii ăştia călare.

– Oh, Hristoase…

– Kell, făcu Sewell, termină cu grijile. Nu manifeşti atitudinea corectă faţă de jocul ăsta. Mai şi câştigi, mai şi pierzi, cui îi pasă, totu-i să te distrezi în timpul jocului.

Hohoti şi sări pe coama viroagei.

Horst făcu semnul crucii spre Reza.

– Te binecuvântez, fiule! Domnul să te aibă în pază!

– Suie naibii-n pernă, părinte, şi du-i pe copii undeva unde să-nţeleagă ce-nseamnă viaţa. Theo, arde-o tare, du-i cât mai departe.

– Da, şefu’.

Mercenarul expert în jungle activă rotoarele înainte ca Horst să fi pus piciorul în perna de aer. Cu şorţul elastic lovindu-se de peretele viroagei, vehiculul viră strâns şi ţâşni peste prundiş.

Reza se alătură echipei sale pe mal. Pe savană cavalerii se dispuneau într-o formaţiune de şarjă în forma literei „V”.

– Haidem, rosti Reza.

În mintea sa gonea liber un soi straniu de satisfacţie. „Acum o să v-arătăm, ucigaşilor de copii, ce se-ntâmplă când aveţi de-a face cu un inamic real, unul care vă poate răspunde la lovituri. Să vedem cum o să vă placă asta?”

Cei şase mercenari porniră peste iarbă către cavalerii care aşteptau.

* * *

Raze de soare şi ploaie se revărsau peste pernele de aer, înconjurându-le cu o etalare fantastică de curcubeie. Norii se spărgeau, pierzându-şi coeziunea supranaturală. Redeveneau simpli nori de ploaie.

Ploaia lovea chipul lui Kelly pe când se lupta cu inerţia pernei de aer împotriva vântului şi a ierbii îmbibate de apă. Viteza îi arunca dintr-o parte în alta, ca un dinghi pe o mare agitată de furtună.

– Cât de mari sunt copiii? întrebă Joshua.

– Mici, în majoritate sub zece ani.

– Probabil că va fi nevoie ca Ashly să facă două drumuri. Îi poate aduce mai întâi pe copii, după care să se întoarcă după tine şi mercenari.

Femeia încercă să râdă, dar din gât nu-i ieşi decât o tuse răguşită.

– Nu, Joshua, va fi un singur zbor. Echipa lui Reza nu mai vine. Doar copiii… şi eu şi preotul, dacă avionul spaţial poate transporta masa noastră.

– După regimul alimentar pe care-l ţii tu pentru siluetă, cred că ai masă negativă. O să-l anunţ pe Ashly.

Kelly auzi explodând îndărătul ei prima salvă de proiectile EE.

* * *

Sewell şi Jalal stăteau la patru metri unul de celălalt, orientaţi către vârful şarjei cavalerilor. Duduiturile reverberatoare ale cailor care galopau peste savană se ridicau peste ţipătul vânturilor fierbinţi ce se desprindeau rotindu-se din maelstromul infernal al epicentrului exploziei.

– Zic că-s patruzeci şi nouă, spuse Jalal.

– Ce-i în faţă i-al meu, tu iei flancul drept.

– S-a făcut.

Cavalerii îşi plecară lăncile şi dădură pinteni cailor. Sewell aşteptă până ce detectorul său de distanţă îl anunţă că erau o sută douăzeci de metri până la cavalerul din faţă şi trase cu

ambele carabine-gauss de calibru greu care-i erau cuplate la mufele din coate. Tuburile de alimentare ce porneau din raniţă zumzăiră eficient. Lansă trei proiectile cu fragmentare în coiful cu panaş al cavalerului şi le urmă cu douăzeci şi cinci de proiectile EE în solul din faţa flancului stâng.

Jalal descria un şablon de foc similar asupra flancului drept; cele două carabine-gauss ale sale traversau şirul ghidate de un program de ţintire. Pamiers arătase că posedaţii erau capabili să se apere de aproape orice cu excepţia loviturilor directe ale proiectilelor EE; el ţintea caii. Să-i ucidă, să le reteze picioarele, să-i încetinească. Alte rafale de fragmentare împânziră aerul. Cavalerii erau acoperiţi de fum, jerbe de pământ şi păienjenişuri tumultoase de electricitate statică.

Fulgere de foc alb răbufniră din carnagiu. Sewell şi Jalal săriră în lături. Patru cavaleri se năpustiră spre ei din demenţa aceea. Sewell se rostogoli când atinse solul, însă focul alb îi mesteca din piciorul stâng. Programul de ţintire se fixă pe primul cavaler; o carabină-gauss răspundea lent, cealaltă trase zece proiectile EE. Cavalerul şi calul său dispărură într-un paravan încâlcit de electroni violenţi. Măruntaie fură scuipate dinăuntru.

Senzorii optici ai lui Sewell urmăriră alţi cavaleri care ieşeau călare din primul punct de asalt. Pe iarba strivită dinapoia lor zăceau câteva trupuri. În mod automat, nanonicele lui neurale traseră o salvă de fragmentare către şarja reînnoită.

Mercenarul încercă să se ridice, dar piciorul nu-i mai răspunse. O carabină-gauss se blocase complet. O parte din inputurile senzorilor oscilau. Caii năvăleau spre el din trei direcţii. Carabina-gauss funcţională îl nimici pe unul. Alt cavaler îndreptă o lance către capul său, şi focul ţâşni din vârful ei.

Sewell se rostogoli cu disperare. Azvârli o grenadă în clipa în care focul îl izbi în umăr şi-l răsuci. Grenada detonă sub cal, ridicându-l de pe pământ. Se prăvăli după aceea, şi cavalerul descrise o tumbă prin văzduh înainte de a face impact cu solul într-un şoc care ar fi trebuit să-i fractureze toate oasele din corp.

Conturul exterior al calului implodă într-un amalgam de carne vineţie şi organe pulsatorii. Opt sau nouă sayce fuseseră modelaţi împreună, aidoma unui aluat viu, alcătuind sculptura aproximativă a animalului terestru. Capetele ieşiră prin flancurile şi coapsele sale, învelite în membrane groase, străbătute de vene, cu fălcile mişcându-se fără sunet de sub protoplasmă.

Niciuna dintre carabinele-gauss ale lui Sewell nu funcţiona. El le roti în jos şi le folosi pe post de cârje, ca să se ridice. Programul medical îi pâlpâia în minte avertismente roşii. Îl anulă complet şi scoase din toc o carabină PIT. Cavalerul prăbuşit se ridica, armura boţită se netezea. Cu degetul mare, Sewell trecu carabina pe foc continuu şi apăsă trăgaciul. Era ca şi cum ar fi folosit un berbec. Impulsurile energetice izbeau întruna în armură cu lovituri de ciocan pneumatic, doborându-l şi împingându-l peste pământ. O corona violet clocoti în jurul metalului argintiu. Sewell trase o grenadă de la centură şi o aruncă în forma inertă.

O lance îl lovi între omoplaţi, despicându-i coastele, apoi perforându-i plămânii şi o vezică de rezervă cu sânge oxigenat înainte de a-i luneca afară prin piept. Şocul îl propulsă trei metri înainte, peste iarbă. Ateriză nefericit, cu lancea mişcându-se violent şi producându-i alte leziuni interne.

Cavalerul care-l străpunsese îşi opri calul şi descălecă. Îşi trase sabia lată şi porni spre mercenarul schilodit.

Sewell izbuti să-şi păstreze un echilibru precar pe genunchi. Mâna dreaptă i se închise pe lance şi degetele amplificate îşi aplicară puterea totală, zdrobind lemnul, care se rupse, lăsând un ciot de douăzeci de centimetri, plin de aşchii ce-i ieşea din piept. O cantitate uriaşă de sânge curse pe iarbă.

– Nu-i îndeajuns, prietene, rosti cavalerul.

Înfipse sabia lată prin gâtul scurt al lui Sewell.

Sewell întinse braţul stâng şi-l prinse de umăr, trăgându-l mai aproape. Cavalerul emise un icnet scurt de surprindere. Zigzaguri micuţe de energie îi lunecară pe suprafaţa armurii. Spada pătrunsese până la mâner, dar Sewell îşi căscă larg fanta gurii.

Cavalerul izbuti să urle disperat, înainte ca dinţii de siliciu cementat ai mercenarului să se închidă în jurul beregatei sale, retezând fără dificultate zalele din oţel.

* * *

Orizontul nordic era un conflict fără compromisuri între turcoaz şi roşu; ambele culori, texturate la fel de fin ca mătasea, se împingeau una pe cealaltă. Niciuna nu dorea să cedeze. Superbe, din depărtare. Direct în faţa avionului spaţial, murdăria şi focul irumpeau dintr-o fisură care se lărgea în norii de ploaie.

Ashly modifică bracarea aripilor şi trimise avionul spaţial într-

un picaj abrupt prin norii umezi şi reci. Apa acoperi fuzelajul alb-perlat, înceţoşând imaginile de la senzorii optici. Apoi trecu dincolo de ei şi redresă.

Ajunsese într-o lume micuţă şi limitată, de beznă şi mizerie. În centru, norii reflectau radiaţia bolnăvicioasă a craterului, poleind terenul cu licăriri de atomi muribunzi. Incendii scăpate de sub control brăzdau savana distrusă în jurul bazei, întinzându-se către exterior. Trâmbe de vânt ca nişte minitornade bântuiau pământul pârjolit, împrăştiind peste tot funingine şi cenuşă pentru a forma o crustă lunecoasă de tăciuni peste iarba strivită.

Însă mai departe ploaia cădea, curăţând ţinutul. Raze de soare se luptau să treacă prin norii zdrenţuiţi, readucând culorile naturale proaspete în sălbăticia fractală de nuanţe de gri.

Senzorii se fixară pe blocul comunicator al lui Kelly. Ashly aplecă avionul spaţial pe o aripă într-un viraj rapid de mare acceleraţie, urmând semnalul spre sursă. În faţă şi dedesubt, două perne cu aer minuscule ţopăiau şi se legănau, înaintând peste terenul neregulat.

* * *

Reza numără douăzeci şi unu de cavaleri care scăpaseră din micul holocaust dezlănţuit de Sewell şi Jalal. Asta era bine, se aşteptase să fie mai mulţi. El şi Pat Halahan erau următorii. Senzorii îi arătară că avionul spaţial cobora rapid la doi kilometri îndărătul său.

– Cinci minute, asta-i tot ce le trebuie.

– Le-au căpătat, răspunse Pat relaxat.

Reza trase cu carabina-gauss din antebraţ. Muşchii controlaţi de programul de ţintire deplasară ţeava, în timp ce senzorii săi cuplaseră la modul de ţintire în timpul scanării. Gândurile lui conştiente nu trebuiau decât să aleagă.

Doborî trei cavaleri cu proiectile EE şi apoi alţi doi cai, înainte ca arma să-i dea rateuri. Şi unele blocuri procesoare aveau perturbaţii. Rezoluţia senzorilor se reducea. Abandonă carabina-gauss şi comută pe un pistol automat de zece milimetri. Gloanţe chimice care produceau o seceră de moarte cinetică, iar posedaţii nu puteau face nimic pentru a le stopa. Alţi doi cavaleri căzuseră când îşi termină încărcătoarele de rezervă. Foc alb îi izbi umărul şi-i zbură braţul stâng. Un jet de sânge de doi metri ţâşni, până ce nanonicele neurale închiseră valvele arterei.

Pat continua să reverse gloanţe spre o pereche de cavaleri

din stânga lui Reza. Programe stimulatoare şi de suprimare acţionau din răsputeri pentru a elimina şocul. Reza văzu un cavaler călare galopând asurzitor către el, rotind un buzdugan. Un program de predicţie a momentului mecanic cuplă pe modul primar. Calul se afla la trei metri depărtare, când Reza se retrase un pas. Mâna care-i rămăsese se ridică în interiorul arcului spintecător al buzduganului. Înhăţă, trase, răsuci. Scheletul său din fibră de carbon vibră neplăcut sub sarcina uriaşă, când momentul de inerţie al ghioagei cu măciulie ţintuită îl ridică de pe picioare. Armura strălucitoare urlă un protest metalic, când cavalerul fu catapultat spre spate din şa, după care căzu, răsunând cu sonoritatea unui clopot.

Se ridicară amândoi în acelaşi timp. Reza înălţă buzduganul şi porni înainte, cu programul de autoechilibrare la locomoţie compensându-i braţul pierdut.

Cavalerul îl văzu apropiindu-se şi întinse spada către el ca pe o puşcă. Foc alb goni în lungul tăişului.

– Păcăleală, rosti Reza.

Îşi detonă grenadele de fragmentare prinse de centură. Ambii dispărură în interiorul unui roi dens de microlame de siliciu, negre şi furioase.

* * *

Un uragan urlător de ploaie înţepă chipul lui Kelly, când avionul spaţial îi survolă la cincisprezece metri înălţime. Efluxul duzei compresorului său aproape că răsturnă perna de aer. Ea cuplă deflectorul ventilatorului şi opri rotoarele. Derapară într-o oprire asurzitoare.

Avionul spaţial viră pe o aripă şi reveni spre ei, apoi asoliză violent cu traversele roţilor pistonând în sus. Ploaia răpăia pe aripile sale extinse, picurând de pe flapsuri.

Kelly se întoarse în scaun. Copiii erau strânşi laolaltă pe podeaua dură din siliciu, cu hainele îmbibate de apă, cu părul răvăşit. Erau îngroziţi, plângeau, urinau pe ei. Ochi larg deschişi se holbară la ea, complet neînţelegători. Nu mai rămăseseră cuvinte iscusite cu care să însoţească scena pentru înregistrare. Ar fi vrut pur şi simplu să-i strângă pe toţi în braţe, să-şi reverse asupra lor toate resursele de confort de care dispunea. Şi asta ar fi fost mult mai puţin decât meritau.

La trei kilometri în spatele pernei de aer, explozii EE se aprindeau stroboscopic şi haotic, în vreme ce panglici antagonice

de foc alb se curbau şi se zbăteau peste iarba acoperită de sânge.

„Am reuşit”, gândi ea, „cavalerii nu ne mai pot ajunge. Copiii vor supravieţui.” Nimic altceva nu mai conta, nici greutăţile, nici suferinţa, nici spaima care o făcea să vomite.

– Haideţi, le spuse şi zâmbetul îi apăru extrem de uşor. Acum plecăm.

– Mulţumim, doamnă, rosti Jay.

Kelly ridică ochii la o siluetă care apăru în fugă din ploaie.

– Crezusem c-ai plecat, spuse ea.

Shaun Wallace surâse larg. Combinezonul CDL ud i se lipise pe corp, noroiul şi iarba îi îngreunau bocancii, dar buna dispoziţie din ochi nu putea fi alungată.

– Fără să-mi iau rămas-bun? Nu se poate, domnişoară Kelly, n-aş fi dorit să fi rămas cu o impresie proastă despre mine.

Ridică uşor primul copil, o fetiţă de şapte ani, peste copastie.

– Haideţi, ştrengarilor. Vă aşteaptă o călătorie lungă şi frumoasă spre un loc foarte îndepărtat.

Trapa exterioară a ecluzei avionului spaţial glisă, deschizându-se, şi scara de aluminiu telescopă în exterior.

– Kelly, grăbeşte-te, te rog, datavizã Ashly.

Ea i se alătură lui Shaun lângă marginea pernei de aer şi începu să ridice dinăuntru copiii epuizaţi şi murdari.

Horst stătea la piciorul scării şi-şi grăbea protejaţii în sus. Un cuvânt unuia, un zâmbet, o mângâiere pe cap. Suiau în cabină, unde Ashly blestemă în barbă, încercând să vadă cum naiba să-i înghesuie pe toţi.

Kelly îl avea în braţe pe ultimul băiat, un pici de patru ani care practic dormea, când Theo porni perna de aer.

– Nu, Theo, datavizã ea. Nu şi tu.

– Au nevoie de mine, replică mercenarul. Nu-i pot părăsi. Sunt o parte din ei.

Benzi uriaşe de lumină solară cădeau în snopi peste savană. Bătălia se terminase. Kelly putea distinge trei sau patru cavaleri, călare pe cai, care se învârteau în depărtare. Niciunul nu dovedea vreun interes faţă de avionul spaţial.

– Dar ei sunt morţi, Theo.

– Nu ştii asta, nu poţi fi sigură. Şi-n tot cazul, n-ai auzit? De-acum nu mai există aşa ceva.

Ridică braţul şi-l flutură către ea.

– La dracu'…

Femeia îşi lăsă capul pe spate, îngăduind ploii dulci să-i spele chipul.

– Haide, domnişoară Kelly. Shaun se aplecă şi o sărută platonic pe obraz: E vremea să pleci.

– Cred că n-ar avea niciun rost să te invit să vii, nu?

– Eu te-aş invita să rămâi?

Kelly puse piciorul pe prima treaptă a scării, simţind din plin greutatea băieţelului adormit din braţele ei.

– La revedere, Shaun! Regret că lucrurile n-au putut să fie altfel.

– Da, domnişoară Kelly. Şi eu regret.

* * *

Kelly stătea în cabină cu un băiat de opt ani în poală şi cu braţele petrecute după umerii a două fetiţe. Copiii se foiau, neastâmpăraţi, surescitaţi şi agitaţi, întrebând-o despre nava stelară care-i aştepta. Lalonde era deja uitată, coşmarul zilei de ieri.

Ce bine ar fi fost să fie aşa, gândi ea.

Ţiuitul compresorului străbătu cabina suprapopulată când Ashly mări puterea rotoarelor. Apoi se înălţară, podeaua se înclină şi simţiră apăsarea acceleraţiei. Kelly închise ochii şi accesă suita de senzori a avionului spaţial. O siluetă singuratică mergea prin savană, un bărbat bine clădit, cu păr roşcovan ciufulit, în cămaşă groasă din bumbac cu carouri albastre şi roşii, cu gulerul ridicat împotriva ploii, pe când se îndrepta spre casă.

După un minut, un bang sonic de stentor răsună peste vasta câmpie de iarbă. La auzul său, Fenton îşi înălţă capul masiv, dar pe cer nu se zăreau decât nori şi ploaie. Îşi plecă din nou privirea şi reîncepu să-şi caute pe pământ stăpânul iubitor pe care-l pierduse.

SFÂRŞIT

Tabel cronologic

2020 Înfiinţarea bazei Cavius. Începe exploatarea resurselor subcrustale lunare.

2037 Începerea modificărilor genetice pe scară mare a oamenilor; îmbunătăţirea sistemului imunologic, eradicarea apendicelui, creşterea eficienţei organelor.

2041 Construirea primelor staţii de fuziune, alimentate cu deuteriu; ineficiente şi scumpe.

2044 Reunificarea creştină.

2047 Prima misiune de capturare a asteroizilor. Începutul Haloului O'Neill al Pământului.

2049 Animale bitek subraţionale folosite ca servitori.

2055 Misiunea Jupiter.

2055 Oraşele lunare primesc independenţă din partea companiilor fondatoare.

2057 Înfiinţarea coloniei din asteroidul Ceres.

2058 Neuronii simbionţi ai afinităţii sunt dezvoltaţi de Wing-Tsit Chongo, oferind control asupra animalelor şi construcţiilor bitek.

2064 Consorţiul multinaţional industrial JSKP (Jovian Sky Power Corporation) începe exploatarea de He_3 din atmosfera lui Jupiter, utilizând fabrici-aerostate.

2064 Unificarea seculară islamică.

2067 Staţiile cu fuziune încep să utilizeze He_3 drept combustibil.

2069 Gena legăturii de afinitate este introdusă în ADN-ul uman.

2075 JSKP germinează Eden, un habitat bitek pe orbita lui Jupiter, cu statut de Protectorat ONU.

2077 Asteroidul New Kong începe proiectul de cercetări pentru propulsia stelară superluminică.

2085 Eden este deschis pentru locuire.

2086 Habitatul Pallas este germinat în orbita lui Jupiter.

2090 Wing-Tsit Chong moare şi-şi transferă memoriile în straturile neurale ale Edenului. Începutul culturii edeniste. Eden şi Pallas îşi declară independenţa faţă de ONU. Lansarea la bursă a acţiunilor JSKP. Papa Eleanor îi excomunică pe toţi creştinii cu gena afinităţii. Exodul spre Eden al oamenilor capabili de afinitate. Sfârşitul industriei bitek pe Pământ.

2091 Referendumul Lunar pentru terraformarea lui Marte.

2094 Edeniştii încep programul de dezvoltare în exo-uter, cuplat cu îmbunătăţiri genetice extinse aplicate embrionilor, triplându-şi populaţia într-un deceniu.

2103 Guvernele naţionale ale Pământului se consolidează în Guvcentral.

2103 Baza Thoth este stabilită pe Marte.

2107 Jurisdicţia Guvcentralului se extinde asupra Haloului O'Neill.

2115 Prima translatare instantanee a unei nave spaţiale New Kong, de la Pământ la Marte.

2118 Misiunea spre Proxima Centauri.

2123 Planetă terracompatibilă găsită la Ross 154.

2125 Planeta lui Ross 154 este botezată Felicity; sosesc primii colonişti multietnici.

2125–2130 Sunt descoperite alte patru planete terracompatibile. Întemeierea de colonii multietnice.

2131 Edeniştii germinează Perseus, aflat pe orbita gigantei gazoase Ross 154; se începe exploatarea de He_3.

2131–2205 Sunt descoperite o sută treizeci de planete terracompatibile. În Haloul O'Neill este iniţiat un program masiv de construire a navelor stelare. Guvcentral începe expedierea silită pe scară mare a surplusului de populaţie, ajungând la 2 milioane pe săptămână în 2160: Marea Dispersare. Conflicte civile în unele dintre primele colonii multietnice. Statele Guvcentral individuale sponsorizează coloniile monoetnice. Edeniştii îşi extind exploatările de He_3 în toate sistemele stelare locuite care au planete gigante gazoase.

2139 Asteroidul Braun loveşte Marte.

2180 Construirea primului turn orbital pe Pământ.

2205 În încercarea de a destrăma monopolul energetic al edeniştilor, Guvcentral construieşte o staţie de producere a antimateriei pe orbită în jurul Soarelui.

2208 Devin operaţionale primele nave stelare cu propulsii antimaterie.

2210 Richard Saldana mută toate facilităţile industriale ale New Kong de la Haloul O'Neill pe un asteroid de pe orbita lui Kulu. El revendică independenţa sistemului stelar Kulu, întemeiază o colonie exclusiv creştină şi începe să exploateze He_3 din giganta gazoasă a sistemului.

2218 Este gestat primul şoim-de-vid, o navă stelară bitek proiectată de edenişti.

2225 Formarea a o sută de familii de şoimi-de-vid. Habitatele Romulus şi Remus sunt germinate pe orbita lui Saturn pentru a sluji ca baze pentru şoimii-de-vid.

2232 Conflict la grupul de asteroizi troieni posteriori ai lui Jupiter, între navele alianţei centurii şi o companie de rafinare a hidrocarburilor din Haloul O'Neill. Antimateria este utilizată ca armă; sunt ucişi douăzeci şi şapte de mii de oameni.

2238 Tratatul de la Deimos; scoate în afara legii producerea şi folosirea antimateriei în sistemul Soarelui; semnat de Guvcentral, naţiunea Lunară, alianţa asteroizilor şi edenişti. Staţiile de antimaterie sunt abandonate şi demontate.

2240 Încoronarea lui Gerrald Saldana ca Rege al Kulu. Începutul dinastiei Saldana.

2267–2270 Opt conflicte distincte între planete-colonii, care implică utilizarea antimateriei. Sunt ucişi treisprezece milioane de oameni.

2271 Summitul de la Avon între toţi liderii planetari. Tratatul de la Avon interzice producerea şi utilizarea antimateriei în spaţiul locuit. Formarea Confederaţiei Umane, care să urmărească aplicarea acordului. Începe crearea Marinei Confederaţiei.

2300 Confederaţia se extinde, incluzându-i pe edenişti.

2301 Primul Contact. Este descoperită rasa Jiciro, o civilizaţie pre-tehnologică. Sistemul este pus în carantină de Confederaţie, pentru a evita contaminarea culturală.

2310 Primul impact al unui asteroid de gheaţă pe Marte.

2330 Primii şoimi-negri gestaţi la Valisk, habitat independent.

2350 Război între Novska şi Hilversum. Novska este bombardată cu antimaterie. Marina Confederaţiei opreşte atacul de represalii împotriva lui Hilversum.

2356 Descoperirea planetei natale a kiintilor.

2357 Kiintii se alătură Confederaţiei ca „observatori”.

2360 Un şoim-de-vid cercetaş descoperă Atlantisul.

2371 Edeniştii colonizează Atlantisul.

2395 Descoperirea planetei-colonie tyrathca.

2402 Tyrathca se alătură Confederaţiei.

2420 O navă de recunoaştere Kulu descoperă Inelul Ruinelor.

2428 Habitatul bitek Seninătate este germinat de prinţul moştenitor Michael Saldana pe orbită deasupra Inelului Ruinelor.

2432 Maurice, fiul prinţului Michael, este modificat genetic cu afinitate. Criza abdicării Kulu. Încoronarea lui Lukas Saldana. Prinţul Michael este exilat.

2550 Marte este declarată locuibilă de Oficiul Terraformare.

2580 Asteroizii Dorado, descoperiţi în jurul lui Tunja, sunt revendicaţi simultan de Garissa şi Omuta.

2581 Flota mercenară Omuta lansează douăsprezece bombe cu antimaterie distrugătoare de planete asupra lui Garissa, planetă care devine nelocuibilă. Confederaţia impune un embargou de treizeci de ani asupra Omutei, interzicând orice formă de comerţ sau transport interstelar. Blocada este aplicată de Marina Confederaţiei.

2582 Începutul coloniei de pe Lalonde.